SEDA LENA

TILSIM VE SIS

GUARDIAN

Cadı avında yakalanan **Larina**;
ailesiyle birlikte yanmak üzereyken kendini yabancı bir dünyada, bir yabancının kollarında bulur.
Kollarına düştüğü yabancı; yıkılmış ***Artevi Krallığı***'nın saklı, karanlık prensidir.

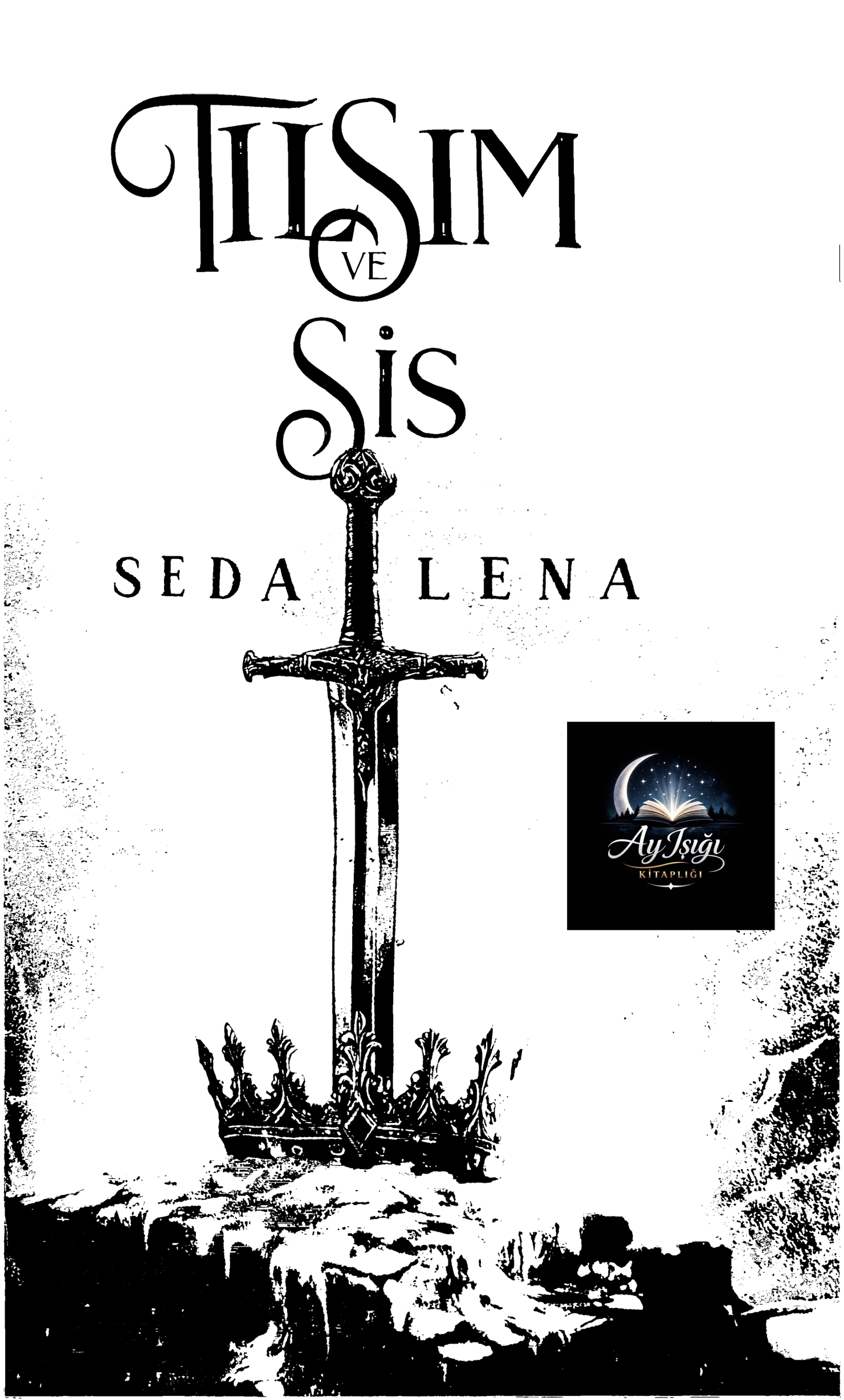
As Valor Jarlan hem krallığını geri almaya hem de dönüştüğü canavarla başa çıkmaya çalışırken kollarına düşen Larina'ya tamamen hazırlıksız yakalanır.
Larina'nın amacı ise ailesini bulmak ve kimsenin dikkatini çekmemektir fakat bunu As'ın yanındayken yapamaz.

Ondan kaçar, güvenebileceği tek kişinin o olduğunu fark edene kadar.

GUARDIAN
9 786259 692968
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

TILSIM VE SİS

SEDA LENA

Ay Işığı Kitaplığı

TILSIM VE SİS 1:
CADI AVI

YAZAR
Seda Lena

BASKI VE TASARIM
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut
Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen
Editör: Hande Balkanoğlu
Son Okuma ve Düzelti: Saliha Ulusoy
Kapak ve Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen
Kapak İllüstrasyon: usagi.doodles
Poster Çizim: linesbyahsen

1. Baskı: Temmuz, 2025

ISBN: 978-625-96929-6-8

Yayınevi Sertifika No: 40169
©2025, Seda Lena

Türkçe Yayım Hakkı
©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.
"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI
Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San.ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Caddesi Yılanlı Sokak Örme İş Merkezi No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 45159

YAYIMLAYAN
Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza
Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

TILSIM VE SIS

CADI AVI

SEDA LENA

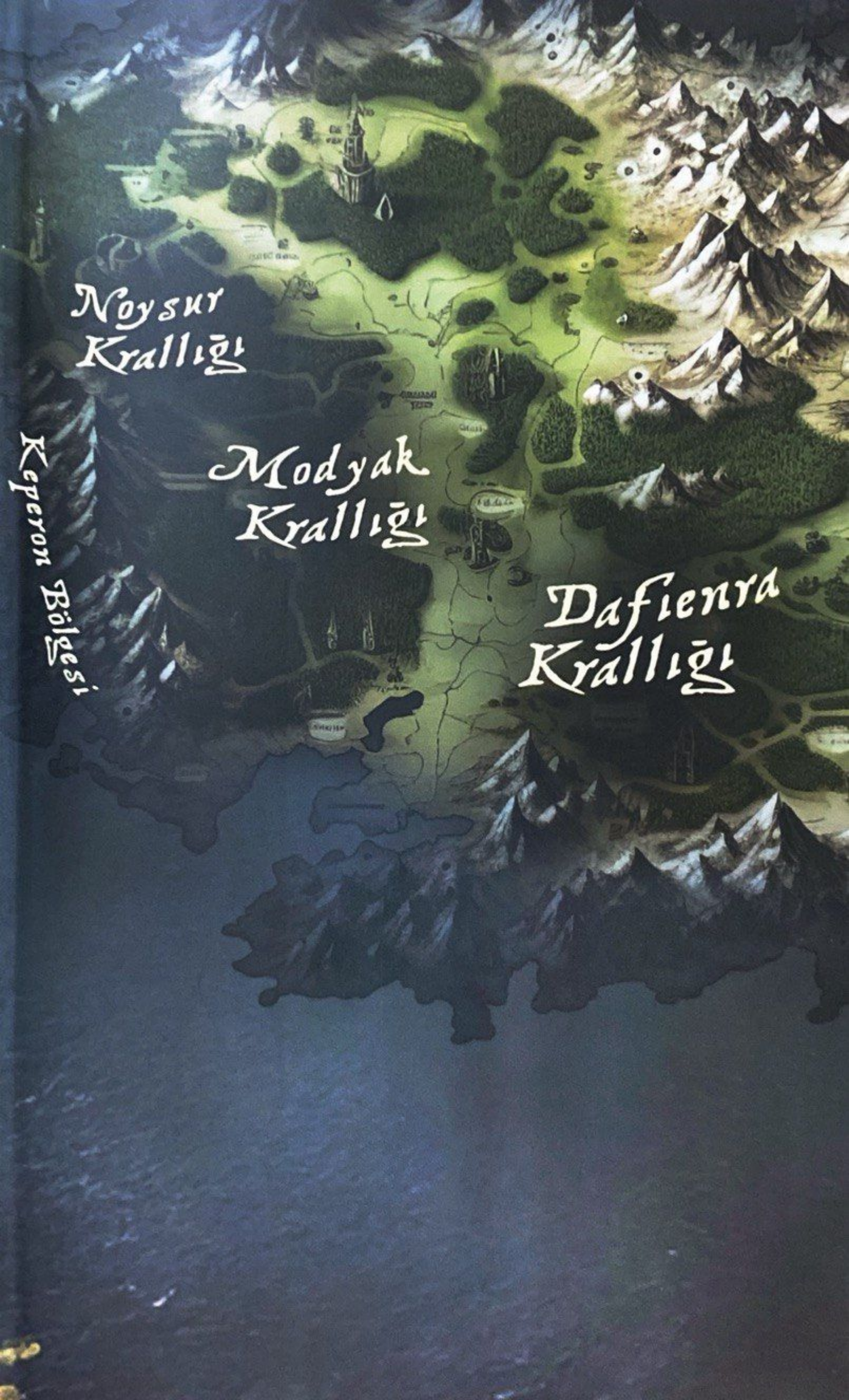
GUARDIAN

Anneme ve babama...

Burayı okurken gülümsüyorsunuz, biliyorum ve gülümsediğinizi görmek için hemen yanınızdayım.

Tıpkı her zaman yanımda olduğunuz gibi.

"Ruh, Gallow Ha tepesine emanetini almaya geldiğinde
yanında birini daha götürdü.
Emanetini evine, diğerini felaketine bıraktı."

Noysur Krallığı
Modyak Krallığı
Dafienra Krallığı
Keperon Bölgesi

Yanıyordu.

Şimdi değilse de ayaklarını ve kollarını sımsıkı bağladıkları kesilmiş ağaç gövdesinin altına özenle yığdıkları çalı çırpı, savaşçının elindeki meşaleyle tutuşturulduğunda birkaç dakikadan fazla zamanı yoktu.

Büyüyen alevlerin sıcaklığı tenine temas ettiğinde çığlık atmalıydı. Bağırmalı, bunu hak ettiğini düşünen herkese öfkesini kusmalı, birkaç adım ötede ettiği dualarla ruhlarının özgür kalacağını savunan din adamına küfürler savurmalıydı.

En çok da canlı canlı yanışını diğer insanlarla birlikte izleyen, elinden hiçbir şey gelmeyen sevgilisine hesap sormalıydı.

Bunları yapamadı çünkü o sırada kulaklarına küçük kardeşinin çığlıkları geldi. Sadece o yanmıyordu, annesi ve henüz beş yaşındaki erkek kardeşi de tıpkı onun gibi yanmayı bekliyordu.

Canı o kadar çok acıyordu ki nefes almaya çalışmayı bırakmıştı. Alevler ayaklarının altına dokunuyor, onu sonuna yaklaştırırken tenini örseliyordu. Kızıl saçları rüzgârın şiddetiyle yüzüne savruluyor, görüşünü kısıtlıyordu. Yaşların biriktiği gözleri kalabalığın içinde sevgilisinin gözleriyle buluştu, birbirine bastırdığı dudaklarını kıvrılmaya zorladı. Sevgilisi etrafındaki savaşçılar tarafından tutulmuştu. Kendisinin etmesi gereken küfürleri ediyor, yaralı bir hayvan gibi haykırıyordu. Sanki tepeye götürülürken sessizce izlediği anları telafi etmeye çalışıyordu fakat hiçbiri onu ve ailesini kurtarmaya yetmiyordu, yetmezdi.

Herkese göre annesi bir cadı, kendisi ve kardeşiyse annesinin şeytandan peydahladıklarıydı. Cadı avında yakalanmışlardı ve bu, ölüm demekti.

Gözlerini kapatıp bitmesini diledi. Kendinden önce kardeşinin ölümünü diledi, ölürse daha az acı çekerdi. Henüz ufak bedenine ulaşmamıştı alevler ancak bu saatten sonra durdurulamazdı.

Aniden sert bir rüzgâr, Gallow Ha tepesinde estiğinde ateş harlandı ve etrafa yayıldı. İnsanların hayret dolu seslerini duyarken ayaklarının

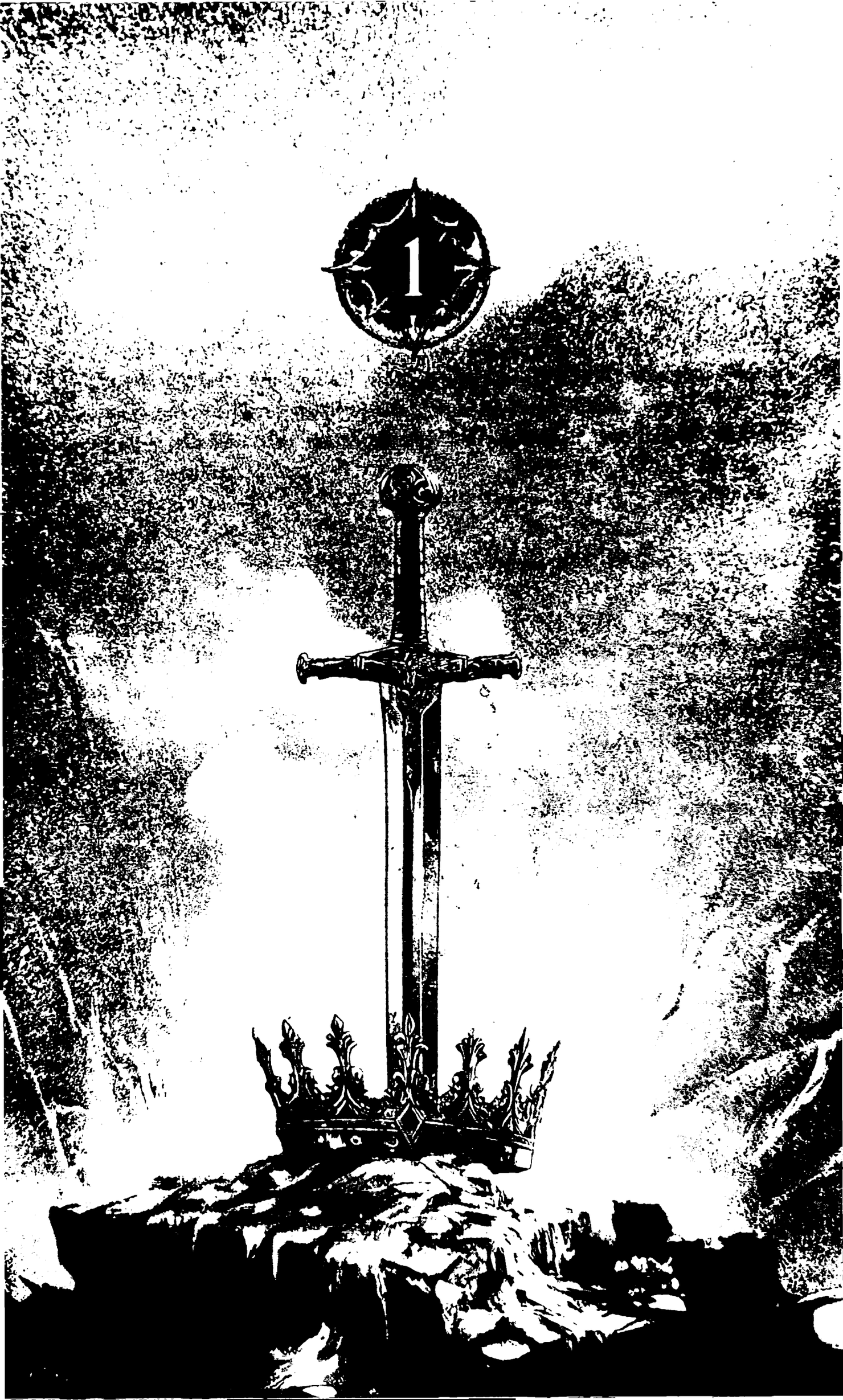
altındaki sıcaklığın tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Daha fazla dayanamadı, başını ağacın gövdesine yaslayıp bir çığlık attı.

Sıcaklık yok oldu, bedeni rüzgârda savruluyormuş gibi hissetti. Ayakları bir yere bastı, yanan hassas derisi yüzünden sersem birkaç adım attı. Bir adımının boşluğa geldiğini yüksek bir yerden düştüğünde anladı.

Ölümü bekliyordu, omzuna bir ağrı saplandığında ölümünün geldiğini sandı çünkü nasıl hissettirdiğinden habersizdi. Oysa biri tarafından tutuldu. Onu tutan kişiyle birlikte geriye doğru savruldu. Gücü o an tükendi.

Başını yasladığı göğüs tanıdık değildi, güvenli hiç değildi ama bedeni dayanamadı. Kendini o kişinin kollarına bıraktı.

1

Ölmüş müydüm?

Geride kalanlar birinin öldüğünü anlıyordu fakat ölen öldüğünü nasıl anlıyordu? Ölünce ne oluyordu? Beni ne bekliyordu?

Ölmem gerekiyordu. Ateş bedenimi sardığında kurtuluşum olmamalıydı ama canım acımaya devam ediyordu. Öldüysem acının son bulması gerekmez miydi? İnsanın sonu vardı ama acının yok muydu? Ne zaman bitecekti?

Çok acıyordu. Çok canım yanıyordu. Öldüysem ölümü hiç sevmemiştim; henüz ölmediysem de bir an önce ölmek istiyordum. Omuzumdan akan kanın sıcaklığını, sırtımdaki kırbaç izlerinin sızısını, direnmeye çalışırken yediğim tekmeleri karnımda hissediyordum. Ayaklarım yanıyordu, ayak bileklerimin yukarısına kadar sıçrayan bir alev hiç durmaksızın beni yakmaya devam ediyordu. Ne zaman bitecekti? Altı gündür yaşadıklarıma rağmen ölümü hâlâ hak etmemiş miydim?

"Ölmüş mü?" diye sordu biri.

"Ölmemiş," diye cevap verdi başka biri. Benden bahsettiklerini yüzümde hissettiğim bakışlardan anlıyordum. *Ölmemiş,* demişti benim için. Yaşıyordum. *Nasıl?* "Kurşun sıyırmış, ucuz kurtuldu." Bir el yüzümü örten saçlarımı geriye ittiğinde, başka bir elin sırtımdaki varlığını ve birinin kucağında olduğumu fark edip dehşete düştüm.

"Sen ucuz kurtuldun." İki kişi kendi arasında, benim hakkımda konuşuyordu ancak gözlerimi bile açamıyordum. Ölmediğimi söyleyen adamın kollarında, öylece duruyordum. "O, kurşunu omuzuna yemeseydi sen kafana yiyecektin. Kız hayatını kurtardı." Bu cümleler sessizliği peşinden sürükledi. Etrafımdaki olaylara dikkat etmeyi bıraktığımda zihnim hızla çalışmaya başladı. En son hatırladıklarıma yoğunlaştım.

Ben yanıyordum. Hayal değildi. Savaşçılar altı gün önce beni, annemi ve küçük kardeşimi almış, kulübemizi darmadağın etmişlerdi. Kaleye götürülmüştük, orada suçumuzu itiraf etmemiz için aç bırakılmış ve hırpalanmıştık. Hırpalanmak, yaşadıklarımızı ifade etmekte çok yetersizdi, *harap edilmiştik.* O günlerde tek tesellim, küçük kardeşim Andre'nin

annemle benim yaşadıklarımı yaşamaması olmuştu. İtiraf alamadıkları için kurtulacağımıza dair umudum ise annemin öfkeyle söylediği, onların itiraf kabul ettikleri kelimelerden sonra sönmüştü.

"Bizi öldürmeniz bir işe yaramayacak!" diye bağırmıştı saçlarına asılmış olan savaşçıya. "Canlı canlı yakılmadığım sürece intikam için geri dönmenin bir yolunu mutlaka bulacağım!" *Ölümün nefesi bu sözlerden sonra ensemizi yakmaya başlamıştı.*

Gallow Ha tepesine yakılmaya giderken bizi takip eden kalabalığın fısıltılarını hatırladım. *Bunu kurtuluş olarak görüyorlardı, başlarına gelen felaketlerden sorumlu tuttukları ailenin ölümü onların huzuru olacaktı. Annem bir cadıydı, kardeşimle bense onun şeytandan peydahladığı çocuklardık. Bedenlerimiz yanarken dualar okuyacak olan din adamı sayesinde ruhlarımızdaki kirden kurtulacak ve sebep olduğumuz uğursuzlukların cezasını çekerek yaratıcıyı memnun etmelerini sağlayacaktık.*

Hepsi yalandı. Annem bir cadı değil, şifacıydı. Babam bir yıl önce ölmüştü. O ölmeden önce hiçbir karşılık almadan hasta insanların, hayvanların yardımına koşan annem; babam ölünce karnımızı doyurmak için karşılığında biraz yumurta, süt, belki bir parça et istemeye başlamıştı. Bu, dostlarımıza fazla gelmişti. Bir süre sonra annemin onları hasta edecek şeyler yaptığına inandırmışlardı kendilerini. Bunu yapmak için şeytanla anlaştığını, onun bir cadı olduğunu düşünmeleri hemen sonra olmuştu. Biz de lekelenmiştik; babamın ölümü, şeytanın çocukları olmamızı öğrenmesinin kederine bağlanmıştı. Bu söylentiler din adamlarının da kulaklarına gitmişti.

Sonuçta cezamız verilmişti.

Alevler bedenimi sardıktan sonra olanları parça parça hatırlıyordum. Sıcaklığın yok olduğunu hissetmiştim. Ayaklarım sert bir zemine basmıştı, yanıkların acısıyla telaşlanıp hareket etmiştim ve sonra omuzuma bir ağrı saplanmıştı. Kendimi hiç tanımadığım birinin kollarında kaybetmiştim.

Annem ve Andre'ye ne olmuştu? Buradalar mıydı? Onlar da kurtulmuş muydu? Gerçi kendimi nasıl kurtulmuş görebiliyordum? Yabancı bir yerde, yabancı kollardaydım.

Kollarında olduğum adamın gözlerinin yüzümde gezdiğini hissediyordum. Ne kadar âciz bir durumda olduğumu daha fazla kişinin görmesi incinen gururumu acımasızca parçalara ayırıyordu. O kadar tükenmiştim ki kendimi geri çekemiyordum. Biraz kuvvetim olsa ayağa kalkar, annemle kardeşimi aramaya başlardım. Annemin zindanda olduğumuz

günlerde söylediği, o an anlamsız gelen sözler üzerine düşünür, onlardan bir iz bulmaya çalışır, kurtuluşumuz için uğraşırdım.

Adam elini dizlerimin arkasına kaydırdı; elbise, teninin soğukluğunu hissedebileceğim kadar inceydi. Diğer eli sırtımdaki baskısını arttırdı ve ayağa kalkarken beni de kolayca kucakladı. "Nereye?" diye sordu diğer adam, benim de sormak istediğim bir şeydi.

"İşkence görmüş. Omuzundaki yara ciddi olmasa da tedavi edilmes gerekiyor." *İşkence görmüş.* Peki ya sebebi? Yani cadı yaftası yüzünden, bir aileyi diri diri yakmayı kurtuluş olarak gören bir toplulukta yaşadığım için olduğu da anlaşılıyor muydu?

"Onu Ovid'e mi götüreceksin? Kızı daha önce buralarda hiç görmedik. Çember'den olabilir." Bana anlamsız gelen kelimeler bir şeyi ayrımsamamı sağladı. Farklı bir dil konuşuyorlardı ama anlıyordum. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Onları anlamamalıydım. Kendi dilimden başka bir dil bilmiyordum.

"Öyle olsa da şu an güçsüz. Hiçbir şey yapamaz."

"Çember'dense kesin konuşamazsın." Çember, bir yerin adı mıydı yoksa bir topluluk muydu? "Diyelim ki oradan değil... Yine de tehlikeli bunu yapman. Binadan düşmedi mi? İşkence görmüş bir de. Birilerinden kaçıyor olmalı. Kızın kimin olduğu da belirsiz." Arkamızda kalmış adamın sözlerini umursamadan yürümeye başlamıştı, son cümleyle birlikte durdu. Göğsüne yaslı olduğum için kaslarının kasıldığı anı kaçırmadım.

"Nero," dediğinde sesindeki soğukluk tüylerimi diken diken etti. "O sesini kısıp etrafa göz at. Dediğin gibi kızı takip eden birileri varsa kim olduklarını öğren."

"İyi," diyerek çarçabuk kabullendi adının Nero olduğunu düşündüğüm kişi. "Bir şeyler bulursam haber veririm." Uzaklaşan adım seslerini duydum.

Yol boyunca bilincim yerinde değildi. Ne kadar yürüdüğünü ya da ne tarafa döndüğünü anlayamamıştım. Bir an merdivenlerdeydik, bir an bir kapıdan geçiyorduk. Başka bir kapıyı tekmelediği anda çıkan ses kafamın içinde yankılandığında kollarında irkildim.

Kapı bir süre sonra açıldı. "As? Ne oluyor?" diye soran bir erkek sesi duyduğumda hâlâ gözlerim kapalıydı. "Kim bu kız?"

"Bilmiyorum." dedi düz bir sesle.

"Bilmiyorsun? Niye seninle?"

Soruya cevap vermek yerine, "Yaralarına bakılması gerekiyor," diyerek içeri girdi. Ovid buranın şifacısı olmalıydı. Annem gibi...

Nero, As, Ovid... Bunlar gerçek adları mıydı yoksa lakapları mıydı? Daha önce hiç duymamıştım.

Şu an bunu mu düşünüyordum? Farklı bir dil konuşuyorlardı ve onları anlıyordum. Dahası ölmüş olmam gerekiyordu. Annem ve kardeşime ne olduğunu bilmiyordum. Her şeyi bir kenara bırakıp isimlerine mi takılmıştım?

Hayır.

Düşüncelerimin önünü kesmeliydim, kesmek zorundaydım. Kendime karşı acımasız olamazdım. Yaralıydım, canım yanıyordu ve bilincim gidip geliyordu. İyileştiğimde ya da acım biraz olsun hafiflediğinde, bunları düşünmeye devam edersem o zaman acımasız davranırdım ama şimdi yapmamalıydım.

Bana yeterince acımasız davranmışlardı.

Belki de bir rüya görüyordum. Belki de altı gündür yaşadığım her şey bir rüyaydı. Uyandığımda kendimi yatağımda, Andre'yi de yanımda bulacaktım. Üstüme atlayıp, "Larina!" diye hiç durmaksızın adımı söyleyecek ve her sabah olduğu gibi ona kızarmış ekmek yapmamı isteyecekti.

"Bakalım da niye seninle?" Ovid'in umut dolu düşüncelerimi bölen kelimelerine rağmen her şeyin bir rüya olmasını diledim. *Lütfen bir rüya olsun. Altı gündür yaşadığım her şey bir rüya olsun.*

Aklımı kaybetmemem için rüya olmasına ihtiyacım vardı.

Yumuşak bir yere yavaşça yatırıldığımda sırtımdaki yaralar yüzünden sert bir nefes alarak gözlerimi açtım. Bir saniyeliğine açık tuttuğum gözlerim hiçbir şey göremeden tekrar kapandı. "Şşh, tamam," dedi As ve bedenimi yaralı koluma dikkat ederek sol tarafa çevirdi.

"Sırtından da mı yaralandı?" diye sordu şifacı. Odanın içinde dolaştığını, eşyaları karıştırdığını duyuyordum. As hâlâ beni üstüne yatırdığı eşyanın yanında duruyordu. Eli saçlarımdaydı. Yapışmaması, belki de kan bulaşmaması için dikkatle onları omuzumdaki yaradan uzaklaştırıyordu. Boynuma dolanmış bir tutamı da geriye attığında titredim. Günlerden beri ilk defa birinin dokunuşu canımı yakmıyordu.

"İşkence görmüş." Bana yaklaşmak için eğilirken, soğuk parmakları saçlarımdan sırtıma kaydı, elbisenin arkasındaki küçük düğmelerini açmaya başladığında itiraz edemeyecek kadar güçsüzdüm. İtiraz etmek de istemiyordum. Üstümdeki elbiseden nefret eden yanım, annemin öğütlerini geri plana atıyordu.

Elbisemin düğmelerini açmasına izin vereceğim erkeğin hayatımı onunla geçireceğim adam olmasına dikkat etmemi söylemişti ama bu elbise benim değildi. Savaşçılardan birinin suratıma fırlattığı, tepeye

götürülürken kimseyi baştan çıkarmamam için giymemi emrettiği elbiseydi. Beyaz elbiseden daha ince ve çok az kısa olan, kırbaçlarken sırtını paramparça ettikleri geceliğimle karşısında dikilirken bu elbiseyi giymeyi reddettiğim için sert bir tokat yemiş, ahlaksızlıkla suçlanmıştım.

Elbiseyi beni attıkları ateşte yakmak istiyordum. Bana ve aileme yaptıkları için öyle öfkeliydim ki...

O ateşi ayaklarımın altında tutuşturduklarında sıcaklığı tenime değmeden kalbim kül olmuştu. Bana bir şans verilecekti, bir şans verilecekti ki o zaman bütün şehri ateşe verecektim, ortalığı kasıp kavuracak, aileme dokundukları her anın hesabını soracaktım.

"İşkence mi görmüş?" Sesindeki acıma midemi buruşturdu, kusmak istedim. "Nereden buldun bu kızı? Kim olduğunu bilmiyorsun da niye yaralarını sarmak istiyorsun? Ucu sana dokunmayan hiçbir şeyle uğraşmazsın."

"Ucu bana dokundu ki uğraşıyorum, Ovid. Kan kaybından ölecek, hâlâ konuşuyorsun." Düğmeleri çözmeyi bitirip sırtımı ortaya çıkardığında, sert bir nefes aldığını duydum. Hiçbir şey söylemedi. Buz gibi olan ellerini benden uzaklaştırıp doğruldu.

"Kırbaç izleri..." Ovid'in mırıltısı çok yakından geldi. "Sırtında kırbaç izleri, ayaklarında yanıkları olan, omuzundan vurulmuş birini evime getiriyorsun ve soru soruyorum diye sinirleniyorsun."

"Önce yaralarını iyileştir, sonra ne soracaksan sor."

"Tamam, şunu içir. O arada da en azından kızı nereden bulduğunu söyle." As'ın soğukluğunu tekrar tenimde hissettim. Elini yanağımın altına yerleştirip başımı biraz yukarı kaldırdı. Güçlükle nefes aldığım için aralık olan dudaklarımdan genzimi yakan bir sıvı gönderdiğinde sessiz, nefeslenir gibi bir öksürükle sarsıldım. Başımı yavaşça indirip tekrar benden uzaklaştı.

"Ben onu bulmadım," dedi. Bütün bu olanlardan çok sıkılmıştı. "O kollarıma düştü." Ovid'in cevabını duyamadım. Soluğumu aksatan bir uyuşukluk kanıma sızdı, beni karanlığın belirsizliğine doğru itti.

★★

"*Hâlâ zamanın var kızım. Bu senin için bir son olmayacak.*"

Zindanın taş zemininde yatarken, başımı dizlerine yasladığım annemin bitkin sesiyle söylediklerini anımsadığım sırada ince parmaklarının kızıl saçlarımda gezindiği değerli dakikaları tekrar yaşadım. Söyledikleri; onun dizlerine yattığım, saçlarımı okşadığı son sefer olduğu

o acımasız gerçeği yüzüme çarpıyordu. İnanmak istemiyordum. Sadece benim değil, onların da zamanı vardı. *Olmalıydı, olmak zorundaydı.*

Andre yalnızca beş yaşındaydı. O büyüyecek, çok cesur bir savaşçı olacaktı. Bizi ölüme sürüklcyen savaşçılar gibi kalbi kararanlardan değil; güçüyle güçsüzleri koruyan, babam gibi gerçek bir savaşçı olacaktı.

Gözlerimi açtığımda küçük kulübemde olmayı diliyordum. Daha eskiye, babamın yaşadığı günlere geri dönemez miydim? Bir gecelik rüya için çok şey yaşamıştım ama olsa olmaz mıydı? Geçmişe duyduğum hasret katlanılmazdı.

Geleceği büyük hayallerle güzelleştirirken şu anı kaçırmıştım. Şu an, geçmiş olmuştu. Geçmişse değiştirilemez, hayallerle güzelleştirilemezdi. Yaşamıştım, bitmişti.

Birbirine girmiş kirpiklerim yüzünden güçlükle araladığım gözlerimin gördüğü yabancı bir oda oldu. Gri renkli, eski bir koltukta yüzüstü yatıyordum. Başımı yana çevirmiştim ve onmaz, toka tutmaz saçlarım görüşümü engelliyordu. Yaralarım sarılmıştı, annem acıyan yerlerden öperek acımı yok edememişti; acı hâlâ vardı ama daha katlanılabilirdi. İyi insanlara denk gelmiştim, eğer gerçeklerse...

Odada yalnız değildim, çaprazdaki tekli koltukta hareketsizce, nefes bile almıyormuş gibi duran biri vardı.

Göz göze geldiğimizde düşündüğüm ilk şey "simsiyah" olmuştu. Simsiyah gözleri, karanlığı bile geride bırakacak bir hiçliği barındırıyordu. Gözleri öyle siyahtı ki gür, kısa saçlarının siyahlığını ve teninin rengini soluklaştırıyordu. Kısık gözleri, siyah, uzun kirpikleriyle çevrilmişti. Sert çehresini yumuşatan hafif kepçe kulakları vardı ancak görünüşüne sertlik katan boynundaki belirgin damarlar daha ön plandaydı. Benden büyük duruyordu ama yaşlı değildi. Yirmili yaşlarının sonunda olmalıydı. Dudaklarını aralayıp "Kendine geldin mi?" diye sorduğunda kim olduğunu anladım.

Kollarına düştüğüm adamdı. *As.*

Sağlam olan kolumun dirseğini koltuğa bastırıp gövdemi ve başımı koltuktan ayırdım. Saçlarım yüzümün iki yanına dökülüp onunla aramda bir set oluştururken aklım karman çorman bir şekilde toparlanmaya çalıştım. Ne yapacaktım?

Farklı bir dil konuşuyorlardı, onları anlayabiliyordum ama konuşabiliyor muydum? Ne söyleyecektim? Ne anlatabilirdim? Bana ne olduğunu bilmiyordum ki... Neyi, nasıl açıklayacaktım?

Yavaş bir şekilde otururken sargılı ayaklarımı koltuğun üstüne uzatıp sırtımı dik bir şekilde tuttum. Sırtımdaki yaraların sızısı dinmişti,

ayaklarımdaki yanıkların da öyle. Omuzum artık kanamıyordu. Karnımdaki morlukların ağrısıysa hâlâ duruyordu. Yüzüme ve kollarımdaki belli yerlere sürdükleri kremin ıslak dokusunu hissediyordum ancak karnıma dokunmamışlardı. Bacaklarımda sızlayan taze yaralar da hâlâ benimleydi. Elbisemi tamamen çıkarmadıklarından emin olmasam da karnımdaki morluklara herhangi bir şey yapmamaları bu konuda rahatlamamı sağlamıştı. Kendimde değilken güvende olduğumu düşünmek istiyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Kaçınılmazı gerçekleştirip bakışlarımı ona çevirdiğimde bir yırtıcıyı andıran, tehlikeli görünüşü kendimi koruma arzusuyla dolmama sebep oldu. Çok güçlü görünüyordu. Onun hayatını kurtardığıma inanmak zordu. Hiç yıkılmayacakmış, asla yenilemezmiş gibi duruyordu.

Benden hâlâ bir cevap bekliyordu.

Saçlarımı bir omuzumun üstünde toplarken konuşmaya yeltendiğimde annemin uyarı dolu sesi aniden zihnimin duvarlarına çarptı. "*Gittiğin yerde kimseyle konuşamazsın Larina,*" diyordu. "*Hiç kimseyle, hiçbir şeyle, kendinle bile... Asla konuşma.*" Sözleri bana annemin aklını kaybettiğini düşündürdüğü hâlde nedenini merak etmiştim. "*Kimseye güvenemezsin,*" demişti. "*Arkadaşım seni buluncaya kadar bekle. O zamana kadar kimseyle konuşma.*" Hangi arkadaşından bahsettiğini sormuştum, tanımadığımı ama onun, arkadaşı olduğunu anlayacağımı söylemişti.

Annem başıma geleceklerden haberdardı. Bunları yaşayacağımı biliyordu ve öncesinde uyarmıştı. İnanması çok zordu, her şey çok anlamsız ve gerçek dışıydı ama annemin sözünü dinlemeliydim. Bunları biliyorsa dediği gibi kimseye güvenmemeliydim.

"Uyanmış." Ovid'in sesini duyduğumda bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Konuşmamı simsiyah gözlerini benden ayırmadan bekleyen As'tan kaçış yolu olarak Ovid'e odaklandım. Açık kahverengi, dalgalı saçları olan; uzun boylu; genç; kumral bir adamdı. Dikkat çekici, bir tilkinin gözlerini andıran, saçlarıyla aynı renk çekik gözleri vardı. O gözleri sevecenlikten uzaklaştıran şey, boş bakışlarıydı. Boşluğa bakar gibi bakmıyordu, sanki boşluk onun içindeydi veya ben varlığını üzerimde hissettiğim simsiyah gözlerden uzaklaşmak için kendime oyalanacak bir hikâye arıyordum. "Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu karşıdaki tekli koltuğa otururken.

Cevap vermedim. Annemin uyarısı bir döngüye girmiş, durmaksızın zihnimde tekrarlanıyordu. *Kimseyle konuşamazsın. Hiç kimseyle, hiçbir şeyle, kendinle bile...*

"İyi misin?" diye sordu bu sefer de. Çekik gözlerini kısıp onların birer çizgiye dönüşmlerine sebep olurken, ben ise sessizliğimi sürdürüyordum. "Dilini mi yuttun?"

"Ne dediğimizi anlıyor musun?" As'ın sorusuyla birlikte refleksle ona dönerken bir göz kırpışımı bile kaçırmadan tepkilerimi izlediğini fark ettim. Bu bir tuzak soruydu. Onları anladığımı biliyordu. Reddedersem iyi şeyler olmayacaktı. Tereddütle başımı aşağı yukarı sallayıp onu onayladım. Bunu gizleyemezdim. İyi bir oyuncu değildim.

"Konuşamıyor musun?" Bu da mı tuzak soruydu? *Onların dilini konuşabildiğimi sanmıyordum.* Kastettiği bu değildi ama tekrar onayladım.

"Evime omuzunda kurşun yarası, sırtında kırbaç izleri, ayaklarında yanıklar olan, gökten düşen, dilsiz bir kız getirdin," dedi Ovid başını sertçe koltuğa yaslarken. Bu cümlenin bir benzerini daha önce de kurmuştu. "Çember'den birini iyileştirdiğime inanamıyorum."

"Oradan olup olmadığını bilmiyoruz." Ovid'le konuşurken bile hiçliği andıran gözlerini benden ayırmıyordu. Avına odaklanmış bir avcı gibi tetikte bekliyordu.

"Çember'den olduğunu anlamak için daha nasıl bir kanıta ihtiyacımız var?" dedi Ovid, başını yasladığı yerden tavanı seyrederken. "Yanmış, çıplak ayaklarıyla, hayaletlerinkine benzer beyaz elbisesiyle ortalıkta koşturan kimseyi görmemişler. Nero'nun dediğine göre onu arayan kimse de yok. Gökten kollarına düşmüş işte. Bunlar yetersiz geldiyse bir de kendisine soralım." Gözlerini tavandan alıp bana çevirdi. "Çember'den misin melek kız?"

Çember de neydi? Öylece bakmaktan başka bir şey yapmadım.

"Bak, sessiz kalıyor. Kesin öyle."

"Kızın ses çıkardığı mı var?"

"Ne dediğimi anladın işte." Ayaklanıp odadan çıkarken, "Çember'den birini iyileştirdim," diye sayıklıyordu.

"Çember'in ne olduğunu bilmiyorsun, değil mi?" diye sordu As. Bakışlarımı mecburen ona çevirdiğimde, gözlerimi kaçırmak için gösterdiğim çabayı fark etmiş gibi dudağı hafif alaycı bir şekilde kıvrıldı.

Kısa bir tereddütten sonra başımı salladım. Koltuğun koluna dirseğini yaslayıp işaret parmağını alt dudağına ağır ağır değdirirken, bakışları her zerremi ürkütmeye yeminli bir şekilde üstümde dolaştı. Karman çorman olmuş, ölümü saygıyla karşılamam için beni son gün yıkamaya zorladıkları ama tarayamadığım kızıl saçlarımdan başladı. Yüzümden, açlıktan içe çökmüş yanaklarımdan devam etti. Sırtı açık olduğu için bir askısı omuzumdan düşmüş elbisenin açığa çıkardığı tenimde belki biraz

oyalandı. Kurşun yarasını ve ayaklarımdaki yanıkları kapatan sargı bezlerinde de öyle. Bakışlarından ne düşündüğünü anlayamıyordum, ondan korktuğumu fark etmesin diye sırtımı dik tutmuş, omuzlarımı düşürmemek için büyük bir savaş vermekle uğraşıyordum. Öyle ki Ovid'in tekrar odaya geldiğini yüzümün önünde bir kâğıt sallayana kadar görmedim.

"Önce adını yazmakla başla," dedi kâğıdı ve bir kalemi bacaklarımın üstüne bırakırken. "Çember'den de olsan As'ı kafasına kurşun yemekten kurtardığın için boynuna tasma takmadan önce tanışalım. Ben Ovid Aşil. Sen kimsin melek kız?"

Boynuna tasma takmadan önce mi?

"Onu korkutuyorsun," dedi As koltuktan kalkarak. Ne yapacağımı bilmez bir şekilde önce bacaklarımın üstündeki kâğıda ve kaleme, daha sonra ikisine baktım. As, Ovid'in yanında durduğunda ve ondan bir kafa boyu uzun olduğunu gördüğümde, bir an annemin uyarılarına rağmen konuşup beni korkutanın kendisi olduğunu bağırmak istedim.

"Korkması gerekiyor." Alaycı tavrı yerini ciddiyete bırakmıştı ve hayal ettiğimi sandığım boşluğun soğukluğu artık ensemdeydi. "Onunla ilgilendik diye bizden daha fazlasını beklemeye başlamasından iyidir."

İyi insanlara denk geldiğimi düşünmüştüm, değil mi? Annemin ne demeye çalıştığını şimdi anlıyordum. Yaralarımı sardıkları için hemen onlara güvenmeye başlamış ve onların iyi olduklarına karar vermiştim ama biri boynuma tasma takmaktan bahsediyordu, diğeri ödümü koparmak için hiçbir şey yapmasa da zaten öylece durması ödümü koparmaya yetiyordu.

Koyu kahverengi gözlerim yine dönüp dolaşıp simsiyah gözlerle kesişti. Duygularımı gizlemeye çalışıyor, onun gibi açık vermemek için çaba sarf ediyordum ancak yırtıcı bakışları beni açık bir kitap gibi okuyordu.

Elini Ovid'in göğsüne koyup onu geriye doğru itti. "Hâlâ iyileşmedi, kafasını toplaması için ona biraz zaman ver," dedi uyarı dolu bir sertlikle. "Parmağın kanasa üç gün mesele edersin. Kıza düzgün davran."

"Adını yazabilirsin ama değil mi?" Şifacı pes etmiyordu.

Sağ kolumdan yaralanmıştım. Solak olduğum için yazmamı engelleyen hiçbir şey yoktu. Kalemi elime alıp bir dizimi kırarak bacağımı yükselttim. İstediği gibi adımı yazarken parmaklarım titriyordu. Onlardan kurtulmak zorundaydım. Yeterince yerlerde sürüklenmiştim, daha fazlasına katlanamazdım.

Adımı yazıp kâğıdı Ovid'e uzattım; beklemeden elimden aldı. As da tepeden kâğıda bakıyordu. İkisinin de kaşları çatılmıştı. "Bu da ne?" diye

sordu As. O an, farklı bir alfabelerinin olabileceğinin hiç aklıma gelmediğini fark ettim.

"Reyna'nın kitaplarında görmüştüm, antik dil bu."

As, eliyle çenesini kaşırken sıkıntıyla iç geçirdi. "Konuştuklarımı anlıyorsun ama yazmayı bilmiyorsun, öyle mi?"

Kesinlikle doğruydu. Hevesle başımı salladım.

"Anlaşıldı," diye homurdandı.

"Anlaşılan ne?" diye sordu Ovid kâğıdı elinde yuvarlarken. "Ne anladın?" Bunu ben de merak ediyordum.

"Yanlış zamanda, yanlış yerde bulunmaktan başka bir olayı yok kızın. Burada benlik bir durum da yok. Gerisini sen halledersin." Bana olan merakı dinmiş, ilgisini kaybetmişti. Omuzlarım bir rahatlamayla çöktü.

"Neyi halledeceğim?" Şifacı çekik gözlerini ne kadar açabilirse o kadar açmıştı. "Nasıl olayı yok? Tamam, kız bir kaçık ve zararsız duruyor ama ne yapayım şimdi bu kızı?" Benden elinde kalmış, eski bir eşyaymışım gibi bahsediyordu.

"Bırak, gitsin." *Evet, lütfen!* "Çember'dense gizlenemez, bir şekilde kendini belli eder. O zaman yaparız yapacağımızı." Umarım bir daha asla karşılaşmazdık.

"Yürüyemiyor kız." Yürüyemez miydim? "İstersen nerede bulduğunu söyle, götürüp oraya koyup geri geleyim." *Nasıl?*

"Evinin arka sokağında, varillerin arkasında..."

"Yaralı, konuşamayan, yürüyemeyen bir kadını bu saatte sokağa bırakacak kadar düşmedik As. Ciddi ciddi açık adres veriyor bir de." Hüsranla başını iki yana salladı. "Az önce ona düzgün davranmamı söyleyen sendin, şimdi ne değişti?"

As kepçe kulaklarından birini çekiştirdi. "Yaralarıyla ilgilendin, onu korkutmuyor, bulduğumuz yere geri bırakıyoruz. Daha nasıl düzgün davranacağız?" Yani... Haklıydı.

Boynuma tasma takmalarındansa beni sokağa atmalarını tercih ederdim.

"Kız hayatını kurtardı, değil mi? Onu sokağa bıraktığım dakika akbabalar tepesine üşüşür. O yüzden..."

"Tamam, yaraları iyileşinceye kadar burada kalabilir."

"Burada mı kalacak?" Delirmiş gibi güldü. "Ne yapacağım onunla?"

As ciddiyetle cevapladı. "Yemeğini, suyunu verir; sargılarını yeniler, yaraları iyileşince de gönderirsin."

"Ben niye yapıyorum ya? Niye bende kalıyor hem?"

"Az önce *sokağa bırakacak kadar düşmedik,* dedin."

"Tamam sokağa bırakmayacağız da benimle ne ilgisi var kızın? Senin hayatını kurtardı."

"Bende mi kalacak?" Evine sürüngen girecekmiş gibi bir hayretle söylemeseydi iyi olabilirdi aslında.

"Herhâlde," dedi Ovid başını ritmik bir şekilde aşağı yukarı sallarken. "Yanlış yerde, yanlış zamanda olmasaydı şu an seni gömüyorduk. Bunu, ona borçlusun."

"Sanki isteyerek atladı kurşunun önüne." Kaşlarını çattı. "Bebek bakıcılığı yapacak hâlim yok. Evde durduğum da yok. Sende kalsın."

Onlar kendi aralarında beni birbirlerine iterken düştüğüm durum yüzünden öfke doluydum. As'ın dediği gibi bile isteye hayatını kurtarmamıştım ve bana hiçbir şey borçlu değildi. Annemin arkadaşı dışarıda bir yerlerdeydi, onu bulmalıydım. Annem arkadaşıyla alakalı hiçbir bilgi vermemişti ama onu tanıyacağımı söylemesi yeterliydi. Diğer söylediklerinde haklı çıkmış, beni kimseye güvenmemem konusunda uyarmıştı. Bir şekilde arkadaşıyla karşılaştığımda onu tanıyacağıma inanıyordum. Annemin dediği gibi arkadaşı bana yardım edecekti, sayesinde annemi ve kardeşimi bulacaktım.

İkisinden birinde kalmamın kimseye yararı yoktu.

Artık bir uğultudan ibaret olan seslerini daha fazla duymak istemeyerek bacaklarımı koltuktan aşağı sarkıttım. Yaralarımın yürümemi engellemeyeceğini düşünerek ayaklandım. Sert zemine basar basmaz canımın yanmasına hazırlıklıydım ama acı bedenime çarptığında, nefes alamadım. Öne doğru sendeledim.

"Aptal," dedi As başım göğsüne çarparken. Kollarına asılıp yaşaran gözlerimi kırpıştırdım. Tekrar oturmak için hareket edecekken o benden önce davrandı. Sargının bitişinden belimi sımsıkı tutarken eğilip dizlerimin arkasına kolunu sardı. Kendimi yine onun kollarında buldum. "Yürüyebileceğine inandın mı gerçekten?"

Güçsüzlüğüm beni o kadar utandırdı ki ellerimi kucağımda toplayıp gözlerimi sımsıkı yumarak yüzümü göğsüne yasladım. Saklanmak içindi. Yaslandığım göğsünden burnuma huş ağacının o puslu, is kokusu doldu. Kokusunun, o ağacın kokusu gibi acı bir keskinliği yoktu. O keskinlik, teninin ferah kokusunda kaybolmuştu. Başımı ağrıtmamıştı, bilmiyordum. Tek bildiğim, kokusunun artık tanıdık olduğuydu.

Sessizlikle dolu o anda, başını eğip derimin altını görmek ister gibi yakıcı bir şekilde bana baktığını hissettim. Gözlerimi daha sıkı yumdum. Yenilgiyle bir nefes verdiğinde sıcak nefesi saçlarıma çarptı.

"Sende kalıyor, değil mi?" diye mırıldandı Ovid. As cevap vermeden yürümeye başladı. Kollarında en ufak bir ağırlık yokmuşçasına rahat adımlarla ilerlerken, ben işaret parmaklarımın tırnaklarını başparmaklarıma bastırıyor, sarsılarak ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

Her şey çok fazlaydı.

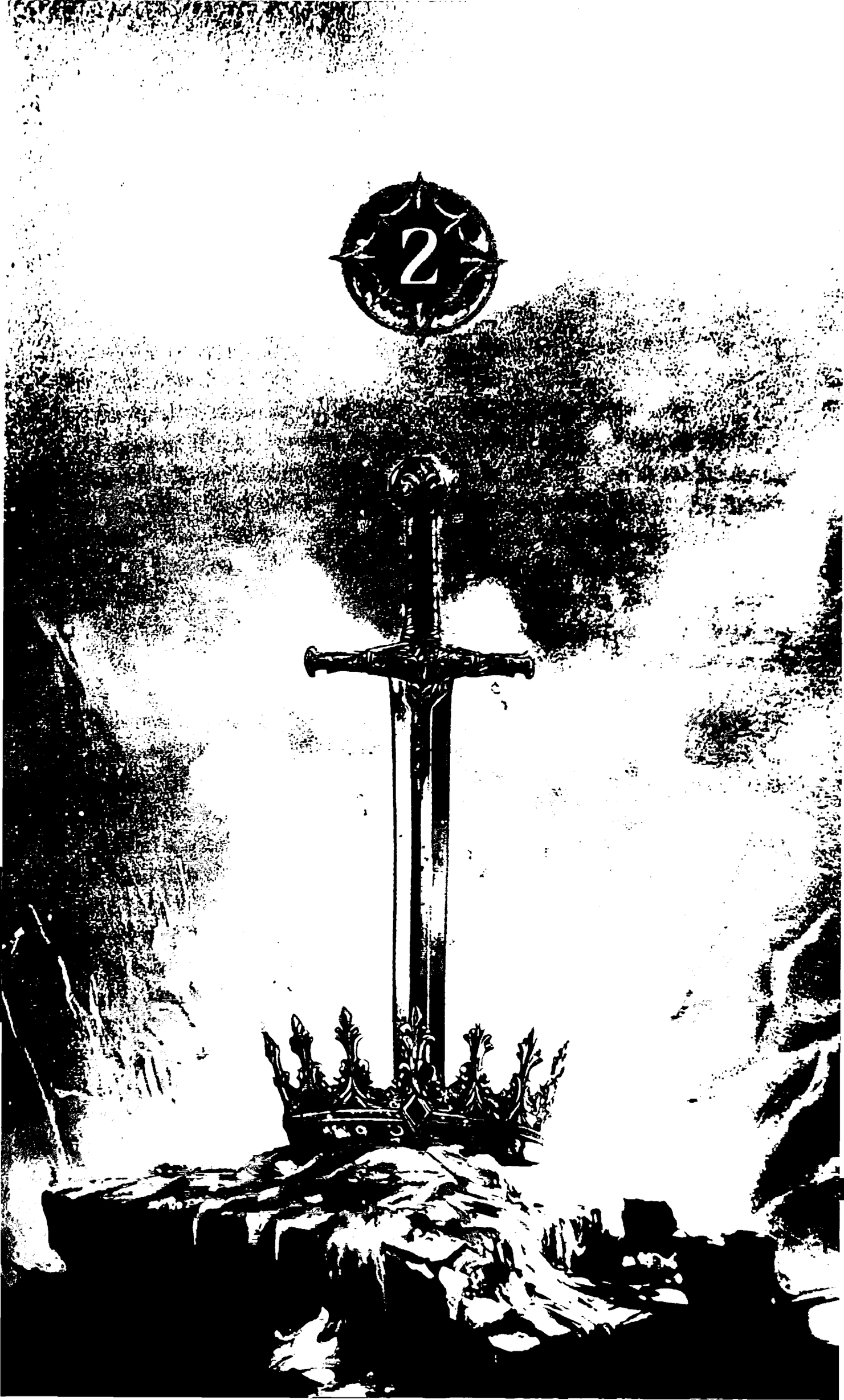
Kapıdan çıkıp Ovid'i kapının arkasında bıraktığımızda bakışlarının tekrar bana çevrildiğini hissettim. Ona bakmak istemiyordum, kimseye bakmak istemiyordum. Yüzümü iyice göğsüne saklayıp beni görmesini engellemeye çalıştım.

Bana bakmaya devam ederken kolları beni daha güçlü kavradı. Beni istediğim gibi göğsüne bastırırken, "Kime, nasıl bir kötülük yaptın da kollarıma düştün?" diye sordu.

Cevabını bilmiyordum ama iyileşinceye kadar onun insafına kaldığımı biliyordum. Çok güçlüydü, gücüyle beni ezebilirdi. Ben de güçlüydüm ancak yaşadıklarım gücümü emmişti. Yürüyemiyordum bile.

Beni kollarında taşımak yerine yerlerde sürükleyebilirdi ama o, beni kollarına almayı tercih etmişti. Hayatını kurtardığımdan değildi; bana karşı borçlu hissetseydi bunu en başında yapar, arkadaşıyla tartışmaya girmezdi. Neden bunu seçtiğinden emin değildim, belki de kollarına doğru sendelediğim anda ona bir seçenek bırakmamıştım. Yine de istese beni bırakabilirdi.

As, sanırım en başta düşündüğüm gibi iyi bir adamdı.

2

Bildiğim şeyler beni korkutuyordu çünkü onları nasıl öğrendiğimi bilmiyordum.

Bu bir at arabası değildi ama bir araba olduğunu biliyordum.

Kafamın içinde benden gizlenen bilgiler vardı, bu bilgilerin varlığından bu zamana kadar haberim yoktu ancak şu an onlar saklandıkları delikten çıkıp bana varlıklarını göstermeye karar vermişlerdi. Bu bilgiler ne kadar çoktu? Ne kadar önemliydi? Ne kadar tehlikeliydi?

Nasıl bu kadar sakin kaldığıma şaşırıyordum. Canımın acısı bir şekilde dehşetimi oyalıyor, onu kollarında yatıştırıyordu. Annemin sözleri sanki bir taciz ateşi gibi beni güçlü durmaya itiyordu. Ara ara değil, sürekli bir ateşti. Durmuyor, bir saniye olsun nefeslenmeme müsaade etmiyordu. Bir şey olmasını bekliyordum.

Bilmemin sebebini bulmalıydım. Buraya gelişim tesadüf değildi, rüyada da değildim. Annem burada olacağımı biliyordu, karşılaştığım her şeye karşı dikkatli olmamı emretmişti. Yalnız bana akıl sağlığımı nasıl koruyacağıma dair bir şey söylememişti.

Kahretsin, benim burada ne işim vardı? Burası nasıl bir yerdi? Bir kedi nasıl olur da insanınki kadar anlamlı gözlere sahip olabilirdi?

Arabanın ön camından gördüğüm, siyah, kirli tüyleri olan, uzun, zayıf bir kedi bana bu uzaklıktan bile seçebildiğim parlak, mavi gözleriyle bakıyordu. Bakışı tüylerimi diken diken etmişti çünkü bir kedinin masum bakışlarından çok uzaktı bakışları. İçimi görüyormuş gibi büyük bir dikkatle bakıyordu.

Bir yanım onun yanına gitmek, diğer yanım koşarak kaçmak istiyordu.

"Cadıların işleri..." diye homurdanan As, kediden ayıramadığım bakışlarımı ona çevirmemi sağladı. Benim gözlerimi alamadığım yere bakmış, kediyi görünce böyle söylemişti. Cadıların işleri mi? Burada da cadı olduğu düşünülen insanlar mı vardı?

Devam etmesi için tüm dikkatimi ona verdim ama o, yorumunu açıklamaya zahmet etmedi. Kolunu dürtmeye, açıklamasını dinlemek

istediğimi belirtmek için bir atakta bulunmaya niyetlensem de bir sebebimin olduğunu düşünmesini ya da buna kafa yormasını istemiyordum. İyileştiğimde ve yollarımız ayrıldığında, bunun için sorun çıkarmamalıydı. Tehlikeliydi. Hayatını kurtarmam karşılığında bana bir iyilik yapacaktı sadece. Daha fazlasını bekleyecek değildim, sessiz ve hiçbir şey olmuyormuş gibi davranacaktım. Kim olduğumu bilmeyecekti.

Ben burası hakkında bu kadar şey bilirken onun benim hakkımda bir şeyler bilmediği ne belliydi? Hakkımda benden çok şey biliyordu belki ve bildikleri Ovid'in dediği gibi *boynuma tasma takmasına* sebep olacaktı.

Sırtımdaki ve sağ kolumdaki yaralar yüzünden ona doğru dönüp başımı koltuğa yasladığımda bir anlığına simsiyah gözleri benimkilere temas etti. "Ovid'in dediğine göre ayağındaki yaralar iki güne iyileşirmiş," dedi arabayı çalıştırırken. Park ettiği yerden geri geri çıkmak için bir kolunu oturduğum koltuğun arkasına uzatıp başını arkaya çevirdi. Başı bana yaklaştığından kısa saçlarından yükselen koku önce benim içime doluyor, daha sonra etrafa yayılıyordu. Derin bir nefes aldım. Düşünmeden yaptığım bir şeydi, huş ağacına benzer kokusu beni bunu yapmaya itmişti. O ağacın küskün dallarından sallanan bodur yapraklarının belli belirsiz gölgesinde oturduğum sayısız gün olmuştu. Kokusunu solurken o günlerin hatırasını içime doldurmuştum.

Tekrar derin bir nefes aldım. Arabayı park ettiği yerden çıkarıp önüne dönecekken yaptığımı fark etti. Gözleri yola odaklanmadan önce bana odaklandı. Bir kolu koltuğun arkasında, yüzü neredeyse yüzümün hemen yanındaydı. Bir süre, hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakarken, ne düşündüğünü merak ettim. Onun da benim ne düşündüğümü merak edip etmediğini merak ettim. Şu an hiçbir şey düşünmüyordum. Ona bakarken ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ona bakarken bir şey düşünmeme gerek olup olmadığını da bilmiyordum.

Hâlâ dikkatle bana bakmaya devam ediyordu. Sanki kafamın içindeki karmaşadan haberdardı. Hiçliği andıran siyahlarına bakmaya daha fazla dayanamayıp gözlerimi yumdum. Bir süre daha bana baktı. Gözlerimi tekrar açmamı beklemişse de bunu yapmayıp kendimi uyumaya zorladım. Gerçekleşmemiş kadar kısa bir anda onu daha yakınımda hissettim ama sonra tamamen uzaklaştı. "İki gün," dediğini duydum. "İki gün uslu durursan yoluna gidersin. Akıllıysan da bir daha karşıma çıkmazsın."

Bu, asla olmayacaktı.

Odaklandığım tek şey, ailemi bulmaktı. Ailemin buraya gelip gelmediğini bilmiyordum ama geldiklerine inanmalıydım. Buraya değilse de başka bir yere... Beni yakmayan ateş, onları da yakmamalıydı.

Aklımı kaçırmamı engelleyen tek şey, onları bulma umudumdu. Sakinliğim, çılgınlığımın önündeki son adımdı. Bir adım daha attığımda kendimi kaybedecektim, o adımı atmamak için yaralarımın acısına, kollarına düştüğüm adamın tehlikeli varlığına odaklanıyordum. Yaralarım iyileştiğinde ve bu adamdan uzaklaştığım anda başka şeylere tutunmam gerekecekti.

Ona dönük oturduğum için gözlerimi hiç açmadım. Bakmam için bir sebep yoktu. Yorgun bedenim sonunda uykunun kollarında teselli bulduğunda bunun rahat olmasını beklemiyordum. Yine de bu kadar kötü olmamalıydı.

Rüyamda annemi ve Andre'yi gördüm. O zindandaydık. Başta bir anı gibi başladı. "*Buraya gel Larina,*" diyordu annem. "*Yanıma gel kızım.*" Zindanın paslı, demir parmaklıklarına yapışan ellerimi ayırıp güçlükle ayağa kalkıyor ve sırtını duvara yaslayarak oturan annemin yanına gidiyordum. Yere oturduğumda beni dizlerine yatmam için yönlendiriyor ve ince parmakları saçlarımda dolaşıyordu. "*Seni çok sevdim,*" diyordu sonumuzun geldiğinin bilincindeyken. Gözlerim biraz ileride, yere yatıp kendine sımsıkı sarılarak uyuyan küçük kardeşime odaklanıyordu. Onun yatağının hiçbir zaman rahat olmadığını ama bu sert zemini hak etmeyecek kadar küçük olduğunu düşünüp kalbimi nefretle dolduruyordum. "*Özür dilerim,*" diyordu annem o sırada. "*Bunları yaşamamalıydın.*"

"*Hiçbirimiz yaşamamalıydık anne,*" diye itiraz ediyordum anneme. Annem bana burada hak verip daha sonra geldiğim bu yerle ilgili uyarılarını yapmıştı ancak rüyamda böyle değildi.

"*Biz bunu hak ediyoruz Larina,*" diyordu annem ama sesi bir çığlık gibi çıkıyordu. "*Biz ölmeyi hak ediyoruz.*" Saçlarımda gezen narin parmaklarının sertleştiğini fark edip, söylediklerine itiraz etmek için dizlerinden başımı kaldırarak ona döndüğümde teninin bembeyaz olduğunu görüyordum. Annem bembeyaz teni olan, güzel bir kadındı fakat o anki beyazlığın güzellikle bir alakası yoktu. Ölüm beyazıydı. Dudakları mordu. Bir çığlıkla ellerimi zindanın zeminine yaslayıp bacaklarımdan güç alarak kendimi annemden uzaklaştırdığımda parmaklarının çürüdüğünü, kemikten başka bir şey olmadığını görüyordum. Gür saçları bir bir dökülürken, "*Biz ölmeyi hak ediyoruz,*" diye sayıklıyordu. Ağzım bir çığlık için tekrar aralandığı sırada elim, kardeşimin

cline çarpıyordu. Kardeşim ağlıyor, bana sesleniyordu. Annemin korkunç görüntüsünden onu korumak için uzanıyordum ancak onun da teninin ölüm beyazı olduğunu görüyordum. Yakarışlarına zamanında cevap verememiştim. Ölüm beyazı teniyle, annemin aksine öylece yatıyordu. "*Andre!*" diye bağırıyordum ama sesim çıkmıyordu. Çığlık atmaya çalışıyordum, beceremiyordum. Annem "*Konuşamazsın,*" diyerek başını iki yana sallıyordu. "*Asla konuşamazsın. Asla!*"

Nefes nefese gözlerimi açtığımda rüyamda atamadığım çığlığı atmak için dudaklarım aralandı. Hâlâ arabada, As'ın yanındaydım. Bunu odaksız gözlerimin baktığı yerin onun siyah hiçliği olduğunda fark ettim.

Bir çığlık için aralanan dudaklarım, annemin rüyamdaki çığlığı andıran sesini hatırlayınca kapandı. Nefesimi düzenlemeye çalışırken koltuğa yaslanmayı bırakıp önüme döndüm. Sağ elimi hızlı atan kalbime bastırdım. Yüzüm ve boynum terden sırılsıklam olmuş, kızıl saçlarım nemli cildime yapışmıştı. Kirpiklerimin ıslaklığı ve görüşümün bulanıklığı bana uykumda ağladığımı kanıtlıyordu.

"Kâbus görüyordun," dedi As. Araba durmuştu. Ne zamandan beri beni izliyordu? "Dudaklarını birbirine sımsıkı bastırmıştın ama konuşmaya çalışıyordun," diye devam ettiğinde donup kaldım. Konuşmuş muydum? Mırıldanmış mıydım?

Tereddütle ona dönerken söyleyeceği sonraki cümleleri korkuyla bekledim. "Daha önceden konuşabiliyordun," dedi dalgın gözleri yüzüme ve boynuma yapışmış saçlarımda gezerken. Bu bir soru değildi, bir çıkarım yapmıştı ve bunun doğru olduğuna inanıyordu. "Sesini kaybettin ve bu sana acı veriyor."

Sesimi kaybetmemiştim, bana acı veren şey konuşamamak değildi. Konuşabiliyordum.

Bir an durdum. *Konuşabiliyor muydum?* Annemin konuşmamamı söylemesinin sebebi bu muydu? Burada sesimi mi kaybetmiştim? Annem kendimle bile konuşmamamı söylemişti, arkadaşını bulana kadar susmamı... Bu, ölmememin karşılığı mıydı? Konuşamadığımı anladığımda beni teselli etmesi için arkadaşının yanımda olmasını mı istemişti?

Hayır, olamazdı. Konuşabiliyor olmalıydım. Bunu bir an önce denemeliydim. Küçük bir ses çıkarsam yeterdi, bir fısıltı...

Elim kalbimden boynuma giderken yutkundum. Biçare bir şekilde sesimi hissetmeye çalıştım. As elimin hareketini izledi. Çaresizliğimi izledi. Konuşamadığımı düşündüğü için benden bir cevap beklemiyordu.

Islak gözlerimdeki korkuyu gördü ancak başka bir şey söylemedi. Arabadan inip önünden dolanarak benim tarafıma geçerken bu sefer onu izleyen bendim. Kapımı açtı, başını arabanın içine soktu. Bir eli belime, yaralarımın bittiği yerin altına giderken diğeri dizlerimin altına yerleşti. "Omuzuma tutun," dedi beni kucaklarken. Arada kalan yaralı koluma dikkat ederek beni göğsüne bastırmadı. Dediğini yapıp boynumdaki elimi omuzuna götürdüm.

Dar bir sokaktaydık. Eski binalar birbirine neredeyse yapışıktı. Yokmuş gibi görünen iki binanın arasındaki ince aralıktan geçerken bacaklarımı elimden geldiğince topladım. Ayaklarımdaki yaraların duvara sürtünmemesi için uğraşıyordum. Aralığın bitiminde, yerin altına giden merdivenleri inmeye başladı. Uzun, karanlık bir koridora girdik. "Burayı unutsan iyi olur," dedi As. Konuşmasını beklemediğim için kucağında irkildim. "Tekrar gelirsen böyle centilmen olmayacağım."

Tekrar gelmeyi istediğimi mi sanıyordu?

Karanlık koridorun sonunda bir kapı çıktı. As bir dizini kırıp beni bacağının üstüne koydu. Anahtarların tıkırtısını duydum. Kapıyı açarken tam anlamıyla bükmediği dizinden kaymamam için belimin kenarını sımsıkı tutmuştu. Aslında, ağırlığımı bacağından çok belime sardığı kolu taşıyordu. Omuzuna sıkı sıkı tutunmuş, kocaman açtığım gözlerimle karanlığı gözlüyordum.

Karanlık bana kalabalık geliyordu, yalnız kalmak mümkün değildi. Daha doğrusu yalnız kaldığımı düşünemiyordum çünkü gözümün görmediği yerde biri olabilirdi. Karanlık onun üstünü örterdi ve yalnız olduğumu sanıp sakladıklarımı eteğime dökerdim, döktüklerimle yüzleşirken o beni rahatça izlerdi.

Karanlık kalabalıktı. Yalnızlığı isteyen karanlığa saklanmak yerine aydınlıkta bir kuytu aramalıydı. Sesimi duymaya ihtiyacım vardı ancak bunu karanlıkta yapamazdım. Aydınlıkta kendi kuytumu bulmalıydım.

Kendi kuytumu As'tan uzaklaşır uzaklaşmaz arayacaktım.

Beni tekrar kucağına alıp açtığı kapıdan içeri girdi. Kapıyı ayağıyla ittirip kapattı, karanlık evin koridorunda ilerledi. Burası onun eviydi. Evler, sahipleri gibi kokardı. Burası onundu. Huş ağacının puslu, is kokusu eve yayılmıştı. Sanki evin ortasında bir huş ağacı vardı. Küskün dalları yerlere kadar uzanıyor, yaprakları dört bir yana uçuşuyordu. Bu kokunun acı keskinliği, teninin ferah kokusunda kaybolmamıştı.

Burada kaldığım iki gün boyunca başım çok ağrıyacaktı.

As'ın beni bırakmak için eğilmesini daldığım düşüncelerim yüzünden beklemiyordum. Bir aymazlıkla omuzundaki elimi ensesine kaydırıp

boynuna tutundum. Eğildiği yerde durdu. "Koltuğa bırakacağım," diye bilgilendirdi beni. Sesi, kulağımın hemen yanından geliyordu. "Yeterince kucağımda kalmadın mı sence de?" Alaylı sorusu kaşlarımı çatmama sebep olurken hemen elimi ensesinden çektim. Beni koltuğa bırakıp uzaklaştığında, kirpiklerimi kırpıştırıp karanlığa alışmaya çalıştım. Bir anda ışıklar açıldığında buna gerek kalmadı.

Gözlerim odada gezindi. Beyaz duvarlar buradaki iç açıcı tek şeydi. Perdeler uzun ve güneş ışığını içeriye buyur etmemeye yeminli bir koyu renkti. Karşılıklı iki koltuk vardı ve onlar da koyu kahverengi, neredeyse siyahtı. Yastıklara kadar... Oda kulübemizden daha büyüktü, bir duvar boydan boya kitaplarla doluydu. Gözlerim kitaplarda gezindi.

Rüyayı düşünmemeye çalışırken gördüğüm, duyduğum, kokladığım herhangi bir şeye odaklanıyordum. İşe yaramıyordu, gözlerim yaşarıp duruyordu.

As karşıdaki koltuğa oturunca bu sefer dikkatimi ona verdim. Koltukta öne doğru gelip dirseklerini bacaklarına yasladı ve ellerini birleştirdi. "Duş alman gerekiyor," dedi sefil göründüğümü çekinmeden belli ederken. "Bu kolla alamazsın, sargılar ıslanır. O yüzden iki gün dayanacaksın." İki gün duş almadan durabilirdim. Boynuma yapışmış saçlarımı geriye atarken başımı salladım. "Kıyafetlerini değiştirelim desek sana uygun bir şey yok. O yüzden o da kalıyor." Beni inceliyor, benimle ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Bir şey bulamayınca geriye yaslandı, uzun bacaklarını ileriye uzattı ve bir kolunu koltuğun koluna atıp beni izlemeye başladı.

Onun bakışlarına karşılık verdim. Ödümü koparıyordu, ciddi anlamda ödümü koparıyordu ancak geri adım atmak istemiyordum. Titriyordum, korkudan daha çok rüyanın etkisindendi. As'ın bu konuda söyleyecek bir şeylerinin olmamasını bunu anladığına yordum.

"Aç mısın?" diye sorduğunda sanki saatlerdir buradaydım. Zaman geçmiyordu.

Soruyu duyunca karnım âdeta gürledi. O sırada başımı iki yana sallıyordum. Benimle ilgilenmeyi bırakıp beni kendimle bırakmasını istediğimdendi. Kâbusumu düşünüp ağlamam için beni yalnız bırakmalıydı.

"Aç değilsin, öyle mi?" Sözlerini yineledi, karnımın gurultusunu işitmişti.

Tekrar başımı iki yana salladım. Karnım bana ihanet edip yeniden guruldadı.

"Verebileceğin iki cevap var," dedi ayağa kalkarken. "Evet ya da hayır. Bu cevapları verirken yalana başvurma." Böyle basit bir soru için

bile uyarıyordu. Bu kadar uyarı dolu konuşmalardan nefret ederdim. Kaşlarımı çatarak bana gelmesini izledim. Hiçbir uyarı olmadan beni kucaklamaya çalışınca geri çekilip ellerimi kollarıma koydum.

Gömleğinin kollarını kıvırmıştı, tenlerimizin değdiği yere anlamsızca baktı. "Açlıktan ölmek mi istiyorsun?" *Hayır, bunu istemiyordum.*

"Gördüğün gibi seni gömebileceğim bir arka bahçem yok." İtirazımı görmezden gelip bedenimi bir çırpıda kucağına aldı. "Uslu ol, seni mutfağa götürüp karnını doyuracağım. Ölünle uğraşamam."

Beni kucağında oradan oraya taşıması çok rahatsız ediciydi.

Ayaklarımdaki yanıkların bir an önce iyileşmesi yürüyebilmemden çok, kucağından inmem için gerekliydi. Ellerimi yine karnımın üstünde birleştirip başımı eğdim. Utanmam As'ı eğlendirmişti, güler gibi bir ses çıkardı.

Mutfağa girip beni sandalyeye bıraktığında, ona bakmaktan kaçınıp gözlerimi masaya diktim. Hâlâ gördüğüm rüyanın etkisinden çıkamamıştım. Annemle Andre'yi düşünürken kardeşimin yakarışlarını duyuyordum ve o yakarışlar kalbimi en derinden yaralıyordu. As'ın, "Yemek yapmayı biliyor musun?" dediğini duydum ama aklımın bana oynadığı oyunla uğraşıyordum. Onların soğuk, ruhsuz bedenlerini yanı başımda hissediyordum.

Mümkün değil, diye itiraz ettim çaresizlikle. *Andre ölmek için çok küçük.*

Hiç yerinde durmayan kardeşim mezara sığmazdı ki. Kalkıp oyun oynamak isterdi. Onu beş dakika yerinde sabit tutmak imkânsızdı, nasıl orada kalacaktı?

As elini masaya koyup yüzüme eğildi, çenemi tutup beni ona bakmam için zorlayınca ağladığımı fark ettim. Yaşlar yüzünden bulanık gördüğüm yüzünde bir hayret vardı. "Ağlıyor musun?" diye sordu garip bir sesle. "Sadece yemek yapmayı bilip bilmediğini sordum, bu niye seni ağlattı?"

Kendi kendime çektiğim acıdan habersiz, sorusu yüzünden ağladığımı sanıyordu. Çenemi elinin kıskacından kurtarıp başımı iki yana salladığımda daha çok ağlayasım geldi. Yemek yapmayı bilmiyordum, ekmek kızartmaktan başka bir şey yapmayı bilmezdim. Onu da Andre'nin kızarmış ekmeğe olan düşkünlüğü sayesinde öğrenmiştim.

"Tamam, ben de pek bilmem. Bu ağlanacak bir olay değil," dedi hareketlerime akıl sır erdiremeyerek. "Et pişiririm. Olur mu?"

Et... Dostumuz olarak gördüğümüz insanlar, annemin istediği ve Andre'nin yemesi için ayırdığımız bir parça eti bile vermeye katlanamamışlardı.

Başımı olumlu anlamda sallarken gözlerimden akan yaşları durduramıyordum. As, bir akıl hastasıyla karşı karşıya kalmış gibi bana bakıyordu. Elini masaya hafifçe vurup doğrulurken bıkkınlıkla ofladı. "Keşke o kurşunu kafama yeseydim."

İçimden bir ses, bunu sık sık dileyeceğini söylüyordu.

O et pişirirken ben ağlamaya devam ettim. Sesimi çıkarmadan, sessiz sessiz ağlamak içimi dökmekten daha çok dolduruyordu, sanki kopmak için bu anı beklemiştim. Güçlü durmaya çalışıyordum, mantıklı olmaya ve aklımı kaybetmemeye...

Duygusaldım ama güçlü durabilirdim. Babam öldüğünde annemi ve kardeşimi ayakta tutan bendim. Yaşım ilerlediğinde ve dikbaşlılığım yüzünden hiçbir talibim çıkmadığında bunu sorun etmemiş, bir kız kurusu olduğumu herkesten önce ben kabul etmiştim. Bu yüzden gözyaşı dökmek şöyle dursun, üzülmemiştim bile. Hiçbir zaman istenilen kadar heyecanlı, istenilen kadar nazik ve kırılgan olmamıştım. Bunların hepsiydim fakat babam tarafından bir savaşçı olarak yetiştirilmek beni erkeklerin istediği güçsüz, muhtaç kadın olmaktan uzaklaştırmıştı.

Oysa şimdi güçsüzlükten kırılıyordum. Annemin yanında dahi ağlamaktan çekindiğim hâlde bir yabancının yanında ağlıyordum. Beni bebekmişim gibi taşıyor, bana yemek yapıyordu. Hiç istemediğim şekilde ona muhtaç durumdaydım.

Güçsüzlüğümden utanıyordum. Bana yapılanlardan utanıyordum. Annemle kardeşimi istiyordum. Benim burada ne işim vardı?

Bir tabak dolusu et önüme bırakılınca, etrafa bakıp evde başka birinin olup olmadığını sorguladım. As, benimkinden daha dolu duran bir tabağı kendine alıp yemeye başladığında, bu tabağı yalnızca bana verdiğini anlayıp fazlasıyla şaşırdım çünkü daha önce hiç bu kadar eti bir öğünde yememiştim.

Günlerdir açtım ama tabağı yine de bitiremedim. Andre'yi düşünmeden et yemek, onun bir şeyler yiyip yemediğini bilmeden özellikle, çok zordu.

As, ağlamamı umursamadan yemeğini yemeye devam ediyordu. Tabağımı bitirmediğimi fark edince, kendi yemeğini bitirdikten sonra sessizce bekledi. Yine de yemeyince tabağı önümden aldı. Sonraki dakikada beni kucağına alıp odaya götürdü ve koltuğa bıraktı. Ardından yine sessizce ortadan kayboldu.

"Burada ne işin var?" Koltukta mayışmış bir şekilde düşüncelerimle saatler geçirdikten sonra duyduğum ilk ses, As'ın öfkeli sesiydi. Sesini duyunca evde yalnız olmadığımı hatırladım.

"Çekil de içeri gireyim," diyen ise Ovid'di. Kapının çaldığını duymamıştım.

Yattığım yerden doğrulurken bakışlarım odanın kapısını buldu. Buradan onları göremiyordum. "Nasıl buraya kadar rahat rahat gelebiliyorsun? Niye geliyorsun oğlum sen buraya?" dedi As öfkeyle. Dış kapı gürültüyle çarptı. "Biz boşuna mı uğraşıyoruz o kadar?"

"Yolda bir şey olmadı, sorun yok." Ovid odaya girdiğinde çekik gözleri direkt beni buldu. "İyi, hâlâ öldürmemiş seni," diye dalga geçti. "Ne haber melek kız?" Kaşlarımı çatmaktan başka bir şey yapmadım. "Yine çok konuşkansın," dedi tekli koltuklardan birine otururken.

"Bırak şimdi onu," diyerek hemen peşinden geldi As. "Bana cevap ver önce."

"İçim rahat etmedi." Başındaki şapkayı çıkardı, elini saçlarının arasından geçirerek dağılan tutamları düzeltmeye çalıştı. "Kızla seni yalnız bırakıp öylece evde oturamadım."

"Yapman gereken tek şey evde oturmaktı." Ovid'in karşısına dikilmiş, ona tepeden bakıyordu. Sırtı bana dönük olduğundan yüzünde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama sert sesi, çenesinin kasıldığını belli ediyordu. "Kız tehlikeli olsa da seni ilgilendirmez. Ben hallederim. Sen başın beladan kurtuluncaya kadar o evde oturacaksın."

"Bir işe yarayayım dedim."

"Oradan buraya gelerek bir işe yaramıyorsun." Ovid'in buraya gelmesine fazlasıyla kızmıştı. "Kızı bulduğumuz yere bırakalım dediğimde karşı çıktın. Sende kalsın diye ısrar ettin. Şimdi de kalkmış peşinden geliyorsun. Kafan yok mu senin?"

"Buradan önce Reyna'nın yanına gittim," diyerek sorularını es geçti.

"Ölmek mi istiyorsun oğlum?" dedi As öfkeyle. Ovid'i yakasından tutup kolayca ayağa kaldırdı. Şimdiye kadar kendini tuttuğunu böylece anladım. "Ölmek mi istiyorsun? Söyle bana. Oyun mu oynuyoruz biz? Ölmek istiyorsan atayım köpeklerin önüne."

O an bir havlama sesi duyup sıçradım. Gözlerimi ikisinden ayırıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Bir köpeğin hırıltılı nefesini hemen yanımda hissediyordum. Sanki koltukta, benim yanımdaydı.

Aklımı kaybetmeye başlamıştım.

"Bir şey olmadı diyorum." Ovid, As'ın yakasındaki ellerinden kurtuldu. "Reyna antik dili biliyor, en azından kızın derdini anlarız diye gittim yanına."

"Kime, neyin masalını anlatıyorsun?" diye sorduğunda öfkesinin kokusunu alabiliyor gibiydim.

"Tamam, onu görmek de istedim," dedi Ovid varla yok arası bir sesle. Reyna her kimse ona karşı duyguları vardı. Belki de kur yaptığı kadındı. "Ne dersem diyeyim anlamayacağın için geçiyorum bunu. Reyna yardım etmeyi kabul etti."

"Ne zaman geliyor?"

"O gelemez, çalışıyor. Biz gideceğiz, bizi arka kapıdan içeri alacak." Koltuğa, yanıma oturacağı sırada bir havlama sesi daha duydum ve aynı tepkiyi verdim. Gözlerim kocaman açıldı, ses bu sefer daha yakından gelmişti.

"Meliv orada," dedi As, tam o anda. Ovid oturmaktan vazgeçerek öne doğru birkaç adım attı.

"Gerçekten köpeğe yem olacaktım desene."

Duyduğum sesi onlar da mı duymuştu?

Cevap arayan bakışlarım simsiyah gözlerle buluştu. Ovid'in söylediğine karşılık vermek yerine bana bakıyordu. "Korktun," dedi yavaşça, söylediği şeye şaşırdığı belliydi. "Onun sesini mi duydun?"

"Yok artık!" diyen Ovid ondan daha şaşkındı. "Meliv'i mi duydun?"

Bana önce Meliv'in ne olduğunu söylemelilerdi.

"Oğlum?" dedi As. Sesindeki beklenmedik şefkat beni afallattı. Bakışları bu kez bende değildi, koltuğa bakıyordu ancak bana bakmıyordu.

Yine havlama sesi duydum. As'a odaklandığım için ses beni üçüncü kez korkutmayı başardı.

"Havladı mı?" diye sordu Ovid.

"Havladı."

"Hadi be! Meliv ona gerçekten sesini duyuruyor." Meliv dedikleri şey köpek miydi? *Havlıyordu, herhâlde öyleydi.* Hani, neredeydi?

Sesi bu kadar yakından geldiği için koltuğun arkasında olabilirdi. Sağlam olan kolumdan destek alıp başımı koltuğun arkasına uzattım. "Orada değil," dedi As ne yaptığımı anlayarak. "Yanında oturuyor."

Ne?

"Sol tarafında. Onu göremezsin." Gözlerim sol tarafıma kaydı, bomboştu. Hiçbir şey yoktu, saatlerce oraya ayaklarımı uzatmıştım ve hiçbir şey hissetmemiştim.

Benimle dalga geçiyor olmalılardı.

Sağlam kolumu sol tarafa uzatmak için koltukta biraz döndüm. Elimin koltuğun kumaşına dokunacağından o kadar emindim ki yumuşak bir şeye değdiğinde az kalsın çığlık atacaktım. Dudaklarımı birbirine mühürleyip elimi kendime çektim, irice açtığım gözlerim oraya sabitlendi.

Hırıltılı nefeslerini duyuyordum. Ona dokunmuştum, oradaydı. Görünmüyordu. *Kesinlikle deliriyordum.*

"Onu hissettin," dedi, sesini duyduğumu söylediği andan daha şaşkındı. Az sonra kalbim duracağı için ona odaklanmadım. Elim tereddütle tekrar uzandı. Yumuşak tüyleri parmaklarımın arasında hissettim. Onları okşar gibi elimi hareket ettirdiğimde köpeğin memnun homurtusu kulaklarıma doldu.

Kahretsin, gerçekten buradaydı.

Buranın hayvanlarının nesi vardı?

Ovid, "Hâlâ onun yanlış zamanda, yanlış yerde bulunduğunu mu düşünüyorsun?" dediğinde ikisinin de gözlerinin bende olduğunu fark ettim. Onların dikkatini çektiğime pişman olarak elimi yumuşak tüylerden çektim.

Meliv havladı. Bacaklarımın üstünde bir ağırlık hissettim.

Hırıltılı nefesi artık bacaklarıma çarpıyordu. *Başını bacaklarıma yaslamıştı.*

"As?"

"Onu sevdi," dedi As, gözleri kucağımdaydı. Köpeğini görebiliyordu. "Meliv, gel buraya oğlum." İtiraz istemeyen ses tonuyla emrettiğinde bacaklarımdaki ağırlık kaybolmuştu.

"Gidiyor muyuz?" diye sordu Ovid.

As'ın yanağındaki bir kas seğirdi. "Gidiyoruz." Bir şeyler onu huzursuz etmişti. Meliv'in sesini duymam hiç iyi olmamıştı. Ovid onun sesini duramıyor, bedenini hissedemiyordu. Ben neden bunu yapabilmiştim? As sanki cevabını biliyormuşum da bunu ondan saklıyormuşum gibi simsiyah gözlerindeki sert ifadeyle bana bakıyor, üstümde bir baskı oluşturmaya çalışıyordu.

"Kızı bu hâlde oraya götüremeyiz." Ona kendi silahıyla karşılık vermek istiyordum. Üzerimde baskı kurmaya çalışmasını kopyalamak istiyordum. Rekabetçi tarafım bunu yapamadığı için huysuzlanıyordu. Mantıklı tarafım inatla onun dikkatini çekmememi tembihliyordu. Annemle kardeşimi bulmak için ondan kurtulmalıydım. O yüzden mantıklı tarafıma uyup uysal bir şekilde başımı eğdim. "Sargıları meydanda."

"Üstünc bir şeyler veririm. Sen git, arabada bekle." Ovid itiraz etmeden gitti. "Oğlum sen de göz kulak ol ona," dedi As, bu sefer de Meliv'e seslenmişti. Meliv ne dediğini anlamış gibi havladı. Sonra sesini duymadım.

Hâlâ başımı eğmiş, kucağımdaki ellerimi seyrediyordum. Dikkatini çekmemekten başka hiçbir şey düşünemiyordum.

En sonunda As da odadan çıktığında ne zaman tuttuğumu bilmediğim nefesimi gürültüyle dışarı bıraktım.

Anne, diye içimden seslendim sitem edercesine. *Bana neden burada karşılaşacaklarımla ilgili hiçbir şey söylemedin?*

Görünmez bir köpek olduğunu bilseydim köpeğe bu kadar dikkatimi vermez, onu duyduğumu ya da ona dokunduğumu açık etmezdim. Hazırlıksız yakalanmıştım.

As'ın elinde birkaç parça kıyafetle geri geldiğini göz ucuyla görüp başımı tekrar eğmeye niyetlendim ama gururum bu kadarına da izin vermedi. Bir kez yapmak bile yeterince aşağılayıcıydı.

"Kendi başına giyebilecek misin?" diye sordu kıyafetleri uzatırken. Başımı sallayıp elindekileri aldığımda ısrar etmedi, odadan çıkma nezaketini gösterdi. Kapıya göz atıp gittiğinden emin oldum ve tek elle, oturduğum yerden olabilecek en hızlı şekilde üstümdeki elbiseden kurtulup giyindim. Eşofmanı kalçalarımın yukarısına çekmeye çalışırken zıplayıp durmuş ve birkaç defa da yana doğru devrilmiştim. Beyaz bir tişört ve siyah, beli lastikli bir eşofman vermişti. İkisi de bedenim için bol ve uzundu. Tişörtün kolları dirseğimdeydi. Eşofmanın önündeki ipleri çekebildiğim kadar çekmiştim ancak düşmemesi için atmam gereken düğümü bir türlü atamadım.

As bir süre sonra odaya gelip ne hâlde olduğuma baktı. Eğilip eşofmanın ipine dişlerimle uzanmaya çalışıyordum. Sağ kolumu tamamen hareket ettiremiyor değildim ama en ufak hareketim canımı yakıyordu. Eşofmanın iplerini sertçe çekmezsem belime yine oturmayacaktı.

"Bırak, ben yapayım," dedi elini saçlarımın üzerine koyup, başımı geri çekmem için çok hafif baskı uygulayarak. İtiraz edecek durumda değildim. Belimi doğrultup elimi eşofmanın ipinden çektim.

Direkt ipi çekip düğüm atmak yerine önce eşofmanın belinden tutup benim yapamadığımı yaparak kalçamı koltuktan kaldırmış ve eşofmanın neredeyse göğsüme kadar çıkmasını sağlamıştı. Dengemi şaşırıp elimi omuzuna koydum. İpi çekip belimi saracak şekilde düğüm atarken bakışlarımı karşıdaki duvara diktim. İşi bittiğinde uzaklaşmadan beni

kucakladı. Eşofmanın paçaları ayaklarımdan sarkıyordu, istedikleri gibi sargıları gizlediği için bunu sorun etmedim.

Yere attığım elbiseye bakarken üstümde bana ait olan tek şeye, uzun, inci kolyeme gitti elim. Bu kolyeyi bana babam yapmıştı. Oldukça uzundu çünkü küçükken, büyüdüğümde kolyenin bana olmayacağından endişe edip babama uzun yapması için çok dil dökmüştüm. Savaşçılar bana işkence ederken kolyemi koparmamışlardı. En azından bana bu kadar şey bırakmışlardı.

Elbiseyi geride bıraktığım gibi, o altı günü de geride bırakmak istedim. As'ın kollarında, elbiseden uzaklaştığım her adımında kendimi daha iyi hissettim. Bakış açımdan tamamen çıktı, yaralı bir tarafım benden koptu.

Evden çıktığımızda bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Evin ışığının güçlükle aydınlattığı koridorun ilerisinde birileri vardı. Karanlıktalardı, yalnız değildik. Boğuşma sesleri geliyordu. As hiçbir şey söylemeden beni yavaşça kapının yanındaki duvarın dibine bırakıp evinin kapısını kapattı, tamamen karanlıkta kaldık.

Meliv'in hırıltılı soluklarını duyduğum sırada, karanlık koridorun ışıkları bir bir yanmaya başladı. Gözlerim ışığa alıştığında ancak neler olduğunu görebildim.

Ovid, üç kişi tarafından tutuluyor ve sürüklenmeye çalışılıyordu. Onu tutan kişilere karşı çıkarken kan ter içinde kalmıştı. İki kişi daha vardı. Biri görünmez bir güç tarafından bacağından tutulmuş ve yere yapışmıştı. Diğeri ellerini onun kollarının altından geçirmiş, onu çekme derdindeydi.

Görünmez güç Meliv'di.

As uzun, ağır adımlarla onlara yaklaşırken, "Oluyor mu kapımın önünden adam kaçırmak?" dedi alaylı bir ifadeyle. Omuzlarının gerginliğini, teninden yayılan öfkeyi görebiliyordum ama sesindeki alayla bunu güzelce gizliyordu.

"Bak işine," dedi Ovid'i tutanlardan biri. Bakışlarını bana çevirdi. "Seninle beraber kızının da canını yakmayalım."

As, adamlarla arasında birkaç adım kala durdu. "Yaksana," dedi sakin sakin. "Bekliyorum."

Ovid dirseğiyle birinin karnına yumruk geçirdiğinde As'la konuşurken dikkati dağılan adam elindeki bıçağı Ovid'in boynuna yasladı. "Hareket edersen koparırım kafanı!" dedi onunla birlikte bir adım uzaklaşırken.

Meliv'in tuttuğu adamdan boğuk bir haykırış geldi. "Bacağım!" diye bağırdı. Ona döndüğümde midem ağzıma geldi.

Bacağı dizinin altından kopmuştu. Muhtemelen kopan parçadan akan kan damlaları As'a doğru ilerliyordu. Meliv, bacağı As'ın önüne attı. Bacak ağzından uzaklaşır uzaklaşmaz görünür olmuş ve ucuz bir ses eşliğinde As'ın önüne düşmüştü. "Aferin oğlum," dedi As, eli havayı okşarken. Görünen buydu ama Meliv'in hırıltıları onun başını okşadığını belli ediyordu.

"Ne demiştin?" diye sordu, ayaklarının önündeki bacağı bir tekmeyle Ovid'in önüne doğru fırlatırken. "Kafanı kopartırım, değil mi?"

Bacağı kopan adamın haykırışları dinmek bilmiyordu. Onu tutan adam, gördüğünden korkup hızla uzaklaştı. "Kimsin sen?" diye sordu Ovid'in boğazına bıçak dayamış olan. Diğer ikisi önlerinde dikilmiş, etten bir kalkan olmuşlardı.

As başını omuzuna yatırdı. "Kim olduğunu bilmediğiniz adamın kapısının önünden adam kaçırıyorsunuz, öyle mi?"

"Seninle bir derdimiz yok." Gözleri tekrar kopmuş bacağa kayarken suratını buruşturdu. "Onu alıp gideceğiz, size zarar vermeyeceğiz."

"Hadi ya?" As, hâlâ usul usul Meliv'in başını okşuyordu. "Az önce benim ve kızımın canını yakacağını söylüyordun."

O köpek başını benim bacaklarıma yaslamıştı. Az önce bir adamın bacağını koparan köpeğin başı birkaç dakika önce bacaklarımdaydı.

"Yolumuza çıkma, yoluna çıkmayalım. O bize lazım," dedi adam pes etmeyerek. Ovid boğazına yaslanmış bıçak yüzünden hareket edemiyor, sesini çıkaramıyordu. Konuşabilirdi, ama belki de hatalı olduğunu düşündüğünden sessiz kalıyordu.

"Niye lazım?" diye sordu. Soruyu öylesine sormuştu. *Hayır, öylesine sormuş gibi davranmıştı.* "Kimin köpeğisiniz?"

Bacağı kopan adam ağlamaya başlamıştı.

"Bu kadar gevezelik yeter." Adam sorusunu cevaplamadığında As ofladı. Biraz önce kopmuş bir bacak tekmelemişti ve şimdi çocuk gibi "Of!" diyordu. Yaşananlar yüzünden dehşete düşmemiş olsaydım gülebilirdim. "En başta seni uyarmıştım."

Adamın sözleri, diğerleri için bir işaret fişeği görevi gördü. Üçü de aynı anda As'ın üstüne geldiğinde sonrasında olanları takip etmekte zorlandım.

Savaşçıların kavgalarına şahit olmuştum ama daha önce bu kadar vahşi bir kavga görmemiştim.

As attığı yumrukla adamın dişlerini dökerken ona hiç acımamıştı. Ağzından kanlar akan adamın boynunu kolunun kıskacına alıp *bir hamlede* kırarken en ufak bir tereddüt bile etmemişti. Adamın boynunun kırıldığını belli eden ses koridorda yankılanırken As, canını aldığı bedeni yere fırlattı.

Meliv, bu sefer de az önce bacağını kopardığı adamı tutan bir diğer adamın bacağını gözüne kestirmiş olmalıydı ki adam büyük bir gürültüyle yere yapıştı.

Bacağını değil de kalbini gözüne kestirdiğini, kaburgalarını parçalara ayırdığında anladım.

Kaburgaların altından kopardığı kalbi ayaklarımın önüne fırlattı Meliv. Kalp, ıslak bir sesle yere düştüğünde ağzımdan istemsiz bir çığlık kaçtı ama bu dehşetin ortasında, kimse sesimi duymamıştı.

Meliv'in iki defa havladığını duydum.

As ona doğru atılan adamı bir tekmesiyle uzaklaştırdı. "Ölmek için ne kadar da heveslisin," diye dalga geçti onunla. Adam yumruğuyla karşılık verdi.

Ovid'i tutan adam bıçağını onun boynuna sertçe bastırdı. Ovid dişlerinin arasından bir nefes çekerken boynundan akan kanları gördüm. Bu, As'ın dikkatini dağıtmıştı. Bir yumruk daha yedi ve geriye düştü.

"Bu adamı alamazsam burada leşini bırakırım. Duydun mu?" diye bağırdı Ovid'i tutan adam.

As hemen ayağa kalkmadı. Öfkesinin bedenine dolduğunu, öfkesinden güç aldığını biliyordum. Biliyordum çünkü işkence görürken aynısını ben de yapmıştım.

"Yapma!" dedi Ovid telaşla, boğuk çıkan sesiyle. Bıçak boynunu daha sert kesti ancak durmadı. "Yapma, kız burada. İzliyor."

"Bu iş çok uzadı," dedi As, göğsü aldığı nefeslerle sertçe yükselip alçalırken.

"Onu da öldürmen gerekir." Ovid boğazının acısına rağmen konuşmaya çalışıyordu. "Kızı da öldürmek zorunda kalırsın."

"Öldürürüm!" dedi hiç tereddüt etmeden.

Ayağa kalktı. Elleri yumruk olmuştu, bedeninin silikleştiğini görür gibi oldum. Gözlerimi kırpıştırıp görüşümün düzelmesini bekledim.

Düzelmedi.

"Kimsin sen?" diye sordu adam bir kez daha.

"As," diyerek nihayet adama cevap verdi. "As Valor Jarlan."

Az önce As'a yumruk atıp yere düşmesine sebep olan adam korkuyla titredi. Ovid'i tutan, bir anda onu bırakarak geriledi. "Gidiyoruz," dedi elindeki bıçağı yere atarken. "Bize bir şey ya..."

Sözleri yarım kaldı.

As'ın vücudu gözlerimin önünde karardı, bedeninin şekli kayboldu. Kapkara bir dumana dönüştü. O duman ileri atıldı, konuşan adamın etrafını sardı. Adamı görünmez kıldığında duman değil, bir *sis* olduğunu fark ettim. Etrafını sardığı şeyi gözlerin görmesini engelliyor, sadece kendisini gösteriyordu.

Sis, etrafını sardığı adamdan diğerine geçtiğinde bakışlarım ağzı açık, donmuş bir şekilde duran adamın üstündeydi.

Adam, lavın içine düşen bir buz parçası gibi eridi. Saniyeler içinde eriyip yok oldu; bedeni çözüldü, parçaları havaya karışıp yok oldu.

Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

3

As, ilk andan beri tehlikeliydi. Hiçliği andıran simsiyah gözleriyle içimi ürpertmiş, ondan uzak durmam için gerekli tüm sebepleri bana kısacık zamanda vermişti. Yine de bu kadarını beklemiyordum. Bu kadar simsiyah, bu kadar tehlikeli, birini saniyeler içinde yok edecek kadar güçlü olmasını beklememiştim.

Tam karşımdaydı. Etrafını sardığı ikinci adamın dökülen parçaları henüz havaya karışıp yok olmamışken karşıma geçmişti. Sis, onun bedeninin şeklini almıştı; süzülen parçalar parçalar çevresini bulanıklaştırıyor, onu daha da gerçek dışı kılıyordu. Yüz hatları yoktu; dudakları, kaşları, burnu, gözleri... Ama bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Artık sadece gözleri değil, tüm bedeni simsiyahtı. Koridorun ışığını kesiyor, bir gölge gibi üzerimde yükselerek beni karanlıkta bırakıyordu. Ayakları yere basmıyordu. Hayır, ayakları yoktu. Bacaklarının bitiminden akan dumanlar onu havada tutuyordu. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. Rüyalarımda bile böylesine denk gelmemiştim. Bu neydi? Nasıl böyle bir şeye dönüşebilmişti? Bu, bir tür lanet miydi?

Annem, bazı insanların lanetlendiğiyle ilgili öyküler anlatırdı. O öykülere hiç inanmasam da yaşadıklarım beni onlara inanmam konusunda zorluyordu. Başka bir dünyada, daha önce hiç görmediğim, hayal bile edemeyeceğim şeylerle baş başaydım. Burada lanetlenen As mıydı yoksa ben miydim?

As'ın, Sis'e dönüşmesi bu dünyada normal karşılanıyorsa eğer lanetlenen bendim. Lanetlenmemin sebebi neydi? O öykülere asla inanmamam mı?

Annem benden, herkesten farklı olarak doğaya karşı hep ilgiliydi. Öyle ki doğanın mucizelerine kendini kaptırır, ayın sadece geceleri gökyüzünde görünmesini, kimsesiz insanların karanlıkta arkasını kollaması için bir lütuf olarak yorumlar, eğlenceli bulduğum güzellemeler yapardı. Annemin farklı biri olduğunu içten içe hissetsem de onun yaratılışından gelen bir inceliği olduğunu düşünürdüm. Kalbinin temizliğinin görüşünü

derinleştirdiğini, bizim baktığımızdan daha farklı baktığını, belki de hayal dünyasında çok vakit geçirdiğini...

Onun cadı olduğunu hiç düşünmemiştim. Aslında cadılığın, insanların baş edemedikleri kadınları susturmak için uydurdukları bir şey olduğundan emindim. Annemin anlattığı öyküler, bu dünyada yalnız olmadığımıza dair görüşleri bana çoğu zaman eğlenceli gelirdi ama annem anlattıklarına gönülden inanırdı. Onun gibi bu öykülere inanan arkadaşları da vardı. O arkadaşları annemden daha ilginçti. Ormanın derinliklerinde, topluluktan uzakta, bir erkeğe ihtiyaç duymadan yalnız başlarına yaşarlardı. Bu kadınlar kabarık saçlarına, içinde kir birikmiş tırnaklarına rağmen olağanüstü güzelliktelerdi. Küçükken annemle yaptığımız orman gezilerinde onlara rastladığımızda güzelliklerine ağzım açık baktığımı hatırlıyordum. Güzellikleriyle baş edemedikleri için yalnız kaldıklarını sanırdım. Erkekler yüzünden başlarının belaya girdiğini, istedikleri kadar güçlü bir savaşçı bulamadıklarını...

Annem o kadınların kendisi kadar şanslı olmadığını söylemişti. Onların sevdiği adamların farklı bir dünyada yaşadığını eklerken bu dünyanın en iyi adamını kaptığıyla ilgili çok övünürdü. Babam savaşçıları eğiten, güçlü, saygı duyulan bir savaşçıydı. Annem dünya onun etrafında dönüyormuş gibi davranırdı. Babamsa annemi tüm garipliklerine rağmen kollarının arasına alır; herkesten, her şeyden koruyacağına yemin ederdi.

Babam gittiğinde annem açıkta kalmıştı. Artık garipliklerini gizleyecek kimse yoktu. Üstüne bize bakmak için insanlardan talep ettiği küçük şeyler birleşip dağ oluşturmuş, bu dağ insanlara annemi görünür kılmıştı.

Annem gerçekten bir cadı mıydı? Savunduğumun aksine masum değil miydi?

Hayır, bu doğru değildi. Cadı olamazdı.

Olsa bile başına gelenleri hak edecek kadar kötü olamazdı. İmkânsızdı.

Peki ben başıma gelenleri hak edecek kadar kötü müydüm?

"As, yapma."

Hâlâ etrafımı tamamen sarmamıştı. Yerde, savunmasız bir şekilde otururken o, Sis'e dönüşmüş bedeniyle önümdeydi. Aramızda, Meliv'in ayaklarımın önüne attığı kalp duruyordu. Kalpten akan kan, kirli bir su birikintisine benziyordu. Ait olduğu bedenden çok uzaktaydı. Ait olduğu yerden çok uzakta olan benim gibi...

"Konuşamıyor zaten." Ovid'in sesi gittikçe yaklaşıyordu. Sis, görüşümü karartmıştı. Ondan daha fazlasını göremiyordum, başımı yana çevirip bakışlarımı ondan ayıramayacak kadar gergindim. Bekliyordum.

Tereddüt etmeden öldüreceğini söylemişti. Yapmaması için hiçbir sebebi yoktu. *Acıtacak mıydı?*

Yaklaştı, karanlığı kalbi yuttu. Sıramı bekledim.

"As!" diye seslendi Ovid. Artık yanımızdaydı. Onun hemen arkasındaydı.

Bir şey oldu.

As benden uzaklaşıp arkasını döndü, simsiyah eli Ovid'i boğazından tutup havaya kaldırdı. Onunla birlikte yükselip Ovid'in sırtını sertçe duvara yapıştırdığında, Ovid acı içinde bir ses çıkardı.

Gözlerimin önünde, saniyeler içinde gerçekleşen bu olaya tepki veremedim.

Koridorun lambaları sallanmaya başladı. Ovid metrelerce yükseklikte, duvarda asılı dururken onu tutan tek şey As'ın boğazındaki eliydi. As, Sis hâlindeyken birine dokunabiliyordu. Onu boğazından tutup kolayca kaldırabiliyor ve yerden birkaç metre yükseklikte hiçbir destek olmaksızın zahmetsizce durabiliyordu.

Ovid ellerini ve ayaklarını duvara yapıştırırken, "Biliyorum, biliyorum," dedi boğazına yapışan el yüzünden acı içinde. Dumanlar, boğazının etrafını sarmıştı. O adamlara olduğu gibi lava atılan buz parçasıymışçasına eriyip yok mu olacaktı? "Hatalıyım."

"Yardım etmek istemiştim." Kendini açıklamaya çalışırken bir şekilde iletişim kurduklarını fark ettim. As'ın sesini duymuyordum ama o duyuyor olmalıydı. "Tamam," dedi iyice kısılan sesiyle. "Tamam, bir daha kafama göre hareket etmeyeceğim."

As onu belli bir yükseklikten yere fırlatmadan önce sırtını duvardan ayırıp sertçe tekrar yapıştırdı. Ovid'in inlemesi, duvarın çatladığına dair çıkan sesle karışarak kulaklarıma geldiğinde, güçlükle aldığım nefesler boğazımdan geçmeyi bıraktı. *Ne kadar güçlüydü?*

Ben kimin kollarına düşmüştüm?

"Bir daha..." dedi As. Onu duymam, Sis hâlinden sıyrılmasıyla mümkün olmuştu. Önce bedeninin çevresindeki belirsizlik yok olmuş, ayakları yere basmıştı. Yüz hatları dumanların ardından görünmüş, simsiyah gözlerindeki ateşe şahit olmamı sağlamıştı. Gözleri içindeki karanlığın yansımasıydı. "Bir daha kafana eseni yaparsan seni kimseye bırakmadan kendim öldürürüm."

Sonra da onu yere fırlatan kendisi değilmiş gibi elini uzatıp kalkmasına yardım etti.

Simsiyah gözleri az önce duvardan duvara çarptığı arkadaşından ayrılıp beni buldu. Benimle ne yapacağını düşünürken kaşlarını çattı.

Göremediğim için varlığını unuttuğum Meliv'in havlamasını As'ın bana yaklaşmasıyla duydum. Benden birkaç adım uzakta duran As, bakışlarını benden çekip önüne baktı. Meliv aramızda duruyordu.

Sanki As'ın bana zarar vermesini engellemeye çalışıyordu.

As, siyah kaşlarını alnında kırışıklıklar oluşturacak kadar sertçe çattığında Meliv hırladı. Sesi kuvvetli, duvarları yıkacak kadar güçlüydü.

"Ne oluyor?" Ovid kollarını yukarı uzatmış, muhtemelen ağrıyan sırtını rahatlatmaya çalışıyordu. Meliv'in havlamasını ya da hırıltısını duymamıştı, As'ın bir anda durmasını garipsemişti.

"Kızı sen alırsın," dedi As, Ovid'in sorusuna cevap vermeyip. Bana bir kez daha bakmaya gerek duymadan arkasını döndü. Uzun bacaklarının attığı geniş adımlarla koridoru geçti. Meliv'in hırıltılı nefesleri onunla birlikte uzaklaşmadan önce bana yaklaştı.

Yanağımı yaladı.

Ufak sevgi gösterisinin izi olan salyası yanağımdan aktığında Meliv çoktan gitmişti. Yanağımı yalarken refleksle eğdiğim başımı düzeltmedim, elim yanağımı buldu. Oradaki salyayı temizleyip elimi önümde, avucum açık bir şekilde tuttum. Salyası kanlıydı.

Bir adamın bacağını koparmış, başka birinin kaburgalarını parçalamış, ağzında ikisinin kanıyla yanağımı yalamıştı.

"Gel bakalım melek kız." Ovid beni kucağına aldığında avucuma bakıyordum. Ani bir şekilde beni kucakladığında elim omuzuna tutunmuş, salyayı tişörtüne bulaştırmıştım. Olan olmuştu, elimi temizlemek için iyice tişörtüne sürdüm.

Ne yaptığımı fark etmedi. Tişörtü siyah olduğu için leke neredeyse görünmüyordu.

Aşağıdan yüzüne bakıyordum. Çekik, açık kahverengi gözlerinin ardındaki boşluğa rağmen As'tan daha az göz korkutucuydu. "Hak ettim," dedi acelesiz adımlarla ilerlerken. Boynundaki kan kurumuştu ve parmak izleri de bir gölge gibi boynunun etrafındaydı. "Bakma öyle. As, sinirlenmekte haklı. Evi mimlendi, artık burada kalamaz. Krallığın gözü zaten üstümüzde..." Kime, ne anlattığını fark edip çenesini kapattı. "Neyse." Göğsü aldığı derin nefesle yükseldi. "Seni kurtardık."

Tişörtünü kirlettiğim için duyduğum pişmanlığa odaklandım. Başımı göğsüne yaslamadan, yine birinin kucağında olmanın verdiği gerginlikle dolarken titrediğimi geç fark ettim.

Titriyordum. Aklımı kaybedecektim. Çoktan kaybetmiştim belki de.

Görünmez bir köpeği olan, Sis'e dönüşen birinin kollarına düşmüştüm. Arkadaşı bunu normal karşılıyordu, onu metrelerce yükseklikte

duvara yapıştırmasını hak ettiğini söylüyordu. Köpeği benimle arasına giriyor, kanlı salyasını yanağımda bırakıyordu.

Ben de salyasını beni kurtardığını söyleyen adamın tişörtüne sürüyordum.

Normal olan hiçbir şey yoktu. *Annemi istiyordum. Dizlerine yatıp her şeyi anlatmayı ve bana bunların bir rüya olduğunu söylemesini istiyordum. "Geçti," demesine ihtiyacım vardı.*

Geçme zamanı gelmişti.

Yine As'ın kollarındaydım.

Arabadan çıkarken Ovid'den önce davranmış, arka kapıyı açıp beni kollarının arasına almıştı. Bana dokunduğu sırada irkilmem gözünden kaçmamıştı. Beni irkiltmesinin sebebi belliydi.

Dönüşümünü kontrol edebiliyor muydu? Öfkelendiğinde vücudunun çevresinin silikleştiğini görmüştüm. Bir yerden sonra kontrolünü mü kaybediyordu? Ben kollarındayken kontrolünü kaybederse ne olacaktı? Zaten etrafımda olan kolları beni saniyeler içinde yok mu edecekti?

"Haberi var, değil mi?" diye sordu ondan uzak kalma çabamı boşa çıkarıp beni göğsüne yapıştırdıktan sonra.

"Var. Ona kızı bu gece getireceğimizi söyledim. Daha erken gelmemizi bekliyordu muhtemelen." Önden gidiyordu, durmadan başını yana çevirdi. "Biraz geciktik."

Ovid'in gergin havayı yumuşatma çabası karşılık bulmadı. As başını eğip bana bakarken ona cevap vermedi. Bana neden baktığını bilmiyordum ama bakışlarına karşılık verdim.

Ödüm kopuyordu, lanet olsun. Hayatımda hiç korkmadığım kadar birinden korkuyordum ama inatçı, rekabetçi tarafıma söz geçiremedim. Daha fazla bastıramadım.

Simsiyah, gözlerinin etrafını saran uzun kirpiklerinin gölgesi, sokak lambasının altında, yanağında dans ediyordu. Dudağıyla burnu arasındaki, meleğin dokunduğu o çukur gölgede kalmıştı. Dudakları hafif aralıktı. Sert çene çizgisi yetersiz ışığın bıraktığı karanlık sayesinde daha belirgindi.

Bakışlarına karşılık vermem onu eğlendiriyordu, onunla baş edebileceğimi düşünmemle dalga geçiyordu. Kasları hâlâ kaskatı, canı hâlâ sıkkındı ama benimle uğraşarak aklını dağıtıyordu. Sadece bakışlarımla değil, sözlerimle de ona karşılık vermem için beni kamçılıyordu.

Kendimi güçlükle durduruyordum. Ona kafa tutmak için konuşmak bana hiçbir şey kazandırmayacaktı.

Daha fazla bakmasını istemeyerek kaşlarımı çattım. Kaşlarımı çatmam onu etkilemedi, gözleri keyifle kısıldı. İşe yaramadığından gözlerimi ondan çekip etrafa göz attım.

Karanlık yolun ilerisinde, güçlükle seçebildiğim büyük bir kapı vardı. O kapıya doğru yürüyorduk. Reyna dedikleri kişinin çalıştığı mekânın arka kapısıydı. Yoldaki konuşmalarından bunu anlamıştım.

Meliv bizimle gelmemişti. As onu orada bırakmıştı, sonradan geleceğini düşündüklerine misafirperverliğini göstermek istemişti. Onlara kol, bacak ikram etmeyi planlıyordu. Tek sıkıntı, o kol ve bacakların misafirin kendisine ait olmasıydı. Çok şanslılarsa kalp de alabilirlerdi. Birkaç kaburga... Beyin menüde var mıydı?

Yavaş yavaş deliriyordum.

Mekânın aralık olan arka kapısından içeri girer girmez kulağıma dolan silah sesleriyle irkilip sol elimle As'ın gömleğine yapıştım. "Poligon," dedi As. Söylediği kelimenin anlamını bilmediğim için kafam karıştı. "Atış yeri. Eğitim alıyorlar." Çenesini izliyordum. Merdivenlerin başında durup bir saniyeliğine bana baktı. "Kimse kimseyi öldürmüyor."

Anladığım kadarıyla buradakiler kapalı alanlarda eğitim alıyordu. Benim geldiğim yerde savaşçılar açık alanda eğitilirdi. Eğitimleri gurur duydukları bir şeydi, sırtlarının çimlere yapıştığı her anı daha güçlü ayağa kalkmak için bir fırsat olarak değerlendirirlerdi. Atış yapmak için cam şişeler kullanır, o şişeleri vurarak çıkan sesten zevk alırlardı. Gösteriş de yaptıklarının bir parçasıydı. Burada işler böyle yürümüyordu. Poligon dedikleri yerde, kapalı kapılar ardında eğitim alıyorlardı. Gösterişi işlerine eklememişlerdi.

As, onları öldürmeye karar verinceye kadar adını söylememişti. Duydukları gibi geri çekilmeleri, kaçmak istemeleri sadece adının etkisindendi. *As Valor Jarlan.* Onları korkutan bir isimdi. Bu adın sahibini tanımıyorlardı, tanımadan önce ona kafa tutmuşlardı ancak adını öğrendikten sonra öz güvenleri, ruhları kadar hızla bedenlerini terk etmişti.

Yanımızdan geçen birkaç kişi olmuştu. As beni taşıdığı için dikkat çekiyorduk ancak üstümüze değen gözler uzun süre takılı kalmıyordu. Birden burada kaç kişinin As'ın adını bildiğini merak ettim. Onu adıyla tanıyan, yaşayan kaç kişinin olduğunu da...

Ben de şimdilik onlardan biriydim.

"Nihayet geldiniz." Göz yoracak kadar parlak açık mavi kapının ardında, koyu renkli bir odanın ortasında duran kadın bıkkınlıkla konuştuğunda,

onun Reyna olduğunu anladım. Uzun, ince bacaklarını sımsıkı saran siyah pantolonuyla ve göğüs oluğunu gösterecek kadar düğmelerini açık bıraktığı aynı renk gömleğiyle dikkat çekici derecede cesur giyinmişti. Gözlerimi kaçırmama neden olacak kadar. Kahverengi, kısa düz saçları ve yeşil gözleri vardı. Burnunda küçük bir mücevher parlıyordu. Burada kulakları yerine burunlarına mı küpe takıyorlardı?

"Birkaç şey oldu," dedi Ovid elini ensesine atarak. Reyna kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

As beni koltuklardan birine bıraktı. "Ovid sana anlatsın." Hâlâ elimin gömleğinde olduğunu fark edip aceleyle bıraktım. Önüme düşen saçlarımı omuzlarımdan geriye atarak yüzümü açığa çıkardı. İşaret parmağıyla çenemin altına baskı uygulayıp başımı kaldırmamı sağladı. "Uslu dur," dedi yalnızca benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle. Uslu durmaktan yaptığım başka bir şey mi vardı? Uğraşmamak adına başımı sallayıp onu onayladım.

"Anlatacak pek bir şey yok." As benden uzaklaşırken Ovid'in itiraz ettiğini duydum.

"Öyle mi?" diye sordu Reyna ama bakışları As'taydı. Ovid'in sözlerine inanmıyor, ondan bir onay bekliyordu.

"Mekâna bir göz atıp geliyorum." As, ona sorulan soruları duymazdan gelme işini sık sık yapıyor olmalıydı. Reyna cevap vermemesine şaşırmayıp gidişine ses çıkarmadı.

"Ne oldu?" diye sordu bir kez daha.

"Senden sonra haber vermek için As'ın evine gittim." Ovid koltuklardan birine oturdu. Eli boynundaki kesiği saklamakla meşguldü. Gölgeye benzer, boynuna sarılan uzun parmakların izi silikleşmişti. "Birileri peşime takılmış, sonradan fark ettim. Hallettik ama bir şey olmadı."

Reyna yeşil gözlerini kısıp Ovid'i inceledi. "Ne zaman fark ettin?"

"As'ın evinden çıktıktan sonra."

"Seni oraya kadar takip ettiler yani."

"Büyük ihtimalle biri yalnızken beni gördü, yardım çağırıncaya kadar bekledi."

"As'ın evi mimlendi." Ovid başını salladı. "Kaç kişiydiler? Bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Beş kişiydiler. Adamlar sorulara cevap vermedi, açık da vermediler."

"Beş kişiydiler." Reyna'nın bakışları, Ovid'in ovup durduğu boynuna kaydı. "Nasıl hallettiniz?"

"Meliv vardı." Reyna'nın dikkatini çektiğini fark edince boynunu ovmayı bıraktı. "As dönüştü."

Reyna başını bana çevirdi. Tepkimi ölçmeye çalışıyordu. "Kız neredeydi?" diye sordu yavaşça.

"Yanımızda."

"Gördü?"

"Gördü."

"Ve yaşıyor?" Yaşamamla ilgili sorunları olduğu belliydi. "Kızın olayını öğrenmek için hayatını tehlikeye attın, boynunu kestiler. As, kızın gözlerinin önünde dönüştü ama onu öldürmedi. Çok şey biliyor ama yaşıyor. Ona tasma taktınız mı?"

Ovid iç geçirdi. "Kız, As'ın hayatını kurtardı."

"Üstüne düştüğünü söyledin." Topuklu ayakkabılarının çıkardığı tok sesler eşliğinde oturduğum koltuğa doğru yürüdü. "Konuşamıyordu, değil mi?" Belinden bir silah çıkardı.

Elini başımın arkasına götürüp sertçe saçlarıma asıldığında, bir şekilde bunu yapacağını hissetmiştim.

Bana doğru eğilmiş ve saçlarıma asılırken de yüzümü ona doğru kaldırmamı sağlamıştı. Canım yanıyordu ama öfke dolu yeşil gözlerine bakarken bunu göstermemeye kararlıydım.

"Reyna!" diye çıkıştı Ovid. Sanırım onun için bu hareketi beklenmedikti. "Ne yapıyorsun?"

"Konuşamıyorsun, öyle mi?" dedi Reyna gözlerini gözlerimden ayırmadan. Ovid'in sorusunu önemsememişti. "İçimden hiç sana inanmak gelmiyor, biliyor musun?"

Nefreti bana özel değildi, sanki onun inine giren bir avcıymışım gibi davranıyordu. Kim olsa aynısını yapardı. Etkilenmemeye çalıştım. "Bakalım gerçekten konuşamıyor musun?"

Diğer elindeki silahı çenemin altına yerleştirdi. Metalin soğukluğu tenimle temas ettiğinde içimi dondurdu ama yüzümü ifadesiz tutmaya gayret ettim. "Konuş," diye emretti.

Bu emirler artık iyice canımı sıkmaya başlamıştı.

"Reyna kes şunu." Ovid'in sesindeki telaş anlamsızdı. Benim için neden endişeleniyordu?

"Onlar seni öldürmüyor olabilir ama ben bunu kolayca yapabilirim." Silahı daha sert bastırdı. "Eğer şu an gerçekten kim olduğunu söylemezsen seni öldürürüm. Duydun mu beni?"

"As bunu yapmandan hoşlanmayacak."

"Umurumda değil." Gözlerini benden ayırmadan Ovid'e cevap vermişti. "Eğer şu an konuşmazsa As kollarında bu sefer ölüsünü taşır."

Beni ölümle tehdit ediyordu. Konuşmazsam öldüreceğini söylüyordu ancak bilmediği bir şey vardı: *Benim çoktan ölmüş olmam gerekiyordu.*

Ölümün kaçınılmaz olduğu bir anda kendimi burada bulmuştum. Geçirdiğim her saniye, aldığım her nefes bir ihanetti. Bedenime ihanet ediyordum, ruhumu daha fazla kendinde istemiyordu. Biri benim için dakikaları dondurmuştu, biri bana ikinci şans vermişti.

Bunu ben istememiştim. Canlı canlı yakılmaya başlandığımda ölümü çoktan kabullenmiş, bir an önce bitmesini dilemiştim.

Artık ölümden korkmuyordum çünkü ona yaklaşabileceğim kadar yakından bakmıştım. Nasıl olduğunu biliyordum ve beni korkutmuyordu.

Konuşmayacağım için beni öldürecek miydi?

Öldürebilirdi.

Ne olursa olsun tek kelime etmeyecek, son ana kadar annemin sözünü dinleyecektim.

"Kızı buraya getirirsek yardım edeceğini söyledin." Ovid ayağa kalkmış, yanımıza gelerek Reyna'nın silahı tutan elinin bileğine parmaklarını dolamıştı. "Böyle mi yardım ediyorsun?"

"Dokunma bana!" diye bağırıp hızla elini geri çekti Reyna. "Sana defalarca bana dokunmamanı söyledim. Bir daha bana asla dokunma!" Silahın soğukluğu ve saçlarımdaki eli beni aynı anda terk etti.

Ovid'in az önce Reyna'ya dokunduğu eli yumruk oldu. Dişlerini sıktı. "Ani tepki veriyorsun," dedi uyarırcasına. "Konuşabilse neden susup derdini anlatamamayı seçsin?"

Reyna karşı çıktı. "Asıl siz vermeniz gereken tepkiyi vermiyorsunuz. Kim olduğunu bilmediğiniz bir kızı kucakta taşıyorsunuz. Size ne kızdan da yarasından da?"

"İşkence görmüş." Bu gerçeği daha fazla kişinin bilmesini istemiyordum. "Yürüyemiyor bile. Ne yapacaktık?"

"Nerede bulduysanız orada bırakacak, başımızda bu kadar bela varken bir yenisini daha eklemeyecektiniz!" Reyna ve As'ın düşünceleri neredeyse aynıydı. İkisi de haklıydı. Başlarının ne kadar belada olduğunu bilmiyordum ama bana yardım etmeleri için hiçbir sebepleri yoktu. Özellikle yardımları başlarına daha fazla bela açacaksa bunu yapmamaları daha iyiydi.

"Biz kötü tarafta değiliz. Kafana sok şunu." Ovid, şifacı olduğu için mi bu kadar iyiydi? "Kızın hiçbir şeyden haberi yok."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Ovid'in beni koruması öfkesini körüklemişti. "Masum yüzüne mi aldandın? Onların ne kadar büyüleyici olduğunu biliyorsun! Yaraları mı yumuşattı seni? Kaç kişinin aranıza sızmak

için bundan daha fazlasını kendisine yapabileceğini akıl edemiyor musunuz?"

"Kız bizim dilimizi bile yazamıyor."

Alayla güldü. "Bu onun daha tehlikeli olduğunu gösteriyor. Normal biri değil. Boynuna nasıl tasma takmazsınız? Gördüklerine rağmen yaşaması da ayrı şaka."

"*Normal biriyse* başına gelecekleri biliyorsun."

"Umurumda değil." Reyna silahını beline sıkıştırdı. Nefret dolu bakışları gözlerimi buldu. "Tasmayı boynuna geçirdiğimde ya öleceksin ya yaşayacaksın. İkisinden biri olacak." Dudağı kıvrıldı. "Ölürsen yapacak bir şey yok ama yaşarsan... O zaman ölmeyi dileyeceksin."

Ölmeyi daha önce dilediğimde kendimi burada bulmuştum. Tekrar ölmeyi dilemeyecektim. Bahsettikleri tasma normal değildi. Lanetli olmalıydı ya da bir şekilde kutsallığına inanıyorlardı. Boynuna takıldığı kişiyi öldürmesinin ya da yaşatmasının sebebi neydi?

As nerede kalmıştı?

Beni buraya öldürmek için getirmiş olamazdı. Öyle olsa bu kadar zahmete girmez, evinin koridorunda beni *yok ederdi.*

"Tamam," dedi Ovid. Kabul etmesine şaşırmadım. Başından beri neden savunuyordu ki zaten? "Önce kim olduğunu öğrenelim. Yazdıklarını çevir. Yalan söylediğini düşünürsek senin yolundan gideceğiz. Tasmayı takıp neler olduğuna bakacağız."

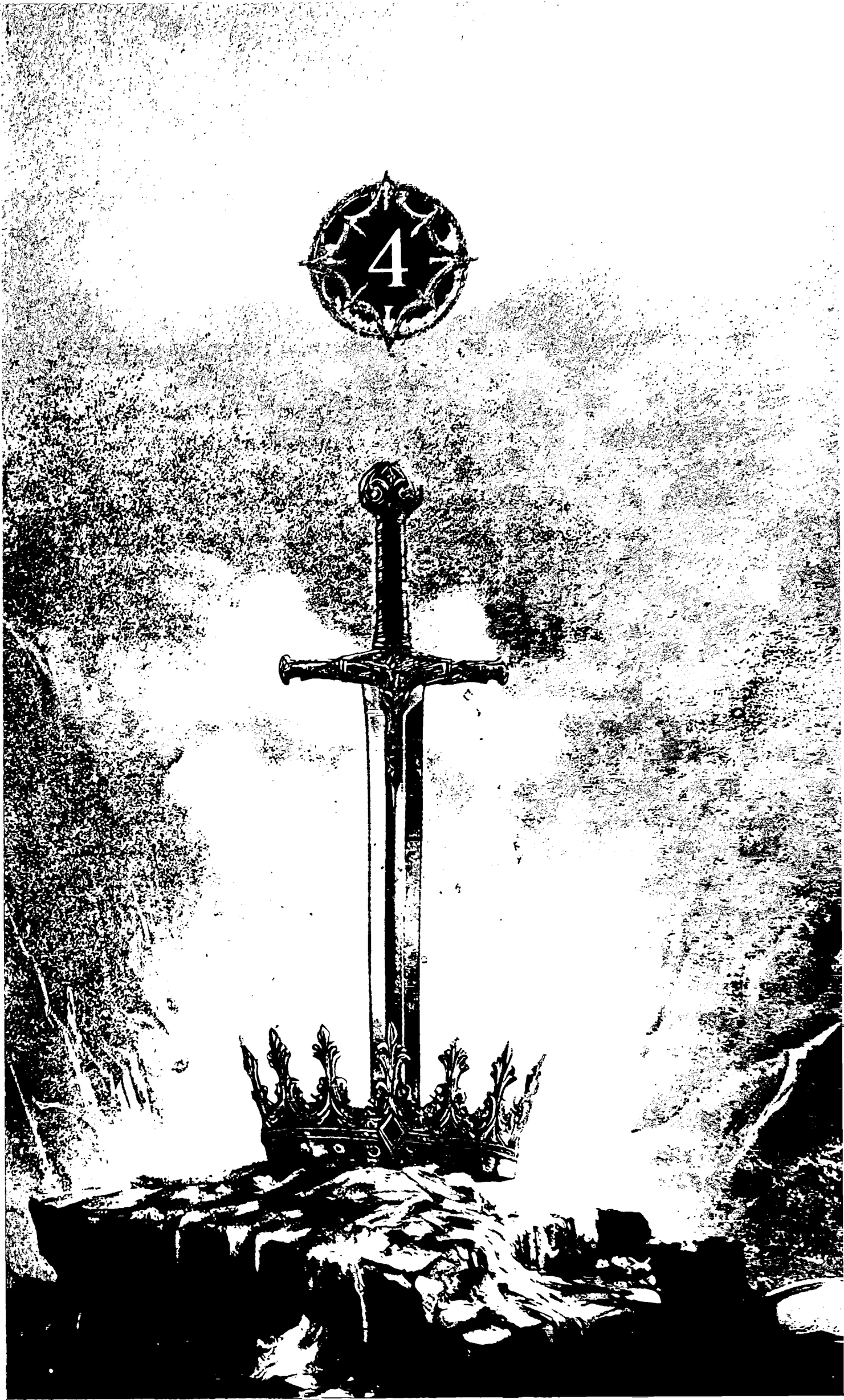
"Antik dile yeterince hâkim değilim, sana söyledim."

"Hâkim olduğun kadarıyla bakarsın." Bir kâğıt kalemi kucağıma bıraktığında bu anı bu kadar çabuk tekrar yaşamayı beklemiyordum. "En baştan başlayalım melek kız. Adın ne? Yaz bakalım."

Annem beni kimseyle konuşmamam için uyarırken burada farklı bir dil konuşulduğunu biliyor muydu? Yazmak konusunda hiçbir şey söylememişti. Kim olduğumu kimsenin öğrenmemesini mi istiyordu? Kim olduğumu yazarsam ne olacaktı? Yalan söylersem boynuma tasma takılacaktı. O tasma, dedikleri kadar tehlikeli miydi? Yalan söylemezsem annemin uyarılarını hiçe saymış mı olacaktım?

Ne yapacaktım? Ne yapmalıydım?

As nereye gitmişti?

4

Ait olmadığım bir dünyadaydım. Ait olmadığım bir zamanda, ait olmadığım bir yerde...

Oysa kendi dünyama ait olmadığımı düşünürdüm.

Buraya geldiğimde aslında kendi dünyama ne kadar ait olduğumu fark etmiştim. Orada kendimi diğerlerinden uzak tutmak için harcadığım çaba tamamen gereksizdi. İnsanlara kendimi göstermek istemezdim. Kafamın içinde özgür olmayı severdim. Kafamın içindekileri kimse görmesin isterdim.

Görmesinler diye kaçardım.

Şimdi kafamın içindekileri kâğıda dökmemi istiyorlardı. Kelimeler kâğıda dökülmezse tasma boynumu saracaktı.

Burada bir yerlerde kim olduğumu bilenler vardı. Gelişimi bekliyorlardı. Bunu hissediyordum. Buraya gelmem tesadüf değildi. Tesadüflere inanmazdım. Yaşanan her şeyin altında bir sebep vardı. Bir sebebi olmalıydı.

Annemin söylediklerinin de bir sebebi vardı. Onun delirdiğini düşünmek yerine sözlerine kulak verip ondan daha fazlasını isteseydim bildiklerim bu kadarla sınırlı kalmazdı.

Beni bilenler kadar kendimi bilmiyordum.

Geldiğim yerde birileri Sis'e dönüşmezdi. O Sis, insanları saniyeler içinde dondurup yok etmezdi. Kimsenin görünmez bir köpeği olmazdı. En azından bunu duymamıştım. Olsaydı mutlaka duyacağımı düşünüyordum. Böyle eşsiz bir şeye sahip olup bunu dünyaya duyurmayan biri olur muydu?

Görünmez bir köpeğim olsa ve onu görebilen sadece ben olsam başta kafayı yediğimi sanırdım. O köpek birilerine varlığını hissettirip birilerinin *kaburgalarını parçalasa ve bacağını koparsa* kafayı yemediğimden emin olup rahatlayabilirdim. O köpekle ne yapacağımı bilmezdim ama aklımın yerinde olması beni mutlu ederdi.

Benim dünyamda insanların boynuna tasma geçirmezlerdi. Köleleştirilen insanlarla alakalı şeyler okumuştum ama yaptıkları şeyin kölelikle

bir alakası yoktu. Tasmayla beni öldürmekten bahsediyorlardı. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Aslında buna şahit olmak ya da daha iyisi muhatabı olmak istiyordum. İçimde kıpır kıpır bir his vardı. O his beni çoğunlukla cesaret edilemeyecek şeyler yapmaya iterdi. Uslu biri değildim. Uysal hiç değildim. Uyumlu olmaya çalışırdım ama bazen o his bana bir şeyler denetirdi.

Söylediklerini yapmayıp tasmanın bana yapacaklarını görmek istiyordum. Merak ediyordum ama yapamazdım. Annemle kardeşimi gördüğüm son seferde *yanıyorlardı.* Onların yaşadığını, iyi olduklarını öğrenmeden olmazdı.

Adımı kâğıda yazdım. *Larina.*

Kâğıdı Reyna'ya uzattım. "Nasıl telaffuz edeceğimi bilmiyorum," dedikten sonra ağzının içinde bir şeyler geveledi. *Leyrin, Liren, Lein.*

Hiçbiri değildi.

"Tamam, adı önemli değil." Ovid kâğıdı Reyna'dan alıp bana geri uzattı.

"Antik dil, aslında bir dil değil," dedi Reyna okuyamadığı için kendini açıklama ihtiyacıyla. "Birçok dilden oluşuyor. Her dilin kendine göre bir okunuşu, kelimelerinin farklı anlamları var. Önceden tüm dünya ortak bir dil kullanmıyordu. Diller, krallıkları temsil ediyordu. Daha sonra krallar, bu durumun iletişimin önünde büyük bir engel olduğunu fark edip dilleri birleştirmeye karar verdi. Her krallıktan lengüistler bir araya geldi. Onlar öldü, yerine başkaları geçti. Yüzyıllar süren bir çaba sonucunda dünyanın ortak bir dili oldu. Dilimiz, her dilden bir parça taşıyor. O yüzden antik dili çözmek sanıldığı kadar zor değil."

"Kelimelerin hangi anlama geldiğini nasıl anlıyorsun?" Ovid'e baktığımda gördüğüm şey, Reyna'yla ilgili her şeyi umutsuzca bilmeye çabalamasıydı. Ona karşı bir şeyler hissediyordu. Yoğun hisleri, çekik göz kapaklarından güçlükle gördüğüm açık kahverengi göz bebeklerinden taşıyordu.

"Sorulardan." Reyna ona bakmıyordu bile. "Birine nasıl olduğunu sorarsan sana vereceği cevap elektriklerin kesildiği değildir." Ovid başını salladı, anladığını göstermek için. Reyna onun başını salladığını görmedi. "Antik dili konuşan kimsenin kalmadığını sanıyordum. Bu yüzyılda yaşayıp da evrensel dili bilmeyen biri..."

"Geçmişten mi geldin melek kız?" Bana döndüğü gibi açık kahverengi gözlerindeki yoğun hisler dağılıyor ve o ürpertici, huzursuz edici boşluğa maruz kalıyordum. Bu hep oluyordu, tepki vermedim.

Sorusunun mümkün olma ihtimalini düşündüm. Geldiğim yer başka bir dünya değil de kendi dünyamın geleceği olabilir miydi? Dünyam bu kadar değişmiş miydi?

"Bunu nasıl yapabileceğini sanıyorsun?" diyen Reyna düşüncelerimin önünü kesti.

"Söylentiler duymuştum." Ovid çenesinde yeni yeni çıkan sakallarını kaşıdı. "Zamanla uğraşan birilerinin olduğuyla ilgiliydi."

"Zaman, kolayca kontrol edilebilecek bir şey değil." Kollarını göğsünde kavuşturarak kaşlarını çattı. "Bu saçmalığı bırakıp kıza soru sormaya devam edelim. As gelmeden derdini öğrenip boynuna tasmayı geçirmek istiyorum."

"Reyna," dedi Ovid onun gibi kaşları çatılırken. "Tasma konusunda daha seçici olmamız gerekiyor, biliyorsun."

"Evet, her neyse." Elini şöyle bir havada sallayıp düşmanca bakan ifadesini bozmadan devam etti. "Adını öğrenemedik, o zaman bize seni bu hâle getirenlerin kim olduğunu söyle."

Beni bu hâle getirenler... Hiçbirinin yüzünü unutmamıştım. Hepsinin adını bilmiyordum ama onlar için zihnimde bir mezar kazmış ve yüzlerini o mezara gömmüştüm. Zamanı geldiğinde toprağı tırnaklarımla kazıyıp onları gömdüğüm yerden çıkaracaktım. Zihnimde gömülmeleri yeterli değildi.

İsimlerini bilmiyorum.

Kâğıdı benden almadan kucağıma eğildi ve yazdığımı okudu. "Onlar kimdi?" diye sordu sertçe. "Senden ne istiyorlardı?"

Bilmiyorum.

Güler gibi bir ses çıkardı. "O binanın tepesinde ne işin vardı?"

Kendimi bir anda orada buldum.

"Yani bir anda kendini orada buldun?" Başımı salladım. "Niye aşağı atladın?"

Ayaklarımdaki yanıklar acıdı.

Yazdıklarımı kendi diline çevirirken sesli düşünüyordu. Ovid de böylece ne yazdığımı öğreniyordu. "Gözlerini açtığında yerde uzanmak yerine ayakta mı duruyordun?" Başımı salladım. İkisi birbirine baktı. "Neden bizi anlıyorsun ama dilimizi yazamıyorsun?" Ellerini dizlerine koyarak yüzüme doğru eğildi.

Bilmiyorum.

"Bunu çevirmeme gerek yok, değil mi?" Reyna sinirle elimdeki kâğıdı çekip avucunun içinde buruşturdu. "Bütün sorulara aynı cevabı verdi. Bizimle dalga geçiyor."

"Dalga geçiyor gibi durmuyor," dedi Ovid sıkıntıyla derin bir nefes alırken. Çekik gözleri yüzümde geziniyordu. "Ona ne olduğunu gerçekten de bilmiyor."

"Tamam, buraya kadar." Reyna kâğıdı yere atıp topuklu ayakkabısıyla ezdi. Ovid, onun sinirli sesini duyunca dikkatini ona verdi. "Daha fazla soru sormayacağım. Cevaplarında bir değişiklik olmayacak. Muhtemelen içten içe bu kadar yumuşak davrandığımız için bizimle dalga geçiyor."

"Reyna..."

"Hayır, sus." İşaret parmağı ona yaklaşmaya niyetlenmişti ama Ovid'in göğsüne dokunmaya milimler kala durdu. "İstediğini yapıp ona sorular sorduk ve cevaplarına bak! Bütün bunlar saçmalıktan başka bir şey değil. Bu kadın onlardan değilse de bizden de olmadığı kesin. Senin yöntemlerini denedik, sıra benim yöntemlerimde."

"Acele karar veriyorsun." Göğsüne dokunmayan parmağına baktı. Bir şekilde Reyna ona dokunmaktan kaçıyordu ve Ovid bundan nefret ediyordu. "En azından As gelene kadar bekleyelim."

"As geldiğinde buna izin verecek mi sanıyorsun?"

"Onun kim olduğunu unutuyorsun." Reyna elini indirip odanın içinde yürümeye başladığında, onun peşinden gitti Ovid. Laf anlatmaya çalıştığı kadın onu dinlemek bir yana, yüzüne bile bakmıyordu. "Sözünü dinlemek zorundayız."

"Sözünü dinleyip ondan bir şeyler öğrenmeye çalıştık ama bizimle dalga geçiyor!"

"Dalga geçmiyor."

"Onu neden koruduğunu anlamıyorum! Yaralarını sardığın için melek kızına kendini mi kaptırdın?"

"Beni anlamak istediğin şekilde anlıyorsun." Ovid onu sakinleştirmeye çalışıyordu ama olmuyordu.

"Evet, işime gelen neyse onu yapıyorum." El çabukluğuyla, Ovid görüş alanımı kapladığı sırada çıkardığı tasmayla karşımda dikildi. Nefret dolu bakışlarını umursamadan elindeki tasmaya baktım. Bir tür kayış gibiydi. Kokusunu alabildiğim siyah deriden yapılma tasmanın iki ucunu birleştiren metal bir toka vardı. O tokanın geçirildiği sadece bir delik. Tasmanın boynu tamamen sarmasının bir önemi olmamalıydı. Reyna tasmayı tutarken parmaklarını iç kısmına doğru kıvırmamaya dikkat etmişti. Tasmanın iç kısmıyla alakalıydı. Tasmanın tokasını çözüp onu iki eliyle tuttu. "Ne tür planların var bilmiyorum ama öğrenmeye de hevesli değilim."

Bağırmak istiyordum. Sanrılara inanan, aklını yitirmiş biri olduğunu söylemeliydim ama kendimle alakalı hiçbir şeyden emin değildim. Belki de buraya geliş sebebim, dediği gibi onlarla ilgiliydi. Belki de en sonunda haklı çıkacaktı.

İyi tarafından bakarsam tasmanın bana ne yapacağını öğrenecektim. As'ın gelişini beklemeye niyeti yoktu. Hoş, As gelince bunu kabul etmeyeceğini de nereden çıkarıyordu?

Beni korkutmak için bu hikâyeyi uyduruyor olabilirlerdi. Konuşmam için bu eski, tozlu tasmanın bana bir şeyler yapacağına beni inandırmaya çalışıyorlardı. As da işin içinde olabilirdi.

Her şey olabilirdi. Hiç kimseye güvenmemeliydim.

"Reyna yapma." Ovid, kadının koluna dokunmak için uzanan elini son anda durdurup aşağı indirdi. "Bize tesadüfen de olsa yaklaşan herkese bunu mu yapacağız?" diye sordu. "Biz etrafımızdaki herkesi ölüme mi sürüklüyoruz?"

"İnatla iyi olduğumuzu düşünüyorsun." Reyna bir dizini koltuğa, bacaklarımın hemen yanına bastırıp başını yana eğdi. "Şuna bak, korkmuyor bile," dedi çenesiyle beni işaret edip. "Tesadüflere inanacak yaşı çoktan geçtik Ovid. Peri masalları geride kaldı." Elindekini boynuma yaklaştırdı. Tasmadan gözlerimi ayıramadım. İç yüzeyine bakarken gözlerimin yandığını hissettim. Bu öyle kör edici bir yanma hissiydi ki ateşler etrafımı sardığında hissettiğim, bunun yanında hiçbir şeydi.

Benim için yazılmış son hep acı veriyordu.

Gözlerimin eriyeceğini düşünüp bu hisse daha fazla katlanamayarak gözlerimi kapattım. Onun boynumu bir an önce sarmasını ve ne olacaksa olmasını diliyordum. Beklemek haddinden fazla acı doluydu.

"Bekle. Dur. Biraz..." Ovid'in onu kararından döndürmeye çalıştığı sırada odanın kapısı açılmış ve Reyna'nın yakınımdaki varlığı bir anda yok olurken büyük bir gürültü duymuştum. O gürültüden önce Ovid, Reyna'nın adını bağırmıştı. Gözlerimi kapatsam da geçmeyen yanma hissine rağmen gözlerimi araladım.

As gelmişti.

Reyna'yı benden uzaklaştıran oydu. Sis'e dönüşmüştü. Simsiyah varlığı insan formunda havada duruyordu. Reyna'nın iki büklüm yerde yatan bedeninin hemen yanındaydı.

Reyna elindeki tasmayı bir inlemeyle bıraktığında parmaklarının iç yüzeyine değdiğini gördüm. Ovid ona koşup yere eğildi. "İyi misin?" diye sordu kalkmasına yardımcı olmaya çalışırken.

"Dokunma bana!" diye bağırdı Reyna. Ellerini yere bastırıp doğruldu, tasma dizlerinin yanında duruyordu. Başını kaldırıp doğrudan As'a baktı. Yeşil gözleri parlıyordu.

Bu parlama mecazi anlamda değildi. Sanki göz yuvalarının arkasında iki küçük ışık yanmış, yansıması da gözlerine düşmüştü. Gür kirpiklerinden görünen göz bebekleri koyulaşmıştı.

Şifacı itirazlarına aldırmadan ona yaklaştığında, As'a yönelttiği bakışlarını ona çevirdi. Elini sertçe yere vurup, "Sana, bana dokunma dedim!" diye bağırdı. Ovid o zamana kadar yüzüne bakmadığı için Reyna'nın parlayan gözlerini görmemişti. Bakışlarını yüzüne çevirdiğinde Reyna gözlerini yumdu. "Git," dedi sertçe. "Git buradan. Seni görmek istemiyorum."

Ovid'in odadan çıkmadan önceki fısıltısını güçlükle duydum. "Bende seni bu kadar iğrendiren şey ne?" demişti.

As, Sis hâlinden sıyrıldı. Vücudunun çevresindeki çizgiler belirginleştiğinde ne kadar öfkeli olduğunu fark ettim. Reyna'dan uzaklaşıp bana yaklaştı. Çatık kaşlarının altındaki simsiyah bakışlarıyla beni baştan ayağa inceledi. İyi olup olmadığımı kontrol ediyordu.

Ona bakarken ağlamak istedim.

Son durağı hâlâ biraz da olsa yanan gözlerim oldu. "Gözlerin mi yanıyor?" diye sorduğunda daha çok ağlamak istedim. Dişlerimi birbirine bastırıp çenemi sıktım ve başımı iki yana salladım.

Yalandı.

Anladı.

Bakışlarımı kaçırdım. Beni anlamasını istemiyordum. İstemediğim hâlde beni bir kitap gibi okuyordu.

Reyna elinde tasmayla ayağa kalkarak odanın içinde yürüdü. As neredeyse burnunun dibine kadar gelmiş, yan tarafında duran Reyna'ya bakmak için acele etmedi. Simsiyah gözlerini bir süre daha üstümde tuttu.

"Beni küçük düşürdün," dedi Reyna onun dikkatini çekmek için. As nihayet ona döndü. "Onun yanında kontrolümü kaybetmeme sebep oldun."

"Bunu hak ettin." As'ın gür sesindeki öfke tüylerimi diken diken etti. Az önce, bana soru sorduğunda bu ses tonunu kullanmış olsaydı ağlama isteğime engel olamazdım. Gözyaşlarım benden izin almadan göz pınarlarıma doluşur, bir bir aşağı düşüp yanaklarımda ıslak izler bırakırdı. "Kızı buraya boynuna tasma geçir diye getirmedim."

"Söz vermiştin!" Tasmayı sertçe yere fırlattı. "Onu koruyacağına söz vermiştin!" diye bağırdı Reyna öfkeyle. Sinirden elleri titriyordu. "Boynunda bir kesik var. Boynunda bir kesik var! Bıçak biraz derine girseydi..."

Ovid'den bahsediyordu. Reyna, As'tan Ovid'i koruyacağına dair bir söz mü almıştı? As o yüzden mi Ovid'in evine gelmesine, sözünü dinlememesine bu kadar sinirlenmişti?

"Onu öldürmek istemiyorlar," dedi, Reyna'nın öfkesinden etkilenmemişti. Başka bir sebepten dolayı öfkeliydi. "Öldürmek isteseler bunu çoktan yaparlardı. Onu koruyorum, sözümde duruyorum." Yavaş adımlarla Reyna'ya yaklaştı. "Sen de sözünde duracaksın," diye emretti. "Bana itaat edeceksin. Arkamdan bir daha iş çevirecek olursan ona en kötüsünü yaparım. *Onu, senin ellerine veririm.*"

Reyna bir adım geri çekildi. As'ın sözleriyle birlikte hesap soran hâli yerini korkaklığa bırakmıştı. Titreyen ellerini yumruk yapıp, "Kız neden bu kadar önemli?" diye sorduğunda artık bağırmıyordu.

"Önemli değil." As'ın cevabı netti.

"Önemli değil mi?" Hayretle güldü. "O yüzden mi beni, ona tasma takmak üzereyken görünce odanın diğer ucuna fırlattın?"

"Bana soru sorabileceğini sana düşündüren ne?" As başını yana eğdi. "Önceden gözlerimin içine bakarak konuşamıyordun. Bu rahatlığın nereden geliyor?"

"Bana ihtiyacın var." Reyna omuzlarını dik tuttu. "Beni gözden çıkaramayacağını fark ettim."

As gülümsedi. Bu sevimli bir gülümseme değildi. Bir şeylerin haberini veren, ölümü andıran ürpertici bir gülümsemeydi. "Tasmayı yerden al," diye emir verdi. Reyna dondu. "Al," dedi bir kez daha.

Reyna başını iki yana salladı.

"Reddettiğini mi söylüyorsun?"

Cevap vermeyerek başını iki yana sallamaya devam etti.

"Bunu yüksek sesle söyle."

"As..."

"Al onu." Bağırmamıştı ama sesindeki bir şeyler ikimizi de yerinde sıçrattı. Reyna az önceki öz güvenli kadından çok uzaktı. Titreyen vücudu eğildi, parmakları tasmayı tuttu. "Güzel," dedi As bir kez daha gülümseyerek. "Şimdi onu kendi boynuna dola."

"Lütfen."

"Etrafını sarmamı istemiyorsan onu boynuna sar." Söylediklerinde yalan olan hiçbir şey yoktu. Reyna tasmayı takmayı reddederse onun etrafını saracaktı. O da bunu biliyordu.

Sis etrafını sardığında geri dönüşü olmazdı. Yok olurdu.

"Senden nefret ediyorum," dedi tasmayı boynuna yaklaştırırken. "Etrafındaki herkes nefret ediyor."

As gözünü bile kırpmadı. "Sözümü dinliyorsunuz," dedi sakince. "Gerisi önemli değil."

"Ölmemek için."

"Gözlerini kapat," diye önerdi. "Kör olursan pek işime yaramazsın."

Reyna sözünü dinledi. Gözlerini kapatıp tasmayı boynunun etrafına sararken incecik bir inleme kaçtı kederli dudaklarının arasından. "Unutma, Ovid kapının ardında bir yerlerde. Bağırırsan gelir ve boynuna tasma takmana rağmen yaşadığını görür," dedi As onun perişan hâlinden etkilendiğini göstermeyen acımasız bir ifadesizlikle. Reyna tasmanın metal tokasını yerine geçirdiğinde yere yığıldı. Tasmayla boynu arasında kızıl, gece alevine benzer bir çember oluştu. Onu izledim. Tasmanın ona yaptıklarını...

Yerde acılar içinde kıvranıyordu. Elleri tasmaya tutunmak için uzanıyordu ama bunu yapamıyordu. Dudakları çektiği acıyı içinden söküp atacağını düşündüğü bir çığlık için aralansa da kendine bunun için izin vermedi. Dişlerini sertçe koluna geçirip boğuk boğuk inledi.

"Tasmayı çıkarması için birilerini çağıracağım," dedi As, dönüp bana doğru yürürken. Üstüme eğildiğinde ve beni kollarının arasına aldığında bile gözlerimi Reyna'dan ayıramadım. *As gelmeseydi bu benim başıma gelecekti, belki de daha beterini yaşayacaktım.* "O zamana kadar davranışlarını gözden geçir ve bana karşı gelmeden önce iki kez düşün. Bir dahaki seferin affı olmayacak."

Reyna'yı o hâlde arkasında bırakıp odadan benimle birlikte çıktı. Dediği gibi Ovid koridorun ilerisinde sırtını duvara yaslamış bir şekilde bekliyordu. Kapının açıldığını duyunca eğdiği başını kaldırarak bize baktı. As dizlerimin arkasındaki elini çekip ağırlığımı bir bacağının üstüne bıraktı ve kapıyı kapatıp beni tekrar kucakladı.

Ovid doğrulurken ona gelişimizi izledi. "Onu durdurmaya çalıştım," dedi As'ın omuzunun üstünden kapalı kapıya baktığı anda.

"Ne öğrendiniz?" As'ın bir şeyi çok sık yaptığını fark ettim. Cevap vermekle uğraşmadığı soruları geçiştiriyordu. Konuşmak istemediği konuların üstünde durmuyor, sohbetin her şekilde kendi istediği gibi akmasını sağlıyordu.

"Elle tutulur bir şey yok." As'ın yanında yürürken ellerini kot pantolonunun ceplerine sıkıştırdı. "Kendisine bunları yapanların isimlerini bilmiyor. Neden işkence ettiklerini de öyle. Ayrıca binadan tahmin ettiğimiz gibi düşmüş. Ayaklarındaki yanıklar yüzünden."

Başımı As'ın göğsüne yaslayıp huş ağacının ferahlığına karışmış kokusunu içime çektim. As başını eğip bana baktı. "O binanın tepesinde ne işi varmış?" diye sordu. Soru Ovid'e olsa da cevabını gözlerimde aradı.

"Bilmiyor," dedi Ovid dalgın dalgın. "Onu bu hâle getiren adamları buluncaya kadar gizemini çözemeyeceğiz."

"Çözmeye gerek yok." Bakışlarına karşılık vermek için başımı yukarı doğru kaldırdım. "İki güne iyileşip gidecek."

Evet, bu doğruydu. Yaralarım iyileştiğinde onu bir daha görmeyecektim.

Ovid yorum yapmadı. "Ne yapacaksın?" diye sordu onun yerine. "Başka bir ev ayarlayalım mı?"

"Sen hiçbir şey yapmıyorsun," dedi sertçe. Merdivenleri seri adımlarla çıkarak onu arkasında bıraktı. "Burada birileriyle konuştum. Başka araçla, yeni bir yere yerleşeceksin. Kafan dışarı çıkmayacak oradan."

"Benim için yeni bir yer gerekli miydi?"

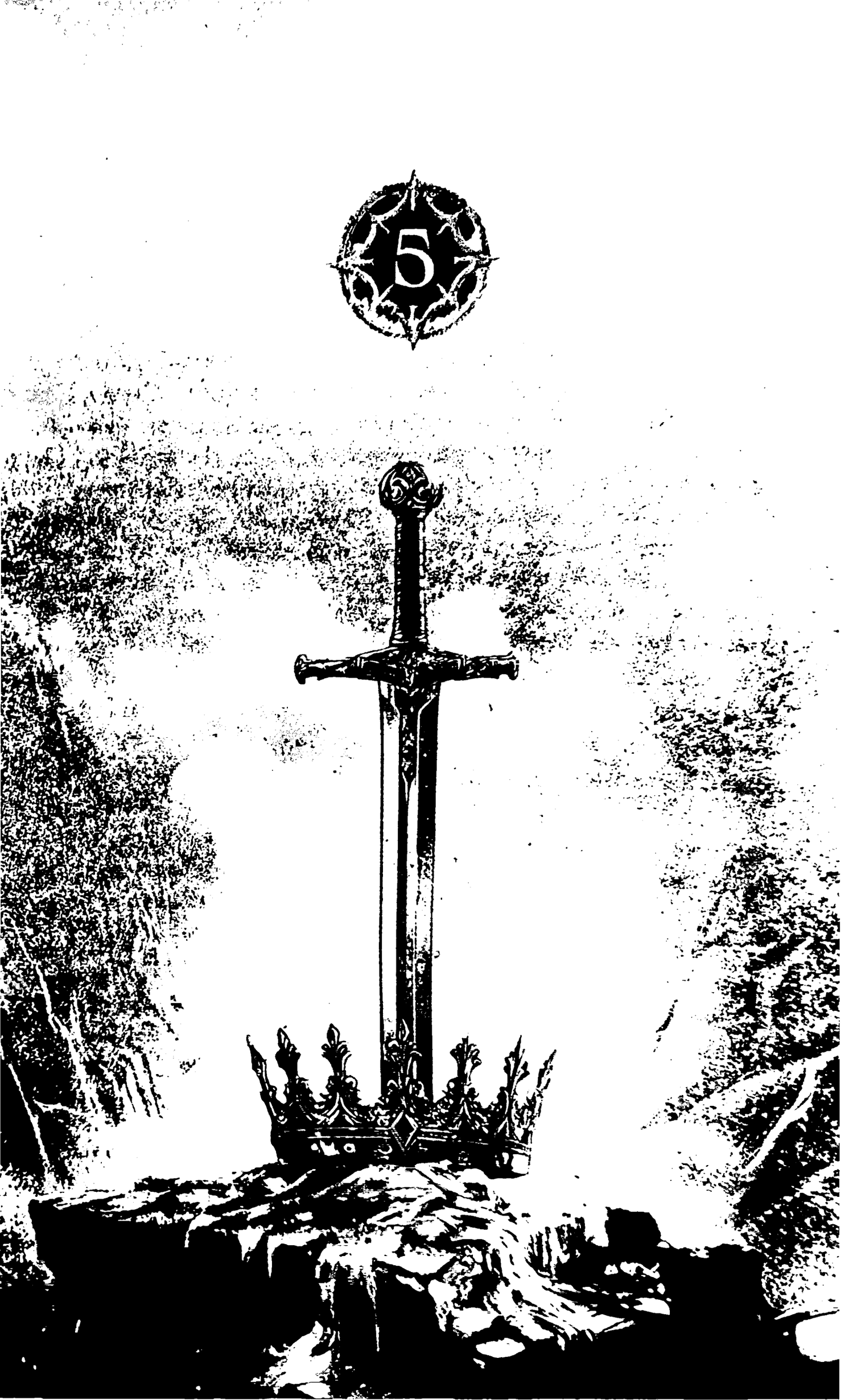
As canı istemediği için soruya cevap vermek yerine ofladı. Ovid işareti kaçırmayıp yolun kalanında sessiz kaldı. As'ın söylediği gibi bir araçla gittiğinde, As beni kendi aracının ön koltuğuna yerleştirerek kayboldu. Geri geldiğinde sürücü koltuğuna geçti, benden tarafa bakıp üstüme eğildi. Unutmamın çok normal olduğu emniyet kemerini takarken kendimi koltuğa yaslayamadığımdan dudaklarım sakallarını sıyırdı. Dudaklarımı ağzımın içine çektim. Emniyet kemerini göğsümün üzerinden geçirdiği sırada kısık sesle güldü.

Nihayet emniyet kemerini taktığında benden uzaklaşacağını düşündüm ama elini koltuğun üstünde tutmaya devam ederek başını bana çevirdi. "Benden nefret ediyor musun?" Bu soruyu beklemiyordum. Bir süre gözlerindeki kendi yansımamı izledim.

Başımı tereddütle iki yana salladım. "İyi," dedi gözleri hâlâ ağzımın içinde tuttuğum dudaklarıma kayarken. "Benden nefret etmeye fırsat bulacak kadar yanımda kalmayacaksın."

Reyna ona, etrafındaki herkesin ondan nefret ettiğini söylemişti. As bunu umursamamış gibi görünmüştü ama öyle olmadığını aniden sorduğu bu soruyla anlamıştım. Bana sormasının sebebi etrafında olmamdı. Bir şekilde bunun doğru olmadığının kanıtıydım. Rahatlamıştı. Etrafındaydım, etrafında ondan nefret etmeyen bir kişi vardı.

Nefret etmeye fırsatım olmayacaktı çünkü gidecektim. Onu bir daha asla görmeyecektim.

5

Yapılan planlar, koyulan hedefler, kurulan hayaller... Bunlar aslında hiçbir şeydi. Dünyanın düzeninde hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bir saniye sonrasını dahi düşlemek yerine o anı en iyi şekilde yaşamak ve elindekiyle yetinmek, elindekine tutunmak gerekiyordu.

Büyük hayallerim olmamıştı ama planlarım hep orada bir yerlerde benimle birlikteydi. Ailemle kulübemizden yaka paça götürülmeden önce huzurlu bir uykuya dalmıştım. Gözlerimi kapatırken düşündüğüm şey, uzun zamandır yumurta vermeyen tavuğumun o günkü yumurtasıydı. O kadar tasasızdım. Andre'nin, ateşin önünde kuruttuğum nemli saçlarının sabun kokusu burnuma dolarken, o tavuğumun sabah tekrardan bizi mutlu edeceğine inanıyordum. Planım sabah gözümü açar açmaz nazlı tavuğumu kontrol etmekti. İnandığımın aksine yumurtlamamışsa onu annemden gizli akşam yemeğimiz yapacaktım. Yumurtalarının lezzetini ve yavrularının en güzel yavrular olmasını görmezden gelecektim.

Savaşçılar evimizi yerle bir ederken tavuklarımı da yakmışlardı. Bu, planlarımda yoktu. Kendimce bütün seçenekleri düşünmüştüm. Yumurtlayıp gagasıyla yumurtayı telef ettiğini bile düşünmüştüm.

Orada karanlık çöktüğünde hayat da bir yerde durur ve bekler, güneşin doğuşuyla tekrar canlanırdı. İnsanlar doğaya ayak uydururdu. Buradaki gibi karanlığı aydınlatan güçlü ışıklar yoktu. O yüzden geceleri beni rahatsız eden sadece kâbuslar olurdu. O gece yaşanan hiçbir şey planlarımda yoktu, beklenmedik anda parçalara ayrılmıştım. Bir parçamla yabancı bir yere sürüklenmiş, iki parçamı annem ve kardeşimle bırakmıştım.

Plan kuruyor, iyileştikten sonra annemin arkadaşını bulacağımı söylüyordum ama bunu nasıl yapacaktım? Nereden başlayacaktım? Sokaklarda öylece gezecek ve onu mu arayacaktım? O kimdi? Onu bulduktan sonra ne olacaktı? Geri dönebilecek miydim? Geri döndüğümde geç olmayacak mıydı? Saatler bana, çaresizliğime acımıyor ve yoluna devam

ediyordu. Zaman ilerledikçe onlardan daha fazla uzaklaşıyordum. Ya onları tamamen kaybettiysem...

Artık olmuyordu. Sımsıkı tuttuğum, kaçmalarını engellediğim duygularım kollarıma sığmıyor, yavaş yavaş dökülüyordu. Çığlık atmak istiyordum. Annemin sözünü dinleyip sustukça daha kötü oluyordu.

As beni bir dakikalığına yalnız bırakmalı ya da yakarışlarıma kulaklarını kapatmalıydı. Ormanda, avlak bekçisinin kulübesine benzeyen bir kulübeye doğru yürürken beni kollarında taşıdığı anlarda, ailem dışında hiç kimseyle olmadığım kadar yakın olduğum bu adamdan uzaklaşmam gerektiğini düşündüm. Konuşamadığımı düşündüğünden görmemem gereken şeyler görmüştüm. Bu gördüklerimi birine anlatma imkânım olduğunu bilse bana ne yapardı? Onun yanında dağılamazdım.

Reyna'ya yaptığı, yaptırdığı şey; Reyna'nın acıyla kıvranan hâli gözümün önünden gitmiyordu. Ondan nefret edip etmediğimi sormuştu, nefretime sebep olacak bir şey yapmamıştı ama bu, ondan korkmadığım anlamına da gelmiyordu. Aslında bu, bilinmezliğe duyulan korkuya benzer bir korkuydu. Sınırlarını bilmiyordum, onu bilmiyordum. Beni neden yanında tuttuğunu bile bilmiyordum. Gerçekten tek sebebi iyilik yapmak mıydı? Söylediği gibi yaralarım iyileştiğinde gitmeme izin verecek miydi?

Yüzlerce cevapsız soru zihnimi meşgul ediyor; gerçekliğini sorguladığım, gözlerimle gördüğüm olaylar bana aklımı kaybetmem için baskı yapıyordu. Deliliğin sınırlarında dolaşıyordum.

Belki de delirmiştim ve bunun farkında değildim.

Kulübenin kapısındaki paslanmış asma kilidi açmak için cebinden bir anahtar çıkardığı sırada beni yine bacağının üstüne bırakıp tek koluyla nefesimi kesecek kadar sıkıca belime sarıldı. Düşürmeyecekti, düşürmeyeceğinden emindim ama omuzuna tutunmaktan kendimi alıkoyamadım. Bu şekilde yaptığında başım göğsünden boynuna doğru yükseliyor, kokusunu almamak imkânsız oluyordu. Huş ağacının teninin ferah kokusuyla yıkanmış isli özü içimi dolduruyor ve bana evimi hatırlatıyordu. Bu kokuyu yıllarca solumuştum. Neredeyse bu kokuyu... As'ın teninin kokusu, huş ağacının acı keskinliğinin önüne bir set çekiyordu.

Kilidin paslı olması anahtarı çevirmeyi güçleştirdiği için As'ın derin bir nefes alıp ofladığını duydum. Anahtarı çevirmeye çalışırken damarları iyice belirginleşmiş, kol kasları gerilmişti. Uzun süre uğraşınca büktüğü bacağından kayar gibi oldum, sinirlendiğinden olsa gerek beni biraz sert bir şekilde kendine yapıştırdı. Burnum boynuna çarptı, telaşla başımı geriye çektim.

Tam o sırada anahtarın kırılma sesi kulaklarıma doldu. Bir kısmı As'ın elinde, kalanı kilidin içinde kalmıştı. As elindeki parçayı yere atıp kilidi avucunun içine aldı. Yumruğunu sıkıp kilide asılarak paslanmış kilidi parçalara ayırdı.

Şaşırmadım.

Artık kilitli olmayan kapıyı itip, kapının kulak tırmalayan gıcırtılı bir ses çıkararak açılmasını sağladı. Belimdeki sert tutuşunun farkındalığıyla kolunu gevşetti ve eğilip dizlerimin arkasından bacaklarımı kavrayarak beni kucağına aldı.

Bu anı kaç kez yaşamıştım?

Kulübeden içeri girdiğimizde uzun yıllar kullanılmadığını belli eden rutubetli, boğuk havası yüzüme çarptı. Pencerelerden sızan ay ışığı ve kapının dışındaki lambanın solgun parıltısı, kulübenin içini zar zor aydınlatıyordu. Toz, yalnızca eşyaların üstünü kaplamakla kalmamış, havada da asılı kalmıştı—her adımda gözle görünür şekilde uçuşuyordu. Odada bir masa, iki sandalye, uzun, kahverengi bir koltuk ve bir duvarı tamamen kaplayan kitaplık, kitaplığı dolduran kitaplar vardı.

Tozlar yüzünden kaşınan burnumu ovalarken As beni yavaşça koltuğa bıraktı. Kulübenin dışındaki ışığı kapatıp önce bizi karanlıkta bıraktı. Daha sonra kulübenin içini tamamen aydınlatıp benim yaptığım gibi etrafa göz attı. "Burada yaşanılmaz," dediğinde bunu niçin söylediğini merak ettim. Kulübeyle mi yoksa tozlarla mı ilgiliydi?

Başını eğdi ve merakla ona bakan gözlerimle gözlerini buluşturdu. Söylediğinin sebebini duymak istediğimi fark etse de bununla uğraşmadı. "Gidip bir şeyler alacağım," dedi onun yerine. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Sabaha kadar dönmem." Başımı iki yana salladım. "Meliv'i buraya gönderirim. Ondan bir şey istersen işaret et, beden dilinle anlat. Oğlum zekidir, anlar." Tekrar başımı salladım.

Sabaha kadar dönmeyecekti, yalnız kalacaktım. Meliv daha önce çığlık attığımı duymuştu, burada olsa bile içimden geldiği gibi ağlayabilirdim.

As, yaralarıma dikkat ederek beni koltuğa yatırdı. Başımın altına ise kulübenin diğer odasından bulduğu bir yastığı koydu. Kılıfını, üzerindeki tozdan dolayı çıkarmıştı. Kızıl, dağınık saçlarım uzun inci kolyeme takılarak boynuma dolandığında, onları boynumdan ve kolyemden ayırıp yastığın üstünde, beni rahatsız etmeyecek şekilde topladı. Bacaklarıma da ince bir battaniye örtüp, "Hava soğuk," diye açıklama yaparak gitti.

Kapıdan çıkmasıyla birlikte gözyaşlarım akmaya başladı. Aklıma annemin, kolyemi hiç çıkarmadığım ve saçlarımı uyurken toplamadığım

için bana kızdığı anlar gelmişti. İmkânsız da olsa, bu yüzden uykumda boğulacağımı söylerdi. Hâlâ sızlayan morlukların acısını arttırdığı hâlde dizlerimi karnıma bastırdım. İki büklüm olurken hemen sesimi çıkaramadım. As'ın kulübeden uzaklaşmasını beklemeliydim. Beni duyamayacağı kadar uzakta olmalıydı.

Ormanın karanlığında gizlenen birileri var mıydı? Bu ihtimali düşünüp susmalıydım ama daha fazla dayanamıyordum. Her şey çok fazla gelmişti.

Bende kalan son parçamla dağılırken sesim, çıkmadığı anların öcünü alır gibi daha yüksek ve gür çıktı. Gözyaşlarımın yastığın yanağımı yasladığım kısmını sırılsıklam ettiği anda, "Neden?" dedim kendi dilimde. Yıllarca duyduğum dilden başka bir dili duymaktan, onu anlamaktan bile nefret ediyordum. "Neden ben?"

Kime, ne yapmıştım? Nasıl bir günah işlemiştim? Babam gittikten sonra isyan etmemiştim. Günler sonra çoğu savaşçının aksine ölü bedenini bulduğumuz ve canını feda ettiği toprakla buluşturabildiğimiz için şükretmiştim. İnsanlar acımasız davrandığında annemin nasihatlerini dinlemiş ve kalbimi nefretle karartmamıştım. Bunları hak edecek ne yapmıştım? Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmamıştım ama bu hâldeydim.

Anneme ağladım; Andre'ye, benim biriciğime ağladım. Ortalığı kırıp dökemeyecek kadar güçsüz olmama, ayağa bile kalkamayışıma ağladım. Yok olmak istedim. Yaktıkları ateşte cayır cayır yanmayı, yaşamaya tercih ediyordum. Beni bu dünyaya getiren, bu hâle düşüren ne ise geri götürmesi için yalvardım. Annemi nasıl bulacağımı bilmiyordum. Kardeşime bir daha sarılabilecek, ona bir daha kızarmış ekmek yapabilecek miydim? Hâlâ zamanı olan sadece ben miydim? Onlar da başka bir yere gitmiş miydi? Yoksa burada bir yerlerde miydiler? Bilmiyordum.

Bana, kaderime sadece acı yazılmıştı. Kayıplar yazılmıştı. Kaybedecektim, ne kadar yaşarsam o kadar kayıp verecektim. Yaşamak için beni ayakta tutan tek şey onların hâlâ yaşadığına olan umudumdu ama bu umudun, bu dünyada bir kavanoza kapatılan yıldız kurdunun güçsüz ışığından bir farkı yoktu. O kavanozun kapağı sımsıkı kapatılmıştı. Yıldız kurdu bir süre sonra boğulacak, havaya kavuşma ihtiyacıyla kavanozun camına çarpıp duracaktı. Ölüme direnç gösterecekti ama işe yaramayacaktı.

Ölüme terk edilen yıldız kurdu, yanıp sönen güçsüz ışığını sonsuza kadar kaybetmeye mahkûmdu.

Gözyaşlarım arasında boğulurken bir yıldız kurduna benzettim kendimi. Benim henüz havam tamamen tükenmemişti, hapsolduğum

kavanozun kapağı ne hâlde olduğuma bakılmak için açılmış ve ölmediğim görülünce tekrar sıkıca kapanmıştı. Işığım çoktan sönmüştü, dışarıdan bakıldığında bu yüzden ölü görünmüştüm. Üstüme kapatılan engele bakan gözlerim yarı aralıktı. O ateşten kurtulup buraya gelmem kavanozun kapağının açıldığı zamana denk geliyordu. Biraz nefes alabilmiştim almasına da kavanozdaki hava tamamen yenilenmemişti. Nefeslerim hâlâ kesik kesikti.

Kapının gıcırtısı saatler sonra kendi sesimden başka duyduğum ilk sesti. Bir yere kadar ağlayabilmiş, gözyaşlarım da nefeslerim gibi tükenmeye yüz tutmuştu. Geriye sadece iç çekişlerim kalmıştı. Gözlerimi sıkıca yummuş, yüzümü yastığa gömmüştüm. Gelene bakmadım, kirpiklerimde kuruyan yaşlar göz kapaklarımı birbirine yapıştırmıştı.

Sıcak, sert bir nefes kollarıma çarptı; bir baş koltukta bedenimden kalan boşluğa yerleşirken karnıma değdi, hırıltıyı duydum. Meliv gelmişti. Baksam da göremeyecektim. Başını biraz daha bana yaklaştırarak havladı. Havlaması kederli geldi kulağıma. Belli ki bana üzülmüştü.

Enseme ve yüzüme yapışan saçlarımı çekip elimi sertçe gözlerime sürerek onları araladım. Gözlerimi araladığımda kendimi yalnız bulmuştum. Meliv'i hâlâ göremiyordum ama hırıltılı nefeslerini, koltuğun üstündeki başını hissedebiliyordum. Oradaydı.

Elimi uzatıp başının olduğunu düşündüğüm yere yaklaştırdım, elimi indirmeme kalmadan o başını kaldırdı ve kulaklarının arasındaki yumuşak tüyleri parmaklarımın arasına girdi. Başını avucuma sürtüp havladığında, "Buradayım," diyordu sanki. Kuruduğunu düşündüğüm gözyaşlarımın yolu tekrar ıslandı.

Daha önce çığlık attığımı duymuştu. Sesimi çıkarabildiğimi biliyordu. Duymasını planlamamıştım ama zaten planlar uzun bir süre benden uzak durmalıydı. Konuşmak istiyordum. O zeki bir köpekti, beni anlayabilirdi. Anlamasa da önemli değildi. Kümeslerinde oradan oraya yürüyen, tek amacı yerde yiyecek bir şey bulmak olan salak tavuklarımla bile dertleşmiştim.

"Meliv..." dedim pürüzlü çıkan sesimle. Karşılık vererek hemen havladı. Adını söylerken As'ı taklit etmiştim. Sahi, dillerini konuşabiliyor muydum? "Beni koruduğun için teşekkür ederim," dedim ama kendi dilimde konuşmuştum. Meliv ne söylediğimi anlamamış olacak ki sessiz kaldı. Elimi başından çekip koltukta oturmak için sağlam kolumdan destek aldım. Sırtıma dikkat ederek oturdum, bacaklarımı aşağı indirdim. Onun koltukta bacaklarımdan kalan boşluğa oturduğunu, kafasını bacaklarımın üstüne koyunca anladım. As'ın üstüme örttüğü

battaniye yere düşmüştü. Güçlü çenesinin sert kemiği bacaklarıma batıyordu.

Elimi tekrar başının üstüne koydum. Yumuşak tüylerini okşarken "Beni koruduğun için teşekkür ederim," dedim bir kez daha. Onların dilinde konuşmaya çalışmıştım. Dile tam alışamadığımdan kulağa garip geliyordu fakat yine de anlaşılırdı. Meliv havlayarak beni anladığını belli etti.

Dillerini sadece anlamıyor, aynı zamanda konuşabiliyordum. Bunun sebebi Reyna'nın dediği gibi, bu dilin antik dillerin bir karışımı olmasından mıydı yoksa başka sebebi var mıydı? Hiçbir şeyi bilmediğim gibi bunu da bilmiyordum.

"Konuşabildiğimi ben de bilmiyordum," dedim onları kandırdığımı düşünmesin diye. Çok kandırmadığımı düşünmemeliydi, az kandırmıştım. "Zaten kulağa garip geliyor, değil mi?" Bir homurtu çıkardı. "Homurdanma," diye söylendim. "Keyfimden susmadım."

Tekrar homurdandı. "Seninki konuşabildiğimi öğrense bana ne yapar sence?" Bir patisini omuzumdaki yara yüzünden uyuşmuş, varlığını unuttuğum elimin üstüne koydu. Teması ağlamaktan şiştiğini tahmin ettiğim yüzümde buruk bir gülümseme oluşturdu. "Yine beni koruyacağını mı söylemeye çalışıyorsun?" dedim başındaki elimi gövdesinde kaydırıp daha geniş bir alanı okşayarak. Yüksek sesle havladı. "Çok tatlısın." Eğilip başına dudaklarımı bastırdım, onu sevdiğim gibi o da patisiyle sanki elimin üstünü sıvazladı.

"Birinin kalbini söküp ayaklarımın önüne attığın ve kanlı salyanla yanağımı yaladığın için az tatlı olduğunu düşünüyordum ama vazgeçtim." Memnun homurtuları yüzümdeki gülümsemeyi genişletti. "Yine de bir daha kanlı salyanı yanağıma sürmezsen çok memnun olurum. Birinin bir yerlerini koparttığında ağzını temizleyinceye kadar beni yalama." Gülüşüm silindi, iç çektim. "Gerçi seni bir daha göreceğimi sanmıyorum. Aslında şimdi de göremiyorum. Neyse, anladın beni." Konuşmam hâlâ kulağıma farklı geliyordu ancak o beni anlıyordu.

Birkaç defa havlayıp başını bacaklarımdan kaldırdı. Bir saniye sonra dili yanağımı yalıyordu. Patilerini göğsüme koymuş neredeyse üzerime çıkmıştı. Sağlam kolumu gövdesine sarmaya çalıştığımda ne kadar büyük olduğunu fark ettim. "Bu sefer salyan kanlı değildir, değil mi?" dedim diğer yanağımı yalamaya başlayan, insanların uzuvlarını koparan, kaburgalarını parçalayıp kalplerini çıkaran ama bana sevgi gösterip sevimli davranan görünmez köpeğe.

"Tamam, tamam." Engelleyemediğim bir kıkırtı dudaklarımdan kaçtı. Meliv uslu bir köpekti, sözümü dinleyip beni yalamayı bıraktı, başını sağlam omuzumun üstüne koydu. Elimi gövdesinden çekip geride bıraktığı salyanın kanlı olup olmadığına bakmak için yanağıma sürdüm. "Kanlı olsaydı bunu sana sürerdim, biliyorsun değil mi?" diyerek diğer yanağımı da temizlemeye çalıştım. Büyük, dev gibi bir köpekti, salyaları da bununla orantılı olarak fazlaydı. Elim yapış yapış olmuştu. "Pişt," dedim omuzumu kaldırıp indirerek. Omuzuma yasladığı kafası da hareket etmişti. "Bana elimi ve yüzümü silecek bir bez bulabilir misin?"

Homurdandı. Bir süre omuzumdan başını kaldırmadı. "Tembel Meliv," diyerek bir kez daha omuzumu kaldırıp indirdim. "Koltuğa mı süreyim?" Yerinden kıpırdamadı. "Koltuğa sürüyorum bak. Seninki sana kızar." Boynumu yaladı. "Seni az sevimli bulduğum zamanlara döneceğiz bu gidişle." Umursamadı. Elimi koltuğun arkasına sildim. Boynumu da kafasına sürüp temizledim. Bunu hak etmişti.

Başımı başına yaslayıp elimi sırtına koydum. Yumuşak tüyleri, hırıltılı ama sakin nefesleri beni yatıştırmıştı. Konuşmak da iyi gelmiş, aklımı dağıtmama yardımcı olmuştu. Hayvanların sevgilerini karşılıklı bulurdum, onları beslersem beni severlerdi. Onlara iyi bakardım, karşılığında sırnaşarak keyfimi yerine getirirlerdi. Meliv'se bana karşılıksız bir sevgiyle yaklaşmıştı. Onu beslememiştim, sahibi gibi ödümü koparmıştı çünkü. Buna rağmen bana sevgi göstermeye devam ediyordu. Kocaman bir köpekti, kaslarını tüylerinin altından hissediyordum. Dişlerinin kuvvetine daha önce hiçbir hayvanda şahit olmamıştım. Bütün korkutucu özelliklerine rağmen yüzümü sevgiyle yalıyor, başını omuzuma yaslıyordu.

Bu evrendeki ilk arkadaşım olmuştu. Kimsesiz olsaydı onu yanıma alırdım. Beni korumasından çok hissettirdiği sevgiye ihtiyacım vardı. Hoş, istesem de böyle bencil bir şeyi yapmazdım. Kaybolmuş durumdaydım, ona bir yuva veremez, karnını doyuramazdım. Muhtemelen beni istemezdi. Ne kadar sevgi gösterirse göstersin bana kendini göstermiyordu.

Yavaş hareketlerle onu okşarken gözlerim kitaplığı dolduran kitaplara kaydı. Sırtlarındaki yazıların çoğu silinmişti, kalan kısımlarından okuyabildiğim ya da seçebildiğim harfler yoktu. Alfabelerini merak ediyordum, alfabelerini yazamadığımdan emindim ama okumak konusunda emin değildim. Dillerini konuşabiliyordum, yazdıklarını da okuyabiliyor olabilirdim.

"Bana kitaplardan birini getirebilir misin?" diye sordum yavaşça. Meliv içine doldurduğu nefesi büyük bir gürültüyle bıraktı. "Ayıp," dedim gücenmiş gücenmiş. "Seninki bir şeyler istersem bana getireceğini söyledi. Bu kadar tembel olmamalısın. Yoksa bugün fazla uzuv koparmaktan bitkin mi düştün?" Sırtını dürttüm. "Yürüyebilsem senden istemezdim ya!" Keyfini bozmuştum, havlayıp kucağımdan indi.

Meliv söylediklerimi normal bir hayvandan daha fazla anlıyordu. Kitabı işaret etmemiştim, As'ın söylediği gibi göstermemiştim. Buna rağmen kucağıma kitaplıktan aldığı bir kitabı bıraktı. Kitabın hâli içler acısıydı. Dişlerini geçirip sayfalarını ve kapağını delmişti. "Teşekkür ederim," dedim. Havlayarak rica etti. Yani bence etmişti.

Bacaklarıma yatmasını beklediğim için kitabı parmaklarımın ucunda tutup havaya kaldırarak ona yer açtım. Omuzuma başını yaslayınca ağırlığı altında ezilecek gibi oluyordum, sırtımı yaslayamadığımdan daha zor oluyordu. Benden tamamen uzaklaşmasını da tercih etmiyordum. Yakınlığı huzurlu hissettiriyordu. Başını bacaklarıma yasladığında memnun oldum. Az önceki keyfini bozduğum için özür mahiyetinde eğilip onu öptüm. Öpücüğüm burnunun üstüne denk geldi.

Kitabı açıp sayfalara bakarken, "Konuştuğumu kimseye söylemezsin, değil mi?" diye sordum. Havladı. "Bu şimdi ne demek oluyor? Seninle anlaşabilmemiz için bir şeyler yapmalıyız. Evet için bir defa, hayır için iki defa havlıyorsun. Ne dersin?" Havladı tekrardan. "Tamam mı dedin?" İki kez havladı. "Nasıl yani?" Sanki güldü. Bir köpeği daha önce gülerken duymadığım için bundan emin olamadım. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" Bu sefer üç kez havladı. "Çok ayıp." Kitabı koltuğun üstüne bırakıp elimi başında gezdirdim. Kulaklarından birini bulup çok hafif çektim. Başını sağa sola sallayarak elimden kurtuldu. "Köpek," diye kızdım. Başını bacaklarımdan kaldırıp hırladı. "Tamam, kızma. Şaka yaptım," dedim hemen. Kızıp parmağımı koparabilirdi.

Kolumu koparmayacağı kadar samimiyet kurduğumuzu düşünüyordum.

"Şaka." Başını hâlâ bacaklarıma yaslamadığından tedirgin tedirgin onu inandırmaya çalıştım. Ne yaptığımı ise başının ağırlığını bacaklarımda hissettiğimde fark ettim.

Köpeğe "köpek" dediğimden köpeği kızdırmıştım. Bu köpeğin görünmez olması da göz ardı edilmemeliydi.

Önceden aklımı kaybettiğime ihtimal vermişsem de şu saatten sonra delirdiğime emindim.

İç geçirip kitabı tekrar elime alarak dişlerinin parçaladığı sayfalarda okuyabileceğim bir şeyler aradım. Alfabenin bizimkiyle bir alakası yoktu. Küçüklü büyüklü yazılmıştı, soldan sağa değil de yukarıdan aşağı yazılmış gibi boşlukları vardı. Hepsi birbirine benziyordu. Sanki bir şekille koca bir kitap yazılmış gibiydi. Sadece sayılar aynıydı. Belli başlı örselenmeler olmuş, bazı değişikliklere uğramış olsalar da temelde aynılardı.

Göz kapaklarım günün yorgunluğunun ağırlığı, akıttığım gözyaşlarımın ve tasmaya bakarken oluşan yanmanın acısıyla kapanmaya yeltendiğinde, kitabı koltukta uzağa ittim. Otururak, hiçbir yere yaslanmadan uyumam mümkün değildi. Meliv'den kucağımdan kalkmasını rica ettim. Uslu köpek, ona köpek dediğim için bana kızan köpek, bacaklarımdan kalkınca koltuğa uzandım. Uzanır uzanmaz kendimi kollarını açarak beni bekleyen uykunun kollarına attım.

★★

As kulübeye geri döndüğünde çoktan uyanmıştım. Bacaklarımı başının yeni minderi ilan eden Meliv'le birlikte uslu uslu koltukta oturuyordum.

İki eli torbalarla doluydu, dün gece üstünde olan kıyafetlerden başka kıyafetler giymişti. Simsiyah göz bebeklerinin etrafını saran beyazlıkta kırmızı damarlar belirmişti. Bütün gece uyumadığı belliydi.

Torbaları masaya koyup dönünceye kadar bana bakmadı. Göz göze geldiğimizdeyse anında kaşları çatıldı. Hiçliği andıran gözleri ağır ağır yüzümde gezindi. Yüzümü yıkayamamış, kurumuş gözyaşlarımı yanaklarımdan geçirememiştim. Ağladığımı fark etmemesi gibi bir ihtimal yoktu.

"Gece bir şey mi oldu?" diye sordu kaşları hâlâ çatıkken. Başımı iki yana salladım. Onunla birlikteyken dağılamadığımdan o gider gitmez bunu yaptığımı söyleyemezdim. Zaten konuşmuyordum yanında. Başımı aşağı yukarı sallayıp onu onaylasam ne olacaktı?

O gelene kadar Meliv'e, bunun ikimizin arasında bir sır olarak kalmasının önemini anlatmaya çalışmıştım. Beni kuyruğuna takmamış, başlarda homurdansa da sonradan homurdanmayı bile bırakmıştı. Bunu kabul ettiğine yormuştum.

Umuyordum ki Meliv havladığında As'la onun dilinde konuşmuyordu. Çığlığımı zaten duyduğu için yanında konuşmak konusunda rahat olsam da yine de kendimle ilgili hiçbir şey söylememiştim.

As uzun bacaklarıyla attığı üç adımda bana yaklaşıp elini saçlarıma attığında, elimin hareketi durdu, ben durdum. Boynuma, ensemc yapışan saçlarımı tenimden ayıran soğuk parmakları tenimc çarpıp beni üşüttü. "Ovid'den sargılarını değiştirmek için gerekli şeyleri aldım," dedi eli saçlarımda oyalanmaya devam ederken. "Öncesinde saçlarını yıkayalım mı? Su gibi olmuşsun."

Başımı yukarı kaldırıp ona kafa karışıklığıyla baktım. Saçlarımı yıkamaya ihtiyacım vardı, bedenimdeki yaralar tamamen yıkanmamı imkânsız hâle getiriyordu ama saçlarımı yıkayabilirdim. Tek elle bunu yapamazdım, As "*Yıkayalım mı?*" diye sormuştu. Bana yardım edecekti.

Nereden çıkmıştı bu nezaket?

Temkinli temkinli başımı aşağı yukarı salladığımda eli saçlarımdan kayıp havada bir yerde durdu. "Oğlum kalk," dedi Meliv'i kucağımdan kaldırmaya çalışırken. Meliv homurdanıp başını daha fazla bacaklarıma bastırdı. "Kucağın ona nasıl bu kadar iyi hissettirebiliyor?" dedi As garipseyerek. Gerçekten merak ediyordu. "Şu keyifli hâline bak. Sözümü de dinlemiyor." Keyifli hâline bakamazdım çünkü kucağıma mesken kuran bu köpeği göremiyordum.

"Hadi," dedi pes etmeden. Meliv başını bacaklarımdan kaldırdı ama tamamen benden uzaklaşmadı. As ofladı. "Kızın saçları ne hâlde, yüzünde salyalarının izleri duruyor. Kalkıyor musun yoksa ben mi tutup kaldırayım?" Sahibinin teklifine hırlayarak yanıt veren köpek, ona köpek dediğimi hiç duymamalıydı, istemese de onun sözüne uydu.

Yüzümde hâlâ salyalarının izleri mi duruyordu?

As beni kollarının arasına alıp odanın sonundaki nereye gittiğini göremediğim koridora girdi. Kıyafetleri yeni olduğu için onu kirletmemek adına başımı göğsünden uzakta tutuyordum. Koridordaki üç kapıdan birinden içeri girdik. Küveti olan bir banyoydu. Tuvalet de vardı. İç içe yapılmıştı.

Orada bulunan tabureyi ayağıyla ittirerek küvetin yanına kadar getirdi ve beni taburenin üstüne bıraktı. Suyu çeşmeden akıtırken küvetin giderini kapatmadı. O çeşmeden sıcak su akacaktı.

Bu evrende insanlara sağlanan kolaylıklar zoruma gidiyordu. Ateş yakıp suyu ısıttığım günler çok uzakta kalmıştı âdeta.

Banyoya geri geldi, düşündüğüm gibi çeşmeden akan su ısınmış, buharı tütmeye başlamıştı. As elindekileri duvardaki rafa koyup duş başlığını aldı. Arkaya uzanmamı söylemeden önce küvete su tutup temizledi.

Ona yardım etmeye hazırdım ama bana omuzlarıma sardığı havluyu tutma görevinden başka bir görev vermedi. Saçlarımı ıslatıp şampuan

döktü. Şampuanın kokusunu kullandığım sabunlarla karşılaştırırken buldum kendimi.

Sıcak suya rağmen soğuk parmakları saçlarımın arasında gezindi. Saçlarımı yıkadığı süre boyunca gözlerimi kapalı tuttum. Bunu bana acıdığından yaptığını düşünüyordum. Ağlamam bana nazik davranmasını zorunlu kılmıştı. Âciz durumdaydım. Saçlarımı yıkayamayacak kadar âciz durumdaydım. Ayağımdaki yaralar yüzünden yürüyemiyordum. Güçsüzdüm, başına dert olmuştum. Saçlarımı yıkıyordu çünkü bana acımıştı.

Ağlama sebeplerimin saçlarımdan akan suyla beraber küvetin giderinden gitmesini diliyordum. Saçlarımla ona borçlu kalacağım kadar dikkatle ilgilenen bu adamın dokunuşları canımı acıtmıyordu. Beni uyuşturuyor, aklımı meşgul ediyordu. Bana iyi geliyordu.

İzleri hâlâ geçmeyen yaralarımı sarıyordu.

Beni korkutuyordu.

Saçlarımı yıkamayı bitirip omuzlarımdaki havluya sardı. Taburede dönmemi sağlayarak yüzümü yıkamayla devam etti. Meliv'in salyalarının ve gözyaşlarımın izlerini yüzümden sildi. Köpüklü eli yavaşça yüzümden daha aşağılara kaydı. Omuzlarımı, gerdanımı, boynumu da köpükledi. Suyu tenime değdirirken aynı yavaşlıkla devam etti. Başka bir havluyla ıslanan yerleri kuruttu. Tuvalet ihtiyacımı gidermem için beni bir süre yalnız bıraktı, döndüğünde ellerimi yıkamama yardım etti. Dişlerimi fırçalamam için bir diş fırçası verdi.

Gerçekten bana acıyordu.

As, bedenimi koltuğa yerleştirdikten sonra masanın üzerindeki torbalardan birini alıp arkamda belirdi. Bir bacağını koltuğa çekti ve dizi sırtıma değdi. Refleksle hafifçe öne kaydım. Tişörtü tenime sürtmemeye dikkat ederek kaldırdı. Yaraların tamamına ulaşmak için tişörtü başımdan çıkardı. Elimi göğsüme bastırarak tişörtün düşmesini engelledim. Yanaklarım yanmaya başladı.

As'ın soğuk tenini tenimde hissettim. Yaraların üstündeki sargı bezlerini dikkatle çıkarıyordu. Bana kasıtlı olarak dokunmuyordu. Yaraların iyileşmesi gerekiyordu, iyileşince benden kurtulacaktı. Sargıları söküp sırtımı çırılçıplak bıraktığında, burnundan sert bir nefes aldı. Gördüğü şey hoşuna gitmemişti.

Ne kadar çirkindi?

Bir süre hiç hareket etmedi. Simsiyah gözlerini sırtıma dikmiş, yaralarımı inceliyordu. Benim gördüğümden daha fazlasını görüyordu. Güçsüzlüğümün izleri beni utandırıyordu. Huzursuzca yerimde kıvrandım.

Hareket etmeli, sargıları yenilemeliydi. Ne kadar uzatırsa o kadar utanç bataklığına gömülüyordum.

Sonunda kıpırdadığında çok geç olmuştu. Torbadan bir şey çıkardı. Parmakları belime dokundu, yaranın üstüne sürdüğü kremin soğukluğu teninin soğukluğuna karıştı. Beklenmedik bir şekilde kremi sürdüğü yere üfleyerek ürpermemi sağladı. "Ellerim soğuk," dediğini güçlükle duydum. Kulaklarım uğulduyordu. "Isınmıyor." Üflemesinin sebebi buydu.

Kremi parmaklarının arasında ısıtamayacak kadar teni soğuktu. Nefesiyle orayı ısıtmaya çalışmıştı.

Başarmıştı. Üflediği yer cayır cayır yanıyordu.

As bunu sürdüğü her yara için yapıp beni yeni bir ateşin içine attı. Bir eli belimin yanında duruyor, diğeriyle tenime krem sürüyordu. Dudaklarından çıkan sıcak nefesi eş zamanlı olarak tenime çarpıyordu.

Derin, çok derin, kemiklerime kadar soyulduğunu düşündüğüm bir yaraya krem sürdüğü sırada irkilip ayağa fırlamaya niyetlendim. Yüzüm acıyla çarpılırken dişlerimi dilime sertçe geçirdim. As ondan uzaklaşmama izin vermeyip belimin yanındaki elini karnıma bastırarak beni durdurdu. Karnımdaki morluklara uyguladığı baskı gözlerimi yaşarttı, telaşla elimi elinin üstüne koyup karnından uzaklaştırdım. Nefesim boğazıma takılmış, aşağı inmiyordu. Çok canım yanıyordu.

Oranın acısını dindirmek için üflemesiyse içimi yakıyordu.

Krem sürmekle işinin bittiğini sanıp bir an önce yaraların üstünü kapatmasını bekledim ama As ayağa kalkarak beni şaşırttı. Gideceğini düşünürken koltukta arkamdan önüme geçti. Göğsümde tuttuğum tişörte daha sıkı yapışıp gözlerimi kocaman açarak ona baktım.

"Karnında da yaraların var," dedi simsiyah göz bebekleri tehlikeli bir şeylere ev sahipliği yaparken. Soru sormamıştı, başımla onaylamamı beklemedi. Benden izin almadan tişörtü karnımdan çekip göğsümün altına kadar getirdi. Parmakları oraya çok yakın bir yere değerek beni bozguna uğrattı. Kasıtlı değildi ama eşofmanın belini aşağı itmek için parmakları oradan uzaklaştığında bile rahatlayamadım. Karnımı tamamen ortaya çıkarıp arkaya doğru eğilmemi sağladı.

Bir bacağım koltuktan aşağı sarkarken diğerini koltuğa uzatmıştım ve As o boşluğa oturmuştu. Bakışları karnımdaki morluklardan, çürüklerden daha can yakıcıydı. Çenesinde bir kas seğiriyordu, omuzları kaskatı kesilmişti. Kremli parmağını karnıma sürdüğünde teninin daha soğuk olduğunu fark ettim. Kollarının dış çizgisinin belli belirsiz silikleştiğini, siyah dumanların süzüldüğünü görür gibi oldum. Dönüşümü

kontrolsüz müydü? Kendini kontrol etmeye çalışıyor ama bir yerde dizginleri elinden kaçırıyor muydu?

Göbek deliğime yakın bir çürüğe krem sürüp ısıtmak için başını eğerek sıcak nefesinin karnıma çarpmasını sağladığında, karıncalanma hissiyle karnımı içeri doğru çektim. As eğildiği yerden gözlerini yukarı kaldırıp yüzüme baktı. Can simidi gibi yapıştığım tişörtü daha sıkı tuttum. Gözleri tekrar karnıma düştü.

Karnımdaki ve sırtımdaki yaralarımı sarıp tişörtü tekrar başımdan geçirmeme yardım ederken yüzümün kıpkırmızı olduğunu görmemesini umdum ama bu mümkün değildi. Yanaklarıma toplanan kan beni yırtıcı bakışlarının hedefi hâline getiriyordu.

Bizi bu hâle getiren kolumdaki yaranın sargısını yeniledikten sonra dahi eziyeti sona ermemişti. Ayaklarımdaki sargıları çözmeye başlayarak telaşla kolunu tutmama sebep oldu. İşini bırakmadan bana baktı. Gözlerimle yalvardım ona. "Sen mi yapmak istiyorsun?" diye sorarak derdimi anladığını belirtti. Başımı hevesle salladım. "Hayır," diye kısaca reddetti. Kolunu tekrar tuttum ama bu sefer cevap vermeye bile gerek duymadı.

Yüzümdeki kızarıklık boynuma, boynumdan gerdanıma doğru yayılıyordu. Ayaklarımın hâline bakabilmem için tüm cesaretimi toplamam gerekti. Sonuç beklediğimden daha iyiydi. Ovid'in verdiği kremin içerisinde ne varsa olağan dışı bir hızda yaralarımı iyileştiriyordu.

Öyle ki ertesi günün akşamında As sargıları açtığında yaralardan geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Sol ayak bileğimde hiç geçmeyeceğinin sinyallerini veren bir iz vardı yalnızca. Karnımdaki izler de ayağımdaki yaralarla birlikte silinmişti. Sırtımdaki birkaç derin kırbaç izi ve kolumdaki kurşun yarası duruyordu. Bacaklarımdaki belli belirsiz yaralar ise kendi kendine, zamanla iyileşiyordu.

Yine de veda vaktiydi. Benimle iki günde yapılabilecek en iyi şekilde ilgilenen bu adamdan uzaklaşıp kendi yolumu bulmalıydım.

As sargılardan kalan çöpleri avucunda toplarken, "Bu gece de burada kal," dedi ifadesiz bir ses tonuyla. "Yarın sabah seni gitmek istediğin yere götürürüm." Göz ucuyla bakıp başımı salladığımı görünce beni taklit ederek başını sallayıp ortadan kayboldu. Gece karanlığında dışarı çıkmayı kendim de istemediğimden bu gece kalmamı söylediğinde itiraz etmemiştim ama bu son geceydi. Laf arasında buradan da gideceğini söyleyen As'la kaldığım son geceydi. Sabah yollarımız ayrılacaktı.

Koltuğa yüzüstü uzanıp battaniyeyi bacaklarıma örttüm ve buradaki son gecemin kâbussuz olmasını diledim. İşe yaramadı.

Kâbusumda dev bir örümcek ağının ortasında, ağlara yapışmış hâlde uzanıyordum. Ağlar bedenimin üstünden de geçerek beni tamamen sarmıştı. Çığlık atmak için ağzımı açtığım sırada ağzıma ağdaki küçük örümcekler dolmaya başladı. O örümceklerin kıkırdağa benzer dokusunu dilimde hissettim. Gerçek gibiydi.

Ağın sahibi olduğunu belli eden dev örümceğin gölgesi üstüme düştüğünde nefes nefese uyandım. Başımı yastıktan kaldırdığım an kulübenin camında rüyamdaki gölgenin aynısını gördüm. Bir çığlıkla dizlerimin üstünde doğruldum. Penceredeki gölge tekrar baktığımda orada değildi.

Kahretsin, bu nasıl bir kâbustu?

Gözlerimi kocaman açmış bir şekilde karanlıkta otururken koltuğun aşağısında uyuyan Meliv'in hırıltılı sesinden, dışarıdaki ağaçların yapraklarının çıkardığı hışırtıdan ve rüzgârın uğultusundan oluşan sesleri dinledim. Tüylerim diken diken olmuş, bütün bedenim üşümüştü.

Öylece gözlerimi kapatıp tekrar uyuyamazdım. Güvende olduğumu hissetmeye ihtiyacım vardı. Kâbus gördüğümde güvende hissetmek için yanımda olan birini uykusunda da olsa izlerdim. Bu kişi uzun yıllar babam olmuştu. Kâbuslar beni ziyaret ettiğinde babamın yatağının üstüne çıkıp bağdaş kurarak onu izlerdim. *Babam burada, görüyorum. Gözlerimi başka bir tarafa çevirmeme gerek yok. Güvendeyim.* Düşüncelerimde sakinleşmezsem günlerce etkisinden çıkamazdım.

Birini izlemem gerekiyordu, birine bakmalıydım. Meliv'i görebilsem onu tercih ederdim ama seçeneğim yoktu.

Ayağa kalkıp titreyen ellerimi iki yanıma bastırarak gözlerimi pencerelerden ayırmadan koridora yürüdüm. As'ın uyuduğu odanın aralık kapısından içeri girdiğimde, gözlerim direkt pencereden sızan ay ışığının aydınlattığı yatakta uyuyan As'ı buldu. Onu görmek, korkudan hızla atan kalbimin sesini duymamı sağladı.

Ses çıkarmadan yürüdüm. Boş olan tarafa geçip bağdaş kurarak oturdum. Yatağın koltuktan daha felaket durumda olduğunu söylemişti, gerçekten yalana başvurmamıştı. Bacaklarıma batan yaylar bunu kanıtlıyordu.

As yüzüstü yatmış, bir kolunu yastığın altına sıkıştırırken başını yana çevirmişti. Üstü çıplaktı, vücudunun altını kapatan bir örtü rastgele bacaklarına sarılmıştı. Diğer kolu yastığın üstündeydi ve parmakları kepçe kulaklarından birini tutuyordu. Başta bunun o anki pozisyonuyla ilgili olduğunu düşünsem de parmaklarının bilinçsiz hareketi çok tanıdık geldi.

Andre de babam öldükten sonra kulağını tutarak uyumaya başlamıştı. O yaşlarında babamla birlikte, ona sarılarak uyuyan küçük kardeşim babam olmayınca tutunacak bir şeyler aramıştı. Şifacının söyledikleri hatıralarımdan kurtulup zihnimde dolaşmaya başladı.

Temas etmeye ihtiyacı var, demişti. *Dokunmaya olan yoksunluğunu bu şekilde gidermeye çalışıyor.*

Andre benimle uyuduktan sonra bile uzun bir süre bu davranışına devam etmişti. Kendi kulağını tuttuğu kadar benim kulağımı da tutmuştu. Temas ihtiyacını karşıladığımızda kulak tutmayı bırakmıştı.

As da kulağını tutarak uyuyordu.

Reyna etrafındaki herkesin ondan nefret ettiğini söylemişti. Çok mu yalnızdı? Ne kadar yalnızdı ki bu yaşında kulağını tutarak uyumaya devam ediyordu? Şifacının bu davranışın çocuklarda olduğunu, büyüyünce geçeceğiyle ilgili kesin konuştuğunu da çok net hatırlıyordum. As'ta geçmemiş miydi?

Gözlerim uykuda olmasına rağmen huzursuz olan yüzünde dolaştı. Çatık kaşlarında, çizgiler oluşan alnında, sımsıkı birbirine bastırdığı dudaklarında... İki parmağının arasına aldığı kulak memesini belli aralıklarla sıkıyordu. Hiç huzurlu görünmüyordu. O da kâbus mu görüyordu? Yoksa her gece böyle mi uyuyordu?

Yutkunmamı zorlaştıran bir şeyler boğazıma baskı uyguladı. Onun bana yaptığı gibi ona yardım etmek istedim ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Yarın gidiyordum. Andre'nin iyileşmesi aylar sürmüştü. Yalnız olmadığına inanması, yanında olduğumuzun farkındalığını yaşaması...

As'ın yanında olacak kişi ben değildim. Ona, onu bırakmayacak birisi lazımdı. Yalnız olmadığını hissettirecek, temas ihtiyacını karşılayacak kadar yakınında olacak biri... Bu ben olamazdım. Ona yardım edemezdim. Bana yaptıklarının karşılığını vermek istiyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. Önceliğim ailemdi.

Kâbusun etkisiyle hâlâ titreyen ellerimi yatağa bastırıp bilinçsizce öne arkaya sallandım. Bunu yaptığımı fark etmem için As'ın gözlerini açması gerekti. Ailem bu davranışıma alıştığından uykularından uyanmazdı, yaparken yanlış bir şey olduğunu düşünmemiştim bile.

Gözlerini açıp başını yastığından kaldırdı. Uykulu gözleri beni bulduğunda kaşları uykusunda olduğundan daha çok çatıldı. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu uykulu, boğuk sesiyle. Rüya olup olmadığımı anlamak için gözlerini birkaç kez açıp kapattı.

Hâlâ orada duruyordum. Maalesef gördüğüm kâbus iki gündür tanıdığım bir adamın uyurken yanına gelecek kadar beni korkutmuştu.

6

En yakın arkadaşım, benden onlarca mil uzakta oturuyordu.

Onu görmek için o yolu at üstünde giderdim. Bunu sık yapamazdım, yapabildiğim zaman güneş doğmadan uyanmam gerekiyordu. Güneşin kızıla boyadığı gökyüzü karanlığından sıyrılıp aydınlanıncaya kadar gün içinde yapmam gereken işleri yapar ve öyle yola çıkardım. Karanlığa kalmamak için erken gittiğim gibi erken dönerdim. Onunla sınırlı zamanım olurdu. Sınırlı ve seyrek zamanlarda gerçek dostum olmuştu.

Beni görmek için evime geldiği olmamıştı. Hayır, gelememişti. Doğrusu, beni gördüğü hiç olmamıştı. Güzel, mavi gözleri dünyaya geldiği andan beri görmüyordu, asla görmemiş ve asla göremeyecekti.

Ona bir gün çekine çekine, "Sadece karanlık mı var?" diye sormuştum. Karşılık olarak, "Karanlık ne sevgili Larina?" diye sorarken gülümsemişti. "Gözlerini kapattığında gördüğünü iddia ettiğin karanlık tam olarak neye benziyor?"

Cevap verememiştim.

"Siyah, demişti annem," diye devam etmişti sözlerine. "Siyahın ne demek olduğunu bilmiyorum. Renkler nasıl görünüyor bilmiyorum. Gökyüzü mavi diyorlar. Mavi ne? Maviyi bana nasıl anlatabilirsin? Gökyüzü dersin, gözlerim dersin ama ben gökyüzünü de gözlerimi de hiç görmedim. Benim gördüğüm şey karanlık değil. Gördüğüm şey diye bir şey yok. Kulakları duymayan birine nasıl sesler duyduğunu soruyor muyuz? Hayır. Çünkü hiçbir şey duymuyor." Görmeyen güzel gözlerindeki kederi görmek beni acının pençelerine itmişti o an. "Benim için de durum aynı. *Hiçbir şey görmüyorum. Görmenin ne olduğundan bile haberim yok.*"

As'ın gözlerine bakarken onu biraz anlayabilmeyi beklemiyordum. Hiçliği andıran gözleri bana kendimi kör hissettiriyordu. Orada duygular vardı ama okuyamayacağım kadar silik oluyordu. Gördüğüm hiçbir şey yoktu. Gördüğüm şey hiçbir şeydi.

Gözleri öyle siyahtı ki göz bebekleri güçlükle siyahlığın içinde varlığını gösterebiliyordu. Sanki ruhunda barındırdığı siyah dumanlar göz bebeğini korumak için etrafını sarmış, onu görünmez kılmıştı. Yutmamış, yok etmemişti. Etrafını koruyucu bir kalkan gibi sarmıştı.

Bir kez daha, "Burada ne yapıyorsun?" diye sorduğunda sesi daha derinden gelmişti. İşaret parmağıyla başparmağı arasında hâlâ kulak memesini tutuyordu. Bunu fark eder etmez elini kulağından çekti. Elinin ani hareketini gözlerimle takip edince kaşlarını daha çok çattı. Ellerini yatağa bastırarak doğruldu. Bana döndüğünde pencereden sızan ay ışığının altında parlayan soluk teninde neredeyse gözleri kadar siyah bir iz fark ettim.

Sol köprücük kemiğinin üstünden geçen, göğsünün üst kısmına kadar giden, uzun bir pençe izi vardı. Hayvan saldırılarına uğrayanların izlerine benzer bir izdi ancak iz onlardan farklı olarak simsiyahtı. Teninde dört uzun çukur oluşturulmuş ve o çukurlara siyah kumlar dolmuştu.

Gözlerim izi takip etti. Aşağı indi, göğsünden karnına kadar. Karnı dümdüz değildi, kaslarından dolayı tümsekler oluşmuştu. As kıyafetlerinin içindeyken de güçlü olduğunu belli ediyordu ama hiçbir şey giymiyorken âdeta güçlü olduğunu haykırıyordu.

Yaşadığım yerde savaşçılar da güçlerini, savaş yaralarını sergilemek için çoğu zaman üstü çıplak gezerlerdi ya da giydikleri gömleklerinin düğmelerini iliklemezlerdi. Kaslı adamlar görmeye alışkındım, babam da onlardan biriydi. Yaşına rağmen dimdik, çok güçlüydü. Savaş yaraları yıllar geçtikçe artmıştı. As'ın da bedeninde benzer yaralar vardı. Yer yer morluklar, çürükler, kalıcı izler...

As benim dünyamda yaşasaydı savaşçılardan biri olurdu. İçinde barındırdığı güçten bağımsız, fiziksel olarak da güçlüydü. Ellerini yatağa bastırdığı için kol kasları şişmişti. Nefes alıp verirken inip kalkan göğsü, iki omuzu arasındaki mesafe öyle genişti ki benden iki tane çok rahat sığardı.

Belki de üç.

Gecenin bu saatinde yatağına gelip oturduğum yetmezmiş gibi bir de onu izliyordum. İzlememin sebebi daha önce görmediğimden değildi. Hoş, böylesini gerçekten görmemiştim ama bu kendimi rahatlatma şeklimdi. *Çok güçlüydü, kâbuslarımın bana elini uzatmaya cesaret edemeyeceği kadar güçlüydü.*

İzlediğim kişinin güçlü olması beni daha çok rahatlatırdı. Önceden izlediğim kişi babamdı, babam gittikten sonra annemi ya da kardeşimi

izlemiş ama hiçbir zaman babamı izlediğimde olduğum kadar rahat olamamıştım. Güvende hissetmiştim ama tam anlamıyla değil.

As uyku sersemliğinden kurtulmak için ellerini yüzüne sürttüğünde bakışlarımı yukarı kaldırdım. "Ne yaptığını soruyorum da cevap verebiliyor mu?" diye kendi kendine homurdandı. Ellerini yüzünden çekip gözlerini kısarak gözlerimi odağına aldı. Bana yine o şekilde, ruhumu görebiliyormuş gibi bakarken beni nasıl etkilediğinden habersizdi. Uykulu hâline rağmen yırtıcı bakışları yerli yerindeydi. Tüylerimi diken diken ediyordu.

"Kâbus mu gördün?" diye sorduğunda bunu bu kadar çabuk çözmesine şaşırmadım. Başımı aşağı yukarı salladım. Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırmıştım. Konuştuğumu bilseydi de şu an konuşamazdım. Dudaklarımı araladığım an örümceklerin minik, tüylü bacaklarıyla yanaklarımdan yürüyüp ağzımın içine gireceğini düşünüyordum.

Binlerce minik örümcek vardı. Binlerce.

"Ne yapacağız?" dedi kafası karışmış bir durumdayken. "Burada mı uyumak istiyorsun? Ben içeri geçeyim." Bu, en son istediğim şeydi. Yataktan kalkmak için hareketlendiğinde telaşla koluna tutundum. O telaşla tırnaklarımı kollarına geçirmiştim, dişlerinin arasından sert bir nefes çekti. Kendimi alıkoyamayıp tırnaklarımı daha sert batırdım. Şu kadarcık şeyle canını yakacak hâlim yoktu.

Buraya onu izlemeye gelmiştim. O giderse peşinden gitmek zorunda kalırdım ve geri dönmek istemiyordum.

"Tamam, gitmiyorum bir yere," dedi uykulu, boğuk ve kısık bir sesle. Eli bileklerime sarıldı. İki elimin bileğine soğuk parmaklarını sarıp ellerimi kolundan uzaklaştırdı. Bileklerimden tuttuğu ellerimi yatağa bastırdı ve onu bir daha tırmalama ihtimalimden olsa gerek elini hemen çekmedi. İki elimi de kolayca, bir eliyle zapt etmişti. Ellerime bakarken başımı eğmiştim, yataktan indirdiği bacağını tekrar yatağa çıkardığında ve yatağın yanındaki lambayı açtığında yukarı kaldırdım. Boynu kızarmıştı, kaşları çatıktı.

Bana kızmıştı. Hak verdim. Uykusunu bölmüştüm.

"Ne yapacağız, oturacak mıyız sabaha kadar?" diye sordu sakinleştikten sonra. Tutuşu gevşemişti, başımı iki yana sallayıp ellerimi parmaklarının hapsinden kurtararak yatağın en ucuna kadar geriledim. Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına sardım ve yanağımı dizlerime yaslayıp ona baktım. "Ne?" dedi bana, davranışlarıma bir anlam vermeye çalışırken. "Orada durup beni mi izleyeceksin?" Yanağımı dizlerimden ayırmadan başımı salladım. "Nasıl uyuyacağım öyle?" Omuzlarımı kaldırıp

indirdim. Beni kucaklayıp kapının önüne koymadığı sürece burada kalmaya devam edecektim. Uyusa da uyumasa da bir şey değişmeyecekti.

Uyusa daha iyi olurdu. "Of!" dedi aksi aksi. "Bir uykumuz vardı. Artık o da yok."

Ha, biri onu izlerken uyuyamıyordu.

Bu durumda ben ne yapabilirdim?

Sabah gidecektim, bana son birkaç saat daha katlansa yeterdi. Ben gittikten sonra istediği kadar uyurdu. Bir kez daha ofladığında benden bir şey yapmamı beklediği belliydi. Herhâlde gitmemi bekliyordu. Gidemezdim. Korkmayı sevmezdim. Korkacağımı hissettiğim ortamda durmazdım. İçeri gittiğimde korkacaktım. Pencerede gördüğüm hayalî gölgeyi uydursam da gerçekliğini düşünüp kendime eziyet edecektim. Böyle bir durumda beni rahatlatan şeyi yapmam en doğrusuydu.

Kabul ediyordum, bu huyum beni rahatlatırken karşıdakini rahatsız ediyordu ama vazgeçemiyordum. Meliv'i görebilsem orada kalır ve onu izlerdim ama köpek dediğim için hırlayan köpek görünmüyordu. O yüzden sahibine gelmiştim.

As yastığını yatak başlığına yaslayarak dik tutup, başını oraya koyuncaya kadar yatakta kaydı. Yastığın duruşu yüzünden tam olarak uzanıyor sayılmazdı ama artık oturmuyordu. Uyumak için rahat bir pozisyon değildi, böyle uyusa boynu tutulurdu. Uyumayacağı için sorun yoktu.

Uyuyamayacağını söylemişti, uyumayacak gibi duruyordu. Ancak söylediği ve beklediğim gibi sabaha kadar uyanık kalamadı. Ne kadar zaman geçti bilmiyordum, göz kapakları kapanıp durmaya başladı. Tamamen kapanıyor, birkaç saniye kapalı kalıyor ve sonra tekrar açılıyordu. Uyumamak için direniyordu. Gözlerini açtığında başta algılayamıyordu. Beni görünce gözleri büyüyordu. Eski hâline döndükten birkaç saniye sonra göz kapakları kapanıyordu. Direnişi uzun sürdü, dayandı ama başını daha fazla dik tutamadı. Çenesi gövdesine çarptı, göz kapakları kapandığı yerde kaldı.

Çok geçmeden bir eli kulağına tutundu. Dirseğini bükmüş, kafasını hafifçe eline doğru eğmişti. Parmakları ağır ağır kulak memesine dokunup çekiliyordu.

Nefes alıp verirken başının açısı yüzünden nefesi tıkanıyordu. Horlamaya yakın sesler çıkıyordu. Kollarımı çözüp ses çıkarmamaya dikkat ederek ona yaklaştım. Tekrar uyanmasını istemediğimden yastığını hafifçe çekiştirerek uykusunda hareket etmesini sağladım. Homurdanıp yüzüstü döndüğü sırada yastığını kendi kendine düzeltti. As'ın odasına

geldiğimde onu bulduğum pozisyonda yine uyumaya devam edince ben de tekrar kendi köşeme çekildim.

Uyurken hiç huzurlu değildi ama en azından uyuyordu. Güneş ışığı, yatağın yanında duran, açık bıraktığı lambadan daha fazla etrafı aydınlattığında, onun uyanıp beni burada görerek şaşırmasını istemediğimden odadan çıkıp geçici yatağıma, koltuğa gittim. Meliv'in hırıltılı soluklarını dinlerken biraz uyumaya çalıştım. Gözlerimi kapalı tutsam da As gibi uykuya dalamadım çünkü uykunun kollarına çekilir çekilmez kendimi o ağlara sarılı bir şekilde bulmaktan korkuyordum.

As uyanıp odaya geldiğinde, gözlerim kapalı bir şekilde uzanıyordum. Saçlarım yüzümü gizlediği için göz kapaklarımın hareketini göremezdi. Ayak sesleri koltuğun yanına kadar geldi. Tepemde dikilip bana bakıyordu. Bakışlarının etkisiyle gerilmemek için kendimi kasmam gerekiyordu ama kendimi kasarsam da fark ettirecektim. Neden uyuduğumu sanmasını istiyordum emin değildim. Ben uyurken ne yapacağını merak etmiştim.

Bugün buradan gidiyordum ve yabancı bir dünyada yapayalnız kalacaktım. Bu gerçekten kaçıyordum.

Üstüme eğildi, bacaklarıma dolanmış örtüyü alıp üstüme örterken sıcak nefesi sıyrılan tişörtle eşofmanın arasından karnıma çarptı. Bir anlık bir şeydi. Örtüyü omuzlarıma kadar örtüp geri çekilmişti.

"Günaydın oğlum," dediğini duydum. Meliv havladı. "Uykun niye bu kadar ağır senin?" Meliv onun başını okşadığımda duyduğum keyifli, tatlı homurtularıyla As'ı dinliyor muydu yoksa kuyruğuna takmıyor muydu? Orası meçhuldü. "Dün gece kâbus görmüş, kalkıp yanıma gelmiş. Hiç mi duymadın?"

Meliv iki kez havladı. Bu ne demekti?

"Fark ettin öyle mi?" Tam Meliv'in dilinde iki defa havlamanın hayır olduğunu düşünecektim ki bu sefer de üç defa havladı. "Seni buraya onu koruman için bırakıyorum. Karanlıkta yürürken bir şeye takılıp düşseydi ne olacaktı? Zaten yaralı."

Meliv hırladı. "Asi mi oldun başıma?" Sesi gülüyordu. Meliv onu mutlu ediyordu. As gülmekten çekinen biri değildi, bana da gülmüştü. Ona kafa tutmamla eğlenmişti. Meliv de buna benzer bir şey yapmıştı. Sanırım hoşuna giden buydu. "Dün senin için kocaman bir biftek almıştım. Artık kendim için pişireceğim." Meliv havladı, bir şeyin yere çarptığını duydum. Merak ederek gözümü açtığımda As'ın sırtının yere değdiğini, kollarını havada tuttuğunu gördüm. Meliv üstüne atlayıp onu devirmiş olmalıydı. As başını arkaya atmış, boynunu germişti. Başını

ondan uzaklaştırmaya çalışırken iğreniyor gibi yapıyordu ama öyle olmadığı belliydi. Meliv bana yaptığı gibi yüzünü yalayıp duruyordu.

Meliv'i göremesem de hayal ettim. Sahibi gibi simsiyah olmalıydı. Kocaman, dev bir köpekti. Başını dizlerime yasladığında ya da kucağıma tırmandığında, ne kadar büyük olduğunu hissetmiştim. Gözlerini siyah düşünemiyordum. Belki mavi veya kahverengiydi. Tüyleri yumuşacıktı. Bu hayal değildi. Çok güçlü bir çenesi vardı hatta diliyle beni yalarken biraz sert davranınca derimi kaldıracakmış gibi hissettiğim olmuştu.

Birilerini parçalara ayırmada iyi olsa da sevimli göründüğünü düşünüyordum. Huy olarak tatlı, huysuz, tembel bir köpekti. Hareketli değildi. Kesinlikle tembeldi. Kucağıma ya da ayaklarımın ucuna yatıyor, biri bir şey istemedikçe kalkmıyordu hatta istediğinde de bıkkınlığa benzer sesler çıkarıyordu. Çok sevimli olmalıydı.

Saçlarım yüzümü örttüğü için onları tamamen göremiyordum. Meliv'i zaten göremiyordum ama As'ın hareketlerinden onun duruşunu hayal ediyordum. Daha fazla uyumanın, uyuyormuş gibi yapmanın bir anlamı olmadığından koltukta doğruldum. As yerde Meliv'le güreşirken bir süre uyandığımı fark etmedi. Ellerimi yüzüme sürtüp uykusuzluk yüzünden esnedim. Elimin ayasını dudaklarıma kapatmış esnerken As'ın dikkatini çektim. Yere oturup muhtemelen kucağına kıvrılan Meliv'in başını okşarken saçlarımı toplamamı izledi. Kolumdaki yara artık daha iyi durumda olduğundan kolumu oynatabiliyordum. "Gitmeden önce sargılarını yenileyelim," dedi As aklımdan geçenleri duymuş gibi. Başımı salladım. "Duş almak istersen..." Sözlerine devam etmeden reddettim. Saçlarım temizdi, bedenimi yıkayamazdım. "Pekâlâ," dedi uzatmayıp. "Bir şeyler yiyelim." Ayağa kalkarak mutfağa doğru giderken Meliv'in peşine takılmadığını, tembel köpeğin başını bacaklarımda hissettiğimde anladım.

Onunla konuşmak istiyordum ama As biraz uzağımdayken cesaret edemedim. Eğilip başının üstünü öptüm. Onu özleyecektim.

As, "Gidelim," dediğinde, başımı sallayıp Meliv'i son kez öptüm. Kederli bir ses çıkardığında gözlerim doldu. Onu görmemekten ilk defa memnun oldum. Bakışlarını görürsem dayanamayabilirdim. As'ın benim için aldığı beyaz, kolları uzun elbisenin ayak bileğime kadar gelen eteğini düzeltip ayağa kalktım. As yaralarıma krem sürüp sardıktan sonra bana

bu elbiseyi; gördüğüm anda âşık olduğum, üstünde minik renkli çiçekler olan beyaz spor ayakkabıyı ve temiz iç çamaşırlarını vermişti. Sütyen olduğunu bildiğim şey biraz sıkmıştı, rahatsız ediyordu ama diğerleri tam olmuştu. Bana almıştı. Beni gördüğünde üstümde uzun bir elbise olduğu için elbise giymekten hoşlandığımı düşünmüş ve yaralarımı gizlemem için sırtı ve kolları kapalı bir elbise seçmişti.

Bu yaptığı o kadar mutlu etmişti ki Meliv eşofmanımı çekiştirmemiş olsaydı boynuna atlayacaktım. Neyse ki Meliv eşofmanımı çekiştirmişti, As'ın karnıma krem sürerken gevşettiği ipler yüzünden eşofman bacaklarımdan düşmüştü ve beni mosmor bir şekilde banyoya koşturmak zorunda bırakmıştı. As arkamdan gülmüştü.

Kapının önünde beni bekliyordu, ona yaklaşırken yanaklarım hatırladığım anlar yüzünden ısınmıştı. Kapıyı açtığında çıkmasını bekledim ama beni dumura uğratarak, bedenimi kucaklamak için eğildi. İki elimi de telaşla omuzlarına koyup onu hafifçe ittiğimde duraksadı. Yalancı bir öksürükle doğruldu. Kepçe kulaklarından birini çekiştirmesini ve bakışlarını kaçırmasını izledim. "Alışkanlık olmuş," diye açıkladı yarım ağızla. Tepki vermemi beklemeden açtığı kapıdan dışarı çıktı. Arkasından bakıp yavaş adımlarla onu takip ettim. Meliv'in içli içli havlamasını duydum. As ona burada kalmasını söylediği için peşimden gelmiyordu.

Baktığımda hiçbir şey göremeyeceğim için arkamı dönüp onu daha çok etkilemek istemedim. Beni sevmişti, sebepsizce sevmişti ve gittiğim için üzülüyordu. Onu yanıma almam mümkün değildi, burada da kalamazdım. Ayrılmamız gerekiyordu.

Arabaya bindiğimizde As arka koltuktan aldığı bir sırt çantasını bacaklarımın üstüne bıraktı. Bir çantaya, bir de ona baktım. "İçinde seni bir süre idare edecek para ve yaraların için malzemeler var," dedi arabanın ön camından ormana göz gezdirirken. "Elimde hazır olan paranın tamamını koydum, daha fazlasını toplayacak zamanım yoktu." Simsiyah gözlerini ormandan alıp bana çevirdi. "Seni bulduğum yere bırakayım mı?" diye sordu. Başladığım yere geri dönmek iyi miydi? "Oralar pek tekin değil." Kararsızlığımı fark etmişti. Tekin olmasa da başladığım yere gitmem daha iyiydi. Diğer türlü nereden başlayabileceğimi bilmiyordum. "Başka bir yer..." dediğinde, başımı iki yana sallayarak reddettim. Bir şey söyleyecekti ama vazgeçti. Arabayı çalıştırdı. Sırtımdaki ve kolumdaki yaralar yüzünden yine ona döndüm. Gözlerimi kapattım. İzleyip de rahatsız etmek istemiyordum.

Onu gece yapmıştım.

Ne o konuştu ne de ben gözlerimi açtım. Araba durduğunda kucağımdan koltuğa kayan çantayı tuttum. Bana döndü. "Evin buralara yakın mı?" *Evim buralara çok uzaktı.* Dudaklarımı büktüm. "Buradan nasıl gideceğini biliyor musun?" *Keşke.* Onu reddetmedim ama gözlerimden cevabını aldı. Başka bir şey söylemedi.

Gitme zamanım geldi.

Başımı eğip ona olan minnettarlığımı yüzüme yansıtmaya çalıştım. Arabadan inerek kapıyı kapattım ve çantayı sırtıma geçirip, beklemeden yürümeye başladım. Bana bakıp bakmadığını ya da gidip gitmediğini bilmiyordum. Sokak oldukça kalabalıktı. İnsanların arasından geçerken onların yüzüne ve çevreye bakıyor, bir şeyler arıyordum. Kalbim hızla atıyordu. Tedirgindim, bana ne olacağını bilmiyordum. Korkuyordum. Elimde hiçbir şey yoktu.

Düştüğüm binanın hangi bina olduğunu bulmaya çalışırken karşıdan gelen biri sertçe yaralı koluma çarptı. Adımlarımı durdurup elimi koluma götürdüm. Acıdan buruşan yüzümle bana çarpan kişinin arkasından baktım ama o özür dilemek için herhangi bir şey yapmayıp kalabalıkta kayboldu.

Buranın insanları ne kadar kabaydı!

Öylece durup kolumu ovarak ağrıyı geçirmeye çalışırken bir bağırış duydum. Bir kadın koşarken kalabalığı yararak geçiyor, onlara yolundan çekilmesini söylüyordu. Arkasında onu küfürler savurarak takip eden başka bir kadın daha vardı. Yollarından çekilmek için yana geçecektim, kadın benden önce davranıp beni sırtımdan itti. Çanta sayesinde sırtım acımamıştı ama dengemi bozmuştu. Öne doğru sendeledim. Yere, dizlerimin üstüne çökecekken birinin göğsüne çarptım.

Tanıdık huş ağacı kokusu burnuma doldu. As beni kollarının arasına alıp bir aralığa çekti. "İyi misin?" diye sorduğunda elim hâlâ kolumdaydı. Çatık kaşlarının altındaki sert bakışları koluma değdi. "Sana buraların tekin olmadığını söyledim. Koluna çarpan kişinin arkasından bakıp nezaket bekliyorsun bir de. Aptal mısın?" Sorusuyla birlikte ben de kaşlarımı çattım. "Sırtına bir şey oldu mu?" dedi hiç etkilenmeyerek. Elini kolumdan sırtıma doğru kaydırırken bir adım geri gidip aramıza mesafe koydum. Başımı iki yana sallayarak bir şey olmadığını anlatmaya çalıştım.

Elini yanına indirdi. "Gidecek bir yerin yok mu?" diye sordu. Hiçbir şey yapmadım. "Sırtındaki yaralara tek başına uzanamazsın. Kremi düzenli sürmezsen de iz kalır. Sırtına kremi sürebilecek kimse var mı?" Basit sözleri gözlerime yaşların birikmesine sebep oldu. Ondan başka

yaralarıma krem sürecek kimsem yoktu. Annemi ve kardeşimi bulmadan da kimsem olmayacaktı.

Onları nasıl bulacaktım? Ben onlar olmadan ne yapacaktım?

Bir eli hâlâ kolumu tutan elimin üstüne kapandı. "Yaraların iyileşinceye kadar benimle kal," dedi yavaşça. Dolan gözlerimi ondan saklamak için başımı eğmiştim ama teklifini duyunca ona baktım. "Bana bir zararın yok," dedi beni ürkütmekten korkar gibi dikkatle. "Gürültülü değilsin, başımı ağrıtmıyorsun. Meliv de uslu duruyor sen etraftayken. Yaraların birkaç güne iyileşir. İyileşinceye kadar kalabilirsin."

Yaşlarla parlayan gözlerime rağmen beni gülümsetmeyi başarmıştı bu sözler. Çaresizliğin ortasında uzanan bir el, o an iyi hissettirmişti. As'ın daha fazlasını söylemek için araladığı dudakları kapandı ben gülümseyince, yutkunup bakışlarını dudaklarıma, gülüşüme düşürdü.

İlk gün Ovid'le benim kimde kalacağım konusunda tartışmıştı. Şu an birkaç gün daha yanında kalabileceğimi söylüyordu. Bir yanım bunu kabul etmek istese de diğer yanım harekete geçmek istiyordu. Teklifini başımı iki yana sallayarak reddederken hâlâ gülümsüyordum. Başta bana borçlu olan oydu ama şimdi ben ona borçlanmıştım. Onu isteyerek kurtarmamış olsam da bunu yaptığım için memnundum. Onunla kaldığım sürede benimle ilgilenmiş, kucağında taşırken hiç gocunmamış hatta ayaklarım iyileştikten sonra bile taşımaya niyetlenmişti. Beni buraya bırakıp hemen gitmemiş, tam düşecekken yine yardımıma yetişmişti.

As'la karşılaştığım için şanslıydım. Annemin sözlerini çiğneyip ona teşekkür etmek istiyordum ama onun sırlarına şahit olduktan sonra buna cesaret edemiyordum. Ona iyiliğinin karşılığını yalan söyleyerek, aslında hiç konuşmayarak vermiştim. Onunla kalmaya devam edebilir, ailemi bulmam konusunda yardımını isteyebilirdim ama konuştuğum anda bana ne yapacağını bilmiyordum. Sırlarını güvende tuttuğum için bu teklifi sunmuş olabilirdi.

Gözleri hâlâ kıvrılan dudaklarımdaydı. Boğazını temizledi. "Neden bu kadar acele ediyorsun?" Onaylayacağım ya da reddedeceğim bir soru değildi. Ona anlatamazdım. Annemi ve kardeşimi gördüğüm son anda onlarla birlikte yanmak üzere olduğumu söyleyemezdim. Zaman geçtikçe onlardan daha çok uzaklaştığımı hissettiğimi kendime saklamalıydım. "Benimle gelmeyecek misin?" diye sordu bu sefer. Reddettiğim hâlde tekrar sormuştu.

Onda acıma duygusunun oluşmasına sebep oluyordum. Belli ki bana acıyor, yardım etmeye çalışıyordu. Bu, beni mutlu eden bir şey değildi. Muhtaçtım ama muhtaç olmak beni öfkelendiriyordu.

Bir daha görmeyeceğim simsiyah gözlerine bakarken bunu anlatmaya çalıştım. Kararlılığımı görmeli ve gitmeliydi. Yeteri kadar iyileşmiştim.

Önceki gün öfke nöbeti geçirip içim çıkana kadar ağlamıştım, kollarında beni oradan buraya taşıması yüzünden âcizliğimden utanmış, tekrar ağlamıştım. Ağlayarak devam edemiyordum. Nasıl devam edeceğimi bilmiyordum ama sürekli delirdiğimi düşünerek de olmuyordu. Annem başıma gelenleri bir şekilde biliyordu ve bana arkadaşını bulmamı, onu buluncaya kadar kimseyle konuşmamamı söylemişti. As benimle ilgilenirken, öylece otururak arkadaşını bulamazdım.

"Tamam," diye kabullendi ama onunla geleceğimi düşündüğünden cevap vermesi uzun sürmüştü. Kafamın üstünden sokağın ilerisine baktı. "Beni burada bulmuştun, seni burada bırakıyorum." Bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Yüzüme eğildiğinde onda sıcak olan tek şey, nefesi, tenime çarptı. Afallayarak elimi uzatıp gömleğine tutundum. "Bir gün konuşmanın bir yolunu bulursan ya da bunu zaten yapabiliyorsan yanımdayken gördüklerini aklından çıkar," diye kısık bir sesle konuştu. "Bununla ilgili bir şeyler duyarsam seni bulurum. Bulurum ve bu sefer kolay kolay bırakmam." Soğuk dudaklarını şakağıma bastırdığında nefes almayı unuttum. Dudakları tenime sürtünürken, "Sardığım yaralarına iyi bak," diye fısıldadı ve donup kalmış benden uzaklaştı. Elim boşluğa düştü. As beklemedi, arkasını dönüp kalabalığın arasına karışarak gözden kayboldu.

Şimdi tamamen yalnızdım. Yabancı bir evrende, bir yabancının kollarına düşmüştüm ve o yabancı beni bulduğu yere getirmiş, kaybolmuştu.

Hiç olmamıştı. *Hiç* olmuştu.

Bana evimi hatırlatan ferah huş ağacı kokusunun kalıntıları hâlâ benimleydi, hayal edemeyeceğim kadar gerçekti. Bana bakmış, benimle ilgilenmiş, beni korumuştu ama bunu bir görev olarak yapmış, görevini tamamlayınca da gitmişti.

Ellerimin ne zaman elbisemin eteklerini kavradığını bilmeden sıktığım yumruklarımı gevşettim. Arkamı dönüp beni çektiği sokağa baktım. O an gözlerimi açamasam da Ovid'le konuştuklarını hatırlıyordum. *Evinin arka sokağında, varillerin arkasında...* O variller gözümün önünde duruyordu. Bu sokak Ovid'in evinin arka sokağıydı. Ovid artık orada yaşamıyordu.

Sokak az önceki sokağa rağmen daha sakindi. Ortalıkta koşturan insanlar yoktu. Etrafa göz gezdirerek varillere doğru yürüdüm. Varillerin içi boştu. Bazılarında ateş yakılmış, külleri içinde kalmıştı ama bir yığın boş varil, sokağın ortasında duruyordu. Kimsenin işine yaramıyor, kimse

de kaldırmaya yeltenmiyordu. Varillerin ilerisindeki binaya baktım. İki katlı, yıkıldı yıkılacak bir binaydı. Pencerelerin camları yoktu, kapısı açıktı. İçeri girdim.

Olmayan kapıların pervazlarından odalara göz ata ata çıktım merdivenleri. Bazı odalarda eşyalar vardı. Sokakta yaşayan insanların kaldığı, kimsesiz bir binaydı. Gün henüz kararmadığından boştu. Binanın son katında terasa açılan bir oda vardı. O teras As'ın üstüne düşmeden önce durduğum yerdi.

Esen rüzgâr saçlarımı dağıtırken iki elimle sırt çantamın askılarına tutundum. Teras bomboştu. Sanki beni dünyamdan çeken şey neyse buradan gitmişti.

Geride bir halat bırakmıştı. Bu halat benim dünyamdandı. Biliyordum çünkü bu halatla ağacın gövdesine bağlanmıştım. Halatın ucu ayaklarımın altında yanan ateşlere sürtünmüş ve yanmıştı. Halatı elime aldığımda o anları tekrar yaşıyormuş gibi bir sıcaklık bedenimi sardı. Başka bir halat daha aradım. Annemlerin buraya geldiğine dair bir iz.

Yoktu. O halattan başka hiçbir şey yoktu.

Halatı çantamın içine koymak için çantayı önüme aldım. Çantanın iki gözü vardı. Biri boştu, diğerinde sargı bezleri, krem kutusu, temiz mendiller ve bir düzine kâğıt para vardı. Paraları elime aldım. Hepsi aynı ve mavi renkteydi. Üstündeki yazıları okuyamıyordum. Sayılar da yoktu. Hangi paranın üstünde sayı olmazdı? Paranın değerini sayıdan çıkartabileceğimi düşünmüştüm ama sayı yoktu.

Paraları aynı göze atıp fermuarı çektim ve diğerine halatı sıkıştırdım. Onu yanıma alıyordum çünkü bir gün aileme bunu yapanlarla karşılaşacağımı ve bana yaşattıklarını onlara yaşatacağımı düşünüyordum. Bu halat, onlardan biri içindi.

Binadan çıkıp yine etrafa baka baka sokaklarda gezdim. O sokaktan diğerine girerken kalabalık bir pazar yerinde buldum kendimi. Satılan yiyeceklerin adını ve fiyatını bağıranlar, satın alanlar, yerlere dökülen bazı yiyeceklerle doluydu etraf. Aralarına karıştım.

Henüz acıkmamıştım ama elimdeki paranın değerini merak ediyordum. Beni ne kadar süre idare edeceğini hesaplamalıydım. Çantadan paralardan bir tanesini alıp bir tezgâhın önünde durdum. Yaşlı, gözleri sürmeli erkek satıcı, "Hepsi taze," dedi hevesle. Tezgâhtan bir marul alıp bana uzattı. "Bu marullar, krallığın bahçelerinde bile yetişmiyor!"

Marulu elime aldım. Çok büyük değildi ve dış yaprakları bile tazeydi. Marula bir kolumu sarıp parayı uzattım. Yaşlı adam ona uzattığım parayı aldı. "Bozuğunuz yok mu leydim?" diye sordu. Hitap şekline şaşırıp

başımı iki yana salladım. "Başka bir şey daha almak ister misiniz? Belki o zaman kalanını verebilirim." Tombul karnının etrafına sardığı kayışın ucundaki küçük çantasının fermuarını açtı.

Tezgâha bakıp oradan bir elma seçtim ve tereddütle elmayı yaşlı adama uzattım. Sürmeli gözleri kısıldı ve gözlerinin yanındaki kırışıklıklar iyice belli oldu. "Sadece bir elma mı?" diye sordu, başımı salladım. Elini çantasına attı. Oradaki bir tomar parayı çıkarıp saymaya başladı. "Yok," dedi bir süre sonra. "Çıkmaz o kadar. Kusura bakmayın leydim." Paramı alıp marulla elmayı bıraktım. Paranın değerini ölçmek için bir şeyler satın almak istemiştim ama marul ve elma lezzetli görünmüştü. Omuzlarımı düşürüp gideceğim sırada, "Bekleyin," dedi yaşlı adam. Bıraktığım marulu ve elmayı alıp temiz su dolu kasanın içinde yıkadı ve bir torbanın içine koyup bana uzattı. "Alın leydim," dedi kocaman bir gülümsemeyle. "Bunları Kralımızın ve Kraliçemizin şerefine size bağışlıyorum."

Kralımızın ve Kraliçemizin adını bilmediğimi bilseydi, acaba yapar mıydı böyle bir şey?

Torbayı alıp onunki gibi kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ne kadar güzelsiniz leydim," dedi hayretle. "Daha sık gülümsemelisiniz." Sözleri ve bakışları altında utanıp gülümsememi yüzümden silerken başımı eğdim. "Kraliçemiz kadar güzel günler dilerim," dedi ve o sırada tezgâha yaklaşan başka biriyle ilgilenmek için döndü. Bana söylediği gibi meyve ve sebzelerini överken orada daha fazla durmadan uzaklaştım.

Pazar yerinden çıkıp başka bir sokağa girdim. Bir binanın dışındaki merdivenlere oturup torbadaki maruldan bir yaprak aldım. Marulu kemirirken sokağa baktım. Marulun yaprağı bitince bu sefer elmayı aldım ve ısırdım. Elmayı ağzımda tutarken hâlâ elimde olan parayı koymak için çantayı kucağıma aldım. Çantadaki diğer paraları da çıkarıp kaç tane olduğunu saydım. Yaşlı adamın bir tanesini bile bozdurmakta zorlandığını düşününce paralar As'ın söylerken küçümsediğinden daha fazlasıydı. Karanlık çöktüğünde kalacak bir han bulup, bu sefer orada bozdurup hesap yapacaktım.

Paraları çantanın içine koyup fermuarı kapattım. Askılarını kollarımdan geçirecekken çanta biri tarafından elimden sertçe çekildi. Ağzımda elmamla öylece kaldım.

Çantamı çalan hırsız arkasına bile bakmadan koşarak köşeyi dönüp gözden kayboldu.

Az önce ne olmuştu?

As'ın benim için hazırladığı çantayı kaptırmıştım. Bir sokağın kaldırımında oturmuş, elma yiyip marul kemirirken...

Marulumun olduğu torbayı sıkıca tutarak ayağa fırladım ve hırsızın peşinden koşmaya başladım. Ağzımdaki elmadan bir ısırık daha alarak kalanını torbanın içine koymayı ihmal etmedim.

Çantamı bulamazsam bir daha kimsenin adlarını bilmediğim Kral ve Kraliçe şerefine bana yiyecek bağışlayacağını sanmıyordum.

Hırsızın döndüğü köşeyi döndüğümde onu gördüm. Biraz ileride durmuş, elindeki çantayı karıştırıyordu. Benim çantamı.

Gözüme kestirdiğim bir taşı yerden alıp ona fırlattım. Kafasını isabet almıştım, taş tam da istediğim gibi kafasına çarptı. Bir küfürle elini taşın çarptığı yere götürüp, bakışlarını bana çevirdiğinde koşmaya kaldığım yerden devam ettim. "Manyak kadın!" diye bağırarak o da koşmaya başladı. "Kafam kanıyor! Manyak kadın!"

Hem çantamı çalmıştı hem de kafasına taş fırlattığım için bana kızıyordu, öyle mi?

Buranın insanları ne kadar küstahtı!

O çantayı ona bırakacağımı sanıyorsa yanılıyordu. Çantada en başta beni uzun süre idare edeceğini tahmin ettiğim kadar para vardı. As, bu paraların elinde hazır tuttuğu para olduğunu ve daha fazlası olmadığını söylemişti. İkimizin adına çantayı geri almalıydım.

Normalde hızlı koşardım ama yaralarım hızımı yavaşlatmış ve beni bir hayli yormuştu, yine de pes etmeye niyetim yoktu. Aramızdaki mesafe azalmıştı. Hırsız başını arkaya çevirip hâlâ peşinden koştuğumu görünce, "Bırak peşimi yoksa fena olacak!" diye bağırdı. Hah! Bir de beni tehdit ediyordu. Alnından yanağına akan kanı hissetmiyordu herhâlde.

Asıl onu yakaladığımda çok fena olacaktı.

Yolun ilerisindeki ormana daldı, hemen arkasındaydım. Ormanın ıslanmış toprağı beyaz ayakkabılarıma bulaşıp kirlettiğinde, bu sefer hırsızın kafasını ezmeye karar vermiştim. Bu ayakkabıları gerçekten sevmiştim. Yan taraflarındaki renkli çiçeklere çamur bulaşmış, tatlı rengini soldurmuştu.

Sık ağaçlar yüzünden hırsızı gözden kaybettiğimde nefes nefese durup eğilerek ellerimi dizlerime koydum. Saçlarım yüzüme dökülüp görüşümü kapattı. Saçlarımı yüzümden çekmek yerine gözlerimi kapatıp seslere odaklandım. Çok uzaklaşmış olamazdı. Bir ağacın arkasına saklanmışsa nefes seslerini, hâlâ koşuyorsa adım seslerini duyacaktım.

Yakından nefes sesleri geldi. Düşündüğüm gibi hızlı ve kesik kesik değildi. Düzenli, ağır nefes seslerine yaklaşan bir yığın adım sesine benzer

tiz sesler karıştı. Gözlerimi açtım. Hâlâ doğrulmamıştım. Bir şeyler yolunda gitmiyordu.

"Nihayet geldin Larina," dedi tüyler ürpertici bir kadın sesi. Kanım dondu. Hızla başımı kaldırdım.

Gördüğüm şey... Gördüğüm şey... Dehşetle birkaç adım geri gittim. Gözlerim yuvalarından fırlayacaktı.

Bu, rüyamda gölgesini gördüğüm dev örümcekti. Hayır, sırtından örümcek bacakları çıkmış bir kadındı. Bacakların taşıdığı bedeni havada ve çırılçıplaktı. Gri, uzun saçları göğüsleriyle bacaklarına dolanmıştı. Saçları sanki canlıymış gibi hareket ediyordu.

Larina demişti. Beni tanıyordu.

"Benden çaldığını bana geri verme zamanı."

7

Ait olduğu bedenden ayrı bir ruhu varmış gibi hareket eden, canlı, uzun, gri saçlarına rağmen genç, sağlıklı bir kadının yüzüne sahipti. Gölgelere hapsolmuş soluk mavi gözlerinin etrafında ağlarla örülmüş bir maske vardı. Maske gizlenmek için değildi; kim olduğunu, *ne olduğunu* fütursuzca sergiliyordu. Sırtından çıkan tüylü örümcek bacaklarının boyları farklıydı. Bir kısmı çıplak bedenini havada tutmak için yere değecek kadar uzun ve güçlüyken bir kısmı sırtından göğsüne doğru kıvrılmış, daha yumuşak ve daha güçsüz duruyordu.

Midemi bulandıracak kadar kötü bir görüntüsü vardı.

Gerçek olamayacak kadar korkutucuydu. Çocuklara anlatılan, yemeğini yemezse ya da uslu durmazsa kendisini bulacağı söylenilen canavarlardan birine benziyordu.

Annem beni bu korkutucu hikâyelerle yetiştirmek yerine peri masallarıyla büyütmüştü. Bu hikâyeler daha çok ilgimi çektiğinden arkadaşlarımdan gizli gizli anlatmalarını defalarca istemiştim. Hiçbirinde bu kadar korkutucu bir canavar tasvir edilmemişti. Ya eski arkadaşlarımın annelerinin hayal gücü yeterince gelişmemişti ya da bu şey, hayallerin ötesinde korkunç bir görünüşe sahipti.

"Neye bakıyorsun Larina?" dedi örümcek bacakları onu bir adım daha yakınıma taşırken. Donmuştum, hareket edemeyecek kadar dehşete düşmüştüm. "Beni ilginç mi buldun veya iğrenç?" Saçlarının arasından çıkan bir örümcek, boynundan yüzüne doğru tırmandı. "Bunu yapan senken, bu senin eserinken bana böyle bakmaya nasıl cesaret edebiliyorsun?" diye bağırdığında sert bir tokat yemişim gibi irkildim.

Beni suçluyordu. Olduğu şeyin sebebi olduğumu söylüyordu.

Başını arkaya atıp bir kahkaha attığında, yüzüne tırmanan örümcek açık dudaklarının arasına girdi. O, onu yuttu. Yuttu. Kahretsin, *yuttu*. "Seni korkuttum mu?" Az önce bağıran kendisi değilmişçesine yüzünde asılı kalan gülümsemeyle sordu. "Korkma," dedi, sesinden peri tozları döküldü. Bu söylemi annem sıklıkla kullanırdı. Yumuşak, karşıdakini incitmeyecek bir ses tonuyla konuşmaktı anlamı. Bana hep, "*Sevdiklerinle*

konuşurken sesinden peri tozları dökülsün," derdi. Bu kadının, bu şeyin, sesinden dökülen peri tozlarına örümceklerin uğursuz ağlarından yapışmıştı.

Bacaklar onu daha yakınıma taşıdı. "Korkmana gerek yok." Bir kez daha sahte peri tozlarıyla düşüncelerimi boyamaya çalıştı. "Sonsuza kadar bu şekilde kalmayacağım. Beni bu hâle getirdiğin gibi düzelteceksin."

Bir kaçıktı. Aklını kaybetmişti. Delirmişti.

Onun deli olduğunu anlamak henüz delirmediğimi fark etmemi sağladı.

Havada süzülen bedeninin çürümüş kokusunu alacağım kadar yakınıma geldiğinde daha fazla olduğum yerde kalamadım. Yaşama tutunan ilkel tarafım beni elimdeki torbayı yere atarak ondan uzaklaşmaya, koşmaya zorladı. Henüz düzene girmeyen nefeslerim korkumun etkisiyle daha kesik kesik, daha yetersiz gelmeye başladı.

"Larina?" Adımı neşeli bir şarkıymış gibi cıvıldayarak söylediğini duyunca tüylerim diken diken oldu. Benimle oynuyordu. "Nereye gidiyorsun? Benden kurtulacağını mı sanıyorsun?" Örümcek bacaklarının toprağı ezerken çıkardığı iç gıcıklayan ses, duyduğum dehşetin aksine telaşsız ve yavaştı. "Kaçma Larina, nereye gidersen git bana geleceksin zaten. Kaçmanın ne anlamı var? Kendini yorma. Enerjine ihtiyacımız var."

Arkamı dönüp ne kadar uzağımda olduğuna bakmak gibi büyük bir hata yaptım. Bunu yaparken koşmaya ara vermemiştim ve önümdeki engeli görmemiş, ona yapışmıştım.

"Oh, yemeğim tabağına yerleşti bile." Kıkır kıkır güldü. "Biraz kenara kaymışsın ama ben yemeğimi ortada severim." Rüyamdaki gibi dev bir örümcek ağına yapışmıştım. Kurtulmaya çalışarak çırpınırken onun kadar deli olmaya çok yaklaşmıştım. Durmaksızın çığlık atmak istiyordum. Ağdan kurtulmaya çalıştıkça daha fazla hapsoluyordum.

"Hadi ama! Rüyanda da bunu yapamamıştın, hatırlamıyor musun?" Çabam onu eğlendirmişti. Benden uzaktaydı, sesini duyurmak için bağırıyor ama yaklaşmak konusunda acele etmiyordu. Başımı arkaya çevirdiğim için ağa yapışan yüzüm değil, saçlarım olmuştu. Ne yaptığını görebiliyordum.

Havada olan ayaklarını heyecanla sallayıp tekrar güldüğünde, buna inanamadım.

"Rüyanı hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu bir kez daha. Ona cevap vermemem hevesini kırmamıştı. İnce kolunu havaya kaldırdığında nereden çıktığını göremediğim, mavi bir ışıkla sarılmış, parlak bir örümcek

kolundan avucuna yürüdü. "Bana bazı faydalar sağladığını itiraf etmeliyim," dedi avucundaki örümceğe sevgiyle bakarken. "Gölgelerle anlaşmayı bıraktığımda küçük dostlarımla tanıştım. Onların hepsinin aynı olmadığını, bazılarının çok özel olduğunu fark etmem yıllarımı aldı ama üstünde uzmanlaşmak için çok zamanım vardı." Bir an sevgiyle aydınlanan yüzü diğer bir an nefretle gölgelendi. "Sayende, gelmen bu kadar uzun sürdüğü için zamanım çok fazlaydı." Nefret, etten kemikten bir insana bürünmüş de bu kadın onu öldürüp kanıyla yıkanmış gibiydi.

"Her neyse, önemli olman, gelmen." Yüzü yine sevgiyle aydınlandı. "Dün gece gördüğün rüyanın benim eserim olduğunu söylemem gerekiyor. Yani, rüyayı görmen için bu küçük dostumdan yardım aldım ancak onu yazan benim." Avucunu kapatıp örümceği ezerek elini silkeledi. Silkelenmeyen parçaların elinde kalan görüntüsüne dudaklarını bükerek baktı ve elini dudaklarına yaklaştırıp kalanını diliyle yaladı. *Midemde hiçbir şey kalmayıncaya kadar hatta midemi de dışarı çıkartacağım kadar şiddetle kusacaktım.* "Maalesef bu özel dostlarımın güçleri kısıtlı, tek kullanımlık." Dilini dudaklarının üstünde gezdirdi. "Ama lezzetli." Leziz bir şey yemiş gibi gözlerini kapatıp inledi. "Çok lezzetli."

Eğer yaşarsam uzun bir süre hiçbir şey yemeyecektim.

"Lezzetli olduğuna inanmamış gibi görünüyorsun." Bu, onu kızdırmıştı. Ruh hâli o kadar değişkendi ki sonraki hareketini kestirmek imkânsızdı. "Biraz tatlarına bakmaya ne dersin? Birkaç tanesini yemen sorun değil, sakın çekinme. Israr ediyorum."

Ağın üstünde yürüyen binlerce küçük örümceğin bana yaklaştığını gördüm. Bir çığlık için aralanan dudaklarımı rüyanın etkisiyle birbirine sımsıkı bastırıp çırpınmaya devam ettim.

Ölümümün böyle olmasını istemiyordum, kahretsin! Madem böyle olacaktı, en başında neden yanmamıştım?

Öfkeden yaşaran gözlerimle görebildiğim kadarıyla ağlara bakmaya çalıştım. "Çaban beni üzüyor Larina. Gördüğünün rüya değil de geleceğin olduğunu hâlâ fark etmemişsin. Zeki olduğunu sanıyordum," diyerek benimle uğraşmaya hiç bıkmadan devam etti.

Örümceklerin bacaklarımda, kollarımda olduğunu ve bacaklarının tenimde oluşturduğu anlık baskılarını hissediyordum. Arkamdaki kadının bana pes etmem için uyguladığı baskının yanında hiçbir şeydi. Örümceklerden korkmuyordum, daha önce korkmamıştım. Pes edemezdim. Ayaklarım hâlâ yere basıyordu ve o rüyada değildim. Değildim, rüyadaki gibi olmayacaktı. Rüyamda yaptığı gibi beni tam anlamıyla kapana sıkıştırmamıştı. Buraya yapışan bendim.

"Manyak kadın, kendine ne yaptın böyle?" diyen tanıdık sesi duyduğumda başım hızla sesin geldiği yöne döndü. Kafasını yardığım, peşinden buraya geldiğim hırsız, sırtında benim çantamla birkaç adım ötede duruyordu. "Sana peşimi bırakmanı söylemiştim." İç geçirip eğildi ve pantolonunun paçasını kaldırdı. Oraya bacağının etrafına sardığı bir kayış yardımıyla tutturduğu hançeri çıkarıp yaklaştığında, gözlerim büyüdü. Tepkimi fark edip durdu. "Korkma, seni kesmeyeceğim."

"Bir kurtarıcı mı?" dedi o şey arkadan. "İşler iyice heyecan verici oluyor. Bunu sevdim." Ellerini çırptı.

Hırsızın o tarafa dönmesini ve onu gördükten sonra koşarak kaçmasını bekledim ama onu duymamış gibi yanıma yaklaşıp kollarıma tırmanan örümcekleri silkeledi. "Bu kocaman ağı şu ufaklıkların yaptığına inanmak zor." Onu görmüyor muydu?

"Beni sadece sen duyabilirsin, sadece sen görebilirsin," dedi düşüncelerimi duymuş gibi. "Şu an canım sadece senin beni görmeni istiyor."

O da Meliv gibi sadece istediklerine mi görünüyordu? Buranın hayvanlarının, yarı hayvanlarının, görünmekle ilgili sorunu neydi? Meliv'in sadece As'a görünmesini eşsiz ve özel bulmuştum ama bu aslında korkunçtu. Örümcek bacakların taşıdığı hafif bedeni yavaş yavaş yaklaşmaya başlamıştı. Bir şeyler söylüyordu ancak bunu hemen önümdeki adam duymuyor, yaklaştığını görmüyordu. Onu görmediği için tehlikeden habersizdi. Ben farkındaydım. Bu yüzden yerimde duramıyor, hırsızın ikazlarına rağmen ağlardan bir an önce kurtulmak için tüm gücümü kullanıyordum.

"Saçlarının yarısını orada bıraktın," dedi hırsız bir tarafımı ağdan kurtarırken. Saçlarım en son düşüneceğim şey bile değildi. Onlardan bir sürü vardı, istemediğim kadar çoktu ama canım bir taneydi.

Gövdemi de kurtardığında dönebilmiştim. "Kolunu da ayırırsak bitiyor."

"Acaba kaçmana izin mi versem?" dedi o şey düşünceli düşünceli. "Çok çabuk yakalandın zaten, başka planlarım da vardı." Bunu söylerken iyice yaklaşmış, mesafe neredeyse kapanmıştı. "Vazgeçtim ya, sen tabağımdayken de eğlenebilirim. Hem yanında tatlı da getirdin." Tatlı dediği kolumu ağlardan kurtarmaya çalışırken bir yandan da üstümdeki ufak örümcekleri silkeleyip duran adamdı. O bir hırsızdı, onun peşinden buraya gelmiştim fakat yine de bunu hak etmiyordu.

"Bir dursan yerinde!" diye kızdı bana. "Kıyafetini yırtmamaya çalışıyorum." Onu umursamadan çekiştirdim. "Bak, sokağın ortasında bir deste parayı açık açık sayan bir aptalın parasını çalabilirim ama birini

vahşi hayvanlarla dolu ormanda, dev bir örümcek ağına yapışmış bir şekilde bırakmam. O yüzden herhangi bir hayvanın akşam yemeği olmak istemiyorsan sabit dur, beni kızdırma. Kafamı yardığın hâlde seni kurtarmaya çalışıyorum."

"Bir hayvanın akşam yemeği mi olsan yoksa benim öğle yemeğim mi?" diye şarkı söyledi kadın. "Öğle yemeğinden sonra tatlıyı pek sevmiyorum, belki de onu akşam yemeğim olarak saklamalıyım."

Kolumu o kadar sert çektim ki ağlardan kurtulurken çekmenin şiddetiyle önümdeki adama çarpıp onunla birlikte yere düştüm. Ellerimi başının iki yanından toprağa yaslayarak dengemi sağlamaya çalışırken o da refleksle ellerini belime sarmıştı. "Manyak!" diye homurdandı. Siyah kaşlarını çatmış, aşağıdan bana bakıyordu. Ağlardan kurtardığı kızıl saçlarım yüzünün iki yanına dökülmüştü. Mavi gözlerine bakarken hemen ayağa kalkamadım. Sözlerinin devamını bekledim. "Sana sabit durmanı söylemiştim," dedi memnuniyetsizce.

"Larina, çok yaklaştım." Tüyler ürpertici melodik sesi duymak beni kendime getirdi. Hırsızın üstünden kalkıp arkama bakmadan koşmaya başlamadan önce ona dudaklarımı oynatarak, "Kaç!" demek zorunda hissettim kendimi.

"Bekle, ne tarafa gidiyorsun?" diye bağırdı hırsız arkamdan. Nereye gittiğimi bilmiyordum, ayaklarımın beni götürdüğü yer neresiyse oraya gidiyordum. O kadın, o şey benimle oynamış ve bir deliden farksız tavrıyla bu sefer ondan kaçmama izin vermişti. Kendi kendime bunu başaramamıştım, onu eğlendirecek kadar şanslıydım. Çabam onu eğlendirmişti, böylelikle bana bir şans vermişti.

Arkamdan beni takip eden adım sesleri yalnız beni kurtaran ama aslında buna sebep olan adama ait değildi. Uzaktan da gelse diğer sesleri duyuyordum. Beni henüz rahat bırakmamıştı. Kaçmak zorundaydım, onunla baş edebilecek kadar güçlü değildim. Ne olduğunu bilmiyordum, nasıl alt edilir bilmiyordum. Dövüşmeyi biliyordum ancak böyle bir şeyle nasıl dövüşülür bilmiyordum. Zayıf yanlarını bilmiyordum.

Babam bana adil dövüşmeyi öğretmişti, kendi başıma hileleri öğrenmek için çok fazla kavga izlemem gerekmişti. İzlediğim kavgalarının hiçbirinde ona benzer bir şey yoktu.

"O tarafa gitme!" diye bağırdı hırsız ve ben aynı gün içinde ikinci defa aynı hatayı yaptım. Arkama baktım, arkama bakarken koşmaya devam ettim. "Orası..." dedi ama sözlerinin devamını duyamadım. Bir ayağım boşluğa düştü. Hayır, suya.

Suyun içine gömüldüm. Gün bir anda yerini geceye devretmiş gibi koyu, kapkaranlık, buz gibi soğuk su beni içine çekti.

Gözlerim karanlıktan başka hiçbir şey görmüyordu. Başımı yukarı kaldırdığımda dahi sadece karanlık vardı. Koşmamın etkisiyle nefese ihtiyacım olmuştu ve suya girerken hazırlıksızdım. Su burnumdan ve ağzımdan içime, ciğerlerime dolmaya başladı. Yüzebilirdim ancak su o kadar soğuktu ki ellerimi ayaklarımı güçlükle oynatabiliyordum. Uğraştım, yukarı çıkmak için uğraştım. Biraz yukarı çıkabildiğimde elbisemin eteklerinden tutan bir şey beni aşağı çekti. Kendimi daha derinlerde buldum.

Daha fazla dayanamadım, ateşin yakamadığı bedenimin suya gömülmesini kabullendim. Beni öldürecek olanın ateş değil de su olmasını kabullendim. *Özür dilerim anne,* diye geçirdim zihnimden gözlerim teslimiyetle kapanırken. *Çok uğraştım, yemin ederim uğraştım. Yaşamaya çalıştım ama olmuyor, benim zamanım yok. Benim zamanım doldu.*

Zihnim beni sudan yukarı çıkaran gücün suyun derinlerinden geldiğini, suya ait olan olduğunu fark edebilecek kadar açıktı ama bu gücün ne olduğunu anlayabilecek kadar kendimde değildim. Suyun dışına itildim, havayla kavuşsam da ciğerlerime dolan su yüzünden nefes alamıyordum. "Kahretsin!" diye bağırdı biri. Başımı geriye yatırdı, dudaklarımı araladı. Ayırt edemediğim bir hayvan sesi duyduğum sırada ağzımın içine kuvvetli bir nefes üflendi. "Ölme sakın." Göğsümün ortasında, kalbimin üstünde can yakan bir baskı hissettim. Baskı ve üflediği nefesler ölüme kucak açan bedenimi hayatta tutmaya çalıştı.

Su kustum. Sırtımı çok az doğrultmuş başımı yana çevirerek kusuyordum, bir el belime tutunup bana destek oldu. Öksüre öksüre ciğerlerime nüfuz eden havayı kabul ederken gözlerim yaşarmıştı. "Tamam, geçti." Benimle konuşanın, beni hayatta tutmaya çalışanın hırsız olduğunu ancak kavrayabildim. "Sana oraya gitmemeni söyledim. Güpegündüz suya girip de canlı çıkabildiğin için çok şanslısın."

Suya girdiğim anda etraf kararmış, Sanki bir anda gece olmuştu. Islak gözlerim düştüğüm suyu bulduğunda bunun benim hayal gücümden kaynaklanmadığına emin oldum. Su yüzeyi, alışkın olduğum şekilde göğün yansımasıyla mavi değil, gece kadar karanlıktı. Derinlerinden ay ışığına benzer bir ışık belli belirsiz yüzeye çıkmıştı ama güneş ışığı üstüne düşmüyordu. Güneş, ağaçların gölgesinin izin verdiği kadarıyla bizi ışığında ısıtırken suya ulaşmıyordu bile. Suya ulaşmamasının sebebi olan bir engel yoktu. Su sanki güneşi kabul etmiyor, reddediyordu.

Sıcak, kuvvetli bir nefesi başımın arkasında hissettim. Hırsız önümde dizlerinin üstüne çökmüştü, belimi tutmak için kolunu arkaya uzatmıştı. Başımın arkasında hissettiğim nefes duyularımı harekete geçirirken o kadının beni takip ettiğini, tam arkamda olduğunu düşünüp telaşla o tarafa döndüm. Dönerken hırsızdan uzaklaşmış ve ellerimi bacaklarımın iki yanından toprağa bastırmıştım.

O kadın, o şey değildi. Ondan bir iz yoktu. Ses de duymuyordum. Nefesini hissettiğim şey, başını eğmiş bana bakan bir attı. Mor, parlak gözleri vardı. Yüzünden başlayıp beyaz tüylerinin arasından geçerek yelesinin bitimine kadar uzanan, balık pullarına benzeyen mor pulları vardı. Yelesinin iki yanından bedenini sarıyor, bacaklarının dış kısmına ilerliyordu. Arka bacaklarında da pullar vardı. Morun farklı tonlarından pulları beyaz tüylerini tamamen kapatmıyor, özenle dizilmiş gibi belli aralıklarda sıralanıyordu. Pullar da gözleri gibi parlıyordu. "Senin şansın orada bir su atının bulunması ve seni kurtaracak kadar canının sıkılması," dedi arkamda duran hırsız.

Su atı? Normal bir atın suda yaşamaya uyum sağladığı için evrimleştiği anlamına mı geliyordu? Başının iki yanında görmeye alışkın olmadığım için ne olduğunu algılayamadığım şeyler solungaç mıydı?

Su atının gözlerine baktım. Beyaz kirpikleri öyle uzundu ki mor, parlak göz bebeklerini gölgede bırakıyordu. Gözlerini kısıp gözlerime daha dikkatli bakmaya başladığında, kaçamadım. Gözlerimi onunkilerden ayıramadım. Ona doğru çekildiğimi hissediyordum, onu istiyordum. *Hayır, daha çok o beni istiyordu.*

Su atı şahlanıp, arka ayaklarını üstünde yükselerek bana saldıracakmış gibi öfkeli bir ses çıkardığında dahi yerimden kıpırdamadım. Kıpırdayamadım değil, kıpırdamadım çünkü istediğim şey ona bakmaya devam etmekti.

"Bu gerçekten oluyor mu?"

Hayvan tekrar ön ayaklarının üstüne indiğinde ayaklarından birini neredeyse kalçalarıma kadar çıkan sırılsıklam elbisemin açıkta bıraktığı sağ bacağımın üst kısmına bastırdı. Ayağının altında ezilen bacağımın ağrısına rağmen yaptığı şeyi bitirmesini bekledim. Acı katlanılmayacak kadar kötü değildi, uzaklaştığında acının hafiflemesi gerekiyordu ama bu olmadı. Acı katlanılmayacak bir seviyeye ulaştı, başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapatırken çığlık atmamak için dişlerimi alt dudağıma sertçe geçirdim.

"Seni seçti," dedi adam söylediğine inanamıyor gibi. "Su atının, insanını seçtiğini daha önce hiç duymamıştım."

Acı bittiğinde, o çekilme hissi son bulduğunda gözlerimi açmak için toparlanmam gerekti. Az önce bana ne olduğunu anlamamıştım. Öfkeli, şaha kalkan bir atı durdurmak için hiçbir şey yapmamış, kaçmaya yeltenmemiştim. Beni o an teperek ciddi bir hasar verebilir hatta öldürebilirdi. Bunu bile bile beklemiştim. Gözlerimi açıp ezdiği bacağıma baktığımda gördüğüm şey beni hareketlerimden daha çok şaşırttı.

Oraya ayak izini bırakmıştı. Kalp şekline benzeyen ve alt kısmı oval bu iz, pullarıyla aynı renkti. Dik oturup elimi o izin üstünde gezdirdim. İzin olduğu yer ezilmiş, hafifçe içe çökmüştü. Kızgın bir demiri bacağıma bastırmışım gibiydi.

Hırsız, "Su atları bencil canlılardır," dediğinde gördüğü şeyin ne olduğunu bildiğim için ona baktım. Gözlerinin bacaklarımda, izin üstünde olduğunu görünce hızla eteğimi düzelttim. Bu hareketimle bakışlarını yüzüme çevirdi. "İyi misin?" diye sordu. Bir cevap bekledi ama alamadı.

İç geçirdi. "Benden neden kaçtığını, neden kendini suya attığını ya da nasıl oldu da bir su atını kendine bağladığını bilmiyorum ama sana manyak kadın demekte haklı olduğumu düşünüyorum." Kaşlarımı çattığımda ellerini çırparak ayağa kalktı. Su atının yanına temkinli adımlarla yaklaştığında hayvanın kafasını ona doğru çevirdiğini, üstünü koklayıp ilgisini çekmeyince, tekrar bana dönmesini izledim. Öfkeli hâlinden sıyrılmıştı.

Hırsız onun yelesini okşadığında sesini çıkarmadı ama bundan memnun olmadığını görebiliyordum. Ayağa kalkıp, onun kolunu tutarak bunu yapmasını engelledim. "Tamam, tamam," dedi kolunu silkeleyerek. Tamam, dediği hâlde devam etti. Tekrar durdurmadım. Elini hayvanın beyaz kulaklarından birine götürdü, kulağının arkasında derin bir kesik vardı. Kesiği gördüğünde bir küfürle elini çekti. İnsan eliyle yapılmıştı, bıçak kullanılmıştı muhtemelen. Hırsız yarayı gördüğünde şaşırmıştı, sebebini öğrenmek için ona döndüm.

Bakışlarımı fark edip toparlandı. "Birileri onu avlamaya çalışmış," diye açıkladı. "Su atları çok özeldir. Pulları bir servet değerinde. Su lanetinden önce onları avlamak yine de zordu fakat lanet varken bunu yapmak neredeyse imkânsız hâle geldi. Onlar hem suda hem de karada yaşayabilirler ama avcılar yüzünden çoğu karaya çıkmaz bile. İnsanları sevmezler, onları seçmezler. Onu avlamaya çalıştıkları hâlde karaya çıktı. İnsanını seçti. Bu mümkün değil." Dalgın mavi gözleri beni buldu. "Bunları ilk kez duyuyormuşsun gibi bakıyorsun."

İlk kez duyuyordum. Su laneti dediği şey yüzünden mi su gece kadar karanlıktı? "Daha önce onlar hakkında hiçbir şey duymadın mı?" Lanetle

ilgili bir şey söylemedi, bunu zaten bildiğimi varsaymıştı. Sorusuna başımı iki yana sallayarak cevap verdim. "Neden konuşmuyorsun?" Kaşlarını çattı. "Fark ettim de hiç sesini duymadım. Konuşamıyor musun?" Söylediklerini onayladığımda, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi inanmayarak. Düz bir şekilde bakmaya devam ettim. "Gerçekten mi?" derken elini ensesine götürdü. "Hiç mi konuşamıyorsun?"

Sohbetten sıkılan at, başını eğip, avucuma sürttüğünde dikkatim dağıldı. Huysuz, büyük ve güçlü bir erkek attı. Onu normal atlardan ayıran görünüşüne rağmen hareketleri kardeşlerininkine benziyordu. Bana bu kadar çabuk kendini sevdirmesine şaşırmadım. "Kusura bakma," dedi hırsız, ben atla ilgilenirken. "Çantanı çaldığım için değil. Bir aptal gibi sokağın ortasında para sayıyorsan çalınmasını bir noktada hak ediyorsundur."

Şu mesele...

Yumruk yaptığım elimi aniden, sert bir şekilde çenesiyle buluşturdum. İnleyerek bir adım geri gitti. "Ne?" demesine kalmadan dizimi bacaklarının arasına geçirmiştim. Çenesini tutmak için uzanan elleri bacak arasına gitti, sırtını kamburlaştırarak eğildi. "Manyak kadın!" diye bağırdı acı içinde. Ellerimi başının iki yanına koyup yüzünü dizime çarptım ve ensesinden iterek iri bedenini yere düşürdüm. İnlemelerinin arasında küfretti. "Manyak!" dedi yerde iki büklüm olurken. "Hayatını kurtardım senin!"

En başta çantamı almasaydı bu suya düşmüş olmayacaktım. O kaçık kadın karşıma çıkmayacaktı. Onun yüzünden elmamı ve marulumu kaybetmiştim! Onlar hediyeydi. Yaşlı adam, adlarını bilmediğim Kral ve Kraliçe şerefine bağışlamıştı. Tatlarını sevmiştim.

Laflarından etkilenmeyerek eğilip sırtındaki çantamı aldım. Kollarından çıkarırken ellerini hâlâ bacak arasına bastırdığından başta bana izin vermemiş, karnına da bir tekme yemişti böylelikle. "Bir de konuşamıyorsun diye suçlu hissettim kendimi," dedi kafasını toprağa çarparken. Çantayı açıp içindekileri kontrol ettim. Para tamdı, sargı bezleri ve krem duruyordu ama halat... O yoktu.

Yanına diz çöktüm. Saçlarından tutup başını kaldırdım. "Ne istiyorsun benden?" dedi öfkeyle. Saçlarından tutmaya devam ederken çantayı gösterdim. "Ne?" dedi elimden kurtulmak için başını geriye atarak. İzin vermeyip saçlarına daha sert asıldım. "Paralar orada işte, ne istiyorsun?"

Halatı çantayı karıştırırken yere mi atmıştı? Onu sokakta çantamı karıştırırken gördüğümde halatın yerde olmadığından emindim. Ormanda izini kaybettikten sonra mı olmuştu?

Saçlarını bırakıp kaşlarımı çatarak ayağa kalktım. O halatı beni ailemle birlikte ölüme sürükleyenlerden biri için saklayacaktım. Halatı ormanda bir yerlere atmıştı. Bulmak için kaçtığım yere geri dönebilir ve çevreyi arayabilirdim ama o kadının hâlâ orada olup olmadığını bilmiyordum. Risk alamazdım.

Çantayı sırtıma geçirip yürümeye başladım. Bir an önce bu ormandan çıkmalıydım. "Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı hırsız arkamdan. Aniden durdum. Aklıma gelen şeyle geri döndüm. Hırsız yavaş yavaş doğruluyordu. O ayakta dururken önünde eğilme düşüncesi hoşuma gitmedi. Bir tekmeyle doğrulmasını engelledim. "Başlarım böyle işe ama," dedi sinirle.

Tekmem yine bacak arasına gelmişti, bu seferkini planlamamıştım.

Aklıma gelen şeyi yapıp eğildim, pantolonun paçasını çektim ve oradaki hançeri aldım. "Dur!" dedi acısını önemsemeden, beni engellemek için ayağa kalkarken. "O benim hançerim." Kaşlarımı kaldırdım. "Benim," dedi bir kez daha.

Çantamı benim olmasını umursamadan çalmış ama ondan hançerini aldığım için kızmıştı. Gözlerimi kırpmadan öfkeyle kararan mavi gözlerine bakarken hançeri ıslak elbisemin yakasından içeri koydum. Çantaya koyamazdım çünkü bir daha saldırıya uğrarsam hançerin anında ulaşabileceğim bir yerde olması gerekiyordu. As'ın bana bir hançer vermiş olmasını tercih ederdim ama bu hırsızınkiyle yetinecektim.

"Çantanı çaldığım için hançerimi mi alıyorsun?" Başımı salladım. "Ben çantanı geri verdim, sen de bana hançerimi vereceksin." Elini ikimizin arasına uzatıp avucunu açtı. Eline şöyle bir bakıp ona sırtımı döndüm.

Çantamı bana vermemişti, ondan almıştım. Çok istiyorsa benden hançerini almayı deneyebilirdi.

"Tamam, tamam. Senin olsun ama bu hâlde nereye gidiyorsun?" diye sordu peşimden gelirken. Atın da bir homurtuyla beni takip eden ayak seslerini duydum. "Su atını burada bırakamayacağını biliyorsun, değil mi? O seni seçti, suya geri dönmeyecek. Ona bakmalısın." Onun bakımıyla ilgilenemezdim. Beni seçmiş, bunu yaparken bu garip evrenin büyüsüyle ona çekilmemi sağlamıştı ama şu an onun benimle gelmesini istesem de buna mecbur hissetmiyordum. O beni seçmişti, ben onu seçmemiştim.

Hayvanlarla insanlar arasında oluşan bağın neyle ilgili olduğunu bilmiyordum. Bende iz bırakmıştı, beni seçmişti ama beni seçmesi en başta çok garipti. Benim dünyamda hayvanlar insanları seçmezdi, biz onları seçerdik. Aramızda böyle bir bağ olmazdı.

As'ın sol köprücük kemiğinin üstündeki o derin izleri anımsadım. Muhtemelen Meliv'in pençeleriyle bıraktığı izlerdi. Bu izlerle ne yapılıyordu? Damgalama gibi miydi yoksa bağın sembolü müydü sadece?

Onu yanımda istemezsem ne olacaktı? Bacağıma bıraktığı iz yok olacak mıydı?

"Benden daha kötü durumdasın," dedi hırsız, uzun adımlarıyla bana çoktan yetişmiş, yanımda yürümeye başlamıştı. Su atı hâlâ arkamdaydı. Onun evinden daha fazla uzaklaşmasını istemediğimden dönüp elimle suyun olduğu tarafı gösterdim. İşaret ettiğim yere ilgisizce bakıp başını elime sürttü. Beni kandırmaya çalışıyordu. Atları seviyordum ama olmazdı. Kalacak yerim yoktu, o suda yaşayabiliyor, beslenebiliyordu. Paramı onu beslemek için de harcayamazdım. Kolumu kendime çektim.

"Onu reddetmen bir işe yaramayacak," diyerek ellerini ceplerine koydu. "Seni seçti, bununla gurur duymalısın." Hırsıza ters ters bakıp yürümeye devam ettim. "Gerçekten benden daha kötü durumdasın," dedi bıkmadan. Tekrar çantamı mı çalmayı düşünüyordu?

"Sana karşı suçlu hissettiğimden değil ama bu hâlinle sokaklarda gezerken pek güvende olacağını sanmıyorum." Başımı eğip hâlime baktım. Sırılsıklam olan elbise üstüme yapışmıştı, saçlarımdan süzülen sular sanki elbise yeterince ıslak değilmiş gibi onu daha fazla ıslatıyordu. Bu çok rahatsız ediciydi. Üstelik sırtımdaki ve kolumdaki sargılar da ıslanmıştı. Yaraları temizlemezsem yangılanması kaçınılmazdı.

"Evim buraya yakın." Ürkütücü ormandan nihayet çıktım. Yanımda bir hırsız ve arkamda bir su atıyla birlikte. Neyse ki çantamı geri alabilmiştim. "Kız kardeşimle kalıyorum. Kıyafetlerini kurutmana ve sargılarını yenilemene yardım eder. Bu şekilde ortalıkta dolanma." Elbisenin içler acısı hâlinden dolayı sırtımdaki sargıları görmüştü veya elini belime koyduğu sırada hissetmişti. Bana yardım etmeyi teklif ediyordu.

Sokakta yanımızdan geçen, içki fıçısına düştüğünü düşündüğüm bir adamın iğrenç bakışlarını ikimiz de gördük. "Bundan bahsediyorum." Elini koluma koyup beni durdurarak ona bakmamı sağladı. "Gidecek yeri olmayan birini, bir evsizi tanırım. Muhtemelen bizden birisin. Paraları nereden bulduğunu bilmiyorum ama onlardan başka hiçbir şeyin yok ki peşimden o kadar geldin. Daha fazlası olsaydı bu kadar zahmete girmezdin. Bunu daha önce fark etseydim de senden çalmazdım."

Bir evsiz... Sahi ben bir evsizdim, değil mi?

Gözlerini dikkatle inceledim. Yüzünde hâlâ açtığım yaradan akan kurumuş kan varken bana yardım etmek konusunda samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. "Parlak, hoş bir bela davetiyesi gibi görünüyorsun," diyerek beni ikna etmeye devam etti. "Üstüne üstlük bir de konuşamıyorsun. *Sessiz, parlak, hoş bir bela davetiyesi.* Herkes kapmak isteyecektir. Bu sokaklarda bunu es geçecek bir adam bulamazsın."

Onun es geçeceği ne malumdu? "Senden faydalanmak gibi bir amacım olsaydı bunu sudan çıktığında yapardım. O zaman işim daha kolay olurdu." Ürpererek kolumu elinin tutuşundan kurtardım. "Bununla ilgilenmiyorum," dedi düz bir sesle.

Samimi görünüyordu. İçimden bir ses ona inanmamı, onunla gitmemi söylüyordu. "Bak, manyak kadın. Adım Agnal. Agnal Adastra. Bu çevrede daha önce dolaştıysan Adastra kardeşleri mutlaka duymuşsundur. Arkamızdan en fazla 'hırsız ve çatlak' denilir. Çatlak olan kız kardeşim bu arada, senden iyi olmasın." Kaşlarımı çattığımda omuzlarını silkti. "Israr etmiyorum ama iki gün sonra beyaz elbiseli, kızıl saçlı, genç bir kadının ölüm haberini aldığımda huzurumun kaçmaması için son kez söylüyorum. Benimle gel."

Kendimi bir kişiye karşı koruyabilirdim. İki kişiye, üç kişiye karşı da hatta zorlasam dört kişiye karşı da direnebilirdim ama fazlasına gücümün yeteceğinden emin değildim. Daha önce hiç denememiştim, yaralıyken işler daha zordu. Agnal samimi duruyordu, göründüğü kadar samimi değilse ve bana karşı küçük bir rahatsız edici hareketi olursa tereddüt etmeden hançerini ona saplardım.

Ölümden korkmadığım gibi öldürmekten de korkmuyordum bir noktada.

O bir kişiydi, beni götüreceği yerde daha fazlası olabilirdi ama hislerime güveniyordum. Kız kardeşinden bahsederken tereddüt etmemiş, yalan olduğunu belli edecek bir şey yapmamıştı. Gerçekten kız kardeşi vardı ve gerçekten onunla yaşıyordu.

Bir erkek ve bir kadına karşı da kendimi koruyabilirdim. Üstelik bir hançerim vardı. Gözlerinde gördüklerime, içimdeki sese güvenip başımı salladım. "İyi," dedi kabul ettiğimde. "Şu taraftan." Yönlendirmesine uyup onunla giderken sözlerini düşündüm. Onlardan biri olduğumu söyleyerek ne demek istemişti? Onlar kimdi? O da bir zamanlar benim gibi evsiz miydi? Bahsettiği şey o muydu?

Neden kastettiği şeyin başka bir şey olduğunu düşünüyordum?

Reyna da beni başka birilerinden olmakla suçlamıştı. Burada belirgin farkları olan, görünüşlerindeki benzerliklere rağmen ayırt edilen farklı topluluklar vardı. O farkların, o toplulukların ne olduğunu bilmiyordum. Burası hakkında her şeyi bilmiyordum. Bazılarını daha önce duymuşsam da bazıları çok yabancıydı. *Çember, su laneti, su atı, Meliv, örümceğe benzeyen kaçık kadın, tasma ve Sis...*

Pazar yerine geri döndüğümüzde ilkinde olduğu kadar görünmez olmadığımı fark ettim. Bu hâlimle insanların dikkatini çekmiştim. Arkamdan gelen, arada sırtımı dürtüp ilgimi çekmeye çalışan su atıyla birlikte işler daha kötüydü. "O bir su atı mı?" dedi yabancı bir ses. "Onları suyun dışında hiç görmemiştim."

"Avlanmış gibi durmuyor."

"İnsanını mı seçmiş?"

"Bu imkânsız."

"Leydim?" diyen ses ise tanıdıktı. Bana marul ve elma veren yaşlı adama döndüm, yüzünde belirgin bir hayal kırıklığıyla bana bakıyordu. Bakışlarını benden Agnal'a çevirdi. "Siz onlardan mıydınız?" diye sorarken dünyası başına yıkılmış gibiydi.

"Ne sanıyordun ihtiyar?" Agnal benim yerime cevap verdi. "Onun sizden olması mümkün mü? Bir saniye bakman bizden olduğunu anlamana yeter."

"Ona Kralımız ve Kraliçemiz şerefine marul ve elma bağışladım," dedi şaşkınlıkla. "Onları kabul etti."

Agnal yüzünü bana doğru eğdi. "Öyle mi yaptın?" dedi aksi aksi. Bunun neden sorun olduğunu bilmeden başımı salladım. "O kadar paran var ve onları satın almak yerine seni aşağılamasına izin verdin yani." Kulaklarına inanamıyor gibiydi. Başımı kaldırıp ona bakarken gözlerimle hiçbir şey bilmediğimi anlatmaya çalıştım. Gözleri gözlerimi eşeledi. Bir homurtuyla elini cebine atıp bir miktar demir parayı satıcının tezgâhına fırlattı. "Al ihtiyar," dedi belirgin bir can sıkıntısıyla. "O bu aralar iyi değil, ne yaptığını fark edemeyecek kadar kötü. Onu bir daha böyle aşağılama."

Bana ikram edilen bir şeyi almam neden bu kadar kötüydü? Bunun aşağılamayla ne alakası vardı?

Burası öyle garip, sırlarla dolu ve anlaşılmazdı ki nefret etmiştim. Kafamın içinde yer alan bilgilerin ne derece gerekli olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Birileri bana acımış ve aklımı tamamen kaybetmemem için bazı bilgileri zihnime yerleştirmiş olmalıydı. Onları da bilmeseydim burada yaşayamazdım.

Agnal yürümeye devam etmem için sırtımdan hafifçe ittiğinde ona ayak uydurdum ama aklım karmakarışıktı. Birinin beni karşısına alıp, bu evreni en başından itibaren anlatmasını istiyordum. Oluşumundan kurallarına, lanetlerinden hayvanlarına kadar... Her şeyi. Ama bunu kim yapacaktı? Birinden bunu istememem kim olduğumu belli etmem anlamına geliyordu. Konuşmamaktan, soramamaktan çok yorulmuştum. Annemin arkadaşını bir an önce bulmalıydım. Bana her şeyi anlatacak kişi o olmalıydı. Nereye kadar konuşmadan dayanabileceğimi bilmiyordum.

Dar, izbe bir sokağa girdik. Birkaç defa ata dönüp kaşlarımı sertçe çatarak beni rahat bırakmasını ima etmiştim ama o umursamamış, önüme döndüğüm gibi benimle gelmeye devam etmişti.

Çok ısrarcı ve yüzsüz bir attı. Atlar asil hayvanlardı ama su atları evrimleşirken asaletlerini kaybetmiş olmalıydı. Belki de beni seçen su atı onların en yüzsüzüydü. İnsanlar onu avlamaya çalıştığı hâlde benimle bağ kurduğuna bakılırsa kesinlikle öyleydi.

Sokağın sonundaki evlerden birinin kapısının önünde durduk. Yol boyunca üstüme dokunan bakışlardan fazlasıyla rahatsız olmuştum. Agnal'ın teklifini kabul etmek buraya geldiğimden beri verdiğim en doğru karardı.

"Agnal, geldin mi?" diyen bir kadın sesi duydum, Agnal elindeki anahtarla kapıyı açarken.

"Geldim," dedi ve gözleri benimle birlikte eve girmeye çalışan yüzsüz su atını buldu. "Bekle, sen buraya sığar mısın?" diye sordu tereddütle. Su atı homurdandı ve onu resmen iterek içeri girdi. "Sığarmışsın," dedi Agnal evinde kocaman bir atla ne yapacağını şaşırmış bir hâlde.

"Yanında bela getirmişsin yine." Aynı kadının sesi daha yakından geldiğinde, onlara bakmayı bırakıp sesin olduğu yöne döndüm. Koridorun sonunda, kısa boylu genç bir kadın duruyordu. Üzerinde, kollarını gizleyen kaba dokulu, battaniyeyi andıran bir elbise vardı. Uzun, düz siyah saçları omuzlarından aşağı süzülüyordu. Gözleri, kardeşininkine benziyordu ama onlardan farklı olarak tuhaf bir ışıltıya sahipti; doğal görünmeyen, soğuk bir parıltı. Yüz ifadesi ise açıkça memnuniyetsizdi. "Bunlar kim?"

"Bilmiyorum." Agnal bunu yeni fark ediyordu. "Gerçekten bilmiyorum Dirusa."

Dirusa buna hiç şaşırmadı. "O bir su atı mı?" diye sordu yaklaşırken. "Bir su atı mı yakaladın? Bunu nasıl başardın? Neyse, bunu sonra

konuşuruz. Pullarını sökmeden önce..." At kızgın bir ses çıkardı, elim göğüslerimin arasındaki hançere giderken.

Bunu yaptığımı bile fark etmemiştim ama birinin onun pullarını sökmesine izin vermeyecektim. *Veremezdim.*

"Bekle, su atını yakalamadım. O at insanını seçti."

"Benimle dalga geçme. O bir su atı," dedi Agnal'ın söylediğine asla inanmayarak. "Su lanetinden önce bile herhangi bir su atının insanını seçtiği görülmedi. Yavru ve her şeye kolayca bağlananları bile. O yetişkin ve..." Başını hafifçe sağa yatırıp onu görmeye çalıştı. Pullarını sökmesinden bahsettiğinde önüne geçmiştim. "Erkek bir su atı," diye devam etti. Kaşları daha çok çatıldı ve birkaç adımda tam önümde durdu. Boyu benden kısaydı, bana aşağıdan bakıyordu ama bakışları tepeden bakıyormuşçasına küstahtı.

Beni inceledi. Parlak mavi gözleri ıslak kızıl saçlarımda, koyu kahverengi gözlerimde, yüzümün her yerinde, üstüme yapışan elbisemde gezindi. "Bu kim?" diye sordu ama bu sefer sorusunun cevabını biliyormuş gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi Agnal bir kez daha. "Kötü durumdaydı, onu sokakta bırakamadım."

"Uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor." Yanımdan geçip ata daha yakından baktı. Kıyafetinin kapattığı eli onun sırtında gezinirken gözlerini kapattı. Başı garip bir açıyla arkaya yatınca Agnal aceleyle ellerini kardeşinin omuzlarının üstüne koyup onu attan uzaklaştırdı. "Bize bir dakika ver," dedi bana ve boyu göğsüne güçlükle gelen kardeşini sürükleye sürükleye bir odaya götürdü. Odanın kapısını kapattığında koridorda atla yalnız kaldım.

Normal zamanda konuştuklarını dinlemeyecek kadar saygılıydım ama şu an normal olan hiçbir şey yoktu. Benim hakkımda konuştukları kesindi. Odanın kapısına yavaşça yaklaşıp seslerini duymak için dikkat kesilirken yaptığımdan utanmadım.

Kısık sesle konuşuyorlardı. Ne konuştuklarını anlayamıyordum. Kulağımı kapıya yaslasam daha iyi olacaktı ama kapının altından gölgemi görebilirlerdi. "Bu işleri bıraktığını söylemiştin," dedi Dirusa, kızgın bir şekilde, yüksek sesle konuşmuştu.

"Şşh, bağırma," dedi Agnal. Kız kardeşinin hangi işlerden bahsettiğini merak ettim. Hırsızlıktan mı bahsediyordu?

At burnuyla kolumu dürtüp sıkılmış gibi bir ses çıkararak dikkatimi dağıttı. Kaşlarımı çatıp ona baktım ve işaret parmağımı dudaklarıma

bastırıp susmasını istedim. Ters ters bakıp ön sol ayağını yere vurdu. Beni protesto ediyordu.

Sinir bozucuydu.

Daha fazla dikkatimi dağıtmamasını umarak tekrar konuşmaya kulak verdim. Agnal'ın belli belirsiz, "Konuşamıyor, ona nazik davran," dediğini duydum. "Sırtındaki yaralarıyla da ilgilenmelisin."

Sinir bozucu hayvan bu sefer de kafasıyla beni sırtımdan itti. Sırtımdaki yaralar sızlarken dişlerimin arasından sert bir nefes çektim. Atların vücut dilinden anlardım. Bu arsız benden ilgi bekliyordu.

Onun yüzünden ne konuştuklarını tam olarak anlayamamış ve kapıya yaklaştıkları zamanı kaçırmıştım. Odadan çıktıklarında beni kapının önünde buldular. İkisi de kaşlarını kaldırdı, bakışlarına yanıt vermeyerek ata döndüm. Elimi başının üstüne koyup tüylerini okşadım.

Keyifle kuyruğunu salladı.

Gerçekten sinir bozucuydu.

"Ben şömineyi yakayım. Daha fazla ıslak kıyafetlerinle kalırsan hasta olacaksın," dedi Agnal. Onları dinlememle ilgili yorum yapmadığı için memnun olarak kabul ettim.

"Şömineyi ben yakarım," diyerek itiraz etti Dirusa. "Sargılarını yenilerken yalnız olsak daha iyi."

Bir sessizlik olduğunda ikisinin birbirlerine baktığını fark ettim. Gözleriyle küçük bir tartışmaya girdiler. Agnal nefesini gürültüyle verip eğilerek dudaklarını kardeşinin saçlarına bastırdığında kazanan belli oldu. "Onu kaçırmamaya çalış olur mu sevgili kardeşim?" dedi yavaşça. Dirusa cevap vermeden odaya geçti. Agnal yana kayıp bana yer açarken atı kastederek, "Onunla ben ilgilenirim," diye ekledi. Bir an huzursuz olsam da belli belirsiz başımı sallayıp odaya geçtim.

Dirusa ardımdan kapıyı kapatıp bana göz ucuyla bakarak şömineyi yakmaya gitti. "Agnal konuşamadığını söyledi," dedi ateşi çok çabuk tutuşturarak. Ateşin sıcaklığı ne kadar üşüdüğümü fark etmemi sağladı. Isınma ihtiyacıyla şömineye yaklaştım. Dirusa elini koluma koydu. "Konuşamıyor musun yoksa konuşmayı istemiyor musun?" diye sorduğunda, başımı eğip ona baktım. Kolumdaki elini dudaklarıma bastırmasını beklemiyordum. Bir adım geri giderek elinden kurtulmaya çalıştım ama sırtım şöminenin yanındaki duvara değerken benimle gelip elini daha fazla bastırdı.

Gözlerini kapatarak başını koridorda olduğu gibi garip bir açıyla geriye yatırdığında ve bir çığlık attığında, kolunu tutmak için kaldırdığım elim durdu. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Çığlık atarken sesi aynı benim sesim gibi çıkmıştı.

Dün gece pencereden örümcek gölgesi gördüğümde attığım çığlığın aynısıydı.

Bir şeyler söylemeye başladı. Söyledikleri bir yığın anlamsız kelimeydi ama sesi kendi sesi değildi. O anlamsız kelimeleri ben söylüyordum. O söylüyordu ama ses benim sesimdi.

Bu kadın ne yapıyordu? Elimi koluna sarıp elini sertçe dudaklarımın üstünden çekmek için şaşkınlığımı üstümden atmam gerekti. Dudaklarımla teması kesildiğinde, gözlerini açıp başını dikleştirdi. "Konuşabildiğini biliyordum," dedi düşünceli bir şekilde. Kaşlarımı çattım. "O çığlığı atalı birkaç gün olmamıştır bile. Uzun süredir konuşmamış olsaydın kelimeler dudaklarından silinirdi. Sen konuşmayı tercih etmiyorsun."

İçimden bir ses bu ufak tefek kadının direnebileceğimi düşündüğüm üç kişiden daha tehlikeli olduğunu söylüyordu. Bana anlamsız gelen bir kelimeyi söylediğinde gözleri büyüdü. "Meliv," dedi şaşkınlıkla. Anlamsız kelimenin Meliv'in adının tersten söylenişi olduğunu fark ettim. "Meliv'i tanıyorsun."

Az önce söylediği, anlamsız gelen kelimeler de benim son sözlerimin ters hâli miydi? Bunu nasıl yapabiliyordu? Bir cadı mıydı?

Gördüğüm o kadar şeyden sonra cadıların varlığını reddedemiyordum. Cadılar sadece toplumun baş edemediği kadınları ortadan kaldırmak için uydurulan bir şey değildi. Olamazdı. Cadıların ruhlarının gezindiğine inanılan Gallow Ha tepesinde yanmak üzereyken kendimi burada bulmuştum. Onlar gerçekti.

Yine de hepsinin inanıldığı kadar kötü olduklarını düşünmüyordum. Annem bir cadıysa bile, kötü biri değildi. Bundan emindim.

"Meliv'i tanıyorsun," diye tekrarladı beni dikkatle izlerken. "Onu gördün mü? Peki ya insanını? As Valor Jarlan'ı?" As'ın adını duyduğumda onu tanıdığımı belli etmemek adına tepki vermedim. Söylediği çok komikmiş gibi güldü. "Tanımıyorsun elbette, onu tanıman mümkünmüş gibi soruyorum ben de. Tanısaydın şu an yaşıyor olmazdın."

Meliv'le konuşurken hiç As'ın adını geçirmemiştim. As'ın adını daha önce sesli söylememiştim. Meliv'e ondan bahsederken "seninki" demiştim. Dirusa tersten söylediği her kelimeyi not almamıştı. Hatırladığı kadarıyla düşünmüş, Meliv'i fark edince de dile getirmişti.

"Konuştuğunu bildiğim hâlde susmaya devam mı edeceksin?" dediğinde bunu düşünüyordum. "Konuşup konuşmaman umurumda değil. Meliv'i tanımıyor, belki de bahsediyordun. Bu da umurumda değil." Ani bir kayıtsızlıkla benden uzaklaşıp şöminenin önüne oturdu.

"Umursadığım tek şey kardeşim. Bizden biri olduğun belli. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğini sanmıyorum ama hatırlatayım." Kederli gözlerle ateşi seyretti. "Burada barınmak çok zor, yer edinmek, aralarına katılmak. Kimse iş vermez, kimse ne durumda olduğunu umursamaz. Erkeklerden korkup onlara iş verirler belki ama kadınları ya fahişeleri ya da kadınlarının egolarını besleyecek hizmetkârları yaparlar. Bir fahişe ya da tekmelenen bir hizmetkâr olmak istemiyorsan ölmek diye bir tercihin de var."

Tüylerim diken diken oldu. "Kardeşim benim yaşanılabilecek bir hayata sahip olmamı sağladı. Diğerleri gibi kız kardeşini ardında bırakmadı, beni korudu. Bizim birbirimizden başka kimsemiz yok. Ancak kendimize yetecek kadar yemeğimiz, suyumuz var." Elini yere vurdu. "Gel, sargılarını değiştireyim. Kıyafetin kuruduktan sonra git buradan. Kalmayı düşünme bile. Onun aklını bulandırma. İkinci sorumluluğu, ikinci derdi olma."

Benden istediği şey basitti. Hayatlarına dâhil olmamı istemiyordu. Agnal'ın dediği gibi çatlatı, normal bir insan değildi.

Zaten şimdiye kadar tanıdığım kişilerden Ovid dışında normal olan yoktu. Agnal'ın kardeşi böyleyse kendinde de bir şeyler vardır, diye düşünüyordum.

Sorun değildi.

Çantamı kucağıma alıp Dirusa'nın önünde oturdum. Yanındaki fermuarı açıp elbisenin karnıma kadar düşmesini sağladım. Çantanın içinden kremi ve sargı bezlerini çıkardım. Kremin bir kısmını kapağına alıp gerisini ona uzattım. Sütyenimi açtı, hançer karnıma kaydı, alıp kucağıma koydum. Dirusa sırtımdaki yaralarla uğraşırken ben de kolumdaki yarayla ilgilendim. "Meliv'le ilgili ne bildiğini merak ediyorum aslında," dedi bir süre sonra. Dengesizliği sabır dilercesine derin bir nefes aldırdı bana. "Direniş'e girebilmek için çok uğraştık ama olmadı." Direniş de ne olduğunu bilmediğim şeylerin yanında yerini aldı. "Bir dakika... Sen Direniş'te misin?"

Biri Çember'den olup olmadığımı soruyordu, diğeri Direniş'te olup olmadığımı. Yaşlı adam onlardan olduğumu duyunca hayal kırıklığına uğrarken Agnal onlardan biri olduğumu düşündüğünden bana yardım etmeyi teklif etmişti.

Ben bu dünyaya bile ait değildim. Hiçbir zaman da buraya ait olmayacaktım. Çember'den ya da Direniş'ten veya herhangi bir şeyden değildim. Evim çok uzaktaydı. Dönmenin bir yolunu bulur bulmaz dönecektim.

"Neden konuşabildiğini bildiğim hâlde susmaya devam ediyorsun?" Koluma yeni bir sargı bezi sararken sessiz kalmaya devam ettim. "Hakkında daha fazlasını biliyorum. Konuşabilmenden daha fazlasını," diye uydurdu. Ona inanmıyordum. "İstersem konuşmanı sağlayabilirim." *Hadi ya?* "Sana işkence ederek çığlık atmanı sağlarım. Gerisi gelir zaten." Sırtımdaki yaralardan birine parmağını sertçe bastırıp canımı yaktığında, gözlerimi yumup sakin kalmaya çalıştım. "Bence ufak bir çabamla konuşursun." Tırnağını derin kırbaç izine batırıp aşağı kaydırınca dayanamadım. Daha fazla dayanamadım.

Bu tehditleri daha fazla dinleyecek sabrım kalmamıştı.

Kendi dilimde belli belirsiz bir şeyler söyleyerek kucağımdaki hançeri kınından çıkarıp döndüm. Dirusa'nın üstüne çıkarak onu yere yatırdım, dizlerimi karnının iki yanından yere bastırırken hançeri boynuna yasladım. "Demek konuşabildiğimi zaten biliyorsun öyle mi?" diye sordum öfkeyle. Anlaması için onların dilinde konuşmuştum. Elbise kalçalarımda toplanmış, kopçası açık sütyen öne eğildiğim için bollaşmıştı. İnci kolyem bollaşan sütyenin altında kalmıştı. Nemli saçlarım çıplak omuzlarıma ve kollarıma yapışıyordu. "Al konuşuyorum, bununla ne yapacaksın?" Gözleri büyümüş bir hâlde bana bakarken cevap vermedi. "Bir de hakkımda daha fazlasını biliyormuşsun. Kim olduğumu da biliyor musun bari?"

"Tahmin ediyorum." Boynuna bastırdığım hançer yüzünden güçlükle konuşuyordu. Ellerini kaldırıp beni engellemeye çalıştığında, hançeri bir saniyeliğine boynundan ayırıp ellerini dizlerimin altına alarak zapt ettim.

"Yanlış," dedim dişlerimin arasından. Hançeri boynuna tekrar yaslarken saçlarına asılıp boynunu iyice ortaya çıkardım. "Yanlış tahmin ediyorsun."

"Henüz tahminimi söylemedim bile."

Hafifçe gülümsedim. "Tahminin doğru olsaydı, tahmin ettiğin kişi olsaydım beni böyle tehdit edemeyeceğini bilirdin." Kırbaç izine tırnağıyla yaptığı şeyi hançerle boynuna yaptım. Hançeri boğazından kaydırıp yatay bir iz oluşturdum. Acıyla inlediği sırada çizikten kan akmaya başladı. "İşimi gördükten sonra zaten gidecektim ama benimle uğraşmadan duramadın. Şimdi de içimden ne geçiyor, biliyor musun?" Kanı başparmağıma sürüp dalgın dalgın işaret parmağımla ovaladım. "Sana bela olmak."

Ona bela olmakla uğraşacak vaktim yoktu ama korkutmanın da bir zararı yoktu. Karnına oturduğum için dizlerimin altındaki ellerinde

neredeyse hiç ağırlık yoktu. Karnından hafifçe kalkıp dizlerimle ellerini ezdim. Küçük bir çığlık attı. "Bana bak," dedim yüzüne eğilerek. "Meliv'i tanıyıp tanımadığımı merak ediyorsun ya hani. Söyleyeyim: Onu tanıyorum, beni seviyor. Benim için birinin kaburgalarını parçalayıp kalbini ayaklarımın ucuna atalı çok olmadı."

Biraz yalan söylemenin de zararı yoktu.

"Etrafta benim hakkımda bir şeyler söylediğini duyarsam, kardeşine dahi konuştuğumu söylersen sonrasında olacakları senin hayal gücüne bırakıyorum Dirusa." Tekrar karnına oturarak ellerini serbest bıraktım.

"Onu gördün mü?" diye sordu elleri boynuna sarılırken. "O sana kendini gösterdi mi?"

"Sence?"

"İmkânsız." Başını iki yana salladı. "Onun sana görünmesi imkânsız."

"Neye inanmak istiyorsan ona inan ama benim hakkımda bir şeyler söylediğin zaman görmediğin bir köpek tarafından kalbin söküldüğünde bu an aklına gelsin." Karnında oturmaya devam ederken hançeri kabzasını dişlerimin arasına alarak ağzımda tuttum ve sütyenimi bağladım. Hâlâ nemli olan elbiseyi kollarımdan geçirerek fermuarını kapattım. Hançerin kını eteklerimin üstüne düşmüştü. Kınına taktıktan sonra hançeri yine göğüslerimin arasına sıkıştırıp ayağa kalktım.

Dirusa, elleri boynuna dolanmış hâlde yerde yatmaya devam ediyor, eşyalarımı toplarken beni izliyordu. Islak saçlarımı toplayarak bir tutamıyla sardım, tokayı ne zaman kaybettiğimi hatırlamıyordum bile. Çantamı sırtıma astığımda burada işim bitmişti. "Direniş'tensin, değil mi?" diye sordu odanın kapısını açtığım sırada.

"Meliv'i tanımam için öyle mi olmam gerekiyor?"

"Evet."

Başka bir şey söylemeden odadan çıktım. Agnal ve su atı ortalıklarda görünmüyordu. Umursamayıp evden ayrıldım.

Yaralarımın tamamı sarılmamış, ıslak elbisem açık yaralara yapışarak canımı hiç durmadan yakmaya başlamıştı. Yaraları sarmam gerekiyordu. Yangılanırsa ateşlenip çok kötü olabilirdim. Yangı beni öldürebilirdi.

Sırtımdaki yaralara uzanamıyordum. Bunu tek başıma yapmam mümkün değildi. Birine ihtiyacım vardı.

Aklımdan sadece bir isim geçti. *As.*

Tekrar onu bulmam mümkün değildi. Kalmamı söylediği hâlde onu dinlememiştim. Bulsam bile beni tekrar kabul etmezdi.

Kabul etmezdi, değil mi?

8

Konuşmamalıydım.

Ne kadar sinirlensem de susmam gerekiyordu. Annemin konuşmamamı söylemesinin sebebi birilerinin hakkımda bir şeyler öğrenmelerini istememesinden kaynaklanıyor olabilirdi ama kesin değildi. Dirusa konuştuğumu bildiği için öfkemin beni yönlendirmesine izin vermiştim, yapmamalıydım.

Fakat kendimi daha fazla reddedememiştim. Burada beni tehdit edip duruyorlar ve ses çıkarmadığım için işkencelerden bahsediyorlardı. Onlar beni böyle aşağılarken sessiz kalamazdım. Zaten yaşadıklarımla baş edemiyordum. Uğraşmıştım, ağzımı açmamaya çalışmıştım ama bir yere kadar dayanabilmiştim. Sessiz kalmam mümkün değildi. Annem beni tanıyordu. Sessiz kalamayacağımı tahmin etmiş olmalıydı.

Sözünü sonuna kadar dinlemeye çalışacağımı ama bir yerde pes edeceğimi de tahmin etmiş olmalıydı. *Bana neden arkadaşıyla ilgili daha fazla şey söylememişti? Bulduğumda arkadaşı olduğunu anlayacaktım da onu nasıl bulacaktım?*

Artık ne kadar süre daha ayakta kalabileceğimi bilmiyordum. Gücüm tükeniyordu.

Bu dar, izbe sokakta bir kez daha ıslak elbisemle yürürken yine nereye gideceğimi bilmiyor, Dirusa'ya söylediklerimin ne kadar detaylı olduğunu düşünerek düştüğüm umutsuzluk çukurunda oyalanmaya çalışıyordum. Kendimle ilgili bir şey söylememiştim ama Meliv'le ilgili yalan söylemiştim. Onu tanıdığım doğruydu. Beni sevdiğine de inanıyordum ama gerisi? Yok benim için birinin kaburgalarını parçalayıp kalbini ayaklarımın önüne atmış da yok istersem aynısını yaptırabilirmişim de... Bunlar uydurmaydı. O an beni tehdit ettiği gibi onu tehdit etmek istemiş ve ağzını gerçekten kapalı tutacağından emin olmayı amaçlamıştım ama bunlara asla inanmamışsa ne olacaktı?

Direniş'ten olduğumu bile ima etmiştim. Direniş neydi? Agnal'ın, yaşlı adamın, Kral ve Kraliçe şerefine bana bir şey vermesine nasıl tepki verdiğini hatırladım. Birileri krallığa karşı olmalıydı. Direniş, krallığı

düşürmek isteyen tarafsa Agnal'ın o anki iğrenmesi mantıklıydı. Anladığım kadarıyla Direniş'e girmek öyle kolay değildi. Sadece Kral'a ve Kraliçe'ye karşı olmak yeterli değildi. Dirusa kardeşiyle girmek istemiş ama başarılı olmamıştı.

Meliv'in Direniş'le bir bağlantısı vardı. Meliv'in Direniş'le olan bağlantısı da As'la ilgiliydi. Dolaylı yoldan As'la alakalı bir şeyler de söylemiştim. As'ı gördüğümü direkt söylememiştim ama öyle anlamasına sebep olmuştum.

"*Bir gün konuşmanın bir yolunu bulursan ya da bunu zaten yapabiliyorsan yanımdayken gördüklerini aklından çıkar. Bununla ilgili bir şeyler duyarsam seni bulurum. Bulurum ve bu sefer kolay kolay bırakmam.*"

Bu bir şekilde As'ın kulağına giderse ne olacaktı? Bana ne yapacaktı?

Dirusa'yı gerçekten korkuttuğumdan ve ağzını kapalı tutacağından medet ummaktan başka çarem yoktu.

Geri dönüp onu biraz daha korkutsa mıydım?

"Nereye gidiyorsun?" Agnal'ın sesini duyduğumda kardeşinin tam anlamıyla ödünü koparmayı ciddi ciddi düşünüyordum. Dalgın, sersem hâlime rağmen onun olduğu tarafa dönebildim. Arkamdaydı, yanında geviş getiren su atıyla birlikte.

Biraz daha hızlı yürümeliydim. Su atı, onu geride bırakacağımı anlamış gibi kıstığı mor gözlerini bana çevirdiği anda bunu yapmak beni fazlasıyla rahatsız etmeye başladı. Yine üstümde şu büyülü etkisini kullanıyordu.

Meliv de As'a böyle yapıyor muydu? Bir kez onunla arama girmiş, beni korumaya çalışmıştı. As daha fazla öfkelense de bana zarar vermekten vazgeçmişti. Buranın hayvanlarının insanlar üzerinde bu kadar söz sahibi olması korkutucuydu. Bacağıma izini bırakan bu huysuz, ilgi arsızı su atının toynaklarını bana geçirmesine izin veremezdim.

"Henüz kıyafetin kurumamış bile." Agnal yürümeyi bıraktığım için bana kolayca yetişti. "Yaraların ne durumda?"

Sızlayıp duran ve sırtımı tamamen söküp atmak istememe sebep olan şeyler mi? Bana acı vermeye devam ediyorlardı.

"Kardeşim bir şeyler söyledi, değil mi? Tutamadı kendini," dedi çenesindeki bir kas seğirirken. Buna sinirlenmişti. "Gel, ben sana yardım ederim. Şu hâlde etrafta dolaşamayacağını konuşmuştuk."

Başımı iki yana salladım. Kardeşinin tavrına kızmıştı da onun boynunda kendi hançeriyle bıraktığım yarayı görünce aynı fikirde mi olacaktı?

Sanmıyordum.

"Kardeşimi sorun etme, sana onun çatlak olduğunu söylemiştim." Hâlâ kardeşi yüzünden gittiğimi düşünüyordu. Kardeşi yüzünden gitmiyordum, kardeşi sayesinde bir şeyi anlamıştım ve gitme sebebim buydu.

Bu dünyada annemin arkadaşını buluncaya kadar yalnızdım. Bana kimse yardım etmezdi, kimseden yardım isteyemezdim.

İlk geldiğim anda As'la karşılaşmak buradaki tek şansım olmuştu. O şansı da mahvetmiş olabilirdim. As'tan da artık yardım istemem mümkün değildi.

Benim kimsem yoktu.

"Onu burada mı bırakacaktın?" diye sordu, yanıma gelen ve burnuyla kolumu itip kızgın kızgın nefes alan su atını işaret ederek. Başımı olumlu anlamda salladım, huysuz şey bu sefer kafamı itti. Elimi başıma koyup ona ters ters baktığımdaysa fazla abarttığını anlayıp gözlerini aşağı indirdi.

İyi, en azından utanabiliyordu.

"Aranızda bir bağ kurulmuş bile," dedi Agnal ne düşündüğünü anlayamadığım bir ses tonuyla. "Onu reddedemezsin."

Bunu biliyordum. Nereden bildiğimi her zamanki gibi bilmiyordum fakat biliyordum işte. Yine de ben bu su atıyla ne yapacaktım yahu? Gittiğim her yere peşimden gelecekti, dikkat çekiyordu. Şu aşamada dikkat çekmemem gerekiyordu.

Bir dakika... Gerçekten dikkat çekmemem mi gerekiyordu?

Annemin arkadaşını bulmaya odaklanmıştım, onu görünce tanıyacaktım ama o beni nasıl tanıyacaktı? Bunun su atıyla bir ilgisi olabilir miydi? Agnal defalarca su atlarının insanını seçmesinin hiç görülmediğini söylemişti. Bu, annemin arkadaşının beni bulmasına yardımcı olacak şey miydi?

Dikkat çekmemeye çalışıyordum ama asıl yapmam gereken şey bu muydu? Belki de ben annemin arkadaşına değil, o bana gelecekti. Kaldığım sabit bir yer yoktu. Beni bulabilmesi için gittiğim her yerde iz bırakmalıydım.

Su atı olan bir kızıl...

En fazla böyle dikkat çekerdim. Eğer geleceğimi biliyorsa bunu da biliyor olmalıydı. Her ihtimali denemeliydim.

Benden ısrarla ayrılmayan yüzsüz hayvan benim işaret fişeğim olacaktı.

Yeşeren umutların verdiği heyecanla elimi başına uzattım. Hâlâ gözleri aşağıda, benden bir tepki bekliyordu. Ona dokununca bakışlarını çevirip benimle göz göze geldi. Parmaklarımın arasındaki nemli tüylerinin

keyfini çıkardığım sırada yuları ve eyeri olduğunu fark ettim. Elim kayışa değdi, oradan dokunmaya çekindiğim parlak pullarına kaydı. Sert dokusuna alışmaya çalışırken, "Kralımızın eski seyislerinden biri burada yaşıyor," diyerek kafamı karıştırdı Agnal. *Kralımız mı?* Kral ve Kraliçe şerefine bağışlanan bir şeyi almakla yaşlı adamın beni aşağılamasına izin vermiştim ona göre ve şimdi *Kralımız* mı diyordu?

Belki de bahsettiği kral, pazarcının kralı değildi. Direniş ne oluyordu o zaman? Bu krallığı yıkmaya değil de kendi krallıklarını kurtarmaya mı çalışıyorlardı?

"Su atını görünce çok şaşırdı ve hayran oldu. Onun insanını seçtiğini söylediğimde de pullu derisine göre tasarlanmış bu eyer takımını verdi, ayaklarıyla ilgilendi. Sana hediyesi, bir su atı seni seçtiği için senin özel olduğunu düşünüyor. Ondan su atının bakımıyla ilgili bilgi alacaktım ama çıktığını görünce peşinden gelmek zorunda kaldım." Bıkkınlıkla nefesini dışarıya verdi. "Dirusa'nın sözlerini duymazlıktan gel. Yaralarının icabına bakalım, elbisen kuruyunca da seninle beraber seyisin yanına gideriz."

Teklifi cezbediciydi, kabul edip peşinden gitmek için müthiş bir istek duyuyordum ama bu istek su atına çekilmemle azalıyordu. O kaçık kardeşiyle bir daha yan yana olmaya niyetim yoktu.

Göğüslerimin arasındaki hançeri çıkartırken, elimi başından uzaklaştırdığım için anında huysuzlanan atı daha fazla bekletmeden aklımdan geçenleri yaptım. Eğilip elbisemin eteğinin sağ tarafını hançerle çizip küçük bir yırtık oluşturdum. Hançeri tekrar göğüslerimin arasına koyarak küçük yırtığı büyütmek için ellerimi kullandım. Elbisenin eteğini yukarı, su atının işaretini ortaya çıkaracak kadar yırttım. "Ne yapıyorsun?" diye sordu Agnal tıpkı su atı gibi beni izlerken. Çantamı ata bağlayıp ne yaptığımı gösterdim. Tek hamlede, alışık olduğumdan kolaylıkla ata bindim. Dizginleri tutarken yırttığım elbise istediğim şekilde açıldı ve bacağımın üst kısmındaki mor ayak izini ortaya çıkardı. Elbiseyi hem izi göstermek hem de ata daha rahat binebilmek için yırtmıştım.

Bana verdiği elbiseyi giymeyi reddettiğim için ahlaksızlıkla suçlayan savaşçı asıl şimdi beni görmeliydi.

Bir rüzgâr estiğinde dudaklarım keyifle kıvrıldı. Ateşin sıcaklığıyla değil rüzgârın esintisiyle kıyafetimi kurutacaktım.

"Sokaklarda at üstünde gezmeyeceksin, değil mi? Bu hâlde?" Mavi gözleri yüzümden aşağıya, yırttığım elbiseden görünen bacağıma kaydı. Elbiseyi neden yırttığımı anlayarak kaşlarını çattı. "Atlara artık sadece parklarda ya da çiftliklerde biniliyor. Yapılan yarışlarda veya... Bu şekilde

davranırsan onların gözüne batarsın." Kararımı değiştirmeye çalışıyordu. "Her ne kadar onları huzursuz etmekten çok hoşlansam da bunu bu kadar aleni bir şekilde yapmak intihar etmekten farksız. Ben bile bu kadar aklımı yitirmedim."

Tüh, ben yitirmiştim. Yitirmediğimi kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu. Bunu yapacaktım. Dikkat çekmemekte ustaydım ama istediğim zaman yeterince dikkat çekebilirdim. Birilerinin gözünün üzerimde olması beni utandıracak olsa da çekinecek durumda değildim. Bununla uğraşacak zamanım yoktu.

Dizginlere sertçe asılıp atı şaha kaldırdığımda Agnal geriye kaçtı. "Manyak kadın!" diye bağırdı. "Manyak kadın kendini öldürteceksin." Ölümle burun buruna gelip duruyordum. Başkalarının bunu beni aşağılayarak yapmasındansa kendime kendi ellerimle yapmayı tercih ederdim.

Ön ayaklarının üstüne düşen atın dizginlerine bir kez daha asılıp ona hareket etmesi için gerekli işareti verdim. Su atı oyunuma ayak uydurmaktan hoşlandığını gösteren bir ses çıkararak dörtnala koşmaya başladı. Agnal arkamdan bir şeyler söyledi, onu duymadım. Sonunda özgür hissediyordum.

Su atı daha önce şahit olmadığım kadar hızlıydı. Ayakları koşarken yere temas etmiyormuş gibi havada süzülüyordu. Rüzgâr ıslak bedenime çarparak beni donduruyordu. Bu hızda kısa sürede kuruyacaktım ama soğuk beni hasta edebilirdi.

Kalabalık bir sokağa daldığımda atın hızını düşürmeyi düşündüm fakat onun yerine kaldırımda insanların önümden çekilmelerine sebep oldum. Hayretle bakanlar, küfredenler, korkanlar... Ufak çaplı bir kaosa sebep olmuştum.

Bundan daha fazla dikkat çekemezdim.

Pazar yerine geldiğimde hızımı insanlar için değil de yiyecekler için azalttım. Bir de onların neler söylediğini rahatlıkla duymak istiyordum. Atın üstünde ağır ağır ilerlerken sırtımı dik tuttum. Dizginleri bir elime alıp az önceki koşu yüzünden dağılan saçlarımı diğer elimle düzelterek bir omuzumda topladım. Gözlerini bu tarafa çeviren bazı insanların bakışlarına karşılık verdim.

Bana elma ve marul veren pazarcının tezgâhının yanına geldiğimde hayret dolu bakışlarına içten bir gülümsemeyle karşılık verip, başımı eğerek onu selamladım. Bu yaşlı adamın hangi tarafta olduğunu umursamıyordum, her iki taraf da benim tarafım değildi, onu sevmiştim. Bana karşı nazik olmuş, iltifat etmişti. Agnal'ın sözlerinden sonra aynı şekilde yaklaşıp yaklaşmayacağını merakla bekledim. Gülümseyip onu

selamladığımda şaşkınlığı hâlâ üstündeyken, başındaki şapkayı çıkararak göğsüne bastırdı ve yaşlı bedeninin el verdiğince reverans yaptı. Gülümsemem bütün yüzümü kapladı.

Bir taraf seçmem gerekiyorsa onun tarafını seçebilirdim.

"İzi görüyor musun? Su atı onda iz bırakmış." Yan tezgâhtan sebze seçerken kaçamak bakışlarla bana bakarak konuşan iki kadının sohbet konusuydum.

"İzi görmeden de bunu söyleyebilirsin. *Su atına biniyor.* O bencil hayvanlar sırtlarına sinek konmasından bile hoşlanmazlar." Bahsedilen bencil hayvan başını havaya kaldırıp homurdandı. Onaylıyor, ona binmeme izin verdiği için minnettar olmamı bekliyordu.

Neredeyse sevimliydi.

"Kızı daha önce buralarda görmemiştim. Başka bir krallıktan mı gelmiş?" İlgimi çeken konu tam da bu olduğu için dikkat kesildim.

"Hayır, kısa bir süre önce onlardan biriyle buradan geçmiş."

Diğerinden daha büyük görünen kadın belirgin bir iğrenmeyle bakışlarını bana çevirdiğinde onları dinlediğimden habersizdi. Göz göze geldik, kaşlarımı kaldırdım. Göz göze gelmemizi beklemediğinden iğrenmesi irkilmeye dönüştü, bakışlarını hızla kaçırdı.

"Şuna bak!" dedi az önce benden korkan kendisi değilmiş gibi. "Bize böyle dik bakmaya nasıl cüret edebiliyor?"

"Onlar asla akıllanmıyor, başlarına gelen her şeyi bu yüzden hak ediyorlar işte."

Bahsettikleri kişi ben değildim ama birilerinin başıma gelenleri hak ettiğimi söylemesi içimde bir şeyleri kırdı. Kırılan şeyden saf bir öfke yayılmaya başladı ve saniyeler içinde beni sarıp sarmaladı. Kollarında yatıştırmadı, hayır. Beni oyuncağı yapmaya kalkıştı. Atı hareket ettirirken ona direnemedim, üstlerine sürdüm. İkisi de direkt onlara doğru geldiğimi görünce geri geri gitti. Devam ettim.

Biri arkasındaki boş kasalardan birine çarpıp yere düşerken çığlık attı, diğerini de kolundan çekip, kendisiyle birlikte yere düşürdüğünde durdum. Çığlık beni kendime getirdi. Onlara bilmeden konuştukları için zarar veremezdim. Yine de sinirlerimi bozmuşlardı. En azından bu korkuyu hak etmişlerdi.

Hiçbir şey yapmamışım gibi bir kayıtsızlıkla yoluma devam etmeden önce arkaya bakıp yaşlı adama gülümsedim. Pazarda yaşanılanları nefesini tutmuş bir şekilde izleyenlerin annemin arkadaşının kulağına gidecek kadar gürültülü olmasını dileyerek sokaklarda gezmeye devam ettim. Yavaş gidiyor, etrafta elbise alabileceğim bir yer arıyordum. Elbisenin

kurumasını beklerken ateşlenebilirdim. Yaralarımın suyla temas ettikçe yangılanması kaçınılmazdı. Şimdiden başım dönüyordu.

Kadınların konuştuğuna göre izi göstermeden de su atının insanı olduğumu belli edebilirdim. Alacağım elbisenin etekleri yeterince bol olursa yırtmaya gerek kalmadan uzun bir süre idare edebilirdim. As'ın verdiğinden başka param yoktu. Agnal gibi insanlardan çalmamak için idareli kullanmalı ve annemin arkadaşını buluncaya kadar bitirmemeliydim.

Bir de bu parayı çaldırmamalıydım.

Cam duvarı olan, oradan görünen çeşit çeşit kıyafetlerin olduğu bir yer dikkatimi çektiğinde aradığım şeyi buldum. Başımın ağrısı şiddetlenmiş, tanıdık gelen bir üşüme beni sarmıştı. Yaraların bazılarının kanadığını hissediyordum. Sızı o kadar aralıksızdı ki bir süre sonra hissetmemeye başlamıştım.

Acı alışmak zorunda olduğum bir şey hâline dönüşmüştü.

Su atından inerken bir an dengemi sağlayamadım ve sendeledim. Atın gövdesine başımı yaslayıp kendime gelmeye çalıştım. At huzursuz bir şekilde kıpırdandı. Başımı güçlükle ondan ayırıp toparlandım ve çantamı alarak uzaklaştım. Bir yere bağlamayacaktım çünkü kaçacağını sanmıyordum. Utanmasa peşimden içeri girerdi.

Terzihaneye girdiğimde orada bulunan kadınların birkaçı bana baktı. Temiz kıyafetleriyle daha temiz ve güzel kıyafetler seçerken elbisesi mahvolmuş bedbahtın kim olduğunu merak ediyorlardı. Kimisinde Reyna'da gördüğüm gibi dar pantolonlardan vardı. Ben de pantolon giymiştim daha önce ama hiç bu kadar dar pantolon giymemiştim. Bakışlarımı kaçırmama sebep olacak şekilde bacaklarının şeklini ortaya çıkarıyordu. Atın üstünde daha rahat olmam için bunlardan bir tane kendime alabilirdim ama bacaklarımı tamamen ortaya çıkartacağım bu görüntü çok rahatsız edici gelmişti. Bedenim benimdi, istemediğim kimse görmemeliydi.

Hem bol pantolonlar giydiğimde bile surat asan annem bu pantolonlardan giydiğimi görürse bayılabilirdi. Kadınların içinde kuğu gibi süzüldüğü elbiseleri seviyordu. Sevgisini bana da telkin etmişti. Uzun elbiseler, etekler hoşuma gidiyordu.

Terzihanedeki hazır elbiselere bakarken bir kadının gecelikle gezdiğini görüp şaşırdım. Mavi, kalçalarının hemen altında biten gecelik fazla abartılı ve dardı. Daha önce böyle bedene yapışan gecelik görmemiştim. Elbisesinin başına bir şey gelmiş olmalıydı.

Elinde mavi, üstünde belli belirsiz renkli çiçekler olan uzun bir elbise vardı. Ödemesini yapmadan önce son defa elbiseyi üstüne tutarak aynadan baktı. Yakası kareydi, köprücük kemiklerinin biraz altına gelen ince, mavi bir şerit yakasına eklenmişti. Kol kısmı geniş ve neredeyse şeffaftı. Kolumdaki sargı bezini gösterebilirdi ama elbisenin eteği ihtiyacım olan şekilde boldu. Küçük çantasından bende olan paraların aynısından bir tane çıkarıp ödeme yaptı. Para üstü olarak siyah üç kâğıt para aldı.

Bu, bu elbiseyi alabileceğimi gösteriyordu. Paralardan birini elbise için kullanırdım ve kalan paranın ne kadar olduğunu da öğrenmek için yiyecek bir şeyler alırdım.

Elbisenin bedenime uygun olanını alıp az önce ödeme yaptığı kadına aynı şekilde ödeme yapmak için yanına gittim. Çantamdaki paralardan birini çıkararak uzattığımda gözleriyle beni baştan ayağa inceledi. Parayı elimden alırken parmak uçlarını kullandı. Bana dokunmamaya çalışıyordu. "Bu yeterli değil." Parayı masanın çekmecesine atıp elini avucu yukarı bakacak bir şekilde aramızda tuttu. "O elbise bu kadar ucuz değil," dedi ve elini sallayarak daha fazlasını istediğini gösterdi. Kaşlarım çatıldı. Bakışlarım omuzumun üstünden henüz terzihaneden çıkmamış, aynı elbiseyi alan gecelikli kadına kaydı. "Bizimle kendini bir mi tutuyorsun?" diye sordu küstah satıcı. "Burada yaşadığın yetmiyor mu çirkin Artev?"

Beynimden vurulmuşa döndüm. Bu kelimenin anlamını biliyordum. Bu bir krallığın halkına verilen isimdi. Artevi Krallığı'na mensup kişilere Artev deniyordu. Artevleri biliyordum.

Ben onlardan biriydim. Bir Artev'dim.

Ve bir Artev asla çirkin olmazdı. Artevler güzelliğin ta kendisiydi.

Agnal'ın bana bir bakış atmalarının onlardan olduğumu anlamalarına yeteceğini söylemesi şimdi anlam kazanmıştı. Dirusa, kadınları ya fahişeleri ya da kadınlarının egolarını besleyecek hizmetkârları yaptıklarını söylemişti. Kadınlarının egolarını besleyecek hizmetkârlar... Buranın kadınlarının Artev kadınları kadar güzel olması mümkün değildi. Onları ezerek kalplerinin kirliliğinin yansıdığı çirkinliklerinin acısını çıkarıyorlardı.

Direniş, Artevi Krallığı'nı kurtarmaya çalışıyordu. *Krallığa, krallığımıza bir şey olmuştu.*

Burası neresiydi bilmiyordum. Onlar kimdi ve neden bizi aşağılıyorlardı? Bilmiyordum. Bir Artev olduğumu biliyordum. Nasıl bir Artev olduğumu bilmiyordum. Ben İskoç'tum ama Artev olmam onların dilini

konuşabilmemi bir yere kadar açıklıyordu. Birilerinden öğrenmiştim. Annem öğretmiş olabilir miydi?

Belki de annem düşündüğüm gibi benim dünyama ait değildi. O buraya ait olabilirdi. Burada diğer insanlar tarafından garipsenmezdi çünkü burası garipliklerle doluydu.

Annem beni yaşamam için kendi evrenine mi göndermişti? O da burada olabilir miydi?

"Parayı vermeyeceksen defol git," dedi satıcı bıkkınlıkla. "Verdiğin kadarını burayı ayak basarak kirletmenin bedeli olarak sayıyorum." Elbiseyi elimden çekti. "Daha fazla dokunma, uğursuz kokun geçmesin üstüne. Müşterilerim elbiseyi almaya yanaşmayacak senin yüzünden. Beni zarara sokacaksın."

Bildiklerim, bilmediklerim birbirine karışmıştı. Bir kâğıdı ortadan bölüp sol tarafa bildiklerimi, sağ tarafa bilmediklerimi yazsam solda yer alacağına emin olduğum bir şey vardı.

Bir Artev böylesine bir aşağılanmaya göz yummazdı. Asla.

Elbiseyi sertçe kendime çektim. "Almaya mı karar verdin?" diye sordu kadın dengesi bozulup öne eğilirken. Sevimli bir şekilde gülümseyip başımı salladım. "Param?" Sorunlu olduğumu fark edip tavrım hakkında daha fazla konuşmamaya karar vermişti. Parasını istercesine tekrar elini avucu yukarı bakacak şekilde aramızda tuttu, elimi elinin üstüne koydum. "Ne?" dediği sırada elini bir gürültüyle masanın köşesine çarptım. "Elim!" dedi acıyla. "Elimi kırdın!" Kırmamıştım, nazlıydı. Masanın ucuna denk geldiği için bileği burkulmuş olabilirdi, o kadar.

Elimi elinden çekmeden bastırmaya devam ederken, masanın etrafından dolandım. Arkasına geçip onu ittirerek masaya yaslayıp kendime yer açtım. Parayı koyduğu çekmeceye uzanmadan önce elbise yere değmesin diye sırtını askı olarak kullandım. Kadının az önceki küstah tavrından eser kalmamıştı. Korkuyla titriyordu. Yine de beni şikâyet edeceğini söylemekten geri kalmıyordu.

Çekmeceyi açıp oradan üç siyah para aldım. Az önce elbiseyi satın alıp giden kadının eline verdiklerinin aynısıydı. Paramın kalanını ona bırakamazdım. Terzihanedeki diğer kadınlar dehşetle bir şeyler söylerken çekmeceyi kapatarak elbisemi sırtından aldım ve onu serbest bıraktım.

"Seni şikâyet edeceğim!" diye bağırdı kadın acıyan bileğine elini dolayarak. Umursamadan terzihanenin çıkışına yönelmiştim. "Kafanı kopardıklarında orada olacağım ve kafandan önce ellerini kesmelerini isteyeceğim." Durup başımı yana çevirdim. Başka bir şey daha söylemesini bekledim ama ben durunca sesi de kesildi.

Bir Artev kadını olmadığı belliydi. Artev kadınları güçlü olurdu, boyun eğmez, tehditlere gelemezdi. Zarif, büyüleyici görünüşlerinin altında bir canavar yatardı. O canavar zapt edilemezdi.

Zihnim bu gerçekleri şüphe duymadan önüme dökmüştü.

Reyna ve Dirusa, Artev kadınlarındandı. İçimden bir ses o örümcek kadında da Artev kanı olduğunu söylüyordu.

Burada tanıdığım kadınlar sorunlu değildi, yalnızca Artev'di. Onların doğasında bu vardı.

Bizim doğamızda.

Terzihaneden çıkmadan önce elbiselerle dolu bir ayaklı askılığı devirdim. Burayı ayak basarak kirlettiğimi düşünmüştü, değil mi? Elbiselerin üstünden geçtim. Asıl şimdi kirletmiştim.

Elbiseyi çantamın içine sıkıştırıp çantayı ata bağladım. Ayaklı askılığı devirirken gücümün büyük bir kısmını harcamıştım, bu yüzden ata binmekte zorlandım. Su atı benim için yere çöktü. Ben sırtındayken kalkması çok zor olurdu, başımı iki yana sallayarak reddettim ama inatla yerde kalmaya devam etti. Sonunda pes ettim. Bindiğimde düşündüğümün aksine zorlanmadan kalktı. Gücünü küçümsemiştim.

Dizginleri tutan ellerim titriyordu. Titreyen sadece ellerim değildi. Tüm bedenim titriyordu. Dik tutmaya çalıştığım sırtım acı veriyordu. Üzerimdeki elbise neredeyse kurumuştu ama yaralara yapışan nemli kumaştan kurtulmalıydım. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Karanlık çökmeden kalacak bir yer bulmalıydım. Bir han işimi görürdü ancak hanı bulmak terzihaneyi bulmak kadar kolay değildi. Binalar birbirine benziyordu, asılı tabelalarda yazılar vardı var olmasına da okuyamadığım için ne neydi, ayırt edemiyordum.

Han olduğunu düşündüğüm bir yer bulmak saatlerimi aldı. Gündüz çoktan yerini geceye devretmişti. Diğer binalardan daha kısa ancak geniş avlusu olan bu bina bir hana benziyordu. Kapısı açıktı ve birkaç kadın içeri giriyordu. En kötü çıkıp gideceğimi düşünerek avluya açılan kapıdan geçtim. Su atını avluda bırakıp çantamı alarak handan, han olduğunu umduğum yerden içeri girdim. Bir masanın arkasında oturan yaşlı adam, "Hoş geldiniz hanımefendi," diyerek karşıladı beni. "Bu gece için neredeyse doluyuz. Odanızın zemin katta olmasını önemser misiniz?" Güçsüzce başımı iki yana salladım. Gözlerimi güçlükle açık tutabiliyordum. "İyi görünmüyorsunuz," dedi adam kaşlarını çatarak. "Bu gece için emin misiniz?"

Daha fazla konuşmasın diye çantamdan çıkardığım üç siyah parayı masaya bıraktım. Paraları alırken, "Üç gece mi kalacaksınız yoksa..."

Sözüne devam etmesine müsaade etmeden başımı tekrar olumlu anlamda salladım. "Sizi daha fazla bekletmeyeyim. Gördüğüm kadarıyla hizmetlerimizi bu gece alacak durumda değilsiniz. Sizin için de uygunsa daha sonraki bir geceyi ayarlayalım." Neden bahsettiğini bilmiyordum, sadece susmasını istiyordum. Her söylediğini onaylayıp odanın anahtarını aldım, beni odanın kapısına kadar bıraktı.

İçeri girip kapıyı arkamdan kilitledim, odayı aydınlatacak düğmeyi buldum. Tepedeki lambanın ışığı odayı tüm ayrıntılarıyla gözlerimin önüne sererken hiçbirine dikkat etmedim. Elbisenin yandaki fermuarını açarak üstümden çıkarmaya başladım. Sırtımdaki yaralara yapıştığı için çıkarırken âdeta canımın bir parçasını da söküp almıştı. "Kahretsin, kahretsin!" dedim acı içinde eğilip bükülerek. Alıştığım sızıdan çok daha keskin bir acıydı. Ağlamaya başladım. Yaşlar gözlerimden yanaklarıma hiç durmaksızın dökülürken, yere çöktüm. Ellerimi yüzüme kapattım. Çıplak dizlerimi karnıma çektim. Orada, odanın ortasında bitkin düşünceye kadar ağladım.

Acıya alışmalıydım. Alışmak zorundaydım, son günlerde o kadar kanamıştım ki buna çoktan alışmış olmam gerekiyordu.

"Anne..." diye fısıldadım. "Anne, ne olur bana yardım et. Anne çok acıyor. Ne olur yardım et. Bana bunu yaptıklarında engelleyemedin, bari şimdi yardım et." Yerde cenin pozisyonunda kıvrıldım. "Beni koruyacağına söz vermiştin," dedim kızgınlıkla. "Bana her ne olursa olsun yanımda olacağını söylemiştin. Hani, neredesin?"

Yoktu. Buraya geleceğimi bilirken bile beni burada bulacağını, tekrar beraber olabileceğimizi söylememişti. Bana arkadaşını bulmamı, onun yardım edeceğini söylemişti ama ne arkadaşı ne de kendisi vardı.

Andre de yoktu. Burada kimsesizdim, burada hiç kimseydim.

Soğuk zemine kıvrılmış ağlarken dışarıdan ne kadar âciz göründüğümü bilmek kendimden iğrenmeme sebep oldu. Böyle, bir an güçlü ve umut doluyken bir an güçsüz ve hayattan kopmuş hissediyordum.

Ben artık eve dönmek istiyordum.

"Anne beni eve götür," dedim kesik nefeslerimin arasında. "Sizi çok özledim. Dayanamıyorum."

Anneme kızıyordum. Beni buraya hâlâ zamanım olduğunu düşünerek göndermişti ama zaman bu muydu? Annemin cadı olduğunu savunup bize sırtımızı çeviren dostlarımız bile böylesini yapmamıştı. Beni kırbaçlayan, vücudumda kesikler açan, küfürler eden, son günlerimi onları eğlendirmekle geçirmemi teklif eden savaşçılar bile böylesini

yapmamıştı. Beni böylesine dağıtamamıştı çünkü zorla eteğimi sıyırdıklarında annemle kardeşimin yanımda olmasının verdiği güçle engel olabilmiştim.

İçlerinden birini öldürüp bir daha bunu yapmayı düşünmeye bile cüret edememelerini sağlamıştım. Bunu beni zindandan dışarı çıkarıp, kardeşim durmaksızın ağlarken ve annem ona yapmaması için yalvarırken yapmaya kalkışmıştı. Kendi hançerini boynuna saplamıştım. Üstüme yığılmıştı. Bana dokunmak için sırasını bekleyen diğer adamların, kardeşimin ve annemin gözünün önünde yapmıştım. Ölü bedenini yana itip ayağa kalkmış, bir damla gözyaşı dökmeden, zindana geri girmiştim.

O an bir damla gözyaşı dökmemiştim ama onlar benim canını aldığım bedenle gittikten sonra bütün gece annemin dizlerinde ağlamıştım.

Bana kimse böylesini yapamamıştı çünkü annem yanımdaydı. Beni dağıtmalarına izin vermemiş, dağılan her zerremi özenle toplamış, dokunuşları ve sözleriyle yerine dikmişti. Geride iz kalmayacak şekilde beni iyileştirmişti.

Şimdi yoktu. Beni, insanlara kaba davrandığım için kötülüklerine iyilikle karşılık vermemi içeren bir yığın sözle azarlamıyordu. Islak elbiseyle rüzgârda kaldığım için kızmıyordu. Yaralarımı sarmıyordu, ateşimi düşürmüyordu. Hiçbir şey yapmıyordu. Beni benimle bırakmıştı.

Zihnimin gidip geldiği, bilinçliyken de bilinçsizken de ağlamaya devam ettiğim süre boyunca gücümü iyice tüketmiştim. Soğuk zemin beni daha fazla hasta etmişti. Kalkmazsam burada ölecektim.

Güçlükle ayağa kalkmaya çalıştım. Ellerimi yere bastırıp kollarımı bedenimin ağırlığını taşımaya mecbur bıraktım. Doğrulduğum her seferde tekrar düştüm. "Yapamıyorum," dedim güçlükle araladığım gözlerimi etrafta gezdirip. "Yapamıyorum, yardım edin."

Kimse gelmedi.

Aniden bir yardım eli uzanmadı. Beni kimse ayağa kaldırmadı. "*Kimin var ki?*" diyen acımasız bir ses kafamın içinde yankılandı. "*Kimin var? Hiç kimse. Sana kimse yardım etmez.*"

Ben de yerde sürünüp çantama ulaştım. Kremi sırtıma sürmek için uğraştım ama başaramadım. Ateşim olduğundan üşüyen bedenimi ısıtmak için aldığım elbiseyi üstüme geçirdim. Yan tarafındaki fermuarını çekemedim. Yatağa çıkmak için yine yerde süründüm. Örtülerin altına girip göğsüme batan hançeri yastığın altına sıkıştırdığımda gözlerimi daha fazla açık tutamadım.

Yatağa çıkmak için yerde süründüğümü benden başka kimse bilmeyecekti ama ben bu hâlimi asla unutmayacaktım. Kalbimi kötülükle

karartsam da unutmayacak, öfkemi canlı tutacaktım. Beni bu hâle getirenleri kendi hâllerine bırakmayacaktım. Hemen olmayacaktı ama bir gün elbet olacaktı.

Hastalığın bitkinliğiyle uykuya daldığımda uyanıp uyanamayacağımdan emin değildim, alamadığım intikamın hırsı bedenimi sarmalamıştı. O hırsın kollarında avuttum kendimi. Acılar hiç dinmedi, uykumda ağladım. Ağlamam hâlâ yaşadığım anlamına geldiğinden dakikaları, saatleri dinlenmeye harcadım.

"Ne kadar da güzelsin." Bir elin tüy kadar hafif dokunuşlarını yanağımda hissettiğimde uyumamın üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Birkaç saatliğine uyumak için gözlerimi kapatmıştım ancak hem günlerce uyumuş hem de birkaç dakika gözlerimi kapatmış gibiydim. "Hasta olduğun için bana kalman moralimi bozmuştu ama o zaman böyle bir güzellikle karşılaşacağımı bilmiyordum."

Birinin bir şeyler söylediğini duyabiliyordum ama kelimeleri bir araya getirip zihnimde yorumlayamayacak kadar uykuluydum. "Hadi uyan," dediğinde bu sefer anlamıştım. "Gözlerini görmeliyim."

Ne?

Ağladığım için birbirine yapışan kirpiklerimi zar zor ayırdım. Başta ışığa alışamamış ve hiçbir şey görmemiştim ama gördüğümde de algılayamadım. Yüzüme eğilmiş biri vardı. Ben uyurken benimle konuşan oydu. Gözlerimi açtığımda, "Uyandırdığım için üzgünüm," dedi, eli belime kaydı. "Sen uyurken seni eğlendiremezdim."

Ne?

Beni uykulu, sersem hâlimden sıyıran şey dehşet oldu. Ellerimi havaya kaldırıp onu telaşla göğsünden iterken doğrulmaya çalıştım. "Krallık aşkına, ne kadar güçsüzsün," dedi gözleri apaçık bir hoşnutlukla parlarken. "Narin kadınlara bayılıyorum. Bu gece fena hâlde şanslıyım."

Anlamıyordum, kalbim korkuyla çarparken bir kurtuluş aramak için zihnimi tamamen uyandırmaya çalışıyordum. En son bir hana gelmiştim. Şu an hâlâ o handaydım. Tuttuğum odanın kapısını kilitlemiştim. Yatağa yattığımda biraz dinlenmek istemiştim. Uyumuştum ve uyandığımda tanımadığım bir adamı yatakta, yanımda bulmuştum. Ahlaksız adam yüzüme eğilmişti, eli belimi okşuyordu.

Onu bir kez daha ittim. Bu kez başarılı olmuştum, eli belimden uzaklaştı ve yatakta yanıma oturdu. Hızla doğruldum, elim göğüslerimin arasındaki hançere gitti.

Orada değildi.

En son göğsüme battığı için yastığın altına koymuştum. Almak için telaşla yastığın altına uzandım.

Orada da değildi.

"Bunu mu arıyorsun?" dedi adam hançeri tuttuğu elini sallayarak. "Böyle eğlenceler için fazladan ödeme yapman gerekiyor." Hançeri kınından çıkarıp metal yüzeyinde parmağını gezdirdi. "Aslında düşündüm de bu seferlik ödeme kalabilir." Üstüme atılarak beni bedeniyle hapsettiğinde çığlık attım. "Güzel," dedi keyifle. "İhtiyar hiç konuşmadığını söyleyince dilsiz olduğunu düşünmüştüm ama sesin çıkıyor."

Başını boynuma gömdüğünde sertçe saçlarına asılıp onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştım. "Karşı koyuyormuş gibi davranman çok hoşuma gitti."

Bir kâbus görüyordum. Bu bir kâbus olmalıydı. Bütün her şeyin üst üste gelmesi mümkün değildi.

Ağırlığını üstüme vermiş, hastalıktan bitkin bedenimi eziyordu. Çırpınıyordum ama işe yaramıyordu. Sırtımı yatağa bastırdığında yaralarım ağrıyor ve beni daha fazla güçsüzleştiriyordu. Gözlerimi açmakta bile zorlanırken onu üstümden atabilmem imkânsızdı.

İğrenç nefesi boynuma çarparken kusmak istedim. Kusarken sadece midemde kalanları değil, tüm bu pisliği de vücudumdan çıkarıp atmak istedim.

Dudakları boynuma değince titredim. Buna izin veremezdim. Bu da olursa yaşayamazdım. Üstesinden gelemezdim.

Diğer elini de belime koyunca hançeri yatağa bıraktığını anladım. Ellerimi boynundan indirip yatağa koydum ve hançeri aradım. Görmüyordum, yatakta ellerimi gezdirirken sol elimin işaret parmağı hançer yüzünden çizildi. Oradan akan kanın ıslaklığı yatağa bulaştı ama ilk defa bir yerimin kanamasına bu kadar mutlu olmuştum.

Hançerin kabzasını kavrarken kını da elime geldi. Hançeri sertçe adamın omuzuna sapladım. Acı içinde bağırıp geri çekildi ama durmadım, hançeri çıkarıp onu tekrar bağırtarak bir kez daha sapladım. Nereye sapladığımı fark etmedim bile. Küfrederek yana devrildi. Hançeri pis bedeninden çıkarıp yataktan kalkmaya çalıştım. "Seni geberteceğim!" diyerek kolumu tuttu. "Ne sanıyorsun kendini?" Kolumdaki elini hançerle çizdim. Saplasaydım kolumu da yaralayabilirdim. Bir yara daha alamazdım. Yataktan çıktım, kapıya koşmam gerekiyordu ama koşamayacak kadar bitkindim. Ben odadan çıkınca peşime takılabilir ve beni kolayca yakalayabilirdi. Zemin katta olduğumuzu hatırlayarak titreyen

ellerimle perdeyi açtım. Adam aralıksız küfrederek ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Karanlıktan dolayı başta pencerenin önünde olanı göremedim. Pencereyi açınca sesini duydum. Su atı beni pencerenin önünde bekliyordu.

Ayağımı uzun pencerenin kısa korkuluğundan dışarı attığımda aynı anda bir el beni saçlarımdan tutup geriye çekti. Sırtım yere yapışırken adam öfkeyle, "Nereye gidiyorsun?" deyip kan akan kolunu boğazıma bastırdı. "Ödemeni yaptın," dedi nefesimi keserken. Nefes almak için çırpınmaya çalıştım. Elimi yine ona doğru savurdum ama bu sefer bileğimden tutup yere bastırdı. "İşim bitmeden hiçbir yere gitmiyorsun."

Camın kırıldığına dair bir ses duyduğumda ondan kurtulmamın bir yolu kalmadığını düşünüyordum. Boğazıma baskı uyguladıkça ruhumu bedenimden kazıyordu, geriye cansız bir vücut bırakmasına çok az kalmıştı ancak cam kırıldığında bir şeyler değişti.

Gücü üstümden çekildi. Su atının öfkeli bir ses çıkararak şaha kalktığını gördüm. Onu benden uzaklaştırmak ata yetmemişti, ön ayaklarının üstüne düştüğünde, hedefinde göğsü vardı, öyle sert bir şekilde düşüp ağırlığını ona verdi ki kaburgalarını kırdı, atın ayakları göğüs kafesinin içine battı. Adamın bağırışı kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

Onu henüz öldürmemişti ama planlarında bu vardı. Delicesine parlayan mor gözlerinde bunu gördüm. O an bilinçsiz bir hayvandan daha çok, öfkeli bir insanın gözlerine benzedi gözleri.

Mor pullarının ve gözlerinin ardında binlerce yıldız kurdu birikti, odayı mosmor bir ışık kapladı. Işığın kaynağı oydu.

Sonra... Sonra su dökülmeye başladı.

İçinde gizli bir şelale varmışçasına bedeninin etrafından sicim gibi su döküldü, odanın zeminini kapladı. Yerde yattığım için su saçlarımı, elbisemi geçip tenime ulaştı. Buz gibiydi, suya düştüğümde hissettiğim soğukluğun aynısıydı.

Ayaklarını göğsüne gömerek kaburgalarını kırdığı adamı boğdu. Onu vücudundan akan sularla boğdu.

Suyun yükseltisi arttığında, bir elimde sıkıca tuttuğum hançer ve kını varken ellerimi yere bastırarak doğruldum, boğulmaktan kurtuldum.

Su atı durmadı. Ayaklarını adamın artık görülmeyen göğsünden çekti, su kırmızıya boyandı. Bedeninden hâlâ az az olsa da su akıtmaya devam ederken yanımda yere çöktü, kendimi güçlükle sırtına attım. Kırdığı camdan dışarı atladığında, boynuna sıkıca sarılıp düşmemeye çalıştım.

"Lütfen beni güvenli bir yere götür," dedim boğazımın ağrısı yüzünden güçlükle. Kendi dilimde konuşmuştum, beni anlamayacağını düşünüp onların dilinde aynı cümleyi tekrar ettim.

Hâlâ ışık saçıyor, karanlık yolu aydınlatıyordu. Bedeninden akan suyun yere çarparken çıkardığı sesleri duyuyordum. Sanki öfkesini üstünden atmak için hızlanmaya başlamıştı. Boynuna sımsıkı sarılmış, oluşturduğu rüzgâr yüzünden gözlerimi kapatmış bir şekilde güçlükle nefes almaya, yaşamaya çalıştım.

Rüzgâr yüzünden savrulacağım kadar hızını artırdı. Kendimi sırtında tutmakta zorlanıyordum. Çok öfkeliydi, sesimi çıkarabildiğim kadarıyla yavaş olmasını söylememi duymadı.

Pullarının ve gözlerinin yaydığı ışık yok oluncaya kadar koşmaya devam etti. Her geçen saniye hızını daha fazla artırmıştı. Geçtiğimiz yollardaki her şey bulanıktı, hiçbir şeye odaklanamıyordum. Bunda yorgunluğumun etkisi de vardı belki de. Kulaklarıma rüzgâr uğultusundan başka bir şey gelmiyordu. Beni nereye götürdüğünü bilmiyordum. Güvenli bir yer demiştim, onun güvenli yeri suyun derinlikleriydi. Beni oraya, o ormana götürüyor olabilir miydi?

Tekrar o korkunç kadınla karşılaşırsam ne olacaktı? Su atı, beni ondan da kurtarabilecek miydi?

Beni, beni iyileştirecek bir şifacıya götürmeliydi. Bu hâlde yaşayamazdım. Yaralarım yangılanmıştı, tedavi olmalıydım. Tedavi olmazsam ölürdüm.

Koşmayı aniden bıraktığında bedenim savruldu. Ani duruşu beni öne doğru itti, sırtında kalamadım. Bir yere düştüm. Yaralarım ezildi, kemiklerimin parçalandığını sandım.

Birinin bana doğru eğildiğini hissettiğimde, hâlâ bir şeyler hissedebildiğimde, ölümün kollarında olmadığımın ayrımına vardım. Hemen sonra bir silahın ateşlendiğine dair ses duydum.

"Siktir," dedi biri. Sesi tanıdım. Bu sesi tanıyordum.

Sesin sahibi beni kollarına doğru çektiğinde bundan emin oldum. *Bu sesi tanıyordum.*

Etrafımı saran ferah huş ağacı kokusunu da öyle.

Beni ona getirmişti. Su atı bana burada iyi davranan tek kişiye getirmişti beni. Kendimi yine onun kollarında bulmuştum.

Kendisiyle birlikte beni de bir köşeye çekti. Kirpiklerimi güçlükle araladığımda arkadaki sokak lambasının aydınlattığı gölgeli yüzündeki simsiyah, beni içine çeken gözleriyle karşılaştım. Gözleri kısıldı. "Sen," dedi

nefes nefese bir hâldeyken. Şakağından kan akıyordu. O an arka plandan bir patlama sesi geldi.

Birinin bağırdığını duydum ama patlamanın kulaklarımda bıraktığı uğultu ne dediğini anlamamı imkânsız kıldı. Bağıran kişi bize yaklaştı. "Neredeyse ölüyordun," derken yine bağırdı. Bu kez uğultuya rağmen duyabildim. Ovid'di.

"Benimki yine kurtardı kellemi," dedi As gözleri yüzümde gezinirken. "Ne yaptın kendine böyle?" dediğinde bu sefer konuştuğu kişi bendim. Kolunu belime sarmış, beni göğsüne yaslamıştı. Diğerini ıslak saçlarımı yüzümden çekmek için kullandı.

"Seninki mi?" Saçlarımı yüzümden çekerken tenime değen parmaklarının soğukluğuna rağmen dokunuşlarının sıcaklığı gözlerimi doldurdu. "Seninki kim?"

"Jarlan'ın Kızılı," dedi esrarengiz bir sesle. *Jarlan'ın Kızılı mı?*

"O mu?" dedi Ovid hayretle. "Kızı daha fazla aramana gerek kalmadı. Kendi isteğiyle sana geldi. Bahsedilen kadar deli olmalı."

Beni mi arıyordu? Ne zamandan beri?

As ona cevap vermedi, beni incelemekle meşguldü. Bakışları boynuma düştü, orada yer edindiğini düşündüğüm kızarıklığı görünce kaşları çatıldı. "Bunu sana kim yaptı?" diye sorduğunda elime havaya kaldırabilseydim öfkesini avuçlayabilirdim.

Ağlamaya başladım.

Birinin bana yapılan bir şeye öfkelenmesi beni ağlatmaya yetmişti. O kişinin saçlarımı yıkayan, uykusunda onu izlememe izin veren, yaralarıma krem sürerken parmakları soğuk olduğu için nefesiyle, üfleyerek ısıtmaya çalışan adam olması gözyaşlarımın şiddetini artırmıştı sadece.

"Şşh, tamam. Ağlama." Soğuk parmaklarını yavaşça gözlerimin altında gezdirip gözyaşlarımı sildi. "Ağlama. İyi olacaksın."

Ona inandım. Ona inanmaktan başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ona inanmak zorundaydım.

Gözyaşlarımı süpüren parmakları dizlerimin arkasından bacaklarımı kavradı. Kucağında benimle birlikte ayağa kalkarken, "Kollarıma düşmeyi alışkanlık hâline getirmeyeceksin, değil mi?" diye sordu, aklımı dağıtmak içindi. Ağlamayı bırakabilmemi sağlamaya çalışıyordu.

Başımı göğsüne yaslayıp ellerimi kucağımda birleştirerek gözlerimi sımsıkı kapattım.

Güvendeydim.

"Neyse," dedi beni göğsüne iyice bastırırken. "Ben seni kollarıma almayı alışkanlık hâline getirdim bile."

9

Buraya geldiğimden beri çok fazla rüya görüyordum.

Sanki bir an gelecek ve kendi dünyamı, kendimi unutacaktım. Zihnim bunun olmasını yavaşlatmaya çalışıyor, anılarımı bana birer rüya olarak hatırlatıyordu. Rüyalar bu evrenin uğursuzluğundan etkilendiğinde rüya olmaktan çıkıp kâbusum olmaya başlıyordu.

Yine bir anımı bana hatırlatan bir rüyaydı. Onu gördüm; adını hatırlamak istemediğim, varlığını tamamen yok saydığım kişiyi. Sevgilimi...

Roy'u beni ilk defa öptüğü yerle birlikte hatırladım. Zihnim onu bile isteye unutmaya çalıştığımı anlamamış, uzun zamandır onu düşünmediğimi fark edip beni yanındayken en çok heyecanlandığım ana götürmüştü.

Evimin yakınındaki ormandaydık. Sırtımı ağacın pürüzlü yüzeyine yaslamıştım; elbiseme rağmen sırtıma batan, ağacın kavuğundan ayrılan diken gibi parçaları hissediyordum ama bunu hiç umursamıyordum. Roy bir elini başımın yanından ağaca koymuş, üzerime eğilmişti. Açık bıraktığı gömleğinin ardından görünen karnındaki kaslar bu hareketiyle birlikte kasılmıştı ama gözlerimi oraya, beyaz tenine çeviremiyordum. Masmavi gözlerindeki hayran ifadesiyle bana bakıyor ve gözlerinden başka bir yere bakmamı engelliyordu. Diğer eli kızıl saçlarıma sataşıyordu.

Onu sevmiş miydim bilmiyordum ama beni heyecanlandırıyordu. Beni her zaman heyecanlandırmıştı. Bu, yirmi üç yaşına kadar hiçbir erkeğin ilgisini çekmediğimden olabilirdi. Deliliğim kimsenin hoşuna gitmezdi. Onlar zapt edebileceği bir kadın isterlerdi; seçtikleri kadın evini temizlemeli, çocuklarına bakmalıydı. Güzel yemekler pişirmeli, söküklerini dikmeli, kırlarda çiçek toplamalı ve çiçek gibi kokmalıydı. Etraflarında pervane olmalıydı kadınlar. Bu yüzden benden uzak dururlardı çünkü onlara onlara itaat etmeyeceğimi bilirlerdi.

Roy bana yaklaşan ilk erkekti. Başta benimle dalga geçtiğini düşünmüş ve onu terslemiştim ama benimle uğraşmaya devam etmişti.

Sonunda onun bana kur yaptığını kabullenmiş, hakkında iyi şeyler düşünmeye başlamıştım.

"Seni öpmek istiyorum," demişti o gün. "Buna izin verir misin?" Benden izin istemesine bayılmıştım. Bir de birini öpmenin nasıl hissettirdiğini öğrenmek için fazlasıyla hevesliydim. İzin vermiştim.

Dudakları dudaklarımı bulduğunda yaşadığım heyecanı daha önce hiç yaşamamıştım. Ellerim gömleğine asılmış, birkaç saniye süren öpücüğüne kendimi kaptırmıştım.

Rüyamda o anı tekrar yaşadım. Heyecanım o anki kadar çok değildi ama yine de kalbim hızlı atıyordu.

Gerçekte olduğu gibi birkaç saniye sürdü ve bittiğinde rüyam yine bu evrenin uğursuzluğundan nasibini almıştı. Geri çekildiğinde gördüğüm gözler Roy'a ait değildi.

Simsiyahtı.

Roy'un aksine tatlı bakmıyordu, yırtıcı bakışları beni tüketmek istiyordu. Roy'un giydiği kıyafetlerin içindeydi ama önü açık beyaz gömleğinden görünen şey esmer, soluk teniydi. Uzun ve güçlüydü. Sol köprücük kemiğinde Meliv'in bıraktığı izin neden ona bu kadar yakıştığını anlayamıyordu.

Roy gibi izin istemek yerine, "Seni öpeceğim," diye haber verdi. Başımı sallayıp yine de ona izin verdim. Bana doğru eğildi ve dudakları dudaklarımla buluştuğunda heyecanın ne demek olduğunu anladım.

Nazik olan hiçbir şey yoktu. Yerine geçtiği adam gibi bana sadece dudakları dokunmadı. Ağzımı esir almışken kolları belime sarıldı. Gövdesine yapıştım. Soğukluğu parmaklarıyla sınırlı değildi. O buz gibiydi ama beni yakmaya yeminliydi. Dokunduğu her yerde buz yanıkları bırakabilirdi ve aldırmazdım.

Çekingen değil, meraklıydım. Ellerim dokunmak istediğim saçlarını buldu. Saçlarını kısa kullanıyordu ama uzun olmasını, rahatça parmaklarımı tutamlarının arasında gezdirebilmeyi diledim. Parmaklarımı ensesine bastırdığımda sert bir nefes alıp ellerinden birini boynuma koyarak başımı eğmemi sağladı. Beni istediği şekilde tuttu. Kollarında şekil aldım. Buna bayıldım.

Dudakları dudaklarımdan çeneme, çenemden boynuma ulaştı. Boynuma dudakları yerleşince elini aşağı indirdi, bacağımda dokunuşunu hissettim. Orada başımı arkaya yatırmış, gözlerimi yummuş bir şekilde hiçbir şey yapmadan duruyor ve bana ne isterse yapmasına göz yumuyordum. Olmam gereken yerdeydim sanki.

Onun kollarında.

Soğuk dudakları tenimde gezinirken adımı söylediğini duydum. Sesinden, adımı söyleyiş tarzından etkilendim. Bana her zaman adımla seslenmeliydi. O söyleyene kadar adımın bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum.

Adımı bir kez daha söyledi ve neden her şeyin böyle kusursuz olduğunu anladım. Bu kusursuzluk, ardından gelecek karmaşanın ve felaketin habercisiydi. İkinci kez adımı söylediğinde kapalı göz kapaklarımı aralamış ve ona bakmıştım. Ona baktığımda bedeninin dış çizgisi silikleşmeye başladı. Dudakları yok oldu, bana dokunan şey siyah dumanları oldu. Bedeni karardı, Sis'e dönüştü. Bacağımın üstündeki elinden sızan dumanlar bacağımı kapladı. Bu sadece başlangıçtı.

Sis beni tamamen sardı. Dondum.

Parçalara ayrılmadan hemen önce uykumdan uyandım. Kâbusumdaki gibi As'ı etrafımda hissettim ama bu sefer Sis hâlinde değildi. Ferah huş ağacı kokusu beni sarmıştı, göğsüne yan bir şekilde yaslanmıştım. Bir yataktaydık, arkamda oturmuş ve bana dayanak olmuştu. Soğuk parmakları dudaklarımın üstündeydi, kâbusun etkisiyle titredim.

"Aç ağzını, bir şeyler yemen gerekiyor," dediğinde parmakları dudaklarımı okşadı. "Sana yedireceğim, bana biraz yardımcı ol."

Gözlerimi daha fazla açık tutmaya çalışmayıp kapattım ve istediği gibi dudaklarımı araladım. Ne yediğimi anlayacak kadar kendimde değildim. Hastalığın sinsi varlığı bedenimde hüküm sürmeye devam ediyordu. Çiğnemek bile güçtü. Bunu fark edip bana bir şeyler yedirmek yerine içirdi. Yutkunmanın da güç geldiği noktada dudaklarım kapandı. "Biraz daha," dedi ama yapamadım. Onun kollarından karanlığın kollarına düştüm.

Belli aralıklarla uyanıyor, birkaç dakika sonra tekrar uyuyordum. Günler, geceler birbirine girmişti. Sesler vardı fakat tepki veremiyordum. Bazen Ovid ve As'tan başkaları da oluyordu. Yakınımda olmuyorlardı ama sesleri geliyordu.

Ne zaman uyansam Meliv'in hırıltılı nefeslerini duyuyordum. Beni yalnız bırakmıyordu. Su atı neredeydi?

"Başında daha ne kadar bekleyeceksin?" diye sordu As. Uyandığım birkaç dakikadaydım yine, gözlerim kapalıydı. Meliv havladı. "Ona iyi bakıyorum. İyileşiyor." Oğlu bu sefer hırladı. "Bana kızma, kalmasını söyledim. Gitmek isteyen, başını belaya sokan kendisi." Su atı beni seçmeden önce Meliv'in As'a kızması beni şaşırtırdı ancak şimdi buna o kadar da şaşırmıyordum. Yüzsüz atın onu geride bıraktığımı anlayınca kafamı nasıl ittirdiğini, ters ters baktığını hatırlıyordum. Meliv'in

homurtusu, As'ın oflamasına karıştı. İkisi de huysuzdu. "Ona olan düşkünlüğünü anlayamasam bana böyle homurdanamazdın oğlum," dediğinde anladığı şeyi merak ettim. "O sende de koruma isteği uyandırıyor, değil mi? Fazla sevimli."

Sevimliyi kötü bir şeyden bahseder gibi söylemişti. Sanki sevimli olmak suçtu.

Sonrasında ne konuştuğunu duyamadım. Yine uyudum. Günlerce mi uyudum yoksa saatlerce mi? Bilmiyordum. Uyandığım zamanlar As'ın bana bir şeyler yedirmeye çalıştığı, çoğunlukla başarısız olduğu anlardan ve rastgele olanlardan ibaretti. İyileşiyordum ama. İyileştiğimi hissediyordum.

As, Meliv'e söylediği gibi bana iyi bakıyordu.

Kendime geldiğim son seferde gözlerimi aralayacak kadar enerjim vardı. Dinlenmiş hissediyordum, hâlâ ağrılarım vardı ama daha fazlasını yapabilirdim.

Kulübede olduğumuzu sanmıştım ama kulübede değildik. As'ın evi de değildi burası. Siyah ve beyaz renklerin hâkim olduğu bir yatak odasında, devasa bir yatağın ortasında uzanıyordum. İlk başta odada benden başka hiç kimse yoktu ama dikkatli dinleyince nefes seslerini işittim. Yatağın ucundan geliyordu. Meliv oradaydı.

Yattığım yerden doğrulduğumda havladığını duydum. Onunla konuşmayı düşünsem de nerede olduğumu bilmeden bunu yapmak istemedim. Uyandığımı fark edince yatağın ucundan yanıma geldi ama başını bacaklarımın üstüne koymak yerine yanına koydu. Hasta olduğumu biliyor, bana ağırlığını vermiyordu. Elimi uzatıp başına değinceye kadar gezdirdim. Yumuşacık tüylerini bulduğumda yüzümde bir gülümseme oluştu.

Varlığını özlemiştim. Son seferde onu arkada bıraktığımda çıkardığı ağlamaklı ses hâlâ kulaklarımdaydı.

Başını okşarken bakışlarım yatağın yanındaki komodinin üstündeki hançeri buldu. Agnal'dan *aldığım* hançerdi. Kını da yanında duruyordu. Su atı beni handan As'a götürdüğünde hançer hâlâ elimdeydi ancak durduğunda ve kendimi As'ın kollarında bulduğumda, hançeri elimden düşürmüştüm. Biri bulmuş olmalıydı.

Elimi Meliv'in başından çekip hançere uzattım ve kınını geçirip onu tekrardan göğüslerimin arasına koydum. Hançeri yerleştirirken üstümdeki elbisenin son giydiğim elbise olmadığını fark ettim. Beyaz bir elbiseydi, benim satın aldığım elbise değildi.

Biri elbisemi değiştirmişti. *As mıydı?*

Yanaklarıma yayılan sıcaklıkla birlikte yataktan çıkıp çıplak ayaklarımı zemine bastım. Odanın kapalı kapısını açtığımda beni uzun bir koridor, aşağıya inen ve yukarıya çıkan merdivenler karşıladı. Birkaç katlı bir evdeydim. Soyluların kaldığı köşklerden birinde olmalıydım.

Koridorun ilerisinden konuşma sesleri geliyordu. Tereddütle adımlarımı oraya yönlendirirken Meliv de peşime takıldı. Onun arkamda olması bana kendimi güvende hissettirdi. Yürürken bu yüzden tehlikede olduğumu düşünüp de etrafı kontrol etmedim.

Seslerin geldiği yer bir banyoydu. Banyoyu görünce hem aç olduğumu hem de tuvalete gitmem gerektiğini fark ettim. İhtiyaçlarımı erteleyip seslerin kaynağına odaklandım. Banyonun ortasındaki tabureye oturmuş bir adam ve ayakta dikilen bir kadın vardı. Kadının saçlarında onlarca renk vardı ve terzihanede gördüğüm kadınınkine benzer siyah bir gecelik giymişti. Çıplak bacaklarına ve geceliğin sardığı bedenine bakmaktan kaçınıp yana çekildiği için gördüğüm adama diktim gözlerimi. Koyu kahverengi, uzun dalgalı saçları vardı ve sarı gözleri. Orada oturmuş, elleri dizlerini sıkarken çenesi kaskatı bir şekilde kadının onu tıraş etmeyi bitirmesini bekliyordu. Kadın onun şeyini kesiyordu. Şeyini...

Boynuzlarını?

Adamın saçlarının arasından uzanan, dallanan, geyiklerinkine benzer boynuzlar vardı. Kadın elindeki baltaya benzeyen ama daha küçük olan bir kesici aletle o dallara benzeyen çıkıntıları ayrı ayrı kesiyordu.

Kirpiklerimi birkaç defa kırpıştırıp bu görüntüden kurtulmaya çalıştım ama işe yaramadı. Gerçekten banyonun ortasında bir adam, gecelikli bir kadına boynuzlarını kestiriyordu.

Boynuzların bedeninin bir parçası olduğu, baltanın her saplanışında canının yanmasıyla anlaşılıyordu. Kadın, bir parçasını tamamen koparddığında adam acı içinde inledi. "Gerçekten bunu yapmaktan hoşlanmıyorum," diyen kadın bıkkınlıkla ellerini indirdi. "Sana acı veriyor."

"Geçiyor," dedi adam kayıtsız kayıtsız. Sesini sanki daha önce duymuştum. "Bu kadar uzamasına izin vermemeliydim ama bir türlü vakit bulamadım."

Boynuzlarını kesmeye mi vakit bulamamıştı?

"Kesmek zorunda değilsin," dedi kadın boynuzun elindeki parçasını parmaklarının arasında yuvarlarken.

"Ne yapayım Sinel?" dedi adam alayla. Kadının adı Sinel olmalıydı. Buranın isimlerine alışalı çok olmuştu, şaşırdığım şey şu an *boynuzlardı*. "Ortalıkta bunlarla mı dolanayım?"

"Sana yakışıyor." Kapının biraz ilerisinde onları izlediğimden habersizlerdi. İzlememem gerekiyordu ama kıpırdayamıyordum. Adamın boynuzları vardı yahu! Kadın onları kesiyordu, üstelik bu boynuzlar sakallar gibi kestikçe uzuyordu, konuşmalarından bunu çıkarmıştım.

"Bana ucubelik yakışıyor, haklısın." Sesindeki acı, yüzündeki gülüşle ters düşüyordu.

Burada lanetlilere ucube deniliyor olmalıydı.

Sinel omuzuna vurdu. Hâlâ sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. "Ucubelikle bir alakan yok Nero," dediğinde adamın sesinin neden tanıdık geldiğini anladım. Buraya geldiğim ilk anda As'ın yanında olan adamdı. Onu görmediğim için hemen tanımamam normaldi. Görseydim unutamazdım. Boynuzları olan birini nasıl unutabilirdim?

Nero alayla güldü. Sinel omuzlarını düşürdü. "Evimdeki herkesten daha az ucubesin," diyerek düzeltti cümlesini. Burası onun eviydi. Peki, benim burada ne işim vardı? As neredeydi? "Özellikle şu. Günlerdir küvetin içinde oturuyor." Kimden bahsettiğini göremiyordum, küvet görüş açımda değildi.

"Son seferinde çok su harcamış, biriktirmesi gerekiyor."

"Benim suyumu ve benim küvetimi kullanmak zorunda mı?" Bahsettiği kişi her kimse söylediklerini hiç umursamıyor, konuşmuyordu. "As, evimde yeterince ucube yokmuş gibi bir de şu iki ucubeyi getirdi."

Küvetteki bu sefer umursadı, kızgın bir ses çıkardı. *Su atıydı.* Huysuz, yüzsüz atım Meliv gibi başımda beklemek yerine küvette sefa sürüyordu.

Hiç şaşırmadım.

"Öyle söyleme, seni teper," diyerek söylediğine güldü Nero.

"Pullarını söküp satmak için bana bir sebep verir." Kaşlarım çatılırken koruma arzusuyla elim hançerime gitti. Kimse onun pullarını sökemezdi. Başımda beklememiş olabilirdi ama yine de hayatımı kurtarmıştı. Onun sayesinde buradaydım. Öncesinde sadece sinir etse de beni seçmişti. Aramızdaki bağ aklımın eremediği kadar özeldi.

"As bu söylediğini duymasın."

"As'ın o çirkin kızda ne bulduğunu bilmiyorum," diye söylendi Sinel. Çirkin kız ben oluyordum.

"Kıskanma, kıskanma. Kız kızıl bir afet," dedi Nero ve elinden boynuzunun parçasını aldı.

Sinel baltayı uyarıda bulunmadan boynuzlarına geçirdi, Nero bir küfürle geriye kaçmaya çalıştı ama balta boynuza saplanmıştı, bir işe yaramadı. Yüzü kıpkırmızı oldu. "Sana şunu yavaş yap, dedim!"

"Bir anda sökmek daha iyi olur diye düşündüm." Sinel'in masum konuşması ne bana ne de Nero'ya geçti. Nero elindeki boynuzunu kadının kalbine saplamak ister gibi bakıyordu. "Her neyse, ne diyordum? As'ın o kıza neden bu kadar taktığını anlamıyorum ama kimsenin ona yaklaşmasına izin vermiyor. Ovid'den başkasının şifacılığına da güvenmiyor."

"Büyüden nefret ettiğini biliyorsun." Nero hâlâ acı çekiyordu ancak baltayı elinde tutan Sinel olduğu için kızmak yerine onu ayak uydurmaya karar vermiş gibiydi.

"Evet, bu Ovid'e güvenmesini açıklar ama benden kızın kıyafetlerini değiştirmemi istediğindeki tavrını açıklamaz. Sanki bir anlığına bakışlarını başka tarafa çevirse kızı zehirleyeceğim. Öyle bakıyordu."

"Reyna kızın boynuna tasma geçirmeye çalışmış. Ondan geliyordur bu hareketleri. Kızı kimseye bırakmıyor."

Sinel bir ıslık çaldı. "Reyna'nın cesaretine hayranım."

"Cesareti yüzünden kolundan olmuş." Boynuzunun büyük bir kısmı koptuğu için artık yerinde duramıyordu. Tabureden düşecekti. "Nasıl olduğu bilinmiyor ama kolundan bir parça et kopmuş, sanki biri orayı ısırarak parçalamış."

"Meliv yapmıştır." Meliv yanımda homurdandı, o yapmamıştı. O zaman yanımızda bile değildi. Reyna acıdan bağırmamak için bunu kendisine yapmıştı. Acı öyle kötü olmalıydı ki boynundan tasmayı çıkarıncaya kadar ısırdığı yeri koparmıştı.

"As istemiştir," dedi Nero reddedilemez bir gerçeği dile getirircesine. "O yüzden kıza bulaşmayı aklından bile geçirme Sinel. O yokmuş gibi davran." Sinel ağzının içinde bir şeyler gevelese de konuşmayı devam ettirmedi. Baltayı daha derine batırdı, adam acı içinde haykırdı. Sanki biri canımdan bir parça alıyordu, bakmak bile acı veriyordu. Daha fazla izlemeye dayanamayıp koridorda ilerledim. Nereye gideceğimi bilmediğimden birkaç saniye durdum. Merdivenlerden aşağı inmeye karar verdim.

As'ı arıyordum ama bu koskoca köşkte onu nasıl bulacaktım? Bütün odaları gezmem gerekiyordu. Az önce gördüklerimden sonra odalarda karşılaşacaklarımdan korkuyordum.

Kapalı kapıları açmayı hiç denemedim. Alt katta yine aralık bir kapı gördüğümde oraya yaklaştım. Oda boş değildi. Yine bir kadın ve bir

erkek vardı. As'ın olmadığını görünce uzaklaşacaktım ama masanın üstündeki hareketlilik beni yerime sabitledi. Upuzun, karmakarışık, kahverengi saçları olan kadın odayı kaplayan bir ahşap masanın önünde duruyor ve yuvarlak, derin kabın içinde bir şeyler pişiriyordu. Masanın üstü kalabalıktı; çeşitli şişeler, bitkiler vardı. Odanın kırmızı ışığı altında kasvetli bir görüntü oluşmuştu.

Beni yerime sabitleyen şey bu değildi. Uzun, ahşap masanın üstünde oradan oraya koşuşturan bir çeşit sincaptı. Tam olarak sincap diyemiyordum çünkü onda yanlış bir şeyler vardı. İki ayağının üstünde koşturuyor, iki eliyle sımsıkı tuttuğu, masanın diğer ucundan getirdiği şişeleri yemek pişiren kadına uzatıyor, "Bu mu anne?" diye soruyordu. "Mavisini istedin ama pembesi daha güzel," diyordu.

Sincap konuşuyordu. İncecik bir sesi vardı ama konuşuyordu. Kadın da bu durum her gün şahit olduğu bir şeymişçesine, "Bu sefer de pembeyi deneyelim bebeğim," diyordu.

Masanın önüne bir sandalye çekip oturmuş, dirseğini masaya yaslayıp kadını izleyen adamınsa ten rengi siyahtı. Esmer değildi, siyahtı. Böyle bir ten rengi daha önce hiç görmemiştim.

Gerçi ben daha önce hiç konuşan sincap da görmemiştim. Boynuzları olan adam da...

Bu ev hayal ürünüm olmalıydı.

Hayır, bu dünya hayal ürünüm gibiydi.

"Boşuna uğraşıyorsun," dedi adam kadını bıkmadan izlerken. "İşe yaramayacak. Tasmanın büyüsünü kıracak bir şey bulamazsın."

"Anne, yeşilini de getirebilir miyim? O da çok güzel."

"Getir bebeğim," diye önce sincaba cevap verdi kadın. "İşe yarayacak," diyerek de daha sonra adamla konuştu. "Senin ucuz büyünden daha iyisini bulacağım. İnsanları öldürmeyecek ama onları fark ettirecek."

Belki de yemek pişirmiyordu. Kabın içinde kaynayan şey yemek değildi. Sincap koştur koştur gelip kabın yanında durdu, elindeki cam şişenin tıpasını ağzıyla çıkartırken baskı minik bedenine ağır geldi. Geriye doğru düşecekti, adam elini onun sırtına koyarak engelledi. "Teşekkür ederim pis büyücü," dedi sincap ciddiyetle.

"*Anne!*" diye seslendiği kadın güldü.

"Ne demek kumaş parçası," dedi adam. Sincap kaşlarını çattı. Gerçek değildi, onda konuşmasından ya da koşturmasından daha yanlış şeyler vardı.

"Kumaş parçası mı?" diye sordu saf saf.

Adam ağzını açacağı sırada kadın elindeki uzun kaşıkla kafasına vurdu. "Senin daha önemli işlerin yok mu? Rahat bırak beni."

"Şu an en önemli işimi yapıyorum," dedi ciddiyetle. "Seni bir gözünü oymaktan alıkoymak benim en önemli işim."

"Gözümü oymayacağım," diyen kadın masanın üstündeki bıçakla elini kesip kanını kabın içine akıttı. Avucundan bileğine kayan, oradan damla damla düşen kanı gözlerimle takip ettim.

Kesinlikle yemek pişirmiyordu.

"Kanın hafif bir karşılık." Bunu söylerken ayağa kalkmış, masayla duvar arasındaki küçük boşluktan geçerek kadının yanına gelmişti.

"Haklısın," diye onayladı kadın. Sonraki hamlesi bıçağı serçe parmağına geçirmek ve parmağını koparıp kabın içine düşürmek oldu.

Elim kusmamak ve çığlık atmamak için ağzıma giderken adamın, onun elini ellerinin arasına almasını dehşetle büyüyen gözlerle izledim. "Veya parmaklarının tamamını karşılık olarak vermeni engellemek işim," dedi ve gözlerini kapattı. Birleştirdiği ellerinden yeşil bir ışık çıktı. Kabın içine düşen parmak balçığa bulanmış bir şekilde kaptan çıkıp adamın parmaklarının arasından içeri sızdı. Işık söndü, adam gözlerini aralayıp elini çekti. Kadının parmağı yerindeydi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Böyle hileler hoşuma gidiyor." Keyifli bir yorgunlukla vücudunu gererken kadın yanında küçücük kaldı.

"Anne? Anne, neden parmağını kestin? Senin için ben parmağımı verebilirdim," dedi sincap ağlamaklı ağlamaklı.

"Seninki işe yaramaz ufaklık, canlı olması gerekiyor," diyerek sincabı dehşete düşürdü adam.

"Ben canlı değil miyim pis büyücü?" Tatlı sesinde afallamış suratını destekleyen bir şaşkınlık vardı. "Anne?"

Kadın sincabı kollarının arasına aldı. "Öylesin tabii bebeğim. Şüphen mi var?" Sincap rahatlayarak kadının boynuna sokuldu.

"Olmasın tabii de şu kulağındaki sökük mü? Pamukları çıkmış peluşun," diyen adam sincabın kulağına parmağını değdirdi.

Pamuk mu? Tabii ya, sincabın farklılığı bu yüzdendi. Konuşuyor olması bir yana, gerçek gibi gelmemişti çünkü bu bir oyuncaktı. Oyuncak canlanmıştı.

Kadın sincabı sımsıkı sardı, başının üstünü öptü. Ona bunu, bu kadın yapmıştı. *Bir cadı mıydı?*

Daha fazla izlersem aklımı kaybedecektim.

Kapalı kapılardan birinden kükremeye benzer bir ses geldi. Başka bir yerden çığlık duyup yerimde sıçradım.

As'ı bulmakla işim bitmişti, buradan hemen gitmem gerekiyordu. Cadılar, büyücüler, ucubeler... Bu köşkün her köşesinden bir şey çıkıyordu. Daha fazla kalamazdım.

Merdivenleri hızla inmeye başladım. Meliv'in nefesi hemen arkamdaydı. Onun varlığı bana küvette sefa süren su atımı hatırlattı. Onu almadan mı gidecektim?

Peki onu nasıl alacaktım? Sinel, Nero'nun boynuzlarını keserken kapıyı tıklatacak, sonra da küvette uzanan baş belasına beni takip etmesini mi işaret edecektim? Gelmezse ne olacaktı? Keyfini mi bekleyecektim? Kuyruğundan çekiştirip sürükleyemezdim ya!

As beni nereye getirmişti böyle? Akıl sağlığımın beni terk etmesine çok az kaldığını benden başka kimse göremiyor muydu? En sonunda bir elimde tencere, diğerinde kepçeyle sokak sokak gezecek, kepçeyi tencereye vurup ritim tuttururken, "Annemin arkadaşını arıyorum!" diye şarkı söyleyecektim. "Sen misin o? Değil misin? Neden değilsin?" diye insanlara sataşacak hatta elimdeki kepçeyle kafalarına vuracaktım. Sonra da beni bir yere kapatacaklardı.

Merdivenlerden inmeyi bitirdiğimde onu karşımda bulmayı beklemiyordum.

As geniş salona konulmuş yemek masasının sandalyelerinden birinde oturuyordu. Vücudu merdivenlere dönüktü. Saçları son gördüğümden bu yana uzamıştı. Çok az uzamıştı ama bir tutamı alnında kıvrılmıştı. *Saçları kıvırcık mıydı?* Yüzü gölgeliydi, yorgun görünüyordu. Siyah pantolon geçirdiği uzun bacakları aralıktı, bir eli dizinden o aralığa sarkıyordu. Diğer eli masanın üstündeydi, parmaklarının sardığı bardağı çeviriyordu. Üstünde beyaz, bol bir gömlek vardı. Gömleğin birkaç düğmesi açıktı ve soluk teni açık yakasından gözüküyordu. Beni görünce gözleri kısıldı. "Gel bakalım, gel," diyerek beni yanına çağırdı. "Jarlan'ın Kızılı."

Sözlerine odaklanamadım çünkü görünüşü bana rüyamı hatırlatmıştı. Rüya tüm detaylarıyla aklımdaydı. Bir bir önüme serilmekten çekinmediler. Kıpkırmızı oldum.

"Gel," dedi bir kez daha. Ayaklarım benden bağımsız bir şekilde hareket etti. "Ovid, bu saatlerde uyunacağını söylemişti. Nasıl bir belaya bulaştığını görmen için seni yalnız bıraktım. Gördüklerin biraz ipucu verdi mi?"

Beni utancımdan kurtarmak için farkında olmadan doğru bir yöntem izlemişti çünkü az önce şahit olduklarım utancımı arka plana atmıştı, kül kesildim.

As dudağının bir köşesini kıvırdı çok hafif. "Güzel, anlamışsın." Bana olmayan bir şey sunmamıştı, olanı göstermişti. Olanlar yeterince korkunçtu.

Simsiyah gözleri gözlerimden ayrılıp sapsarı olmuş yüzümde, yıkanmadığı hâlde neden temiz olduğunu bilmediğim saçlarımda gezindi. *Belki de saçlarımı ben uyurken yıkamıştı.* Bakışları bedenimde de dolandı. Çıplak ayaklarıma kadar bakmış, tekrar gözlerime çıkmıştı. "İyi görünüyorsun," diye gözlemini açıkladı. Soru değildi ama başımı salladım. "Biraz daha yaklaş." Dediğini yaptım hatta birazdan fazla yaklaştım. Bacaklarım bir bacağına değdi.

"Jarlan'ın Kızılı." Jarlan oydu, kızıl bendim. Jarlan'ın Kızılı da ben mi oluyordum? Bu ne demekti? "Direniş'te olduğunu açık etmekten çekinmeyen deli kızıl." Bunlar, onun sözleri değildi. Birilerinin söylediklerini tekrar ediyordu. "Ortalığı birbirine katan kadın. Bu sen misin?"

Hemen başımı iki yana sallayarak reddettim.

"Değilsin, öyle mi?" diye sorduğunda gözleri bu sefer keyifle kısıldı. Başımı kararlı bir şekilde aşağı yukarı salladım. "Bir kadının kardeşinden aldığın hançerle o kadının boynunu kesmedin o zaman."

Kesmemiştim, birazcık çizmiştim. Suçlamayı kabul etmedim. Başımı sallayıp kesmediğimi belirttim.

"Su atıyla kaldırımlara çıkıp insanları da korkutmadın o zaman."

Korktuklarını sanmıyordum. Bu suçlamayı da kabul etmedim.

"Pazar yerinde kadınları da ezmemişsindir sen."

Kesinlikle ezmemiştim. Kendileri düşmüştü. Oradaki yaşlı adam şahidimdi!

İşaret parmağını bardağın ağzında dalgın dalgın gezdirdi. "Mağazayı birbirine katıp satıcıyı yaraladıktan sonra elbise de çalmadın."

Ona saf saf baktım. Mağaza da ne demekti? Mağaza diye bir yere gitmediğimden emindim. Bilmediğim bir yere gitmezdim.

Gitmediğim bir yerde hiçbir şey yapamazdım, değil mi? Gerçi As'ın söyledikleri terzihanede yaptıklarıma benzerdi ama neyse ki terzihanede yaptıklarımı öğrenmemiş, mağaza diye bir yerde, başka bir kadının yaptıklarını benim yaptığımı sanmıştı.

Bunu da reddettim.

Başını arkaya yatırdı, boynu gerildi. Gözlerim orada iyice belirginleşen damarlarına kaydı, yutkunduğundaysa âdemelmasından bakışlarımı alamadım.

Bir sürü öyle durdu, düşünüyordu ya da sakin kalmaya çalışıyordu. Onun bana bakmasını beklerken yerimde duramadığım için hareket ettim, bacağımı dizine çarptım.

Geri çekilmedi. Aksine gözlerimizi tekrar buluştururken sandalyede biraz öne kaydı ve bacağımın alt bacağına tamamen temas etmesini sağladı. Aradaki eteğim ve pantolonuna rağmen teninin soğukluğunu hissedebiliyordum.

Rüyamda da soğuktu.

"Hiçbiriyle bir alakan yok yani," diyerek beni yine farkında olmadan utançtan kurtardı. Başımı kararlı bir şekilde iki yana salladım. "En büyüğünü sona sakladım." Keyifli hâlinden eser yoktu şimdi. Yırtıcı bakışlarından her an üstüme atlayacak da beni alt edecekmiş gibi tehditkâr bir hava yayılıyordu.

"Hiçbirini yapmadın ama bunu yaptığına eminim," dedi benim henüz duymadan reddetmeye hazırlandığım şey için. "Bana bir erkek hanını ziyaret etmediğini..." Çenesinde bir kas seğirdi. "Hizmetini almak için anlaştığın erkeği reddetmeye karar verince öldürmediğini söyler misin?"

Erkek hanı mı? Ne tür bir hizmetten bahsediyordu?

Adamı düşünmek bile midemi bulandırdı. Onu öldürmemiştim, o kendi kendini öldürmüştü. Bana saldırarak su atının öfkesini üstüne çekmişti.

Onu yine reddettim. Hiçliği andıran simsiyah gözlerinde bir kıvılcım çaktı. "Bir erkekle beraber olmak için benim sana verdiğim parayı kullanmadığını söylüyorsun, değil mi?" diye açık açık sordu. Donup kaldım.

Hizmet derken bundan mı bahsediyordu? O adamın da hizmet anlayışı bu muydu? Burada erkeklerin böyle bir hizmeti mi vardı?

Bunu bilmiyordum. Bunu tahmin edememiştim.

Tepki veremeyecek kadar şaşkındım. As benden bir cevap bekliyordu. Önceki sorularında yaptığım gibi reddetmemi bekliyordu.

Reddettim reddetmesine ama hem tereddüt etmiş hem de uzun sayılacak bir süre beklemiştim. Hâlâ bacaklarım bacağına yaslıydı, onların titrediğini hissetti.

Sonsuz sayılan bir süre boyunca bana bakıp hiçbir şey söylemedi. "İz nerede?" diye sormak için araladı dudaklarını. "Su atının izi nerede?"

Ona göstermemek için dizindeki elini alıp elbisenin üstünden bacağıma koydum. Bacağımın üst kısmındaydı ve o an eteğimi kaldırmak istememiştim.

As kaşlarını çattı, elbisenin kumaşından izi anlaması mümkün değildi.

Bacağımı başka birilerinin de gördüğünü düşünüp rahatlamaya çalıştım, rüyamdaki gibi bacağıma dokunmayacağından emindim. Emin olmaktan başka seçeneğim yoktu. Dokunması için bir sebep yoktu.

Elini tutmayı bırakıp elbisenin eteğini kaldırdım. Sağ bacağımı tamamen ortaya çıkardığımda As'ın eli hâlâ bacağımın yanındaydı.

Yine de su atının bıraktığı ize soğuk parmaklarını değdireceğini düşünmedim. Parmakları izin dış çizgisini takip etti, içine kaydı. Gözleri elinin hareketini izliyordu. Titrememem artmıştı, soğuk parmaklarının beni üşüterek titretmek yerine bunu cayır cayır yakarak yapması çok kötüydü. Soluğum boğazıma takılıyordu, güçlükle nefes alıyordum.

"Saf kızıl..." dedi kendi kendine. Başını kaldırıp bana alttan baktı. Kirpiklerinin ardındaki simsiyah göz bebeklerinde bir anlam gizliydi. "Bu iz her şeyi yaptığının kanıtı. O su atı seni seçti. Anlattığım her şeyi sen yaptın."

Nefes almayı bıraktım. "Sana seni bulacağımı söylemiştim, hatırlıyor musun?" Eli o izi tamamen kapladı, uzun parmakları bacağımın iç kısmına doğru kıvrıldı. "Bulacağımı ve kolay kolay bırakmayacağımı... Şimdi ellerimdesin ve bu sefer gitmene izin vermeyeceğim."

10

Kime, nasıl bir kötülük yapmıştım da kollarına düşmüştüm?

As Valor Jarlan; Sis'e dönüşerek insanların etrafını sarıp onları yok eden ve görünmez, dev bir köpeğe sahip, göz korkutucu bir adamdı. Teni buz gibiydi, kalbini buz kaplamış ve kanını dondurmuştu.

Bana iyi davranmıştı. Benimle ilgilenmiş ve yaralarımı sarmıştı. Daha fazlasını da yapmış, bir karşılık almadan gitmeme ses çıkarmamıştı ancak şimdi, ikinci defa kendimi onun yanında bulduğumda işler değişmişti. Onunla bir bağlantım olduğu söylentisi etrafa yayılmıştı ve ses çıkarmamasının aslında bir şans olduğunu da böylelikle fark etmiştim çünkü istemediği hâlde gitmeme izin vermeyecekti.

Buz gibi parmakları bacağımda, mor izin üstündeydi. Ufak bir dokunuşu bile tüm vücudumu titretirken yanında kalmak gibi bir seçeneğim olamazdı. Burada, ucubelerle dolu bu evde kalıp ne yapacaktım?

Annemin arkadaşının dikkatini çekmek için ortalığı birbirine katmıştım ama As'ın dikkatini çekmiştim. Ovid onun için Reyna'ya, "*Kim olduğunu unutuyorsun, sözünü dinlemek zorundayız,*" demişti. Direniş'in önderi olmalıydı. Direniş, Artevi Krallığı'nı kurtarmak için oluşturulmuştu. Şu an bulunduğum ev, Direniş'ten *insanlarla* doluydu. Direniş normal değildi ama zaten Artevi Krallığı da öyleydi.

Orayla ilgili bildiklerim sınırlıydı. Krallığın bereketli toprakları vardı. Dört tarafı sularla çevriliydi. Dışarıya kapalıydı; halk, topraklarına ve krallığa fazlasıyla bağlıydı. Başka krallıklarla iletişimleri yok denecek kadar azdı. Krallık neredeyse her kral öldüğünde başka bir aileye geçerdi. Tahtı hak eden kralın, oğlu çoğunlukla tahtı hak etmezdi.

Tahtı hak eden her zaman erkek de olmazdı. Bir kadın da tahtı hak ettiği takdirde kraliçe olurdu ve kendi kralını seçerdi. Seçtiği kralın yönetimde söz hakkı, kraliçeden fazla olmazdı. Tahtı kim elde etmişse krallığın sahibi oydu. Kral öldüğünde erkek ve kadın savaşçılar, prensler ve prensesler taht üzerinde hak sahibi olmak için yarışırdı. Yarışlar fiziksel gücü, zekâyı, becerileri ölçerdi. Yarışan savaşçılardan hayatta kalan yeni kral veya kraliçe olurdu.

Taht uğruna ölenler ulu savaşçılar olarak anılırdı. Tahtı kazanamayan, kazanamadığı hâlde yaşayan savaşçılar çok az olmuştu. Onlar da utançlarından kendilerini öldürmüştü.

Son Kral'ın ve Kraliçe'nin kim olduğunu bilmiyordum. Onlara ne olduğunu da öyle. Krallığı ne hâle getirmişlerdi de Artevler burada aşağılanıyordu?

Bu sefer tahta hak eden çıkmamış mıydı? Krallığı koruyamamış mıydı?

Hiçbirini bilmiyordum. Aklımdaki tüm soru işaretlerini giderecek kişinin annemin arkadaşı olacağını düşünüyordum ve onu bulmak zorundaydım. Bu evde kalarak ona ulaşamazdım.

As beni bırakmazsa kaçmanın bir yolunu bulacaktım. Bu sefer tamamen iyileştiğimden emin olacaktım. Zaman kaybetmemek için hastalığımı umursamadan harekete geçerek daha fazla zaman kaybetmiştim. Tamamen iyileşmeliydim.

Son seferde su atı olmasaydı iğfal edilerek öldürülecektim. Gücümü toplamalıydım.

As gitmeme izin vermeyecekti ama ben, onun beni iyileştirmesine izin verecektim. İyileştirdikten sonra benimle ilgili planları neydi bilmiyordum ama bunu öğrenecek kadar yanında kalmayacaktım. Kaçacaktım.

İyiliğini karşılıksız bırakacaktım. Buna üzülüyordum ama kendi dünyama döndüğümde o geride kalacaktı. Unutacaktım, o da unutacaktı.

"Melek kız ayaklanmış." As'ın eli hâlâ bacağımda, eteğimse hâlâ avucumun içindeydi ancak söylediklerinden sonra tutuşum gevşemiş ve kumaş eline doğru dökülmüştü. Simsiyah gözleri gözlerimdeydi, yine zihnimi okuma oyununu oynarken sessizdi. Ovid'in sesini duyduğunda hareket etti. Bacağımın içine doğru kıvrılan parmakları elbisemi tuttu, elbisemin eteğini aşağı doğru çekip kumaşı elimden kurtardı. Etek kolunun üstüne düştü, elini eteğin altından çıkarırken parmakları su atının izinden diz kapağıma kadar sürtündü. Parmak uçları tenimde buz yanıkları bıraktı, karnım kasıldı.

"Ayaklandı," diye cevap verdi gözleri yüzümü araştırırken. Bana ne yaptığının farkındaydı. Yoğun bakışlarından kaçınıp Ovid'in olduğu tarafa çevirdim başımı.

Açık kahverengi, çekik gözleri üstümde geziniyordu. Saçlarımdan parmak uçlarıma kadar ilerledi. Bakışları As'ın aksine karnımın kasılmasına sebep olmuyordu. Sevecen gözleri, sevecenlikten uzak boşluğuna rağmen beni onun kadar etkilemiyordu. As'ta bir şeyler vardı. Hem

koşarak uzaklaşma hissi uyandıran hem de incelemek, gizli sırlarını öğrenmek için can attığım bir şeyler.

Bu şeyler sinirimi bozuyordu. Zihnimin derinliklerine işleyip onunla ilgili bir rüya görmemi sağlamıştı. Hayır, kâbus. O bir rüya değildi. Roy'u öpmemden sonrası tamamen kâbustu. Onu öpmem, onun beni öpmesi, *beni tüketmesi* kâbustu. Onu istemiştim, kâbus olmasının sebebi buydu.

Ondan kaçmam gerekiyordu.

"O çıplak ayakla mı geziyor yoksa bana mı öyle geliyor?" diye sordu Ovid hayretle. "Çıplak ayakla gezmesine izin mi veriyorsun?"

As ofladı.

Ovid onun cevap vermemesiyle ilgilenmeden birkaç adımda yanımıza geldi. Beni bir anda kucağına alması tepki veremeyeceğim kadar beklenmedikti.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" dedi As az önce tenimde olan parmaklarından daha soğuk bir sesle. "İndir onu."

"Çıplak ayakla evde gezemez." Bir eli sırtımda, diğeri dizlerimin arkasındaydı. Yaptığına şaşırmaktan ve As'ın tüylerimi ürperten sesine odaklandığımdan hareket edemiyordum. "Şeytanları çağırıyor. Burada yeterince uğursuzluk var, daha fazlasını getirmesine müsaade edemeyiz."

"Ovid," dedi tehlikenin yaklaştığının habercisi olan sesiyle. "Onu yere indir dedim."

Sesinde gizlenen hiddeti Ovid de fark etmişti. "Yere olmaz," dediğinde diretmeye devam edeceğini sandım ancak öyle olmadı.

As'ın istediği gibi beni indirdi. Yere değil.

"Al kızılını," diyerek onun kucağına.

Kendimi As'ın kucağında buldum. *Bu kaçıncıydı?*

As'ın eli alışkanlıkla belimi bulurken Ovid, "Ayaklarının yere değmesine izin verme," diyerek ortadan kayboldu.

Beni As'ın kucağına bırakıp gitmişti!

Telaşla bir elimi omuzuna koyup inmek için hareketlendiğimde boştaki eli bacağıma yerleşti ve bacağımı sıkarak beni engelledi. Başımı geriye çekip ona baktığımda simsiyah gözlerinde eğlence parıltıları gördüm. "Onu duydun," dedi beni iyice kucağına yerleştirerek. "Evin içinde çıplak ayaklarınla gezip şeytanları çağıramazsın."

Ovid'in söylediği şey bir batıl itikat olmalıydı. As oflayarak buna pek inanmadığını göstermişti ama şimdi onun sözünü dinlememi söylüyordu.

Basbayağı benimle uğraşıyordu.

Kaşlarımı çatarak ters ters baktığımda dudağı çok hafif kıvrıldı. "Ayakkabın yatağın yanında duruyordu, çıplak ayakla gezmeyi tercih eden sensin," diyerek bu saçma batıl itikada inanıyormuş gibi yapmaya devam etti. "Yere basamazsın, yeterince basarak şeytanlara işaret verdin. Çoktan evin içine doluşmuş olabilirler."

Gözlerim kısıldı. Dudakları kıvrılmayı bıraktı ama o simsiyah gözlerindeki hareler eğlenmeyi bırakmadığını gösteriyordu. "Bu ev tam onlara göre bir yer." Belimdeki eli biraz aşağı kaydı, beni sıkıca tuttuğundan, kaçamayacağımdan emin oldu. "Gördüklerinden bunu anlamışsındır."

Madem yere basmama izin vermiyordu, o zaman bana ayakkabılarımı getirebilirdi ya da beni onlara götürebilirdi.

Bunu istediğimi belirtmek için merdivenlere doğru baktığımda beni hemen anladı. "Seni odaya taşımamı mı istiyorsun?" diye sordu. Başımı kesin bir şekilde aşağı yukarı salladım. "Kollarıma düşmeyi alışkanlık hâline getirdiğin yetmezmiş gibi bir de kollarımda olmayı mı alışkanlık hâline getirdin?"

Buraya keyfimden geldiğim yoktu!

Daha çok kaşlarımıçatıp hâlâ omuzunda duran elimi çektim ve tekrar kucağından kalkmaya çalıştım. Eli bacaklarımın altına kayarak dizlerimin arkasından kavradı. Benimle birlikte ayaklanırken, "Biraz dinleneyim demiştim. Yine kollarımda seni buldum," diye homurdandı.

Ovid gözükmüyordu, beni taşıması için bir sebep de yoktu. Kollarında olmaya alıştığımla ilgili suçlamaları vardı ama asıl o bedenimi kollarına almaya alışmıştı. Beni caddede bıraktığı gün evden çıkarken kucaklamaya çalıştığını unutmamıştım. Şimdi de canı istediği için bunu yapıyordu.

Hâlinden memnundu. As benim ona muhtaç olmamdan mı hoşlanıyordu yoksa altında başka bir sebep mi vardı? Merak ediyordum ama soramadığım için bu da binlerce sorum gibi cevapsız kalacaktı.

Üstelik bu soru annemin arkadaşına sorabileceğim bir şey değildi. Diğerlerinin aksine asla cevabını bilmeyecektim.

Merdivenlerden çıkarken Meliv de peşimizdeydi. Birinci katta kapalı kapılardan birinden yine kükremeye benzer bir ses duyduğumda kollarında sıçradım. "Korkma," dedi başını eğip bana bakarken. "Benimleyken daha fazlasını görecek, duyacaksın. Hakkında söylenenleri ne kadar reddetsen de sen osun. Jarlan'ın Kızılı. Bir ses seni korkutamaz."

Benimle ne yapmayı planlıyordu? Jarlan'ın Kızılı olmam onun bir işine yarıyor olmalıydı, olmak zorundaydı.

Onun adını bilen, onu adıyla tanıyan sayılı kişilerdendim. Beni ise sayısız kişi biliyordu. Laf hızla yayılmış, As'ın kulağına kadar gelmişti. Ovid bile, "*Al kızılını,*" demişti. Onun için açık hedef mi olacaktım? Herkesin gözü üzerimdeyken o arkada kalıp planladıklarını daha rahat mı yapacaktı?

Bana ne kadar iyi davranırsa davransın beni kullanmasına izin vermeyecektim. Yanında kalmam, *Jarlan'ın Kızılı* olmam mümkün değildi. Ben Larina'ydım. Şifacı Meg'in uslanmaz kızıydım.

Beni kaldığım odaya götürüp yatağın üstüne bıraktığında, ondan uzaklaşmak için aceleci davranmış ve kolunun sırtımdaki yaralara sürtünmesine sebep olarak kendi canımı yakmıştım. As anında kolunu çekip daha fazla acı çekmemi engelledi. Kaşları çatılsa da aptallığım hakkında yorum yapmadı. Dediği gibi yatağın yanında olan ayakkabıları bulmak için aşağı bakarken elini çenemin altına koyarak göz göze gelmemiz için başımı kaldırdı. Bacaklarımı altıma almış, ellerimi dizlerimin arasından yatağa bastırmış, belimi bükmüştüm. Ona bakmak için normalden daha fazla başımı kaldırmam gerekti. Saçlarım yüzümün iki yanından döküldü, bazıları koluna değdi.

As bir şey söylemeden önce uzun bir süre bana baktı. Âdemelmasının hareket ettiğini gördüm. "Bu odadan çıkma," dedi uyarırcasına. "Birkaç saatliğine gidiyorum. Burada kalmayacağız, bir ev hazırlattım. Su atın küvetten çıkabilirse oraya gideceğiz. Buradan çıkmazsan kimse odaya girmeye cesaret edemez. Meliv'i de seninle bırakacağım. Ne olur ne olmaz." Beni Reyna'nın yanında bıraktığında olanları unutmamıştı. Reyna da Direniş'tendi. As'ın istemediği bir şeyi yapmaya yeltenmişti. Sinel, Nero ya da diğerleri de bunu yapabilirdi. As her ihtimale karşı beni koruması için Meliv'i burada bırakıyordu.

Ben kimdim de beni bu kadar çok korumaya odaklanıyordu? Aklından ne geçiyordu?

Beni okuyabildiği gibi onu okumak istiyordum. Planlarının hepsini öğrenmek, ona göre davranmak istiyordum ama yapamıyordum. Simsiyah gözlerindeki duyguları çok belirgin olmadıkça fark etmiyor, sadece ardındaki hiçliği görebiliyordum.

Daha fazlasını görmek için dikkatle gözlerine bakarken eli çenemi okşar gibi bıraktı. Bakışlarını bir süre daha üstümde tuttuktan sonra odaya çevirdi gözlerini. "Su atın buraya bir hançer bırakmıştı," dediğinde alnı kırıştı. "Üstünde Agnal Adastra yazıyordu. Gördün mü?"

Hançerin üzerinde yazı mı vardı?

Belimi doğrulturken elim göğüslerimin arasındaki hançere gitti. Ona elbisenin üstünden dokunup oradaki varlığını hatırladım, As elime baktı. "Hançer orada mı?" Sesinde yine buz parçaları vardı.

Başımı salladım. "Adastra'yı tanıyor musun?" Hangisinden bahsediyordu? Agnal'dan mı yoksa geri dönüp korkutmadığıma pişman olduğum Dirusa'dan mı? İkisini de tanıdığım için tekrar başımı salladım. Çenesinde bir kas seğirdi. "İyi," dedi ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

Arkasından ne olduğunu anlamadığım için şaşkın şaşkın baktım. Adastra kardeşlerle bir derdi mi vardı?

Meliv yatağa çıkıp patisiyle eteğimi çekiştirerek dikkatimi üstüne çekti. Elimi, başını ve sonra kulağını bulana kadar havada gezdirdim. Kulağını bulduğumda ağzımı oraya yaklaştırdım. "Seninki biraz sorunlu," dedim kendimin bile zorlukla duyduğum kadar kısık bir sesle. Meliv anlayıp havladı. "Buradan gittiğimde seni de yanıma almamı ister misin?" Sorar sormaz pişman oldum.

Meliv'in kulağına fısıldadığımdan aklıma As'ın kulağını tutarak uyuduğu gelmişti. Yalnızlığı, temas ihtiyacı yüreğimi burktu. Benimle ilgili planladıkları bir yana, yalnız bir adamdı ve Meliv'den başka kimsesi yoktu. En azından ben görmemiştim. Ondan Meliv'i de alırsam tamamen yalnız kalırdı.

"Üzgünüm, seni yanımda götüremem," dedim kabul etmesinden endişe ederek. As'ı bırakmamalıydı. "Benim bir su atım var. Küvetten çıkarsa sizi tanıştıracağım. Henüz bir adı yok ama öyle kibirli ki kendi kendine ad verebilir." Meliv homurdandı. "Değil mi?" diye ona hak verdim. "Hayvan dediğin öyle kibirli mi olur? Mesela sen hiç de kibirli bir hayvan değilsin."

Ona köpek dememden hoşlanmadığı gibi hayvan dememden de hoşlanmadı. Hırladığında hemen kulağını bıraktım. "Uslu Meliv," dedim yalandan gülerek. "Şakadan da hiç anlamıyorsun."

Ağzını elimin yanında hissedince parmaklarımı ısıracağından korkup geri çektim. "Şaka canım," dedim güçlükle. "Şaka."

Bana, "*Sen de fazla oluyorsun,*" der gibi bir kez daha hırladı.

"Haklısın," dedim hızlıca. "Ben de ne diyeceğimi hiç bilmiyorum ama hastayım, o yüzden. Başımda bekledin, nasıl hasta olduğumu biliyorsun. O kadar iyileşmemi bekledin, şimdi beni tekrar yataklara düşürmeyeceksin, değil mi?" Cevap vermedi, düşündüğünü umdum. "Bence yazık bana," diyerek ağzında herhangi bir uzvumun olduğu fikirlerini değiştirmeye çalıştım. "Hem seninki seni, beni koruman için burada

bıraktı. Bence buna uyalım, sonra sözünü dinlemedik diye Sis olursa uğraş dur. Yapıyor böyle şeyler, biliyorsun."

Yine cevap vermedi. Daha fazla konuşup sinirlerini bozmak istemedim. Çok konuşuyorum diye dilimi koparmak isteyebilirdi.

As gelinceye kadar ondan biraz uzakta durdum. Yatakta oturmaktan sıkılınca elbise gibi yeni olan ayakkabılarımı giyip odanın içinde boş boş gezindim. Pencereden dışarı baktım ama karanlıktan başka hiçbir şey göremedim. Dışarıdaki karanlığın aksine evin her tarafında ışıklar açıktı. İşin garip tarafı, pencereden sızan ışık, dışarıyı ufacık bile aydınlatmıyordu. Var ya, pencereden ışık da sızmıyordu.

Burası sadece içindeki kişilerle değil her şeyiyle garipti.

İyileşmeden kaçmayacağım için As'ın sözünü dinleyip odadan dışarı çıkmayacaktım ama tuvalete gitmem gerekiyordu. Hızlıca gidip geldim, su atının sefa sürdüğü banyoya değil, başka birine gittim. Yolda kimseyi görmedim, odaya da kimse gelmedi. Meliv beni takip etti fakat odaya döndüğümüzde yatakta uyudu, horultularını dinledim.

Sözde beni koruyacaktı. Uykusundan uyanırsa korurdu tabii.

As böyle tembel bir köpeği nerede bulmuştu? Daha doğrusu bu tembel köpek As'ı nasıl bulmuştu? Yerinden kalkıp onu bulması şaşırtıcıydı.

As geldiğinde beni yatağın ucunda oturmuş, yumruk yaptığım ellerimi çenemin altına koymuş, düşüncelerin arasında kaybolmuş, sıkıntıdan patlarken buldu. Meliv de yanımda horluyordu. Ellerimi çenemin altından çekmeden ona baktım. "Gitme zamanı," diyerek beni ayağa kaldırdı. Yanına gitmeden önce Meliv'in poposunu iki defa dürtüp, onu uyandırmaya çalıştım. Uyanmadı. "Çok eğlenmişsiniz bakıyorum," diye dalga geçti As. Ona ters ters baktım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup Meliv'i uyandırmasını izledim. Çok uğraşmadı, Meliv sesini duyunca anında uyanıp havladı. As'ın elleri havada, muhtemelen Meliv'in yanaklarındaydı. Eğilip başının üstünü öptüğünde, bir an Meliv'i görüyor olmasına özendim.

Meliv'in nasıl göründüğünü çok merak ediyordum. Bana sesini duyuruyor, onu hissetmeme izin veriyordu ancak kendini göstermiyordu. Bunun sebebi güvenmemesi miydi? As'a da uzun bir süre kendini göstermemiş miydi yoksa üzerinde izini bırakıp onu seçtiğini gösterdiği ilk anda kendini göstermiş miydi?

Acaba As onun görünmez olduğunu sonradan mı fark etmişti? Onun, birine yanındaki köpeğini gösterip, o kişi görmediğinde şaşırmasını hayal

edip bununla eğlendim. O benimle uğraşıyordu, ben de kafamın içinde onunla uğraşabilirdim.

İyileşmeden gitmeyi aklımdan çıkardığım için böyle saçma detaylara takılıyordum. Annemi, kardeşimi, yaşadıklarımı düşünüp bunlardan bir anlam çıkarmaya çalışmak beni yoruyor ve iyileşmemi geciktiriyordu. Onları unutmamıştım, hiçbir zaman unutamazdım.

As belimden hafifçe ittirerek beni yönlendirirken ona uydum. Ayaklarımın üstünde, kollarında olduğumdan daha az güvende hissediyordum. Bundan hiç hoşlanmamıştım ama korkutan varlığı aynı zamanda beni koruyordu. Onun tarafından hiç zarar görmemiştim. Beni kalkan olarak kullanacağını düşünmesem ya da konuştuğumu öğrendiğinde asla bırakmayacağını bilmesem ondan yardım isteyebilirdim. Annemin arkadaşını bulmam için bana yardım edebilirdi ama bunun mümkün olmadığı belliydi.

Burada yalnızdım. As'ın yanında güvendeydim ama bu şimdilikti. İyileştiğimde bana ne yapacağı belirsizdi.

Gözlerimin önünde Sis'e dönüşerek iki adamı dondurup onları yok ettiğinde ve arkadaşını duvara çarptığında, nasıl tehlikeli olduğunu görmüştüm. Benimle uğraşmak istemeyip etrafımı sarabilirdi. Etrafımı sardığında her şey biterdi.

Kapalı kapıların ardında olanları merak ederek aşağı indim. As "Su atını daha sonra Nero getirecek," diyene kadar onu unutmuştum. "Henüz su biriktirmeyi bitirmedi. Son seferinde..." Eli belimin yanını kavradı, bana doğru eğildi. "Eğlenmek için tuttuğun adamı boğduğunda bedenindeki tüm suyu kullanmış olmalı," dedi tehlikeli bir ses tonuyla.

Her şeyi yapan ben olduğum için bunu da yaptığımı düşünüyordu. Onun parasıyla kendime adam tuttuğumu... Bu, itibarımı lekeleyecek bir şeydi. Hem benim dünyamda kadınlar eğlenmek için adam tutamazdı. Öyle olursa toplumdan dışlanır, ahlaksızlıkla suçlanırdı. Erkekler keyiflerince gidip kadınlarla eğlenebilirdi ama kadınların kendilerini sadece erkeklerine adamaları beklenirdi.

Burada kadınların eğlenmek için paralarıyla adam tutması, belki kocalarının paralarıyla bunu yapmaları beni mutlu etmemişti. Her iki taraflı da kötü geliyordu. Karşılıklı yapılması işi bir nebze bile iyileştirmiyordu. Bu yüzden As'ın hakkımda böyle düşünmesi beni rahatsız etmişti ama öte yandan benim hakkımda ne düşünmesi neden umurumda olmalıydı ki?

Kaçtığımda bu sefer dikkatini çekmemeye özen gösterecek ve ondan yapabildiğim kadar uzaklaşacaktım. Şimdi ellerimi, ayaklarımı bağlayıp

beni yanında tutmuyordu ama bir kez kaçtığımda tekrar yakalanırsam bunu yapabilirdi.

Esiri olabilirdim.

Yoksa çoktan öyle miydim?

Arabasına binip yaralarım yüzünden yine ona doğru dönmek zorunda kaldığımda uzanıp emniyet kemerimi taktı. Arabalar benim için yeni bir şeydi, kemeri takmayı unutup durmam çok normaldi ama bana bu kadar yaklaşmasına sebep olduğum için kendime kızdım.

Kemeri taktı fakat hemen geri çekilmedi. "Hasta olduğunda canın eğlence mi çekiyor?" diye sordu. Onun parasıyla bir adamla eğlenmek istememe fazlasıyla takılmıştı. "Eğlenmek için para harcamana gerek yok."

Ne demek istiyordu?

Anlamadığımı fark edince güler gibi bir ses çıkardı. "Seni çözmeye çalışırken çok uğraşacağım ama buna değecek," diyerek yine anlamadığım bir şeyler söyledi. Elimi omuzuna götürüp onu hafifçe ittim. Gücümle değil de kendi isteğiyle geri çekildi.

Arabayı çalıştırdığında gözlerimi kapattım ve uyumaya çalıştım. Başarılı olamayacağımı biliyordum.

Gözümü kapatır kapatmaz az önceki yakınlığından dolayı rüyamı hatırlamıştım. Yol boyunca gözlerimi kapalı tutmak; o rüyayı tekrar tekrar görmek, gözlerimi açık tutmaksa rüyamın başrolünü izlemek demekti. İkisi de tehlikeliydi, hangisini seçersem seçeyim sorun yaşayacaktım. Gözlerimi açarak bakışlarımı aşağıda tutmakta karar kıldım. Eli gözlerimin önündeydi.

Bu da kötüydü.

Ellerinin üstümde olduğunu hissediyordum. As bana büyü yapmış olmalıydı. Nero, onun büyüden nefret ettiğini söylemişti ama bunun başka açıklaması olamazdı.

En sonunda pantolonunun cebine odaklanmaya karar verdim. Hayatım boyunca hiçbir cebi bu kadar uzun ve dikkatli izlememiştim ama işe yaramıştı. Cebin dikişlerini saymıştım, oval kesimi üzerinde kaydığımı hatta oraya girebilecek kadar küçüldüğümü düşünmüştüm. Hayal ettiklerim beni bile dehşete düşürmüştü.

Sanırım bu sefer gerçekten kafayı yemiştim.

Sonuçta düşüncelerimi o rüyadan, kâbustan, uzaklaştırmayı başarmıştım ama. Onu bir an önce unutmam gerekiyordu. Hiç uygun değildi.

Bizi getirdiği yer avlak bekçisinin kulübesi değildi. Ormanda değildi. Ormanda olmaması iyiydi. O kaçık, örümcek bacakları olan kadın beni

ormanda bulmuş, rüyama bir şekilde sızmayı da ben ormandayken başarmıştı.

Düşünmem gereken o kadar çok şey vardı ki onu neredeyse unutmuştum. Benimle ne derdi olduğunu merak etsem de onu bir daha görmediğim sürece derdini öğrenmesem de olurdu. Bu dünyayla ilgili hem çok şey bilmek hem de hiçbir şey bilmemek istiyordum. Buradan ne kadar çabuk kurtulursam o kadar iyiydi.

Arabayı durdurunca onun söylemesine kalmadan arabadan inip arka koltukta olan Meliv için kapıyı açtım. Diğer elimi belime koymuş, onun çıkmasını beklediğim sırada As araçtan indi. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ben hâlâ beklerken. Aracın etrafında dolanıp karşımda durdu. Güçsüz aydınlatmaları olan sokaktaki simsiyah varlığı karanlığa karışmıştı. "Meliv çoktan indi. Yanında senin gibi durmuş, bekliyor. Bir patisi de havada."

Başımı yanıma çevirip gözlerimi kısarak oradaki boşluğa baktığımda Meliv güldü. Onun için kapıyı açma nezaketini göstermiştim ama o bana teşekkür etmek yerine benimle dalga geçiyordu.

İnsanı gibi sinir bozucu köpek.

Oh, köpek demiştim. Köpekti sonuçta. Sesimi duymadığı için ona istediğim kadar köpek diyebilirdim. Hayvan da derdim. Sonuçta hem hayvan hem de köpekti.

Hayvan köpeği.

Evet, evet. Hayvan köpeğiydi. Bu ne demekti pek kestirememiştim ama ondandı.

Kapıyı gürültüyle çarptığımda Meliv tekrar güldü. "Oğlum kızdırma kızılımı, sonra ben uğraşıyorum," dedi As ama sözlerinde hiç samimi değildi.

Ona da ters ters baktım. Konuşmamak en çok böyle zamanlarda zoruma gidiyordu. Birileri benimle uğraşıyordu ama bakmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Şey, bazılarını dövmüştüm ama onlar sayılmazdı. Şu an benimle uğraşan bir köpeğe ve o köpeğin insanına ters ters bakmaktan daha fazlasını yapamıyordum.

As'ın önderliğinde karanlık sokakta yürürken gideceğimiz yere yakın olmadığımızı fark ettim. As'ın Ovid yüzünden mimlenen evi gibi bu ev de gizli bir yerdeydi. Karanlık yüzünden tam önümü göremiyor ve nereye gittiğimizi algılayamıyordum ama sık sık sağa ya da sola dönüyorduk. Yer altına giden bir kapağı açtığında ve orada merdivenler

olduğunu söylediğinde, kapağı kapatmak için geride kalıp beni önden göndermişti.

O merdivenlerden indim ama bacaklarım titriyordu. Yüksekliğini bilmediğim, karanlıktan başka bir şey görmediğim için çok korkunçtu. Her an karanlıktan bir el uzanıp beni yakalayacakmış gibi hissetmiştim. As kapağı tamamen kapatıp, aşağı indiğinde ona uzandım. Elim gömleğini yakaladığında rahat bir nefes verebildim. "Buradayım," diyerek kolunu belime doladı. "Önünde takılacağın hiçbir şey yok, dümdüz yürüyeceğiz. Bana tutun."

Göremediği hâlde başımı sallayıp onunla birlikte yürümeye başladım. Diğer yanımda da Meliv vardı, sık sık havlayıp orada olduğunu belli ediyordu.

As'ın dediği gibi önümüzde hiçbir şey yoktu. Gözlerim açıkken hiçbir şey görememek beni daha fazla gerdiği için gözlerimi kapatarak yürüdüm. Sonunda durduk, kapıyı açarken elini belimden çekti ama ben gömleğini sımsıkı tutmaya devam ettim. Kapıyı açıp beklemeden lambaları da açarak girişi aydınlattığında, ışık göz kapaklarımı geçip gözlerime ulaştı. O zaman gözlerimi aralayıp elimi çektim.

İçeri girdiğimizde kapıyı arkamızdan kapatıp karanlıkla aramıza bir set çekti. Yerin altında bir ev yapmalarına hayret ederek gözlerimi etrafta gezdirirken, "Sargılarını yenileyelim önce," deyip beni oturma odasına yönlendirdi.

Oturma odasında mobilyalar yeni gibi duruyordu. Beyaz, siyah ve gri. Bu üç renkten başka bir renk yoktu. Çiçekli elbisemle orada fazla cıvıl cıvıl kaldım.

Uzun koltuğa oturarak As'ı bekledim. Bir dakika sonra odaya geldi, "Aç mısın?" diye sordu arkama geçerken. Hevesle başımı salladım, bu soruyu sormasını bekliyordum. Boğazının gerisinden gelen onaylar mırıltısı kulaklarıma doldu. "Sargılarını yeniledikten sonra bir şeyler yeriz." Aynı hevesle bir kez daha başımı salladım, güldü.

Elindekileri koltukla arama sıkıştırdı. Elbisenin yandaki fermuarını açıp elbiseyi omuzlarımdan sıyırdı. Elbise karnımda toplandı. Saçlarımı bir omuzumda toplayıp sütyenin kopçasını açtığında, hançer kayarak kucağıma düştü. Onu iki elimle sımsıkı tutup titrek bir nefes aldım. Buz gibi parmaklarını tenimde hissetmek bana hiç iyi gelmiyordu.

Konuşmadan sargıları açtı. Dikkatle yapıyor, canımı yakmadığından emin oluyordu.

Böyle zamanlarda yanından hiç ayrılmayasım geliyordu.

Ona verecek bir şeyim olsa yardımını almak isterdim ama hiçbir şeyim yoktu. Bana neden yardım edecekti? Ona yalan söylemiştim. Yani, bunu söyleyerek yapmamıştım ama konuşmamam başlı başına yalandı. Konuşmadığım, dillerini okumayı ya da yazmayı bilmediğim için bu kadar rahattı. Bendeki sırlarıyla bir şey yapacağımdan değildi, kimseye onun As Valor Jarlan olduğunu söylemeyecektim. Kimseye Sis'e dönüştüğünden bahsetmeyecektim. Bu evden kaçacaktım ama sırlarını ardımda bırakacaktım.

O bilmese de ona bu şekilde teşekkür edecektim. Sahi, ona hiç *gerçekten* teşekkür etmemiştim, değil mi?

"Şunların hâline bak," dedi As kızgınlıkla. "Seni bıraktığımda yaraların neredeyse iyileşmişti ama tekrar bulduğumda ilk hâlinden daha kötü durumdalardı. Sana yaralarına iyi bakmanı söylemiştim."

Bana, "*Sardığım yaralarına iyi bak,*" demişti. Yaralarıma iyi bakmadığım, kendime iyi bakmadığım için bana kızıyordu. İyileşmem için uğraşıyordu.

Ona hiç teşekkür etmemiştim.

Başımı arkaya yatırıp aşağıdan yüzüne baktığımda gözlerini sırtımdan gözlerime çevirdi. "Ne?" dedi. "Ne bakıyorsun?"

Gülümsedim.

Gülümsememi hiç beklemiyordu, şaşırdı. Yüzü ifadesizdi ama şaşkınlığı gözlerinden okuyabileceğim kadar yoğundu. Bakışları gülümseyen dudaklarıma düştü. O dudaklarıma bakarken onun dilinde, sesimi çıkarmadan, yalnızca dudaklarımı kıpırdatarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Kaşlarını çatıp dudaklarımı okudu. "Teşekkür ediyorsun?" diye sorar gibi konuştuğunda başımı salladım. "Dilimizi anladığını ama konuşamadığını söylemiştin."

Eyvah.

"Dışarıda olduğun süre boyunca teşekkür etmeyi mi öğrendin?" diyerek beni açıklama yapmaktan kurtardı. Aceleyle başımı salladım. Gözleri hafifçe kısıldı. "Başka ne öğrendin?"

Hızla önüme döndüm. Onu şüphelendirdiğimin farkındaydım, telaşlandım.

İçimden sadece teşekkür etmek gelmişti ve sonrasını düşünmemiştim. Devam edip işleri daha fazla batırmak istememiştim.

As arkamda homurdansa da uzatmadı. Gece gece benimle uğraşmayacaktı belli ki. Beni çözmenin zaman alacağını düşünüyordu, ona o kadar zamanı vermeyeceğimi bilmediğinden üstüme gelmedi. Bundan fazlasıyla hoşnut oldum.

Soğuk parmaklarının değdiği her yeri sıcak nefesiyle yakıp beni düşünemeyecek kadar karmakarışık bir hâle getirirken hiç duraksamadı. Sargılarımı yeniledi. Nefesini hâlâ sırtımda hissederken ellerimdeki hançeri sıkmaktan parmak boğumların bembeyaz olmuştu. Ayağa kalktığında, aceleyle hançeri elimden bırakıp toparlandım. Elbisenin yandaki fermuarını çekip hançeri göğüslerimin arasına koydum. As odadan gitmek yerine yanı başımda dikilmiş beni izliyordu.

Ayağa kalkarak bu odadan, ondan uzaklaşmaya niyetlendim. O gitmiyorsa ben gitmeliydim. Tuvaleti bulup enseme, boynuma su çarpmam beni kendime getirirdi.

Yanından geçip gidecekken kolumdan tutup beni durdurdu. "Nereye gidiyorsun?" diye sordu beni karşısına çekerek. "Uyumaya mı?"

Önce bir şeyler yiyeceğimizi unutmuş muydu? Başımı iki yana salladım. "Tuvalete?" Bu sefer başımı sallamak yerine gözlerimi kapatıp açarak onayladım. Konuşamadığımı sandığından iletişim kurabilmemiz adına sürekli onaylayacağım ya da reddedeceğim sorular soruyordu. Beni kolaylıkla anladığından doğru olanı bulması uzun sürmüyordu fakat yine de onu uğraştırıyordum. Yaralarımla ayrı, benimle ayrı uğraşıyordu.

Hiç şikâyet etmemişti. Yalandan oflamaları, memnuniyetsizmiş gibi davranıp bana sataşmaları dışında ağzından bıkkınlığına dair tek bir söz duymamıştım. Hareketlerine de yansıyan bir bıkkınlık yoktu. Nasıl bu kadar sabırlı bir adam olabiliyordu?

Canı mı sıkılıyordu acaba? Can sıkıntısını benimle mi gideriyordu?

"Tuvalete giderken de hançeri oranda mı taşıyacaksın?" diye sorduğunda düşüncelerimden bihaberdi. Boynunda bir damarın belirginleştiğini gördüğümde kafamın içinde fazla zaman geçirip geçirmediğimi sorguladım. Tuvalete gittiğim için neden kızıyordu? "Bir hırsızla ne işin olur senin?" dedi öfkesinin nedenini açık ederek. *Elbette sorun tuvalete gitmem değildi.* "Bir kadının kardeşinden aldığın hançerle boynunu kestiğin söylendi. Bu hançer, o hançer mi?"

Kesmemiştim! Çizmiştim.

"O kadın da Dirusa o zaman." As, Dirusa'yı tanıyordu. Dirusa onun adını biliyordu ama kim olduğunu bilmiyordu. Acaba kim olduğunu söylemeden onunla konuşmuş muydu?

Bunun beni neden rahatsız ettiğini bilmiyordum.

Onu aksi aksi onaylarken kolumu elinden kurtarmaya çalıştım. "O hırsızın hançerini taşıyarak sinirlerimi bozuyorsun," dediğinde aynı şekilde sinirlerimi bozduğunu söylemeye ihtiyacım vardı ama kolumu bir kez daha çekip tutuşundan kurtulmakla yetindim.

Tutuşundan kurtuldum ama ondan kurtulamadım.

Elini elbisemin yakasından içeri soktuğunda hareket etme kabiliyetimi yitirdim. Soğuk parmakları göğüslerimin arasındaki hançeri kavrarken oraya sürtündü. Nefes alma kabiliyetimi de yitirdim.

Hançeri göğüslerimin arasından çıkardı. Kolu, dirseğinden itibaren kararadı. Oradan sızan siyah dumanlar hançeri sardı. Eli eski hâline döndüğünde hançer binlerce parçaya ayrıldı ve parçalar avucundan döküldü. Hançeri insanlar gibi yok etmemişti; parçaları havaya karışmamış, yerde küçük bir toz birikintisi oluşturmuştu. Yok etmemişti ama hançer bir daha eski hâline dönmeyecekti. Toz olmuştu.

Elini pantolonunun kemerine asılı, daha önce varlığını fark etmediğim kılıfa götürdü. Oradan başka bir hançer çıkardı. Hançeri bana uzattı. "Bir hırsızın ucuz hançeri yerine benimkini al," dedi. Afallamış bir hâlde dediğini yaptım. "Onu benim yanımdayken göğüslerinin arasında taşımak zorunda değilsin." Hançeri bana vermişti ama elini çekmedi. Hançer ellerimizin arasındaydı. "Sen ona uzanamadan, seni kendini korumaya iten şey her neyse onun etrafını sararım."

Etrafını sardığındaysa o şeyin geri dönüşü olmazdı. Yok olurdu.

İçimden bir ses bir gün benim de etrafımı saracağını söylüyordu.

11

Uyumaktan korkuyordum. Uykuya daldığımda beni kâbuslar karşılıyordu. Kâbuslar için uyumama gerek yoktu aslında, gözlerimi kapattığım an karanlıkta şekiller beliriyor, aklımdan çıkaramadığım görüntüler karanlığa akın ediyordu.

Örümcek kadın, boynuzları olan Nero, parmağını koparan cadı, ona anne diyen oyuncak sincap, daldığım kapkaranlık su, handaki adam... Bunlar bu dünyada gördüklerimdi. Bir de kendi dünyamdan bana kadar ulaşanlar vardı ki onlar en kötüsüydü. Bize işkence eden savaşçılar; kardeşimin etrafını saran ateş; onun çığlıkları; biz yanarken bu vahşeti meyhane köşelerinde sergüzeştlerini anlatan bir denizciyi izledikleri gibi meraklı bakışlarla izleyen, bir zamanlar dostumuz olan kişiler...

Gözlerimi kapatamıyordum. Pencereden sızan dolunayın ışığıyla aydınlatılmış küçük odada, geniş ve rahat yatakta yüzüstü uzanmıştım. Kapanmayan gözlerim karşıdaki elbise dolabının aynasındaki yansımamdaydı. Kızıl saçlarım yastığa dağılmıştı. İnci kolyem yine saçlarıma dolanmıştı. Ellerim yastığın altındaydı. Beyaz elbisem dizlerimin üstüne kadar çıkmış, baldırlarımı çıplak bırakmıştı. Geceliğim yoktu, As yarın bir şeyler alacağımızı söylemişti.

Bu oda benimdi. Bunu da eklemişti sözlerine. Kendi evindeki bir odayı bana vermişti.

Benim için bu dünyada bir alan oluşturmuştu. Burada artık benim de bir yerim vardı.

Uzun sürmeyecekti ama duyduğum anda gözlerimin dolmasına sebep olacak kadar güzeldi.

Oda huzursuz edici ya da kasvetli değildi fakat bir türlü rahat edemiyordum. Meliv bugün yanımda uyumamaya karar vermişti, nefes seslerini dinleyerek yalnız olmadığımı kendime kanıtlayamıyordum. Birinin beni kâbuslarımda boğulduğum anda çekip kurtaracağına inanmadığımdan uyuyamıyordum.

Yatakta dizlerimin üstünde oturdum, pencereye çevirdim bakışlarımı. Pencere alıştığımın aksine oldukça yukarıdaydı. Evin tavanı da

yüksekti. Eve yerin altından girdiğimiz için gökyüzünü göremeyeceğimi düşünmüştüm ama gözlerimin önündeydi işte. Evin girişi yer altındaydı, penceresiyse yeryüzünde. Dışarıdan nasıl göründüğünü henüz bilmiyordum. Gündüz dışarı çıktığımda neler olduğuna bakacaktım.

Pencereler çok yüksekte ve küçüktü ama bir sandalyeyle uzanabilirsem oradan kaçabilirdim. İyileştiğimde burada kalmaya devam etmeyecektim, As'ın beni bu geceki gibi odamda yalnız bıraktığı gecelerden birinde buradan çıkacaktım. O uyanıp yokluğumu fark edinceye kadar ondan yeterince uzakta olurdum. Kaçacağımı düşünmediğini biliyordum, buna sebep olacak herhangi bir şey yapmamıştım. Ona ayak uydurmuştum. Kötü bir durumda, kimsesiz olduğum için ondan başka bir seçeneğim olmayacaktı. Bana karşılıksız evini açmıştı, kaçmam sadece aptallık olurdu.

O aptallığı yapamazsam ailemi bir daha asla göremeyecektim. Güvenliğim, annem ve kardeşimden daha değerli değildi.

Buraya geldiğimde onların o anda kaldığını, zamanın akmadığını, alevlerin bedenlerini bulmadığını düşünüyordum. Daha iyisi benimle birlikte onlar da alevlerden kurtulup başka bir yere çekilmişti. Benim gibi ailemizin yeniden birleşmesi için çabalıyorlardı.

Böyle düşünmeye, böyle olmasına *ihtiyacım vardı.*

Tıpkı şu an yalnız olmamaya ihtiyacım olduğu gibi.

Odadan çıkıp koridorun sonundaki odaya giderken As'ı geçen seferde olduğu gibi uyandırmamak adına parmak uçlarımda yürüyordum. Bu kez yatağa çıkmayacak, yere oturacaktım. Onu rahatsız etmek değildi amacım, sadece güvende hissetmek istiyordum.

Hançerini verdiği ve o hançeri yanındayken kullanmama gerek olmayacağını söylediği zaman bu dünyada daha güvenilir bir yer bırakmamıştı. Onun yanı, güvende olduğum tek yerdi.

Odasının kapısı aralıktı. Kapıyı tamamen kapatmıyordu. Bana odamı gösterip gittiğinde de kapımı kapatmamış, aralık bırakmıştı. Daha önce odasına geldiğimde de kapı kapalı değildi. Bu tesadüf müydü yoksa bir anlamı mı vardı bilmiyordum ama odasına girişimi kolaylaştırıyordu.

Aralık kapıyı hafifçe itip geçebileceğim kadar açtığımda neredeyse hiç ses çıkarmamıştım. O yüzden onu uyandırmadığımdan emindim. Odaya girdiğimde kafasını yastıktan kaldırıp boğuk, uykulu bir sesle "Yine mi?" diye sorunca hiç beklemediğimden irkildim.

Olduğum yerde kalakaldım. As karanlıkta güçlükle görebildiğim gözlerini üstüme dikti. "Yaklaş," dedi dönerken. Bir dirseğini yatağa bastırıp yarı uzanır vaziyette beni bekledi. Yakalanmanın verdiği utançla dediğini

yapıp yatağın yanına kadar yürüdüm. Bakışlarını yukarı kaldırarak gür kirpiklerinin altından yüzüme baktı. "Buraya yine bütün gece beni izlemeye mi geldin?"

Böyle söylediğinde kulağa kötü geliyordu. Planım bu yönde olsa da bunu dile getirmesi kendimden şüphe duymama sebep olmuştu. Kabul ediyordum, garipti ama güvende hissetmemi sağlıyordu.

Geceler bazen korkutucu olurdu. Bazen kâbuslar özellikle yalnızları bulurdu.

As, ona bir cevap vermeden beklediğim için ofladı. "Uğraşamam seninle gece gece," diyerek bana oldukça nazik bir şekilde gitmemi söyledi. Omuzlarım kabullenişle çöktü ve tam arkamı dönüp gidecekken elini uzatıp beni elbisemin eteğinden çekerek yatağa düşürdü, neredeyse çığlık atıyordum. Hareket edemeyecek kadar şaşkındım, As sırtüstü uzanıp başımı göğsüne çekerken zorlanmadı. Beni günlerce taşıyan kollarını etrafıma sardı. "Uyu," diye emretti. Göğsüne dökülen saçlarımı topladı, eli ensemde durdu ve saçlarımı yavaşça bıraktı. Bıraktığında orada kalacağını düşünüyordu sanırım, saçlarım hiç toplanmamış gibi dağılınca, "Şu saçların..." dedi sabır dileyen bir ses tonuyla. "Deli ediyor beni."

Konu şu an saçlarım mıydı?

Yanağımı yasladığım soğuk teninin altındaki kalbinin güçlü vuruşu kulağıma doluyordu. Ferah huş ağacı kokusu tıpkı kolları gibi etrafımı sarmıştı. Bir kolum karnına düşmüştü, parmaklarımı kaslarına bastırmıştım. Sırtımdaki yaralar yüzünden yüzüstü uzanmamı sağlamıştı ama uzandığım yer yatak değil, göğsüydü. Bedenimin neredeyse yarısı onun üzerindeydi.

Üstüne çıkmıştım.

Kendimi geri çekmeye çalıştığımda bıkkınlıkla iç çekip engelledi. "Beni yatağımda bağdaş kurarak gece boyunca izlemen ödümü koparıyor," dedi ifadesizce. Dalga geçiyordu. "Odama giren sensin, kovarsam da vicdan azabı çekerim. Burada kal."

Bu şekilde mi?

Düşüncelerimi duymuş gibi, "Bir şey olmaz," diye geçiştirdi. "Kimseye söylemeyiz."

Sorun birine söyleyecek olması mıydı?

Annem kapalı kapılar ardında bazı adamların ahlaksızlık yaptığından, kadınları kandırdığından bahsetmişti. Kimsenin bilmemesi bunun yanlış olmadığı anlamına gelmiyordu. Doğru olsaydı göz önünde yapmaktan çekinmezlerdi.

Bu sözleri söyleyen annem aynı zamanda kur yapan adamlarla göz önünde yapmamam gereken bazı şeyler olduğunu da söylemişti. Roy beni öptüğünde bunu anneme anlatmıştım, annem kızmak yerine bana nasıl hissettirdiğini sormuştu. İyi hissettirmişti.

Bu an da iyi hissettiriyordu. Onun kollarında olmak o kadar iyi hissettiriyordu ki olmadığım zamanlar canımı sıkıyordu ama bu, Roy'la bile yapmadığım bir şeydi. Biriyle uyumak... Çok samimi ve mahremdi. Yalnızca aileden erkeklerle yapmıştım.

Burada böyle şeyler normal miydi yoksa...

As bana kur mu yapıyordu?

Hayır, bu imkânsızdı. Beni kalkan olarak kullanacak bir adamın bana kur yaptığını düşünmem ancak saflığımdan kaynaklanıyordu. Belki de amacı buydu. Belki de beni kalkanı yapmayacak, benim ona kalkan olmamı sağlayacaktı.

Ne olursa olsun, aklından ne geçerse geçsin bütün geceyi onunla bu şekilde geçiremezdim. Beni bırakmalıydı. Kalbim hızlı atmaya başlamıştı. Muhtemelen bulunduğum durumun uygunsuzluğu endişelenmeme sebep olmuştu.

Heyecanlanmamıştım.

Bir kez daha kollarından çıkmak için hareket ettiğimde altta kalan kolum yatağa sürtündü. Kolumdaki yara neredeyse iyileşmişti fakat yine de acı vericiydi. Dişlerimin arasından sert bir nefes çekip kolumu kaldırmaya çalıştım. "Kolun..." diye hatırladı. Beni bırakacağını sandım, oysa diğer tarafa aldı. Belime sarılı koluyla vücudumu kolayca kaldırıp kendi üstünden diğer tarafa geçirdi. Elbisemin etekleri bacaklarına dolandı. Yaralı kolumu alarak karnının üstüne koyup beni istediği şekilde tuttu. Kolunu omuzlarıma saracaktı ama başımı göğsünden kaldırıp ona baktığımda durdu.

Karanlıkta görmek için kaşlarını çattı. Eli yüzüme yaklaştı, başparmağıyla aralık dudaklarıma hafifçe dokundu. "Bir şey mi söyleyeceksin?" Soğuk parmağını çeneme doğru kaydırdı. "Hım?" diye mırıldandı boğuk boğuk. Konuşmamı bekledi benim nefes bile alamadığım o anda. "Doğru ya, sen konuşamıyorsun."

Benim yerime derin bir nefes alıp başımı göğsüne bastırarak, "Uyu hadi," dedi. "Beni izlemene izin vermiyorum. Gece boyunca seni kollarımda tutup izlemediğinden emin olacağım. Burada kalmak istiyorsan buna katlanmalısın."

Gidebilirdim, kalmak zorunda değildim.

Kalmak yanlış gelmiyordu. Beni buraya getiren şey güvende olmaya duyduğum ihtiyaçtı. Şu an güvendeydim, evimi hatırlatan kokusu muydu yoksa gücü müydü beni güvende hissettiren? Onu gördüğüm ilk anda ödümü koparmıştı, o kadar güçlü görünüyordu ki beni rahatlıkla parçalara ayırabilirdi. Sis olup etrafımı sarabilir, geriye benden hiçbir şey bırakmayabilirdi. Onu uğraştırıyor, başına bela oluyordum.

Siyah dumanları etrafımı sarabilirdi, kolları değil. Beni yok etmek için sarmalayabilirdi, korumak için değil. Yaralarımı kanatabilirdi, yeni yaralar açabilirdi. İyileştirmeyi seçmişti.

Ben de burada kalmayı seçtim. Bedenim gevşedi, gözlerim kapandı. "Güzel," dedi boynuna düşen saç tutamımı çekip orayı kısaca kaşırken. "Kâbusların için hemen yanındayım. Onları benimle tehdit edebilirsin."

Dirusa'yı Meliv'le tehdit ettiğimden de haberi vardı.

Benimle dalga geçerken kızdığını mı yoksa eğlendiğini mi anlayamıyordum. As'ın bana ne yapacağını, benimle ne yapacağını, benimle ne yapmayı planladığını merak ediyordum.

Karşılıksız yapıyor olamazdı.

Annem iyiliğinin karşılığını istediği için bizi yakmaya karar vermişlerdi. Yıllardır yanımızda olan, onlara hiçbir kötülüğümüzün dokunmadığı dostlarımız bize bunu yapmıştı. As başta hayatını kurtardığım için beni iyileştirmişti ama onu tekrar bulduktan sonra yaptığı hiçbir şeyin karşılığını vermeyecektim. Veremezdim. Param yoktu, hiçbir şeyim yoktu.

Evime döndüğümde su atını ona bırakabilirdim. Herkesin istediği gibi pullarını sökerek para kazanabilirdi ama su atı buradan gittiğimde suya geri de dönebilirdi. Bu bir teminat değildi.

As benden alacağından emin bir şeylerin peşindeydi. Su atı değildi istediği. Başka bir şey istiyordu. Bu öyle küçük bir istek de olamazdı. Büyük bir şey alacaktı sonunda.

Bu neydi?

Benden ne isteyeceğini düşünürken henüz uykuya dalmamıştım. Uzun bir süre düşüncelerimde kaybolmuştum, As'ın göğsü düzenli aldığı nefeslerle inip kalkmaya başladı. Etrafımdaki kolları hâlâ sıkıydı ama uyuyordu.

Kulağımı tuttuğunda uyuduğunu anladım.

Eli omuzlarımdan kulağıma gelmiş, kulak mememi başparmağıyla işaret parmağı arasına almıştı. Hafif hafif bastırıp bırakıyordu. Canımı yakmıyor, rahatsız etmiyor aksine beni de uyumaya itiyordu.

Göz pınarlarıma yaşlar doluştu. Yalnızlığı, onu geride bırakmamı zorlaştırıyordu. Burada olmama onun da ihtiyacı vardı.

Ondan bir an önce uzaklaşmak zorundaydım, bırakamayacağım kadar beni ele geçirmeden bunu yapmalıydım.

As etrafındaki herkesin nefretini hak etmiyordu. Sevgiyi, sevilmeyi hak ediyordu. Birileri onu sevmeliydi.

Ne olur, diye geçirdim içimden uykuya dalmadan önce. *Ne olur birileri onu sevsin.*

Yaralarım iyileşmişti.

Artık canımı yakmıyorlardı.

Bazı izler vardı. Sırtımda kırbaçlardan kalan birkaç tane, ayak bilek kemiğimin üstünde de ateşten kalan bir tane... Kurşundan kalan iz dikkatli bakmadıkça görünmüyordu. Karnımdaki morluklar geçmişti. Normalde iyileşmesi gerektiğinden çok kısa bir sürede iyileşmişti. Ovid'in hazırladığı krem sayesinde olmuştu.

As'ın benim aksime yaralarıma iyi bakması sayesinde de...

Beni çarçabuk iyileştirmeye odaklanmıştı. İyileştiğimde gideceğimi bilmiyordu. Gidişimi hızlandırmıştı.

Bugün o gündü.

Geçen iki günde As kıyafet almaya gideceğimizi söylese de beni evden dışarı çıkarmak istememiş, bunu bugüne ertelemişti. Sargılarımı çıkarmıştı, yaralar kapanmıştı. Su artık tehlike değildi.

Günler sonra ilk kez duş alabiliyordum. Saçlarım As sayesinde temiz kalmıştı ama bedenim çok kirliydi. Birkaç defa ulaşabildiğim kadarıyla kendimi su ve sabunla temizlesem de başımdan aşağı dökülen suyun bedenimde gezmesi, kirle birlikte aşağı süzülmesiyle karşılaştıramazdım. Saçlarımı rafta bulunan şampuanla defalarca yıkadım. Bedenimi de öyle. Köpükten arınıp küvetten çıktığımda çok iyi hissediyordum. Saçlarıma küçük havluyu sarıp büyüğüyle bedenimi kuruttum. Ne kadar hoşuma gitmese de çıkardığım kıyafetleri tekrar giydim. Saçlarımı kurutabildiğim kadar kurutup tarayarak banyonun kilitli kapısını açtım.

Koridorda As'la karşılaştım. Elinde iki bardakla mutfaktan çıkıyordu. Üstünde siyah bol bir gömlek ve aynı renk bol bir pantolon vardı. Beni görünce yanıma geldi. Gözlerinin akına kan birikmiş, oradaki damarlar kırmızıya dönmüştü. Simsiyah gözleri nemli saçlarımda gezindi. "Saçlarını evden çıkmadan önce iyice kurut," dedi bardaklardan birini bana

uzatarak. "Tekrar hasta olma." Başımı salladım, nefes alırken kaşlarını çattı. Bana yaklaşıp aşağı eğilerek bu kez daha derin bir nefes aldı. "Hım..." Boğazının gerisinden tüylerimi ürperten bir ses çıktı. "Kızılım benim gibi kokuyor."

Ne?

Geriye çekilip yüzüme baktığında, gözleri keyifle kısıldı. "Yanlış şampuanı kullanmışsın." Ha... "Okumayı da yazmayı da bilmiyorsun." Beni aşağılamıyordu. Doğruydu hem, okumayı bilmediğimden şampuanların farklı olduğunu anlayamamıştım. "Sana öğretmem gerekiyor. Elime bir kız çocuğu bırakıldı da onu büyütüyorum sanki," dediğinde kaşlarımı çattım. Çocuk olacak yaşı çoktan geçmiştim. Bir kız kurusu bunu iltifat kabul edebilirdi ama ben etmiyordum. Kız kurusu olmakla bir sorunum yoktu.

As kaşlarımı çattığımda güldü. "Gel gör ki bu kız çocuğunun bazı özelliklerinin kız çocuğu olmakla bir alakası yok," diyerek kafamı karıştırdı. Hiçliği andıran gözlerine bir yığın anlam birikti, çözemeyeceğim kadar hızlıca kayboldu. Bakışlarını duş aldığım için kızaran yanaklarımdan boynuma kaydırdı. "Hiç alakası yok," dedi bir kez daha.

Bana sataşmayı hiç bırakmıyordu.

Eğlenen bakışlarına aksi aksi bakarak karşılık verdiğimde başını iki yana salladı. "Gel, bir şeyler ye." Konuyu kapatmasından memnun bir şekilde dediğini yapıp peşine takıldım. "Gün içinde bir şeyler yiyemeyeceksin, o yüzden karnını iyice doyurmalıyız."

Böyle söylemese de zaten bana birkaç gün yetecek kadar bir şeyler yiyecektim. Düşündüğünün aksine gece onunla geri dönmeyecektim. Evden kaçmak dışarıdaki kalabalıkta kaybolmaktan daha zordu. As yokluğumu fark eder etmez peşime düşerdi. İki gündür onunla uyumuyordum ama Meliv beni yalnız bırakmıyordu.

Sanki kaçacağımı hissetmişti. Bunu insanına söylemediğini umuyordum.

Sandalyeye oturup elime tutuşturduğu bardağı masaya bıraktım. Tabağımın dolu dolu olmasına mutlu olarak yemeye başladım. Yemek sınırımı bilmiyordum çünkü daha önce hiç tıka basa yemek yememiştim. Nereye kadar yiyip nerede durmam gerektiğini bulmak için doğru bir zaman değildi. Kusarsam daha kötü olurdu.

Midemin zorlandığını düşündüğüm noktada yemeyi bıraktım. Annemin arkadaşını buluncaya kadar aç kalacaktım çünkü As'ın bana verdiği çantayı da çantanın içindeki paraları da handa bırakmıştım. Elimde hiçbir şey yoktu. Agnal gibi çalamazdım.

Agnal... Annemin arkadaşını bulduktan sonra sırada Adastra kardeşler de vardı. Dirusa'yla, o küçük cadıyla bir işim vardı.

Evden çıktığımda karanlık koridorda yine kendimi As'a yaklaşırken buldum. Kapıyı kapatıp evin ışığını kestiğinde, elim ona uzanmıştı. Gömleğini tuttuğumda duraksamadı. Elini belime koyup beni yönlendirdi. Gözlerimi kapatarak ona ayak uydurdum. Yukarı tırmanan merdivenlere geldiğimizde beni önden gönderdi. "İttir kapağı." Bir eli elbisenin üstünden bana dokunuyordu, dizlerimin biraz altındaydı. Dediğini yapıp ittirdim. Kapağı açınca gözüme vuran güneş ışığıyla kirpiklerimi kırpıştırdım. Bir sokaktaydık. Merdivenleri bitirip, köşeye çekilerek As'ın çıkmasını bekledim. As çıktı, muhtemelen Meliv'in tırmanması için bekledi. Kapağı kapatıp ellerini çırptığında bakışları sokağı kontrol ediyordu.

Ben de bakıyordum ama amacım evin dışını bulmaktı. Sokakta bir sürü bina vardı, çoğu boş ve eskiydi. Hangisi olduğunu anlayamadan As, "Hadi gel," diyerek beni yanına çağırdı. Onu takip ettiğime emin olduktan sonra yürümeye başladı.

Buradan kaçma planımdan vazgeçtiğim iyi olmuştu. Sokaklar çok iç içeydi; As ezbere bildiği yolda tereddütsüz ilerlerken ben sürekli etrafıma bakıyor, sokakları birbirinden ayıran detaylar bulmaya çalışıyordum. Evin penceresinin nereye çıktığını da anlamamıştım.

Terzihanenin kalabalık bir caddede olduğunu umuyordum. İnsanların arasına karıştığımda, kızıl saçlarımın dikkat çekmeyeceği kadar yoğun bir kalabalık olmalıydı.

Çok korkuyordum. İçimde bu dünyaya geldiğim an filizlenen bir korku vardı ve kökleri kalbime sımsıkı tutunmuştu. Kökler her geçen gün uzuyor, dallanıyor ve kalbimi sarıyordu. Kalbim korkunun köklerine hapsoluyordu. Tamamen hapsolmadan önce onu kurtarmalıydım.

Bu korkuyu filizlendiren şey belirsizlikti. Cevabını bilmediğim her soruyla birlikte kökleri yayılıyordu. Soruların cevabını bulduğumda kökler kuruyacak ve kopacaktı.

"Gideceğimiz mağazayı da birbirine katıp satıcıları dövmeyeceksin, değil mi?" diye sorarak dikkatimi ona vermemi sağladı. Başımı kaldırıp yüzüne baktım. Mağaza mı demişti o? Mağaza denilen yere mi gidiyorduk?

Hani elbise alacaktık?

Bütün bu sorular gözlerimde birikti ama As önüne baktığı için bunları göremedi. Bana akşam bir davete gideceğimizi, orada Nero'dan su atını alacağımızı söyledi.

Onu alamayacağımı, alırsam beni bulmasının kolay olacağını düşünsem de dışımdan herhangi bir tepki vermedim.

Arabanın yanına geldiğimiz için arka kapıyı ve ön yolcu koltuğunu bizim için açtı. Sürücü tarafına geçerken dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm.

Onu gülümseten şeyin ne olduğunu da sormak istedim.

Anne artık konuşsam olmaz mı? Soracak çok sorum var.

As ona güvenmek zorunda bırakıyordu beni. Bir tarafım inatla ona her şeyi anlattığımda bana yardım edeceğini söylüyordu. Mantıklı olan ve söylediklerine daha çok kulak astığım tarafımsa annemin sözünden çıkmamamı hatırlatıp duruyordu. As'ın ne kadar tehlikeli olduğunu gördüğümü, başta beni öldürmek konusunda tereddüt etmediğini, beni şu an esir tuttuğunu, benimle ilgili ne planladığını söylemediğini... Bütün bunları nefes bile almadan tekrarlıyor, ona güvenmeyi düşünmeme bile kızıyordu.

Arabaya geçtiğimizde bu sefer o koltuğa geçmeden emniyet kemerini taktım, araca girip, kapıyı kapattıktan sonra bana dönmesini, elinin uzanmasını seyrettim. Emniyet kemeri taktığımı fark edince, duraksamadan elini çekti ve hiçbir şey söylemeden arabayı çalıştırdı.

Sırtımı koltuğa yaslamak artık acı vermiyordu. Gözlerimi onun pantolonun cebine dikip delirdiğimi kanıtlayan şeyler hayal etmektense yola odaklandım. Meliv'in arka koltuktaki horultularını dinledim.

Bu sefer hiçbir şey düşünmedim. Buranın nasıl bir dünya olduğuna baktım. Etrafta Nero gibi boynuzlu birilerini aradım. İlginç bir şeyler bulmaya çalıştım. Her şeyin normal görünmesine şaşırdım.

Etrafta daha fazla gecelikli kadın gördüm.

Kadınlar gecelikleriyle dışarı çıkmaktan çekiniyormuş gibi durmuyorlardı. Bu gecelikleri giydiklerinin farkında değiller miydi? Kırmızı ışıkta durduğumuzda arabanın yanından geçen gecelikli bir kadını camı açarak uyarmaya yeltendim. Sonra konuşmadığımı hatırlayıp camı geri kapattım. Sokakta hiç kimsenin onları uyarmadığına inanamıyordum. As camı açtığımı duyunca bana dönmüş, baktığım yere göz atmıştı ama o da uyarmamıştı. Bu normal mi karşılanıyordu?

Ne kadar büyük utançtı.

İyi ki burada yaşamıyordum.

Bir terzihanenin önünde durduk. Mağazaya gideceğimizi söylediği için mağaza dediği yer yakında bir yerlerde olmalıydı. Oranın nasıl bir yer olduğunu merak ediyordum. Bir de başka bir sokağa girmeyeceksek kaçmam mümkün değildi. Bu sokak çok sessizdi. Yanıma gelip kulağıma

doğru eğildiği sırada başımı sokağın karşısına çevirmiştim. Kulağımda sıcak nefesini hissedince irkilip döndüm, dudaklarım boynuna değdi.

As yavaşça yutkundu, âdemelması dudaklarımın üstünde hareket etti. Karnıma bir kor düştü.

Telaşla başımı geri çektim. "Kim olduğunu belli edecek bir şey yapma," dedi boğazını temizleyerek. "Jarlan'ın Kızılı olduğun anlaşılırsa Jarlan olduğum da anlaşılır. Yanındaki erkeğin, yakın durduğun erkeğin, Jarlan'dan başkası olabileceğine ihtimal vermezler." Kısık sesle söylediklerini algılamam için bana bir süre verdi. Doğrulup gündüz güneşinin sıcaklığını artıran, cayır cayır yanan simsiyah gözlerini gözlerime dikti. "Çünkü Artev erkekleri bencildir. Kadınını paylaşmaz, onun hiçbir şeyini paylaşmaz. Zamanını, düşüncelerini, gülüşünü, kalbini, ruhunu, bedenini, her şeyini ister. Her şeyini alırsa karşılığını verir, kendini ona adar."

As, bir Artev erkeğiydi. Damarlarında akan kan Artev kanıydı.

Düşündüğüm gibi Direniş mevcut krallığı yıkmak değil, Artevi Krallığı'nı tekrardan canlandırmak istiyordu. Krallığımızın başına gelen şey buranın halkının bizi aşağılamasına imkân veriyordu. Artevler böyle bir yerde nefes almaktansa savaşarak ölmeyi tercih ederdi.

Artev erkeklerinin en yırtıcısına denk gelmiştim.

"Söylediklerime şaşırmadın," dedi tepkimi kaçırmamak için gözünü kırpmadan beni izlerken. "Sen bir Artev'sin, değil mi?"

Öyleydim.

Başımı sallayarak onu onayladım. "Deli, gözü kara bir Artev kadını," diyerek yanıma geçip kolunu belime sardı. Uzun parmakları belimin yanında kıvrıldı. "Tam da aradığım şey."

Artev kadınlarının hangisi deli ve gözü kara değildi?

Beni terzihaneden içeri sokmadan önce arabanın arka camına tıklatmış, Meliv'e ikisinin anladığı bir işaret vermişti. Aklımdaki sorulara bir yenisi daha eklendi. Mağaza yerine neden terzihaneye girmiştik?

"Hoş geldiniz," diyerek genç bir kadın karşıladı bizi. Gözleriyle ikimizi baştan ayağa inceledi. "Size yardımcı olabilir miyim?"

As, "İyi olur," diye cevap verdi.

"Neye ihtiyacınız var efendim?"

"Her şeye."

Verdiği cevap kadını şaşırttı. "Her şeye mi?"

As beni biraz daha yanına çekti. "Leydimin giyinme odası aşçımızın faresi yüzünden mahvoldu."

Hım, öyle mi olmuştu?

O kadar inandırıcı bir şekilde söylemişti ki bir anlığına ben bile inanmıştım.

"Ah, çok üzgünüm," dedi kadın ama hiç samimi değildi. "Mağazamızda her şeyi bulabilirsiniz, merak etmeyin."

Mağaza mı?

Ne mağazası?

Burada terzihanelere mağaza mı deniliyordu?

O zaman As mağazada olay çıkaran kadın derken benden bahsediyordu. A-a!

Hayır, ben olamazdım. Kimseyi dövmemiştim. Buranın halkı abartarak hikâyeler anlatmayı seviyordu herhâlde. Öykü anlatıcılar bile olayları böyle abartmıyordu!

Kralın bir ejderhanın ağzından diş sökmesini dinlemiştim. O bile bu kadar abartılı gelmemişti. Ya abartıyı seviyorlardı ya da doğru düzgün kimse tarafından dövülmemişlerdi. Dayağın ne demek olduğundan haberleri yoktu.

Vaktim olursa gitmeden Dirusa'ya gösterecektim.

"Kıyafetleriniz için çok üzüldüm leydim," diyerek bu sefer benimle konuşmaya çalıştı kadın. Benden bir cevap bekliyordu.

"O kadar üzgün ki konuşmaya mecali yok." Parmakları uyarır gibi karnıma baskı yapınca başımı koluna yaslayıp bitkin bitkin gözlerimi kapattım.

Kıyafetlerini kaybettiği için dünyası başına yıkılmış bir leydiyi oynuyordum. "Çok üzgünüm, çok üzgünüm," dedi kadın telaşla. Gözlerimi açtım ama ona bakmak yerine As'ın sert çehresine odaklandım. "Leydiyi konuşturup daha fazla yormak değildi amacım. Aşçınız bir Artev mi? Eğer öyleyse uğursuzluğu..."

As'ın çenesinde bir kas seğirdi. "Değil," dedi dümdüz bir ses tonuyla ama etrafına yaydığı öfkeyi hissedebiliyordum. Omuzları gerilmiş, tutuşu sertleşmişti.

Kadın, "Ben de sanmıştım ki..." diye gevezelik etmeye devam ettiğinde, sinirle bir nefes alarak onu susturdu.

"Akşam bir davete katılacağız." Bir an önce işe koyulmasını istiyordu. Kadın nihayet anlayıp harekete geçti.

Kıyafetleri göstermeye geceliklerden başladı. "Önce davet için elbisenizi seçelim," dediğinde, başımı As'ın kolundan kaldırıp şaşkınlıkla kadının *elbise* olarak askıdan gecelikleri seçmesini izledim. Arkası dönük olduğu için bunu fark etmedi. Bakışlarımı As'a çevirdim.

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak. Az önceki laflar yüzünden hâlâ sinirliydi. "Ne oldu?"

Ne mi oldu? Gecelik mi giydirecekti? Buradan kaçabilmem, böyle sakin bir yerde As bana bu kadar dikkat ederken mümkün değildi. Bir daha ne zaman dışarı çıkacağımızı bilmiyordum, davette şansımı denemem en mantıklısıydı ve bu demek oluyordu ki davet için gecelikllerden birini giymeyi kabul edersem üstümde bir gecelikle birkaç saatten daha fazla kalacaktım. Günler sürebilirdi, belki haftalar... *Asla olmazdı.*

Kocaman açılmış gözlerimle ona bakmaya devam ederken iki elimi de kaldırıp kadının koluna taktığı gecelikleri işaret ettim.

"Elbiseleri beğenmedin mi?" Hâlâ elbise diyordu!

Eğer bunlar burada elbise yerine geçiyorsa birinin kadınlara onları kandırdıklarını söylemesi gerekiyordu. Kumaşları azaltmış, azaltmış, kalan kumaştan bir elbise daha yapmışlardı. Fiyatlarını bilmesem de *normal* elbiselerin yarısı kadar olmadığına emindim.

Buranın kadınlarına üzülmüştüm. Elbise giydiklerini sanıp gecelik satın alıyorlardı. Hem de adı mağaza olan *terzihanelerden.*

"Leydim davet için böyle bir elbise istemiyor." *Gecelik!*

"Nasıl bir şey peki?" Kadın itiraz etmeden kolundakileri geri asmaya başladı.

As sorunun cevabı için bana baktı. Hızla üstümdeki elbiseyi gösterdim. "Uzun olsun."

Kesinlikle.

"Uzun elbiselerde de güzel çeşitlerimiz var. Yırtmaçlı ve göğüs dekolteli..."

Kadının derdi neydi? As'a başka bir yere gitmemiz için gözlerimle yalvardım. Sanırım beni yine anladı. Bedeni gevşerken gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Abartılı bir şeyler istemiyor." Kadının sözlerini kesip duruyordu. "Uzun ve sade olsun."

Nihayet anlatabildiğimden memnun bir şekilde nefesimi dışarıya verdiğimde As beni tekrar yanına aldı. "Demek leydim güzelliğini gizlemeyi tercih ediyor," diyerek benimle uğraştı. Ona kaşlarımı çatsam da aşağıya bakmadığı için etki etmedi.

Kadının gösterdiği elbiseler arasında kraliyet yeşili, düşük omuzlu bir elbiseyi bu gece giymem için seçtik. Küçük bir dolap dolusu kıyafet satın alarak terzihaneden çıktığımızda üstümde bu elbise vardı. As'ın hançeri elbisenin yakasından gözükmesin diye onu aşağı itmiştim. Elbiseye uygun ayakkabıları almadan önce As paketleri arabaya koydu. Kısa sürede bir sürü şey almıştık çünkü ne aldığıma odaklanmamış, elimden

geldiğince az şey almaya çalışmıştım. Bu kıyafetleri verdiği paraya üzülmüştüm. Umarım iade edebilirdi.

Ayakkabıcıya girdiğimizde, üzerimdeki kıyafetten dolayı ayakkabıcı topuklu ayakkabılardan gösterdi ama onları kaçacağım gece giyemeyeceğim için As'ın bana aldığı çiçekli ayakkabıların, çiçeklerinin yeşil olan modelini seçtim. Başka ayakkabı almamak için uğraştım ama başarılı olamadım. Umarım bunları da iade edebilirdi.

Sonunda saçım bile yapıldığında kendimi o kadar kötü hissediyordum ki As'ın yüzüne bakmaya çekiniyordum. Bir süre sonra peşimizde dolanmaya karar veren Meliv'in elbisemin eteğine basarak dikkatimi çekmeye çalışma çabasına karşılık vermedim. Arabaya bindiğimde gözlerimi yoldan ayırmadım.

Davetler kalabalık olurdu. Daha önce bir davete katılmamıştım ama dedikoduları yayılıyordu. Annem gençliğinde gittiği birkaç daveti de anlatmıştı. O kalabalıkta birbirimizden uzaklaşmamız kolay olacaktı.

As kimliğini gizliyordu. Oradakiler adını biliyor muydu? Onu başka biri olarak mı tanıyorlardı yoksa yabancı mıydı? Davete kimler gelecekti? Davet kim tarafından yapılıyordu?

Zihnime eklenen başka sorulardı bunlar da ama diğerleri kadar önemli değillerdi. Kalbimi saran köklere eklenen kısa köklerin bir etkisi olmamıştı.

Araba durduğunda emniyet kemerini çıkarıp, kapıyı açtım. As kolumu tutup arabadan çıkmamı engelledi. "Gece boyunca yanımdan ayrılma," diye uyardı. Can sıkıntısı yüzüne yansımıştı. "Davet, Direniş'e yeni üyeler eklemek için düzenlendi. Beni ya da seni tanımıyorlar, herkes kendini gösterme derdinde olacak. Katılmak için yeteneklerini gösterecekler, kendileriyle övünecekler. Buna şaşırma, tamam mı?" Gözlerimi kapatıp açmakla yetindim. "Kimsenin seninle konuşmaya yeltenmesine izin verme. Konuşmadığını anlarlarsa kim olduğunu da anlayabilirler."

Benim burada ne işim vardı?

As sorumu duymasa da gözlerimden okudu ama cevap vermedi. Kolumu bırakıp kendi tarafındaki kapıyı açarak indi. Ben de arabadan çıktım. Meliv'in kapısını açmaya yeltenmedim. Meliv'in ikimizin açtığı kapılardan birinden çıktığını bıkmadan elbisemin eteğine basınca fark ettim. "Meliv yokmuş gibi davran," dedi As geride kaldığım için beni beklerken. Meliv homurdandı. "Oyunu nasıl oynadığımızı biliyorsun oğlum," dedi As kısık bir sesle. Kapıya yaklaştığımız için böyle konuşmuştu. Bir ormandaydık, ormanın orta yerinde duran küçük bir kulübe ve bu kulübenin kapısında bekleyen iki kişi vardı.

O iki kişinin As'ı tanıyıp tanımadığını anlamak için dikkatle baktım ama Direniş'in önderini selamlıyor gibi durmuyorlardı. Zaten sonra As siyah, davetiye kartlarına benzeyen iki kart çıkarıp önündeki adama uzatınca tanımadıklarını anladım.

Kendi davetine ev sahibi olarak değil, davetli olarak katılıyordu. Kapıdaki adamlar muhtemelen Direniş'tendi ama onlar bile As'ı tanımıyordu. Kendini gizli tutma sebebini deli gibi merak ediyordum.

Kulübeden içeri girip yine yer altına giden bir merdiven kullanınca Direniş'in olayının yer altı olduğunu düşünmeye başladım. Dıştan küçük bir kulübe gibi duran bu yer aslında devasa büyüklükte salonu olan bir yerdi. Yerin altında olması onu karanlığa boğmamıştı. Mumlar ve diğer aydınlatmalar sayesinde ışıl ışıldı.

Arabayla sokaklarda gezerken görmeyi beklediğim gariplik işte buradaydı.

İnsanların tamamı *insan* gibi görünmüyordu. Biri neredeyse üç metre uzunluğundaydı ve hem kafasını tavana çarpmamak hem de insanları ezmemek için başını eğerek yürüyordu.

Birinin ağzından akan köpükler etrafını sarmıştı. Adam konuştukça köpükleri dökülüyor ve yeri eritiyordu. Onunla konuşan insanlar köpük ayakkabılarına değmesin diye ondan epey uzakta duruyorlardı.

Saçları olmayan bir kadın yanımızdan geçip giderken kafasının arka tarafının açık ve bomboş olduğunu gördüm.

Salonun diğer ucundan patlama sesleri geldi ama oraya dönemedim çünkü tam o anda önümde başka bir olay vardı. İki adam birbirleriyle kavga ediyordu. İkisi de normal görünmüyordu. Birinin ağzı olağanüstü derecede açılıyordu. Olağanüstü diyordum çünkü o açıklıktan kafam çok rahat sığardı. Ağzını açarken yanakları yırtılıyor, kapandığındaysa o yırtıklar düzeliyordu. Diğerinin de elleri olağanüstü derecede büyük, kolları uzundu.

Elleri dik bir şekilde durduğunda yere değiyordu. Hayır, yerde sürünüyordu.

Bu insanlara ne olmuştu böyle?

Normal görünenler de vardı. Herkes böyle değildi ama kimse onları garipsemiyordu. Herkes kendi sohbetine bakıyordu. Kafasının arkası bomboş olan kadın yanlarından geçerken uzun bir süre arkasından bakmıyorlardı. Ağzından yeri asit gibi eriten köpükler çıkaran adamdan koşarak uzaklaşmak yerine konuşmalarını dinliyorlardı.

Bu insanlara olan şeyler normal karşılanıyordu. Bu insanlar Artev miydi? Onlara ne olmuştu? Ne tür bir lanet üstlerindeydi? Kimisi etkilenmişken kimisi etkilenmemişti. Buna kim sebep olmuştu?

As da bu lanet yüzünden mi Sis'e dönüşüyordu?

Lanet ilerleyecek miydi? Bir gün kontrolünü tamamen kaybettiğinde insan bedeninden sıyrılıp sonsuza kadar Sis olarak mı kalacaktı? Ona ne olacaktı?

Bana Sis olmasıyla alakalı hiçbir şey anlatmamıştı. Bana kendisiyle alakalı hiçbir şey anlatmamıştı. Ailesinden haberim yoktu, Direniş'in önderi olması dışında bildiğim pek bir şey yoktu. Neden bir şeyler söylememişti?

Neden bir şeyler söyleyecekti ki? Neden bir şeyler söylemesini istiyordum? Bu geceden sonra onu görmeyecektim.

"Zamanla gözün alışacak," dedi As gözleri salonda gezinirken. "Çoğu zararsız. Sadece öfkeliler." Alay edercesine güldü. "Ben de öfkeliyim."

Artev halkına olan şey, bu hâlde olmalarına sebep olan şey her neyse As'ın öfkesi onaydı. Neler olduğunu biliyor muydu? Bu ne zaman olmuştu? Hiç düzelmeyecek miydi?

Beni buraya getirerek kalbimin tamamen korkuya hapsolmasına sebep olmuştu. Korku beni yutmuştu. Bilinmezlik aklımı yitirmem adına gerekli özeni gösteriyor, durmadan çalışıyordu. Bana daha fazla bilinmeyen şey veriyor, düşünürken kafayı yemem için elinden geleni yapıyordu.

Birileriyle konuşmaya giderken belimi tutmayı bırakmadı. Onlarla kimliğini gizleyerek konuştu. Zekice soruları, konuyu bizden uzaklaştırıp karşıdakine bunu fark ettirmemesi, onlardan bilgi alması ve işine yaramayacaklarını anladığında ustalıkla başka birine odaklanmasını hayretle izledim. Konuşmaları takip ediyor ama belli başlı şeyler dışında bir şey anlayamıyordum.

İnsanlar yetenekleriyle övünüyorlardı. As'a yeteneği sorulduğunda büyücü olduğundan, benim de onun cadısı olduğumdan bahsediyor ama daha fazlasını söylemiyordu.

Çünkü büyücü olduğunu öğrenince adamlar, Direniş'e büyücülerin ve cadıların ne kadar zor girdiğinden bahsetmeye başlıyorlardı. As bunları bilmiyormuş gibi bir süre dinleyip konuyu onlara çeviriyordu. Büyücü olduğunu söyleyenleri bile onların düşündüğünün aksine geçiştirip atmıyordu. Direniş'in başındaki adamın, As Valor Jarlan'ın büyüden nefret ettiğini bilmeyen yoktu.

Büyücüler ve cadılar konuştuklarımız arasında en çok işine yarayacak olanlardı ama nefreti doğru karar vermesini engelliyordu.

Keskin nişancıyı, bir saniye içinde silahını ateşleyebilen birini uzun bir süre dinleyince istediği şeyin ne olduğunu anlamadım. Direniş, savaşçılar mı yetiştiriyordu? Becerikli kişileri mi alıyordu?

Çözmeye çalıştıkça daha çok batıyordum. As'a odaklanmak yerine ondan uzaklaşmaya odaklanmalıydım. Buraya Direniş'i öğrenmeye gelmemiştim. Buraya kaçmak için gelmiştim.

Artevi Krallığı benim de krallığımdı ama ailem burada değildi. Ben onların olduğu yere aittim.

Nasıl kaçacağımı düşünmek için salonun çıkışlarına bakarken biriyle göz göze gelince şansıma inanamadım. Agnal Adastra buradaydı, buradaydı ve bana doğru geliyordu.

As hayvanların dilinden anlayabilen bir kadınla konuşuyordu ama tedirginliğimi fark etti. Kadınla konuşmayı bırakıp ondan birkaç adım uzaklaşarak beni de yanına çekti. "Ne oldu?"

Sorusunun cevabını benden değil Agnal'dan aldı. "Bakıyorum, yaşıyorsun," diyerek benimle konuştuğunda As'ın omuzları dikleşti. Simsiyah gözleri Agnal'ı buldu. Agnal ona bakmadan önce beni inceledi. "İyi görünüyorsun," dedi memnun bir şekilde. "Beni bırakıp gittiğinde, bir yerde öldüğünün haberini alacağımdan emindim."

Kelimeleri özenle mi seçiyordu?

As, Agnal'ı tanıyordu. Dirusa'yı da öyle. "Sen kimsin?" diye sorması tamamen girdiği rolden ötürüydü.

Agnal nihayet yanımda dikilen, elini belime yerleştirip beni göğsüne doğru çeken öfkeli adama bakabildi. "Agnal Adastra," diye tanıttı kendini. "Eminim tanıyorsundur."

"Evet," dedi ifadesizce. "Şu hırsız."

Agnal'ın kaşları çatıldı. "Daha çok Direniş'ten olmadığı hâlde en iyi şartlarda yaşayan biri olarak tanınıyorum."

As güler gibi bir ses çıkardı. Agnal, As'ın kendisini ciddiye almadığını fark edip kızmak yerine daha akıllıca bir hamle yaptı. "Hırsız da diyebilirsin tabii," dedi umursamazlıkla. "Hırsızlardan rahatsız oluyorsan yanındakinin de bizden biri olduğunu söyleyeyim." Bana dönüp göz kırptı. As'ın göğsünden belli belirsiz siyah dumanlar çıktı.

Etrafını sarmayacaktı, değil mi?

"Hançerim ne durumda?" diye sordu Agnal, bakışlarını aşağı indirdi. "Hâlâ aynı yerde mi saklıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı. Göğüslerimin arasında bir hançerin olduğu doğruydu ama bu, onun hançeri değildi. Biraz daha böyle konuşmaya devam ederse çıkarıp gösterebilirdim. Tabii çıkarmışken hiçbir şey yapmadan geri koymazdım. Çok saygısızca davranıyordu. Bir hırsızdan saygı beklemek benim hatamdı, biliyordum ama bu hırsız centilmen gibi görünerek beni yanılgıya düşürmüştü.

"Yok," dedi As. Teninin ısısı iyice düşmüştü, birazdan herkesin ortasında Sis'e dönüşebilirdi. Siyah dumanlar artmıştı. Elimi belimdeki elinin üstüne koydum. Dokunuşum beklenmedikti, yırtıcı bakışlarını Agnal'a sabitlemişti. Afallayarak bana doğru baktığında, elini sıkıp gerçekliğe dönmesini sağlamaya çalıştım.

Sis'e dönüşmesiyle buradaki herkese zarar verebilirdi. Bu insanlar Artev'di. Artev olmasalar bile zarar görmeyi hak edecek hiçbir şey yapmamışlardı.

Agnal bir şeylerin ters gittiğini anladı. "Sen kimsin?" diye sordu. "Seni daha önce görmemiştim."

As, parmaklarını belime bastırdı. Soğuk elini tuttuğumda dikkati dağılmıştı, hırsız konuştuğunda yeniden ona odaklandı.

Karşımızda dikilen adamın bir an önce gitmesinin gerekli olduğunu düşündüğüm sırada biri onu paçasından tutup çekmiş gibi yere düştü. Düşüşünü yumuşatmak için ellerini kullanırken küfretti. Meliv'in havladığını duydum. Yere düşüren oydu.

Bakışların bu tarafa çevrildiğini fark edince hareketlendim. Amacım bir an önce karmaşadan uzaklaşmaktı. As da beni tuttuğu için peşimden gelmek zorunda kaldı. Salonun diğer ucuna doğru yürürken As'ı karmaşadan uzaklaştırmanın bana hiçbir faydası olmadığını fark edebildim. Aksine karmaşadan yararlanıp buradan çıkıp gidebilirdim ama bunu yapmak aklıma bile gelmemişti.

Buradaki insanları düşünmüştüm. As'ı düşünmüştüm. *Neden?*

Kendimden nefret ettim. Alevlerin annem ve kardeşime yaklaştığını gördüğüm ana rağmen başkalarını düşünebiliyordum.

Onları hak etmiyordum.

Olduğum yerde durup ailem aklıma gelince, gözlerime dolan yaşlarla mücadele ederken biri "Kral'ın savaşçıları burada!" diye bağırdı. O an salonun ortasına bomba düşmüş gibiydi. Herkes hızla dağılmaya başladı. Bu daha önce başlarına gelmişti muhtemelen. Herkes nereye gideceğini biliyordu. Ne yapacağını bilmeyen tek kişiydim.

As beni kendine çevirdi. "Şuradaki kapıdan çıkacaksın," diyerek bana bir yeri gösterdi. "Oradan çıkanları takip et. Meliv yanında olacak. Nero,

su atını oraya bıraktı; onunla uzaklaş. Etraf sakinleşince seni almaya geleceğim, tamam mı?"

O neden gelmiyordu?

"Oğlum seni koruyacak, merak etme." Tereddüdümü yanlış anlamıştı. Kendim için endişe ettiğimi düşünmüştü. Doğru olan buydu, kendim için endişelenmeliydim. As çok güçlüydü, kendini koruyabilirdi.

Niye bunu kabullenemiyordum? Endişenin bedenimde sinsice dolaştığını hissediyordum. Onun için korkuyordum. Kendi başının çaresine bakacak kadar güçlü olduğunu biliyordum fakat yine de...

Eğilerek dudağını şakağıma bastırdığında, endişelerimin bir kısmını aldı. Bunun mümkün olduğuna inanamadım. "Git," dedi öylece duran bedenimi kapının olduğu tarafa doğru iterken.

Geçen sefer bana veda ettiğinde öptüğü yerden öpmüştü. Şimdi veda mı ediyordu yoksa benim ona veda edeceğimi mi hissetmişti?

Söylediği kapıdan çıkıp diğerlerini takip ederken başımı arkaya çevirerek onun tam aksi yönde gitmesini izledim. Gözden kaybolduğunda ve arkamdan gelenler beni ittirdiğinde önüme dönüp hızla yürümek zorunda kaldım.

Ondan uzaklaşmak, ailemi düşünmek yapacağım şeye aklımı vermemi sağladı. Bir tarafım hâlâ As için endişeliydi ancak daha baskın olan yanım ailemden başka bir şey düşünmeyi reddediyordu. Kaçmak için bir daha ne zaman böyle bir fırsatım olacağını sorarak beni kendine çekti. Onu dinledim.

Meliv hemen yanımdaydı, varlığını hissedebiliyordum. O yanımda olduğu sürece As'tan uzaklaşamazdım. Dev varlığıyla beni koruyordu.

Beni korumayı bırakmalıydı.

Kapıdan dışarı çıktığımda başka bir kapıya yürüdüm. Bu kapı da çıkış kapısına giden bir yoldu. Üçüncü kapıya ulaşmak için merdivenleri tırmanmak onun çıkış kapısı olduğu anlamına geliyordu veya çıkışa çok yaklaşmıştım. Arkamdaki birkaç kişinin geçmesine izin verip merdivenlerde oyalanarak Meliv'in sabırsızca havlamasına sebep oldum.

Merdivenleri çıkmayı bitirip sırtımı kapıya yasladım ve Meliv'in nefesini hissettiğim tarafa baktım. "Benimle gelme," diye fısıldadım. "Onun yanında kal, benimle gelmeni istemiyorum." Hırladığını duydum. "Benimle gelmeni istemiyorum," dedim bu sefer daha güçlü bir sesle. "Gitmem gerekiyor. Sizinle kalamam, ne olur anla."

Birkaç defa üst üste havladı. Kabul etmeyecekti.

Elimi göğüslerimin arasına sokup oradaki hançeri aldım. Hançeri kınından çıkarıp titreyen elimle kabzasından tutarken "Lütfen git," diye

yalvardım. "Sana zarar vermek istemiyorum ama başka çarem yok. Sizinle kalamam." Hançerin metal olması gereken yüzeyi siyahtı. As hançeri bana verdiğinde kınından çıkarmamıştım. İlk defa çıkarıyordum ve hançerin ucu hayvanını gösteriyordu. Kapıyı yavaşça açarken Meliv'in hırıltılı, hızlı soluklarını duyuyordum. "Annemi bulmalıyım." Göz pınarlarımda biriken yaşlar yanaklarıma süzülmeye başladı. "Beni takip etme. Başka çarem yok Meliv. Gitmek zorundayım. Aileme ihtiyacım var, onların bana ihtiyacı var."

Kendim için bıraktığım küçük aralıktan geçerken daha fazla konuşamadım. Kapıyı ardımdan kapatıp birkaç saniye boyunca açılmasını bekledim. Açılmadı.

Meliv gitmeme izin vermişti. Beni korumuş, hastayken başımda beklemişti ve ben ne yapmıştım? Ona zarar vermemiştim ama izin vermeseydi buna yeltenecektim. Bu bile kendimden nefret etmem için yeterliydi.

Gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken yolumu bulmaya çalışıyor ve etrafa bakıyordum. Su atını arıyordum. Ay ışığından başka aydınlatması olmayan ormanda tek başımaydım. Diğer insanlar çoktan gitmişti ya da çok iyi gizleniyorlardı. Onları ne duyuyor ne de görebiliyordum.

Su atının sesini duyduğumda pes edip geri dönmek üzereydim. Yanaklarımdaki yaşları silip o tarafa doğru koştum. Bir elimde hâlâ hançeri tutuyordum.

Su atının pullarının mor ışıltısı karanlık ormanda gözlerimi kamaştırdığında ona yaklaşmıştım. Omuzlarım rahatlamayla çöktü, hançeri tutan kolumu aşağı indirdim. Henüz güvende olmadığımı unuttum.

Kollarım birileri tarafından tutulduğunda ve ağzıma bir bez bastırıldığında, ne kadar aptalca davrandığımı farkına vardım. "Artık Dafienra Krallığı'nın esirisiniz," dedi sol tarafımdan bir ses. Bu sözler gözlerim gibi bilincimi de açık tutamadığım andan önce duyabildiğim son sözlerdi.

★★

"Bu kız olduğuna eminsin, değil mi? Pek de güzelmiş."

"Eminim ekselansları, savaşçılarınız onu yalnız yakaladığı için şüphe duyuyorsunuz ama kendisiyle konuştum." Zihnim düştüğü karanlık çukurdan tırmanarak çıkmaya çalışırken neler olduğunu, nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Hemen gözlerimi açmadım. Tanıdık ses ve yabancı erkeğin benim hakkında söyleyeceklerini dinlemek için bekledim.

Tanıdık sesin sahibini geriye dönüp daha çok korkutmadığım için fazlasıyla pişman olmuştum.

"Onun hiç konuşmadığını söylediler."

"Konuşabiliyor," dedi Dirusa. "Sadece bunu saklıyor."

"Sesiyle alakalı bir laneti olmalı." Tahmin yürüten yorgun, yaşlı adamın kim olduğunu bilmiyordum ama Dirusa, *ekselansları* demişti.

Kral olmalıydı. Dirusa yaşlı adamın tahmininin saçma olduğuna dair bir şeyler söylemek yerine susunca bundan neredeyse emin oldum. Benimle konuştuğu ve sesimle alakalı hiçbir sorun olmadığını bildiği hâlde sessiz kalmıştı.

Sessizlik uzadığından gözlerimi daha fazla kapalı tutmanın bana bir faydası olmayacağını bildiğimden araladım. Bir zeminde yatıyordum, savunmasız olmamak adına doğrulurken tam tahmin ettiğim gibi tahtına oturmuş yaşlı bir Kral'la göz göze geldim. Yanındaki tahtta Kraliçesi oturuyordu ve diğer tarafında ayakta dikilen kişiyse Dirusa'ydı.

Kral'ın eli onun arkasındaydı ve tahttaki Kraliçesini umursamadan Dirusa'yı sıkıca yanında tutuyordu. Dirusa dimdik duruyor, ona dokunmayı bırakmasını söylemek yerine benim hakkımda konuşuyordu.

Parlak mavi gözleri, uzun elbisesi ve siyah, uzun saçlarıyla onu en son gördüğüm gibiydi ancak konuştuğum kadınla karşımdaki kadın tamamen farklıydı. Söyledikleriyle şu an olduğu konum çelişiyordu.

Olanı anlamamak için aptal olmak gerekiyordu. Dirusa, Kral'ın metresiydi. Kendi kralının değil, başka bir krallığın, Dafienra Krallığı'nın, halkımıza çöp gibi davranan kişilerin kralının metresiydi.

"Sonunda uyandın," dedi saçlarını omuzlarının arkasına atıp bana boynunu göstererek. Orada hiç iz kalmamıştı.

O boynuna yeni yarıklar açmam veya daha iyisi boynunu kırmam için bana meydan okuyordu.

Yüzüm tiksintiyle buruştu. Yerde oturup bana tepeden bakmalarına daha fazla dayanamayarak ayağa kalktım. "Konuşmayacak mısın?" diye sordu Dirusa. "Konuşabildiğini ikimiz de biliyoruz."

Konuşabildiğimi burada ikimizden başka kimse bilmiyordu. Konuştuğumu kanıtlamak onun için önemliydi. O yüzden sustum.

"Konuşamıyor olmalı," dedi Kral, onu tuttuğu eliyle bedenine cezalandırıcı bir şekilde, sertçe vurarak. Dirusa olduğu yerde irkildi, öne doğru düşecek gibi oldu. Kirpikleri titredi ama hiçbir şey söylemedi. "Sen Jarlan'ın Kızılı'sın, değil mi?" Kral, benimle konuşmaya başlamadan önce vurduğu yeri okşadı.

Şahit olduğum şeyden nefret ettim.

"Öylesin, bakışların belli ediyor kendini." Keyifle güldü. "Sonunda oluyor." Onun gülmesiyle birlikte diğer herkes de güldü; ilgisizce olayları izleyen Kraliçe, Dirusa ve benim dışımda herkes. Etrafta savaşçılar ve hizmetkârlar vardı. "Onu zindana kapatın. Ziyaretçisi gelene kadar orada kalacak."

Bir savaşçı bana doğru geldi. Elini koluma koymaya yeltendiğinde, kolumu geriye çekip kasıklarına bir tekme attım. "İşte şimdi gerçekten eminim Jarlan'ın Kızılı olduğuna!" diye bağırdı Kral zevkle.

Başka bir savaşçı üstüme atladı. Cüssesi kaldıramayacağım kadar ağırdı. Beni yere yatırıp yumruğunu havaya kaldırdığında, gelecek darbeyi bekledim. En iyi ihtimalle burnumu kıracaktı. Yumruğu neredeyse yüzüm kadardı. "Dur," dedi yaşlı Kral savaşçısına. Savaşçı anında emrine itaat etti. "Ona zarar verip sonuçlarını görmek mi istiyorsun?"

Bu, savaşçıyı durdurdu. Üstümden çekilip kolumdan tutarak beni ayağa kaldırdı ve tüm saldırılarıma rağmen bana karşılık vermedi. Sadece sabit tuttu, zindana götürdü. Ayağımı yüzüne geçirdiğimde bu dilde bilmediğim tüm küfürleri etti ama bileğimi zincirledikten sonra bana dokunmaya kalkışmadı.

Yine zindandaydım. Bu farklı bir zindandı ama sonuç aynıydı. Üstelik bu sefer ailem de yanımda değildi, beni ayakta tutacak hiçbir güç yoktu.

Gücüm bedenimden çekilmeden önce çözüm arayışına girdim. Bileğimdeki prangaya gözlerimi diktim. Çekiştirip ayağımdan çıkarmaya çalıştım ama anahtarı olmadan çıkarmanın mümkün olmadığı gerçeği uğraşımın önemsizliğini vurguladı.

Bir anahtara ihtiyacım vardı.

Böyle düşündüğüm an bir hayal gördüm. İşaret parmağım bir anlığına anahtara dönüştü. Gerçekçi ve inandırıcıydı fakat yalnızca birkaç saniyeliğine. Anahtar gözlerimi kırptığımda kayboldu.

Sanrı görmeye de başladığıma göre benim için delirmenin bir sonraki adımı diye bir şey kalmamıştı. Tüm adımları atmıştım.

Zindanda yere çöktüm. Elbisem toz içinde kalırken bana olacakları bekledim.

Neler olacağını biliyordum. Daha önce de yaşamıştım. Kral, As'ın beni gelip almasını bekliyordu ama As bunu yapmayacaktı. Kendini göstermeyecekti.

Kim olduğunu Artevlerden saklıyordu. Başka bir krallığa mı açıklayacaktı? Ne için? Ben buna değmezdim. Öncesinde buna değeceğimi düşünüyorsa da ondan kendi isteğimle kaçtıktan sonra bu düşüncelerden

kurtulmuş olmalıydı. Meliv onu bulduğunda konuşamasa da As'a kaçtığımı anlatabilirdi, biliyordum. İkisinin arasındaki bağ kelimelere ihtiyaç duymadan anlaşabilmelerini sağlıyordu.

Aklıma su atı geldi. Nerede olduğunu merak ettim. İyiydi, onu hissedebiliyordum. Aşağılık Kral'ın savaşçıları ona zarar vermemiş olsalar da esir tutmuş olabilirlerdi. Nero onu ormana bırakmadan önce karnını doyurmuş muydu? Ne yemeyi seviyordu? Kardeşleri gibi bitkicil miydi? Suda yaşadığı için balıklarla da besleniyor olabilirdi.

Zindanda düşünmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Oturup düşünüyor ve bekliyordum. İlk defa zindana atıldığımda beklediğim şey işkence edecekleri zamandı. Şimdi As yüzünden kimse bana işkence etmeye gelmeyecekti, en azından sabırlarının tükendiği ana kadar. As gelmediğinde ve onlar için önemsiz olduğumu anladıklarında beklediğim şey ilk seferdekiyle aynı olacaktı.

Saatler geçti. Kimse gelmedi.

Zindanın sebep olduğu en kötü şeylerden biri de zaman algını yitirmendi. Karnın acıktığında anlıyordun saatler geçtiğini. Kimse yemek vermediğinde ve açlığın devam ettiğinde o da kayboluyordu.

Susuyordum en çok. Çok susuyordum. Gün içinde su içmek aklıma gelmezken burada susuzluktan mahvoluyordum. Su vermeyi bile düşünmüyorlardı. Su vermek akıllarına gelmiyordu. Gelse de bununla uğraşarak değerli zamanlarını harcamak istemiyorlardı.

Ağlamaya başladım. Gözyaşlarım dudaklarımı ıslattı.

Sessizce gözyaşı dökerken gözlerimi zindanın küçücük penceresine diktim. O camsız pencere bir insanın geçemeyeceği kadar küçüktü ama daha fazla hapsolmuş hissettirmek için parmaklıkları vardı.

Burası insanı boğuyordu.

Parmaklıkların arasından siyah dumanlar içeri süzülmeye başladığında tekrar sanrı gördüğümü sandım. Siyah dumanlar zindanı doldurdu. Önümde toplandı, insan silüetini aldı. Sis'ti. As'tı.

Gelmişti.

Tökezleyerek ayağa kalktım. Sis'in karanlığının bileğimi saran zincire sızdığını ve zinciri toz hâline getirmesini gözyaşlarımın sebep olduğu bulanıklığın ardından seyrettim. Yere koyduğum için kirlenen ellerimi önemsemeden yüzümü silmek için kaldırdığımda As, Sis formundan çıktı. Önce elleri karanlıktan sıyrıldı, bileklerimi tuttu. Ellerimi indirip benim yerime gözyaşlarımı sildi. "Seni bulmak çok zamanımı almadı ama şimdiden ağlıyorsun," dedi kaşlarını çatarak. Ağlamamdan hoşlanmıyordu. "Sana zarar verdiler mi?"

Cevabım başımı iki yana sallamak olmalıydı ama ona sarıldım.

Yüzümü göğsüne saklayıp kollarımı beline sardığımda elleri havada kaldı. Kalbinin atışını dinleyip huzur bulduğum saniyelerde güçlü kollarını etrafımda hissettim. "Sana zarar vermediler, değil mi?" diye sordu çenesini saçlarımın üstüne bastırırken. Onaylamama ihtiyacı vardı. Belli belirsiz başımı salladım. Tutuşu sıkılaştı. "Zarar veremezler," dedi kesin bir tavırla. "Jarlan'ın Kızılı'na dokunamazlar. Yaparlarsa yok olacaklarını biliyorlar."

Bana böyle seslenmesinden rahatsız olmadım. Biraz daha orada kaldım. Kokusu evimi hatırlatıyordu.

Geri çekilen taraf o oldu. İsteksizlikle ayak uydururken tekrar ağlamaya başlayacağımdan korktum. Büyük, soğuk avuçları yanaklarımı buldu. Gözlerimin altındaki nemi süpürdü. Tamamen kuru olduğundan, kuru kalacağından emin olmak istediğini simsiyah gözlerini gözlerimle buluşturarak anlattı. "Önce buradan gideceğiz, sonra da bana neden kaçtığının hesabını vereceksin," dedi tehlikeli, esrarengiz bir sesle. Ürperdim.

Ondan kaçtığımı bilmeden beni kurtarmaya geldiğini düşünmüştüm ama o, bunu bilerek gelmişti.

Yanaklarımdaki elleri çekilince boşluğa düşer gibi hissettim. Ona tutunmak için uzanan ellerimi eteğime bastırarak zapt ederken buradan nasıl çıkacağımızı düşündüm. As duraksamadan duvara yaklaştı. Elini taş duvara koyup içinden çıkan siyah dumanlarının kolunun etrafını sarmasına izin verdi. Duvar elinin altında çatlamaya ve kırılmaya başladı. Duvar dökülürken çıkan toz havayı kirletti. As orada geçebileceğim kadar bir alan oluşturdu.

Önce ben çıktım.

Tam karşımda elinde silahla bekleyen bir yığın savaşçı vardı. As bana kendimi öyle güvende hissettiriyordu ki gördüklerimi hemen algılayamadım. Aklım tehlikeyi reddetti.

Her şey saniyeler içinde gerçekleşti.

Tepkim duraksadığım andan hemen sonra, ani bir şekilde oldu. Arkamı dönüp onun çıkmasını engellemek için, "As hayır!" diye bağırırken, ellerimi göğsüne koyup onu zindandan içeri ittim.

As beni de kendisiyle birlikte zindandan içeri çekip arkasına almadan önce "Biliyordum," diye fısıldadı.

Sis'e dönüşüp en yakındaki savaşçının etrafını sararken ne yaptığımın farkına vardım.

Konuşmuştum.

12

Konuşurken aklımda olan tek düşünce yaralanmasını engellemekti. Bu düşüncenin ne kadar anlamsız olduğunu, onun kurtarılmaya ihtiyacı olmayacak kadar güçlü olduğunu bir yığın savaşçıyı saniyeler içinde yok etmesini izlerken idrak etmiştim.

İlk defa As'ın adını söylemiştim ve bunu As'a söylemiştim. Telaşla, bir anda olmuştu. Geldiğinde ona karşı gardımı indirmiş, beni koruyacağına olan inancım yüzünden çırılçıplak kalmıştım. Tüm savunmasızlığımla ortada dururken As'ın etrafımı sarmasını beklemiştim. Yok etmek için değil, korumak için etrafımı sarmasını.

Ne kadar da aptaldım.

Sis etrafını sardığı insanı korumuyor, yok ediyordu. Onu donduruyor, binlerce parçaya ayırıyor ve ondan geriye hiçbir şey bırakmıyordu. Bir şeyin etrafını sardığındaysa onu toz hâline getiriyordu. Karşı konulamaz, engellenemez bir biçimde zarar veriyordu. Zarar telafi edilemez, geriye döndürülemez, iyileştirilemezdi.

Bu bir lanetse şayet As'ın laneti değildi, ona hiçbir şey yapmıyordu. Lanet insanlığın geri kalanını etkiliyordu. Bu bir lanet değil de As'ın benliğinin bir parçasıysa şayet As bu dünyaya korumak için değil, yok etmek için gelmişti. Varlığı, diğerlerinin yokluğu demekti.

Beni koruyacağını düşünecek kadar düşkün olmamla her şeyini kaybetmiş biri olmam arasında bir fark yoktu. Kimsesizlik beni bu hâle getirmişti. Günler hiç acelesi yokmuş gibi yavaş değil; hasta sevgilisinin yanına giden, son anında ellerini tutup gözlerine son kez bakmak isteyen genç, dinç bir adam gibi hızla ilerliyordu. Zamanım azalmıyordu artık, tükeniyordu. Tükenirken yaptığım şey çırpınmak mıydı peki? Hayır, As'a ayak uydurmakla meşguldüm. As zamanımın tükendiğinden habersizdi de ben bunu bile bile nasıl yaptıklarıma göz yumabiliyordum?

Göz yumuyordum çünkü nereden başlamam gerektiğini bilmiyordum. Göz yumuyordum çünkü bana yol gösterecek hiçbir şey yoktu. Bu evrene gelme amacımı bilmiyordum. Ölüme bu kadar yaklaşırken neden hâlâ ölüm tarafından kucaklanmadığımı bilmiyordum. Annemin

arkadaşı kimdi, onu nerede bulacaktım ya da bulduktan sonra ne yapacaktım? Bunu da bilmiyordum. Ben arkadaşının bir kadın mı yoksa erkek mi olduğunu bile bilmeden onu nasıl bulacaktım? Onun bana gelmesi için çekebileceğim kadar dikkat çekmiştim, o da olmamıştı. Bu kişi çoktan ölmüşse ne olacaktı? Bir Artev'se ya da Artev halkının bir kısmının güzelliğine gölge düşüren lanetten etkilenmişse? Annem onu nereden tanıyordu? Bir Artev olduğumu biliyordum, bundan emindim. Artev olduğumu bilmemin sebebi annemin Artev olmasından mı kaynaklanıyordu? Eğer öyleyse ve annem burada olduğu zamanda tanıdığı bir arkadaşından bahsediyorsa onu yıllardır görmemiş olmalıydı. Yirmi üç yılımın hatırlayabildiğim her gününde annem yanımdaydı. Görmediği yıllarda buraya ne olduğundan haberdar mıydı? Görmediği yıllarda arkadaşına ne olduğundan haberdar mıydı?

Annemin bana, kendisi ve kardeşim için zamanın dolduğunu söylediği an aklımdan çıkmıyordu. Beni buraya onları kurtarmak için değil, kendimi kurtarmak için gönderdiğine inanmak istemiyordum. Zamanımın dolmadığı, ömrümün kalanını burada geçireceğim düşüncesi beni mahvediyordu. Andre yalnızca beş yıl yaşayabilmişken benim yirmi üç yıldan daha fazlasını yaşamaya hakkım olamazdı. Kardeşim doğruyu ve yanlışı ayırt edemeyecek kadar küçüktü. Onu olmayan günahlarının karşılığında diri diri yakmalarını ne kalbim ne aklım kabul ediyordu.

Sadece beş yıl yaşayıp beş yılın sonunda insanların öfkesinin, açgözlülüğünün, düşmanlığının bedelini ödeyerek yakılmak için doğmuş olamazdı. Annem onu doğururken neredeyse ölüyordu. Bazılarına göre bir kadın doğum yaparken ne kadar acı çekerse o kadar el üstünde tutulurdu. Doğum sırasında acı çekmemek bir canlıyı dünyaya getirmenin yüceliğine hakaretti. Çocuk acısıyla birlikte gelirdi. Acısının bolluğu dünyada yapacağı işlerin bereketini temsil ederdi. Güçsüz, sefil insanlar için, "*Dünyaya acı çektirmeden gelmiş,*" denilirdi. Acı çektirmeden gelmek bir aşağılamaydı. Öyle işe yaramaz, dünya için öyle yararsız ve etkisizdi ki doğumu hiçbir şeyi etkilememişti. Onu dünyaya getiren bedeni, annesini etkilemeyen bir çocuk nasıl diğerlerini etkileyebilirdi? Kimsenin hayatında bir değişikliğe sebep olamazdı.

Andre doğumuyla annemi sarsmıştı, onun neredeyse ruhunun bedeninden sökülmesine sebep olacaktı. Böyle büyük bir yankıyla dünyaya gelen çocuğun beş yıllık bir zamanı mı vardı? İnandıkları ve düşündükleri her şeye ters düşüyorlardı, üstelik bunu kendi elleriyle yapmışlardı.

Yapmaya çalışmışlardı, diye düzelttim kendimi. Andre, bu hiçbir mantığa uygun olmayan inançlarının doğruluğunu ispatlama amacıyla

bile olsa daha fazla yaşamalıydı. Daha fazla yaşayacaktı. *Onun tatlı sesinden duyduğum son şey korku dolu çığlıkları olamazdı. Küçük kardeşim bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.*

Hak edecek bir şey yapmasına gerek yok, dedi zihnimde yankılanan acımasız bir ses. Mantığımdı. *Çoğu insan hak etmediği bir hayatı yaşıyor zaten.*

Mantığımı reddedip sözlerini duymak istemeyerek gözlerimin önündeki manzaraya odaklandım. Zindanın dışında ellerinde silahla bekleyen savaşçılardan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bomboş, yapay ışıklandırmalarla aydınlanan arazide Sis'ten başka kimse kalmamıştı. Etrafını sardığı savaşçının parçaları uçuşup havaya karışırken arazinin ortasında, yerden yüksekte dikiliyordu. Öncesinde fark etmemiştim, bir gölgesi vardı ama gölgesi onu havada değil de ayakları yere basıyormuş gibi gösteriyordu. Bacaklarının bitiminden süzülen siyah dumanlar ayaklarını gizleyip onu yerden yüksekte algılamama sebep oluyor olmalıydı.

Çene hattı, uzun boynu, alnının bitimi belliydi. Kısa saçları da siyah dumanların altına gizlenmişti. Kepçe kulaklarını ayırt edebiliyordum. Gözleri, burnu, dudakları yoktu ama bana baktığını hissediyordum. Tam karşımdaydı. Yıktığı duvar ikimizin arasında bir tümsekti. Zindanın içinde, yerde oturuyordum. Onu kurtarmak için zindanın içine ittiğim sırada beni kendisiyle birlikte çekip zindana girmemi sağlamış, bunu yaparken dengemi bozmuştu. Düştüğüm yerden kalkamamıştım. Özenle toplanan saçlarım bozulmuş, yanaklarımda gözyaşlarım kurumuş, elbisem toz ve kir içinde kalmıştı.

As beni ne kadar toparlarsa toparlasın bir şekilde dağılmayı beceriyordum. Dağınıklığım onu usandırıyor olmalıydı. En sonunda benim kaçmama kalmadan oflayıp beni bulduğu yere geri bırakabilirdi.

Sis hâlinden yavaşça sıyrıldı. Vücudunun çevresindeki siliklik yerini keskinliğe bıraktı. Dumanları kaybolmaya başlayınca yere basan ayaklarını görebildim. Yüz hatları belirginleşti, en son göğsünde duran dumanlar bir rüzgâr tarafından itilmiş gibi yok oldu. Havaya karışmıyor, içine hapsoluyordu. As dışarıdan karanlık görünüyordu ama asıl karanlığı içinde gizliyordu. Onu özgür bıraktığında görünüşünün hiçbir şey olduğu anlaşılıyordu. Gösterdiği karanlık, olduğunun yanında hiçbir şeydi.

"Ayağa kalk," dediğinde sesi gür çıkmıştı. Sesini bana ulaştırmak için miydi yoksa konuştuğumun hesabını sormaya başladığı için mi? Bana kızgındı, sert bakışları ya da çatık kaşlarından daha çok bunu bana düşündürten şey yardım etmemesiydi. Ayağa kalkmak için yardımına

ihtiyacım yoktu ama günlerce beni kucağında taşımıştı bu adam. Yetmemiş, iyileştikten sonra da taşımaya bahane aramıştı. İki gün önce kollarında uyumuştum. Onu biraz olsa da tanımaya başlamıştım ve konuşmaktansa birkaç adım atıp beni kaldırma zahmetine katlanmayı tercih edeceğini biliyordum.

Söylediğini yapıp ayağa kalktığımda omuzlarımı dik tutmaya gayret ettim. Konuştuğumu öğrendiğinde bana beni kolay kolay bırakmayacağını söylemişti ama zaten kolay kolay bırakmıyordu. *Hatta hiç bırakmıyordu.* Kaçtığımı bildiği hâlde yine de gelmişti. Ne yapacaktı daha fazla? Etrafımı mı saracaktı?

Eğer annem ve kardeşimin zamanı dolmuşsa benim için de dolabilirdi. Etrafımı sararak bana iyilik yapardı.

"Gel," dedi bu sefer de. Gittim. Gitmeyip de ne yapacaktım? Gitmekten başka bir seçeneğim mi vardı sanki?

Ondan birkaç adım uzakta durduğumda gözleri kısıldı. Gelmemi istemişti ama ona ne kadar yakın olacağımı söylememişti. Madem söylediklerini yapmamı bekliyordu, o zaman bu konuda açık olacaktı.

Neden uzakta durduğumu anladı. "Yaklaş," dedi tehlikeli bir sesle. Bunun ikimiz için gizli bir anlamı varmışçasına... Sahi, yaklaşmamı istediği her an yaklaşmıştım, değil mi?

Yine yaklaştım. Şu anda yapacak başka bir işim yoktu.

Başımı geriye atıp ona baktığımda ne kadar sefil durumda olsam da bana yapacağı her şeye müsaade edeceğime, ses çıkarmayacağıma dair yanlış bir izlenime kapılır diye gözlerimde meydan okuyan bir ifade vardı. Güçlü olabilirdi, çok güçlü olabilirdi, öyleydi de ama bu, uslu duracağım ve yapacağı her şeyi kabulleneceğim anlamına gelmiyordu. Mücadele ederdim. Etrafımı sararak bana iyilik yapacağını düşünsem de o ana kadar durmazdım.

Onu tanıdığım ilk anda olduğu gibi ödümü koparmıyordu çünkü dış görünüşünün altında yatan kişiliği hakkında bilgi sahibi olacak kadar yanında kalmıştım. Kulağını tutarak uyuduğunu biliyordum, insanların nefretini umursadığını da. Bunları bilmesem de çocuk gibi oflaması, kepçe kulağını çekiştirmesi onun sevimli bir yanının olduğunu gösteriyordu. *Neredeyse sevimli.*

O yanını her zaman göremiyordum tabii.

Mesela şu an sevimli olduğunu söyleyemezdim.

Korkutucuydu. Yine de ödümü koparmıyordu, hayır.

"Demek konuşabiliyorsun." Sesindeki bir şeyler beni irkiltti. *Ödümü koparıyor olabilirdi. Çok değil ama birazcık.*

"Bir şey söylemeyecek misin?" Birazcık ödümün kopmasıyla ilgilendiğim için susmaya devam etmiş, onun birazcık daha ödümü kopartmasına sebep olmuştum. Yine de o iki birazcık birleşip çok olmamıştı. Hâlâ birazcıktı. Her an üstüme atlamaya hazır olduğunu hissettiren yırtıcı bakışları bana içimi görüyormuş gibi bakarken bir an ne söyleyeceğimi bilemedim. *Belki de iki birazcık, bir biraz ediyordu.*

Hâlâ çok değildi ama.

"Ne o?" diyerek bir adım attı ve alanıma girdi. Bu kadar yakın olunca gözlerine daha fazla bakmayıp başımı eğdim ve gömleğinin düğmesine gözlerimi diktim. Biraz daha yaklaştı. "Yoksa sadece stresli, heyecanlı olduğun anlarda mı konuşuyorsun?" Bana doğru eğildi, nefesi saçlarımı sıyırdı. "Öyleyse seni konuşturmak için heyecanlandırabilirim," diye fısıldadı.

Bunu nasıl yapacaktı?

Aklında nasıl planlar vardı bilmiyordum ama bana bir fikir vermişti. Kalbim bu kadar hızlı atarken düşünebilmem mucizeydi, bu yüzden fikrin saçmalığıyla ilgilenmedim.

Konuşup konuşamadığımı sorduğunda konuşamadığımı belli etmiştim ama neden konuşamadığımı bilmiyordu. Arabada, yanında kâbus gördüğümde sesimi sonradan kaybettiğimle ilgili bir çıkarım yapmıştı. Dilsiz olduğumu söylememiştim, daha doğrusu bunu ima eden bir hareketim olmamıştı, beni dilsiz sanıyorsa da bu onun çıkarımıydı. Konuştuğumu duyması beni yalancı yapmazdı. Dediği gibi heyecanlı olduğum bir anda konuşmuştum ama bunu sonradan yapabileceğim ne belliydi? Farz edelim ki konuşmayı bir olay sonucunda bırakmıştım. Beni bulduğu ilk andaki hâlim bunu desteklerdi.

Yani konuşmamaya devam edebilirdim.

Benden bir cevap istiyordu, sorduğu son soruya cevap olarak başımı salladım. Başımı sallarken bir gözümü kapatıp tepkisini diken üstünde bekledim.

As tepemde ofladı. Oflarken nefesi tenime sertçe çarpıp beni afallattı. "Beni delirtiyorsun." Eli belime yerleşti. "Sana şu an neler yapmak istediğimi bilsen..." Devam etmedi, ayak sesleri duyduk. Sesler zindanın parçalanan duvarının ardından geliyordu.

As yürümeye başlarken belimdeki eliyle beni hafifçe ittirip önüne aldı. "Bu gece daha fazlasıyla uğraşmayacağım," dediğinde başka kimsenin etrafını sarmak istemediğini anladım. "Uğraşacağım daha *hoş bir şey* var."

Acaba bu hoş şey neydi? Bana söyleyecek miydi?

Tabii göstermezse... Uğraşacağı hoş şey ben de olabilirdim. Muhtemelen bendim.

Hoş benim dünyamda bir iltifattı ama burada farklı bir anlamı olmalıydı. As'ın bana hoş derken iltifat ettiğini hiç sanmıyordum. İltifat eder gibi nazik dile getirmemiş, sesinden de peri tozları dökülmemişti. Tamamen vahşi, hırçın bir şekilde konuşmuştu. Aynı zamanda da kararlıydı.

Beni arazi boyunca hızlı adımlarla yürüttü. Araziyi çevreleyen yüksek, beton duvarlara geldiğimizde iki elini de belime koyup bedenimi kaldırdı. Burada yapay aydınlatmalar azalmış, ayın yetersiz ışığı görmeyi güçleştirmişti. Duvarın üstüne oturup onun çıkmasını beklerken neden bu duvarı da yıkmadığını düşündüm. Daha fazlasıyla uğraşmayacağını söylerken daha fazlasına duvarları da mı dâhil etmişti?

Bunu ona sorabilirdim. Binlerce sorumdan sıra gelirse veya bu binlerce soruyu sormaya karar verirsem...

Önümde yükselen kaleye bakarken sanki zindana atıldığım bir yerden kaçmıyor, bir manzarayı izliyordum. As takip edemediğim kadar çevik hareketlerle diğer tarafa geçince kıpırdanıp bacaklarımı duvarın diğer tarafına attım. "Atla," dedi kollarını havaya kaldırarak. Karanlık yüzünden yüz hatlarını göremiyordum. "Tutacağım." Israr etmesine gerek yoktu, tutacağını söylemesi yeterliydi. Beni düşürmezdi çünkü defalarca kollarında taşımıştı.

İkinci defa düşünmeden kendimi aşağı bıraktım. As belimin iki yanından beni tutup yere indirdi, ellerim göğsüne yapıştı. "Bana güveniyorsun." Bir eli belimden yukarı çıktı yavaşça. "Ne kadar hoş."

Al işte, hoş bu dünyada kesinlikle bir iltifat değildi. Bu sefer bir felaketin habercisiymişçesine dile getirmişti. Ona güvenmem bu açıdan hoştu.

Benimle uğraşması da ne kadar hoştu!

As benden henüz bir cevap beklemiyordu ya da konuşmamama alışmıştı. Sözlerini söyleyip beni tekrar yürütmeye başladı. Hızlıydık ve ses çıkarmıyorduk. Karanlıkta birileri vardı ama ne biz onları ne de onlar bizi görüyordu. As birilerinin bizi görmediğinden emin olmalıydı, görmüş olsaydı çoktan etrafını sarardı çünkü kim olduğunu açık ediyordu.

Uzun sayılan bir süre boyunca yürüdük, topuklu ayakkabıları değil de bu ayakkabıları seçtiğim için mutlu olarak yolu bitirdim. Arabaya bindiğimizde beklemeden aracı çalıştırdı. Emniyet kemerini takıp iki elimle de göğsümün üstündeki kemere yapıştım.

Yol boyunca ne yapacağımı düşündüm. As konuşmadıkça daha çok gerildim. Gerildiğimi fark edip kasıtlı olarak konuşmadığına ihtimal verip içten içe ona kızdım ama sonra kızmamın haksızlık olduğunu düşündüm. Benim gibi günlerce, tanıştığımız ilk andan beri susmamıştı.

Eve geldiğimizde kaçışımın olmadığının farkındaydım. Susmaya devam edersem döverek konuşturmaya çalışır mıydı acaba? Belki de babamın anneme yaptığı gibi beni dizlerine yatırırdı. Annem babamı çileden çıkardığında, babam böyle yaparak onu uslandırırdı. Annem bazen cidden çok uslanmaz oluyordu, sürekli bir taraflarını yaralıyordu, o yüzden babama hak veriyordum. Onu dizlerine yatırdıktan sonrasını görmediğim için tam olarak ne yaptığını bilmiyordum ama hoş şeyler yapmıyor olmalıydı. Annemi hoş şeyler yaparak uslandıramazdı.

As onu delirttiğimi söylemişti. Çileden çıkardığım da kesindi. Karşımda durmuş, hiçliği andıran gözlerinde yanan bir ateşle bana bakarken bunu söylemek zor değildi.

Beni dizlerine yatırmak istiyor gibi bakıyordu.

Babamın anneme benzer şekilde baktığını görmem benim için kaçma zamanının geldiğini gösterirdi. Şu anda bu bakışların muhatabıydım ancak yine de kaçmak istiyordum. Gözlerim odanın çıkışına kaydı. "Kaçmayı aklından bile geçirme," dedi As. Omuzlarım düşerken tekrar ona baktım. Kaçmayı çoktan düşünmüştüm. Düşündüğümü bilse ne yapardı?

"Neyin inadı bu? Seni duydum, adımı söyledin." Haklıydı, gerçekten haklıydı. "Beni zindandan içeri iterken adımı bağırdın. Benimle birlikte savaşçılar da duydu."

Savaşçılar artık olmadığı için geriye sadece o kalmıştı.

"Neydi o hareket?" diye sordu üstüme gelmeye devam ederek. Hem fiziksel hem de psikolojik olarak üstüme gelmesinden bahsediyordum. "Beni korumak için ittin, değil mi?" Kaşları çatıldı. "Nesin sen? Tılsımım mı?"

Tılsım mı? Onun tılsımı mı?

As büyülü her şeyden nefret ederdi. Tılsımlar büyülü koruyuculardı. Bana *Tılsım* diyerek benden nefret ettiğini söylüyordu.

"Konuşmayacak mısın?" Beni gerçekten dizlerine yatırmak istiyor gibi bakıyordu. Yutkunup olduğum yerde kalmak için kendimi kastım. "Adını söyle," dediğinde artık soru sormayı bırakmış, emretmeye başlamıştı. "Ben sabırlı bir adamım ama sabrım çoktan tükendi. Bana şimdi adını söyle."

Ağzımı açabilsem konuşacaktım ama ağzımı açamıyordum.

Bir adım daha attığında ondan başka bir şey göremiyordum artık. Görüş açımı tamamen kaplamıştı. Başımı arkaya atmış, uzun boyu yüzünden ona aşağıdan bakıyordum. Eli boynumu kavradığında bunu yaptığıma pişman oldum. "Seni canavar olduğumu öğrendiğin ilk anda söylediğim gibi öldürmeliydim." Boynumu tehditkâr kavrayışına rağmen sıkmıyordu. Başparmağı tenimde ağır ağır hareket ediyordu. "Belki de bana onların bir oyunusun. Seninle aklımı karıştırmaya çalıştılar." Böyle düşünmek onu mümkünmüş gibi daha fazla öfkelendirdi. Kolundan siyah dumanları yükseldi. "Birinin etrafını sardığımda ona ne hissettirdiğimi merak ediyorsun, değil mi? Bunu gözlerinde görmüştüm. Söyle bana Güzel Tılsım'ım, etrafını sarmamı ister misin?"

Elimi kaldırıp boynumu kavradığı elinin bileğine sardım. Elini boynumdan çektim. Bana engel olmadı. "Larina," diyerek ona istediği şeyi verdim. "Adım Larina."

"Larina?" Adım dudaklarının arasından çıktığında aklım rüyama gitti. *Kâbus, kahretsin o bir kâbustu.* As'ın inceleyen bakışları yüzümde gezindi, saçlarıma ilerledi. "Seni tanıyor muyum Larina?"

Adımı söylemese çok daha iyi olurdu. Başımı iki yana salladım. "Konuşarak cevap ver."

"Tanımıyorsun," dedim aksi aksi. "Tanısan bana sürekli emir verip durmazdın."

Gerginliği kaybolurken çattığı kaşları düzeldi, gözleri keyifle kısıldı. "Demek öyle," dediğinde eğlendiği belliydi. "Konuşmanla sözlerin ters düşüyor ama onu ne yapacağız?"

"Konuşmamın garip olduğunu biliyorum."

Boğazının gerisinden onaylamaz bir ses çıktı. "Ben garip demezdim."

"Ne derdin?"

Cevap vermedi. Sorulara cevap vermeme gibi sinir bozucu bir huyu vardı. Başkalarına yaptığında takılmamıştım ama bana yapması asabımı bozmuştu. Diğerleri gibi buna alışmam için zamana ihtiyacım vardı.

O zaman dolmadan buradan gidecektim.

"Konuşamadığım için yanında kalmamı, kim olduğunu bilmemi sorun etmiyordun ama konuşabiliyorum," dedim uzatmadan. "Bana ne yapacaksın? Dediğin gibi etrafımı mı saracaksın?"

"Bu gece için farklı planlarım var." As söylediğinin ardında gizli bir şeyler daha söylüyordu ama çoğunlukla o şeyler çok iyi gizlendiğinden bulamıyordum. Bozulan saçlarımı güçlükle tutan tokayı başımın arkasına uzanıp, aşağı doğru kaydırarak aldığında saçlarım omuzlarına dağıldı. "Önce gidip temizleniyorsun," dedi tokayı bileğine takarak.

"Ne?"

"Böyle güzel oluyormuş," dedi başını hafifçe yana yatırırken. "Sevdim."

"Neyi sevdin?"

"Pissin," diyerek sorumu duymamış gibi yaptı. Bu iyice beni delirtmeye başlamıştı. "Duş alman gerekiyor."

"As asıl sen *pissin.*" Karşımdaki adam birilerini saniyeler içinde yok etmiyordu ya, ona hakaret ediyordum.

Bu gece için planlarını değiştirip etrafımı sarmak yerine güldü. "Kaç yaşındasın?" diye farklı bir konuya geçti. Konuşacak çok şey vardı ve o kadar şey içinden yaşımı mı seçmişti?

"Yirmi üç." Yine de cevap vermiştim altından ne çıkacağını merak ettiğimden.

Burnuma bir fiske attı. "Ben yirmi yedi yaşındayım, bana saygılı davran," diyerek ağzımı açık bıraktı. "Saygısız kızıl."

Saygısız kızıl mı?

Konuşabildiğimi öğrendiğinde bana neler yapacağını düşünmüştüm, aklımdan o kadar şey geçmişti ama *saygısız kızıl* diyeceğini tahmin etmemiştim.

"Seni kollarımda banyoya götürmemi beklemiyorsun, değil mi?" diye sordu hâlâ yerimden kıpırdamadan ona baktığım için. "Bunu yapmayacağım, o yüzden hareketlen."

Daha fazla konuşup onun benimle uğraşmasını dinlemek istemedim. Ters ters bakıp yanından geçip gittiğimde arkamdan bir şeyler söyledi. O kadar kısık sesle konuşmuştu ki ne söylediğini anlamadım. Dediğini yaparak kendimi banyoya attım, aynadaki yansımamı görünce gerçekten pis olduğumu fark ettim.

Yine de pis dememeliydi. Bir kadının yanında söylenmeyecek bazı şeyler vardı. *Terlemişsin, pissin, kötü kokuyorsun, yıkanmalısın.* Bunlar centilmen bir adamın söyleyeceği şeyler değildi. As kötü koktuğumu söylemek dışında hepsini söylemişti. Hiç centilmen değildi.

Kötü kokuyorsun da derdi, beklerdim.

Kıyafetlerimi çıkarıp küvete girdiğimde onun şampuanını kullanmadığımdan emin olmak için şişeleri defalarca kokladım. Su bedenimi temizlerken düşüncelerimin ben temizlendikçe kirlenmesinden nefret ettim.

As'la konuşmak hayal ettiğimden daha kolay olmuştu. Konuştuğumu duyduğu an beni yalancılıkla suçlayıp etrafımı saracağını düşünmüştüm ama o, konuşmadığım zamanlarda olduğu gibi benimle uğraşmaya

devam etmişti. Buna şaşırdığım için hep istediğim karşılıkları ona verememiştim ama şimdi daha hazırlıklıydım.

"*Söyle bana Güzel Tılsım'ım, etrafını sarmamı ister misin?*" diye sorduğunda kaçışımın olmadığını anlamıştım. Öncesinde ona güvendiğimi söylediği aklıma gelmişti. Haklıydı, bir şekilde ona güvenmeye başlamıştım. Kaçtığımı bilmesine rağmen kurtarmaya gelmesiyle mi olmuştu bu yoksa öncesine mi dayanıyordu bilmiyordum ama As'ı kötü hislerle düşünemiyordum.

Onun As Valor Jarlan olduğunu duyan çoğu kişi korkup kaçmaya çalışıyordu oysa benim aklıma As Valor Jarlan deyince yaralarımı saran, bana bakan, başta o kadar şey görsem de istediğim gibi gitmeme izin veren, bana yalnızken ihtiyacım olan şeylerin olduğu bir çanta hazırlayan, tekrar yaralarımı saran, yürüyemediğim günlerde gücenmeden taşıyan, beni koruyan, bu dünyada bana bir alan veren o adam geliyordu. As'la ilgili korkutucu olan birçok şey vardı ama o korkutucu yanını bana göstermiyordu.

Tamam, hemen hemen göstermiyordu.

Konuştuğumu duyduğu hâlde susmaya devam etmem onu biraz çileden çıkarmış, dizlerine yatırmak istiyor gibi bakmış olabilirdi ama bunun dışında göstermemişti.

Yaralarımı kötü hâle getirdiğim için kızdığı anı saymıyordum çünkü o zaman bile beni düşünmüştü. As Valor Jarlan kimsenin göremediği bir iyiliği içinde barındırıyordu. Karanlığı barındıran güçlü bedeninde sadece siyah dumanlar yoktu, bir kalbi vardı. Kalbi karanlığına yenik düşmemiş, karanlığı tarafından sarılmamıştı.

Benimle ilgili hâlâ planları vardı, gözden çıkarmamasının bir sebebi vardı. Yaptıklarının karşılığını bir şekilde vereceğimi biliyordum ama istediği şeyin ne olduğunu bilsem ve bunu ona verebilsem bana yardım edebilirdi. Bu dünyayı benden daha çok tanıyordu, annem düşündüğüm gibi bir Artev'se annemi de tanıyor olabilirdi. Onun bahsettiği arkadaşını bulması karşılığında ona istediği şeyi verebilirdim. Bu şey canımsa dahi... Sadece bana canımı almadan önce biraz zaman vermesini isterdim. Annemle kardeşimi kurtarabilmek için zamana ihtiyacım olacaktı.

As ailemi kurtarmama yardım edebilirse kendi dünyama gittikten sonra bile dönüp onun benden istediği şeyi almasına izin verirdim. Nasıl döneceğimi bilmiyordum ama ailemin bir yerlerde iyi olduğunu bilerek ölmek benim için ölümlerin en güzeli olurdu.

Ölümle o kadar karşı karşıya gelmiştim ki yaşamam gerektiğini düşünmüyordum. Annem ve kardeşimin iyi olduğunu bildikten ve onlara son kez sarıldıktan sonra ölümün kollarına kendi isteğimle giderdim.

Ben artık onlarla mutlu olacağım bir gelecek hayal edemiyordum. Bu kadar iyimser bir insan değildim, zaman geçtikçe bir şeyler gözüme daha imkânsız gelmeye başlamıştı ve bunun olmayacağından emindim.

Onlar için olabilecek en iyi şeyi yapacaktım, bana ne olacağı önemli değildi.

Duş alıp havluyu bedenimin etrafına sardığımda kıyafetlerimi getirmediğim aklıma geldi. Saçlarımı küçük olan havluyla kurutabildiğim kadar kurutup başıma doladım ve banyonun kapısını açarak kafamı dışarı uzatıp koridora baktım.

"Bekle, çıkma," dedi As o an. "Kıyafetlerini arabadan alıp odana bıraktım, içeri geçiyorum." Kapıyı açtığımı duyunca tam odamdan çıkarken durmuş ve beni uyarmıştı.

"Tamam, teşekkür ederim," dedim pürüzlü bir ses tonuyla. Bu tarafa bakmadan içeri geçtiğinde, onun centilmen olmadığını düşündüğüm için utandım. Onun beni böyle görmesi çok uygunsuz olurdu, uyarmayabilir ya da bu tarafa göz atabilirdi ama yapmamıştı.

Odaya geçip hızlıca kıyafetlerimi giydim. Bekletmenin bir faydası yoktu. O hesabı verecektim.

Tokamı o aldığı için saçlarımı toplamadan hatta taramadan yanına gittiğimde onu tekli koltuklardan birinde oturmuş, bileğine taktığı tokamı diğer eliyle dalgın dalgın çevirirken bulmuştum. Odaya girince başını yukarı kaldırdı, gözleri gözlerimden önce nemli saçlarımı buldu. "Saçların hep kızıl mıydı?" diye sorarak beni şaşırttı.

"Evet," dedim garipseyerek. "Neden sordun?"

"Tokan kirlenmiş, bunu kullanamazsın," diyerek yine sorduğum soruya cevap vermedi. "Sana başka toka almış mıydık?"

Çok sinir bozucuydu.

Tekli koltuğun yanındaki ikili koltuğa oturup elbisemin eteklerini düzelttim. Ellerimi bir beyefendiyle konuşurken yapmam gerektiği gibi kucağımda birleştirerek omuzlarımı dikleştirdim ve sakin olmak için derin bir nefes aldım. "Bazı görgü kuralları vardır," diye ona hatırlattım. "O kurallara uymamız gerekiyor."

"Hangi kurallarmış onlar?" diye sordu öne doğru eğilip bana gür kirpiklerinin altından bakarken.

"Sana uzun uzun anlatmayacağım."

"Bana uzun uzun anlatmanı istiyorum Larina."

Adımı söylemeyi bırakmalıydı.

Tekrar derin bir nefes aldım. "Uzun uzun anlatmayacağım," dedim bir kez daha. "Bu tavrın bana özel değil biliyorum ama herkesin yaptığı gibi tepkisiz kalamıyorum."

"Hangi tavrım?"

Annemin öğrettiği, istediği şekilde davranmalıydım. Uzanıp kepçe kulağını çekmemeliydim. "Soru soruyorsun, verdiğim cevabın ardından ben de bir soru soruyorum ancak sen bu sorulara cevap vermek yerine konuyu değiştiriyorsun. Hoş bir tavır değil." Kullandığım kelimenin bu dünyada anlamının farklı olduğunu hatırlayıp, "Görgü kurallarına aykırı," diye düzelttim.

Apaçık bir eğlenceyle parlayan gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Sana özel," dedi yavaşça.

"Ne dedin?"

"Sana karşı tavırlarımın tamamı sana özel," diyerek yine kafamı karıştırdı.

"Bunu daha önce de yaptığına şahit oldum."

"Onlara aynı davranmıyorumdur."

"Hayır, davranıyorsun." Bir an durdum ve ne konuştuğumuzu fark ettim. "Her neyse, bu önemli değil. Sadece söylemek istedim. Ben de soru sorduğumda cevap verirsen sevinirim."

"Günlerce nasıl konuşmadan durabildin sen?" diye sorduğunda sesinde bariz bir hayret vardı.

"Buna mecburdum, hâlâ öyleyim." Annemin sözlerini hatırlamak, onu hatırlamak beni durgunlaştırdı.

"Anlat," diyerek beni düşüncelerime dalmaktan kurtardı. "Seni bulduğum anda kimlerden kaçıyordun? Neden konuşmadın? Nasıl yaralandın? Okumayı ve yazmayı bilmiyorsun ama konuşabiliyorsun. Bunun sebebini de söyle. Her şeyi en baştan başlayarak anlat. Anlat ki seninle ne yapacağıma karar vereyim."

Benimle ne yapacağına henüz karar vermemişti. Bana içimi görüyormuş gibi bakıyordu, yalan söylediğimde bunu anlardı.

Yardım edip etmeyeceği kesin değildi ama bana yaptığı onca şeyden sonra dürüst olmayı ona borçluydum.

"İskoçları biliyor musun As?" diye sormakla başladım. Kaşlarını çattı. Buruklukla gülümsedim. "Bilmiyorsun, nasıl bilebilirsin? Dilinde karşılığı bile yok, kendi dilimde söylemek zorunda kaldım. Olduğum kişinin senin dilinde bir karşılığı yok."

"Artev olduğunu söylemiştin." Söylememiş, başımı sallayarak onu onaylamıştım ama önemli olan bunun doğruluğuydu.

"Öyleyim ama nasıl olduğunu bilmiyorum." Anlatmanın rahatlığı gözlerimi doldurdu. "Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum, burayla ilgili bazı şeyleri biliyorum ama bunları nasıl bildiğimi de bilmiyorum."

"Burası derken Dafienra Krallığı'ndan mı bahsediyorsun?"

"Hayır." Sesim titriyordu. "Bu dünyadan bahsediyorum. Kendi dünyamda başka bir zamana gittiğimi düşündüm ama burayla ilgili hiçbir şey bana evimi hatırlatmıyor." *Sen dışında.* Söylediklerime herhangi bir tepki vermedi. "Şaşırmadın," dedim bu duruma şaşırarak. "Başka bir dünyadan geldiğimi söylüyorum ama buna şaşırmıyorsun."

"Kendi dünyanı anlat," dedi bu konu üzerinde hiçbir yorum yapmadan.

"Senin bana kendi dünyanı anlatman gerekiyor," diye itiraz ettim. "Burada o kadar garip şeyler gördüm ki... Benim dünyamın anlatabileceğim bir yanı yok. Evlerimiz var ama arabalarımız yok. At arabalarımız var. Duş almak için suyu ateşte ısıtmalıyız. Elektrik denen şey de yok. Büyük binalar da."

"Kulağa birkaç yüzyıl geriden gelmişsin gibi geliyor."

"Orada her şey normal. Dünyam birkaç yüzyıl sonra bu hâle mi geliyor yani?"

"Bu hâl dediğin şey ilerleme mi geri kafalı kızıl?"

"Hayır," dedim bana geri kafalı demesinden rahatsız olup kaşlarımı çatarak. "Suyun ısınmasını beklemeden duş almak, atları beslemeden seyahat etmek gibi şeylere katlanabilirim. Elektrik de güzel bir şeye benziyor." Keyifsizce güldüm. "Bahsettiğim şey bu değil. Görünmez köpekler, su atları, bütün bu lanetli insanlar... Benim dünyamda su laneti diye bir şey de yok. Suya gündüz girdiğimde su aydınlıktır ya da kimsenin sırtında örümcek ayakları yoktur ya da birilerinin kafasının arkası bomboş..."

"Güpegündüz suya mı girdin?" diyerek sözlerimi kesti.

"İsteyerek değil," dedim hemen. "Örümcek kadından kaçarken oldu, sonra da su atı beni kurtardı."

Dirseklerini dizlerine bastırıp başını ellerinin arasına aldı. Ellerini sürükleyerek ensesine götürdü. "Bu, ben seni bıraktıktan sonra oldu değil mi?" diye sordu homurtuyla. "O zaman söylediklerimden daha fazlasını yaşadın."

"Çok fazla değil." Az fazlaydı. "Beni bıraktığında orada kendi dünyamla ilgili bir şeyler aradım. Hiçbir şey bulamayınca, ne yapacağımı

bilmeden sokaklarda gezdim. Bir pazar yerine geldim. Bana verdiğin paranın ne kadar ettiğini öğrenmek için bir şeyler almak istedim ama pazarcı bozduramayacağını söyleyip bana elma ve marul verdi. Bir yerde onları yerken çantam çalındı."

"Adastra çaldı."

"Evet, o hırsız hem çalıp hem de kafasını yardığım için bana kızdı. İnanabiliyor musun?"

Başını ellerinin arasından kaldırıp bana baktı. "Kafasını mı yardın?"

Elimle alnımın yan tarafını gösterdim. "Bak, burasına taşla vurdum." Dudakları titredi. "Görmedin mi? Yanımıza geldiğinde hâlâ alnında iz vardı."

"Dikkat etmedim." Doğrulup sırtını koltuğa yasladı. "Deli kızılımın bıraktığı bir yarası olduğunu bilseydim ederdim."

"Bir dahaki seferde..."

"Onu bir daha görmeyeceksin," diye kesti sözlerimi.

"Nasıl görmeyeceğim? Etrafını mı sardın?"

"Onun için endişeleniyor musun?" Bana yine beni dizlerine yatırmak istiyor gibi bakıyordu.

"Her ne kadar çantamı çalsa da sonrasında örümcek kadın tarafından yakalandığımda beni kurtardı. Suya düşmemi engellemeye çalıştı, su atı beni dışarı çıkardığında nefes almamı sağladı." Bunu söylememeliydim galiba.

"Devam et," diyerek yorum yapmadı. Gözleri çok şey söylüyordu ama anlayamayacağım kadar gizliydi.

"Beni kız kardeşinin yanına götürdü. Yaralarım olduğunu fark edince... Dirusa, o kaçık cadı, elini dudaklarımın üstüne bastırarak benim sesimde, daha önce söylediğim şeyleri tersten söyledi. Onlarla da konuşmadığım için bunu yaptı. Söylediklerinden Meliv'i ayırt etti ve bana seni tanıyıp tanımadığımla ilgili sorular sorup üstüme geldi. Konuşmamaya inat ettim ama en sonunda dayanamayıp ona biraz kızdım."

"Kızdın mı yoksa boynunu mu kestin?"

"Çizdim!" diye itiraz ettim. "Öncesinde o da benim yaralarıma tırnağını geçirdi, biraz çizmişsem ne olmuş? Benim hakkımda hiçbir şey söylemesin diye yaptım hatta senin hakkında bir şey söylememesi için de."

"Ona benim hakkımda bir şeyler mi söyledin?"

"Hayır, Meliv'in adını söylediğimi fark edince bana önce insanını tanıyıp tanımadığımı sonra da Direniş'ten olup olmadığımı sordu."

"Ne söyledin?"

"Cevap vermedim," diyerek gözlerimi kocaman açtım. "O kendi kendine bir şeyler uydurmuş. Geri dönüp onu biraz daha korkutmalıydım. Böylece hakkımda söylentiler yaymazdı."

"Meliv'i bu dünyaya gelmeden önce biliyor muydun?" diye sordu ama sorunun cevabını biliyordu. "Onunla ben yokken konuşuyordun yani." Gözleri koltukta yanıma kaydı.

"Benim konuşmamı gizlemem gerekiyordu, sebebim vardı ama Meliv'in gizlemek için bir sebebi yoktu." Suçu Meliv'e atmıyordum, sadece kendimi koruyordum. "Sana söyleyip söylememeyi o seçti."

Ona çok dil döktüğümü bilmese de olurdu.

As cevap vermeyip yanıma bakmaya devam ettiğinde, ben de başımı o tarafa çevirdim. "Meliv burada mı?" diye sorup elimi yan tarafa uzatarak onu hissetmeye çalıştım.

Hiçbir şey hissetmedim.

"O burada değil, değil mi?"

"En başından beri yanında oturuyordu, onu duymadın mı?" Başımı iki yana salladım.

"Hiç havlamadı mı?" Ne olduğunu fark etsem de inkâr etmek için sebep arıyordum. Nefes seslerini bile duyardım, havlamasa bile varlığını hissederdim ama işte olan şeyi kabul etmek istemiyordum.

"Ona köpek olduğunu söylediğinde havladı," dedi As ve inkâr etmek için elimdeki son sebebi de aldı.

"Bana kendini duyurmayı, hissettirmeyi bıraktı," dedim gözlerimi bomboş koltuktan ayıramayarak. "Kaçmam gerekiyordu, gitmeliydim. Annemin arkadaşını bulmalıydım, o yüzden Meliv'in beni takip etmemesini istedim." Gözlerim doldu. "Bana verdiğin hançeri onu durdurmak için kullandım. Ona zarar vermedim ama..." Zarar verebilirdim, o beni insanından bile korurken ona böyle davranmıştım ve sonucunda bana sesini duyurmayı bırakmıştı.

Onun için diğer insanlardan bir farkım kalmamıştı.

"Küsmüştür." As birazdan ağlayacağımı anlamıştı. "Seni seviyor, biraz naz yapıp tekrar sesini duyurur."

Öyle mi olurdu gerçekten? As'a dolu gözlerimdeki bir hevesle baktığımda, "Merak etme," dedi inandırmak istercesine. Sesinden peri tozları dökülmüştü. "Oturduğunda başını kucağına koymak için hazırda bekliyordu. Ellerini koymasaydın bunu yapacaktı."

Ne olur ne olmaz diye ellerimi kucağımdan çekip başımı salladım. Bir süre ne söyleyeceğimi bilemedim.

"Annenin arkadaşından bahsettin? Ne arkadaşı?" diyerek konuyu değiştirdi As. Konuşmak istediğim konuya nihayet gelebilmiştim.

"Annem bir şekilde buraya gelebileceğimi biliyordu. Biz zindandayken bana arkadaşını bulmamı, onun bana yardım edeceğini ve onu buluncaya kadar kimseyle konuşmamamı söyledi." Zindan dediğimde kaşları çatılmıştı. "Ben, küçük erkek kardeşim ve annem... Bizi yakacaklardı. Yaralarımın sebebini sordun ya hani? Yaptıkları işkencelerin izleri hâlâ bedenimizde dururken bizi diri diri yaktılar. Yakmaya başladılar daha doğrusu. Ateş bacaklarıma kadar sıçradığında kendimi burada buldum."

Anlatmak... Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar can yakıyordu ama duraksamadan konuşmaya çalışıyordum. Ne kadar uzun sürerse o kadar acıtıyordu.

"Sizi yakacaklardı." Öne doğru eğildi. Koltuğun koluna koyduğum titreyen elimi tuttu. Simsiyah gözlerini gözlerimden ayırmadan bunu yapmış, beni de gözlerine hapsetmişti. "Ölülerini gömmek yerine yakan topluluklar var ama bu, öyle bir şey değil. Değil mi?"

Başımı iki yana salladım. "Bizi cadı avında yakaladılar." As cadılardan nefret ediyordu, o yüzden elini elimin üzerinden çekmesine şaşırmadım ama bu kalbimi kırdı. Belli etmemeye çalıştım.

"Sen bir cadısın." Sesi buz gibi çıkmıştı.

"Annemin cadı olduğunu iddia ettiler," dedim savunma ihtiyacıyla. "Annem şifacıydı As. Bizim dünyamızda baş edemedikleri çoğu kadının cadı olduğunu iddia ediyorlardı. Annem; babam ölmeden önce insanları, hayvanları karşılıksız iyileştirirdi ama öldükten sonra bir şeyler almaya başladı. Bunu da iki çocuğunun karnını doyurabilmek için yaptı ama bu, insanlara fazla geldi. Annemin onları bilerek hasta ettiğini söylediler. *'Şeytanla anlaştı,'* dediler, hiçbiri doğru değildi. Annemin kimseye kötülüğü dokunmaz."

Dokunmazdı, dememiştim. Diyememiştim. Geçmişte kalmamıştı.

"Annenin senin buraya geleceğini bildiğini söyledin. Hâlâ cadı olmadığını mı düşünüyorsun?"

Alayla konuşması beni öfkelendirdi. "Bilmiyorum!" diye patladım. "Bilmiyorum hiçbir şey. Bildiğim tek şey annemin kimseye kötülüğünün dokunmadığı. O bir cadıysa bile kimseye hiçbir şey yapmadı. Bütün cadılar kötü müdür ki? Sizin dünyanızda böyle mi?" Cevap vermesine izin vermeden devam ettim. "Direniş'te cadılar ve büyücüler de var, değil mi? Sinel'in evinde onları gördüm. Hepsi kötüyse Direniş'e neden aldın?"

"Annenin arkadaşının adı ne?" diye sordu sözlerimin hiçbirini önemsemeyerek. "Onu senin için bulacağım." Onu benim için bulacak ve beni başından atacaktı. Cadı olduğumu düşündüğü kısacık zamanda kararını vermişti.

"Bilmiyorum." Teninin soğukluğu odaya yayılmıştı sanki, bakışlarının altında üşüdüm. "Onun adını, kadın mı ya da erkek mi olduğunu bilmiyorum. Annem onu bulduğumda tanıyacağımı söylemişti. Bildiğim tek şey bu." Güldüm keyifsizce. "Muhtemelen o da bir cadıdır."

As başını salladı. "Tanıdığım birkaç cadı var. Seni onlarla görüştüreceğim."

Konuşma burada bitmişti. As ayağa kalktığında, "Dirusa gibi mi?" diye sorma ihtiyacı hissettim. Cadı olduğumu düşündükten sonra beni bulduğu andan bile daha uzakta bir yere koymuştu aklında. Kalbimin çatırtısı zihnimde yankılandı. "Onu tanıdığını söylemiştin. Tanıdığın tüm cadılar onun gibi mi? Eğer öyleyse hiçbiri annemin arkadaşı değildir."

Bana tepeden bakıyordu. Ezilmemek için ayağa kalkmayı düşündüm ama ayağa kalkmamla kendimi dibinde bulacaktım. Şu an benimle bu kadar yakın olmak istediğini, bundan sonra da isteyeceğini sanmıyordum. "Neden öyle söyledin?" diye sordu. Düşüncelerim muhtemelen umurunda değildi, sormak için sormuştu.

"O cadı, Kral'ın metresi." Yanındayken indirdiğim savunmam yine etrafımı sarmıştı. "Dafienra Kralı'nın metresi. Burası Artevleri aşağılıyor, benim Artev olduğumu anlayıp aşağılamaya çalıştılar. Bunu herkese yaptıklarını öğrenecek kadar dışarıda kaldım. Annemin, halkına çöp gibi davranan bir krallığın kralının metresiyle ya da onun gibilerle işi olmaz ama tanıdığın birkaç cadıyla beni görüştüreceksen önce Dirusa'yla başla. O, annemin arkadaşı olabilir diye değil. Bana yaptıkları için onunla görüşmek istiyorum."

As sadece başını sallayıp gitti.

★★

Dirusa'yla görüştürmesini söylediğimde beni onun evine götüreceğini düşünmüştüm ama öyle olmamıştı. Yine yer altında bir yerdi. Davetin yapıldığı salon gibi devasa bir salonu vardı. Artevlerin toplanma alanlarından birinde olmalıydık. As hiçbir şey söylememişti ama öyle olmalıydı.

Tek tük konuştuğu için soramamıştım. Cadı olduğumu düşünüyordu, cadı olduğum için benden mümkün olduğunca çabuk kurtulmak istiyordu. Sabah erkenden uyanıp, bir şeyler yedikten sonra beklemeden buraya gelmemizden belliydi.

Meliv de sesini duyurmadığından bu dünyaya geldiğim andan bile daha yalnız hissediyordum kendimi. Artık konuşuyordum ama konuşacak kimsem yoktu.

"Sen Dirusa'yla konuşurken arkada olacağım," diyerek sessizliği bozdu As. Dirusa'ya kendini göstermeyecekti.

Muhtemelen onun etrafını sarıp yok etmek istemiyordu.

Benim etrafımı sarmak için ne bekliyordu?

Gözlerine bakarken ne kadar kırgın olduğumu göstermemeye çalıştım. Kırgınlığımın yanında kızgınlığım da vardı, onu görmesine izin verdim. Kızgındım çünkü hakkımda gerçekleri, sözde gerçekleri, öğrendikten sonra yakıldığımda günahlarımdan arınacağımı düşünen kişilerden bir farkı kalmamıştı. Evet, bana işkence etmemiş veya beni yakmamıştı ama bize yapılanları hak ettiğimizi düşünmesi bile yeterdi. Bunu açık açık söylemese de böyle düşünüyor olmalıydı.

O kalabalıkta, bir zamanlar dostumuz olan kişiler de vardı. Yakılmamızı izleyen, sohbet ettiğim kişiler. Şimdi As'ın da o kalabalıkta olduğunu, biz yakılırken hiçbir şey yapmadan izlediğini hayal etmekte zorlanmıyordum. Zorlanmadığım için, "*Benim güvenip her şeyi anlattığım adam bu mu?*" diye sorup içten içe kendime de kızıyordum.

Söylediğini sadece başımı sallayarak onayladım. Dün gece başımı sallayarak ona cevap verdiğimde kızmıştı, ben bu kadar kızgınken onu da kızdırmak istemiştim ama işe yaramadı. Böyle cevap vermemi umursamadı, yanımdan geçip arkaya doğru yürüdü. Nereye gittiğine bakmak için döndüm.

Sis'e dönüşüp gölgelerin arasına saklandı. Salonun ışıklandırmalarının ulaşmadığı bir yerde, karanlığın içinde karanlık varlığıyla dururken yok olmuş gibiydi.

Yine de simsiyah gözlerini üstümde hissediyordum.

Daha fazla bakmayarak önüme döndüm.

Kapının oradan bir gürültü geldi. Bazı sesler yükseldi. Dirusa kolunu tutan Nero ve yanında duran, ellerini havaya kaldırmış, Sinel'in evinde gördüğüm büyücüyle birlikte buraya geliyordu.

Büyücü onu büyüsüyle zapt ediyor olmalıydı. Ağzından durmaksızın küfürler çıkarken, ayakları dışında hiçbir yerini hareket ettiremiyordu.

Nero onu yanıma getirip ayaklarımın önüne attığında, büyücü ellerini indirdi.

Dirusa ellerini son anda yere bastırıp yüzünün sertçe çarpmasını engelledi. Başını kaldırarak dağınık saçlarının ardından parlayan mavi gözleriyle bana baktığında, maruz kaldığı aşağılanmayla birlikte öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

Etkilenmedim hatta onu ayaklarımın önüne atmalarına memnun oldum. Ben, bizi aşağılayan Kral'ın önünde yerde dururken o, hemen yanında dimdik bir şekilde dikilip bana tepeden bakmıştı. Daha fazlasını hak ediyordu.

"Sen..." dedi hızla ayağa kalkarken. "Sensin."

Başımı yana eğip kısa boyu yüzünden ona tepeden baktım. "Ben neyim?"

Nero ve büyücü onun birkaç adım gerisinde duruyordu. İkisi de Dirusa herhangi bir şey yapabilir diye tetikte bekliyordu.

"Jarlan'ın Kızılı," diyerek burada ünlendiğim adı söyledi. Artık öyle değildim ama bunu şimdilik reddetmedim. "Direniş'le alakalı hiçbir şey bilmiyor gibi davranıyordun ama Direniş'tensin, değil mi?" Gözleri Nero ve büyücüye değdi. "Siz de öylesiniz."

"Bilmem, sen söyle. Hakkımda benden daha fazlasını biliyordun ya hani," deyince bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Sana söylemiştim, değil mi?" dedim bir adım yaklaşarak. "Sana, 'Hakkımda hiçbir şey söyleme, söylersen başına gelecekleri senin hayal gücüne bırakıyorum,' dediğimi çok net hatırlıyorum. Hayallerinde sana ne yapıyordum Dirusa?" Cevap vermedi. "Hayallerinde ne yaptıysam daha kötüsünü yapacağım çünkü."

"Direniş'i arkana aldığın için böyle rahat rahat konuşabiliyorsun."

Hafifçe güldüm. "Direniş'i arkama almış olabilirim, almamış da olabilirim. Her iki şekilde de senden daha iyi durumdayım." As beni izliyordu, bu yüzden Direniş'i arkama aldığım yalanını söylemedim. "Senin gibi halkımızı aşağılayan bir Kral'ı arkama almak için onun metresi olmuyorum en azından."

"Fahişe..." dediğinde bunu bana söylediğini sandım ama o beni düzeltmek için bunu yapmıştı. "Kral'ın metresi değil, fahişesiyim. Kraliçe olarak seçtiği fahişeden tek farkım, beni daha sonra bulması."

"Bununla gurur mu duyuyorsun?"

"Bununla gurur duymuyorum!" diye bağırdı hiddetle. "Bunu isteyerek mi yaptığımı sanıyorsun? Mecbur bırakıldım. Prensim beni koruyamadığında elimde açlıktan ölmekle bu krallığın kralının fahişesi

olmak diye iki seçeneğim vardı. Ölmektense fahişeliği seçtim." Omuzlarını dikleştirdi. "Sen benim yerimde olsan neyi seçerdin?"

"Ölmeyi," dedim hiç düşünmeden.

"*On beş* yaşında olsaydın neyi seçerdin?" diye sordu bu sefer de. "Kendinle birlikte açlıktan ölecek bir kardeşin varsa?"

Cevap vermedim.

Sorun fahişeliği seçecek olmam değildi, bir şekilde ne yapar eder tüm yolları denerdim ama bunu ona söylemek istemedim. Çünkü *on beş yaşında* demişti. On beş yaşında böyle bir şey seçmek zorunda olması...

Artev halkına ne olmuştu da bu hâle gelmişlerdi?

"Bana benden üstünmüş gibi bakmaya cüret etme." Gözlerini benden yine Nero'ya ve büyücüye çevirdi. "Hiçbiriniz cüret etmeyin!" diye bağırdı. "Direniş'e girmek için her şeyi yaptım. Kardeşimi de kendimi de kurtarmak için çok çalıştım ama çok sevgili Prensimiz beni Direniş'e layık görmedi."

"Prensin mi?" diye sorduğumda bir kahkaha attı.

"Onun *Kızılı* olarak anılıyorsun, Direniş'e yeteneğinden dolayı değil, seni istediği için girdin ama Prens olduğunu bilmiyor musun?" Prens diye bahsettiği kişi As mıydı? "Olduğu kişiden utanıyor çünkü. Artevi Krallığı'nın Prensi As Valor Jarlan olmaktan utanıyor. Direniş'in önderi olarak anılmak istiyor hatta Artevi bile diyemiyor. Neydi? Hatırladım, evet. Çember demeyi tercih ediyor. Çember!"

Anlamıyordum. Ovid'in Çember'den biri olup olmadığımı sorduğunu hatırlıyordum ama bundan kötü bir şeymiş gibi bahsetmişti. Çember dediği şey Artevi'yse bu neden kötüydü?

"Prensimin istediği şey, güç değil mi? Direniş'e herkesi almıyor, sadece işine yarayacakları alıyor." Dirusa birkaç adım geriye gitti. "Çok güçlendim, pes etmeden önce çok çalıştım. Büyücümü öldürdüm." Söyledikleri yüzünden aklım karman çorman olmuş, düşüncelerim dört bir yana saçılmıştı. Büyücüsünü öldürdüğünü söylediğinde bunun kötü bir şey olduğunu, çok kötü bir şey olduğunu fark etmedim.

As'ın sesi zihnimde yankılandı. Benimle Sis hâlindeyken iletişim kurdu. "*Geri çekil,*" dedi sertçe. "*Bana gel.*"

Dirusa kollarını havaya kaldırdı. Kollarına bir yılan gibi dolanan parlak, mavi ışıklar ellerinden sıçrayıp bedenimin iki yanından zemine çarptı, zeminde derin çatlaklar oluştu. Yer ayaklarımın altından kaydı. "İstediği güç bende bolca var," diye bağırdı Dirusa. Ayakları yerden yükselmeye, saçları uçuşmaya başladı.

As bir kez daha ona gelmemi söyledi ama kıpırdayamadım.

Büyücü ellerini havaya kaldırdığında, Dirusa bir elini ona doğru savurup onu metrelerce ileriye fırlattı.

Nero'nun kestirdiğini gördüğüm boynuzları dalgalı saçlarının arasından kendini gösterdi. Başta saçlarının arasından çıkan sert dallar daha sonra kollarından, parmak uçlarından, bacaklarından, gövdesinden çıkmaya başladı. Kıyafetlerini paramparça ederek bedeninden uzanan dallar Dirusa'ya doğru ilerliyordu.

Dirusa ellerini bana doğru çevirdi.

Nero'nun çok geç kaldığını düşündüm.

As'ın adımı söyleyen sesi zihnime ulaştı.

Sonra gölgelerin arasından çıkmaya karar verdi.

Simsiyah varlığı etrafımı sardı.

Dirusa'nın değil, benim etrafımı sardı.

13

Sis etrafımı sardığında hissettiğim acı, daha önce hissettiklerimle kıyaslanamayacak kadar kötüydü. Dayanılmazdı.

Dudaklarımı çığlık atmak için aralayamıyor, hareket edemiyordum ama kafamın içinde çığlıklarım susmuyordu. As bana dokunduğunda tenime geçen soğukluğu bütün bedenimi kaplamış, dondurmuştu fakat acının ateşi beni yaktıklarında ayaklarıma ulaşandan daha sıcak, daha yakıcıydı.

As'ın sesi çığlıklarımın ardından zihnime ulaştığında beni parçalayanın da bir arada tutmaya çalışanın da o olduğunu anladım. "*Geçecek,*" dedi ama hemen ardından ettiği küfür buna yeterince inanmadığını gösteriyordu. "*Çok canın yanıyor, bunu biliyorum. Bunu hissediyorum, seni hissediyorum Larina. Seni etrafımda hissediyorum. Birazdan geçecek.*" Geçecek gibi değildi, yalan söylüyordu. "*Yapmak zorundaydım.*"

Sözlerine odaklanamayacak kadar kendimden geçtim. Acı geçmedi ama ben kendimden geçtim.

Parçalara ayrılıyordum sanki.

İçten içe parçalanıyordum. İçimde bir şeyler yırtılıyordu.

Sesini tekrar duyduğumda bu sefer bana seslenmiyordu. "*Geç kaldım,*" diye tekrarlıyordu. Nedenine, nasılına odaklanamadım.

Artık etrafımı sardığında ne hissedeceğimi biliyordum. Artık etrafını sardığı insanlara neler olduğunu biliyordum. Sis etrafını sardığı kişiyi birkaç saniyeliğine görünmez kılıyor, etrafından çekildiğindeyse yok ettiğini gözler önüne seriyordu. Sis etrafımdan çekildiğinde ölecektim.

Bunu nasıl arzu ediyordum... Ölmek, kurtuluşum olacaktı. Ondan da bu acıdan da kurtulacaktım.

Sis etrafımdan çekildiğinde acı da soğukluk da gitmedi. Bacaklarım tutmuyordu ama o soğukluk beni ayakta tutuyordu, bir yerimi hareket ettirebilsem kırılacaktım.

Artık ölmeliydim.

Kulaklarımdan, burnumdan, gözlerimden, dudaklarımın kenarlarından akan kanı hissedebiliyordum. Kanım neden akıyordu? Sis etrafını

sardığı hiç kimsenin kanını akıtmamıştı. As cadı olduğum için bana daha fazlasını mı yapmaya karar vermişti?

Ne zaman yok olacaktım? *Yok olduğumda annemi ve kardeşimi görebilecek miydim?*

Bedenimin parçalara ayrılmasını beklerken beni donduran soğukluk azalmaya başladı. Ayakta durmamı sağlayan tek şey bu soğukluktu, azalınca bacaklarım bedenimi daha fazla taşıyamadı. Gözlerim açık olduğu hâlde bir an hiçbir şey görmedim, yere yığıldığımda beni biri tuttu.

Görmedim ama ferah huş ağacı kokusu simsiyah varlığı gibi, kolları gibi etrafımı sardı. "Geçti," diye kandırdı beni. "Geçti, buradayım."

Yalancıydı. Geçen hiçbir şey yoktu ve ne olmuşsa onun yüzünden, o burada diye olmuştu.

Gözlerim görmeyi başarabildiği sırada beni kucaklayıp, beklemeden yürümeye başladı. Dirusa'yı durduran bir şey olduğu için arkasını dönmüş, etrafımı sarmayı bırakmıştı ama bunun ne olduğunu görmedim çünkü As beni sımsıkı tutup göğsüne yapıştırmıştı. Sert çehresi gözlerimin önündeydi. Kanım akmaya devam ediyordu, çok üşüyordum.

As ilk defa soğuk gelmiyordu, bedeni sıcacıktı. İstemsizce ona doğru kıvrılıp soğukluğunda ısınmaya çalıştım. *Soğukluğunda...* Etrafımı sardığında beni dondurduğu için sıcacık olduğunu hissediyordum. Onda değişen hiçbir şey yoktu. Daha önce de birilerinin etrafını sarmış, onları yok etmiş ve hayatına devam etmişti. Şu an etrafını sardığı kişiyi hemen yok etmemişti ama yine de öldürecekti.

Hissediyordum, ölüme sürükleniyordum. İçimde bir şeyleri parçalamıştı. Hissetmesem de duymuştum. "*Onu parçalara ayırıyorum,*" diye düşünmüştü ölümü arzuladığım saniyelerde. "*Onu parçalara ayırıyorum, hep yaptığım gibi.*"

Ciğerlerimi acıtan bir öksürükle bedenim sarsıldığında ağzımdan çıkan kan gömleğine sıçradı. As başını eğerek bana baktı, tutuşu sertleşti ama hiçbir şey söylemedi. Arka tarafta bir kapıyı ayağıyla ittirip içeri girerken, "Yeirs!" dedi gür bir sesle. "Buraya gel!"

Ayağıyla açtığı kapı arkasından kapandı. Beni sert, yüksek bir zemine yatırdı. Yana doğru dönüp dizlerimi karnıma çekerek kollarımı bacaklarıma sardım. Bunu hem ısınmak hem de ona bakmayı bırakmak için yapmıştım. Üstüme kalın bir örtü örterken parmakları boynuma değdiğinde titredim ama sebebi soğukluğu değildi. Hâlâ benden daha sıcaktı.

Titrememle birlikte benden tamamen uzaklaştı. Kapıyı açıp bir kez daha, "Yeirs!" diye gürledi. Birini çağırıyordu. Muhtemelen büyücünün adı Yeirs'ti. Tekrar öksürürken elimi ağzıma kapattım.

Kuru öksürüklerim tükendiğinde ve elimi ağzımdan çektiğimde avucuma kan dolmuştu. Parmaklarımı aralayıp avucuma baktım. Kanımın renginin siyaha yakın koyu bir ton olmasının bir anlamı olup olmadığını düşünemedim. Acı şiddetlenerek beni iki büklüm yaptı.

Yeirs içeri girip, "Nero onu daha fazla oyalayamaz, çözüldüğünde cadıyı durdurmak için orada..." derken gözleri beni buldu. "O iyi mi?" diye sordu. "Onun etrafını sardığını gördüğümü sandım ama yaşıyor."

"Etrafını sardım." As yanıma gelerek az önce öksürürken ağzımı kapattığım elimi tuttu. Kanım avucuna bulaştı, elimi çekmeye çalıştım ama izin vermedi. "O iyi değil. Kanıyor, görmüyor musun? İyi değil. Bir şeyler yap."

"Ne yapayım?"

Sinirle soludu. "Bana mı soruyorsun oğlum? Büyücü sensin, bir şeyler yap." Yeirs yerinden kıpırdamadığında üstüne yürüdü. Elimi hâlâ tutuyordu, diğer eliyle Yeirs'in gömleğinin yakasına yapıştı. Onu üstüne yattığım yüksek zemine çarpacak kadar sertçe çekti. "Bir şeyler yap," dedi kelimelerinin ardında öfkeyi sürükleyerek. "Kanıyor, baksana. Nasıl kanıyor? Onu kanattım. Ben yaptım. Durduramadım kendimi. Ben yaptım. İyileştir onu."

"Ona dokunmama izin veriyor musun?" Yeirs bunu söylerken üstümdeki örtüyü çekti. İtiraz ederek inledim. Soğuktu, buz gibiydi. Neden yapmıştı? "Bana ona dokunursam etrafımı saracağını söylemiştin. Hepimize..."

"O sesini kısıp işini yap," diye hırladı. "Canı yanıyor."

Yeirs başını salladı. Beni oyuncak bebekmişim gibi kolaylıkla sırtüstü yatırıp bacaklarımı uzattı. Kendime sığınmamak daha çok üşüttü bedenimi. Kıvrılmaya çalıştım, As bir elimi tutmaya devam ederken baş tarafıma geçti. Diğer elimi de tutup hareketlerimi kısıtladı. Gözlerimden akan kana gözyaşlarım karıştı.

Eğilip alnını alnıma bastırdı. "İyileşeceksin," dedi kısık bir sesle. "Daha önce iyileştiğin gibi."

Ona inanmadım. Kendi de inanmıyordu sözlerine. Beni oyalamaktı derdi. İyileşeceğimi fısıldarken aklından geçen bu değildi. Onu duyuyordum, onu duyabiliyordum. "*Gidecek,*" diye düşünüyordu. "*Elimin dokunduğu herkes gibi gidecek.*"

Yeirs sağ elini, sol elinin üstüne koyup sol elinin avucunu göğsümün altına bastırdı. Gözlerini kapatıp kaşlarını çattı. Onu, cadının kopan parmağını yerine yerleştirirken görmüştüm. Ellerinin arasından yeşil bir

ışık çıkmıştı. O yeşil ışık çıkmadığında ve herhangi bir değişiklik hissetmediğimde, müdahalesinin işe yaramadığını anladım.

Büyücü gözlerini açtı ve koyu kahverengi gözlerindeki sıkıntılı bir ifadeyle ellerini üstümden çekti. "İşe yaramıyor," dedi kısa saçlarını kaşıyarak. As doğruldu. "Kızda büyü var, bir engelleyici."

"Nasıl işe yaramıyor?" Kabul etmedi As, beni öldürenin kendisi olduğunu kabullenmedi. "Yarayacak, yaramak zorunda."

"Üstündeki büyü onu bir başkasının büyülemesine müsaade etmiyor." Bana döndü. "Sana kimin büyü yaptığını biliyor musun? Oldukça eski bir büyü ama güçlü, hissediyorum. Büyüyü yapan her kimse işini biliyor."

Başımı iki yana salladım, titreyen dudaklarımı aralayıp konuşamıyordum.

"Ne olacak şimdi?" dedi As, sorunun cevabını biliyordu.

"Büyüyle iyileştiremem, onu büyüleyemem. Belki Ovid bir şeyler yapabilir."

As bir elimi bıraktığında ayaklarımın ucundaki örtüyü üstüme örtmeye çalıştım. Yeirs bana yardım etti. Örtüyü boğazıma kadar çekip As'ın hâlâ tuttuğu elime doğru döndüm. Gözlerimi sımsıkı yumup acıyla baş etmeye çalıştım.

Ağzımı açabilsem konuşmaktan önce çığlık atacaktım. Acının bir kaynağı yoktu, her yerdeydi. Tarifi zordu, biri bıçakla beni kesmiş sonra da derimi birbirine yapıştırmış gibiydi. Sağlam derimin altında kanıyordum, dikilmeye ihtiyacım vardı ama bunun için beni daha çok kanatmaları gerekiyordu.

"Ciddi bir şey gibi görünmüyor." Yeirs tereddütlü, çok da emin olmayarak konuştuğunda As'ın eli saçlarıma değdi. Onları toplarken dokunuşları o kadar hafifti ki güçlükle algıladım. Beni bu kadar kanatmışken nasıl böyle nazikçe dokunabilirdi? "Kanaması sarsılmasından olabilir. Etrafını sardığında onu..."

"Onu içten içe parçalara ayırdım," diye devam ettirdi yarım kalan cümleyi. "İçini parçaladım. *Vayemine* zarar verdim. Kendimi durduramadım." Beni üstümdeki örtüyle birlikte kucakladı.

"Bekle," dedi Yeirs. "Dediğin gibiyse Ovid bir şey yapamaz. Onu büyüleyen kişiyi ya da onunla bağlantılı birini bulursan üstündeki büyüyü kaldırabilirim."

"Nasıl bulacağım? Nasıl bulacağımı biliyor musun?"

"O cadı mı?" As'ın bedeni gerildi.

"Öyle."

"Büyücüsü büyülemişse aralarındaki bağı kullanabiliriz. Kimin büyülediğini bilmemesi böyle bir ihtimalin olmadığını düşündürüyor ama deneyebilirim. Yine de bunu yalnız yapamam, yardıma ihtiyacım var."

"Onu Ovid'e götüreceğim. Burada, gözümün önünde..." Devam etmedi. "*Ölümünü seyredemem,*" diyen çaresiz, acı dolu sesi zihnime sızdı.

"Tamam, ben de cadımı alıp geleceğim. Öncesinde Dirusa'yı zapt etmeliyim. Ona ne yapayım?"

"Öldür," dedi As hiçbir duygu barındırmayan bir sesle.

"O bizden." Yeirs rahatsızlıkla kıpırdandı. "Seni görmedi, deliliğini kontrol altına alabilirsek işimize yarayabilir."

Büyücünün sözleriyle ilgilenmedi. Beni odadaki ikinci kapıdan dışarı çıkartırken hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey söylememesini kabullenmesine yordum. Dirusa'nın ölmesini istemiyordu belli ki, çok çabuk ikna olmuştu.

Yine kollarındaydım, yine yaralıydım ama bu sefer yaralarımın sorumlusu kendisiydi. O yüzdendi bana bakmaktan çekinmesi, soğuk bedenimi arabanın arka koltuğuna yatırıp geri çekilirken bir şeyler demek için araladığı dudaklarını sımsıkı birbirine bastırması.

Bu kez, "Bunu sana kim yaptı?" diye soramıyordu. Kim, ne yaparsa yapsın beni iyileştireceğinden emin bir şekilde konuşamıyordu. Bunu, bana o yapmıştı. İyileşeceğimle ilgili yalanlar söylüyordu ama emin konuşamıyordu çünkü ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ben acıyı çekiyordum, acının kavurucu sıcaklığına rağmen bir ceset kadar soğuk bedenimi ısıtmaya çalışıyordum. Isınmadıkça daha çok üşümek istiyordum, bir daha hiç ısınmayacak şekilde donmak, ölmek. Bana ne kadar zarar verdiğini bilmiyordum, çok zarar vermişti.

Sis'in verdiği zararın telafi edilemez, geriye döndürülemez ve iyileştirilemez olduğunu fark etmiştim yakın zamanda. As nefret ettiği büyüyle bunun telafi edilebilir olduğunu düşünüyordu. Düşünmekten ziyade dile getiriyordu çünkü etrafımı sardığında bazı düşüncelerini duymama sebep olmuştu. Hepsini, her şeyini değil. En kötüleri duyuyordum.

Gözlerimi kapatıp kuruyan kanın biriktirdiği kirpiklerimi birbirine yapıştırdım. Kirpiklerimdeki kanın neden olduğu ufacık bir çekilme beni ağlattı. Titreyen dudaklarımda bir inleme çıktı. Gözyaşlarımın karıştığı kanıma daha fazlasını karıştırdım.

Bıkmıştım. Bu dünyadan da bana olanlardan da tüm o sorulardan da... As'tan da bıkmıştım, kendimden de. Ölüme sürekli bu kadar yakın

olmaktan, tüm uğursuzlukları üstüme çekmekten, beni ailemden koparan inançlardan...

Her şeyden bıkmıştım. Sürekli ölmek istemekten de bıkmıştım. "*Öleceksem öleyim artık!*" diye bağırmalıydım. "*Bugün ya da yarın veya bir ay sonra fark etmiyor. Yıllarım yoksa şimdi öleyim gitsin hatta yıllarım varsa da öleyim. Yaşamak istemiyorum. Hayatı istemiyorum. Nefes almak bile zor geliyor. Ölesim var.*"

Benim bugün biraz ölesim vardı. Benim hemen şu an ölesim vardı.

Tedavi olmak, iyileşmek istemiyordum. Bu kadar acıyı çektikten sonra ölmek şart olmuştu.

Zaman geçtikçe acıya alışmak en zor olandı. Acının bir yere gittiği yoktu ama bedenim bu kadar acımaktan yoruluyordu. Acıya alışıyor, acının hafiflediğiyle ilgili bir yanılgıya düşürüyordu aklımı. İyileştim sanıyordum ama kanamaya devam ediyordum.

As beni tekrar kucakladığında açmadım gözlerimi, beni kucağında bir yere taşırken simsiyah gözlerini üstümde hissettim. Ona bakmadığımdan bana bakabiliyordu. Gözlerimi açtığımda kaçıracaktı bakışlarını.

Bana, hançerini verdiğinde bir şey söylemişti. Hançere uzanmama sebep olan şey her neyse onun etrafını saracağını söylemişti. Hançeri kaybetmiştim ama kaybetmeseydim de Dirusa'nın karşısında hançerle bir şansım olmayacaktı. As onun etrafını sarmak yerine benim etrafımı sarmıştı. Onu yok etmek yerine beni yaralamayı tercih etmişti.

Şimdi pişman olup iyileşmem için uğraşması önemli değildi. Zaten neden uğraşıyordu ki? Ne gerek vardı? Beni bir köşeye atabilirdi, ona darılmazdım.

Kimi kandırıyordum? Bu yabancı dünyada beni kollarına alarak güvende hissettiren adam tarafından yara almıştım. Cadı olduğumu öğrendikten sonra bana hissettirdiklerine benzer şekilde kırılmıştım. Onun hiç umurunda olmasa da içten içe küsmüştüm. Beni gerçekten içten içe parçalara ayırmıştı.

"As?" Ovid'in sesini duyuncaya kadar açmadım gözlerimi. As'a bakmak yerine Ovid'e baktım. Çekik, açık kahverengi gözleri bendeydi. As eşikten geçerken bana bakmayı bırakmadı. "Bu kim?"

Beni tanımamıştı.

"Larina," dedi As ve beni koltuklardan birine yatırdı.

"Larina mı? Onu tanıyor muyum?"

Nasıl hatırlamazdı? "Tanıyorsun, ona yardım et."

Ovid ikiletmeden söylediğini yapmak için odadan çıktı. Geri döndüğünde elinde bir şeyler vardı. "Nereden tanıyorum?" diye sordu koltuğun yanına diz çökerken. "Ona ne oldu?"

"Etrafını sardım."

Yüzümdeki kanı temizlemek için kalkan eli havada kaldı. "Ne dedin?"

"Etrafını sardım," dedi As bir kez daha. Bunu kolayca dillendirmesi ona daha fazla gücenmeme sebep oldu. "İçten içe parçalandı." Dudaklarından keyifsiz, güler gibi bir ses çıktı. "Ben parçaladım," diye düzeltti cümlesini. Kendisine ne kadar acımasız davranırsa davransın, bana davrandığı kadar acımasız olamazdı. "O zamandan beri kanıyor, kanaması azaldı ama iyileşmedi."

"Etrafını sardığında amacın onu yok etmek değil miydi?" Ovid şaşkınlığını atlatıp kanımı temizlerken gözlerim As'ın yüzündeydi ama As benimle göz göze gelmek yerine boşluğa bakıyordu. Baktığı yer boşluk değildi, bakışlarıyla orada kendi boşluğunu oluşturmuştu.

"Onu korumaya çalıştım." Benden, burada değilmişim gibi bahsediyordu. Aynı keyifsiz sesi bir kez daha duydum. Rengi solmuş dudaklarının arasından çıkan o gülüşte bir keder hissettim. "Bir canavar olduğumu nasıl unutturduysa bana..."

"Anlamıyorum, onu korumak istiyorsan neden etrafını sardın?" Ovid kanıma bulanmış nemli bezi bir kabın içine koyup temiz bezlerden aldı. As başını aşağı eğip ellerini ceplerine koyarak arkasındaki masaya kalçasını yasladı. Benden uzak duruyordu. "Altı haftam eksik," diye konuşmaya devam etti Ovid. "Bir yıllık eksiklikte bile böylesine bir değişiklik olmamıştı. Altı haftada neler değişti?"

Sesimi çıkarmadığımdan, belki de canımın acısını dışarı yansıtamadığımdan böyle konuşuyorlardı. Sessizliğimle onlara dolduracak bir boşluk veriyordum. Konuştukça bende boşluk bırakıyorlardı. Anlamsız sözlerini açıklamıyorlardı, bununla uğraşacak hâlim olmadığını düşünüyorlardı. Haklılardı, uğraşacak hâlim yoktu. Konuşmalarını da duymak istemiyordum.

"Kanını silmen, kurutman bir işe yaramayacak."

"İçten içe parçaladığını söyledin. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum bile. Ne yapayım? Yarası içerideyse onu dikemem. Nerenin kanadığını bilsem..."

"Vayemi," dedi As. "Onu kanatan şey bu. Vayemine zarar verdim."

Kirpiklerimdeki kanı temizlemek için nemli bezi gözlerime sürdüğünde ve bir kirpiğimi kopardığında dağıldım. Dudaklarım aralandı, çığlık atmaya başladım.

İçim sökülmüştü ama kirpiğim koptu diye ağladım.

Gözlerimi açtığımda bir yatağın ortasında yatıyordum. Yalnız değildim. İki kişi vardı benimle birlikte yatakta yatan. Soğuk kolları kollarıma değiyordu.

İkisi de sırtüstü uzanmış, tavana bakıyordu. Tenleri bembeyaz, dudakları mosmordu. Birinin göğsünün ortasında kocaman bir boşluk vardı, diğerinin bir bacağı kopuktu.

Göğsünde boşluk olan, "*Yanımıza geldiğinde seninle nasıl eğleneceğimizi hayal edebiliyor musun Larina?*" diye sordu. Keyifle güldü, gülüşü teli kopmuş bir kemandan çıkan ses kadar rahatsız ediciydi.

Bacağı kopansa, "*Öyle söylersen yanlış anlar,*" diye kızdı. "*Onunla birlikte eğlenmeyeceğiz, onunla eğleneceğiz. Yani biz onunla eğlenirken o hiç eğlenmeyecek.*"

"*Niye öyle diyorsun? Belki eğlence anlayışımız onun da hoşuna gider.*" Başını bana çevirdiğinde gözlerini göremedim. Gözlerinin olması gereken yer de bomboştu, sanki gözü içine çekilmişti. "*Değil mi Larina?*" diye sorduğunda o boşluktan çıkan bir kurt yanağında gezindi. Dudağının kenarına geldiğinde mosmor dudaklarını araladı, kurdu ağzının içine çekmek için kesik dilini dışarı çıkardı. Diliyle kurdu sardı, beklemeden ağzına soktu.

Yattığım yerden doğrulurken evi inletecek bir çığlık attım. Gözlerimi kapatıp ellerimi kulaklarıma bastırarak çığlık atmaya devam ederken, "Uyan, uyan!" diye kendime kızdım. "Kâbus bu, uyan!"

İki soğuk elin bileklerimi tuttuğunu hissedince hızla ondan kurtulmak için debelendim. "Git, git!"

"Sakin ol, benim!" Soğuk eller ellerimi zorla kulaklarımdan çekti. "Aç gözlerini, benim."

As'ın sesiydi. Gözlerimi yavaşça araladığımda onu gördüm. Yatakta ikimizden başka kimse yoktu. "Buradayım," dedi yavaşça. "Sen de buradasın."

Başımı salladım. Üst üste salladım, gözlerimi emin olmayarak odada gezdirdim. Uyandığımı sanmıştım, uyandığımı düşünmüştüm ama uyanmamıştım. Kollarımda hâlâ bana değen soğuk tenlerini hissediyordum. As'ın teninin soğukluğu da bunu daha kötü yapıyordu. Bileklerimi kurtarmak için kendime doğru çektiğimde As beni zorlamadı. "Kâbus mu gördün?" diye sordu ellerini iki yanına indirirken.

Dokunmaması da iyi olmadı. "Kâbus..." diye mırıldandım. "Kâbustu." Hatırasıyla titredim. As titrediğimi görünce bana uzandı ama sonra durdu. Dokunuşundan rahatsız olacağımı düşünüp beni kendine çekmekten vazgeçti.

Dizlerimin üstünde ona doğru yaklaştım, başımı göğsüne yasladım. Dokunuşundan da dokunmamasından da rahatsızdım ama şimdi birine ihtiyacım vardı. "Çok korkunçtu," dedim derin bir nefes alarak. Usulca kolunu belime sardı. "Çok korkunçtu, biliyor musun? Uyandığımı sandım, yanımda iki adam uzanıyordu. Buz gibi kolları bana değiyordu. Adamlar Meliv'in kaburgalarını parçaladığı ve bacağını koparttığı adamlardı. Onlar öldü, değil mi?"

Elini saçlarıma daldırdı, terlemiş boynumdan saçlarımı çekti. "Öldü." Rahatlatmak için söylemişti ama bu beni ağlattı.

"Bana, yanlarına gittiğimde benimle eğleneceklerini söylediler As," dedim fısıltıyla. "Ben de öleceğim, değil mi?"

Saçlarımdaki eli dondu. "*Ölmeyeceksin,*" demedi, diyemedi. Ovid beni sakinleştirmek için bir ilaç verip uyuttuğunda zihnim tamamen kapanmamıştı. Kanamamı durdurmayı başaramadığını biliyordum, kulaklarımdan ve gözlerimden kan akmasa da burnumdan hâlâ akıyordu. Öksürdüğümde kan kusuyordum. Bir ara öyle öksürmüştüm ki uzandığım koltuğu ve kendimi kan içinde bırakmıştım. Beni temiz yatağa yatırmalarının sebebi buydu. Burayı da kirletmiştim, As'ın gömleğini de öyle.

"Su," dedim aniden. Gömleğine tutundum. Bilinçsiz bir istekti. "Beni suyun içine koyar mısın?"

"Duş almak mı istiyorsun?"

"Suyu istiyorum." Çok kirli hissettiğimden miydi? *Suyu istiyordum işte. Suda olmalıydım.* "Su."

As sorgulamadı, diğer elini bacaklarımın altından geçirip beni kucağına çekti önce. Yürüyebileceğimi söylemek için araladım dudaklarımı ama konuşmama kalmadan yataktan kalktı. Beni odanın içindeki banyoya götürdü.

Öldüğümde de böyle kollarında taşıyacak mıydı? Bir mezarım olur muydu acaba? Bir köşeye mi atılırdım yoksa? Belki de yakılırdım. Burada da cadıları yakıyorlar mıydı? As'a bunu sormadığımı fark ettim. Ona bu dünyayla ilgili merak ettiğim hiçbir şeyi sormamıştım. Konuştuğumda benden anlatmamı istemişti, ondan anlatmasını istememe fırsat vermemişti.

Küvetin içine su dolarken bedenimi kollarında tutmaya devam etti. Bırakıp gidebilirdi ama yapmadı, biraz daha kollarında kaldım. "Ayakta durabilecek misin?" diye sordu bacaklarımı tereddütle bırakırken.

"Henüz ölmedim." Ondan uzaklaşmak için adım attığımda belimdeki koluyla buna engel oldu.

"Öyle söyleme," dedi başımı yukarı kaldırdığım sırada.

"Neden? Öleceğim." Söyledikçe alışması daha kolay oluyordu. Çenesi kilitlendi, simsiyah gözleri bana beni o hiçliği hapsetmek istiyormuş gibi baktı. "Ölmeyeceksin, diyebilir misin?" Meydan okuyordum, söyleyemezdi. Söylese de dürüst olmazdı.

Burnumdan akan kan üst dudağıma değdiğinde, parmağımla silip görmek için başımı biraz geriye çektim. "Öleceğim işte," dedim parmağımı onun da görmesi için havaya kaldırırken. "Ne demiştin? *Vayemine zarar verdim*. O ne demek bilmiyorum ama kötü bir şey olmalı."

As homurdanarak beni tekrar kucağına aldı, kucağında benimle birlikte küvetin içine girip suyun taşmasına sebep olduğunda şaşkınlıkla bir ses çıkardım. Uzun bacaklarını uzatıp beni bacaklarının arasına oturttu, sırtım göğsüne yaslandı. Ellerinden birini karnıma bastırırken diğeri kanımı sildiğim işaret parmağımı tuttu. Parmağımı suyun içine sokup kanı temizledi. "Ölmeyeceksin," dedi sertçe. "Bir daha ölmekten bahsetme."

"As sana kızgın değilim." Suya girmek bana iyi gelmişti sanki. Başımı geriye yatırıp yüzünü görmeye çalıştım. "Kızgın değilim," diye tekrarladım. "Bana yaptığın şeyi en başta yapman gerekiyordu, öyle söylemiştin değil mi?"

"Larina."

"Kırgınım," diye devam ettim sözlerime. "Hakkım yok ama kırgınım." Ona bakmaya çalışmaktan vazgeçip başımı öne eğdim, çenesini saçlarıma bastırdı. Tutmadığı elimi havaya kaldırıp işaret ve orta parmağım dışındaki parmaklarımı avucumda birleştirdim. "İki defa kırgınım," diye belirttim.

"İki defa kırıldın," diye düzeltti beni.

"Hayır, iki defa kırgınım," dedim inatla. "Kırılmakla kırgın olmak farklı şeyler. Kırıldığımda kendi kendime birleşirim ama kırgın olduğumu söylemem, bunu yapamayacağım anlamına geliyor. Beni kırdın hem de kendi kendime birleşemeyeceğim kadar. O yüzden iki defa kırgınım."

"İki defa kırgın olduğun için sonsuz kez üzgünüm." İşaret parmağımı tutan eli elimi tamamen sardı, parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

"Üzgün olmanın bana bir faydası yok ki." Elimi elinden çekmeye çalıştım ama izin vermedi. "Sen üzgün olunca benim kırgınlığım geçmiyor. Hem daha neden iki defa kırgın olduğumu bile söylemedim. Neden olduğunu biliyor musun?"

"Sana kötü davrandım," diye tahmin yürüttü. "Ve etrafını sardım."

"Hayır, bu yüzden değil." Havadaki elimi de suya daldırdım, suyun içinde dalgalar oluştururken neden bu kadar iyi hissettiğimi sorguladım.

As, "Neden?" diye soruncaya kadar sesimi çıkarmadan suyla oynadım. Umursayıp umursamadığını merak etmiştim. Sorması, biraz da olsa umursadığı anlamına geliyordu.

"Sana birinci defa kırgın olduğumda..."

"Bana ilk defa kırgın olduğunda?"

"Hayır, birinci defa. Benden daha iyi biliyorsan sen anlatabilirsin."

"Tamam." Çabucak pes etti. "Susuyorum."

"Sana birinci defa kırgın olduğumda..." Onun söylediği şekilde ifade etmenin daha doğru olduğunu fark ederek duraksadım. Böyle kulağa garip geliyordu ama bunu kendime sakladım. "Bu bana kötü davrandığın için değildi. Kötü davranabilirsin, çoğu kişi öyle yapıyor zaten. Sana kırgın olmamın sebebi o değil. Ailemle birlikte ben... Yakıldığımı söylediğimde böyle elimi tuttun." Suyun altındaki elimi havaya kaldırıp birleşmiş ellerimizi ona gösterdim. "Bana destek oldun ama sonra cadı avından bahseder bahsetmez çektin elini. Desteğini çektin. Sen öyle yapınca ben ne hayal ettim biliyor musun?"

Konuşmayıp beni dinlemeye devam etti. "Benim dünyamda bir sevgilim vardı." Sırtımı yasladığım göğsü gerildi. "Sevgili çok uygunsuz bir kelime ama kızlar kendi aralarında onlara kur yapan erkeklerden böyle bahsediyor. O yüzden ben de böyle söylüyorum."

"Kur yapmak mı?"

"Evet, bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum." Sesi ifadesizdi ama parmaklarımla iç içe geçen parmaklarına kadar kasılmıştı.

"Bir erkek, bir kadından hoşlandığında kalbini kazanmak için ona kur yapar," diye belirttim. "Onunla yürüyüş yapar, çiçek verir, güzel sözler söyler, yakın davranır."

"Ne kadar yakın?"

Yanaklarım kızardı. "Bunu sana kur yapmanın ne demek olduğunu anlatmak için söylemiyorum," diyerek konuyu değiştirdim. "Roy bana kur yapıyordu, yani benden hoşlanıyordu. O gün o da oradaydı. Bir zamanlar dostumuz olan insanların arasındaydı. Savaşçı arkadaşları

tarafından tutuluyordu bir şey yapmaması için. Ben yanarken hiçbir şey yapamadı." Haykırışlarını tekrar duyar gibi oldum ama bu, ona olan kızgınlığımı geçirmedi. Biz o tepeye yürürken de oradaydı, arkamdaydı. Sessizce bizi takip etmişti. Bileklerimden bir hayvan gibi bağlanmış, savaşçılar tarafından sürüklenirken sesi çıkmamıştı bile.

"İşte sen elini çekip bana öyle davranınca... Hani yanmayı hak ediyormuşuz gibi davrandın ya, ondan bahsediyorum. Öyle yapınca seni o kalabalıkta hayal ettim. Diğer herkes gibi yanışımı izlediğini düşündüm." Buruk bir gülümsemeyle kıvrıldı dudaklarım. "İşin kötü yanı ne biliyor musun As?" Ona sürekli bir şeyleri bilip bilmediğini soruyordum. "Roy'un gücü beni o yangından çekip almaya yetmezdi oysa sen bunu yapacak kadar güçlüsün ama hayallerimde yapmamayı tercih ediyorsun. Orada öylece dikilip yanmamı izliyorsun."

Saçlarıma adımı fısıldadı, adımı ondan duymak bana iyi gelmiyordu. "Sana bu yüzden kırgınım işte," diye açıkladım telaşla. "Bana destek olup elimi tutmasaydın ve sonra bırakmasaydın seni böyle hayal etmezdim. İlk kırgınlığım bu yüzden." Dudağımın içini ısırdım. "Birinci kırgınlığım." Onun söylediği daha doğru olabilirdi ama o, kendi konuşurken doğrusunu söylerdi. Şimdi ben konuşuyordum.

"İkinci defa kırgın olduğumda ise..." Durup beni düzeltmesini bekledim. Bu, kulağa o kadar yanlış gelmiyordu ama diğerini de ilk kez söylediğimde doğru gelmişti. As düzeltmedi. "Bu etrafımı sardığın için değildi. Yine bilemedin. Etrafımı sarabilirsin, kim olduğunu gizliyorsun ve bu yüzden onların etrafını sarıyorsun. Bunu bana da yapabilirsin, yaptın. Sebep bu değil. Sebep ne biliyor musun?" Yine yapmıştım, yine bilip bilmediğini sormuş ve yine ondan bir cevap beklememiştim. "Bana hançerini verdiğinde onu kullanmama sebep olacak şey her neyse onun etrafını saracağını söyledin. Hatırlıyor musun? Hatırlıyorsundur. İşte böyle söyleyip Dirusa'nın değil de benim etrafımı sardığın için kırgınım sana. İkinci kırgınlığım da bu."

"Harekete geçtiğimde çoktan sana doğru hamle yapmıştı," dediği sırada öksürdüm. Elimi ağzıma kapatacak kadar hızlı olamadığımdan kan, suya sıçradı. "İyi misin?"

"Yaşıyorum." Ölümden bahsetmemi istemediği için böyle cevap vermiştim ama bu da hoşuna gitmedi. Tepemde sert bir nefes aldı. "Devam et," diyerek isteğimi belirttim.

"Onun etrafını sarsam da yine de gücüyle seni öldürecekti."

"Bu yüzden benim etrafımı sarmayı tercih ettin."

"Evet."

Dilimi tutamadım. "Daha önce harekete geçebilirdin ama değil mi?"

As sustu. "Geçebilirdin," diye kendi kendimi yanıtladım. "*Beni öldürmek için yapmadın ama yine de ölümüme sebep olacaksın,*" demek yerine, "Sana soru sorsam cevap verir misin?" dedim. "Kafamda çok fazla soru var." *Ölmeden birkaçının cevabını alabilmek istiyordum.*

"Sor."

"Cevap vereceksin ama değil mi? Bunu daha önce de söylemiştim, görgü kurallarına uymalısın."

Elini karnımdan çekip avucuna doldurduğu suyu saçlarıma döktü. Ona az önce öksürdüğüm için suyun kirli olduğunu söylemeye yeltenmedim. "Uyarız," dedi saçlarımla ilgilenirken. "Görgü kurallarına."

O kurallar benim görgü kurallarım değildi.

Bu konuda daha sonra onu uyaracaktım. Şimdi uyaramazdım çünkü oldukça uygunsuz bir hâldeydik ama iyi hissettiğim için yanlış gelse de bunu göz ardı etmeye karar verdim.

"Vayem ne demek?" diye ilk sorumu sordum.

Saçlarımı ıslatmaya devam ederken bir süre sessiz kaldı. Bunu sorularıma cevap vermeyeceğine yorup müdahale edecekken, "Yaşam özü," diye bir şey söyledi.

"Yaşam özü mü? Nasıl yani?"

"Bedeni ayakta tutuyor."

"Ruh gibi mi?"

"Ruh bedene canlılık veriyor." Karman çorman olmuş tutamları dikkatle ayırmaya başladı. "Vayem ise bu canlılığın sürmesini sağlıyor. İnsan öldüğünde vayemi de sökülüyor. Ruhu gibi."

"Ruhtan farkı ne?"

"Ruh kişiliğinle alakalı, vayemse gücünle. Seni ayakta tutan şey vayem."

"Kafam karıştı." Birleşen ellerimizi sudan çıkarıp saçlarıma götürdüm, sonra da elini orada bırakıp elimi suya geri soktum. Saçlarımla ilgilenmesi beni mayıştırmıştı. Ben suyla oynarken o saçlarımla uğraşmaya devam edebilirdi. "Etrafını sardığın kişinin vayemini mi söküyorsun? O yüzden mi onlar yok oluyor? Yani vayemi sökülen herkes yok mu oluyor?"

"Vayem söküldüğünde ölüyorsun, Larina. Ben vayem sökmüyorum, insanları parçalara ayırıyorum. İçlerindeki vayem de paramparça oluyor."

"Benimki de öyle mi oldu?"

"Hayır, sen yaşıyorsun."

"Ama öl..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Anladım sanırım. Peki, başka sorular da sormak istiyorum. Sorabilir miyim?"

"Öncesinde de soracağını söylemiştin."

"Olsun." Biraz öne kayıp dizlerimi karnıma doğru çektim ve yanağımı dizlerime yasladım. "Kafamda çok fazla soru var, hangi sırayla soracağımı bilmiyorum, o yüzden en baştan düşünmeye başlayacağım. Bana biraz müsaade eder misin?" Ellerini saçlarımdan çekti. "Öyle değil," dedim hafif bir telaşla. Saçlarımla uğraşması hoşuma gitmişti. As dediğimi anlayıp saçlarımla uğraşmaya kaldığı yerden devam etti.

Biraz düşündüm. Çok az düşünmek yetmişti. "Tasma ne işe yarıyor?" diye sordum öncelikle.

"Vayemin enerjisini çekiyor."

"Tek cümleyle anlayamıyorum ama hep 'Nasıl yani?' diye mi soracağım?"

Gülmesini bekledim, yapmadı. Gülemiyordu. "Tasmayı normal bir insan takarsa ölür. Vayem gücü temsil ediyor. Cadıların, büyücülerin vayemleri güçlüdür. Bazı lanetlilerin de öyle. Tasma vayemin enerjisini kendine çekiyor, normal bir insansa tasmayı takanın tüm yaşam enerjisini alır ama değilse yaşam enerjisini değil gücünü çeker. Onu güçsüz bırakır, gücü vayemden çekilen kişi de korkunç bir acı hisseder."

"Reyna o yüzden o kadar acı çekti."

"Evet."

"O da bir lanetli mi?"

"Güçlü," dedi As, lanetli demek yerine.

"Güçlü olduğunu Ovid bilmiyor." Bir soru değildi, cevap beklemedim. "Sen de tasma taksan gücünü kullanamaz mısın yani?"

"Hayrola?" Bir parmağı kafamı dürttü. "Boynuma tasma geçirmeyi mi planlıyorsun?"

"Sana iki defa kırgınım," diye hatırlattım. "Kafamı dürtmenden hoşlanmadım."

"Pardon."

"Soruma cevap da vermedin."

"Pardon," dedi tekrar. Ona iki defa kırgın olduğum için bana nazik davranıyordu. "Evet, tasma boynumdayken canavara dönüşemem."

"Canavar mı?" Başımı dizlerimden kaldırdım. "Dönüştüğün şeye canavar mı diyorsun?" Boğazının gerisinden onaylar bir mırıltı çıktı. "Ben Sis'e dönüştüğünü düşünüyordum."

"Sis mi?" dedi garip bir sesle.

"Etrafını sardığın kişiyi görünmez kılıyorsun, siyah bir sissin. İnsan formundayken bile ardını göremiyorum. Sis diyordum o yüzden." As söylediklerime bir yorum yapmadı. Canavar olduğunu düşünüyordu. Bunu daha önce de söylemişti. Sis olduğunu düşünmem fikrini değiştirmeyecekti.

Konu değişikliği yaptım. Bana olanlardan sonra canavar olmadığını söylemek doğru gelmemişti. Onu ikna edecek kadar zamanım da yoktu hem. "Burada cadıların büyücüleri mi oluyor?"

"Evet."

"Büyücüsünü öldüren bir cadı neden deliriyor?"

"Cadı gücünü büyücüden alır, cadılar büyücülerin dengeleyicileri. Bir cadı büyücüsünü öldürdüğünde gücünün bir kısmını ele geçirir ama onun gücünü kullandığı anların karşılığında deliliği de barındırır içinde. Gücü daha kontrolsüz olur, buna yeltenenlerin çoğu sonradan kendi kendini öldürüyor zaten. Kontrol edebilen çok az kişi var."

"Benim bir büyücüm yok, varsa da ben bilmiyorum. Cadı da değilim zaten."

"Emin olamazsın." Bana inatla cadı diyerek bunu kendine hatırlatıyordu.

"Dirusa'nın büyücüsünü öldürdüğünü biliyor muydun?" diye sordum cadı olmadığım konusunda inatlaşmak yerine. Zaten ölüyordum, hakkımda istediğini düşünebilirdi.

"Bilseydim onu, senin yanına yaklaştırmazdım."

"Cadılardan ve büyücülerden neden nefret ediyorsun?"

"Saçların için uygun bir şampuan var mı bakayım," diyerek ayağa kalktı. Gömleğinin bir kısmı ve pantolonunun tamamı ıslanmıştı. Küvetten çıkarken ayaklarının çıplak olduğunu fark ettim. Pantolonunda biriken sularla yerleri ıslata ıslata banyo dolaplarına doğru ilerledi.

Sormam gereken daha çok soru vardı ama bir soruyu yanlış zamanda sorarak şansımı kaybetmiştim. As şampuan şişelerini inceleyip bir tanesini alarak yanıma geldiğinde, elimi uzatıp şişeyi elinden aldım. "Ben yaparım, teşekkür ederim," diyerek gitmesini istediğimi belli ettim.

Israr etmedi, başını sallayıp arkasını döndü. Banyodan çıkmadan önce, "Beni yaşatacak mısın?" diye sordum cevabını bile bile.

Durdu. Başını yana çevirdi ama tamamen bana bakmadı. "Evet," dedi keskin bir sesle.

Yalan söylüyordu ama inandım.

"Sonra ne yapacaksın? İyileşmemi sağladığında yani."

"Seni evine göndereceğim," diyerek gitti. Kapıyı arkasından kapatıp beni yalnız bıraktığında, bir süre elimde şampuanla öylece arkasından baktım.

Bana, bu iyiliği yapacaktı. Karşılığında benden ne alacaktı bilmiyordum ama sözünde durup beni eve gönderirse istediği her şeyi alabilirdi.

Yaşarsam tabii. Beni yaşatacağına kendisi bile inanmazken benim inanmam saçmalıktı ama inanmıştım.

As sözünde duran bir adam değildi. Bunu bana hançerini verirken söylediğini yapmamasından çıkarmıştım. Sözünde durmaz, istediği şeyleri konuşur, istemediği şeyler için ağzını açmakla bile uğraşmazdı. Ağzını açsa da oflar geçerdi. Dürüst bir adam hiç değildi çünkü en başta kimliğini gizliyordu. Davette yalan söylerken hiç duraksamamış, tereddüt etmemişti. Bana yalan söylerken de öyle. Bu kadarı bile ona güvenmemem için yeterliydi ama ben, bu dünyada onu en güvenilir olarak görmüştüm.

Kimsesizliğimdendi.

Şampuanı duvardaki çıkıntının üstüne koyup ayağa kalktım. Islak, kanlı elbisemi ve iç çamaşırlarımı çıkarıp küvetin gider kapağını açtım. Su azalırken kıyafetleri küvetin dışına bıraktım. Küveti tekrar doldurup yıkanmaya başladım.

Sudan uzun bir süre çıkmadım. Yüzüm dışında bedenimin tamamını suyun içine sokup öylece bekledim. Suda kaldıkça kendimi daha iyi hissettiğimden hiç çıkmak istemedim ama As kapıyı çalıp, bana kıyafet bıraktığını söylediğinde, çıkmam gerektiğini anladım.

Bana verdiği kıyafetler etiketi üstünde olan bir tişört ve eşofmandan oluşuyordu. Ovid'in giymediği kıyafetlerinden getirmişti. Ovid, As'a göre daha kısa olsa da yine de giydiğim şeyler bedenime uymadı. Bol olmalarından rahatsızlık duymak yerine memnun oldum çünkü ıslak iç çamaşırlarını tekrar giymeyecektim.

Saçlarımı yine As'ın getirdiği havluyla kurutup nemli saçlarımla banyodan çıktım. Gördüğüm kâbusu hatırlayınca, yatağa göz ucuyla bile bakmadan odadan da çıktım. Koridorun sonunda seslerin geldiği odaya yöneldim. As, Yeirs, Ovid ve dizlerindeki oyuncak sincapla oynayan cadı buradaydı. Cadı dizlerine sincabı yatırmış gıdıklıyor, onun incecik sesiyle gülüp neşe saçmasını sağlıyordu.

"Daha iyi misin?" Yeirs konuştuğunda gözlerimi güçlükle sincaptan ayırıp ona döndüm.

Cadının sincabı güldürmeyi bırakarak bana baktığını hissettim. "Evet," dedim ama bedenim beni yalanladı. Bir öksürük boğazımı tırmaladı,

elimi ağzıma kapatarak öksürürken herkesin gözü bendeydi. Sincap bile bakıyordu.

Avucuma öksürüp elimi yumruk yaparak arkama sakladım.

"Onu büyüleyen büyücüsü değilse ne olacak?" diye sordu As. Yeirs'e hitaben konuşurken bakışlarını üstümden ayırmadı. Odanın girişinde durmayı bırakıp koltuklardan birine geçtim. Bakışlarıyla beni takip etti.

Yumruk yaptığım elimi bacaklarımın arasına sıkıştırdım.

"O zaman büyücüyü bulmalıyız."

"Büyücüyü bulamazsak?"

"Bağ kurduğu birini buluruz." Yeirs bir sandalye çekip odanın ortasına getirdi. "Buraya oturur musun?" dediği kişi bendim. Koltuktan kalkıp dediğini yaptım.

"Ona daha fazla zarar vermeyeceksiniz," dedi As, cadı da ayaklanıp önüme geçtiğinde.

Cadı, "Senden daha fazla zarar veremeyiz," diye bıkkınlıkla konuştu.

As sessizleşti.

"Başını arkaya yatır Larina." Yeirs çenemi tutup hafif bir baskı uyguladığında, bunu neden yaptığımı anlamasam da söylediğini yaptım. "Bedenini gevşet, karşı gelmeye çalışma."

Neye karşı gelmeye?

Cadı nereden çıkardığını bilmediğim bir şişedeki sıvıyı açık boynuma sürdü. Elini tişörtün yakasından içeri sokup, göğüs oluğuma kadar geldiğinde gerildim. "Rahatla, canını yakan bir şey olmayacak," dedi elini çekerken.

Sıvının kokusu midemi bulandıracak kadar kötüydü. Kusma isteğimi güçlükle bastırdım.

"Gözlerini kapat."

Kapattım.

Bir el alnıma dokundu, başımı doğrultmadığımdan emin olmak istercesine baskı uyguladı. Başka bir el göğsümün ortasına yerleşti. "Eğer büyücüsüyse bağ kendine geri dönecek," diye kısık sesle konuştu Yeirs.

Sincabın minik ayaklarını karnımda hissettim. Huylandım ama hareket etmedim.

Sonra bir şeyler olmaya başladı. Bir şeyler olduğunu hissettim. Ne olduğunu bilmiyordum ama kapalı göz kapaklarımın ardında yeşil bir ışık çaktı. Sincabın, "Çok güzel anne," diye hayran hayran mırıldandığını duydum.

"Büyücüsünün büyüsü değil," dedi cadı. Tepkisizliğini bozarak nefesini tuttu. Odayı bir sessizlik kapladı. Önce göğsümdeki el çekildi, sonra alnımdaki.

Bunu gözlerimi açmak için bir işaret olarak algıladım. Gözlerimi açıp önüme baktım.

Göğsümün ortasından parlak, mor, ince bir ışık çıkıyordu. O ışığı sadece ben görmüyordum, gerçekti. Herkes ona bakıyordu.

Işık bahsettikleri bağ olmalıydı. Söylediği gibi bana geri dönmemişti.

Diğer ucunda As vardı.

14

Göğsümün ortasından bir ip gibi uzanan mor ışık onun göğsüne kadar ulaşmış, gövdesinden içeri girmişti. Parlaklığı çok değildi, hareketliydi, ipek bir kumaş misali odanın içerisinde havada süzülüyordu.

Elimi yavaşça göğsüme götürdüm, onu tutmaya çalıştım. Elim karıncalandı ama dokunduğumu hissedemedim. Avucumu açıp parmağımla dokunmayı denedim, parmağım içinden geçti. Bir yanılsamadan ibaretti. Karnımda duran sincap göğsüme tırmanıp benimle birlikte ışığa dokunmaya çalıştı. Kocaman gözlerini daha fazla büyütüp, "Anne şuna bak!" diye heyecanla konuştuğunda sessizliği bozdu. "Çok güzel, ben de istiyorum. Bana da yapabilir miyiz?"

Cadı, sincabı üstümden alarak göğsüne sakladı. "Sana daha güzellerini yaparız bebeğim," dediğinde sincap mutlu mutlu annesinin boynuna yasladı minik kafasını.

Bunun beni yeterince şaşırtmamasına şaşırdım.

Burnuma hâlâ cadının göğsüme ve boynuma sürdüğü şeyin kötü kokusu geldiğinden başım ağrıyordu. Bu koku ve diğer her şey yaşadıklarımın anlamsızlığıyla birleşince kaşlarımı çatmaktan alıkoyamadım kendimi. Yumruk yaptığım elimde kanımı gizlemeye devam ederek sandalyede doğruldum ve bakışlarımı As'a çevirdim. "Bu ne demek oluyor?" diye sordum. Simsiyah gözleri ışıkta değil, yüzümdeydi. Benden biraz uzakta ayakta dikiliyordu. Kıyafetlerini değiştirmemişti; gömleğinin bir kısmının ıslaklığı belli oluyordu, pantolonunun rengi koyulaşmıştı. Saçları onunla karşılaştığım ilk andan daha uzundu, hâlâ çok kısaydı ama kıvırcık olduğundan emin olacağım kadar uzamıştı.

Sorduğum soruya cevap vermeyip bana bakmaya devam edince, "Beni sen mi büyüledin?" diye başka bir soru sordum. "Büyücüm müsün yani?"

Olgunlaşmamış, acı bir meyve yemiş gibi suratını buruşturduğu sırada Ovid'in gülüşü doldu kulaklarıma. "As'ın büyücü olduğunu düşünmene günlerce gülebilirim melek kız."

Göğsümün ortasından bir ip gibi uzanan mor ışık onun göğsüne kadar ulaşmış, gövdesinden içeri girmişti. Parlaklığı çok değildi, hareketliydi, ipek bir kumaş misali odanın içerisinde havada süzülüyordu.

Elimi yavaşça göğsüme götürdüm, onu tutmaya çalıştım. Elim karıncalandı ama dokunduğumu hissedemedim. Avucumu açıp parmağımla dokunmayı denedim, parmağım içinden geçti. Bir yanılsamadan ibaretti. Karnımda duran sincap göğsüme tırmanıp benimle birlikte ışığa dokunmaya çalıştı. Kocaman gözlerini daha fazla büyütüp, "Anne şuna bak!" diye heyecanla konuştuğunda sessizliği bozdu. "Çok güzel, ben de istiyorum. Bana da yapabilir miyiz?"

Cadı, sincabı üstümden alarak göğsüne sakladı. "Sana daha güzellerini yaparız bebeğim," dediğinde sincap mutlu mutlu annesinin boynuna yasladı minik kafasını.

Bunun beni yeterince şaşırtmamasına şaşırdım.

Burnuma hâlâ cadının göğsüme ve boynuma sürdüğü şeyin kötü kokusu geldiğinden başım ağrıyordu. Bu koku ve diğer her şey yaşadıklarımın anlamsızlığıyla birleşince kaşlarımı çatmaktan alıkoyamadım kendimi. Yumruk yaptığım elimde kanımı gizlemeye devam ederek sandalyede doğruldum ve bakışlarımı As'a çevirdim. "Bu ne demek oluyor?" diye sordum. Simsiyah gözleri ışıkta değil, yüzümdeydi. Benden biraz uzakta ayakta dikiliyordu. Kıyafetlerini değiştirmemişti; gömleğinin bir kısmının ıslaklığı belli oluyordu, pantolonunun rengi koyulaşmıştı. Saçları onunla karşılaştığım ilk andan daha uzundu, hâlâ çok kısaydı ama kıvırcık olduğundan emin olacağım kadar uzamıştı.

Sorduğum soruya cevap vermeyip bana bakmaya devam edince, "Beni sen mi büyüledin?" diye başka bir soru sordum. "Büyücüm müsün yani?"

Olgunlaşmamış, acı bir meyve yemiş gibi suratını buruşturduğu sırada Ovid'in gülüşü doldu kulaklarıma. "As'ın büyücü olduğunu düşünmene günlerce gülebilirim melek kız."

Değil miydi yani? Hem Ovid beni hatırlıyor muydu artık? Başımın ağrısı daha da şiddetlendi, As bana cevap vermediği için surat asarak Yeirs'e döndüm. "Bana ne olduğunu anlatabilir misin?" diye rica ettim. "Centilmen bir adam olarak anlatabileceğini düşünüyorum."

Dolaylı yoldan As'a ne kadar kaba olduğunu söylemeye çalışıyordum. Konuşmayı sevmeyebilirdi ama bunu öncesinde söylemeliydi. Çok kabaydı.

Ovid tekrar güldü. Onun da pek centilmen olduğunu sanmıyordum.

"As büyücün değil," diye açıkladı Yeirs. "Büyüyü büyücün yapmış olsaydı bağ sana geri dönecekti."

"Büyücüm değil ama bana büyü mü yaptı?" Ona göz ucuyla bakmak istesem de kaba davranışı yüzünden yapmadım. O, durduğu köşede sessiz kalmaya devam edebilirdi.

"Hayır, As büyücü değil. As'ın büyüyle bir alakası yok, büyüyü yapanla bir bağı var." Kaşlarımı daha çok çattım. "Seni büyüleyen her kimse onunla arasında duygusal bir bağ var."

"Duygusal bağ mı? Onun sevdiği biri bana büyü mü yapmış?" As'a döndüm. Ona, "*Sevdiğin büyücüler ve cadılar var ama sana hiçbir şey yapmayan benden mi nefret ediyorsun?*" diye sormayı çok istedim ama cevap vermeyecekti, sorduğumla kalırdım.

Tekrar Yeirs'e bakarken aklımdaki sorunun beraberinde getirdiği burukluğu üstümden atmaya çalıştım. "Büyüyü yapanı bulabilirsen bozabileceğini ve beni iyileştirebileceğini söylemiştin," dedim yalandan umut dolu bir sesle. "As büyücüleri de cadıları da hiç sevmiyor hatta nefret ediyor. Bunun herkesi kapsadığını düşünüyordum ama sanırım sevdikleri de var. Yine de sayıları çok fazla değildir. As'a sorar mısın onların kim olduğunu?"

"Kendin neden sormuyorsun?" dedi cadı.

Olması gerektiği gibi sorusunu duyunca onunla göz teması kurdum. Buranın insanlarının aksine nazik biriydim. "Sorularıma cevap verilmemesinden hoşlanmıyorum," diye açıkladım. "Siz alışkınsınız, o yüzden sormanızın sorun olmayacağını düşündüm."

"Cevap vermeyeceğinden eminsin o zaman." Sincabının sırtındaki tüyleri okşarken fazla sakindi.

Başımı salladım. As'a göz ucuyla bakıp ayağa kalkarak cadıya yaklaştım. Ayağa kalkınca ışık benden uzaklaşmadı, benimle geldi. "Ona baksana," dedim kısık bir sesle. "Cevap vermeyeceği belli değil mi? Orada dikiliyor sadece. Üstüne gidersen de oflar."

Bu sefer gülen sadece Ovid değildi.

"Madem cevap vermeyeceğinden eminsin, bize neden sorduruyorsun?"

Bana gülünmesine kızdım. "Elimden geleni yapmalıyım. Öldüğümde bunun benim pes etmemden kaynaklanmasını istemiyorum." Ölümden kolayca bahsetmem, bizi sessizce ve de keyifle dinleyen erkeklerin keyfini kaçırdı. Sincap bile huzursuzlandı. Sahi, o da erkek miydi? Bunu sormayı düşünsem de yapmadım. Oyuncaktı, peluş hayvanlar cinsiyetleri belli olarak yapılır mıydı? Eğer cinsiyeti üzerinde daha önce düşünmemişlerse bu sincabın aklını karıştırabilirdi. Yeirs onunla uğraşırken ne olduğu hakkında bir fikri olmadığını görmüştüm. O küçük, sevimli suratını asmasına gerek yoktu.

"Sürdüğün şeyi silebilir miyim?" Odayı kaplayan soğuk havayı dağıtmaktan ziyade baş ağrım yüzünden sormuştum. "Çok kötü kokuyor." Hiçbir şey söylemeden, bana elbisenin eteğine gizlenmiş cepten bir mendil çıkararak uzattı. Cebin orada olması beni boynuna kıvrılan oyuncak ama canlı, konuşan sincaptan daha fazla şaşırttı. "Teşekkür ederim." Arkamı dönüp bunu izlemelerini engelledim. Mendili boynumdan göğüslerime kadar gezdirdim. Başımı ağrıtan koku hafifledi. Göğsümün ortasından çıkan ışık soluklaştı.

Onlara yeniden bakmadan önce cadının mendili geri istemeyeceğini umarak, kanlı avucumu sildim. "Ona soracak mısınız?" diye sabırsızlıkla konuştum.

"Kendin sor," dedi As. Sesi buz gibiydi. Ölümden bahsetmeme kızmıştı. Öldüğümde bu, onun suçu olacaktı. Yaşatmak için o kadar uğraştığı birinin ölümüne sebep olmaktı onu öfkelendiren.

"Cevap verecek misin?" Gözlerini yavaşça yumup açmaktan başka bir şey yapmadı. "Az önce ne sorduğumu duydun, neden bir daha sordurtuyorsun?"

Sorumu duymazdan geldi. Evde değil de dışarıda olmayı diledim. Dışarıda olsaydık kafasına atabileceğim bir taş bulabilirdim. Beni delirtiyordu. Hiçbir şey yapmadan beni delirten ilk kişiydi.

"Duygusal bağdan bahsettim ama bu, sevgiyle oluşmuş bir bağ olmak zorunda değil," diyerek araya girdi Yeirs. Bana acımış, açıklamaya karar vermişti ya da bu bilgiyi bilmeyen tek kişi değildim. "Herhangi bir duygu olabilir. Nefret, öfke, sevgi." Sözlerini As'a bakarak tamamladı. "Özlem, aşk."

Aşk mı? As'ın cadılardan ve büyücülerden nefret etmesinin altında kalp kırıklığı mı yatıyordu? Bu nasıl bir kalp kırıklığıydı ki onu herkesten nefret ettirecek kadar etkilemişti?

"Yüzlerce ihtimal var o zaman." Ovid az önce oturduğum sandalyeyi yerine koymak için ayaklandı. "Diğerlerini bir kenara bıraksak bile nefret tek başına yüzlerce ihtimal oluşturuyor."

"O öyle değil."

"Annem haklı." Sincabın konunun ne olduğunu bile bildiğini sanmıyordum. Annesinin haklı olduğunu söyledikten sonra onun kafasına tırmandı. Saçlarının üstüne yatıp minik dirseklerini cadının kafasına koyarak çenesini avuçlarına yasladı, havada olan ayaklarını salladı. Eğlenceli bir suareyi, sahneyi en iyi gören locadan izleyen birinin heyecanı, merakı ve ilgisi vardı üzerinde.

"Kuvvetli bir duygu olmalı, genel bir nefret söz konusu değil." Sincabı rahatsız etmemek için başını oynatmadan Yeirs'e uzandı. Büyücünün elini tutup soluklaşan ışığa değdirdi. Işık bir anda kayboldu. "Büyü kaldırılmazsa sana yardım edemeyiz." Yeirs'in elini bırakacakken büyücü onu kendine çekti. Sincap dengesini kaybedip düşmemek için cadının saçlarına asıldı. Düşmekten son anda kurtularak iki ayağının üstünde durdu.

Cadıyla büyücünün arasındaki boy farkından daha kısaydı. Büyücüye bakmak için annesi gibi kafasını kaldırması gerekti. "Senin yüzünden annemin saçlarını çektim, pis büyücü!" dediğinde Yeirs gülüp onun kafasını bir parmağının ucuyla hafifçe dürttü. Sincap poposunun üstüne düştü. Cadı onun elini iterek sincabı kafasından alarak göğsüne sakladı. "Ona bir daha vurursan seni bir fındığa çevirip bebeğimin yemeği yaparım," dedi aksi aksi.

Yeirs keyifle sırıtıp cadının kulağına eğildi. Ovid ya da As duyamayacak kadar uzaktaydı ve ben de fısıldadığı için pek bir şey duyamadım fakat ses tonu, yüzündeki gülümseme ve cadının yanaklarındaki kızarıklık konuşmasının hiç uygun olmadığını apaçık ortaya seriyordu.

Cadının yanaklarındaki kızarıklık arttıkça ben de utandım ve onlara bakmaktan rahatsızlık duyarak uzaklaştım. Odanın bir köşesinde As, diğerinde Ovid vardı. As'ın yanına gittim. Ona yaklaşmamı izledi. Gözleri yanaklarımda gezindi. Cadı kadar olmasa da benim de yanaklarımda bir sıcaklık vardı. Tenim ufacık bir kızarıklığı ortaya serecek kadar beyazdı. "Ne oluyor?" diye sordu sol tarafına geçtiğimde.

Sırtımı duvara yaslamak için soluna geçmiştim, bedenini bana çevirdiğinde önünde oldum. Ayak parmaklarımın üstünde yükselerek kulağına yaklaştım, ona yetişmeme yardımcı olup üzerime eğildi. "Büyücü, terbiyesiz şeylerden bahsediyor," diye fısıldadım kulağına. "Pek duyamadım ama terbiyesiz şeyler olduğu belli."

Başını geriye çekip ona olayı anlatırken büyüttüğüm gözlerime baktı. "Ne söyledi?" Benim aksime fısıldamıyordu. Elimi havaya kaldırıp yaklaşması için parmaklarımı birkaç kez avucuma doğru büktüm. Elime bakıp, başını iki yana sallayarak kulağını dudaklarıma yaklaştırdı.

"Ne olduğunu anlamadım ama cadı ona sinirlenip fındığa çevireceğinden bahsedince kulağına eğildi. Ses tonu da gülüşü de hiç de masum değildi. Hem..." Anlatmayı bitiremeden As geri çekildi. "Ne? Sordun, senin de yapman gerektiği şekilde görgü kurallarına uyarak cevap veriyorum ama henüz sözlerimi bitirmeden dinlemeyi bırakıyorsun. Gerçekten çok kaba bir adamsın."

"Hiçbir şey duymadın ama *terbiyesiz şeyler* olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu hafif alaylı bir ifadeyle.

"Evet, terbiyesiz şeyler olduğundan eminim." Tekrar parmaklarımı büküp kepçe kulağını dudaklarımın önünde istediğimi belirttim. Anlatmama izin verirse sebeplerimi sıralayacaktım. Bir elini duvara yaslayıp eğildi. Başını yana çevirmeden yırtıcı bakışlarını gözlerime sabitledi. "Böyle söyle."

"Ama As... Duyarlar."

Nefesim yüzüne çarptı, başımın yanından uzattığı kolunun kasları gerildi. "Az önceki gibi kısık sesle konuşursan duymazlar," dedi ikna olmam için.

Ellerimi duvara yapıştırıp topuklarımın üstüne indim. Elimde tuttuğum mendil kayıp düştü. Nasıl bu hâle geldiğimizi anlayamamıştım ama çok uygunsuzdu. Kolunun altından baktığımda cadıyı ve büyücüyü kendi aralarında konuşurken, Ovid'i de elindeki küçük, kahverengi bir defteri karıştırırken buldum. Bize bakmamaları, bu uygunsuz ana şahit olmamaları beni rahatlattı.

As üzerime daha fazla eğilerek dikkatimi ona vermemi sağladı. "O zaman sen de duymazsın," dedim huzursuzca.

"Duyarım seni, anlat."

"Anlatmamaya karar verdim," diyerek kolunun altından kaçtım. Yakınlığı yanaklarımın daha fazla ısınmasına sebep olmuştu. Ellerimin tersini yanaklarıma bastırıp serinletmek istiyordum ama hanımefendiler toplum içinde yüzünün kızardığını belli etmemeliydi. Ellerimi yumruk yapıp iki yanımda tuttum. "Canımın istediğine cevap vereceğim, senin gibi," dedim kararlı kararlı.

Elini bir kez, sertçe duvara vurarak aşağı indirirken ağzının içinde bir şeyler geveledi. Onun da boynu kızarmıştı, büyücünün terbiyesiz şeyler söylediğini biliyordum!

"Artev erkekleri çok ahlaksız, kaba ve hovarda," dedim kendi kendime. "Bir de vahşi," diye ekledim. Başımı iki yana sallayarak hiç onaylamadığımı belirtiyordum.

"Hadi ya?" diyen As, beni duydu. "Senin şu Roy nasıldı?"

"Roy hakkında konuşmayacağım."

"Konuşmazsın tabii."

"Ve küstah," diye bir ekleme daha yaptım. "Olanlardan sonra mahcup olmalısın ama onun yerine küstahlık yapıyorsun." Bir adım arkamdaydı, geri gitsem sırtım göğsüne yapışırdı. Söyleyeceğim cümlenin etkisini görmek için ona döndüm. "En azından ben ölürken saygılı davranamaz mısın?" diye sordum.

Gözlerinin hiçliğinde bir yangın çıktı. Kıvılcım değildi, orası tutuştu. "Ölmeyeceksin," dedi öfkeyle. "Ölmeyeceksin. Duydun mu? Bir daha ölmekten bahsedersen..."

Sözünü kesen sözlerim değil, öğürmemdi. Kollarımı karnıma sararak iki büklüm oldum. Kusmaya başladım. Midemde hiçbir şey yoktu. As benimle konuşmadığı için sabah birkaç lokmadan fazlasını yememiştim. Bedenim onları çoktan öğütmüştü. Kustuğum şey yemek değildi.

Kana karışmış çiğ et parçaları kustum. Onları yememiştim, onlar benim içimden sökülen parçalardı.

As saçlarımı ensemde toplayıp kolyemi sırtıma çekti, kolunu karnıma sararak kollarımın üstüne elini koydu. Bedenimin bir kısmını ona yaslayıp gözlerimden yaşlar akarken kusmaya devam ettim. Kısa sürmedi, çok uzun sürdü. *Sudayken hissettiğim iyilik hâli son buldu, ben yine acı çektim.*

Durabildiğimde ayaklarımın önünde et parçaları karışmış bir kan birikintisi vardı. Kan ayaklarıma, eşofmanıma kadar sıçramıştı. "Bir daha ölmekten bahsetmeyeceğim," dedim As beni göğsüne bastırırken. Ağzımda, dudaklarımda da kan vardı. Uğursuz kokusu, As'ın bana evimi hatırlatan kokusuna karıştı. "Sana ölümümü göstereceğim."

Hiçbir şey söylemedi, beni kucağına alıp en yakındaki koltuğa yatırdı. Koltuğun yanında bir dizinin üstüne çökerek gömleğinin koluyla dudaklarımın üstünü sildi. Kirpiklerimde asılı kalan gözyaşlarımla gülümseyerek, "Beni bulduğun yere bırakmalıydın," dedim. Dudaklarımı silen kolu hareket etmeyi kesti. Simsiyah gözlerini dudaklarımdan alıp gözlerime çevirdi.

"Seni bırakmayı kabul etmeyen bendim," dedi Ovid, As gibi koltuğun yanına çökerken. Büyücü ve cadı başımın olduğu tarafta duruyorlardı, tepemdeki bakışlarını hissediyordum. Sincap koltuğun koluna

çıktı, beni yakından izlemeye başladı. Ovid, As'ın kolunu çekerek kendi işini yapmak için alan oluşturdu. "Bu konuda beni suçlayabilirsin."

As geriye bıraktı kendini, yere oturdu. Kanımın bulaştığı kolu dizinin üstündeydi. "Odanı mahvettim," diyerek Ovid'le konuştum. Boğazım tahriş olmuştu. Ovid başımı kaldırarak küçük bir şişedeki sıvıyı bana içirdi.

"Odayı takma kafana, evde yapacak bir şey yok. Temizlerim." Şişeyi dudaklarımdan çekti. "Evimde cilveleşmeyin, yeter. Malum, aşk acısı çekiyorum." Alaylı, acıyla boğulmuş bir gülüş çıktı dudaklarından. "Her şeyi unutuyorum da bu acıyı unutmuyorum. Yıllarımı unutuyorum, onu unutmuyorum. Çok şanslıyım, değil mi?"

Söyleyecek bir şeyim yoktu, cevap beklemiyordu.

Bana bir şeyler daha içirdi. Tahriş olmuş boğazımın dış kısmına krem sürerken "Yapabileceğim başka bir şey yok," dedi. Şifacıların yapabildiklerinin sınırlı olduğunu farkındaydım. Beni öldüren şey en derinlerimde parçalara ayrılmamdı. Hangi şifalı karışım içeriden yaralarımı sarabilirdi? "Böyle devam ederse birkaç gün bile yaşayamaz."

"Büyü çok eski, uzun yıllar önce yapılmış," diye hatırlattı Yeirs. "Yakın zamanda bağ kurduğun biri değildir."

"Geldiği yerde büyülenmişse ya?" Cadı da konuştuğunda odadaki atmosferin bana göre değiştiğini farkına vardım. Kendimi iyi hissettiğim anlarda onlar daha rahattı ama kan kustuktan sonra odayı kanımın metalik kokusuyla birlikte boğuk bir hava sarmıştı.

"As'ın duygusal olarak bağlı olduğu biri tarafından büyülenmiş, o mümkün değil," diye reddetti Yeirs. Cadının adını kimse söylemediği için öğrenememiştim. Öldükten sonra adı bir işime yaramayacak diye sormamıştım. Sincabın adını merak ediyordum aslında, onu nasıl yaptığını da öyle.

Su atımı görmek istiyordum. Onun dün gece sesini duymuştum ama görmemiştim. Ne durumda olduğunu bilmiyordum, Kral'ın savaşçıları tarafından esir alınmış olabilirdi. Sormak aklıma bile gelmemişti.

Ya Meliv?

O neredeydi? Bu odada mıydı? Ne hâlde olduğumu görmüyor muydu? Nasıl göründüğünü çok merak ediyordum, bana gösterdiği karşılıksız sevgiyi özlemiştim. Ona sarılmak, yumuşacık tüylerini okşamak, varlığını hissetmek bana iyi gelmişti. Yine iyi gelebilirdi.

"As?" Ovid elini boynumdan çekerek As gibi yere çöktü ama bana doğru değil, As'a doğru dönmüştü. "Ne planlıyorsun?" diye sordu.

As gözlerini kanımın bulaştığı yere dikmişti. Siyah gömleğinden kan neredeyse hiç belli olmuyordu ama orada olduğunu biliyordu. Dışımdan sağlam görünmeme rağmen içimde bir şeylerin söküldüğünü, içimin söküldüğünü bildiği gibi.

"As?" diye seslendi tekrardan. As bomboş bakışlarını Ovid'e çevirdi. "Ne yapacaksın?"

"Bağımın olduğu kişileri görmem lazım." Ovid başını salladı, As onu taklit ederek başını salladı. Hareketleri omuzları gibi kaskatıydı. "Eski, diyor. Ne kadar eski olduğunu biliyorsun, değil mi? Sonrasında olan bir şey değildir, ne olmuşsa o zaman olmuş. O dönemden kalma herkesi bulmalıyım. Birkaç günü var, dedin. Öyle demedin mi?" Ovid sessiz kaldı, As kaşlarını çattı. "Öyle dedin hatta birkaç gün bile dayanamaz dedin. Birkaç günde bu kuru toprakları bile gezemem. Nerede yaşadıklarından, hangi çöplükte olduklarından haberim yok." Başını yukarı kaldırıp Yeirs'e baktı. "Onları bulacak bir büyün var mı?"

"Olmadığını biliyorsun."

As tekrar başını aşağı yukarı sallayıp bu defa bana baktı. "Birkaç gün," dedi kendi kendine. "Birkaç günü var. Yanımda kalınca birkaç günden fazla yaşayamıyor işte."

İçimi kusuncaya kadar ölmeyeceğime beni inandırmaya çalışan adam, beni ölmeyeceğime inandıramadan ölümümü kabullenmişti.

"Bu kadının senin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama bir Artev'in ölümünü izlemek yerine onu tedavi etmek adına elimden geleni yaparım." Cadı, As'ın karşısına geçti, boynundaki kolyeyi çıkarıp avucunu açık tutarak ona gösterdi. "Cadılar tılsımlarını kaybetmemişse onları bulabilirim."

"Ne demişler?" dedi Yeirs canlı bir sesle. "Cadı karşındaysa büyücünün ayak izlerini görmek için başını eğ."

Ovid sıkıntıyla bir nefes aldı. "Dört bir yana dağılmış olabilirler. Tılsımı onun kim olduğunu göstermez. Aradığımızı buluncaya kadar hepsini görmeliyiz. Birinden diğerine gidinceye kadar zaman zaten dolmuş olacak."

"Dostum, birinden diğerine neden gidelim?" Yeirs bunu söylerken As yavaşça ayağa kalktı. Yanıma geldi, eğilmeden elini saçlarıma daldırdı. Uzun parmaklarını saçlarımın arasından geçirirken tepeden bana bakıyordu. Ben de onun gözlerine bakarken yine oldu. Düşüncelerini duydum.

"Seni iyileştirip evine göndermek için çok fazla şey yapacağım. Karşılığında bana o gülümsemelerinden birini layık görsen iyi olur."

"Birinden diğerine gitmeyeceksek ne olacak?" Ovid bu soruyu öylesine sormuştu, açık kahverengi gözlerinde sorunun cevabı gizliydi.

"*Prens Valor* için kalbini elleriyle çıkarıp sunacak sayısız Artev var. Direniş'ten olsun olmasın, halkı Prensimizin çağrısına cevap verecektir." Yeirs tam bir bağlılıkla As'a bakıyordu. Kalbini elleriyle çıkarıp sunacak sayısız Artev'den biriydi. As'a duyduğu hayranlık gözlerinden okunuyordu.

Sadece o değil, cadı ve Ovid'in gözlerinde de benzer bir hayranlık vardı hatta minik sincap, As'a âşık olmuş gibiydi.

Ona As olarak seslendikleri zamanlardan farklıydı, farklı hissettiriyordu. Prens Valor olarak seslendiklerinde As'ın kim olduğunu daha iyi anlıyorlardı. *Prens Valor. Artevi Krallığı'nın Prensi As Valor Jarlan.*

Reyna, As'ın etrafındaki herkesin ondan nefret ettiğini, korktuğu için emirlerini yerine getirdiğini söylemişti ama bu gözlerde gördüğüm şey korku değildi. Prens'e duydukları bağlılık, hayranlık, saygıydı.

As onların bakışlarından habersiz, saçlarımla uğraşan eline bakıyordu.

Koltukta doğrulmaya çalıştım. Ovid'in içirdiği ilacın uyuşturan etkisi yüzünden zorlandım, As doğrulmam için yardım etti. "Kimliğini gizliyorsun, değil mi?" diye sordum tahriş olmuş boğazım yüzünden pürüzlü bir sesle. "Senin Prens Valor olduğunu bilen kişi sayısı çok az. Kendini gösterecek misin? Bunu neden yapacaksın?"

"Kendimi göstermeyeceğim."

"Ama yaşadığını duyuracaksın," diyerek daha önce bilmediğim bir detayı söyledi Ovid. "Etrafta söylentiler dolaşsa da kimse tamamen yaşadığından emin olamıyordu, bir efsane olduğunu düşünüyorlardı. Krallığımızın mührünü kullanırsan Prens'in yaşadığı kesinleşir."

"Asimile olmuş Artevler yüzünden bu kesindi zaten, kanıtları yoktu." As ayaklarımın ucuna oturdu. Bacaklarımı kucağına çekerek ayaklarıma sıçramış kanı, gömleğinin koluyla silmeye başladığında diğerlerinin bakışları altında utançla ayaklarımı çekmeye çalıştım, bırakmadı. Bir eli bacaklarımı dizlerimin aşağısından kavradı. "Rozalin vakit kaybetmeden tılsımların yerini belirle. Yeirs sen, Nero'yla birlikte Direniş'in altıncı mahzenini topla."

Cadının adı Rozalin'di. Peki altıncı mahzen neydi?

"Nero, zindanda Dirusa'yla birlikte," dedi Yeirs. As'ın kaşları çatıldı. "Dirusa kendini öldürmeye çalıştı, başında duruyor. Ben hallederim. Altıncı mahzeni topladıktan sonra ne yapayım?"

"Kraliyet mührünün basılı olduğu yarlıkları dağıtacaksınız. Onları bu gece sana teslim edeceğim. Sinel'le birlikte altıncı mahzeni kontrol

altına alın. Rozalin'in belirlediği yerlere ikişer kişi gönderin." Emirleri açık ve netti. Yeirs itiraz etmedi, o ne dediyse uygulamak için hazırdı.

"Prens Valor, ben ne yapacağım?" diye sordu sincap, Rozalin onu kucağına alıp gitmeye hazırlanırken. "Ben de yardım edebilirim."

"Bebeğim!" diye uyardı annesi.

As büyüden nefret ediyordu, büyüyle canlanmış bu hayvanın sorusunu daha önce defalarca yaptığı gibi görmezden geleceğini sandım. Oysa annesinin kucağındaki ufaklığa kaba davranmadı. "Sen annene yardım et Vivi," dedi sakince. "Annenin bugün çok işi var."

Vivi... Ne kadar tatlı bir isimdi.

"Emredersiniz ekselansları," diyerek başını eğdi Vivi, annesi göbeğinden tutmamış olsaydı yere düşerdi. Rozalin, Prensinin bebeğine kaba davranmayıp kalbini kırmamasından mutlu olarak güldüğünde, çok daha genç ve güzel göründü. Yeirs yanında, onun gülüşünü seyretti.

Rozalin, As'ı selamlayıp arkasını döndü. Vivi annesinin omuzunun üstünden bana baktı. "Annem senden daha güzel," dedi ciddiyetle.

Dudaklarım güçlükle iki yana kıvrıldı. "Kesinlikle."

"Senin saçların benim tüylerime benziyor."

"Senin iplerine," diye düzeltti Yeirs, Rozalin'in arkasından giderken.

Vivi kaşlarını çatarak Yeirs'e baktı. "Senin saçın görünmüyor bile pis büyücü," diyerek hızlıca bana döndü. Yeirs'in saçları da teni gibi siyahtı, Vivi bu yüzden öyle söylemişti. Annesi Vivi'nin gevezeliklerine alışmıştı, yürürken duraksamadı bile. Kapıdan çıkmadan önce Vivi'nin ince sesiyle, "Sen de pis büyücüden daha güzelsin," diye iltifat ettiğini duydum. Teşekkür edemeden koridorda kayboldu.

Ovid de odadan çıktığında As'la yalnız kaldım.

Hayır, bacaklarımı kucağına almış As'la.

Sol ayak bileğimin üstündeki yanık izine soğuk başparmağını değdirdi. "İz kalmış," dedi ne düşündüğünü anlayamadığım bir ses tonuyla. "Geçmez bu."

"Geçmesin, önemli değil." Yanağının içini ısırdı. Ufacık yanık izini dert edemezdim. Onu dert edemeyecek kadar yaralanmıştım. "Bacaklarımı bırakır mısın?" diye sordum, çekecek hâlim yoktu.

"Eve gidiyoruz," diye alakasız bir şey söyledi.

"Yürüyebilirim."

"Yürüyemezsin." Sırtımdan ve bacaklarımın altından tutup bedenimi bacaklarının üstüne alıncaya kadar kaydırdı beni. "Ovid'in verdiği uyuşturucu bacaklarından başlayıp uyuşturuyor. Bacaklarını birazdan

hissetmeyeceksin." Beni kollarına alarak ayağa kalktı. "Seni kollarımda taşımaktan keyif almıyorum," dedi aniden. "Sadece bir andan keyif almıştım."

"Ben de beni taşımandan hoşlanmıyorum, güçsüz hissetmeme sebep oluyorsun." Ellerim uyuşmamışken gömleğini çektim. "O an hangisiydi?" diye sordum.

"Ne yapacaksın?"

"Cevap vermeseydin daha memnun olurdum."

"Susunca kaba oluyorum." Bakışlarını yukarı kaldırıp düşündü. "Bir de ahlaksız ve vahşi. Başka ne vardı?"

"Küstah, bir de hovarda."

"Susunca ne çok şey oluyormuşum."

"Sadece susunca değil," diye itiraz ettim. "Genelde öylesin."

"Ne çok şeymişim gözünde." Kapıdan geçerken ayaklarımın pervaza değmemesine dikkat etti. Değse de dediği gibi hissetmeyecektim. Bacaklarımın olduğu yerde koca bir boşluk vardı. Bu, tüm bedenime mi yayılacaktı? "Ne çok şey değilmişim gözünde."

Başta cümleyi yanlış kurduğu, düzelttiği yanılgısına düştüm. Hâlbuki başka şeylerden bahsediyordu. *Ne çok şey değilmişim gözünde.* Gözümde bir canavar değildi, onun kendisine uygun gördüğü diğer şeyler de değildi.

As'a kızgın kalamıyordum. Benim için yaptıklarının karşılığında henüz hiçbir şey vermemiştim ve o da talep etmemişti. Buna rağmen benim için yaptığı şeyler sayamayacağım kadar çoktu.

Bana zarar da vermişti, verdiği zarar tedavi edilemezse beni öldürecekti ama onu beni korumak için yapmıştı. Geç kalmıştı, Dirusa'nın etrafını benden önce sarabilirdi. Bunu yapma şansı olduğunu fakat yapmamayı tercih ettiğini düşünmüştüm. Gerçek öyle değildi, bunu *Prens Valor* olduğunu gözlerimle gördükten sonra anlamıştım.

As halkından bir kadının, daha küçük bir çocukken, bu iğrenç krallığın kralı tarafından iğfal edildiğini öğrenmişti. O kadının kendisine ulaşmak için çok çalıştığını, kardeşiyle ölmemek için elinden geleni yaptığını duymuştu. Ona yardım etmediği, onu terk ettiği gerçeğiyle yüzleşmişti. O suçluluk duygusu geç kalmasına sebep olmuştu. İkimizin etrafını sarmadan durumu kontrol altına alabilirdi ama hissettiği suçluluğun üstesinden gelmeye çalışmıştı.

O bir prensti. Krallığından uzakta, halkını aşağılayan bir krallıkta, yer altında yaşayan bir prens. Krallığını tekrar canlandırmak için savaşan,

halkına hak ettiği konumu vermeyi hedefleyen, kendi halkından saklanan...

Omuzlarında taşıdığı yük çok fazlaydı, o gün daha fazlası binmişti. Henüz altında ezilmemişti ama tökezlemiş, doğrulmak için zamana ihtiyaç duymuştu.

O zaman, beni ölüme yaklaştırmıştı.

Sebep olduğu yaralarımı iyileştirmek için halkına yaşadığını kanıtlamayı göze almıştı. Bunun sonuçları ağır olacaktı. Gördüğüm kadarıyla Direniş, planlarını sessizce yürütüyordu. Gözü kara Artevler, Prenslerinin yaşadığını öğrenince ne yapacaktı? Onun emrini yerine getirdikten sonra?

Her şey ondan sonra başlayacaktı.

Eğer yaşarsam o ayaklanmayı görecek kadar burada kalmayacaktım.

★.★

Saatlerdir suyun içindeydim. Eve geldiğimizde uyuşukluk As'ın söylediği gibi bütün bedenimi sarmıştı. Beni yatağa yatırmasını reddetmiş, küvete bırakmasını istemiştim. Kıyafetlerimi bile çıkarmadan suyun içine gömülmüştüm. Saatler geçmişti, çıkmak istemiyordum. Ovid'in verdiği ilaç etkisini yitirmişti çoktan. Uyuşukluk geçince ılıyan suyu yenilemiş, soyunarak tekrar girmiştim suyun içine.

Sağ bacağımı kırıp suyun üstüne çıkardım. İşaret parmağımı bacağımın üst kısmında, su atının bende bıraktığı kalbe benzer mor izde gezdirdim. Aramızdaki bağın suyun beni iyileştirmesiyle bir ilgisi olmalıydı. Su atı da gücünü kullandıktan sonra günlerce sudan çıkmamıştı. As onun su biriktirdiğini söylemişti. Ben su biriktirmiyordum ama suyun içinde olmak bana iyi geliyordu. Ağrılarım azalıyordu. Sudan çıktığımda beni bir süre idare ediyordu.

Suda kaldıkça yaşayacağım zamanı uzattığımı hissediyordum. Ölüm benden uzaklaşıyordu ama bu bir histi. Başka bir şey değil. Sudan çıktığımda ölüm bir yılan gibi boynuma dolanıyordu. Yavaş yavaş sıkıyor, azar azar nefesimi kesiyordu.

Sadece su atıyla değil, etrafımı sardığında As'la da aramızda bir bağ oluşmuştu. Bu bağın sınırlarını hiç bilmiyordum, bazen düşüncelerini duyabiliyordum o kadar. Ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmediğim için geçmesini beklemeye karar vermiştim. Kontrolümde değildi, düşüncelerinin ne zaman zihnime ulaşacağı belirsizdi. Bir süre sonra söneccekti.

O gece küvetin içinde uyudum. As gece boyunca belli aralıklarla kapıyı çalıp yaşadığımı kontrol etti. Sabah sudan çıktığımda bütün bedenim buruş buruş olmuştu. Aldığım duş parmak uçlarımdaki hissizlik yüzünden bir anlam ifade etmiyordu. Bedenime ve saçlarıma havlu sararak, banyodan çıkmadan önce dişlerimi fırçaladım. Kapıyı açıp As'ın olup olmadığını kontrol ettim. Koridorda onu göremeyince, beklemeden odama girdim.

Kendime kıyafet seçerken bunları da kana bulamamayı umdum. Pembe renkli, düşük omuzlu bir elbiseydi. Göğüs dekoltesi rahatsız edecek kadar çok değildi, hafif kabarık eteği neredeyse yerleri süpürüyordu. Altına evin içinde giyme düşüncesiyle aldığım pembe, düz taban, kumaştan ayakkabıyı giydim. Yatağa oturup saçlarımı taradım. Kolyeme takılıp kopan telleri ve tarakta kalanları bir avucuma toplayarak tarağı yerine koydum. Göğüs dekoltesinin büyük çoğunluğunu inci kolyem kapattığından saçlarımı omuzlarımın arkasına atarak odadan çıktım.

Elimdekini banyodaki çöpe atıp ellerimi yıkadım. As'ın nerede olduğunu bulmak için seslere odaklandım. Mutfaktan sesler geliyordu. As'ın sesi değildi ama bu ses, tanıdıktı.

Su atım mutfağın ortasına boylu boyunca uzanmış, yerdeki elma ve havuçlardan oluşan yığından bir şeyler yiyordu. Başının hemen yanında olduğu için neredeyse hiç kıpırdamadan besleniyordu. Mutfağa girdiğimde gürültülü çiğnemesi durdu, başını kaldırdı. Gözleri gözlerimle buluştuğunda sinirli bir ses çıkardı.

Yerinden kalkıp da beni selamlamaya tenezzül etmedi. "Sana da merhaba huysuz şey," diyerek yanına gittim. Yemek artıklarının elbiseme bulaşmamasına dikkat edip eteklerimi toplayarak yere oturdum. Başını okşamaya kalktığımda kafasıyla elimi itti. "Şımarık," diye söylendim. "Başıma neler geldi, biliyor musun? İyi olup olmadığımı kontrol etmek yerine bana ters mi davranıyorsun?" Bu sefer kafasını parmağımla iten bendim. "Senin yanına gelirken kaçırıldım. Başıma ne geldiyse senin yüzünden geldi." Böyle söyleyince mor gözleri bana çevrildi, dik dik baktı. "Tamam, çok da senin yüzünden değil," diye kabullenmek zorunda kaldım. "Başıma ne geldiyse As yüzünden geliyor." Bakışları değişmedi. "O zaman Meliv... Hayır, Meliv yüzünden değil. Ona bir özür borçluyum. Sanırım başıma gelenlerin tek suçlusu benim."

Meliv'den bahsedince ilgisini kaybettim. Kocaman bir elmayı ağzına attı. "Ekmek falan yemiyorsun, değil mi?" diye sordum yığını kontrol ederek. Ekmek olmadığını görünce rahatladım. "Karadaki akrabalarından

çok farklı değilsen ekmek senin için iyi değil." Beyaz tüylerini, tüylerine yıldız parçaları gibi dökülmüş mor, parlak pullarını okşadım. "Senden uzakta kaldığım zamanda başıma neler geldi öğrendin mi? Nasıl öğreneceksin ya? Soruyorum bir de. Başıma o kadar çok şey geldi ki sayısını unuttum hatta yaşadıklarımı da unuttum." Doymuştu ama geviş getiriyordu. "Seni ilgilendiren şeyi söyleyeyim: Sanırım aramızdaki bağdan dolayı su bana da iyi geliyor."

Onu ilgilendireceğini düşündüğüm şeyle hiç ilgilenmedi. "Of, çok sıkıcısın." Ayaklarımı uzatıp ayakkabımın ucuyla karnını dürttüm. "Bir hayvanla tanıştım, hem konuşuyor hem cıvıl cıvıl hem de minicik olduğu için az yiyor. Ben sana nasıl yemek yetiştireceğim? Ne olurdu öyle bir hayvan beni seçseydi? Sen de Meliv gibi çok tembelsin."

"Oğluma haksızlık yapıyorsun."

Su atının konuştuğunu sanıp irkilerek ona baktığımda herhangi bir değişiklik görmedim. Belahetime içten içe söylenip mutfağın kapısına baktım. As bir omuzunu pervaza yaslamış beni izliyordu. Üstünde bol, beyaz gömleklerden bir tane vardı. Birkaç düğmesi açıktı, soluk teni oradan gözüküyordu. Altına siyah bir pantolon giymişti. Siyahtan ve beyazdan başka renkte bir kıyafet görmüş müydüm üstünde? Hatırlamıyordum. Belki de zahmetsizce hazırlanmak için bu iki rengi seçiyordu.

Ne zamandan beri oradaydı?

"Selam," dedim ne diyeceğimi bilmeyerek. *Saçlarını ne zaman kesecekti?*

"Selam," diyerek bana ayak uydurdu. "İyi görünüyorsun."

"İyiyim." İyi hissediyordum. Dünkü gibi bir atak gelmezse birkaç kanlı öksürüğe alışabilirdim.

"Söylediğin şey doğru mu?" Simsiyah gözleri su atıyla benim aramda gezindi. "Su seni iyileştiriyor mu?"

"Öyle hissediyorum ama dün de aynı şekilde hissetmiştim." Dünden bahsetmem rahat duruşunu bozdu. "Böyle bir şey mümkün mü? Sen de Meliv sayesinde bazı şeylere sahip oldun mu?"

"Meliv'in tek özelliği görünmez olması."

"Oğluna haksızlık ediyorsun," diye karşı çıktım. "O çok iyi bir..." Devam etmedim. *Köpek desem olmazdı, hayvan desem hiç olmaz. İnsan da değildi.* "O çok iyi." Bir kelimeyi atınca cümle daha düzgün oldu.

"Bunu reddetmiyorum, sadece su atı gibi numaraları yok."

"Numaraları var ama mutfağın ortasında hareket etmeyecek şekilde kendini ayarlayıp yemek yiyebilecek kadar tembel."

"Meliv de pek çalışkan değil."

"Evet, haklısın. Ondan bir şey istediğimde beni neredeyse ısırıyordu."

"Su atı da tembel. En azından Meliv yemek söz konusu olunca hareketleniyor." Meliv'e laf söylediğim için su atına laf söylediğinde, başımı su atına çevirerek gülümsedim. Yüzümü saçlarımın ardına gizlemiştim. "Buraya bak," dedi As.

Tekrar ona dönünce, yüzümdeki gülümsemeden eser kalmamıştı.

"*Seni iyileştirip evine göndermek için çok fazla şey yapacağım. Karşılığında bana o gülümsemelerinden birini layık görsen iyi olur.*"

Aklından geçeni duyduğumdan çekiniyordum belki. As kaşlarını çattı. "Su atının hâlâ bir adı yok," diyerek saçma bir hızda konu değişikliği yaptım. "Meliv'in ve Vivi'nin adını çok sevdim. Bu arada Meliv evde mi? Bana kendini duyurmadığı için bilmiyorum."

"Evde."

Buna kırıldım ama ben bu kadar kötü durumdayken onu kırgınlığını unutamayacak kadar üzdüğüm için kendime kızdım daha çok. Düşünmemeye çalıştım, Meliv'i düşünmeye başlarsam ağlardım. Su atına odaklandım. "Onunla uzun bir süre kalmayacağım ama bir adı olmasını istiyorum. Kendi dünyasına ait bir isim olmalı."

"Ametist," dedi tereddüt etmeden. "Gözleri, pulları ametist taşlarını hatırlatıyor."

"Ametist." Su atı kulaklarını dikti, geviş getirmeyi bırakıp bana baktı. "Sevdin mi?" diye sordum. "Kulağa güzel geliyor ve o taşların nasıl taşlar olduğu aklımda canlandı. Senin gözlerin gerçekten birer ametist." Kuyruğunu oynattı ağır ağır. "Ametist ya da Tembel, sen seç." Beni anlıyordu, yerdeki ön bacaklarından birini ileri attı. "Tembelsin ama şu hâle bak." Sinirle gürültülü bir ses çıkardı. Yerimde sıçradım. "Tamam o zaman, Ametist olsun," dedim hızlıca.

Bakışlarımı onun kızgın gözlerinden alıp As'a döndüm. "Ametist ben gittikten sonra sende kalabilir mi?" diye sordum. "Bakamazsan da onu suya, evine bırakabilir misin?"

"Sen gittikten sonra yaşayacağından emin değilim."

"O ne demek?"

"Hayvanlar insanını seçtiğinde hayatı ona bağlı oluyor." Mutfaktan içeri girip yanıma gelerek elini uzattı. "İnsan öldüğünde hayvan da ölür. Evine gittiğinde buradan yok olacaksın. Yokluğunu ölüm olarak algılarsa o da ölür."

"Ölümü o mu seçiyor?"

"Hadi gel, bir şeyler yemelisin. Dünden beri hiçbir şey yemedin," diyerek havadaki elini tutmam için salladı. Tutup ayağa kalktım.

"Ölümü seçmiyor, o insanını seçme özgürlüğüne sahip. İnsanı öldüğünde kendisinin de öleceğini biliyor. Tüm hayvanlar biliyor. O yüzden bir hayvan tarafından seçilmek büyük bir onur." Elini bırakıp elbisemin eteğini düzeltirken onu takip ettim. "Su atları bencil hayvanlardır, bir insana hayatını adamak onun için büyük bir alçak gönüllülük. Kıymetini bilmelisin."

"O yüzden bu kadar kibirli," diye mırıldandım ama aklım ölümündeydi. Ben gittiğimde ölmüş olmayacaktım. Yaşayıp başka bir insanı seçmeli ya da suya geri dönmeliydi. Onu eve gitmeden önce evine, suya bırakabilsem yaşama şansı daha çok olur muydu?

Oturma odasındaki masaya dizdiği kahvaltılıklara bakıp bir sandalye çekerek oturduğumda hâlâ bunları düşünüyordum. Masanın yemek olmayan tarafında bir yığın kâğıt dikkatimi çekerek aklımı meşgul etti. "Onlar ne?"

"Dün gece dediğim gibi yarlıklar dağıtıldı, onlar işe yaramayanlar."

"Bunu gerçekten yaptın mı?" Ellerim masanın altında elbisenin yumuşak kumaşını kavradı.

"Yapacağımı söylemiştim."

"Neden yaptığını anlayamıyorum," diye itiraf ettim. "Bana zarar verdiğin için kendini kötü mü hissediyorsun? As sen bana neden yardım ediyorsun?" Eline aldığı çatalı bırakıp sandalyeye yaslanarak derin bir nefes aldı. "Bir prenssin," dedim bunu yeni yeni farkına varıyormuşum gibi hayretle. "Ben krallığımıza ne olduğunu bilmiyorum, Artevi Krallığı'na neden *krallığımız* dediğimi bile bilmiyorum ama sen Artevi Krallığı'nın Prensi'sin."

"Artevi Krallığı diye bir krallık kalmadı Larina," dedi ifadesizce. Sesinden ya da yüzünden hissettikleri belli olmuyordu ama hiçliği andıran gözlerindeki duygulardan bazılarını oradan çekip çıkarabiliyor, uzun uğraşlar sonucunda ne olduğuna dair tahmin yürütebiliyordum. Keder en belirgin olanıydı. Ardından öfke geliyordu. "On dokuz yıl önce Artevi Krallığı düştü. O kargaşada Kral'ın sadık savaşçıları beni gizleyebildi. On dokuz yıldır saklanarak yaşıyorum. On dokuz yıldır topraklarımı geri alabilmek için çalışıyorum. Halkımın bir kısmını etkileyen lanet yüzünden çoğu, benim gibi saklanarak yaşıyor. Kalanının nasıl yaşadığını sen de biliyorsun." Keyifsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı dudakları. "Prensmişim, neyin prensi? Nerenin prensi?"

"Halkın sana güveniyor."

"Halkımın elinde benden başka hiçbir şey yok, o yüzden."

"Bana bunu neden söylüyorsun?" diye sordum ne diyeceğimi bilemeyerek.

"Sana neden yardım ettiğimi soruyorsun, değil mi?" Başımı salladım. En başından beri merak ettiğim şey buydu. "Benim de elimde senden başka hiçbir şey yok, güzel Larina. Topraklarını kaybetmiş bir halkın, Prensine tutunduğu gibi ben de sana tutunuyorum." Ayağa kalktı. "Kaybolmuş bir kadın, her şeyini kaybetmiş bir adamın kollarına düşerse ne olur?"

Sorunun cevabını beklemeden gitti çünkü cevabı bende değildi.

Cevabı yaşıyorduk. Cevap yaşadıklarımızdı. Cevap sonradan yaşayacaklarımızdı.

15

Kimsesizliğim onun kimsesizliğini görmemi engellemişti.

As'ın bana yardım etmesinin ardında yatan sebebi merak etmiştim, benden karşılığında ne isteyeceğini düşünmüştüm ama buna ihtiyacı olduğunu tahmin edememiştim. Yardımına ihtiyaç duyduğum kadar olmasa da yardım etmeye ihtiyacı vardı.

Her şeyini kaybeden bir adam, krallığı yıkılan bir Prens, varlığıma tutunuyordu. Kendi yalnızlığımı gözümde öyle büyütmüştüm ki benden daha yalnız olduğunu görememiştim. On dokuz yıl önce, o henüz sekiz yaşındayken Artevi Krallığı düşmüştü. O zamana hatta daha öncesine dayanıyor olmalıydı yalnızlığı.

Artevi Krallığı'nda kralın veya kraliçenin tahtı hak etmesi gerekiyordu. Krallık bir soya değil, güce bağlıydı. Yalnız krallığın devamının kendi soyundan gelmesini isteyen krallar ve kraliçeler çocuklarını tahtı hak etmeleri için hazırlardı. Prenslerin ve prenseslerin ayakta durabildikleri andan itibaren fiziksel eğitimleri başlardı. Psikolojik eğitimleri ise çok daha erken olurdu. Geleceğin kralı veya kraliçesi olmanın sorumluluğuyla yetiştirilirlerdi. Bir anne ve babanın değil, bir kralın ve kraliçenin çocuğu olduklarını bilerek...

Her kral ve kraliçe acımasız değildi, hepsi krallığı soyuna bağlamak istemezdi ama As'ın anne ve babası öyleydi. Hayır, anne ve babası değil. Kralı ve kraliçesiydi onlar. Hiçbir şey söylemese de zihnimde bununla ilgili hiçbir bilgi olmasa da emindim.

As'a bakmak yetiyordu emin olmama. Hiçliği andıran gözleri anlatıyordu yalnızlığını. Yirmi yedi yaşında kulağını tutarak uyumaya devam etmesi anlatıyordu. Bir anne ve babanın çocuğu olmamıştı hiç. O doğduğu andan beri bir krallığın prensiydi.

Hayatı boyunca prens olmuştu, bu yüzden *Prens Valor* diye seslenmelerini istemiyordu. Dirusa'nın söylediği gibi olduğu kişiden, krallığından utanmıyordu. Çok yorgundu, tükenmişti. Prens olmaktan utanmıyordu, prens olmanın omuzlarına yüklediği sorumluluklar onu hiç

rahat bırakmamıştı. Çökmüş bir krallığın prensi olduğunun dile getirilmesinin ona hiçbir faydası yoktu.

Beni iyileştirmek için bunu kullanmıştı. Kimliğini gizlemeye devam etse de krallığın çöküşünden bu yana hayatta olduğunu kesin olarak bilmeyen halkına yaşadığını göstermişti böylece.

Bana tutunmayı seçmişti. Beni evime göndereceğini söylese de bana tutunmuştu.

Tutunduğu kişi olmaktan nefret ettim.

Yalnızlığını giderecek kişi olamazdım. Benden bunu istememişti ama etrafımı sarmadan, konuşup ona neler yaşadığımı anlatmadan önce gitmeme izin vermeyeceğini söylemişti. Cadı olduğumu düşündüğünde aradığı kişi olmadığımı anlamıştı. Etrafımı sardıktan ve beni neredeyse öldürecek kadar kötü yaraladıktan sonra aradığı kişi olsam da beni kendine mecbur bırakamazdı.

As Valor Jarlan sadece etrafını sardığı kişilere değil etrafındaki kişilere de zarar veriyordu. Kıvırcık saçları, kepçe kulakları olan; kulağını tutarak uyuyan ve sık sık çocuk gibi oflayan bu adam *canavar* olmayı istememişti ama ona bunu seçmeme hakkı verilmemişti.

Birbirimize benziyorduk. Bu dünyaya geldiğimde benden daha kötü, benden daha zor bir durumda olan kimse yok sanmıştım ama kollarına düştüğüm adam benden daha kötü bir durumdaydı. O kadar kötüydü ki yanında kalamayacak, yaralı bir kadına tutunmuştu.

Gittiğimde tutunacak başka birini bulmasını diledim. Güçlü, tehlikeli görüntüsünün altında yatan o adamı görecek kadar yakınında duracak herhangi biri onu bırakmazdı. Bırakmak için sebebi yoksa... Benim sebebim vardı.

Küçük kardeşimin çığlıkları kafamın içinde, bir an bile susmuyordu. Annemin etrafını saran ateş gözlerimin önünde yanmayı bırakmıyordu. O ateşin içinden görünen bitkin, mavi gözleri bana veda edermiş gibi bakmayı sürdürüyordu.

Ölüm hepimizi avucunun içine almıştı. Bana yaşamam için bir şans verilmemişti. Nerede öleceğim konusunda bir şeyler değişip duruyordu. Ölüm, ruhumu alacağı yeri bir türlü seçememişti. Beni ailemden uzaklaştırarak yalnızca kendisinin eğlendiği bir oyun oynuyordu. Kafamı karıştırıyor, umut aşılıyordu ama karamsarlığın uğursuz, çirkin tohumlarını zihnimin gölgelerine ekmiş, onlara özenle ve hevesle bakıyordu. Umudum karamsarlık tohumlarını suladıkça azalıyor, istediği gibi benimle eğleniyordu.

Fakat unuttuğu bir şey vardı: Tohumları sık sık sulamak onları çürütürdü. Durmaksızın başıma gelen olaylarla beni içine düşürdüğü bu karamsarlığın sonu gelecekti. O tohumlar çürüyecekti. Çürüdüğünde ve geriye sadece umut kaldığında, oynadığı bu oyundan sıkılıp beni alacaktı.

O zamana kadar ellerindeydim. Oynadığı oyunda, istediği roldeydim. Böyleyken As'ın yalnızlığını giderecek kişi olamazdım.

Dalgın gözlerim masanın üstündekilere kaydı. İki servis açmıştı, benimle birlikte kendine de yiyecek bir şeyler hazırlamıştı. Onu yemek yemekten vazgeçiren konuşmamız olmuştu. Odasına gidip yemekte bana eşlik etmesini söylemek geçiyordu içimden. Masayı böyle terk etmenin adaba aykırı olduğunu bahane edebilirdim. Nedendir bilinmez, As'a görgü kurallarından bahsetmem onu eğlendiriyordu. Uygunsuz davranmak hoşuna gidiyordu ama benim uygun olan şeklini açıklamamı duymaktan rahatsız olmuyordu. Bu yönden de birbirimize benziyorduk.

Annemin yerine geçmiştim. Bana bir hanımefendiye yakışan davranışları öğretirken onu çok uğraştırmıştım. Şimdi de As beni uğraştırıyordu. Bunu fark etmek anneme olan saygımı artırmıştı. As'ın beni çileden çıkardığı gibi onu çileden çıkarmıştım ama üstesinden ustalıkla gelmişti. Ben gelemiyordum. Annem nasıl oldu da kafama taş atmadı, onu sorguluyordum. Fazla sabırlıydı. Dayanabilmişti.

Beni bu zamana kadar durduran tek şey, yakınlarda As'ın kafasına atabileceğim bir taş olmamasıydı. Bir hanımefendiye, hovarda da olsa bir soyluya saldırmak yakışmazdı. Hoş, saldırmak başlı başına yakışıksızdı fakat babam tarafından eğitilen tarafım kendini savunmak konusunda geri adım atmıyordu. O tarafımın ön plana çıktığı zamanlarda yaptıklarımı annemden öğrendiklerimle değerlendirmeyi ihtimamla reddediyordum.

Az önceki konuşmanın oluşturduğu gerginliği dağıtmak için görgü kurallarını kullanabilirdim ama bu, onunla alay etmekle ve söylediklerini hiç önemsemediğimi göstermekle eş değerdi. Yapmaya çekindim. Karnımı doyurup masayı topladım. Mutfak zemininde yatan Ametist'i rahatsız ederek bulaşıkları yıkadım. Ametist'le uğraşıp dikkatimi As'ın sözlerinden uzaklaştırmak istedim ama ayakaltında dolaşmaktan da çekindim. As beni görmek istemiyor olabilirdi. Acıktığında mutfağa gelmezdi.

Mutfaktan çıkıp odama giderken gözlerim koridorun sonundaki odasındaydı. Kapısını yine aralık bırakmıştı. Kapıyı aralık bırakması

beni odasına gitmek için cesaretlendirmiyordu çünkü kapattığını hiç görmemiştim. Aralık kapı, söz konusu kişi As iken bir davet değildi.

Günün geri kalanında odamdan sadece bir kez, tuvalete gitmek için çıktım. Ametist'i mutfak zemininde yediklerinden geri kalanları öylece bırakıp oturma odasındaki halının üstüne yatmış bir şekilde bulunca önce pisliğini temizledim, sonra da yanına gidip kulağına eğildim ve halıya dışkısını bırakırsa onu sokağa atmakla tehdit ettim.

Onunla ilgilenmememin üstüne bir de tehdit etmemi ön ayaklarından biriyle beni itip popomun üstüne düşürerek protesto etti. "Seni sokağa atmaktan vazgeçtim," diye kızgınlıkla konuştum ayağa kalkarken. "Pullarını söküp kendime takı yapacağım."

Birileri bundan bahsedince ne düşündüğümü biliyormuş gibi gözlerini devirdi.

Kaba Artev erkekleri yetmiyordu ya, hayvanın da en kabası tarafından seçilmiştim.

Halıdan at dışkısı nasıl çıkartılır bilmiyordum. Ametist beni sinir etmek için dışkısını bırakırsa onu halıya sarıp sürükleyerek dışarı atardım.

As da muhtemelen bunu görüp beni ensemden tutarak pencereden eve izinsizce giren bir sokak kedisi gibi kapının önüne koyardı.

Ametist'in bunu yapmamasını umarak odama geri döndüm, kapımı aralık bıraktım. Odanın yüksek penceresinden görünen gökyüzü kararıncaya kadar yatakta oturup düşündüm. Düşüncelerim dönüp dolaşarak Andre'yi ve annemi bulduğundan ağladım biraz. Çok ağlayamadım, su kaybetmek bana iyi gelmedi. Düşünmeye devam etmem ağlamaya da devam etmem anlamına geliyordu. Düşünmemek için uyumaya karar verdim. Yataktan kalkıp elbise dolabının kapağını açtım. Gün içinde değil de olması gerektiği gibi uyurken giymem için aldığımız geceliklerden birini seçtim. Beyaz, ince kumaştan geceliğin boyu neredeyse ayak bileğime kadar geliyordu ama eteğinin düz bir şekilde inmesi, vücudumun şeklini belli etmesi onu elbiselerimden ayırıyordu.

Geceliği giyip elbise dolabını kapattığımda, omuzunu dolaba yaslamış, elindeki silahı bana doğrultmuş bir adam gördüm. Mor dudaklarından akıp çenesinden boynuna kadar ulaşan siyah kan lekeleri soluk, bembeyaz suratındaki tek renkti. Kirpikleri ve kaşları beyazdı, göz bebekleri yoktu.

Dehşet, bedenimi etkisi altına alırken tetiğin üstünde duran parmağı hareket etti. Mor, kuru dudakları keyifle kıvrıldı. "Bom!"

Silah ateşlenmedi ama sanki kurşun göğsüme saplandı, nefesim kesildi. Birkaç adım geri atıp çığlık attım. Çığlığımı duyan adam, "Bizi

çağırıp sonra da korkman çok eğlenceli Larina," dedi, sesi başka bir diyardan geliyormuş gibiydi. Duymak tüylerimi diken diken etti.

Ellerimi kulaklarımın üstüne bastırıp bir çığlık daha attığımda korkutucu görünüşü gözlerimin önünden gitmedi. Bacaklarımın arkası yatağın yanındaki komodine çarptı, gömüldüğü topraktan çıkan adam bana doğru bir adım attı. Bu sefer gözlerimi kapatıp komodinin üstündeki gece lambasını el yordamıyla bularak ona doğru fırlattım.

İsabet ettirip ettirmediğime bakamadan, omuzlarımı birisi tuttu. "Aç gözlerini." Ses,bana çığlık attıran kişinin sesi değildi.

Gözlerimi tereddütle açtığımda As'ın ihtiyatlı bakışlarının yüzümü araştırdığını gördüm. Bakış açımı tamamen kaplamıştı, arkasına bakmaya çalıştığımda omuzlarımdaki elleri yanaklarımı tutup buna engel oldu. "Bana bak," derken temkinli ve dikkatliydi. "Yine kâbus gördün."

Yüzüm hâlâ soğuk avuçlarındayken başımı hızla iki yana salladım. "Kâbus değildi," diye itiraz ettim. Tekrar arkasına bakmaya çalıştım. "Orada." Fısıldıyordum. "Oradaydı."

Omuzunun üstünden arkaya baktı. "Orada hiç kimse yok."

Ona inanmak istesem de ellerimi ellerinin üstüne koyup yanaklarımdan uzaklaştırdım. Kolunun yanından adamın en son olduğu yere göz attım. Dediği gibi orada kimse yoktu. Fırlattığım gece lambası yerdeydi. Kırılmıştı. "Anlamıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. Baktığım yerde onun göremediği bir şeyi görmediğimi anlayan As beni sakinleştirmek için yavaşça çıplak kollarımı okşadı. Diken diken olmuş tüylerim dokunuşuyla birlikte daha fazla ürperdi. "Uyumuyordum, uyuyacaktım ama henüz uyumamıştım. Kıyafetimi değiştiriyordum. Onu gördüğümde uyanıktım. O gerçekti, kâbus değildi. Değildi."

"Ne gördün?"

Sorusu bana onu tekrar gösterecekmiş gibi gözlerimi sımsıkı kapattım. "Ovid'in evinde gördüğüm o adamlar gibiydi. Onlardan biri değildi ama onlar gibi görünüyordu. Ölü görünüyordu. As, burada ölüler yaşayanlarla konuşabilir mi? Kâbus olmadığına eminim. Olamaz. Uyumuyordum ki nasıl olsun? İnsan kâbusunun kokusunu alır mı? Ölü bedeninin çürümüş kokusunu aldım. Bu mümkün mü?" Kendi soruma kendim cevap verdim: "Mümkün değil. Kokusunu aldım." Derin bir nefes aldığımda kaskatı kesildim. "Hâlâ alıyorum. Hâlâ kokusunu alıyorum. O bu odadaydı. Belki de hâlâ burada..." Son kelimeyi durmaksızın tekrarlamaya başladım. Delirmiş gibi tekrarlıyor, başımı sallayıp duruyordum.

As başımın arkasına elini kaydırarak başımı yavaşça göğsüne çekti. Yüzümü göğsüne yasladığımda burnuma dolan kokusu beni biraz sakinleştirecek kadar güvende hissettirdi. "Şşh, tamam." Bu mırıltısının büyülü bir etkisi vardı, böyle söylediğinde kalbimin atışları yavaşlıyordu. Diğer eli sırtıma, geceliğin açıkta bıraktığı tenime değdi. "Tamam, korkma. Buradayım."

Ellerimi ona tutunmak için uzattığımda üstünde hiçbir şey olmadığını fark ettim. Ellerim karnına dokundu. As karnını içeri çekerek dokunuşumdan rahatsız olduğunu gösterdi ama tenine dokunmak bana her şeyden daha iyi geldiği için ellerimi çekemedim. Uzaklaşmasından korkarak parmaklarımı hafifçe karnına bastırdım. Geri çekilmek yerine yüzünü saçlarıma gömdü.

"Burada kalmak istemiyorum." Sesim boğuk çıkmıştı. "As, o adam yine gelecek. Ne olur burada kalmayayım. Gece yalnız kalamam. Beni görmek istemediğini biliyorum ama yanında duramaz mıyım?" Cevap vermedi, reddetmemesinden cesaret buldum. "Sen uyurken seni izleyemez miyim?" diye sordum.

"Hayır."

Gözlerim doldu. "Sesimi çıkarmayacağım, söz veriyorum. Uykunu bölmeyeceğim. Yakında da durmayacağım, sadece izlemem gerekiyor. Olmaz mı?"

"Olmaz," dedi bu sefer de. İzleyerek rahatsız ediyordum, o bakışlarımın altında uyusa da huzurlu hissetmiyordu. O yüzden izlememe izin vermeyecekti. Beni yatağa yatırdığında gittiğini görmek istemedim, gözlerimi sımsıkı yumdum. Yatak ağırlığıyla çöktü. Yanıma oturmuştu. "Sen uyurken ben seni izleyeceğim."

Göz kapaklarımı aralayıp pencereden sızan yetersiz ışıkların aydınlattığı karanlıkta, aşağıdan yüzüne baktım. "Seni korkuttum mu?" diye sordum. "O yüzden mi izleyeceksin?"

"Hayır, Larina." Yatakta ona doğru dönmüş, bacaklarımı hafifçe karnıma doğru çekmiştim. Bir elim yastığımın altındayken diğerini ileri uzatmıştım. Parmaklarımın ucuyla çaktırmadan ona dokunuyordum. As dokunuşumun farkında olarak elini belimin kıvrıldığı yere koyup bana dokunduğunu saklamakla bir işi olmadığını gösterdi. "Korktuğum için değil, korktuğun için burada kalıp kâbusların sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim."

"Uyuyamam ki." Yastığın altındaki elim yumruk hâlini aldı. "Korktuğumda uyuyamıyorum. Uyumak güvende hissettirmiyor."

"Seni güvende hissettiren ben olacağım." Başparmağı geceliğimin ince kumaşının üstünden belimi okşadı. Dokunuşları buz yanıkları gibiydi. Ateşe yaklaştığımda yanmak kaçınılmazdı ama buzun yakması beklenmedikti. Her seferinde beni irkiltiyordu. "Hadi uyu, yanımdayken güvendesin."

Bir yalancıya yalan söylediğini bile bile inanmak, çıplak ayaklarımla ateş üstünde yürümeyi kabul etmek demekti. "Her zaman değil," diye düzelttim. "Yanında her zaman güvende değilim."

Beni neredeyse öldürecektin As, nasıl yanında güvende olabilirim?

Neden buna rağmen güvende hissediyordum?

"Uyu," dedi sadece. Sözlerimi reddetmemiş, kabul etmişti. Yanında olmamın bana iyi gelmediğini biliyordu. Bunu bile bile yanımda kalıyor, beni korumaya çalışıyordu.

Uyumak için gözlerimi kapattım ama bir dakika geçmeden tekrar araladım. "Ödlek biri olduğumu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum. "Çok güçsüz olduğumu bir de."

"Hayır."

Kaşlarımı çattım. "İlk defa centilmen biri olman gerekmiyor ama sen dürüst olmamayı seçiyorsun."

"Centilmenler dürüst değiller mi?"

"Centilmen olmadığı için bunu bilmemesi normal," dedim kendi kendime. Kendimle konuştuğumu anladığı hâlde gülmesi bile ne kadar centilmen olmadığını gösteriyordu. Bir beyefendi, yanındaki hanımefendinin kendi kendine konuştuğunu duysa da bunu duymazdan gelir, hanımefendi onunla konuşuncaya kadar sessizce beklerdi. "Hayır, centilmenler dürüst değillerdir. Bazen bazı şeyleri söylememeleri gerekir."

"Ne gibi?"

"Mesela bir kadına pis olduğunu, duş alması gerektiğini söylememeli." Bunu unutmayıp aklımın bir köşesinde saklamıştım.

"Kadın kötü kokuyorsa ona duş almasını söylemenin nesi yanlış?"

"İnanamıyorum sana." Hayal kırıklığıyla mırıldanırken onunla konuşmanın beni huzursuz eden tüm düşüncelerden uzaklaştırdığını fark ettim. Beni delirterek bunu başarıyordu. "Bana kötü koktuğumu söylemediğin kalmıştı bir tek."

Gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Öyle söylemedim."

"Çok kabasın ya! Ciddi ciddi kötü koktuğumu söyledin." Yanaklarımın kızarmaya başladığını, oraya yayılan sıcaklık sayesinde biliyordum. Neyse ki karanlık bunu gizliyordu.

"Söylemedim."

"Sana mı inanayım kulaklarıma mı?"

"Centilmenlerin dürüst olmadığını söyledin. Bir centilmen olmadığımı düşünüyorsun, demek ki dürüst bir adamım. Bu durumda bana inanmalısın."

Başladığı yer ve ulaştığı noktanın birbiriyle tamamen alakasız olması ama bunu inanarak söylemesi beni hayrete düşürdü. "Centilmen olmayan erkekler de yalancı olabilir," diye karşı çıktım. "Sen yalancı, kaba bir adamsın."

Belimin kıvrımını tamamen, sertçe kavrarken diğer elini yatağa bastırıp üstüme eğildi. Burnunu saçlarıma yaklaştırıp derin bir nefes aldığı anı kaçırmadım, gözlerimin önündeki göğsü aldığı nefesle birlikte şişti. "Bu yalancı, kaba adam sana kötü kokmadığını söylüyor." Parmakları belimde küçük, geçici oyuklar oluşturdu. "İster inan ister inanma ama küçükken kaçıp saklandığım, annemin hoş kokulu çiçeklerini muhafaza ettiği sera gibi kokuyorsun." Bir kez daha derin bir nefes alıp geri çekildiğinde bile tutuşu gevşemedi. "Ödlek ve güçsüz olduğunu da düşünmüyorum. Kâbuslar bazen korkutucu olabilir, onlardan korkmak seni güçsüz yapmaz Larina."

"O kâbus değildi." Hâlâ etkisi altındayken bunu söyleyebilmem bir mucizeydi ama değildi, olamazdı. Kâbus görmek için uyumam gerekiyordu. Uyumadan nasıl kâbus görebilirdim? "Neden bana inanmıyorsun? Bir şeyler oluyor. Etrafımı sardığında bana bir şey yaptın." Etrafımı sardığından bahsetmemle tutuşunu gevşetti. "Bana ne yaptığını biliyor musun?"

"Sana zarar verdiğimi biliyorum," dedi gözünü kırpmadan. "Etrafını sardığımda seni parçaladım. İçin sökülüyor. Görünen yaraların henüz iyileşmişken görünmeyen yerlerinde daha derin yaralar açtım. Nasıl canını yaktığımı hissettim, hep hissederim. Çok acıttım canını, nasıl dayandın buna? Nasıl dayanıyorsun? Nasıl hâlâ benimle konuşmaya devam ediyorsun? Nasıl sana dokunmama, yaklaşmama izin veriyorsun?"

"Beni korumaya çalıştığını söylemiştin."

"Korumaya çalıştım." İşaret parmağı belime hafif hafif dokunup geri çekilirken alayla güldü. "Seni koruyarak bu hâle getirdim. Bundan daha fazlasını yaptığımı da düşünüyorsun. Daha fazla yapacak bir şeylerim mi kalmış? Nasıl bir canavarım ki sana seni öldürmekten daha kötüsünü yapabildim?"

"As, söyleme öyle." Kendini, benim onu suçlu gördüğümden daha fazla suçluyordu. Bundan rahatsız olmuştum. "Buraya geldiğimden beri çok fazla kâbus gördüm, yine onlardan biridir." Değildi ama bunu

söyleyerek onun canını yakmam durumu değiştirmeyecekti. İyileştiğimde gördüğüm şeylerin kaybolmasını beklemekten başka çarem yoktu. Bana ne olduğunu ikimiz de bilmiyorduk.

"Uyumamı söyledin ama uykum gelmiyor hiç." Konuyu açtığıma, kâbus olmadığı konusunda direttiğime pişman olmuştum. Bahsetmemle birlikte burnuma o çürümüş koku tekrar gelmiş, beni karanlığın içinde onu aramaya itmişti. Gölgelerde saklandığını, bizi dinlediğini düşünmek sakin kalmamı zorlaştırdı. Yeniden sakinleşmek istiyordum, bunu düşünmeyi bırakmaya çabaladım. "Uyumazsam gidecek misin?"

Bir süre sessiz kalıp gözleriyle gözlerimi eşeledi. Ondan ne istediğimi buldu yine. "Gitmeyeceğim," diye cevap verdiğinde bunu anladım.

"Bütün gece burada kalacaksın yani?"

"Evet."

"Peki biz böyle, birbirimize mi bakacağız sabaha kadar?"

"Ben sana bakacağım." Derinden gelen sesi kalbimi hızlandırdı hiç de hoş olmayan bir şekilde. "Sen de canın ne isterse onu yap."

"Tamam." Ayaklarımın altındaki örtüyü almak için doğrulduğumda gecelik giydiğim gerçeğiyle karşılaştım. Üstümde ince bir gecelik varken bir adamla aynı odada hatta aynı yataktaydım. Aceleyle örtüyü karnımın üstüne kadar çektim, As'ın eli örtünün altında kaldı.

Böyle her şey daha uygunsuz olmuştu.

Başımı yastığa koyup iyice küçüldüm. "Bu gece burada kalacaksın, değil mi?" diye emin olmak için sorarken sesim içime kaçmıştı.

"Evet, gitmemi mi istiyorsun?"

Bende bir şeylerin değiştiğini fark etmişti. Sorun şuydu ki gitmesini istemiyordum. *Anne şu an hiç doğru gelmiyor ama yanlış olmasına rağmen istiyorum. İstemem bu anı doğru yapar mı?*

"Yok," dedim utana sıkıla fakat hemen ardından gözlerimi büyüterek, "Ama As seni yatağıma aldığımı kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" diye sordum.

Sorum nefesini kesti.

Örtünün altında, belimin kıvrımında duran eli tehlikeli bir şekilde çok az aşağı kaydı. "Beni yatağına almadın Larina." Serçe parmağı yavaşça hareket etti.

"Yatağımdasın," diye hatırlattım ona. "Yatağımda uzanıyorum ve sen de bu şekilde yanımda oturuyorsun." Saçlarımla yüzümü kapatmaya ihtiyacım vardı. Onu tamamen göremiyordum, ışığın dans ettiği gölgeli yüzündeki simsiyah gözleri neredeyse hiç görünmüyordu ama nasıl

baktıklarını görmeden hissedebiliyordum. "En başından beri sana bu kadar yakın olmam çok uygunsuz."

"Neden? Sevgilin mi kızar?"

"Bu kelimeyi kullanman da uygun değil." Boğazının gerisinden hırıltıya benzer bir ses çıktı. *Benim Ametist'le kurduğum bağ sayesinde suda iyileşmem gibi o da Meliv gibi hırlayabiliyor muydu? Peki ya dişleri ne kadar sivriydi?* "Neden Roy'dan ısrarla bahsettiğini anlamıyorum ama merak ediyorsan, hayır. O bana kızamaz. Aramızdaki şeyleri benden, ondan ve annemden başka kimse bilmiyordu. Bana yakınlığımız dolayısıyla kızmaya hakkı yok. Benimle bir erkekle kurduğum samimiyet konusunda tartışabilir ama hesap soramaz. O benim kocam değil."

Kocam olsaydı da bana kızamazdı. Kafasını yarardım, demedim.

Bu bilgiyi kendime sakladım çünkü Roy'u başka bir kadınla düşündüğümde ona kızacağımı biliyordum. Adil olmak gerekirse As'ın bana yaptığı gibi bir kadını sürekli kucağında taşısa, ona dokunsa ve bunu benim kocamken yapsa ona kızmaktan daha fazlasını yapardım.

En azından eskiden olsa yapardım. Şu an onu başka biriyle düşünmek, beni bir hayvan gibi Gallow Ha tepesine ellerim bağlı sürüklerken izlediği andan daha fazla kırgın hissettirmiyordu. Onunla kurduğuma inandığım sahte bağ, orada öylece kopmuştu. Kopmakla kalmamıştı, o bağ yanmıştı. Buraya geldiğimden beri onu düşünmüyordum. Benim için geride kalan sadece annem ve kardeşim olmuştu.

Roy geride kalmamıştı, onu arkamda bırakmıştım.

"Kocan mı?" diye sordu As garip bir sesle. "Ne kocası?"

"Ne demek ne kocası? Burada kocanın başka bir anlamı mı var? Evleneceğim adam benim kocam oluyor."

"Evlilik?" derken sanki hayatında ilk defa duyduğu bir kelimeyi dile getiriyordu. Kelime ağzına hiç yakışmamıştı, daha önce söylememiş gibiydi. Pratiği yoktu. "Nesin sen? Yüzlerce hatta binlerce yıl geçmişten gelen bir büyükanne mi? Sana geri kafalı derken *bu kadarını* düşünmemiştim." Başını hayretle salladı.

O bana az önce büyükanne mi demişti?

"Senden aldığım hakaretleri uç uca eklesem buradan kendi dünyama ve *zamanıma* bir köprü oluşturabilirim. Asıl bu konuda ne düşünüyorsun?" diye söylendim. "Evlilikten bahsetmem beni nasıl büyükanne yapabilir?" Bir kız kurusu olabilirdim ama büyükanne değildim.

"Evlilik bin yıl önceden kalma, eski bir gelenek."

Şaşırdığında ağzı kocaman açılan biri olmadığımı sanıyordum şu ana kadar. "Nasıl yani? Siz evlenmiyor musunuz?"

"Hayır, buna ne gerek var?"

"Ne gerek mi var?" Soru sormak için ağzımı hareketlendiriyor, sonra yeniden kocaman açıyordum. Gözlerim de ağzım gibi kocaman açılmıştı. "Evlenmeden nasıl çocuk yapıyorsunuz?"

"Çocuk yapma" ifadesini kullandığım cümleyi bir erkeğe mi söylemiştim az önce?

Hem de ben yatağımda uzanırken yanımda oturan bir erkeğe.

Örtüyü karnımdan boğazımın altına kadar çektim.

As bir süre cevap vermedi. "Evlenmeden de çocuk yapılabiliyor," dedi yavaşça, biraz daha bu konuyu konuşursak çığlık atarak odadan kaçma planları kurduğumu tahmin ettiği için temkinli bir ifadeyle. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermediğimde belimi sıktı. "Elbette biliyorum," dedim tiz bir sesle.

Biliyordum, çocuk yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmesem de bunun mümkün olduğunu duymuştum. Evlenmeden çocuk yaptığı için ayıplanan kadınlar olmuştu. Babası belli olduğu hâlde evlenmeden hamile kaldığı için toplumdan dışlanan bir kadının hamileliği boyunca yanında olmuştum. Adama hiçbir şey olmadığı hâlde kadını ayıplayıp uzak duran kadınlar çok aptaldı ama benden, annemden ve annemin birkaç arkadaşından başka kimse böyle düşünmüyordu.

Bu da yetmezmiş gibi hiç günahı olmayan, suçsuz çocuk; anne ve babasının hatası yüzünden "piç" olarak anılıyordu.

Bu haksızlıktı, acımasızlıktı ama çocuğuma "piç" demelerini istemediğimden ve annemin de bunun en uygunsuz şey olduğunu söylemesinden istediğim gibi hareket edemezdim.

Umuyordum ki As'la kurduğum bu yakınlık yüzünden hamile kalmazdım. Annem bana bununla ilgili oldukça üstü kapalı şeyler anlatmıştı.

Onları aklımdan geçirirken paniğe kapıldım.

"Hissedeceğin şey, daha önce hissettiğin hiçbir şeye benzemeyecek."

As bana dokunurken hissettiklerimin daha önce bir benzerini hissetmemiştim. Dokunuşları, özellikle o ufak temasları beni her şeyden çok heyecanlandırıyordu.

Ne?

Bende değişen şeylerin ne olduğunu sorguluyordum, değişen şey bu muydu?

As boğazını temizledi. "Ne düşünüyorsun?"

Beni hamile bırakıp bırakmadığını.

"Hiçbir şey," dedim düşündüklerimi gözlerimden okumasından korkup göz kapaklarımı sıkıca kapatırken. "Aniden çok uykum geldi, iyi geceler."

"İyi geceler saftirik kızıl."

Bu olamazdı. Etrafını sardığı herkesi hamile bırakacak hâli yoktu. Böyle hamile kalınsa insanlığın geri kalanı nasıl çoğalacaktı? Mutlaka başka bir yöntemi olmalıydı.

Telaşa kapılarak o yöntemi ararken annemin bu konuyla alakalı unuttuğum bir sözü geldi aklıma. Bana elbisemin düğmelerini açmama izin vereceğim erkeğin hayatımı geçireceğim adam olmasına dikkat etmemi söylemişti. Hayatımı geçireceğim adam, benim kocam olacaktı yani çocuk yapmak az kıyafetle yapılan bir aktiviteydi.

Zindandan beni sürükleyerek çıkaran savaşçıların yapmaya çalıştıklarını da unutmamıştım. Bedenimde beni ürperten bir his gezindi.

Berbat bir şey olmalıydı.

O berbat şeyi henüz yaşamadığımdan neredeyse emindim. Hayvanlarla benzer şekilde yapılıyorsa eğer kesinlikle emindim.

Bunun rahatlığıyla gevşerken gözlerimi tekrar açıp sohbet etmeye devam edemedim. Uykumun geldiğini söyleyip hızlıca ondan kaçarak düşüncelerime dalmıştım, uyuyamasam da konuşamazdım. Konuşsam bile konuyu nereye çekecektim? Benim yüzümden geldiği nokta çok utanç vericiydi.

O gece uyuyamayacağımı düşündüm oysa gözlerimi kapalı tuttuğum bir süreden sonra uykuya daldım. Uyumak güvende hissettirmedi ama As beni güvende tuttu. Beni izlediğini bilmenin verdiği güvenle birlikte uyudum.

Sabah gözlerimi açtığımda onu aynı şekilde buldum. Bir eli hâlâ belimi tutuyordu, gözleri hâlâ yüzümdeydi, hâlâ benimleydi. Gitmemişti.

Uykunun kollarından ayrılmamıştım henüz. Sersem bir şekilde gülümseyerek "Günaydın," dedim. Çok aptal görünüyor olmalıydım.

As yutkunurken elini belimden çekti, aceleyle ayağa kalktı. "Uyanmanı bekliyordum," dedi arkasını dönüp odanın çıkışına yürürken. "Hazırlanıp bir şeyler yedikten sonra çıkacağız." Arkasından bir süre bakakaldım.

Ne kadar çabuk olmam gerektiğini ya da nereye gideceğimizi söylememişti. Banyoya gittim, ellerimi ve yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra duşa girdim. Bana ne zaman çıkacağımızı söylemediği için suda uzun bir süre kaldım.

Giyinip yanına gittiğimde gördüğüm masanın dağınıklığı beni beklemeden karnını doyurduğunu kanıtlıyordu. Gün içinde o kadar görgü kurallarına aykırı davranıyordu ki onu uyarmaktan yorulmuştum. Bunun hakkında hiçbir yorum yapmadan yemek yemeye başladım. "Nereye gideceğiz?" diye sordum oturduğu koltuk yan tarafımda kaldığı için başımı hafifçe çevirerek.

"Sinel'in evine." Sinel'in evi... Hani şu her kapının ardında başka bir şey olan ev. Soyluların yaşadığı köşklere benzeyen ama içerisinde ucubeleri barındıran yer.

"Neden oraya gidiyoruz?"

"Orası birinci mahzenin evi," diye sözde açıklama olan ama kafamı daha çok karıştıran bir şey söyledi. "Sana büyü yapan kişiyi bulduklarında oraya götürmelerini istedim."

Elim havada kaldı. "Bulmuşlar mı?" diye sorarken heyecanlanmamaya çalıştım. "Bu kadar çabuk mu?"

"Yirmi dört saat senin için uzun bir süre." Doğru ya, birkaç günüm vardı. "Geçen gece harekete geçtiklerinde çabuk olmaları gerektiğini biliyorlardı. Eğer uzak krallıklardan birinde değilse bu kişi, Dafienra Krallığı'nda ya da çevre krallıklardan birindeyse bulunmuştur."

Başımı salladım. Gözlerim önümdeki tabaktaydı ama odağım tamamen oydu. "Bu kadar çabuk olmasını beklemiyordum," diye itiraf ettim. "Beni büyüleyen kişinin annemin arkadaşı olduğunu ya da en azından onu tanıyan biri olduğunu düşünüyorum. Saçma gelebilir ama..."

"Saçma değil," diye sözümü kesti. "Ben de öyle düşünüyorum."

Tekrar başımı salladım. Eğer annemin arkadaşını bulursam As'ın yanında kalmaya devam etmeyecektim. Başından beri aradığım kişi, annemin dediği gibi bana yardım edecekti. Neler olduğunu açıklayacak, ne yapmamı söyleyecekti. Buraya gelmemin sebebini, nasıl geri döneceğimi... Her şeyi ama her şeyi ondan öğrenecektim.

Aklımdaki tüm soruların cevabı ondaydı.

"Ametist de bizimle gelecek mi?" Bana aldığı eşyaları da toplamam gerekiyordu ama bunu şimdi yapmayacaktım. Zamanım tükeniyordu. Suyun beni iyileştirdiğini sanıyordum ama iyileştirmek yerine iyi hissetmemi sağlıyor da olabilirdi. Harcayacak vaktim yoktu.

"Ametist'i arabaya sığdıramam," diye bana yetişkin, iri bir erkek attan bahsettiğimi hatırlattı. "O evde kalacak."

"Meliv peki?"

"O da evde kalacak."

Buraya geri dönüp dönmeyeceğim belli değildi. Bir süre daha bu dünyada kalsam bile Meliv'e kendimi affettirme şansı elde edemeyebilir, evime onun kalbini onarmadan dönebilirdim.

Bana hâlâ kendini duyurmuyordu. Onu göreceğime dair umudum kalmamıştı ama tekrar sesini duymak, yumuşacık tüylerini okşayıp onu sevmek istiyordum. Yanağıma sürdüğü kanlı salyası dışında her şeyini özlemiştim.

Telaşla sandalyeyi geri itip ayağa kalktım. "Meliv burada mı?" diye sordum gözlerimi boş bir çabayla onu görecekmişim gibi odada gezdirirken. "Gitmeden önce onunla konuşmalıyım."

"Burada."

"Bana tam olarak nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Masadan uzaklaşıp odanın ortasına geldim. "Ondan özür dilerken karşısında olmak istiyorum."

"Sağa dön," diye yönlendirdi. Dediğini yaptım. "Bir adım at. Bir adım daha."

Olduğum yerde durarak başımı As'a çevirdim. "Karşımda mı? Boyu ne kadar uzun?" Elimi havada, kalçamın hizasında götürüp getirdim. "Şu boylarda mı?"

Gözleri keyifle kısıldı. "Meliv arka bacaklarının üstünde durduğunda senden uzun. Oğlum dört ayağının üstündeyken de karnına kadar geliyor."

"O zaman şurada," diyerek elimi ileri uzattım. "Şu an burnuna dokunuyor muyum?"

"Soluna geçti." Ben konuşuncaya kadar yerini değiştirmişti. Soluma döndüm. "Şimdi de arkanda." Sabırla arkamı döndüm.

"Oldu mu? Yerinde duruyor mu?"

"Hayır. Sağ tarafta."

"Ya şimdi?"

"Bu sefer de birkaç adım uzaklaştı."

"Tamam mı?"

"Uzaklaştı derken başka bir yöne gittiğini söylemeyi unuttum."

"Ne tarafta?" Meliv beni süründürmeye kararlıydı.

"Sol."

"Lütfen yerinde durduğunu söyle." Cevap vermedi. Başımı arkaya yatırıp ona tersten baktım. "Yine hareket etti, değil mi?"

Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Onu taklit edip oflayarak arkamı döndüğümde dirseğini koltuğun arkasına bastırıp elini dudaklarının önüne getirdi. "Eğlendiğini saklamana gerek yok," dedim,

elimi "*boş versene*" dercesine havada sallayarak. "Oğlun benimle uğraşıyor, değil mi?"

Kısık sesle güldü. "Belki de ona *köpek* diyerek beni ısırmasını sağlayıp nerede olduğunu öğrenebilirim," diye kendi kendime söylendiğimde fikrim ona çok komik geldi. Başını arkaya yatırıp kahkaha attı. Ona bakarken gülmenin onu ne kadar genç gösterdiğini fark ettim. Gülerken kısılan gözleri, başını arkaya attığı için gerilen boynu, böyle durduğu için daha fazla dikkat çeken kepçe kulaklarıyla yirmi yedi yaşında, haylaz, yakışıklı, soylu bir genç adamdı.

Olması gerektiği gibiydi.

Gülmeyi bırakıncaya kadar ona bakmayı sürdürdüm. Başını öne eğince beni onu izlerken yakaladı, boğazını temizleyip toparlandı. "Oğlum değil, ben seninle uğraşıyorum," dedi kepçe kulaklarından birini çekiştirerek. "Meliv en başından beri bacaklarımın üstüne başını yaslamış, duruyordu." Elini karnının hizasındaki boşlukta gezdirdi. "Burada."

Ne kadar kaba olduğunu tekrar tekrar söylememeye karar verdim. Birkaç adımda yanına geçip koltuğa tutunarak dizlerimin üstüne çöktüm. Hemen yanına da oturabilirdim ama özür dilerken Meliv'e yukarıdan bakmam kabalık olurdu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu As sırtını doğrulturken. Elbisemin eteklerini toplayıp ayaklarına dolanmasını engelledim.

Elinin olduğu yere bakıyordum, başımı hareket ettirmeden gözlerimi yukarı kaldırdım. "Meliv'den özür dileyeceğim," diye hatırlattım. Şaşırmasına anlam verememiştim, bana bakış şekline de öyle. "Araya girme olur mu? Ona bir özür borçluyum." Cevap vermesini beklemeden tekrar gözlerimi aşağı indirdim. "Sana seni kendimden uzaklaştırayım diye öyle davrandığım için özür dilerim Meliv." Baktığım yer As'ın gömleğinin düğmesiydi ama Meliv'in gözlerine baktığımı hayal ettim. "Başka çarem yoktu ama yine de yapmamalıydım. En başından beri bana iyi davranıp beni korudun. Seni üzdüğüm için çok üzgünüm." Pişmanlıkla omuzlarım çöktü. "Beni affetmen için karşılığında verecek hiçbir şeyim yok ancak bir gün olursa ve yanımda olursan, söz veriyorum onu sana vereceğim." Bu, asla gerçekleşmeyecekti ama başka türlü kendimi nasıl affettireceğimi bilmiyordum. "Beni affeder misin?"

Tanıdık havlama sesini duymak için hevesle bekledim. As yavaşça Meliv'in başının üstünü okşadı. "Affet oğlum," dedi kısık bir sesle. "Affet yoksa başımız yanacak."

Benimle iş birliği yapmasından memnun oldum. Başlarının yanacağı doğruydu, inatçı tarafım istediğini alana kadar durmazdı.

Meliv bir süre daha sesini çıkarmadı. Sabırla yanlarında kalmaya devam ettim. Sonra duydum.

İki defa havlayıp üstüme atladı. Ağırlığıyla geriye doğru düşerken neredeyse ağlayacaktım. Boynuna sımsıkı sarılıp kocaman gülümsedim. "Seni bir daha üzmeyeceğim," diye söz verdim.

Meliv yanağımı yaladı. "Kanlı olmadığı sürece sorun yok." Hem onu hem de kendimi ikna ediyordum.

Dili yanağımdan çeneme kaydığında As ayağa kalktı. "Gitmemiz gerekiyor," dedi aksi bir şekilde. Ruh hâline ayak uydurmakta zorlanıyordum. Meliv, insanının sesini duyup benden hafifçe uzaklaşırken birkaç kez üst üste havladı.

"Onu da yanımızda götüremez miyiz?"

"Evde kalıp Ametist'in evin altını üstüne getirmesine engel olmalı."

"Ametist mi evin altını üstüne getirecek? O yine mutfakta, yere çökmüş meyve yiyor, değil mi?" Herhangi bir şey söylemeyerek bunu onayladı. "En fazla oradan kalkıp başka bir yere uzanır veya evden çıkıp en yakın yerde işini halledip geri döner." Çaktırmadan dün uzandığı yere göz attım. Halının üstü temiz duruyordu. Neyse ki inat edip dışkısını bırakmamıştı. "Meliv de gelsin."

"Akşam geri geldiğimizde barışmanızı kutlarsınız." Akşam geri geldiğimizde... Annemin arkadaşı oradaysa onunla gelmeyeceğimi tahmin edememiş miydi?

Daha fazla ısrar etmedim, Meliv'in başının üstünü öperek ayağa kalktım. Banyoya gidip yüzümü ve boynumu temizlediğimde çenemi kızartacak kadar sertçe yaladığını gördüm. Küçük bir köpek değildi, isteyerek yapmıyordu ama dili bile kuvvetliydi. Biraz daha yalamaya devam ederse kolayca derimi kaldırabilirdi.

As belki de bu yüzden durmamızı istemişti.

Ne düşündüğünü duysaydım sebebini öğrenebilirdim ama uzun süredir düşüncelerini duymadığımı göz önüne alınca bunu bir daha yapamayacağımı söylemek zor değildi. Etkisi yavaş yavaş geçiyordu.

Ametist'e veda etmek için mutfağa gittiğimde onu ağzında meyvelerle uykuya dalmış bir şekilde buldum. Dürterek uyandırmayı düşündüm fakat yapmadım. Onun yerine başının üstünü öptüm. "Kendine dikkat et huysuz," diye fısıldadım. "Sakın kimsenin seni avlamasına izin verme. Bir daha görüşemezsek de suya geri dön. Orada güvende ol."

Beni duymadı, onu ardımda bırakarak evden çıktım. Arabaya yerleştiğimizde emniyet kemerini As'ın yapmasını beklemeden taktım. Başını bana çevirse de sessiz kaldı. Bakışlarına karşılık vermek yerine yola odaklandım. Başta her şey normal görünüyordu. İlerledikçe, detaya indikçe As'ın, Prens Valor'un yaşadığı haberinin sonuçlarını gördüm.

Dükkânların camları indirilmişti, kalabalık sokaklarda davette gördüğüm gibi lanetli Artevler vardı. Gizlenmiyorlardı. Farklı bölgelerde çıkan yangınların dumanı havayı kirletmişti. Etrafta bir kargaşa hâkimdi. Aralıklarla siren sesleri geliyordu. İnsanların yüzlerindeki korku kolayca okunabiliyordu.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" diye sordum gözlerimi kargaşadan alamayarak.

As cevap vermedi. *Biliyordu.*

Artevi halkı ayaklanma başlatmak, aşağılanarak geçirdikleri on dokuz yılın intikamını almak için bir gün bile beklememişlerdi. Prenslerinin yaşadıklarını bilmek onlara geleceğe dair bir umut vermişti. Prens ne durumdaydı? Krallığı tekrardan canlandıracak kadar güçlü müydü? Tahtı hak ediyor muydu? Hiçbiri önemli değildi.

Onlara kim olduklarını hatırlatması yetmişti. Damarlarında akan deli Artev kanı bir an bile beklememelerini sağlamıştı.

Başta Dafienra Krallığı'nda başlayan ayaklanma daha sonra diğer krallıklara sıçrayacak, dünyayı bir kaosa sürükleyecekti.

Sonunda ne olacaktı? Artevler bu saatten sonra kontrol altına alınamazdı. Başarısız olurlarsa onları hapsetmek yeterli gelmeyecekti. *Her biri öldürülecekti.*

Bunun beni yaşatmak için olduğuna inanmak zordu. As'ın aklında başka planlar olmalıydı. Sadece yaşamam için böyle büyük bir yıkıma sebep olmuş olamazdı.

Düşüncelerini duymak istedim. Aklından geçen her şeyi duymak istedim. Yol boyunca bunun için uğraştım. Hiçbir şey yapamadım, istemek yeterli gelmedi.

Sinel'in evine geldiğimizde onu bir daha duyamayacağımı kabullenmiştim.

Gözlerimi As'ın sırtına sabitlemiş bir hâlde yürüyordum. Etrafımda neler olduğuna bakmam gerekiyordu belki, evin pencerelerinden gördüğüm karanlığın sebebini merak etmiştim fakat yapmadım. Bilinmezliklerle dolu zihnim bir sorunun cevabını almakla sessizleşmeyecekti.

"Ben de yanınıza gelecektim." Bize kapıyı açan Yeirs'ti. As'ın peşinden içeri girdim. "Onu bulduk, haberi dün gece ulaştı. Yakında burada olur."

Başını bana çevirdi. "Büyüyü kaldırdığı an seni iyileştirmek için gücümü yeterince topladım, merak etme. Bugün iyileşeceksin."

As'ın koluna tutundum. As kolunu kaldırıp omuzlarıma dolayarak beni göğsüne yasladı. "Evde kim var?"

"Benden, cadımdan ve Sinel'den başka kimse yok," dediği sırada Vivi merdivenlerin ucunda göründü. Sevinç çığlıkları atarak dört ayağının üstünde merdivenlerden inmeye başladı. "Bir de peluş işte."

"Prens Valor! Prens Valor!" As'ın ayaklarının ucuna geldiğinde durmadı. Bir bacağından tırmanıp göğsüne kadar çıktı. Minik pençelerini göğsüne geçirip kendini orada tutmaya çalıştığında, As elini sırtına koyarak ona destek oldu. "Söylediğiniz gibi anneme yardım ettim!" diye heyecanla konuştu. "Annem ona ne kadar yardım ettiğimi söylemek için gelecek şimdi."

"Aferin Vivi," dedi As onun heyecanının aksine sakin bir sesle ve koltuklara yöneldi. Kolunun altında olduğum için onu takip ettim. Uzun koltuklardan birine, dış kapıyı görecek şekilde yan yana oturduk. Vivi, As'ın göğsünden bacaklarına inip ona hevesle bir şeyler anlatırken onlara bakmadım.

Gözlerimi kapıya sabitlemiştim. Kapının çalmasını ve onun gelmesini bekliyordum. Yeirs tekli koltuklardan birine geçtiğinde, çıkan ayaklanma hakkında konuşarak ilgimi bir anlığına üstüne çekmeyi başardı. Tam dikkatimi tamamen ona yöneltecekken kapı çaldı.

Kapı çaldı.

Ayağa fırladım ama bir adım bile atamadım.

Yeirs'in kapıyı açmasını izledim. Kapı açıldı. İçeriye genç bir kadın girdi. Girer girmez gözleri beni buldu. "Merhaba, Larina," dedi kimsenin bizi tanıştırmasına gerek kalmadan.

Annem arkadaşını görünce onu tanıyacağımı söylemişti. Bu kadın mıydı?

"Merhaba," dedim boğazım kururken. Onun aksine adını bilmiyordum.

Bana söylemesini bekledim. Dudakları kıvrıldı. Darmadağınık saçları, bol, eski elbisesiyle annemin ormanda yaşayan arkadaşlarına benziyordu. Onlardan daha gençti. Neredeyse benim yaşımda olduğunu söylemek mümkündü.

Bakışlarını benden, benim gibi ayağa kalkmış As'a çevirip başını saygıyla eğerek onu selamladı. "Prens Valor," diyerek onu da tanıdığını belli etti.

As cevap vermeden önce kapıdan başka bir kadın girdi. Onu gördüğüm anda kalbim durdu.

Masmavi gözleri özlemle parlıyordu. "Söz dinlemeyeceğini tahmin ediyordum kızım," dedi şefkatle. Zihnimde As'ın sesi yankılanırken söylediği şey titreyen dudaklarımın arasından döküldü.

"*Anne?*"

"Anne?"

16

Evime dönmüştüm.

Annem gözlerinde alışkın olduğum o yumuşak, şefkatli ifadesiyle bana bakarken ve huş ağacı kokusu hemen yanımdan gelirken evdeydim sanki. Eksik olan yemyeşil yaylalar, küçük kulübemiz değildi. Annemin eteğinin arkasından küçük kafasını görmeyi beklediğim Andre'ydi. Onun cıvıl cıvıl sesiyle ısrarlı ve heyecanlı konuşmasını duyduğum anda tam anlamıyla evde olacaktım.

Evim başka bir dünyada değildi o an, buradaydı. Benimleydi.

Bacaklarımı hareket ettirebildiğimde daha fazla yerimde duramadım. "Anne!" derken sesim ağlamaklıydı. Sevinç ve rahatlama hisleri vücuduma sertçe çarpmış, beni afallatmıştı. Anneme doğru koşarken yere düşüyordum neredeyse. Annem ona gelmemi izledi, odadaki diğer kişilerin de bakışları bendeydi ama odağım sadece annemdi. Dizlerine yatıp, başımdan geçenleri anlatmadan önce ona sımsıkı sarılmak istiyordum. Yanına ulaştığımda birkaç adım değil de yüzlercesini atmış gibiydim. "Anne..." dedim bir kez daha. Boynuna sarılarak başımı omuzuna gömdüm. Kollarını belime doladı, saçlarımda narin parmaklarını hissettiğimde dağıldım. Gözlerimden sicim gibi inen yaşlar, omuzuyla köprücük kemiği arasındaki boşluğu doldurabilir hatta taşırabilirdi. Günlerce ağlasam da yanaklarımdaki ıslaklık kurumazdı. Bütün hayatım boyunca ağlamayı reddettiğim her seferinde içimde biriken yaşları bu an için saklamıştım âdeta.

Bir gariplik olduğunu hissedinceye kadar üstünden bayağı zaman geçti. Annemi bulduğuma olan inancım saçlarından yükselen kokunun aynı olmadığını fark edince sarsılmadı ama bir şeyler yanlış geldi. Sarıldığında içimi sımsıcak eden o sevgi, hassasiyet ve bağın yokluğuyla yüzleşmek zorunda kaldım.

Anneme değil de bana yakınlık gösteren herhangi birine, bir yabancıya sarılmışçasına uzaktık birbirimizden.

Ondan uzaklaşmam sarılmam kadar ani oldu. Kollarımı boynundan çekip bir adım geri gittim telaşla. Hissettiklerimin hastalığımdan

kaynaklanmasını istedim. Hastalığımın hislerimi değiştirecek kadar kuvvetli olduğunu düşündüm ama olmadı.

Baktığım yüz annemin yüzüydü. Sarıldığım beden annemin bedeniydi. Yumuşak, benden daha kısa ve zarif bedeninde farklı hiçbir şey yoktu. Masmavi gözleri ya da kahverengi, dalgalı saçları da aynıydı. Her şeyiyle annemdi.

Her şeyiyle annemdi ama bu kadın, benim annem değildi.

"Sen annem değilsin," derken bir adım daha gittim. Gözlerimi onda tutmaya daha fazla dayanamayarak bir kaçış yolu aradım. Yanında duran, ondan daha genç olan kadınla göz göze geldim. Gözleri annemin gözlerinin mavisindendi. Kahverengi, dağınık saçları vardı. Bir yabancıda annemi gördükten sonra başka bir yabancıda onun gençliğini görüyordum. *Bu genç kadın anneme, benden daha fazla benziyordu.*

Yaşadığım hayal kırıklığı ve dehşet, bu dünyada ilk kez karşılaştığım şeyleri gördüğümde hissettiğimden daha fazlaydı.

"Ben Meg'in arkadaşıyım, kızım," dedi sarıldığım kadın. Annem olduğunu iddia etmedi, bana annemi tanımadığım için kızmadı. Onu görmediğim günlerde unuttuğumu düşündüğü için üzülmedi. Hislerimi doğruladı; beni nasıl bir boşluğa savurduğundan habersiz, yüzündeki gülümsemeyi silmeden.

Annemi tanıyordu. Annemin adını biliyordu, beni tanıdığı gibi onu da tanıyordu. Annemin arkadaşı olduğunu söylemişti. En başından beri aradığım kişiydi, bana bu dünyada yardım edecek annemin arkadaşıydı.

Annem onu gördüğümde tanıyacağımı söylemişti. *Onu tanımıştım çünkü annemin tıpatıp aynısıydı. Arkadaşı, annemin görünüşündeydi.*

Çaresizce başımı iki yana sallayıp bir adım daha geri gittiğimde sırtım birine çarptı. Bir kol karnıma sarıldı, yere düşeceğimi fark etmiş ve beni sımsıkı tutmuştu. Büyük eli göbek deliğimin biraz altını yerleşti.

Beni göğsüne yaslayan adam, karşımdaki kadından daha sıcaktı. Teni buz gibiydi ama bana hissettirdiği sıcaklık hiçbir şeyle kıyaslayamayacağım kadar içimi titretmeyi başarıyordu. "As..." Başımı yukarı kaldırıp onunla göz göze gelmeye çalıştım. "As, bu kadın annem değil. Anneme benziyor, annemin tıpatıp aynısı ama annem değil. Annem sandım, annem gibi hissettirmiyor. Ne yapacağım?" Ona doğru döndüm. Yüzümü gömleğine yaslayarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Karanlık ilk defa saklanmak isteyeceğim, kimsenin olmadığına inandığım bir yer oldu. Herkesten kaçmaya çalıştım As'a sığınırken. "Ne yapacağım?" Cevap vermediğinde gömleğine tutundum iki elimle. "Annemin arkadaşı... Annem bana söylemedi. Bunun olacağını söylemedi. Ona bakamıyorum, ona

bakmaya katlanamıyorum. Sesi bile aynı. Nasıl olabilir? Yine rüya mı görüyorum?"

"Şaşırdığını biliyorum kızım ama..."

"Bana öyle seslenme!" diye bağırdım bilinçsizce. Sesini duyduğumda sırtım dikleşmiş, bir avcının peşinde olduğunu fark eden ceylan misali irkilmiştim. Onu tehlike olarak görüyordum. "Bana annem gibi seslenme. Annem değilsin, benim annem olamazsın."

As saçlarımın arasından boynuma ulaştı, boynumdaki bir damarın üstüne başparmağını bastırıp gerilen derimi yumuşatmaya çalıştı. "Üzerindeki büyüyü yapan sen misin?" diye *o kadınla* konuştu.

"Evet, oğlum." *Oğlum* dediğinde As'ın bedeni kasıldı. Düşüncelerinde ona "*Anne?*" diye seslenişini hatırladım. Annemi bulduğumu sandığımdan düşüncelerini tekrar duyduğuma ya da ne düşündüğüne dikkat edememiştim ama o da benimle birlikte "anne" demişti. İkimiz de aynı kadına anne demiştik.

Benim annem değildi.

Başımı geriye çektim, As'la göz teması kurmak için karanlığı terk etmem gerekti. "Annen mi?" dedim fısıltıyla. Kimse duymasın diye değildi, yüksek sesle konuşmaya mecalim kalmadığındandı. "O kadın, senin annen mi?"

"Benim annem öldü Larina," dedi hiç tereddüt etmeden.

"Ama anne..." Devam etmedim, düşüncelerini duyduğumdan habersiz olduğu için bana yalan söylüyordu.

O kadın tekrar konuştu. "Şu an bana bakmanın bile zor geldiğini biliyorum, kafan karışık. Her şeyi anlatacağım, tamam mı? Sana yardım etmek için buradayım, sana yardım etmek için yıllardır bekliyorum."

Ona sırtımı dönsem de varlığını reddedemiyordum. Hemen arkamda duran, anneme benzeyen, annem gibi görünen yabancı kadını kabul etmeliydim ama bunu da yapamıyordum. Dudaklarımı birbirine sımsıkı bastırıp gözyaşlarımın geldiği yolun önünü kesmek için ellerimi yumruk yaptım. As'ın gömleğine hâlâ tutunuyordum. Kumaş avucumun içinde buruş buruş oldu.

"Anlatmadan önce üzerindeki büyüyü kaldır," diye benim yerime konuştu As. "Yeirs onu iyileştirdikten sonra anlatırsın."

"Bana ne olduğunu söylerseniz onu ben de iyileştirebilirim." Adım sesini duydum. *Bize yaklaşıyordu.* "Bizi bu eve getiren iyi olmadığını söylemişti ama ne olduğunu anlatmadı. Eğer bilirsem..."

"Engelleyici büyüyü kaldır sadece. Zamanı yok." Ne istediğimi sormamıştı, bir an önce iyileşmemi sağlamaya çalışıyordu.

İyileşmek istediğimi düşünüyordu ama annemi bulduğumu sanıp tekrar kaybetmem güçlükle yanımda tutabildiğim umutlarımı benden uzaklaştırmıştı. Ne olduğunu öğrenmeden önce iyileşmek istemiyordum.

Annem benden onun kopyası olan kadını bulmamı istememişti. Arkadaşını bulmaktı en başından beri amacım, onu tanıyacağımı söylediğinde geçmişte gördüğüm birisi olabileceğini ya da cadılarla ilgili bir şeylerden kaynaklandığını düşünmüştüm. Böylesi aklıma gelmemişti. Annem beni buna hazırlamamıştı. Nedenini merak ediyordum. Merak ettiğim yüzlerce şey vardı.

Gerçekleri öğrendikten sonra yaşamak isteyecek miydim? Annemin en başından beri dediği gibi ikisi için zamanın dolduğunu öğrenirsem yaşamak için bir amacım kalmazdı.

"Önce onunla konuşmak istiyorum." Hâlâ o kadına bakamıyor, onunla birebir iletişim kuramıyordum.

As bir saniye bile düşünmeden, "İyileştikten sonra konuşursun," dedi.

"Hayır." Sesim titrediği hâlde güçlü ve kararlı hissediyordum kendimi.

"Önce iyileşmen gerekiyor." Belimdeki tutuşu sertleşti, ona sözümü geçirmemi mümkün kılmamaya kararlıydı. Gömleğini tutma, ondan bir şeylere tutunma ihtiyacımı henüz gideremesem de kendimi ondan uzaklaşmak için zorladım, temasımızı kestim.

Başımı arkaya yatırıp çattığı kaşlarına aldırmadan, "Önce konuşacağım," diye direttim.

"Ne kadar az zamanın olduğunu biliyorsun."

"Konuşarak bu zamanı daha da azaltıyorsun." Yine beni dizlerine yatıracakmış gibi baktı, sabrının tükendiğinin işaretiydi. Geri adım atmadım.

Ondan uzaklaşmak için bir adım daha geri gittim ama aynı zamanda üstüne de gittim. "Bana neler olduğunu anlatmadan dokunmasına izin vermem." İyileşmeyi tercih etmemeyi düşündüğümü söylersem ne kadar ısrar etsem de buna müsaade etmezdi. "Ona bakamıyorum bile, olmaz." Gözlerimden akan yaşların geldiği yol hâlâ kurumamıştı. Birkaç damla yanağıma süzüldü. "Annem gibi görünen bir yabancı olduğunu bilmek... Olmuyor. Kafayı yiyeceğim."

Gerçeği gözlerimden okumasın diye bakışlarımı As'tan kaçırıp odadaki diğer kişilere baktım. Arkamdakilere hâlâ bakamıyordum. Vivi, Yeirs'in omuzuna oturmuş, bir patisiyle onun kulağını tutuyordu. Büyücünün kulağını tuttuğu için bana As'ı hatırlattı, As'ın yalnızlığını. O

yalnızlığı benimle kapatmaya çalışmasını. "İyi," dedi ona bakmazken bile aklımı ele geçirmişken. "Önce konuşun, sonra üstündeki büyüyü kaldırmak için bir saniye bile beklemeyecek."

"Seni iyileştirmek için buradayım." Yeirs farkında olmadan onunla göz göze geldiğim için bana destekleyici bir şekilde gülümsedi.

"Ben de!" dedi Vivi ciddiyetle. Onun tatlılığına gülemediğim için bana kızmamasını umdum.

"Üst katta konuşalım." As, onlarla tekrar karşı karşıya gelmemi biraz geciktirdi. "Gel," diyerek aramıza koyduğum mesafeyi kapattı. Belime elini bastırıp bacaklarımı hareket etmeye zorladı. Birlikte üst kata çıkarken onlar hemen arkamızdaydı.

Bana annem ve kardeşimle alakalı söyleyecekleri kötü şeyleri düşünürken tekrar yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Kalbim çok ağrıyordu. Sert baskısı kaburgalarımı zorluyordu. Bir et parçası, kemikleri kıracak kadar güçlüydü. Acıya dayanamayıp ortalığa saldıran, etrafındaki her şeyi kırıp döken insanlar gibiydi. Ses çıkaramıyor, sakin olmasını söyleyemiyordum çünkü acısı çok tazeydi. Acıma sebebi çok eski ama acısı çok yeniydi. Ona müdahale edersem acımasız olacaktım. Yavaşlamasını söyleyemiyordum, yavaş olmasını dilemeye hakkım bile yoktu. O kırıp döküyor, sökülen içimi hırsla parçalara ayırıyor, bunu yaparken canımı daha çok yakıyordu ama yalnızca izliyordum. Onu sakinleştirecek şeylere sahip değildim. İlacı olan gerçekler, bu hâle gelmesine sebep olan kadının ellerindeydi. Ellerindeki ilaç da olabilirdi, zehir de. Hangisi olursa olsun içmesine izin verecektim, başka çarem yoktu. Zehrini içip ölürse daha fazla acımayacaktı.

Üst kattaki odalardan birine girdik. Alt kattakine benzer koltuklar daha küçük bir alana sıkıştırılmış, odayı havasız bırakmıştı. Pencere kapalıydı. Pencereyi açsam da hava gelmeyecek, ortam ferahlamayacaktı. Geçen geldiğimde hatırladığımdan farksız değildi. Pencerenin ardında karanlıktan ve boşluktan başka hiçbir şey yoktu. Boşlukta hava olmazdı. Belki de o yüzden boşluğa düştüğünde insan nefes alamadığını hissediyordu. Belki de boşluğa düşmek sözü buradan geliyordu.

Uzun koltuklardan birine As'la yan yana oturduğumda zihnimi daha fazla meşgul edemedim. O kadın ve daha genç olan karşımıza geçince baştan ayağa titredim. Hayal kırıklığı boynumu sertçe tutup yutkunmamı bile imkânsız hâle getiriyordu.

"Onunla yalnız konuşsam daha iyi." Sesini duyduğum anda odanın ortasına kusmak istedim. As'ın gitme ihtimaline karşı bacaklarının

üstündeki ellerinden birini telaşla tuttum. As beni kendine biraz daha yaklaştırdı, kollarımız birbirine değecek kadar yakın oturduk.

"Gitmemi istemiyor." Kalacağını fark edince elimi geri çektim ama o buna aldırmadan az önce tuttuğum eli bedenimin arkasına geçirdi. Belime sarılmadı ama elini orada bıraktı. Elini koltuğa koyduğundan parmakları bana dokunuyordu. Uygunsuz olup olmamasını önemsemedim, kimse görmüyordu ve buna ihtiyacım vardı.

Kadın derin bir nefes aldı. "Uzun zaman oldu," diye mırıldandı. Gözlerim kucağımdaki ellerimdeydi. "Öncesinde nasıl olduğunu sormalıydım ama ilk olarak Larina'yla ilgilenmem gerekiyordu. Nasılsın oğlum?" Adımı söylemesiyle annem olmadığını söylemesi aynı şeydi. Annem bana adımla seslenirken bile "kızım" derdi. O kadar yoğun bir şekilde hissettirirdi annem olduğunu.

"Ona neler olduğunu anlat," dedi As, kadının sorusuna cevap vermeyerek. "Gereksiz sohbetlerle vakit kaybetme."

"O haklı, anne." *Onun annesiydi, o genç kadının annesiydi. O yüzden birbirlerine bu kadar çok benziyorlardı.* "Yaşadığı şeyler çok zor." Nereden bilebilirdi? O da mı benim gibi başka bir evrenden buraya sürüklenmişti?

Annesini ve kardeşini gördüğü son seferde onlar yanıyor muydu?

"Peki, bana bakabilecek misin?" Gücüm yoktu ama kendimi göz ucuyla ona bakmaya zorladım. Annem olmadığını öğrendikten sonra anneme daha az benzemeye başlamıştı. Koltukta otururken bedenindeki katılık rahatlıkla fark ediliyordu. Annem zarafetini her an hissettirirdi. Basit, eski minderlerin dizildiği sediri bir kraliyet tahtına çevirecek kadar güçlü bir yanılsamaya sebep olabilecek zarafeti vardı. Bu kadında ondan yoktu. "Ben Sinyes," diye tanıttı kendini. Adının olması ona bakmamı daha da kolaylaştırdı, aklımdan anneme benzeyen kadın diye geçirmek her şeyi daha kötü yapıyordu. Dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. "Bu da kızım Dearestesi," diyerek kızının dizine dokunup kolunu geri çekti.

"Sadece Tesi," dedi genç kadın. "Tesi demeniz yeterli." Sonra yanlış bir şey söylemiş gibi endişeyle As'a baktı. "Haddimi aştıysam özür dilerim, Prens Valor." As'a bağlılığı onun da bir Artev kadını olduğunu bariz bir şekilde belli ediyordu. "İstediğiniz gibi seslenebilirsiniz tabii."

"Sakin ol Tesi, o senin kardeşin gibi." *Gibi mi?* "Valor bunları önemsemez."

"Siz, sen..." Ona nasıl hitap edeceğimi bilmiyordum. "As'ın annesi misin?"

As'ın dokunuşu sertleşti. "Sana olmadığını söyledim."

"Değilim." Sinyes, As'a buruk bir gülümsemeyle baktı. "Bir zamanlar bana 'anne' derdi ama annesi değilim."

Bu, As'ın duyduğum düşüncelerini açıklıyordu. Elimi arkaya götürüp elini oradan çekmeye çalıştım. Parmaklarını bastırmayı bıraksa da elini arkamda tutmak konusunda kararlıydı, uğraşım sonuç vermedi.

"Annem nerede?" Elimi tekrar kucağıma koydum, fark ettirmeden tırnaklarımı derime batırıyordum. "O da benimle birlikte mi geldi? Peki ya kardeşim? Onların yanına nasıl gideceğim? Nerede olduklarını biliyor musun?" *Yaşayıp yaşamadıklarını sormaya cesaretim yoktu.*

"Sana en başından her şeyi anlatmama izin ver. Kim olduğumdan, Meg'le aynı görünmeme ve diğer her şeye kadar." Parmağındaki yüzüklerden bir tanesini çıkardı. Yüzüğün ortasında bir yıldız vardı. Yıldızı sonsuzluğa bağlıyormuş gibi etrafını yarım bir şekilde saran eşsiz kıvrım, ışıldayan taşlarla süslenmişti. "Ben Lalande'nin Kızları'ndan biriyim," dedi yüzüğü görmem için kolunu ileri uzatırken. "Meg de öyleydi. Bu bizim sembolümüz. Bir evrende yalnızca altı Lalande Kızı olur, onların soyundan gelen kız çocuklarından bir tanesi annesinin yerini alır. Bu nesiller boyu devam eder."

"Lalande ne?"

"Lalande bir Cadı Yıldızı." Bunu saygıyla dile getirmişti. "Kafanın karışmaması için en başından anlatmak istememin sebebi buydu. Zihninden silinen ya da orada kalan bilgilerin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Cadı Yıldızı'nı hatırladığını düşünmüştüm."

"Bazı şeyler biliyorum, nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Buraya geldiğimde aklımı kaybetmemek için bu bilgilerin kafamda belirdiğini düşünmüştüm."

"Bildiğin şeyler zaten seninleydi, gördükçe hatırlamaya başladın. Senin aklına bilgiler yerleşmedi, iyi bir yaşam sürmen için silindi. Hepsi silinmedi çünkü ne olduğunu, kim olduğunu bilmen önemliydi. Artev olduğunu bilmeliydin, bu bilgiyi orada tutmak için bazılarının da kalması gerekti. Kişileri unuttun, olayları unuttun. Olayları unutman sana bir yerde kim olduğunu da unutturdu." Kaşlarımı çattığımda bunu açıklamaktan vazgeçti. "Sen de Lalande'nin Kızları'ndan birisin. Bir cadısın."

As haklıydı. Cadı olduğumu söylerken haklıydı. Parmaklarını benden uzaklaştırmasını bekledim ama yapmadı. Bana yakın durmaya devam etti. *Cadı olduğuma kendini alıştırmış mıydı?*

"Lalande bilinen ilk cadılardan biriydi. Cadıların geçmişi, büyücülerin geçmişi kadar eski değil. Büyücülerin güçleri, güç savaşları dünyaları kıyametine sürüklediğinde cadılar ortaya çıkmaya başladı.

Güçlerini büyücülerden alan, onlar kadar güçlü olmasalar da büyücülerin güçlerini kısıtlayan cadılar sayesinde evrende bir denge kuruldu. Cadılar aslında düzeni bozan taraf değildi, hiç olmadı. Güçlerini paylaşmak zorunda kalan büyücüler, cadı nefretlerini etrafa yaymasıyla böyle bilindiler. Bizim yıkıcı değil de dengeleyici olduğumuzu kabul etmeyi reddediyorlar." Bakışlarını As'a çevirdi. Onun cadı nefretinden haberdardı. "Cadı olmak en başından beri acı verici bir şeydi. İlk cadılardan bu yana çektiğimiz eziyeti, başka hiçbir *tür* çekmemiştir. Biz dışlanırız, aşağılanırız, sevilmeyiz. Şanslı olanlarımız var ama çoğunlukla yaşadıklarımız bunlar."

Rozalin de bir cadıydı. Büyücüsü Yeirs'in ona ne kadar değer verdiğini görebiliyordum. O şanslı cadılardandı.

"İnsanlardan daha çok bize eziyet edenler büyücülerdi. 'Cadısını seven büyücü' demek şu an bile bana garip geliyor. İlk büyücüler kadar acımasız büyücüler hâlâ bir yerlerde var ama geri kalanı bir şekilde cadısının varlığına alıştı. Katlanmak zorunda olduğunu biliyor, onları yardımcıları gibi yetiştiriyor kimisi. Cadılar yaptıkları büyüler için bir karşılık vermek zorunda olduklarından büyücülerden daha güçlü değiller. Bunu bildikleri için rahat bazıları da." Yüzüğünü ince parmaklarının arasında çevirip dalgın dalgın yüzüğe baktı. "Lalande'nin Kızları diğer cadılardan daha farklı. Bizim büyücülerimiz yok. Biz gücümüzü Lalande'nin ışığından alıyoruz."

"Lalande'nin kim olduğunu anlatırsan her şeyi daha iyi anlayabilir," diye fikir verdi Tesi. Sinyes anlatacaklarını kafasında bir sıraya diziyordu.

"Evet, haklısın kızım." Bu sefer gerçek kızına *kızım* diye seslenmişti. "Bu anı defalarca düşünüp ne anlatmam gerektiğini planladım ama sonunda biraz afallamış hissediyorum." Yüzüğü parmağına geçirip omuzlarını dikleştirerek ellerini birleştirdi. Ellerine bakmak yerine benimle göz göze geldi ve anlatmaya kaldığı yerden devam etti.

"Lalande dediğim gibi ilk cadılardan. Kıygıya en çok uğrayanlardan hatta en çok uğrayan. Büyücüsü çok acımasızdı. Ondan nefret ediyor, onu yok etmeye çalışıyordu. Kendi elleriyle öldürürse bir lanetin kendisini bulacağını biliyordu çünkü daha önce bunu deneyen büyücüler olmuştu. Büyüyle ona zaten zarar veremezdi. Büyücülerin acımasız büyüleri kendi cadılarına işlemez. Onu bir insan gibi öldürebilirdi ama lanetlenmek istemiyordu. O yüzden ondan güçlerini almaya çalıştı."

"Başkasına öldürtmeyi düşünmedi mi?"

"Lalande güçlü bir cadıydı çünkü büyücüsü öyleydi. Gücünden korkuyorlardı, henüz çocukken bile kimse ona yaklaşmak istemiyordu. Ona

sadece büyücüsü zarar verebilirdi. Büyücü de birinden direkt öldürmesini isteyemiyordu çünkü böyle de lanetlenebileceğini düşünüyordu. Gücünü paylaşmaktan nefret ettiğinden ondan güçlerini almak için yol aramaya başladı. Ona büyüyle zarar veremiyordu, fiziksel olarak zayıf düşürürse en sonunda öleceğini umut etti. Henüz kendi eceliyle ölen bir cadı olmadığından gücünün kendisine geri döneceğini sanıyordu."

"Öyle olmuyor mu?" diye sordum. "Cadı ölünce gücü büyücüsüne geçmiyor mu?" Bir masal dinliyordum sanki, annemin anlattığı masallar kadar güzel değildi ama kendimi masala kaptırmak için zorladığımdan akıcıydı.

"Hayır, kendisiyle birlikte büyüsü de ölüyor. Gücü vayeminin etrafına sarılı, vayemi sökülünce gücü de beraberinde gidiyor. Vayem de şey..."

"Vayemin ne demek olduğunu biliyorum."

"Bildiğin şeyleri böyle söylersen daha kısa sürede anlatabilirim. İyileşmen de daha çabuk olur." Başımı sallamam yetti, Lalande'nin hikâyesini öğrenmem için beni bekletmedi. Bu hikâyenin sonunun yaşadıklarıma bağlanmasını umuyordum. "Büyücü bunu bilmiyordu, bilmediği için onu öldürmeye çalıştı. Dövdü, günlerce aç bıraktı. Onu bağlayıp teninde yanık izleri bıraktı. Ayaklarının ucunu ateşe verdi, ayaklarının altını yaktı. Kızgın bir demiri ateşe tutup o demiri bedeninde gözünü kestirdiği her yere bastırdı. Lalande günlerce yürüyemedi, acıdan nefes almak bile zor geldi ama ölmedi. Büyücü ne yaparsa yapsın ölmüyordu. Ona ölümcül bir yara açamıyordu çünkü. Büyücünün ellerinde ölmemeliydi. Yaraları geçiyordu, büyücü yeni yaralar açıyordu. Lalande kaçamadı ve kaçmaya çalıştığı her seferinde onu yakaladı. Daha fazla eziyet etti." Lalande'nin yaşadığı acılardan bazılarını ben de yaşamıştım. Hepsini değil, bu kadar şiddetli de değil ama onu anlayabilmek mahvetti beni.

"Zaman geçtikçe büyücünün sabrı tükenmeye başladı. Onu ne yaparsa yapsın öldürememek öfkesini besledi. Bu sefer Lalande'yi kendisini öldürecek bir duruma getirmeyi planladı. Onun kendisinden nefret etmesini, bedeninden iğrenmesini, nefes almaya dayanamamasını sağlamayı amaçladı. Onu iğfal etti." Bunu söylemesini bekliyordum, tahmin etmiştim ancak yine de midem ağzıma geldi. Kusarak duyduklarımı aklımdan atmayı arzuladım. "Onu iğfal ederken aşağılık sözler söyledi. Her şeyi aklına kazımasını sağladı. Bu şekilde onu intihara sürükleyeceğinden emindi. Öyle de oldu. Lalande daha fazla dayanamayıp öldürdü

kendini." Gözlerime biriken yaşlar benim için değildi. Bundan binlerce yıl önce yaşayan bir cadı, bir kadın içindi.

"Kendini öldürdüğünde henüz yirmi yaşında bile değildi," diyen Sinyes'in de gözleri yaşardı. "Büyücü güçlerine kavuşamadı ama bunun sebebi vayeminin sökülmesinden değildi. Lalande ölmeden önce onu öldürdü, hayır onu katletti. Bir gece büyücü uyurken Lalande onun kılıcını büyüledi. Sıradan bir kılıçla güçlü bir büyücüyü öldüremezdi. Kılıcı basit bir savurmayla önüne çıkan her şeyi parçalayacak kadar güçlü yaptı. Bunun için bir elini feda etmesi gerekti. Umursamadı, büyücünün uyanmasını bekledi. Canını uykusunda almadı, her şeyi hissetmesini istiyordu. Büyücü uyanıncaya kadar yaşadığı her şeyi ve sonrasında yapmayı planladıklarını anlatan bir mektup yazdı. O mektup sayesinde yaşadıklarını biliyoruz." Bütün bunları nereden bildiğimi soracağımı tahmin edip, ben sormadan önce cevabını vermişti. "Tam saatinde uyandı büyücü. Lalande anında harekete geçti. Kılıcı altı kez savurdu. Onu altı parçaya ayırdı. Her parçasını da başka bir ateşte yaktı. O ateşlerin sönmesini, büyücünün kül olmasını izledi. En sonunda büyülediği kılıçla kendi canını da aldı."

As, "Niye altı?" diye sorduğunda hikâyeyi benim gibi bilmediğini anladım.

"Büyücünün bir düzeni vardı. Altı saatini uyumaya, altı saatini içmeye ve altı saatini Lalande'ye zarar vermeye harcıyordu. Bunu yapabilmek için kendini büyülüyordu. Kalan altı saati de yaşamaya harcıyordu. Bu düzen yüzünden Lalande onun kendisine ne zaman zarar vereceğini biliyordu. Ne zaman biteceğini de öyle. Buna alışamıyordu, onunla işi bittiğinde tekrar zamanının gelmesini bekliyordu. Her dakika onu, o ana yaklaştırıyor ve unutmasını engelliyordu." Beklemediği anlarda bunu yapsa veya bazı günlerde yapmasa belki aklını bundan uzaklaştırmanın bir yolunu bulabilir, kendinden iğrenmemeyi başarabilir ve suçsuz olduğunu kabullenebilirdi ama büyücü onu korkunç bir beklenti içinde bırakmıştı. Korkunçtu, her gün aynı saatlerde olacağını bilerek yaşamak korkunçtan daha beterdi. Bunu açıklayacak bir kelime yoktu. Karşılığı yoktu.

"Lalande büyücüyü parçalara ayırıp yaktığında ve en sonunda kendini de öldürdüğünde, farkında olmadan bir kara büyü yaptı. Bir cadı, büyücüsünü öldürdüğünde güçlerinin bir kısmını ele geçiriyor ama ilk başta, onu öldürdüğü ilk anda elde ettiği güç hem büyücünün hem de cadının güçlerinden çok daha fazlası. Daha sonra o güçler zamanla azalıyor, güçlerin azalmasıyla cadının delilik hâli başlıyor ama ilk andaki o güç, o

güç kimsenin elde edemeyeceği kadar fazla. Denge henüz sağlanamadan, güçler azalmadan Lalande kendini öldürdüğünde gücünün hapsolduğu vaycmi göğe yükseldi, bir yıldız oldu. O yıldız her evrende belirdi ve o an doğan altı kız çocuğuna gücünü verdi. Gücü o kız çocuklarıyla nesiller boyu aktarıldı. Lalande'nin ışığı hiç sönmedi, Lalande'nin Kızları güçlerini büyücülerden değil onun ışığından aldı." Anlattıklarını sindirmem için bir süre sessizce durdu. "Bazı cadılar, Lalande'nin o an hamile olduğunu ve hamile olduğu için doğan çocuklara güçlerini verebildiğini söylüyor ama bu bir efsane. Yaptığı şeyler kendi başına buna sebep olmaya yetiyor. Büyücüden aldığı gücüyle büyülediği kılıcı hem kendini hem de büyücüsünü öldürmek için kullanıyor. Onu parçalara ayırıp yakıyor. O ateşlerin ortasında duruyor, kalbindeki nefret, sönen ateşle birlikte gitmiyor. Nefreti bitmeden kendi canını alıyor. Hisler, bir büyüyü besleyen en önemli şeydir. O hisleri bile böyle büyük bir kara büyüyü yapması için yeterli."

"Lalande'nin Kızları'nın hepsi aynı mı görünüyor?" Sorumla birlikte gözlerim Tesi'yi buldu. O da bir Lalande'nin Kızı olmalıydı, benim annemin görüntüsündeki kadından dünyaya gelmişti ama bana benzemiyordu.

"Hayır," diyerek düşüncelerimi haklı çıkardı Sinyes. "Bu çok nadir gerçekleşir; farklı evrenlerde ikizinin olması zaten nadiren gerçekleşirken bir de bu ikizinin de cadı olması, Lalande'nin Kızı olması neredeyse imkânsızdır." Küçücük bir ihtimaldi, o ihtimal yüzünden aklımı kaybedecektim neredeyse. "Farklı evrenlerde ikizleri bulunan cadılar, birbirleriyle rüyaları aracılığıyla iletişim kurabilir. Meg ve ben hem farklı evrenlerde hem de farklı zamanlarda yaşıyoruz ama birbirimizi bulabildik."

"Onunla şimdi de konuşabiliyor musun?" Öne doğru eğilirken gerginliğim ve heyecanım yüzünden ağzım kurudu.

"O hangi zamanda yaşıyordu?" diye başka bir soru sordu As.

"Meg kendi dünyasının on altıncı yüzyılında yaşıyordu." Önce As'ın sorusuna cevap vermesi sabırsızlıkla bacaklarımı oynatmama sebep oldu.

"On dokuzuncu yüzyıldayız," dedi Tesi. "Bizden geçmişte yaşıyorlardı."

"Bizim zamanımız ve ilerleyişimiz onlarınkinden farklı ama yine de onlardan daha ileri bir zamanda yaşadığımız doğru."

"Annemle hâlâ konuşabiliyor musun?" Cevap alıncaya kadar sormaya devam edecektim.

"Hayır." Tohumlarını henüz ektiğim umutlarım yeşeremeden çürüdü. "Meg'in yaptığı bir büyü bizim rüyalarda buluşmamızı engelledi."

"Bana Lalande'den bahsettin, onun yaşadıklarından ama bunun benim için bir anlamı yok. Anneme ne olduğunu öğrenmek istiyorum, bana ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Her şeyi en başından anlatırsam konuşmam bittiğinde aklında soru işareti kalmaz diye düşünüyorum kızım."

"Bana kızım deme!"

"Üzgünüm, seni kızım gibi görüyorum." Bağırdığım için kötü hissetmeme sebep olacak kadar mahcup oldu. "Küçüklüğünde seninle beraberdim, seni kollarımda uyuttuğum zamanları hatırlıyorum. Yaramazlık yapıp saklanmak için eteğimin altına girdiğin günler sanki dün gibi. Şimdi büyüyüp kocaman olmuşsun. O zamanlar daha farklıydın ama yine de aynı kişisin. Bizim küçük yıldız kızımız." Gözleri saçlarımda gezindi. "Saçların o zaman da böyle gürdü. Büyüdüğünde dökülecek diye endişe ediyorduk ama dökülmemiş. Rengi sadece farklı."

"Bizim dünyamıza mı geldin?" Annemle rüyalar aracılığıyla iletişim kurduklarını söylemişti. Benimle de öyle mi iletişim kurmuştu?

"Hayır, oraya hiç gelmedim." Sıkıntıyla omuzlarını düşürdü. "Şimdi söyleyeceğim şeyden sonra sakin olmayı denemeni istiyorum. Her şeyi öğrenmeden dağılmamalısın, tamam mı? Gerçekleri öğrenmeden kendi zihninde kaybolursan seni oradan çekip çıkarmak çok zor olur."

"Benimle de rüyalarımda mı konuştun?"

"Hayır. Bundan sonra sadece dinle, olur mu?" diye rica etti. "Soru sorma, anlattıklarım üzerinde uzun süre düşünüp sonradan anlatacaklarıma kulaklarını kapatma. Yalan olduğunu düşünme, sana doğruları anlatacağım. Annene bunu borçluyum."

Tereddütle başımı salladım ama bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Keşke zihninden silinenleri geri getirebilsem ama yapamam çünkü bunu sana ben yapmadım. Seni başkalarının büyülemesini engelleyen büyüyü yapan cadı olduğum için bunu düzeltebilirim ama silinenleri geri getiremem. Onları kimse geri getiremez, büyüyü yapan yaşamıyor." Çektiği acıyı gözlerinde görmeme izin verdi. "O da bir Lalande'nin Kızı'ydı ama öldü. Bizim neslimizde geride benden başka kimse kalmadı. Yaptıklarımız, doğruyu yaptığımıza olan inancımız bizi bu hâle getirdi."

"Onları da mı anlatacaksın?" diye sordu As buz gibi bir sesle.

"Her şeyin merkezinde Larina var, Valor. Onu hatırlıyorsun, değil mi?" As cevap vermedi. "Larina o anları hatırlasa dahi seni hatırlayamayacak kadar küçüktü ama sen hatırlıyor olmalısın. Onu tanımadın mı?"

"Saçları farklıydı." Başımı şaşkınlıkla ona doğru çevirdim. "O olup olmadığından emin değildim, çok küçüktü."

"Saçları neredeyse beyazdı," dedi Sinyes hayranlıkla. "Öyle parlaktı ki Lalande'nin ışığıyla doğduğunu düşünürdük. Beyaz teni, o parlak, gür saçlarıyla hayal gibiydi. Koyu kahverengi gözleri sayesinde insan olduğuna inanabiliyorduk. Yan yana geldiğinizde iki ayrı diyardınız. Onu kollarına aldığında söylediğin şey hâlâ aklımda. 'Bu ne? Hayalet gibi, çok çirkin.'" Tesi hafifçe güldü. "Dört yaşındaki küçük bir çocuğun söyleyebileceğini düşündüğümüz bir şey değildi."

Hâlâ As'a bakıyordum ama o bakışlarıma karşılık vermiyordu. Onunla konuştuğum gün sorduğu şeyler aklımda dönüp duruyordu. Adımı söylediğimde bana "*Seni tanıyor muyum Larina?*" diye sormuştu önce. Adım ona beni hatırlatmış olmalıydı. Sonra da "*Saçların hep kızıl mıydı?*" demişti. Sinyes'in anlattığına göre saçlarım doğduğumda beyazdı. Küçüklüğümüzde beni gördüğü sürece de beyaz kalmıştı ki As, kızıl saçlarım yüzünden tanıdığı Larina olduğumdan emin olamamıştı.

Kaç yaşına kadar görmüştü beni? Ne kadar küçüktüm?

Bakışlarıma inatla karşılık vermemesinin sebebini merak etsem de kaba hareketlerine sinir olarak Sinyes'e döndüm. "Annem bir Artev değil mi?" dedim vereceği cevaptan emin bir şekilde. "Annemle burada yaşıyordum, sonra bir şeyler oldu ve biz başka bir dünyaya gitmek zorunda kaldık. Yıllardır yaşadığım yere."

"Annen bir Artev'di," dedi ama tahmin ettiğim cevabı vermesine sevinemedim çünkü geçmiş zamandan bahsetmişti. "Fakat annen hiçbir zaman başka bir dünyaya gitmedi, Larina. O burada kaldı, giden sendin."

"Ama..."

"Annenin adı Meg değil."

Bilinçsizce başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır."

"Annenin adı Nora'ydı." Adını güçlükle söylemişti. "Nora Heliodor."

"Değil," dedim tekrar başımı iki yana sallarken. Annemin bir Artev olduğuna inanmıyordum artık. "Ben bir İskoç'um. Annem de öyle. Meg benim annem."

"Meg seni doğurmadı ama sana annelik yaptı, seni çok sevdi Larina." Hayır, hayır. Bu doğru değildi. "Seni öz kızı olarak gördüğünü, öyle yetiştirdiğini oturuşuna bakarken bile söyleyebiliyorum. Meg'in babası güçlü bir İngiliz lorduydu. Seni bir leydi gibi yetiştirmiş. Onun kızı oldun."

"Annemi tanımıyorsun, yalan söylüyorsun." Söylediklerinin mantıklı olduğunu düşünen tarafım; anneme tıpatıp benzeyen kadına, annemi

tanımadığını söylememe güldü. "Annem bir İskoç, İngiliz değil. Bunu bile bilmiyorsun."

"Elbette, bir İskoç savaşçısıyla evlendiğinde İskoç oldu. Annesi de bir İskoç'tu zaten. Yani kanında İskoç kanı bulunuyordu ama onun hiç diğer İskoç kadınları gibi olmadığını düşünmedin mi? İskoç kadınlarının vahşi doğasına sahip değildi."

"Düşünmedim." *Düşünmüştüm.* "Yalan söylüyorsun. Annem o benim. Kardeşim de var. Andre adı. Şimdi onun kız kardeşi değil miyim? Peki ya babam? Onlar benim ailem. Ben onların çocukları değil miyim?"

"Sakin ol," dedi As kucağımda tir tir titreyen ellerimi bir eliyle tutarak. "Kendini kaybediyorsun."

"Yalan söylüyor As, ona inanıyor musun?" Sadece ellerim değil tüm bedenim titriyordu artık. "Annem olmadığını söylüyor. Annem başka bir kadınmış, öyle diyor. Nora Heliodor. Hayatımda ilk defa duydum adını. Nasıl annem olabilir? O kim? Ona mı anne diyeceğim?"

Beni kendine döndürdü, soğuk elleri yanaklarımı avuçladı. Göz göze gelmemiz için başımı kaldırdığında çaresizce bileklerine tutundum. "Seni büyüten, yetiştiren, sevgiyle sarıp sarmalayan ve her şeyden koruyan kadın senin annendir zaten Larina, tamam mı?" diye ikna etmeye çalıştı. "Doğurmak dışında bir annenin yapması gereken her şeyi yapan kadına seni doğurmadığı için annen olmadığını söyleyerek haksızlık yapıyorsun."

"Ona inanıyor musun?" diye fısıldadım, beni duymasını istemiyordum. "Ona gerçekten inanıyor musun?"

"Seni hatırlıyorum," dedi kayıtsızca. "O yıldız ışığının dokunduğu saçları olan, haylaz kızı hatırlıyorum. Saçlarından huylandığım için ben uyurken saçlarını yüzümde gezdirdiğini, uyandığımda ve seni kovalamaya başladığımda çığlıklar atarak kaçtığını, bütün kalede gülüşlerinin yankılandığını hatırlıyorum."

"As..."

"O haylaz kızın, Nora'nın kızı olduğunu hatırlıyorum." Başımı kendimden geçmişim gibi iki yana sallamama izin vermedi bu sefer. "Ona inanmıyorsan da bana inan ve bırak devam etsin. Önce dinlemek isteyen sendin, istemiyorsan söyle bunu ve konuşmayı bırakıp seni iyileştirelim."

İyileşmek istemiyordum.

"Dinleyeceğim." Sesimi çıkaramamış, yalnızca dudaklarımı oynatmıştım. As, bakışlarını dudaklarıma düşürdü. Dudaklarımı okuduğunda ellerini yanaklarımdan çekmişti. Önüme dönmeden önce biraz oyalanıp, kendimi hazırlamaya çalıştım.

"Meg de senin annendi," dedi Sinyes temkinli bir biçimde. "Onun senin annen olmadığını söylerken öz annen olmadığından bahsediyordum ama o da senin annendi. Rüyalarda onunla buluştuğumda seni ne kadar çok sevdiğinden bahsederdi. Sadece sana gerçekleri anlatmam gerekiyor. Seni doğuran kadın, Lalande'nin Kızları'ndan Nora'ydı. O da seni en az Meg annen kadar çok seviyordu." Nora'yla ilgili zihnimde hiçbir şey yoktu. "Seni göndermek zorunda kaldığımızda ayrılmak hiç istemedi ama buna mecbur kaldı. Meg'in sana çok iyi bakacağından emin olmasını sağlayarak acısını hafifletmek istedim, başarılı olamadım. Bir anne, çocuğunun kendisinden uzakta daha güvende olacağını kabul etmek istemez. Çok zor oldu."

"Beni neden gönderdiniz?" Soruyu sorarken hâlâ ona inanmış değildim. İnanmak istemiyordum. Mantığıma uyuyordu ama kalbim karşı çıkıyordu.

"Bu, Artevi Krallığı'nın çöküşüyle bağlantılı." Krallığın çöküşünde cadıların parmağı vardı. *As o yüzden cadılardan bu kadar nefret ediyordu.* "Nora, yani annen bir kehanette bulundu. Doğum yapmak cadılara bir şeyler katar. Nora doğum yaptığı sırada bir şeyler gördü. Dünyamızın sonunu getirecek olayı öğrendi."

As alayla güldü.

Sinyes gerilse de dönüp bakmadı. "Yaptığımız şey krallığımızın sonunu getirdi ama bunu dünyanın sonunu görmemek için yaptık." Bu sözleri As'a söylemişti. "Birbiri ardına gelen on bir felaket yılı vardı. Felaket yıllarını zaten biliyorduk fakat bilmediğimiz şey, bu yıllarda doğacak on bir çocuğun girdiği savaşın dünyanın sonunu getirecek olmasıydı. Annen bunu gördü. Onların birbiriyle savaşı insanlığın yok olmasına sebep olacaktı. On bir farklı yetenekle doğan on bir çocuk büyüyecek ve yıllar süren bir savaşa girecekti. Savaşın iki tarafı olacaktı. Bir kişi yer değiştirecek, bulunduğu tarafa ihanet edecek ve onun ihaneti yüzünden savaş sona erecekti. Savaş bittiğinde kazanan taraftan geriye iki kişi dışında kimse kalmayacaktı. O iki kişi de aldıkları yaralar yüzünden çok yaşamayacak ve ölecekti."

"Nora, bunları gördüğünü bizden uzun bir süre sakladı. Sen dört yaşındayken felaket yılının son çocuğu doğdu, Nora bunu daha fazla gizleyemedi. Kehaneti başlarda birkaç ayda bir görürken son zamanlarda her gece görmeye başlamıştı. Hangisinin kehanet hangisinin kâbus olduğunu ayıramayacak noktaya gelmişti. Bu, dünyanın doğal sonu değildi. İnsanlık bir vahşetle yok olacaktı. Bunu durdurmak zorundaydık."

As bir kez daha güldü. Gülüşünde keyiften eser yoktu. Ona göz ucuyla baktım. Omuzları gerilmiş, koltuğa bastırdığı yumruklarını sıkmaktan kollarındaki damarlar belirginleşmiş ve kol kasları şişmişti. "Larina'nın bunlarla alakası ne?" diye sordu. "Onu neden gönderdiniz? Korumak için mi?" Hikâyenin hepsini bilmiyordu.

"Onun bir şeyleri koruması gerekiyordu ve çok küçüktü." Henüz dört yaşındayken, kendimi bile korumaya gücüm yokken beni bir şeyleri korumam için mi görevlendirmişlerdi?

"Sen kurduğumuz planda yoktun Larina, bizim için çok değerliydin, hâlâ öylesin." Tesi'nin elbisesinin eteğinin kırışıklarını sertçe düzeltirken çıkardığı ses herkesin dikkatini dağıttı. Kumaşı sertçe aşağı ittiriyordu. Elbisesinin kırışıklığı eliyle geçiremeyeceği kadar fazlaydı. Konuşmanın durduğunu fark edip başını kaldırdığında, hepimizi ona bakarken yakaladı.

"Kusura bakmayın." Ellerini arkasına saklayıp kambur oturmayı bıraktı.

"Yapacağımız şeyin sonuçlarını sadece biz ödeyecektik, öyle sanıyorduk." Hâlâ kızına bakıyordu. "Büyüyü yaptığımızda Dearestesi'ye hamileydim. Bebeğimi doğuracak kadar bile zamanımın olmadığını söyledi Nora. Kızımı düşünecek zamanım yoktu, dünyanın sonu gelecekti. Çocuklardan bazılarının güçlerini fark ettiğini ve şimdiden bu güçleriyle insanlara zarar verdiğini, onları öldürdüğünü görüyordu."

Tesi bu hikâyeyi biliyordu. Annesi suçlu hissettiği için konuşamadığında sözü devraldı. "Lalande'nin Kızları, çocukların vayemlerini sökecekleri bir kara büyü yaptılar. Bu büyüyle her biri, bir çocuğun vayemini ondan almayı planlıyordu. Altısının vayemini aldıklarında savaş olmayacaktı, kalan beş felaket çocuğuyla büyüdüklerinde ilgileneceklerdi."

"Çocukları öldürmeyi seçtiler."

"Vayemlerini söktüklerinde çocuklara ne olacağı belliydi, vayemi sökülen biri yaşayamazdı ama cadılar kara büyüyü yaptığında çocuklar ölmedi. Annen onları hissediyordu, onların değiştiğini hissetti ama öldüklerini hissetmedi."

"Onlara ne oldu?"

"Sana ne oldu?" dedi Sinyes. "Onlardan önce sana ne olduğunu, seni neden göndermek zorunda kaldığımızı anlatmalıyım. O çocuklara dair her şey çok belirsiz." Olaylar çok uzun ve karmakarışıktı. Sinyes her şeyi detaylarıyla anlatmaya çalışıyordu. Bana soru sormamamı söylemişti ama tutamıyordum kendimi.

"Vayemleri yok edecek kadar güçlü değildik, o yüzden onları büyülü bir kutuya hapsedecek ve saklayacaktık. Orada hayatımda ilk defa vayemleri görebildim. İlk ve son defa. Yaşam özlerimiz güçlere göre farklı renklere sahipti. Vayemlerden birisi gökyüzü kadar açık maviydi, bir diğeri duman kadar gri. Biri renksizdi, neredeyse şeffaf. Koyu mavi, kırmızı ve sarı kalan üçünün rengiydi. Bir küreye benziyorlardı, yumruk büyüklüğündelerdi. Renkler kürenin içinde süzülüyordu. O vayemleri ormana, bize getirebildiğimizde başardığımıza inanamamıştık. Onları kutuya koymak konusunda geciktik. Senin büyü çemberine girdiğini göremedik. O vayemleri kutuya koyduğumuzda kutunun göğsünün içine hapsolmasını engelleyemedik. Kutu göğsünden içeri girdi, seni delip geçen bir kurşun gibi geriye itti. Yanına geldiğimizde saçların artık beyaz değildi Larina. Tenin kırmızı bir ışıkla parlıyordu ve saçların da o ışıkla aynı renkti."

"Ne diyorsun?" diye sordu As kabaca. "Vayemleri hapsettiğiniz büyülü kutu Larina'nın içinde mi?"

"Kutu saklanacağı yeri seçecekti. İçimizden birini seçeceğini düşünüyorduk Valor. Bu ağır kara büyünün karşılığı hafif olmayacaktı. Hazırlıklıydık, hazırlıklı olmadığımız şey Larina'yı seçmesiydi. Güçlerin etkisi saçlarının rengini değiştirdi, kutu sayesinde yaşadı çünkü kutu olmasaydı güçleri engelleyen hiçbir şey kalmayacaktı. O güçler, Larina'yı içten içe parçalayacaktı."

Bir şeylerin beni içten içe parçalama mevzusu ben henüz dört yaşındayken başlamıştı.

"Onlar hâlâ benimle mi?" Elimi göğsüme bastırdım. As'ın düşüncelerini duyduğum, o ölü adamları gördüğüm ve zindanda bir anlığına parmağımın anahtara dönüştüğü anı hatırladım. Bunlar benim hayal ürünüm değil miydi? Hangisi gerçekti? "Vayemlerin gücünü kullanabiliyor muyum?"

"Hayır," dedi gözünü bile kırpmadan. "Sen koruyucusun. Kutu, koruyucu olarak seni seçti. Bu güçler serbest kaldığında seni öldürür."

Ölü insanları görmem ve As'ın düşüncelerini duymam As etrafımı sardığından mıydı? Vayemlerle bir alakası yok muydu?

"Larina'yı kutuyla birlikte ikizinin yanına gönderdin."

"Çocuklardan vayemleri söktüğümüzde sadece çocuklar değil, biz de lanetlendik. Bize bir şeyler oldu. Birimiz o ormanda, oracıkta doğayla bütünleşti. Dizlerinin üstüne çöktü ve elleri toprakla buluştu. Bir daha doğadan kopamadı. Asla. Hepimize bir şeyler oldu. Zamanımız yoktu. Geri çeviremezdik. Çocukların nasıl lanetlendiğini bilmiyorduk.

Çocukların kim olduğunu bile bilmiyorduk. Lanet her şeyi yapabilirdi. Dahası vayemleriyle aralarındaki bağ Larina'yı kolayca bulmalarını sağlardı."

Göğsüme bastırdığım elime baktı. "Vayemler sahiplerine doğru çekilir Larina, onlar senin içinde olduğundan sen de sahiplerine doğru çekilirsin. Bir gün geri döndüğünde kimseye güvenmemen için bunu Meg'e anlattım, seni uyaracağını söyledi. Bırak güvenmeyi kimseyle konuşmaman, beni buluncaya kadar herkesten uzak kalacağın konusunda emin olacaktı. Seni gerekirse rüyalarla korkutacaktı."

Annem benim susmamı bu yüzden istemişti. Konuşmamam konusunda uyarmıştı. Etrafımdaki herhangi biri içimde hapsolan vayemin sahibi olabilirdi. Bana çekilebilirdi, ben de ona çekilebilirdim.

"Yaptı, değil mi?" diye sordu Sinyes. "Seni uyardı ama uyarısını dinlemedin."

"Uzun bir süre hiç konuşmadım." Yeterli değildi, yeterli gelmemişti. Ondan gerçekleri öğreninceye kadar susmalıydım. Birileriyle konuştukça onlara güvenmeye başlamıştım. *En çok As'a güveniyordum, en çok As'a çekilmiştim.*

"Vayemlerin sahipleri herhangi biri olabilir mi?" As ondan uzağa kaydığımı fark etti. Ne düşündüğümü anladı.

"Vayemleri onlardan söktüğümüzde onları lanetledik. Normal biri olamaz." As normal biri değildi. Etrafımda normal olmayan bir sürü insan vardı. "Onları bulmamız çok zor çünkü seni Meg'in yanına gönderdiğimizde daha büyük bir şeye sebep olduk."

"Daha bitmedi mi?" Anneme ve kardeşime ne olduğunu neden hâlâ söylemiyordu?

"Birini başka bir evrene göndermek için gerekli büyüyü yaptığımızda annen, Nora, bunun karşılığını verdi ancak henüz yeni bir kara büyü yapmıştık ve onun karşılığını vermemişti. Bazen karşılıklar daha geç alınıyordu. Onu beklemeyip başka bir büyü yaptığımızda dengeyi bozmamızın bedeli ağır oldu. Krallığı kaybetmemize sebep olan şey seni başka bir evrene göndermemizdi. Gittiğin zaman en son durduğun yerde bir çember oluştu."

"O yüzden mi?" dedi As inanamayarak.

"O yüzden." Sinyes bunu söylemekten utanmıştı. "Çember genişledikçe insanları etkilemeye başladı. Onları lanetledi. Genişlemesi durmadı. Büyücüler, çemberin tüm dünyayı sarmasını engellemek için onu Artevi Krallığı'nın topraklarına hapsetti. Etkilenen yalnızca Artevler oldu."

"Anlamıyorum, hâlâ hiçbir şey anlamıyorum." Hepsini kendi kendime bir sıraya dizmeye başladım. "Ben burada yaşıyordum, bir Artev'im. Annem... Nora beni doğurduktan sonra bazı şeyler görmeye başladı. Dünyanın sonunun gelmesini engellemek için Lalande'nin Kızları kara büyüler yaptı. Bu büyüler sonucunda vayemlerini söktüğünüz çocuklar lanetlendi. Size de bir şeyler oldu. Vayemleri koyduğunuz kutu benim göğsüme hapsolunca beni başka bir dünyaya gönderdiniz. Göndermeden önce beni başkalarının büyülemesini engelleyen bir büyü yaptın. Başka biri de hafızamı sildi. Böylece gittiğim yerde her şeyden habersiz yaşadım ama orada kalmaya devam edemedim. Buraya geldim. Buraya nasıl geldim? Annem beni buraya göndermek için mi büyü yaptı? Bizi yakaladıklarında kurtulamayacağımızı düşündüğünden, beni kurtarmak için mi böyle bir şey yaptı? Kendini ve kardeşimi de mi buraya getirdi? Yoksa başka bir yere mi gittiler? Neden bunları söylemiyorsun?"

"Bunları en son söyleyecektim."

"Neden?" dedim inatla. "Neden? Onlara bir şey mi oldu? Orada mı kaldılar? Beni tekrar evime gönderemez misin?"

"Seni oraya gönderebilirim ama evine gönderememem."

"Anne!" diye çıkıştı Tesi. "Yapmayacaksın."

"Neden?"

"Evin, kardeşin ve annen anlamına geliyor." Sözleriyle beni bir uçurumdan aşağı yuvarlayacaktı. Bana evimin yıkıldığını söyleyecekti. Biliyordum, biliyordum işte. Ölecektim. "Birini başka bir dünyaya göndermek için bir cadı ruhuna ihtiyaç var Larina. Senin için kendini feda edecek, bunu isteyecek bir cadının ruhu. O ruh da ateşle bedenden ayrılmalı. Meg seni bu dünyaya götürebilmek için diri diri yanmalıydı. Nora bunu yaptı. Büyüyü yaparken çıkardığı ateş bütün tepeyi kapladı. Orada canlı hiçbir şey kalmadı. Orada, annenden ve senden başka hiç kimse yoktu ama olsaydı ateş onları da yakardı. Meg de senin için yandı. Yanarken beraberinde oradaki herkesi yaktı. Evinden geriye kimse kalmadı."

Öğrenmek için can attığım her şey benden canımı aldı. Beni cansız bıraktı. Canım annemdi, canım kardeşimdi. Ne annem kaldı ne kardeşim. Canım gitti.

Sinyes bana bunu söylediğinde dağıldım. Öyle dağıldım ki bu sefer As bile toparlayamadı beni. Sinyes'in annemle kardeşimin kurtuluşunun

olmadığını, o gün hayatlarının son günü olduğunu söylemesi işe yaramadı. As'ın etrafımı sımsıkı saran kolları da. Annemin o gün öleceğini bildiği için beni kurtarmaya çalışması, yaşamam için ölümünün ateşten gelmesini kabul etmesi; kardeşimi de yakacağını bile bile o tepede büyüyü yapması... Hiçbir şey gerçek gelmedi, her şey bir kâbustan ibaretti.

Yine kan kustum o odada. İçimden parçalar söküldü. O sökülen parçalarla birlikte çektiğim acının da gitmesini istedim. Nasıl yapacaktım? Annemin, *iki annemin* de benim için yandığını bile bile nasıl yaşayacaktım?

Kustuğumda As'ın kollarına yığıldım. Beni yere düşürmedi, yarı aralık göz kapaklarımın ardından onun endişeli, korku dolu gözlerini gördüm. As'ın gözlerinde ilk defa bir duyguyu bu kadar net ayırt ettim. Bir küfürle Sinyes'ten büyüyü kaldırmasını emretti. Ona düşüncelerinde "anne" dediği hâlde nefret doluydu.

Krallığının sonunu getirenin ben olduğumu bilmesine rağmen beni iyileştirmek istemişti.

O güçsüz hâlimle bana yaklaşan Sinyes'e, "Hayır," dedim. Kendi dilimde söylemiştim, onların dilinde konuşamamıştım.

Sahi onların dili, onların dünyası, buranın insanı diyordum da hepsi benimdi. Buraya aittim. Burası benim dünyamdı.

Hayatım, hatırladığım kadarı, baştan sona yalandı.

Sinyes onların dilinde söylemesem de reddettiğimi anladı. Annemle konuşurken birkaç kelime öğrenmişti belki de. "İstemiyor."

"Yap," diye emretti As. "Yap şunu."

"O istemeden bunu yaparsam ondan bir şeyler de alırım. İstemesi gerekiyor, daha fazla zarar görebilir."

Büyülerle ilgili çok fazla kural vardı. Kendi isteklerine göre bir şeyler yapamıyorlardı. Ellerinde olan gücün sınırları vardı, güçlerini kullandıklarında feda ettiği şeyler vardı.

As beni kucaklayıp daha önce burada kaldığım odaya götürürken, "İstemiyormuş," diye homurdandı. "Kollarımda ölmesine izin vereceğim de. Sikerler böyle işi. İsteyecek."

Gözlerim kapalı olduğundan onu duymadığımı sanmıştı veya duyduğum hâlde böyle söylemişti. Kendi kendine konuşmuştu. O sözlerden sonra daha fazlasını duymadım, ya hiç konuşmamıştı ya da ben bayılmıştım. Kendime geldiğimde yataktaydım.

As, yatağın yanındaki koltukta, onu gördüğüm ilk andaki gibi neredeyse nefes bile almadan hareketsizce oturuyordu. Gözlerimi açtığımda doğrulmamı beklemeden, "Senin derdin ne?" dedi.

Sesi kısıktı ama bağırsaydı daha az korkardım. "Geberip gitmek mi istiyorsun?"

Geçirdiğim krizden sonra duygularım alınmış gibi hissediyordum. Doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslarken, "Evet," dedim ifadesiz bir sesle.

"Ölmek istiyorsun, öyle mi?" Ayağa kalkıp yatakta yanıma geldi. Eli çenemi kavradı, başımı yukarı kaldırarak gözlerine bakmamı sağladı. "Seni yaşatmak için o kadar uğraştım ama sen ölmek istiyorsun."

"As, beni bu hâle sen getirdin." Hiçliğinde bir kıvılcım çaktı. "Sana kızmıyorum. Sayende ölüyorum."

"Sayemde ölüyorsun."

"Evet, teşekkür ederim."

"Beni delirtmek mi istiyorsun, Larina?" Bunu ciddi ciddi soruyordu. "Sabrımı mı sınıyorsun yoksa iyice öfkelendirmek mi istiyorsun?" Cevap vermedim. "Konuş. Ne istiyorsun?"

"Ölmek istiyorum." Elimi bileğine sarıp çenemi soğuk parmaklarının arasından kurtardım.

Bana emretmesinin, sinirli konuşmasının hiçbir etkisi olmayacaktı. Sinyes'in dediği gibi büyüyü kaldırması için rızam olmalıydı. Zorlayarak istememi sağlayamazdı.

"Annen... İki annen de seni yaşatmak, korumak için ruhunu adadı ama sen ölmek istiyorsun, öyle mi?" Gerçekleri yüzüme çarpmasının da bir faydası yoktu.

Bunları duymak daha fazla ölmek istememe sebep oldu.

"Evet." İçimdeki hiddet, dışarı yansımıyordu. "Yaşayıp ne yapacağım?" diye sordum. "İkisi de beni yaşatmaya çalışıyordu ama neden? Amacım ne?" Susup içimi dökmem için bana fırsat verdi. "Buraya geldiğimden beri, tüm o kötü şeyleri yaşarken bir amacım vardı. Annem bana bir amaç vermişti. Arkadaşını bulacak, neler olduğunu öğrenecektim. Buldum arkadaşını, neler olduğunu da öğrendim. Bu gerçeklerin bana başka bir amaç vereceğini sandım ama yok. O kadın bana annemin yanarak öldüğünü söylüyor. Kardeşim bile öyle öldü. O daha küçücüktü! Hiçbir günahı yoktu." Andre'nin sesi zihnimde yankılandığında ağlamaya başladım. "İntikamlarını almak için yaşayayım desem oradaki herkes de onlarla birlikte ölmüş. Kimden intikam alacağım? Kendimden başka kime hesap soracağım?"

"Yaşamak için bir amaç istiyorsun." Yatağa oturduğunda, yakınlığına ihtiyacım olduğunu hissedip daha çok ağladım.

"Yok ki." Bir hedefim yoktu, ulaşmam gereken bir nokta yoktu. Hiçbir şey yoktu. "Ne amacım olacak? Ne yapacağım bu saatten sonra? Öylece oturup ölümü beklemekten başka yapacak neyim var?"

"Kalsana yanımda," dediğinde ellerimi gözyaşlarımı silmek için kaldırmıştım. Yanaklarıma götüremeden dondum. "Öylece otur benimle."

"As... Yapma. Lütfen."

"Yaşamak için amaca ihtiyacım var, diyorsun. Bana yardım et Larina. Benimle kal, bana yardım et."

"Benim sana nasıl yardımım olabilir?"

"Öylece gözümün önünde dursan yeter," diyerek beni daha fazla afallattı. "Hiçbir şey yapmana gerek yok."

"Bu benim amacım mı olacak? Gözünün önünde durmak? Böyle mi yardım edeceğim sana?"

"Yardım etmek istiyor musun?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ölmek istiyorum ama ölmenin nasıl hissettireceğini, ölünce pişman olup olmayacağımı bilmiyorum. Öldüğümde aileme kavuşacak mıyım? Onlar farklı bir dünyada öldüler. Ölünce onlara yakın olabilecek miyim? Hiçbirini bilmiyorum."

"Ölürsen annen üzülür." *Annem mi üzülür?* "Seni yaşatmak için uğraşmış. Ölümün onu mutlu etmez."

"Yaşayıp ne yapacağım?" diye sordum tekrar.

"Bana yardım et," cevabını aldım yine. Gözlerimin içine bakıyor, bana bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

"Ölmemi istememenin sebebi, bana çekilmenin sebebi, Sinyes'in söylediği şey olabilir. Sana çekilmemin sebebi."

"Canavar olmamın senin suçun olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

"Hiçbir şey yapmadım." Bu doğruydu, dört yaşındayken bana bir şeyler olmuştu ama bunu başkaları yapmıştı. "Ama yapılanlar yüzünden bu hâlde olabilirsin. O on bir çocuktan biri olmadığından nasıl emin olabilirsin?"

"Bunu yaptıklarında sen dört, ben sekiz yaşındaydım." Başımı salladım. "İlk kez birinin etrafını sarıp yok ettiğimdeyse altı. Yani kimsenin laneti yok üstümde, canavar olarak doğdum."

"Altı yaşındayken... Acılarını hissettiğini söylemiştin."

"O kadar çok canım yanmıştı ki günlerce ağlamıştım." Ağladığını söylemekten utanarak kepçe kulağının arkasını kaşıdı. "O zaman çocuktum," diye hatırlattı.

"Bu dünyaya geldiğimde kollarında uyanmam tesadüf müydü? Buna inanıyor musun?"

"Tesadüf müydü değil miydi onu öğreniriz." *Biz öğreniriz.* "Ama önce büyüyü kaldırmasını istemen lazım." Bu sefer itiraz etmedim. "Direniş'e katıl." Ona anlamsızca baktım. "Artevi Krallığı senin de krallığın, ben senin de prensinim. Topraklarımızı geri almak için bana yardım et. Prensin olarak senden yardım istiyorum."

Prens olduğunu dile getirmeyi sevmez, prensliğinin bir anlam ifade etmediğini düşünürdü ama şimdi...

"Tamam." *Annem yaşamamı istemişti, zamanım olduğundan bahsetmişti. Onun son dileğiydi, benden istediği son şeydi. Bunun için kendini feda etmişti.* "Direniş'e katılacağım. Beni doğuran kadının yaptığı şeyleri telafi edeceğim."

As, bana uzun uzun düşünme fırsatı vermeden ayağa kalktı. "Sinyes'i ve Yeirs'i çağıracağım," diyerek odadan çıktığında, yine boşluğa düştüm. Gittiği gibi zihnim yine düşüncelerle doldu. Kafamın içindeki bir ses inatla, "*Yaşayıp da ne yapacaksın?*" diye soruyordu. "*Direniş'te ne işe yararsın?*"

Kulaklarımı kapattım. Düşünceler kafamın içindeydi ama duymak istemediğimi başka nasıl gösterebilirdim?

Yaşamayı deneyecektim sadece. Yaşama dört elle tutunmayacaktım. Denediğimde olmazsa pes edecektim. Ölüm beni sık sık buluyordu zaten, pes ettikten sonra bulduğu ilk anda ona kavuşacaktım.

Belki de As'ın yalnızlığını gidermek benim amacımdı. Belki de kulağını tutarak uyumayı bırakmasını sağlayacaktım. Bu da yaşamam için yeterli bir sebep değil miydi? Birini yalnızlığından kurtarmak...

Soğuk bir el koluma dokundu. As olmadığını biliyordum. Onun soğukluğu sıcacıktı.

Gözlerimi yana çevirdiğimde o ölü adamlardan birini gördüm. Bu seferkinin göz bebekleri vardı. Bana bakarken neredeyse keyifliydi.

Sırıtıp çürük dişlerini görmemi sağladı. Konuşmasını bekledim. "Bu sefer çığlık atmadın ama çok sıkıcı," diye söylendi sırıtmayı kesip somurturken.

"Beni görmeye gelen diğerleri sana çığlık attığımı mı söyledi?" diye sorduğumda ondan başka iki kişinin daha odada olduğunu fark ettim. Onlar da ölüydü.

"Evet," dedi garip bir ifadeyle. "Neden korkmuyorsun? Çoktan bir şeyler fırlatmaya başlamalıydın."

Ellerimi kulaklarımdan çekip yatakta bağdaş kurarak oturdum. Elbisemin eteklerini düzelttim, birkaç kan lekesini görmek keyfimi kaçırsa da bunu belli etmedim. "Sizi gördüğüm için sanırım deliriyorum,"

dedim gözlerimi üçünün de üstünde gezdirerek. "Benden başka kimse sizi görmüyor."

"Çünkü gitmemizi istiyorsun." Odadaki boş elbise dolabının kapaklarını açıp içine giren bir tanesi başının üstünde kalan tek tük saçlardan bir tutam koparıp parmağına dolarken konuşmuştu.

"Biriniz de sizi çağıranın ben olduğumu söylemişti." Üçüncü ölü daha sessizdi. Yerde benim gibi bağdaş kurarak oturuyordu. "Yani ben gelmenizi istiyorum diye geliyorsunuz ve gitmenizi istiyorum diye de gidiyorsunuz, öyle mi?"

"Evet." Eğlence çıkmadığı için oflayıp ölü nefesinin yüzüme çarpmasına neden oldu bana en yakın olan. Az önce koluma dokunmuştu.

"Neden gelmenizi istiyorum?"

"Çünkü yalnız hissediyorsun." Yerde oturan, sorularıma cevap verirken diğeri kadar canı sıkılmış gibi görünmüyordu.

Yalnız hissediyorsun. Bu şeyler ben yalnız hissettiğimde gelip, As yanımda olduğunda gidiyorlardı çünkü As yanımdayken yalnız hissetmiyordum.

"Çok sıkıldım, biraz eğlenelim. Hadi sen yine kork." Ölü nefesi suratıma çarpan adam elini bana uzattığında, "Bana dokunma," diye emrettim. Eli havada kaldı.

"Sizi istediğim zaman çağırıp istediğim zaman gönderebiliyorsam bu size hükmettiğim anlamına geliyor." Dolabın içindekine baktım. "Oradan çık," dediğimde duraksamadı bile. İtiraz etmeden dediğimi yaptı.

Bu, eğlenceliydi.

Sinyes'in dediği gibi vayemleri kullanamıyorsam bile As etrafımı sardığı için bende bazı güçlerin uyanmasını sağlamıştı.

Bu şekilde Direniş'te bir şeyler yapabilirdim işte.

"Sen de uzaklaş benden," dedim eli havada kıpırdamadan bana bakan gevşek ölüye. "Üçünüz şurada sıraya dizilin." İşaret parmağımı uzattığım yere yürüdüklerinde buna şaşırsam da belli etmedim. Benimle dalga geçmiyorlarsa gerçekten sözümü dinliyorlardı.

"Şimdi gidip As'ı çağıracağım ama o geldiğinde gitmenizi istemiyorum. Burada bekleyin."

Yataktan inip odadan çıktığımda onu arkasında Sinyes, Yeirs ve Rozalin'le birlikte merdivenlerden çıkarken buldum.

"Neden çıktın yataktan?" diye sordu karşı karşıya durduğumuzda, kaşları çatılmıştı. "Dinlenmen gerekiyor."

"Gel, sana bir şey göstereceğim." Kaşları daha çok çatıldı. Delirdiğimi düşünüyor olmalıydı. Merdivenleri tırmanıp daha yakına geldiğinde, diğerleri de onu takip etti ama onları durdurdum. "Sadece As'a göstermem gereken bir şey var," dedim nazikçe onları davet etmediğimi belirterek.

As'ın koluna tutunup, onu odadan içeri sokarak kapıyı arkamızdan kapattım. Üç ölü de söylediğim yerde bekliyordu. As'ın bakışlarını üzerimden çekip, "Ne göstereceksin?" diye sorarak gözlerini odada gezdirmesini izledim.

Onları görmüyorsa delirdiğim kesinleşirdi.

Fakat gördü.

Gözleri orada kaldı. Şaşkınlığını hissettim. Beni onlardan korumak için arkasına aldı ama beklemeden çıkıp, yanında durdum. Başını eğerek bana baktığında, bir sanat eserini sergiliyormuş gibi elimle onları işaret ettim.

"Bunlar işimize yarar mı?"

17

Bir şey yüzünü gıdıklıyordu.

Gözlerini açmadan elini yüzünün önüne savurduğunda, ufak parmaklarına dolandı.

As Valor, bu şeyin ne olduğunu biliyordu. Küçük cadının gür saçlarıyla daha önce de uğraşmıştı.

Larina'nın kıkırdayarak saçlarını parmaklarından kurtarıp tekrar yüzüne sürtmesiyle uykuya bir daha dalamayacağını anladı. Altı yaşındaki bir oğlan çocuğunun olmaması gerektiği kadar sinirli, aksi bir şekilde; kaşlarını çatarak açtı gözlerini.

Ona tepeden bakan küçük cadı için kaçma zamanı gelmişti. Güçlükle tırmandığı yataktan çıkmadan önce, ait olduğu halkın Prensine dil çıkaracak kadar saygısızdı. "Günaydın As Valo!" dedi dilinin döndüğünce. Sonra da yüzü gözlerinin önünden çekildi. "Larina gidiyor," diye haber verdi.

As Valor onun yüzüstü yatakta sürünüp sonra da yataktan aşağı inerken minik ellerinin sımsıkı yatak örtüsüne tutunmasını izledi. Doğruldu, ellerini örtüden çekerek onu düşürmek için uzandı ama Larina hızlıydı. Ondan önce yataktan indi. "Kaçtım," diye haber verdi tekrardan. Konuşmaya, yaptıklarını söylemeye bayılıyordu.

"Kaçamadın!" diyerek çoktan odanın ortasına kadar ilerleyen küçük cadıyı yakalamak için yataktan çıktı. "Seni yakaladıktan sonra saçlarından astıracağım."

Saçlarından cidden hoşlanmıyordu. Ne zaman yan yana olsalar bir yerlerine dolanıyordu. Huylandırıyor ve toplum içinde uygun olmayacak şekilde kaşınmasına sebep oluyordu.

Küçük cadı, Prensinin tehdidinden etkilenmeden sevinç dolu bir çığlık atıp, ayaklarına dolanmaması için elbisesinin eteklerini havaya kaldırdı ve hızla koşmaya başladı.

Bir leydi olmaktan çok uzaktı.

"Nasıl girebiliyorsun odama?" Kapısının önünde bekleyen savaşçılaraydı sorusu, daha çok sitemi. Tabii bu sitemi "r" harfini doğru çıkaramadığı

için ciddiye alınmıyordu. Başını biraz aşağı eğip bu küçük cadıyı görmesi ve odadan uzaklaştırması gereken savaşçıların yüzü gülüyordu.

"R" harfine dilinin dönmemesi, Kral'dan sonra en çok onun moralini bozuyordu.

As Valor onun odaya nasıl girdiğini biliyordu, daha önce görmüştü. Hizmetlilerin eteklerinin altına saklanıyor, kapıdan geçtiğinde de şöminenin içine giriyordu. Sırf bu yüzden beyaz teninde kül izleri oluyordu, is saçlarına bile bulaşıyordu.

Bir gün onun ateşi henüz yakılmışken şömineye girmesini ve yanmasını bekliyordu. Yandığında ondan kurtulurdu.

Peşinden koşarken yanından geçtiği kişiler onu selamlamak için duruyor, "Prens Valor, gününüz topraklarımızı aydınlatan güneş kadar parlak olsun," diyorlardı. Eteklerini toplayıp koşturan küçük cadıysa, "As Valo! As Valo!" diye sayıklıyordu.

Ona kimse ilk adıyla seslenmezdi. İlk adını çoğu zaman hatırlamazdı bile. Prens Valor'du herkes için. Larina'yı ona böyle seslenerek saygısızlık yaptığı için cezalandırabilirdi ama çok küçüktü.

Bir de canı bazen birini kovalamak istiyordu. Aldığı eğitimler yüzünden çocuksu tarafını bastırmak zorunda kalmışsa da arada ortaya çıkıyordu.

Larina aralarında birkaç adımlık mesafe kaldığını görüp telaş yaptı, yere düştü. Yüzüstü yere yapıştığında eteği sırtından omuzlarına kadar çıkmıştı. As Valor, onu tekrar koşmaya başlamadan önce tutup, bir yandan da eteğini düzeltti. "Yabani," diye söylendi. "Sana kaç defa eteklerini kaldırıp böyle koşmaman gerektiğini söyledim?"

"Ama öyle düş," dedi Larina poposunun üstüne oturup dudaklarını bükerek. Eteklerini toplamadan koşarsa düşeceğinden bahsediyordu.

"Ama böyle de düş," diye onu taklit etti. "Koşmayacaksın işte. Görgü kurallarından bihabersin."

Larina oflayıp saçlarını omuzlarının arkasına attı. Onu sıkıcı buluyordu. As Valor da ofladı. "Daha şimdiden böyleysen büyüdüğünde nasıl durduracağız seni?" Bunun onun derdi olmayacağını söylemek çok zordu. Kalede yaşamıyordu ama neredeyse her gün buraya geliyordu.

Küçük cadı utanmadan bir kez daha dil çıkardı. As Valor kaşlarını çattı. "Prensinim ben senin!" diye kızdı. "Bana saygısızlık yapmaya devam edersen kaleye girişini yasaklarım. Anneni kalenin kapısının önünde ağlaya ağlaya beklersin."

Larina da onun gibi kaşlarını çatıp ayağının ucuyla yere bastırdığı dizine vurdu. "Bana Prens Valor demelisin," dedi sabırla. Özgürce sataşabildiği bu küçük cadı için endişeleniyordu. Kral, oğluna saygısızlık yaptığını

duyarsa Larina'yı cezalandırırdı. Larina, Kral'ın huzuruna çıkacak kadar değerli değildi ama yine de Kral bunu bir yerlerden duyabilirdi, dikkatli olmalıydı.

Cezalara Larina dayanamazdı. Bundan emindi. Kendisi çok zor dayanıyordu.

"As!" diye inat etti cezaların ne kadar can yaktığını bilmediğinden.

"İyi." Sabrı da bir yere kadardı. "Cezalandırılınca göreceğim seni."

Larina yaklaşıp minik ellerini dizlerinin üstüne koydu. Kedi gibi başını kaldırıp ona bakarken en sevdiği şarkıyı söylüyormuş gibi "As Valo!" dedi neşeyle. Ruh hâli hızla değişmişti.

"Madem ısrarcısın, en azından adımı düzgün söyle." Neşesi bulaşıcıydı ama As Valor'un bulaşıcı hastalıklardan korunması için sayısız şey yapılmıştı. "Adım, As Valo değil."

"As Valo?"

"As Valor."

"As Valoy!" diyerek onu taklit eden Larina kıkır kıkır güldü. "R" harfine dili dönmediğinden adını "Valoy" diye telaffuz ediyordu. Larina, onun aksine "r" harflerini söyleyebiliyordu ama dalga geçiyordu.

As Valor'un utançtan ve sinirden yüzü kızardı. "As Valoy değil, As Valoyyy! 'Y' ile!" dedi yüksek sesle. Larina daha çok güldü. İki şekilde de kulağa aynı geliyordu, her ne kadar farklı şeyler söylediğini iddia etse de...

"As Valoyyy!" Larina saçlarından tutulup sürükleneceğini anlamış gibi ayağa fırlayarak kaçmaya kaldığı yerden devam etti. Yine eteklerini yukarı kaldırmıştı.

Küçük Prens, peşinden koşmak için kalkarken az öncekinden daha sinirliydi. "Saçlarından asılmanı emredeceğim!" diye bağırdı.

Larina bu tehdide gülmeye alışmıştı. As Valor daha fazlasını söylerken de gülüşü durmadı. Sevinci, neşesi, mutluluğu hiç bitmek bilmiyordu. Kalenin duvarlarında gülüşleri yankılanıyordu. Renksiz duvarları gülüşüyle boyuyordu.

Bu küçük cadı kaleye gelmeye devam ederse bütün duvarlar gökkuşağının renklerine bulanırdı, bundan emindi. O renklerden birazı hayatına da bulaşırdı belki. Böyle olsa dert etmezdi ama bugün Larina'nın kalede son günüydü.

As Valor'un cadı nefretiyle dolduğu karanlık gecenin sabahındaydılar.

O gün onu bir cadı uyandırdı.

Gece içindeki canavarı uyandıran da bir cadıydı.

Kapısı o geceden sonra hiç kapanmadı.

Odada beş kişi vardı. Üçü ölüydü, biri ölüme çok yakındı, diğeriyse onları öldüren, ölüme sürükleyen kişiydi.

Ölüme yakın olan ben, beni ölüme sürükleyen ve onları öldüren As'tı. Ölülerinse kim olduğunu bilmiyordum, onlara hükmettiğimi henüz öğrenmiştim. Adlarını öğrenmem gerektiğinden emin değildim. Onlardan bir sürü vardı, her seferinde bir başkası ziyaret etmişti beni. Hepsinin adını öğrenecek miydim?

Bunların işimize yarayıp yaramadığını sorduğumda As'ın simsiyah gözlerinde beliren şaşkınlığı görmek için hiçliği eşelemeye ihtiyacım yoktu. Şaşırdığını gizlememişti, duygularını sakladığı yerde tutamayacak kadar şaşkındı. Konuşmadığından odada nefes sesleri dışında duyulan bir şey yoktu.

Ölüler de nefes alıyordu.

"Eee?" dedim sessizliği bozmak için sabırsızca. "İşimize yaramaz mı?"

Başını yana eğerek ciddi olup olmadığımı sorgulamak adına yüzümü inceledi. "Bunlar ne?" diye sordu o tarafa hiç dönmeden.

"Ölü, görmüyor musun?"

"Görüyorum, sen görüyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Görmeden onların ölü olduğunu nasıl anlayacağım, As?"

"Larina," dedi temkinli temkinli. "İyi misin sen?"

O konuya hiç girmeyelim.

"İyiyim." Hızlı cevabımla gözleri kısıldı. Gözlerini kısması *hoş* geliyordu ama keyifle kıstığı zamanlarda. Bana içimi görüyormuş gibi bakması beni geriyordu. "Neden iyi olup olmadığımı soruyorsun?"

"Bilmem. Odada üç ölü var. Onları gördüğünden, işimize yarayıp yaramadığını sorduğundan olabilir belki." Belki.

"Onları daha önce de görmüştüm, hatırlıyor musun? Kâbus olduğunu düşünüyordun, böyle düşünmeme sebep oldun." Onu suçlamayı düşünmemiştim ancak kelimeler ağzımdan çıktığında suçlamış oldum. "Geçen sefer gördüklerim bunlar değildi ama sanırım görmeye alıştım."

"Başka ölüler de mi gördün?" Gözlerini odada gezdirirken ne yapacağını, ne söyleyeceğini şaşırmıştı. "Bu bir büyü mü?" diye sordu suratını buruşturarak. "Cadı büyülerinden birini mi yaptın?"

"Ben de cadı olduğum için benden ne zaman iğrenerek bahsedeceğini merak ediyordum." Aslında hiç merak etmiyordum. "Bu büyü değil,

bildiğim kadarıyla değil. Bir cadı olsam da büyü nasıl yapılır bilmiyorum, As. Sen benim etrafımı sardıktan sonra oldu ne olduysa. Etrafını sardığın insanları görüyorum." *Öldürdüğün insanları tanımıyor musun?*

"Senden iğrenerek bahsetmiyorum." Üstünde durmaması için çabucak geçip ardından sıraladığım cümlelere rağmen ona takılmıştı. "Senden hiç iğrenmiyorum Larina," dedi keskin bir sesle. Önce bu konuda anlaşmalıydık.

"Sorun değil. Sinyes'in dediklerini duydun. Cadılar sevilmez."

"Sevilen cadılar tanıyorum," derken gözlerim, başını yana eğdiğinde alnına düşen kıvırcık tutamdaydı. Saçları uzadıkça daha fazla kıvırcık oluyordu.

"O cadılardan olacak kadar şanslı değilim." Şans denen şeyle aramız bozuktu. Onu kırdığımı sanmıyordum, yine de bana arkasını dönmüştü. As kaşlarını çattı ama karşılık vermedi. Bana biri tarafından sevildiğimi söyleyemezdi. "Onlara hükmedebiliyorum," diyerek konuyu değiştirdim. "Onların işimize yarayıp yaramayacağını sorma sebebim bu. Beni Direniş'inize aldınız Prens Valor. Size nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum, bu şekilde edebilir miyim?"

"Bana öyle seslenme," dedi sertçe. Bir kez daha *Prens Valor* dersem beni dizlerine yatıracaktı. Gizli bir tehdit vardı hiçliği andıran gözlerinde.

Ona benden yardım isterken prensliğini kullandığını söylemedim. "Peki," dedim uslu uslu. Uslu olmamdan da şüphelendi. Gözlerimi kaçırarak ölülere baktım. Orada durmuş, konuşmamızı dinliyorlardı. Gerilmeme sebep oldular. "Onlarla bir şey yapacak mıyız?" Yapmayacaksak gitmelerini isteyecektim. Hayır, gitmelerini emredecektim.

As yanımdan uzaklaşıp onlara yaklaştı. Karşılarında durduğunda ne kadar uzun olduğu dikkatimi çekti. Hepsinden en az bir kafa boyu kadar uzundu. İki metre var mıydı?

"Adınız ne?" diye sordu. Ne yapacaktı?

"Diyar'dan çıktığımızda kendimizle alakalı her şeyi unuturuz." Elbise dolabının içine giren cevap vermişti. "Tekrar Diyar'a döndüğümüzde hatırlarız." Bakışlarını bana çevirdi. "Kim olduğumuzu öğrenmek istiyorsan bizimle birlikte Diyar'a gelebilirsin."

"Ne Diyar'ı?"

"Bizlerin gittiği yer." Ölülerin yaşadığı... *Yaşadığı* demekten başka ne denir bir fikrim yoktu. "Gelmek ister misin Larina?"

"Sizinle geldiğimde ben de ölecek miyim?" As'ın temiz ensesine bakıyordum. Uzun süredir tıraş olmamıştı, saçlarının uzunluğundan bunu

çıkarıyordum fakat saç çizgisi çok düzgündü. Ensesindeki saçları uzamıştı ama ensesi kirli değildi. Tıraşa ihtiyacı yoktu.

Roy ensesindeki saçların ve kılların birbirine girmesinden hiç hoşlanmaz, sık sık tıraş olurdu. Sık sık tıraş olmaktan da dert yanardı. Birden aklıma gelmişti.

"Belki," dedi aralarında en haylaz olan. "Bilmiyoruz, denemeye ne dersin?"

Yeni şeyler denemek için her an kıpır kıpır olan tarafım bile bir köşeye saklanmıştı. Ürpererek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Nazik teklifin için teşekkür ederim ama gelmeyi düşünmüyorum." Güldü, sesi kulağa can çekişiyormuş gibi geldi, bu ilginçti. Sonuçta cansızdı.

Aklını çoktan kaybettin, bunu biliyorsun değil mi? Tepkilerin hiç normal değil, dedi mantıklı olmaya çalışan tarafım.

As da böyle düşünüyor olmalıydı ki omuzunun gerisinden bana hayatında ilk defa gördüğü bir şeye bakar gibi baktı. "Onların kim olduğuyla ilgilenmiyorum ama istersen sen gidebilirsin," dedim sakince.

"O gelemez." Bu ölünün tepesindeki birkaç saç teliyle sorunu vardı. Onları kafa derisinden çekip duruyordu. Diğerlerinin de saçları seyrekti ama onunki kadar değildi. Kıyafetleri de diğer ikisine göre daha eski duruyordu.

Sanki o, daha önce ölmüştü.

"Neden gelemez?"

"Gelebilir." Çığlık atmam için ısrar eden, sırıtıp durarak çürük dişlerini gösteren ölü beni çok rahatsız ediyordu. "Ölürse eğer..." Kendimi As'ın yanında, kolunu tutarken buldum. İstemsizce hareket etmiştim. As kolunu tuttuğum elime bir bakış atıp tekrar ölülere döndü.

"Onu öldürmeden Diyar'a götürebilir misiniz? Orada, diğer ölülerle konuşabilir mi?"

Yardım etmekten kastım bu değildi.

"As, bu konuyu konuşmamız gerekiyor," diye araya girdim. "Bence konuşmak istediğin ölüyü buraya çağırabilirsem gitmeme hiç gerek kalmaz."

Gitmemi istemesinin sebebi bu olmalıydı. Konuşmak istediği bir ölü vardı veya daha fazlası.

"Ölmeden geri dönüp dönmeyeceğini bilmiyoruz ama o istediği zaman Diyar'a gelebilir, bizimle konuşabilir. Bize görev verebilir." Saçlarıyla sorunu olan bunu söylediğinde diğer ikisi ona baktı. "Rastgele birini buraya çağırabilir ama belirli bir kişiyi çağıramaz çünkü Diyar'dan

çıktığımızda kim olduğumuzu unutuyoruz. O kişiyi Diyar'dan kendi getirmeli," diye devam etti.

"Bundan daha fazlasını bilmiyoruz."

"Siz söylediği kişiyi getiremez misiniz?"

As kiminle konuşmak istiyordu?

"Bizim birini Diyar'dan çekecek gücümüz yok."

"Yani bir işe yaramıyorsunuz," diye söylendim.

Bana dokunan ölü sırıtıp yine o çürük, iğrenç dişlerini gösterdi. "Sana korkudan çığlık attırabiliriz," dediğinde As öfkeyle ona doğru uzandı. Boynundan yakalamayı hedefliyordu ama eli ölünün içinden geçti, onu tutamadı. Ölü adam başını eğip elini görmeye çalıştı. "Bize dokunamazsın, sana dokunamayız." *İçinden bir el geçmişti ama çok sakindi.*

Ben de birinin içinden el geçtiğini görmüştüm ama çok sakindim.

"Larina istemediği sürece," diye düzeltti onu yanındaki. Parmağına doladığı tutamı elinden bıraktığında, saç henüz yere ulaşamadan yok oldu.

"Evet, o isterse sana dokunabiliriz. Sen de bize dokunabilirsin. Larina'nın istediği herkese dokunuruz, herkes bize dokunur. Hepimize."

Sanki bir kez bunu istediğimde geri dönüşü olmayacaktı. "İyi bir dövüşe varım," dedi keyifle. Gözlerine baktım, oradaki kurnazlığı gördüm. Kim olduğunu unutmuştu ama As'ın kim olduğunu unutmuş muydu? As etrafını sarmış olmalıydı, ona zarar vermeye kalksa As tekrar etrafını sarabilir miydi? Ölü, tekrar ölür müydü?

Bir insan kaç defa ölürdü? Gerçek bir ölümden bahsediyordum.

Yoksa diğer türlü sayamayacağım kadar çok ölmüştüm.

Bir şeyler kafamı karıştırıyordu. Bana itaat ediyorlardı ancak aynı zamanda sataşıyor, beni korkutmaktan keyif alıyorlardı. Kendi aralarında benim hakkımda konuşuyorlardı. Onlara hükmetmem, onları güvenli yapmıyordu. Evet, emrettiğimi yapmışlardı ama dürüst olmayabilirlerdi. Bazı yanlış, huzursuz eden şeyler vardı.

"İstemiyorum." Tereddüt etmeden reddetmiştim. As elini kendine çekti. Bunu tartışacağımız kadar öfkeliydi. Ölünün söylediği söze fazlasıyla sinirlenmişti. "Gidin," diye emrettim. Üçü de yok oldu.

"Onlara dokunmamı neden istemedin?" As sinirini çıkaramadığı için öfkesi biraz bile azalmamıştı.

"Dokunmalarını istediğimde geri dönüşü olmayacağı belliydi. Onların tekrar etrafını sarabilir miydin? Sarsan zarar verebilir misin? Bunları bilmeden izin veremem."

Sinirle güldü. "Bana Tılsım olmak konusunda kararlısın yani," dedi bunun ne kadar saçma olduğunu düşündüğünü belli edercesine. Onu korumamı istemiyordu.

"Seni korumaya çalışıyorum." Bu, beni nefret ettiği büyülü bir şey yapacaksa yapsın, önemli değildi. "Senin beni koruduğun gibi."

"Seni neredeyse öldürüyordum, aptal kızıl. Ne korumasından bahsediyorsun?"

"Bu dünyaya geldiğimde kollarına düşmeseydim çoktan ölmüştüm," dedim gözümü kırpmadan. "Etrafımı sardın ama öldürmek için değil, korumak için. Sis'i engellemeye çalıştın. Kendini beni korumak için durdurmaya çalıştın."

"Sis dediğin şey bir canavar. O canavar benim, ben bir canavarım." Başımı iki yana salladım. Oysa aşağı yukarı sallayıp ben ne söylersem söyleyeyim inandığı şeyden vazgeçmeyeceğini gösterdi.

"Değilsin, bunu söylemekten bıkmayacağım," diye inat ettim. "Sen iyi bir adamsın." *Bana karşı iyi bir adamsın.*

Dudakları kıvrıldı, keyiften uzak gülüşlerinden birini daha bana armağan etti. Onunla göz göze gelmek için başımı arkaya yatırmıştım, çenemi tuttu hafifçe. Başparmağı dudaklarımın altındaki ayva tüylerini okşadı. "İyi bir adam olduğuma inandığın için teklifimi kabul ettin, değil mi?" Konuşmak için dudaklarımı araladığımda parmağını dudağıma dokundurdu. "Yanımda kalacaksan kendini kandırmana izin verebilirim. Kendini istediğin kadar kandırabilirsin saf kızıl, inanmana yardımcı olacaksa arada iyi adamı da oynarım ama bende iyiye dair hiçbir şey olmadığını anlayıp, beni suçlamak için karşıma geçtiğinde konuşmana izin vermem. Seni sustururum." Dudağımı okşadı, göz kapaklarım titredi. "Sustuğundan emin olurum. Bunu sana defalarca kez söylediğimi hatırlatırım ve ne kadar kötü olduğumu gösteririm."

Yutkunuşumu hissedip gözlerini dudaklarımdan boynuma indirdi. "O zamana kadar kandır bakalım kendini. İyi bir adamın kollarına düştüğünü san. Sonrasında nasıl bir kötülük yapıp da kollarıma düştüğünü çok sorgulayacaksın nasılsa."

"Bu yaşanmayacak."

"Öldürdüğüm her insanı hatırlıyorum, Larina. Onlara adımı söylediğimde gözlerinde beliren korkuyu görüyorum, etraflarını sardığımda o korkunun tadını alıyorum. Dehşete düştüklerini biliyorum. Attıkları çığlıklar kafamın içinde yankılanıyor. Nasıl acıttığımı hissediyorum." Bana ne kadar kötü olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. "Acısını bile

bile etraflarını sarmaya devam ediyorum. '*Parçala,*' diyor içimdeki canavar. '*Onlardan geriye hiçbir şey kalmasın.*"

Parmağını dudağımdan ayırdı, gerilmiş boynuma götürdü soğuk elini. Parmakları boynumun etrafında kıvrıldı. Boynumu kavradı. *Kötü olduğunu kanıtlamaya çalışırken bile canımı yakmıyordu.* Tehditkâr tutuşuna rağmen dokunuşu hiç acıtmıyordu. "Etrafını sardığımda da susmadı o canavar. Seni parçalara ayırmam için beni zorladı. O zaman kendimi durdurmayı ancak seni ölümün kıyısına getirdiğimde başardım. Tekrar olursa, tekrar sözde *seni korumaya* çalışırsam senden geriye hiçbir şey kalmaz."

"Tekrar yapmayacaksın." Ona neden bu kadar inandığımı sorsalar cevap veremezdim. Sadece ona bakıyor ve inanıyordum. Kulağını tutarak uyuyan, simsiyah gözleri olan, sevimli kıvırcık saçları olan bu adama inanıyordum. Boynumdaki elinin üstüne elimi koyup beni korkutma uğraşına bir son verdim. Ellerimizi ayırmadan ikimizin arasına indirdim. "Önceden verdiğin sözü tutarsan yanında kalırım."

Her şeyini kaybetmiş bir adam için bir şey olacaktım.

As parmaklarını bileğime sarıp bileğimi hafifçe sıkarak bıraktı. Parmaklarını avucumun içinde kaydırdı, soğuk parmak uçları parmak uçlarıma değdi. Ellerimizi ayırdı.

Sözünü tutacağını söylememiş ama göstermişti. Artevlerin dilinde bu, yemin anlamına gelirdi. Sözünü tutacağına dair yemin etmişti.

"Ölülerle konuşmanın sebebinin etrafını sarmam olduğunu düşünüyorsun," dedi bir süre sonra. "Sana bir şeyler yaptım ama sende de bir şeyler vardı. Onlara hükmetmenin sebebi ben olamam."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"İçlerinden birini ben öldürmedim. Etrafını sardığım kişilerle konuşabildiğini düşünüyorsun ama onlar Diyar'dan bahsederken bunun ayrımını yapmadı. Oradaki tüm ölülere hükmedebildiğini söyledi. Sende bir şeyler var."

"Büyü yaptığımı düşünüyorsan..."

"Başka bir şeyler," diye araya girdi. "Ne olduğunu öğreninceye kadar bunu yapabildiğini kimseye söyleme Larina, tamam mı? Bundan başkasına bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır," dedim çarçabuk. "Yapabildiğimi anlar anlamaz sana göstermek için yanına geldim."

"Aferin kızılıma." İnci kolyemi saçlarımdan dikkatle ayırıp düzeltti. Saçlarımı omuzlarımın arkasına atarak beni çevirdi. Elini belime bastırıp

"Hadi gidip seni iyileştirelim," dedi. İyileşmekten bahsetmesi bana acımı hatırlattı. Fazla zamanım kalmamıştı.

Birlikte odadan çıktığımızda kapının önünde kimse yoktu. As'ı odaya çağırdığımda kapının önünde beklemek yerine başka bir odaya girmişlerdi. Odadan içeri girdiğimizde orada, evde olan herkesin olduğunu gördüm. Yeirs, Rozalin, Vivi, Sinyes, Tesi ve Sinel odadaki büyük yatağa ve küçük koltuğa oturmuşlardı. "Gel, uzan şöyle," dedi Sinyes yataktan kalkarken. Onunla birlikte diğerleri de ayaklandı. "Bir sorun mu var?"

Yatağa uzanırken As ihtiyacım olmadığı hâlde yardımcı oldu. Elbisemin eteklerini düzelttiğinde parmakları bir anlığına ayak bileğime değdi. "Sorun yok," diyerek Sinyes'in sorusunu yanıtladı. "İyileşmek istiyor."

Sinyes onu odaya çekmemden bahsediyordu muhtemelen ama üstünde durmadı. Emin olmak için bana baktı. Küçük bir baş hareketiyle As'ın sözlerini onayladım. "Büyünün korumak için olduğunu hatırlatmalıyım," dedi elbisesinin gizli cebinden bir şey çıkararak. Yamuk, renkli taşlardan oluşan bir bileklikti. Bilekliği taktığında alnı kırıştı, gözlerini yumup başını ani bir hareketle sağa doğru çevirdi. Canı yanıyordu. Kenetlenmiş dişlerini ayırıp konuştuğunda, sesinden canının yandığı daha net anlaşıldı. "Başkasının büyülemesini engellerken bir yandan da seni koruyordu. Yani büyüyü kaldırdığımda hissettiğin acı artacak."

"Daha fazla acı mı?" Kaçmak için bakışlarımı As'a çevirdim.

Bir elini yatağa koyarak üstüme eğildi. Yanağımı avuçlayıp gözlerini gözlerime kilitledi. "Korkma," dedi kısık bir sesle.

"Korkmuyorum, sadece..." *Acı çekmekten çok yoruldum.* Devamını gözlerimden okudu. Ondan başkasının anlamasını istememiştim.

"Buradayım," diye söz verdi. Geri çekilmeden önce şakağımdan öptü. Oradan öptüğünde dudaklarına bulaştı endişelerim. Dudakları tenimden ayrıldı, endişelerim de dudaklarıyla gitti.

Biri hayretle gürültülü bir nefes aldı. As geri çekildiğinde herkesin bana bakışında bir gariplik vardı. Yanaklarım ısındı.

Buradan zaten gideceğimi düşünüp As'ın yakınlığını sorun etmemiştim ama artık itibarımı düşünmek zorundaydım. Daha dikkatli olmalıydım. Bana herkesin içinde bu kadar yaklaşmasına izin vermemeliydim.

"Dearestesi hadi," diyen Sinyes'le bunu düşünmeyi sonraya bıraktım. Tesi annesinin yanına geldi. Ona yardım edeceğini düşündüm ama Sinyes, "Biriniz kızımı tutabilir mi?" dediğinde kafam karıştı.

"Tutmak mı?" Yeirs, Tesi'nin arkasında durdu ama ona dokunmadan önce sordu.

"Lanetin benden aldığı şey Lalande'nin ışığıydı," dedi Sinyes gözünü kırpmadan. "Güçlerimi kızıma verdi, vayemimi tamamen güçsüz bıraktı. Güçlerimi kullanmak için bu bilekliği bana Dearestesi yaptı. Bileklik sayesinde Dearestesi'nin vayemine sarılan gücümü kullanabiliyorum ama bu ona acı veriyor."

Tesi gülümsemeye çalışırken elbisesinin cebinden çıkardığı hançerle avucunu kesti. "Sorun değil anne."

Sinyes kızına bakmadan başını salladı. Yeirs tereddütle Tesi'nin kollarından tuttu. Tesi'yi benim yaşlarımda ya da benden büyük olarak düşünmüştüm ama sadece on dokuz yaşındaydı. Acı onu büyütmüştü. Çenesindeki morluğu, gözlerinin altındaki halkaları ona dikkatli baktığımda fark ettim.

Sinyes bilekliği taktığı elini kızının göğsüne bastırdığı anda Tesi'nin yüzündeki gülümseme soldu. Bir çığlıkla dudakları aralandı. Bedeni arkaya doğru büküldü, başı Yeirs'in göğsüne sertçe çarptı.

Onun aksine Sinyes yeniden doğmuş gibi görünüyordu. Sinyes'in göğsünden koyu kahverengi, ağaç dallarına benzeyen iki ışık çıktı. Soluk ışıklar bilekliğe dolandı, bileklikten ayrılıp kolunda gezindi. Sinyes'in göğsüme doğru uzattığı koluna omuzlarından ulaştı, parmak uçlarına sarıldığında büyüyü kaldırmaya başladı.

Büyüsü üstümden çekildiğinde, acımın artacağını söylerken abartmadığını anladım. Kızı gibi belim büküldü, başım arkaya düştü. Dudaklarım aralandı.

Çığlık attım.

Acıdan bayılıncaya kadar durmadı çığlıklarım. *Hayata tutunmak da ölmek kadar acı veriyordu.*

★★

Uyandığımda hasta değildim. Canımı yakan ağrılar son bulmuş, dahası enerji dolmuştum.

Acıdan bayıldığımda böyle sağlıklı hissederek uyanacağımı düşünmemiştim. Yataktan doğrulup odaya göz gezdirdiğimde Sinyes'i küçük koltukta otururken gördüm.

Ona bakmaktan nefret ediyordum.

"Nasıl hissediyorsun kızım?" diye sorduğunda tekrar hasta hissettim.

"Bana öyle seslenme."

"Üzgünüm," dedi hemen. "Bana alışman çok zor olacak ama zamanla sorunları çözeceğimize inanıyorum."

Onu bir daha asla görmek istemiyordum. "Zamanımız olmayacak," dedim buz gibi bir sesle.

"Artık iyileştin," diye hatırlattı. *İyileştiğim için onunla bir işim kalmamıştı.* "Doğru, benimle geleceğini sana söylemeyi unuttum."

"Seninle gelmek mi?" Yataktan çıkmak için üstümdeki örtüyü kaldırdım. "Seninle nereye geleceğimi düşünüyorsun?"

"Bu dünya her ne kadar senin olsa da sana çok yabancı, annene sana bakacağıma dair söz verdim. Seninle ilgileneceğim." Kapı açıldı, As elinde bir tepsiyle odaya girdi. Sinyes, ona bakmadan hayallerini anlatmaya devam etti. "Yanımda güvende olacaksın. Sana bakabilecek kadar iyi durumdayım. Küçük bir yerde, gözlerden uzak yaşıyorum. Oradaki evine benzeyen küçük bir kulübem var. Ben, sen ve Dearestesi bundan sonra birlikte olacağız."

"O hiçbir yere gitmiyor," dedi As duygulardan arınmış bir sesle. Yatakta yanıma oturup elindeki tepsiyi bacaklarımın üstüne bıraktı. Eli diz kapağımı kavradı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Canlı, sağlıklı, iyi." Cevaplarım onu tatmin etti. "Bir de kızgın," diye ekledim. "As, benim hakkımda konuşmadan önce benimle konuşmalısın ya da benim söz almama müsaade etmelisin. Gidip gitmeyeceğime ben karar veririm." Sözlerimi yanlış anlamaması için Sinyes'e dönüp "Hiçbir yere gitmiyorum," dedim.

"Ben de aynısını söyledim."

"Yine de karar benim." Diz kapağımı hafifçe sıktı. Gözleri keyifle kısılmıştı. Ona kafa tutmam gerçekten hoşuna gidiyordu.

Gözlerinin keyifle kısılmasını görmeyi özlemiştim.

"Annen benimle kalmanı isterdi." Sinyes donup kalmama sebep olan cümleyi söylediğinde, aklım tamamen boşaldı. Hiçlikten başka hiçbir şey kalmadı. "Bu, uygun olan Larina," diye ısrar etti bana ne yaptığını farkında olmayarak.

"Burada işin bitti." As, onun bana ne yaptığının farkındaydı. O yüzden onun yanında kalmalıydım. Bana iyi bakacak kişi As'tı. "Gitme vakti."

"Anlamıyorsunuz. Larina buraya geldiğine göre vayemlerin sahipleri etrafında. Onlara doğru çekilecek, çekiliyor. Onlar iyi insanlar değil. Larina'ya zarar verecekler."

"Bu, benim sorunum." As ayağa kalkıp Sinyes'in karşısında durdu. Onlara bakıyordum, görüyordum ama fazlası yoktu. Görüntüler anlamsızdı.

Bu kadını görmek beni mahvediyordu. Sesini duymak kahrediyordu.

"Kalk," diye emretti As. "Kalk, kızını da alıp git buradan. O kulübende saklanmaya devam et."

"Oğlum..."

"Daha fazla konuşma," dedi sertçe. "Seni buradan sürükleyerek çıkarmamı istemiyorsan kendin git."

"Onun yanında olmalıyım. Bana ihtiyacı var."

"Söz hakkına sahip değilsin." As'ın ona dokunmak istemediği, kolunu kavramak için uzattığı elini yanına indirmesiyle anlaşılıyordu. "Yeirs!" diye kapıya doğru seslendi. Yeirs saniyeler içinde odaya geldi. "Bu kadını, kızıyla birlikte götür. İşleri bitti, bir daha buraya gelemeyeceklerinden emin ol."

"Hemen," dedi Yeirs ve birkaç adımda gelip Sinyes'i kolundan tutarak kolayca kaldırdı. Sinyes ona ihtiyacım olacağını, şimdi bile olduğunu ve yanında olmam gerektiğini söyledi. *Annemin bunu istediğini söyledi.*

Sesi de kendisi gibi kaybolunca kadar hareket edemedim. As yatakta yanıma oturup, elbisemin eteğinin üstünden yeniden dizimi sıktığında ancak başımı kaldırdım. "İyi olacaksın."

"İyiyim," diyebildim.

"Daha iyi olacaksın," diye ısrar etti. "O kadını da bir daha görmeyeceksin, tamam mı?"

"Tamam." Başımı salladım.

"Bana inanıyor musun?" Tekrar başımı salladım. "Hadi o zaman yemeğini ye ve eve gidelim."

"Meliv bizi bekliyordur, değil mi?" Bu sefer başını sallayan oydu. "Ametist muhtemelen beklemiyordur." Huysuz, tembel su atımı bıraktığım yerde, mutfakta, meyve kemirirken bulacağımdan emindim. As söylediğime güldü. Gülüşü gerilen bedenimi rahatlattı.

Her şeyi tekrar unuttum. Bacaklarıma bıraktığı tepsideki yemeklerle karnımı doyurdum. Yemek yerken öncesinde bir şeyler yemenin bile canımı yaktığını fark ettim. Sağlıklı olmanın nasıl hissettirdiğini unutmuştum ve şimdi yeniden sağlıklıydım.

Güçlüydüm. Ayakta durabilirdim. Ayakta durmalıydım.

As'la birlikte evden çıktığımızda ondan destek almama gerek duymayacak kadar güçlüydüm. Yürürken zorlanmıyordum, hızlı hızlı yürümek hatta koşmak istiyordum.

Sağlıklı olduğumda asla yerimde duramadığımı da hatırladım.

Arabada artık bana ait olduğunu düşündüğüm koltukta otururken yerimde duramıyordum. Yolun iki yanından geçenleri takip etmeye çalışıyor, kaçırdıklarım için arkaya dönüyordum. As giderken kullandığı yolu dönüşte kullanmamıştı. Şehrin bu kesimi daha sakindi. Ayaklanmanın izleri yoktu.

"Ne kadar ilginç bir araba," dedim ışıkta durduğumuzda kaldırımda giden bir araba dikkatimi çektiğinde. "Bizim at arabalarımıza benziyor ama değil de aynı zamanda."

As başını eğip baktığım yere göz attı. "Dondurma arabası," diye bilgilendirdi beni.

Ona baktım. "Dondurma arabası mı? Bizim at arabalarımızı atlar çekiyor, bu arabayı da dondurma dediğin şeyler mi?"

Dondurma bir çeşit hayvan mıydı?

"Dondurma yemedin mi daha önce?"

"Bizim oralarda dondurma avlandığını hiç duymadım."

"Dondurma avlanacak bir hayvan değil," diyerek ışıklara göz attı. Arabayı köşeye çekti. "Bekle, alıp geliyorum. Tadına bakarsın."

Arabadan inip hızlı adımlarla dondurma arabasının yanına gitmesini izledim. Arabayı süren adam ucu sivri, yukarı doğru genişleyen kabın üstüne kaşıkla beyaz bir şey ekledi.

Ha.

As avlanacak bir hayvan olmadığını söylediğinde, hayvanları avlamadan nasıl yediklerini düşünmüştüm ama dondurma bir hayvan değildi. Beyaz bir yiyecekti.

O yiyecek bir hayvanın pişmiş eti olamayacak gibi görünüyordu. Belki bir hayvanın göz akıydı. As arabaya binip, dondurmayı elime tutuşturdu ve vakit kaybetmeden aracı çalıştırdı. Tekrar yola çıktığımızda dondurmaya bakıyordum. "Sütten yapılıyor," dedi tereddütlü olduğumu görünce. "Denesene, tadı güzel. Fazla şekerli olduğu için pek sevmiyorum ama iyidir."

Ağzımı açıp bir ısırık almak için dondurmayı ağzıma yaklaştırdım. "Isırırsan dişlerin ağrıyabilir, soğuk." Uyarısıyla ağzım kapandı. Dilimin ucunu temkinlice dondurmaya değdirdim. Tadını azıcık alabildim.

Bu... Bu...

Yanılmadığımdan emin olmak için dilimin üstünü sürttüm bu sefer.

Hayır, yanılmıyordum.

Bu, hayatımda tattığım en güzel şeydi! Tatlı, sulu, serin. Sütün tadını da alabiliyordum. Hepsi bir araya geldiğinde ortaya çıkan şey dünyanın en lezzetli yiyeceğiydi.

"Beğendin mi?"

"As, bunu ne kadar uzun süre saklayabilirim?" diye sordum elimdeki hazineden gözlerimi ayırmadan. Biri ışıkta durduğumuzda açık pencereden uzanıp onu alabilirdi.

"Neden sordun?"

"Bitmesini istemiyorum." Göğsüme bastırasım vardı ama mahvolurdu.

"Şu bakışlara bak." Keyifle güldüğünü duydum ama dönüp bakmadım. "Erimeden bitir, daha sonra sana tekrar alırım."

"Gerçekten mi?" Bir anlığına ona bakmak gibi bir hata yapacaktım az kalsın. Tam da durmuştuk. Gözümü dondurmadan ayırmadan pencereyi kapatmaya çalıştım. "Bitirdiğimde yenisini alır mısın?"

"Ne zaman istersen alırım."

"Şimdi istiyorum."

"Önce elindekini bitir, doyumsuz kızıl."

"Çok pahalı mı?" diye sordum öyle olmamasını dileyerek. "Eğer pahalıysa bana aldığın kıyafetlerin bazılarını hatta çoğunu geri verip onların yerine dondurma alabiliriz."

"Sana istediğin kadar dondurma alacak param var," diyerek beni mutluluktan ağlatacak o haberi verdi. "Gerçekten o kadar çok sevdin mi?"

Devamını alacağını bilmenin sevinciyle dondurmamdan biraz daha aldım. "O kadar çok sevdim ki!" dedim dondurmanın ağzımdaki tadıyla resmen kendimden geçerek. "As sana iki defa kırgındım ya hani." Koltukta aşağı kaydım. "Bir kırgınlığım geçti."

"Ne dedin?" Duyduğundan emin olmak istercesine kepçe kulağını bana yaklaştırdı. "Bir kırgınlığın geçti mi? Dondurma aldığım için?"

"Bana daha önce yemediğim kadar lezzetli bir şey aldın," diye düzelttim. "Kırgınlığımı geçirmek için de değil, tadına bakmamı istediğinden. Üstüne bir de istediğim kadar alabileceğini söyledin. Bu, kırgınlığımı geçirdi. Bir kırgınlığımı. Diğeri hâlâ duruyor."

"Geri dönüp bir tane daha alayım?"

"Diğer kırgınlığımı geçirmek için başka bir şey yapmalısın. O da büyük bir kırgınlık." *Bu dünyada tadacağım en az dondurma kadar lezzetli başka yiyecekler de olabilirdi. Bu hakkımı saklamalıydım.*

"Anlaşıldı."

"Yine de hâlâ geri dönüp bana başka bir tane daha dondurma alabilirsin."

Hafifçe güldü. "Evde işimiz var şimdi, daha sonra dışarı çıktığımızda alırım."

"Evde ne işimiz var?" Dondurmamı yerken tüm sıkıcı şeylerden bahsetmesini mutlulukla karşılamaya hazırdım.

"Artık Direniş'tensin. Seni güçlendirmemiz gerekiyor. Bunun için seni eğiteceğim."

Bu kulağa sıkıcı gelmedi. "Nasıl bir eğitim? Fiziksel gücümü artırmak için mi?"

"Evet, hafif şeylerle başlarız. Zamanla gelişirsin. Başlarda çok iyi olmayı bekleme."

Ne kadar iyi olduğumdan haberi yoktu.

Onu şaşırtacağım anı düşünürken iyice keyiflendim. İyi olduğumdan bahsetmedim, dondurmamla ilgilendim. Bitirdiğimde neredeyse ağlıyordum. As o kabın da yenilebilir olduğunu söyleyerek beni kısa bir süreliğine tekrar mutlu etti ama *külah* dedikleri kabın tadını o kadar sevmedim. Tekrar dondurma yemek istedim. Bana daha sonra alacağına söz verdiğinden doyumsuzluk yapmamaya çalıştım.

Araçtan indiğimizde onu arkadan takip ettim. O sırada dondurma aldığı için mi gözüme bu kadar *iyi* göründüğünü düşünüyordum. Yanaklarım kızarırken bakışlarımı güçlükle sırtından ayırdım, sokağa çevirdim. Ona hayran hayran bakan başkalarının olup olmadığını merak ediyordum. Dondurma büyülü bir yiyecek olabilirdi, öyleyse benden başkasına böyle görünmezdi. Maalesef sokakta bizden başka kimse yoktu.

Bir kuş havada süzülüp As'ın omuzuna konduğunda, aklımdaki düşüncelere öyle dalmıştım ki kuş benim omuzuma konmuş gibi irkildim. As irkilmedi, yürümeyi bırakırken başını yana çevirdi. Kahverengi, güneş ışığının üzerinde dans ettiği, yumuşak görünen tüyleri olan küçük kuş As'a dikkatle baktı. Onun kaşlarını çatmasına hiç aldırmadı. Omuzunda yürüyüp yüzüne iyice yaklaştı. Başını öne uzatarak gagasını As'ın dudaklarına değdirdi, As afalladı.

Kuş hiçbir şey yapmamış gibi uçarak uzaklaşırken neşeyle öttü. Güldüm. Sanki bana ona hayran olan tek kişi olmadığımı kanıtlamak için gelmiş, geldiğinde As'ı öpmeden duramamış, sonra da kaçmıştı.

"Neredeyse başka bir hayvan tarafından seçiliyordun," dedim As kıstığı gözleriyle onun ardından bakarken.

"Meliv'in dişisi olmak için fazla küçük." Kuş gözden kaybolduğunda daha fazla o tarafa bakmadı, bana döndü. Hâlâ yürümeye başlamamıştı, birkaç adım atarak yanına gittim.

"Bana buradan senin dişin olmaya çalışıyormuş gibi geldi," diyerek eğlendim.

Belimden tutup beni kendine çekti. Aramızda azıcık kalan o mesafeyi kapatmış oldu. Bu kez afallayan bendim. As saçıma yüzünü sürterek "Hım..." diye mırıldandı. Başka bir şey söylemedi. Ben de söyleyemedim. Dilimi yutmuştum. Onun yüzündendi.

Yol boyunca da konuşamadım. Eve geldiğimizde Meliv bizi kapıda karşıladı, o zaman nihayet As'ın dikkati oğluna yöneldi. Bunu Ametist'i bulmak ve biraz rahat nefes alabilmek için bir fırsat olarak değerlendirdim ve onlardan uzaklaştım. Ametist'i mutfakta değil de oturma odasında uzanırken buldum.

Artık onu bırakmayı düşünmediğimden bu tembelliği konusunda bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Karnını ayağımla dürttüğümde homurdanarak gözlerini açtı. Bana "*Yine mi geldin?*" der gibi bakıp tekrar kapattı gözlerini. Rolleri değiştirmiştik. Başta peşimden ayrılmayan oydu, şimdi yanına geldiğim için surat asıyordu.

Onunla daha sonra ilgilenmeyi aklıma kazıdım.

As'ın odasına girdiğimizde beni burada eğiteceğini düşünüp telaşlandım ama o duraksamadan, odadaki diğer kapıya yürüdü. Kapının ardından başka bir oda çıktı. Ağzım açık bir şekilde peşinden gittim.

Odanın zemininde farklı bir halı vardı. Diğer halılara hiç benzemiyordu. Çeşitli aletler ve iki koltuk vardı. Koltuklar da farklıydı. Sırtımızı yaslayabileceğimiz bir yeri yoktu. Hiç rahat durmuyordu ve ufacıktı.

"Burası neresi?"

"İdman yapmak için bir oda."

Ona saf saf baktım. "İdman ne demek?"

Arkası dönüktü, sorumu duyunca başını bana çevirmekle yetinmeyip tüm vücudunu döndürdü. Gözlerini kıstı, dalga geçip geçmediğimi anlamaya çalışır bir hâli vardı. "İdman ne mi demek?"

"Evet, anlamını bilmiyor musun?" Cevap vermediğinde ayıplar gibi baktım. "As, anlamını bilmediğin kelimeleri kullanman hiç doğru değil. Yanlış kullanımında küçük düşebilirsin. Kim bilir ne demek idman? Uydu mu acaba buraya?" Koltuklardan birine oturdum.

Kaşının üstünü kaşırken güldü. "İdmanın ne demek olduğunu biliyorum Larina," dedi garip bir sesle. "Bilmemene şaşırdım ama sonra senin geri kafalı bir kızıl olduğunu hatırladım."

"Bir defalık kırgınlığı affetsem de hâlâ bir tane daha var," diye hatırlattım. "Bana geri kafalı diyerek hakaret etmeye devam edersen tekrar ikiye çıkacak."

"Tekrar dondurma alırım," dedi rahat rahat. Onu bu kadar kolay affedeceğimi düşündüğü için kızmalıydım ama dondurmanın tadı hâlâ damağımdaydı.

"O zaman sana bir kez daha kırgınım." Fazla hevesli görünmek istemesem de başaramamıştım. Koltukta öne kaymıştım, kabul ettiği gibi ayağa fırlamak için hazırda bekliyordum.

Hevesli hâlime güldü. "O öyle olmuyor. Dondurma almam için bana kırgın olduğunu uydurursun sürekli. Sonra uğraş dur."

Gözlerim dolu dolu oldu. "Ama ne zaman istersem alacağını söylemiştin."

"Alacağım ama dondurma alayım diye kırılıp durmazsan."

Çocuk gibi kandırıyordu beni. İşin ucunda dondurma olduğundan hemen kandım. "Tamam, iki olmadı."

Tekrar güldü. Zayıf noktamı bulmuştu, üstelik bu noktadan şu ana kadar haberim yoktu. Beni eğitecekti, onu eğitim sonunda devirmem için zayıf noktalarımı bilmemeliydi. Tam saldıracağım sırada dondurma arabası geçtiğini söylerse saldırıyı bir kenara bırakıp dışarı koşardım. Bunu yapabileceğimi tahmin etse de emin olmamalıydı. "İdman ne demek demiştin?" diyerek konuyu dondurmadan uzaklaştırdım.

Konuştukça daha çok canım çekiyor diye değildi hiç.

Sakalını kaşıdı. "Savaşçıların kendi kendini saldırıya hazırlaması olarak düşünebilirsin."

"Burada kendi kendini hazırlıyorsun o zaman." Başını salladı. "Beni de burada mı hazırlayacaksın?" Boğazının gerisinden onaylayan bir ses çıkardı. O ses omuzlarımı yukarı kaldırmama sebep oldu, ürperdim.

Başımı iki yana sallayarak kendimi toparladım. "Herkesi Direniş'te sen mi hazırlıyorsun?" Koltukların sırtı olmadığı için öne eğilmiş hâlde kalmıştım. Ellerimle koltuğun ucunu tutuyordum. Bacaklarımı salladım sabırsızca.

Bir an önce onu devirmek istiyordum.

"Hayır, eğitimi ben vermiyorum."

"Neden beni eğitiyorsun o zaman?"

Gömleğini yakasından tutup çıkararak yanındaki koltuğun üstüne bıraktı. Eğilirken hareket eden kaslarına baktığım sırada bir an her şeyi unuttum. Diyar'dan çıkan ölü gibi hissettim kendimi. "Jarlan'ın Kızılı'na özel hizmet," dedi vaatler içeren bir ses tonuyla. Kalbim hızlandı. Henüz eğitime başlamadan bu da neydi?

"Ne yapıyorsun?" Sesim çok ince çıkmıştı.

"Ne yapıyorum?"

Yüzüne bak Larina. Larina? Tamam, Meliv'in bıraktığı pençe izine kadar bakabilirsin ama sakın aşağı bakma. Daha önce yüzlerce gömleksiz savaşçı gördün, baldırları çıplak olanları da gördün. Neden ilk defa görmüş gibi davranıyorsun?

Hiçbiri As değildi. As'ı da daha önce böyle görmüştüm ama o zamanlar onu gördüğümde zaten yarı çıplaktı. Önümde kıyafetlerini çıkarmamıştı.

Acaba gömleğini giymesini rica edip tekrar çıkarmasını istersem çok mu belli ederdim?

Öğrendiğim görgü kurallarını hatırlayıp kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimi güçlükle yüzüne çıkardım. Göz göze geldiğimizde kaşlarını kaldırdı. "Önümde kıyafetlerini çıkarmamalısın," diye uyardım. "Hiç uygun değil."

"Gömlekle seni eğitemem."

"Pantolonun daha rahatsızdır."

"Haklısın, onu da çıkaracağım." Eli kemerine gittiğinde, bir çığlık atıp ayağa fırladım. Kemerini açmadan önce durdu.

"Önümde kıyafetlerini çıkaracak kadar edepsiz bir adamsın!" diye kızdım. "Bir hanımefendinin karşısında her zaman temiz, tertipli kıyafetlerle durmalısın. O kıyafetleri çıkartamazsın!"

"Hiç mi?"

Masum bir soru sandım. "Hiç." Simsiyah gözleri kurnazlıkla parladı. "Bu konuları konuşamazsın da!" diye bağırdım yanaklarıma ateş düşerken. Ellerimi kullanıp kendimi serinletemiyordum.

Bir hanımefendi olmak çok yorucuydu.

"Tamam, kıyafetlerimi çıkarmayacağım. Leydim nasıl isterse." Ağzım açılıp kapandı, hovardalığını aklım almıyordu. "Yine de pantolonumu çıkarmam gerekiyor leydim. Üstüme sonrasında şort geçireceğim. Beni bunu yaparken görmek istemiyorsan sen de bu sırada kıyafetlerini değiştirebilirsin."

"Kıyafetlerimi değiştirmek mi?" Şortun ne olduğunu sormadım çünkü terzihanede öğrenmiştim.

Mağaza. Terzihane burada mağazaydı.

Çok çirkin bir ad.

"Elbiseyle idman yapamazsın." Haklıydı ama babamla idman yaparken giydiğim bol pantolonlardan burada yoktu. "Tayt ve tişört almıştık sana."

Duraksadım. Taytı soğukta elbiselerin içine giymek için aldığımızı sanıyordum. "O kıyafetlerin uygun olduğundan emin değilim."

"Burada benden başka kimse yok." Biri ona asıl tehlikenin kendisi olduğunu söyleyebilir miydi?

Meliv neredeydi? İnsanı kendisinden habersizdi.

"Yine de..."

"Elbiseyle rahat hareket edemezsin." Karşısına öyle çıkmamı umursamıyor gibi davranıyordu. "Merak etme, kimseye söylemeyiz."

Her uygunsuz davranışımızdan böyle paçayı kurtarabilir miydik?

Bu sefer son olsun.

Kendime son bir defa izin verdim ve onu giyinmesi için yalnız bıraktım. Bu sırada odama dönüp dolaptan bir tayt ve tişört çıkarttım. Tayt bacaklarımı sardı. Tişört kısaydı, kalçalarımı bile kapatmıyordu. Tişörtü çıkarıp elbisemin altına giydiğim iç gömleğini tekrar giydim. Beyaz, ince gömlek dizlerimin biraz yukarısında bitiyordu. Tişörtten çok daha iyiydi. İnceliği kötüydü ama yapacak bir şey yoktu.

As'ın yanına gittiğimde kendimi rahatsız hissediyordum. Gömleğin kollarının avuçlarımın ortasına doğru çekiştirip parmaklarımla tuttum. As üstünde sadece siyah bir şortla benden daha kötü durumdaydı fakat rahatlığının birazı bile bende yoktu.

Beni daha fazla rahatsız etmemek için boğazını temizleyip bakışlarını kaçırdı. "Bir dahaki sefere benim tişörtlerimden birini giyersin," dedi pürüzlü bir sesle. "Bu gömlek kadar uzun olur, rahat edersin."

Başımı salladım ama bana bakmadığı için görmedi. "Önce bazı bilgilerden bahsedeceğim." Oturmamı işaret etti. "Direniş'teki işleyişle ilgili... Direniş'te altı mahzen var. Birinci mahzende en iyiler, altıncı mahzende en yeniler var. En kalabalık mahzen altıncı mahzen. Yukarı çıktıkça azalıyor. Ben direkt birinci mahzene emirlerimi iletiyorum, onlar benim kim olduğumu biliyor. Diğer mahzendekiler bilmiyor. Birinci mahzendeki herkesi sen tanıyorsun."

"Hepsini mi?"

"Evet, hepsini. Çok değiller zaten. Nero, Ovid, Reyna, Yeirs, Rozalin, Sinel."

"Sadece bu kadar mı? Sinel'in evinin birinci mahzenin evi olduğunu söylemiştin. Orada kapalı kapıların ardından başka sesler de duydum."

"Bazen Yeirs diğer mahzenlerden zor durumda olan birilerini iyileştirmek için eve götürüyor. Daha sonra ona o evi, o evde duyduğu her şeyi unutturuyor." Yeirs güçlü bir büyücüydü, hatta Direniş'teki en güçlü büyücü olmalıydı. As'ın cadı ve büyücü nefretine rağmen birinci mahzende olacak kadar iyiydi.

"Onlar Direniş'in en güçlüleri mi?"

"Evet, o yüzden birinci mahzendeler."

"Güçleri ne? Yeirs büyücü, Rozalin cadı. Peki diğerleri? Nero'nun boynuzları olduğunu ve bedeninin diğer yerlerinde de bu boynuzlardan çıktığını biliyorum ama bu onu nasıl güçlü yapıyor?"

"Nero'nun içinden çıkan o dallar, cadı deliliği olan Dirusa'nın güçlü büyüsünü içine hapsedecek kadar güçlü. O herhangi birini kendine hapsedebilir." As'ın güç tanımı farklıydı. Birilerini, en güçlüleri engellemek, en güçlülerden biri yapıyordu engelleyeni.

"Ovid şifacı değil miydi?"

"Ovid nefesi henüz durmamış herkesi yaşatabilir. Doğayla ilgili kimsenin bilmediği kadar çok şey biliyor."

"Doğayla ilgili bildikleri şifayla sınırlı değil, değil mi?"

"Direniş için kusursuz bir silah." Başının yukarısındaki demire asıldı, kollarından güç alarak bedenini yukarı kaldırdı. Kolayca aşağı indirirken "Silah demişken... Reyna'nın silah kullanımındaki yeteneği tartışılmaz," demeyi ihmal etmedi.

Reyna'nın başka bir gücü daha vardı ama ondan bahsetmedi. Reyna'yı birinci mahzene gücünden çok yeteneği için mi almıştı?

"Sinel?"

"Sinel akan parayı yönetir, Direniş'in giderleriyle ilgilenir. Direniş'tekilerle ilgilenir, herkesle ilgilenir." *O herkese sen dâhil misin?*

"En iyileri seçerken standartların düşükmüş," diye burun kıvırdım. "Parayla ilgilenmek, birileriyle ilgilenmek çocuk oyuncağı."

"Hadi ya," dedi yere zıplarken. "Peki, Sinel'in aynı anda birden çok kişiyi alt edebileceğini söylesem?"

"Bunu ben de yapabilirim." Kaşlarını kaldırdı. Bu, sürpriz olacaktı. "Ben kaçıncı mahzendeyim şimdi?"

"Orası karışık." Burası, tereddüt etmeden birinci mahzende olduğumu söylemesi gereken yerdi. Ona gücenerek baktım. "Beni tanıyorsun, bu yüzden birinci mahzende olmalısın ama güç konusunda..."

"Ben güçlüyüm."

"Öylesin," dedi itiraz etmeden ama yeterli değildi.

"As, gerçekten güçlüyüm hatta seni kolayca alt edebilirim." Ona meydan okuyarak karşısına dikildim. "Sis'e dönüşmezsen karşımda hiç şansın yok."

"Hadi ya." Hareketlerim onu eğlendiriyordu. "Beni pataklayabilir misin?"

"Benimle dalga geçtiğin için bunu çok fena istiyorum." Saçlarımı tokam olmadığı için kendi bir tutamıyla topladım. Bir ayağımı arkaya atıp kollarımı yüzümün hizasında kaldırarak ani darbeden korumak için hazır tuttum. "Başlayalım mı?"

Vücudumu doğru savunma pozisyonunda tutmam ilgisini çekti. Gözlerinin kısılmasından keyif aldım fakat "Isınmadın," diyerek beni hayal kırıklığına uğrattı.

"Yeterince sıcak hissediyorum." Bahsettiği şey bu değildi, güldü.

"Demek istediğim kaslarını canlandırmalıyız. Aniden sert hareketler yaparsan incinebilirsin."

"Biliyorum ama birilerini pataklamam gerektiğinde onlara bir dakika beklemelerini mi söyleyeceğim As? Isınmak için zamanım olmuyor ki gerçekte." İkna olmadı. Yaralanma ihtimalim, henüz iyileşmişken onu rahatsız etti. "Merak etme, kısa sürecek," diyerek ısrarcı oldum. "Seni hızlıca yeneceğim."

"Demek öyle."

"Başlayalım," dedim biriken heyecanımla. Onunla inatlaşmaya devam edersem bu, tüm günümüzü alırdı.

"Kendini zorlama," diye uyardı en sonunda kabullenerek. Hızlıca başımı salladım. "Önce selamlaşalım," dediğinde kanım kaynadı. Kollarımı indirip selamlaşmak için yaklaştım.

As elini boynumun yanına yaslayıp eğildi. Şakağımda dudaklarını hissettim. Beni şakağımdan öpüp geri çekildi.

"Başla bakalım," dedi dudaklarını hâlâ üstümde hissettiğimden bihaber. Başımı iki yana sallayarak savunma pozisyonuna döndüm.

İlk yumruğumu attığımda kurtuldu ama hızından etkilendi. Bir yumruk daha savurdum. Yüzüne değil de omuzuna isabet ettirmek istemiştim, yumruğum omuzuna hafifçe sürtündü.

Kollarımdansa bacaklarım daha güçlüydü. Bacağımı gerip tekme atmak için döndüm. As ayak bileğimi eliyle iterek tekmemden kurtuldu. Savunmadan öteye gitmiyordu, hamle yapmıyordu. "Neden karşılık vermiyorsun?"

Beni hâlâ hafife aldığını düşünüp sinirlenmiş ve nefesini kesecek doğru noktaya yumruk atmıştım. Bu sefer kaçamayıp darbenin etkisiyle bir adım geri gitti. "Karşılık veriyorum," dedi ve öylesine bir yumruk savurdu. Bana çarpsa bile canımı yakmayacak kadar şiddeti düşüktü.

Karşılık falan vermiyordu. Tahmin ettiğimden de kısa sürecekti. Öfkeyle kaburgalarının altına bir tekme attım ve üstüne atladım. Onu tekmeyle afallatmadan direkt atlasaydım beni üstünden fırlatabilirdi ama toparlanmasına fırsat tanımadım. Birlikte yere düştük, o altta kaldı.

Ellerimi başının iki yanından yere bastırdım. Normalde ellerini saldırmaması için engellerdim ama As'ın elleri belimdeydi. "Hakladım seni," dedim nefes nefese. Saçlarım dağıldı; yüzüne, boynuna, göğsüne, kollarına dağıldı. Çıkarmayı unuttuğum inci kolyem de saçlarım gibi ona değiyordu.

As belimdeki ellerinden birini yanağıma yasladı. "Evet," diye kabullendi. "En başından beri."

Gözleri yakından çok daha karanlıktı. O karanlığın içinden göz bebeği kendini belli ediyordu. "Göz rengin simsiyah ama göz bebeğini ayırt edebiliyorum," derken buldum kendimi. "Sanki siyah dumanların onun etrafını koruyucu bir kalkan gibi sarmış. Yok etmemiş, yutmamış. Orada, korunuyor."

As bana saçmaladığımı söylemedi. Ben konuşurken bakışlarını dudaklarıma düşürdü. Simsiyah gözlerinde kızıl bir ateş yandı. O ateş ruhunu yaktı.

Başımın ona doğru eğildiğini hissettim. Yanağımdaki eliyle bunu o mu yapıyordu yoksa ben mi kendi isteğimle eğiliyordum?

Burunlarımız birbirine değdi. As sertçe yutkundu. Âdemelmasının hareket ettiğini görmedim, gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. O gözlerime değil, dudaklarıma bakıyordu. Sonraki yutkunuşu daha sertti. Başı yerden ayrıldı. Nefesini dudaklarımda hissedip titredim. Gözlerim kapandı.

Gözlerimin önüne düşen karanlıkta gördüğüm kâbus oynadı. As'ın beni öptüğü, öperken Sis'e dönüştüğü kâbus...

Dudakları dudaklarıma değmeden başımı yana çevirdim. Dudakları yanağıma dokundu. "Yapamam," diye fısıldadım. "As... Üzgünüm."

Yanağıma sürtünen dudaklarının arasından çıkan sert, hızlı nefeslerinin sebebi bendim. Başının iki yanından yere yasladığım ellerimden güç alıp geri çekilmeliydim ama dirseklerim bükülüyor, terleyen avuç içlerim yüzünden ellerim kayıyordu. Orada, öylece kalmıştım. Karnının

üstünde, birbiriyle yarışan nefeslerimiz yüzünden göğsüm onun göğsüne çarparken...

As yanağımdaki dudaklarını şakağıma kaydırdı. Şakağımdan öptüğünde diğer yanağıma yaslı eli de boynuma düşmüş, ısınan tenimde soğuk parmaklarıyla buz yanıkları bırakmıştı. "Bana hâlâ bir defa kırgındın, değil mi?" diye sordu usulca. Başımı sallayarak cevap verdim, gözlerim saçlarımın uçlarının değdiği gerilmiş boynundaydı. Saçlarımın cansız olmasına sevindim gizlice. Sebepsiz bir sevinç değildi, dudaklarının ve ellerinin dokunuşu beni fazlasıyla mahvetmişti. Daha fazlasını kaldıramazdım. "Artık ödeştik," dedi serçe parmağı omuzumla boynumun birleşimini okşarken. "Şimdi ben de sana bir defa kırıldım güzel kızılım ve ödeştik."

"Bana kırıldın mı?" Nedenini sorsam daha çok kırılabilirdi, başka bir şey soramadım.

"Kırıldım." Dudaklarını şakağımdan çekti. "Beni reddederek kırdın."

"As..."

Konuşmama izin vermedi. Boynumdaki elini belime indirdi. Beni üstünden kaldırıp yana koydu. "Odana gitsen iyi olacak," dedi benden önce ayağa kalkıp giderken.

Arkasından baktım.

Odasına geri dönmesi için benim çıkmamı bekleyecekti. Dağılmış bir şekilde ayaklanmaya çalıştım. Kendi odama geçerken onu görmedim. Odasına geçtiğini de görmedim. Yine kapısını aralık bıraktı ama beni içeri davet etmediğini bildiğimden yanına hiç gitmedim.

Akşama doğru toparlanıp odamdan çıktım. Oturma odasına geçtim onu görebilme umuduyla. Onu görmedim.

Odamın kapısını onun yaptığı gibi aralık bırakmıştım ama gelmemişti. Onu kırdığımı, böylelikle ödeştiğimizi söylüyordu ama ödeşmemiştik.

Onu öpmek istemiştim, çok istemiştim ama korkmuştum. Kontrolünü kaybedip etrafımı tekrar sarmasından korkmuştum. Etrafımı sarmasının ne kadar acı verici olduğunu biliyordum. O acıya tekrar katlanamazdım.

Oturma odasında As'la konuşmayı beklerken Meliv'le konuştum. Ona insanıyla aramızdakilerden bahsetmedim. Utanıyordum.

Onu reddettiğimden mi yoksa beni neredeyse öpeceğinden mi?

Belki de ikisinden.

Meliv'le konuşarak aklımı dağıtmayı amaçlamıştım. Düşüncelerim peşimi bırakmadığında pes etmeyip, onunla oynayarak amacımı

gerçekleştirmek istedim. Görünmez bir köpekle konuşmak gibi oynamaya çalışmanın da kolay olduğunu düşündüm ancak öyle olmadı. Dev olması işleri daha çok zorlaştırdı. Bir an dengemi kaybettim ve popomun üstüne düştüm. Popomun üstüne düştüğümde sol el bileğim sandalyenin ayağına çarptı. Bileğimde bir sızı hissettim.

Canım yanmıştı. Bileğimi göğsümün hizasında kaldırıp baktım. Bir şey görünmüyordu ama canım yanmıştı. "Meliv, gördün değil mi?" dedim yan tarafa, Meliv'in nefesinin geldiği yere dönerek. "Bileğimi çarptım." Sesim titriyordu, Meliv havladı. "Bileğim acıyor," dedim gözümden akan bir damla yanağımda kendi yolunu bulurken. "Ağlayabilirim, değil mi?" Meliv tekrar havladı, nefesi yanağımdaydı. Kucağıma çıkıp kendini bana sevdirerek acımı unutmamı sağlayacaktı.

Dizlerime kendime çekip buna izin vermedim. Acımı unutmayacaktım. Bileğim acıyordu, acısın istiyordum.

Başımı dizlerime yaslayıp yüksek sesle ağlamaya başladım. Bileğimi hâlâ havada tutuyordum. Neden ağladığım anlaşılmalıydı. Başka bir şey için ağlamıyordum ki bileğim için ağlıyordum.

Çok acımıştı. Acısı geçmiyordu. Hem de hiç geçmiyordu.

"Larina?" Yüksek sesli, neredeyse bağırarak ağlamam yüzünden As'ın bana seslendiğini geç fark ettim. Başımı kaldırıp ıslak gözlerimle ona baktığımda çoktan yanıma diz çökmüş, elini bacağımın yanına koymuştu. "Ne oldu?" dedi peri tozlarının döküldüğü sesiyle.

"As..." Dudaklarım titredi, ağlamayı bırakmadım.

"Söyle yavrum, niye ağlıyorsun?" Yüzümü ellerinin arasına alıp gözyaşlarımı silmeye çalıştı. O da ağlamayı bırakmamı istiyordu ama benim ağlamaya ihtiyacım vardı. Neden anlamıyordu? Bileğim acıyordu.

Kolumu uzatıp ona bileğimi gösterdim. "Bileğimi sandalyenin ayağına çarptım," dedim kesik kesik. "Çok acıyor." Daha yüksek sesle ağladım. "Çok canım yanıyor."

Elimi tuttu, başını eğip bileğimin üstüne dudaklarını bastırdı. "Geçti mi?" diye sorduğunda ağlamaktan nefesim kesilmişti. Konuşamadım.

Annem de acıyan yerlerimden öperdi. Annem artık yoktu.

Dizlerime sardığım kolumu geri çekip elimi göğsümün ortasına bastırdım. "Geçmiyor hiç," dedim güçlükle. "Bileğim çarptığında acıyacağını biliyordum, bekliyordum ama beklemem acısını azaltmıyor. Azalması gerekiyor ama hiç azalmıyor. Niye azalmıyor As? Hep mi ağrıyacak? Bekliyordum... Acımamasını umut ediyordum ama bekliyordum. Hazırlıklıydım yani. Anlıyor musun beni? Niye geçmiyor? Bekliyordum..."

"Gel buraya," dedi boğuk, duygu dolu bir sesle. Arkaya doğru devrilirken beni de kollarımdan tutup üstüne çekti. Bacaklarının üstüne oturttu beni. Yüzümü boynuna gizledim, ellerim ikimizin arasına sıkıştı. Eli omurgam boyunca yukarı aşağı yavaşça hareket etti, sırtımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalıştı. "Geçecek," dedi saçlarımı öperken. "Çok zor olacak ama geçecek. Ben buradayım. Benimlesin, seni sımsıkı tutuyorum. Asla bırakmayacağım."

"Anlıyor musun?" dedim gömleğinin kumaşına asılarak. "Konuşmadığımda anlıyordun. Şimdi konuşuyorum ama dile getiremiyorum. Anlıyor musun yine de?"

"Anlıyorum." Dizlerimi iki yanından yere bastırmıştım, beni biraz daha yakına çekti. "Anlıyorum ve geçecek diyorum. Her şeyini anlıyorum, hissediyorum. Seni fark ediyorum. Gözlerim hep sende. Her şeyinle etrafımdasın. Beni sardın. Sende boğuluyorum." Saçlarımın altından ensemi buldu. Soğuk parmakları terlemiş ensemi serinletmedi. Soğuktu ama sıcak hissettiriyordu. Çok sıcaktı. Buz yanığı bırakan dokunuşları vardı. "Sende boğuluyorum ve bundan keyif alıyorum *göz bebeğim*. Ağla istediğin kadar. Burada, seninleyim. Hiçbir yere gitmiyorum."

18

Kollarında ağladığım adamdan başka kimsem yoktu.

Yabancı bir yerdeydim ama yabancın kollarda değildim. As Valor Jarlan artık benim için bir yabancı değildi. Kendime yabancıydım, bana olanlara yabancıydım ama dokunuşlarına aşinaydım. Huş ağacının teninin ferah kokusuyla yıkanmış isli özü, gözyaşlarımla ıslattığım boynundan yükseliyor, bana evimi hatırlatıyordu.

Evimden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Annem ve kardeşim yoktu, kulübemiz yıkılıp yakılmış, anılarımızı benden almışlardı. Anılarımla yetinmemiş, ailemi de almışlardı. Ne bırakmışlardı? Hiçbir şey. Yaşıyordum ama annem sebep olmuştu.

Elimde kalanı kendi kendimden almamı engelleyen şey buydu. Ölmek kolay olandı, ölüm beni kanatlarının altına almak için bir köşede bekliyordu. Annem ölmeme izin vermemişti, çok büyük bir karşılığı olmuştu. Başka bir evrene gelmiştim ve ölüm peşimden gelmişti. Ona sürükleniyordum fakat burada beni yaşatmak için inatçı biri daha vardı. Beni yaşatmak için ölüme yaklaştırmış, canımı çok yakmıştı ama ölmeme izin vermiyordu.

Kollarında ağlarken buna hiçbir zaman izin vermeyeceğini biliyordum. Annemin başlattığı şeyi o sürdürüyordu. Beni yaşatıyordu. Ölmek geliyordu içimden, ölesim vardı ama yaşamak zorundaydım. *İki annem de beni yaşatmak için diri diri yakılmıştı, ölmem bencillikti.*

As ne kadar çok ölmek istediğimi biliyordu. Ona söylemiştim ama söylemesem de gözlerimdeki vazgeçmişliği görmüştü. Görmüş ve bana yaşamam için sebep vermişti. Sebebi mantıksızdı, hayata tutunmam için uydurulmuştu. Büyü yapmayı bilmeyen, cadı olduğunu yeni öğrenmiş biri ne işine yarardı?

Ona tutunmam içindi sözleri. Ona tutundum. Tutunacak başka bir şeyim yok diye değil, tutunmak istediğimden. İstemesem ondan da kendimi geri çekebilirdim ama istiyordum. Buraya geldiğim anda, kendimi kollarında bulduğum adamın kollarında kalmak istiyordum. Kollarında güvende hissediyordum.

Kalbimde ailem için ayırdığım yer yanmış, sönmeyen ateşiyle canımı yakmaya yemin etmişti. Annemin beni yaşatmak için yanması kalbimi ateşe vermişti. As ben kollarındayken soğukluğuyla ateşin acısını hafifletiyordu. Bana odak oluyordu, kollarındayken acı benden uzaklaşıyordu.

Ağlamamı durdurmadı hiç. Beni anladığında ağlamam dursun diye uğraşmadı. İçimden geldiği gibi ağlamama izin verdi. Beni sımsıkı kucaklayıp sığınağım oldu. Etrafımı sardı, sarışında can yakan hiçbir şey yoktu *çünkü As'tı, Sis değil.*

Gözlerim isyan edene kadar ağladım. Gözyaşlarımın durduğu noktaya kadar ağladım. İçimde öyle çok gözyaşı birikmişti ki dakikalar az kaldı. Orada, As'ın kollarındayken belki saatlerce ağladım. Bacaklarının üstünde oturuyordum, bacaklarının ağrıdığını söylemedi. Başımı boyun girintisinden çıkarmadığımdan boynu terledi, ikimizin arasına sıkışan ellerimle gömleğinin kumaşını kavramış ve gömleğini buruşturmuştum. Bıkkınlık dolu bir nefes aldığını duymadım bile.

İhtiyacım olan o ana sahiptim.

Buraya geldiğim ilk günlerde, henüz onun yanından ayrılmamışken beni götürdüğü avlak bekçisinin kulübesine benzer kulübede, o tozlu koltukta içim çıkana kadar ağlamak için gitmesini beklemiştim. Sesimi duyurmadığımdan As gidince kendi kuytumu bulup ağlamayı planlamıştım. O gitmişti, ben ağlamıştım. Şimdi buradaydı, yine ağlıyordum.

As, benim aydınlıktaki kuytumdu.

Saçlarımı terleyen ensemden ayırıp serinlemem için havada tuttu. Bana aldığı tokayı en son bileğinde görmüştüm, gömleklerinin uzun kolları yüzünden hâlâ orada tuttuğunu bilmiyordum. Saçlarımı kirlendiği için kullandırtmadığı tokayla topladı. Uzunluğundan dolayı yine enseme dökülen saçlarımın tenime yapışmasını, elini oraya koyarak engelledi. Ensemden başlayan ürperti omurgam boyunca ilerledi, sırtım dikleşti, tüylerim diken diken oldu.

Başımı boynundan ayırıp yüzüne baktım. Bacaklarının üstünde oturduğum için başımı kaldırıp ona bakmıyordum. Yüzlerimiz arasındaki mesafe çok azdı. Bugün onu yere düşürdüğümde beni öpmek için yaklaştığı sırada, başımı çevirerek, dudaklarının yanağıma sürtmesini sağlamadan hemen önce de bu kadar mesafe vardı. Gözlerim kapalıydı fakat dudaklarıma çarpan sert nefesleri sayesinde ne kadar yakın durduğunu anlayabilmiştim. O zaman da bu kadar yakındı.

As ensemdeki eliyle başımı nazikçe geriye çekti. Aramızdaki mesafeyi artırdı. Bana bu kadar yakından bakmak istemedi.

Çok ağlamıştım ama biraz da bunun için ağlayamaz mıydım?

"Biraz rahatladın mı?" diye sordu hiçliği andıran gözlerini gözyaşlarımın ıslattığı gözlerimden ayırmayarak. Gözlerim koyu kahverengiydi. Kıyafetlerin ıslandığında, renginin koyulaşması gibi gözlerimin renginin de koyulaşıp koyulaşmadığını merak ettim. Onun gözleri kadar siyah olabilir miydi? Hayır, *simsiyah.* Sanırım bu mümkün değildi. Gözlerinin ulaştığı siyahlığa ulaşamazdı.

Aramızdaki mesafeyi artırmasını düşünmemek adına dizdiğim düşünceler yüzünden ona cevap vermemiştim. Adım dudaklarının arasından çıktı. Adımı duyunca nasıl söylediğini görmek için bakışlarımı dudaklarına indirdim. Neden böyle söylediğini öğrenmek konusunda hevesliydim. Sesinden miydi, söyleyiş şeklinden miydi? Yoksa As olmasından mıydı?

"Konuşmayacak mısın?" Dudaklarını izliyordum. Dillerinde etkileyici bir şeyler vardı. *Dilimizde, bu dil benim de dilimdi.* Harflerin bazıları konuşma arasında kayboluyor, bazıları boğazdan çıkıyordu. Boğazdan gelen bazı derin sesleri çıkarmak zordu. Dili bilsem de bu sesleri çıkarmakta zorlanıyordum ve aksanım bozuktu. O sesleri çıkarırken dilinin ağzının içinde nasıl kıvrıldığını görürsem zamanla bozuk aksanımdan kurtulabilirdim.

Adım bu dildendi. Bir İskoç adı değildi ancak yıllarca İskoçlardan adımı duymuştum. As kendi dilinde, bizim dilimizde, doğru şekilde telaffuz ediyordu. Bu yüzden mi farklıydı?

Diğerleri de adımı doğru şekilde telaffuz etmişlerdi. Hiçbirinin söyleyişi As'ınki gibi olmuyordu.

"Larina," dedi bir kez daha. Gözlerine bakmamı ve konuşmamı bekliyordu. Ellerimin arasında sımsıkı tuttuğum gömleğini bırakıp gözlerine baktım. "Bir şey söyle," diyerek beni yönlendirmeye devam etti.

Başımı salladım, havada tuttuğum ellerimle bulanık bakışımı düzeltmek için gözlerimi ovdum. Bunu söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken uzun bir süre yaptım. En sonunda As ellerini bileklerime sarıp ellerimi gözlerimden çekmek zorunda kaldı. Gözlerimi açtığımda görüşüm netleşmemiş, daha kötü olmuştu.

Sessizce konuşmamı bekledi. "Bileğim hâlâ sızlıyor." Sesim pürüzlü ve kısık çıkmıştı. Tutuşu bileklerimi hiç acıtmıyordu ama sızladığını söylediğimde bir bileğimi kavramayı bıraktı. "Acısı azaldı," diye devam ettim. Kavramayı bıraktığı bileğimi dudaklarına yaklaştırdı, yavaşça öptü. "Biraz daha azaldı," derken buldum kendimi. *Öptüğü bileğimin sandalyenin ayağına çarptığım bileğim olmadığını bile bile.*

Elimi dudaklarından uzaklaştırıp, hiçbir şey söylemeden bana bakarken, ne beklediğini merak ettim. Daha fazla merak ettiğim şeyse düşündükleriydi. As'a hâlâ onun birkaç düşüncesini duyabildiğimi söylememiştim. Bunun rahatsız etmesi gerekiyordu ama rahatsız olmuyordum. O, beni anlıyordu. Düşüncelerimi duymaya ihtiyacı yoktu, onu anlayabilmem için birkaç düşüncesini duymam adildi. O düşünceleri duyduğum hâlde anlayamadığım çok şeyi vardı.

Bacaklarını bir an hareket ettirdiğinde etrafımı fark ettim. Hâlâ bacaklarının üstünde oturuyordum. Meliv ben ağlarken yanımızdan gitmemiş hatta bütün gün yere uzanıp tembel tembel bir şeyler atıştıran Ametist de buraya gelmişti. Tamamen devrilmemiş, yere oturup mor gözlerini üstüme dikmişti. İyi olduğumdan, daha doğrusu yaşadığımdan emin olmaya çalışıyordu. Yaşadığım sürece yaşayacaktı, beni seçmişti.

Bu seçimden duyduğu pişmanlığı göstermekten çekinmiyordu.

"Yaşıyorum," diyerek onu çok önemli işine dönmesini sağlamayı amaçladım. Bir homurtu çıkarıp, ayağa kalktı ve kuyruğunu sallaya sallaya gitmeden önce kafasıyla kafamı itti.

Elim burnunun değdiği yere gitti. "As gördün mü?" diye sordum gözlerimi büyüterek. "Yine kafamı itti. Hep böyle yapıyor."

Elimin yanına elini koyup iki parmağıyla saçlarımı okşadı. "Acıttı mı?"

"Hayır ama gurur kırıcı." As'ın, Ametist'in burnunun değdiği tam o noktayı okşaması için elimi indirdim, As da elini saçımdan çekti. Surat asıp elini tekrar oraya götürmemek için elbisemin eteğini kavradım. "Onu cezalandırmalıyım. Cezalandırabilir miyim?"

"Neden bana soruyorsun?"

Duraksadım. Haklıydı, Ametist'le aramdaki bağda söz sahibi değildi. "Cezalandıracağım," dedim kararlı bir sesle. "Çok asi, söz dinlemiyor. Kesinlikle cezalandırmalıyım."

"Aklında ne var?"

"Üzümlerini alacağım." Güler gibi bir ses çıkardı. Dudağı hafifçe kıvrılmıştı. "Gülme, üzümün tadını seviyor. O kadar yiyeceğin arasından gittiğini mutlaka fark edecek."

"Sonra da büyük bir hata yaptığını fark edip üzüm yemek için asi olmayı bırakacak?" Tahminini alaylı bir şekilde dile getirmiş olmasaydı onu hevesle onaylardım ancak bunun olacağına inanmıyordu.

"Bir anda olmasını beklemiyorum ama zamanla yola gelecektir." Ametist'in evde olması çok tuhaftı. Normal bir at olsaydı evi mahvetmişti ama tüm huysuzluğuna rağmen bir beyefendiydi. "Burada

onu eğitebileceğim bir alan yok, başka nasıl cezalandırabilirim? Sen Meliv'i cezalandırınca ne yapıyorsun?"

Başını yana çevirip orada olan oğluna baktı. "Ondan başka kimsem yoktu," diyerek onu okşayıp Meliv'in memnun homurtularının kulağıma dolmasını sağladı. "Cezalandırmakla işim olmadı. Daha çok ödüllendirdim." Aklından geçeni duymam diğerleri kadar beklenmedikti. "*Kendi isteğiyle yanımda kalması için.*"

Ondan başka kimsem yoktu. Yoktu.

Bana bu kadar iyi davranmasının, benimle böyle bir özveriyle ilgilenmesinin sebebi de kendi isteğimle yanında kalmam için miydi? As, Meliv'in yanında kalmasının sebebini onu ödüllendirmesi olduğunu sanıyordu. Evet, sanıyordu.

"Seni seviyor," dedim; As, Meliv'in yumuşak tüylerini dalgın dalgın okşarken.

Gözlerini bana çevirmedi, çenesinde bir kas seğirdi. "Beni kimse sevmez," dedi lakayıt bir tavırla.

Biri onu buna inandırmıştı.

Reyna'nın, etrafındaki herkesin ondan korktuğu için yanında kaldığını söylediğini unutamıyordum. As kimsenin onu sevebileceğine inanmıyordu. Meliv'in bile kendisini sevdiğini düşünmüyordu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Yüzünü bana çevirmesi için yakasına yapışmalıydım. Onu anlamak yeterince zordu, gözlerini görmeliydim.

"Sevilmeye değer bir yanım yok." Meliv havladı, onu okşamayı bıraktı. Elini çekti ama bakışlarını çekmedi. İlk defa baktığı yerde benim gibi boşluk gördüğünü düşündüm. Meliv'i görmüyordu. "Canavarı sevmez, alt etmeye çalışırsın. Savaşır ve kazanırsan kölen yaparsın Larina. İşine yarar. Kaybedersen de sen onun işine yararsın."

Öne doğru eğilip ellerimi omuzlarına koyarak ona yaklaştım. *Daha fazla yaklaştım.* Ellerimi yanaklarına koyup yüzünü bana çevirmek istemiştim ama bunu yapacak cesaretim yoktu. Babam dışında bir adamın sakallarını avuçlarımda hissetmemiştim.

Omuzlarına baskı uyguladığımda bana döndü. Gür kirpiklerinin ardındaki bakışlarında barınan güce karşı çok savunmasızdım. "Yanılıyorsun," dedim hafif, anlamsız bir telaşla. "Meliv seni sevdiği için yanında kalıyor. Sevilecek birçok yanın var. Sevilmeyi hak ediyorsun. Sevgiyi hak ediyorsun." Alnına düşen kıvırcık tutama kaydı gözlerim. "Bana Meliv'in beni sevdiğini söylemiştin. Beni sevdiğine inanıyorsun ama seni sevdiğine inanmıyor musun?"

Soruma cevap vermedi. Ellerimi omuzlarından aldı. Ona dokunmamı, yaklaşmamı engelliyordu ama bacaklarında oturuyordum. Derken bu sorunu da çözdü. Benimle birlikte ayağa kalktı. Artık karşısında duruyordum, ona bakmak için başımı kaldırdım. Ellerini belime koymuştu, oradan çekti. "Uyuyacak mısın?" diye sordu. "Geç oldu."

Ağlarken yok ettiği mesafeler sakinleşmemle geri gelmişti. "Evet," dedim bakışlarımı boynuna düşürerek. Oturma odasının aydınlatmasının altında boynu parlıyordu. Orayı gözyaşlarımla ıslatmıştım. "Teşekkür ederim."

Boynunu kaşıdı. "İyi geceler," diyerek onu konuşma zahmetinden kurtardım. Bana onu reddettiğimde ödeştiğimizi söylemişti ama bu ödeşmek değildi. Hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Benden uzak duruyordu.

Ben ağlarken gardını indirmişti ama o kadardı. As, "*buralarda bir yerde, benim için biri var*" hissini bu dünyaya geldiğimde kaybetmeme izin vermemişti. Buralarda bir yerde, benim için biri vardı ama o biri kırgındı.

Odama geçtiğimde kapıyı tamamen kapattım. Onun açık kapısı davet değildi fakat benimki öyleydi. Kapıyı kapattığımda odasına daha rahat gidecekti.

Elbisemi çıkarıp bez ayakkabılarımı tekmeleyerek iç gömleğimle kaldım. Dolabın aynasından yansımama bakarken gözlerimin şişliği, burnumun ve yanaklarımın kızarıklığı, dişlerimle kanattığım dudaklarımdaki kurumuş kan lekeleri gözüme çarpan ilk şeylerdi. Saçlarımı toplayan tokayı çıkarıp bileğime taktım, kızıl tutamlar omuzlarımdan aşağı döküldü. Dudaklarım keyifsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Saçlarımın asıl rengi kızıl değildi. Kaşlarımın rengi saçlarımın aksine açık kahverengiydi. Bedenimin diğer bölgelerindeki tüylerle aynı renkteydi. İç gömleğimi de çıkarıp iç çamaşırlarımla ve inci kolyemle kaldım. İşkencelerin izi tenimden silinmişti ama ruhuma kazınmıştı. Ayak bileğimdeki kemikte kalan yanık izi dışında geriye bir şey kalmamıştı. Sağ bacağımda, Ametist'in bıraktığı mor izde parmaklarımı gezdirdim. İze dokunurken bacaklarımın inceldiğini gördüm. Belim de incecik olmuştu. Kilo vermiştim. Ne kadar sağlıklı olursam olayım, boyum uzun olduğu için kilo vermek bedenimin hasta görünmesine sebep oluyordu.

Kız kurusu olmamın bir sebebi de buydu. Uzun boylu olmam erkeklerin hoşuna gitmiyordu. Ufak tefek kızları seviyorlardı. Ne kadar uzun boylu olurlarsa olsunlar, kadınlarının yanında daha güçlü görünmek isterlerdi. Onların aksine uzun boylu olmayı seviyordum çünkü çok işime

yarıyordu. Atı hızlı sürmem için kısa boylu olmam iyi olabilirdi ama yine de erkeklerden kısa olduğumdan avantajlıydım. Kadınlarla yarışmıyordum.

Babam savaşçılarını eğitirken eğitimlerine beni de katmıştı. Erkekleri yendiğimde egolarını sarsmıştım. Babamın yanındayken bana bir şey söyleyemeseler de arkamdan çok atıp tutmuşlardı. Kendi aralarında beni aşağılamışlardı. Aşağılamaları kulağıma gelmişti, üstünde durmamıştım. Beni üzen tek şey annemin, babamla olduğu gibi aşk dolu, mutlu bir evliliğe sahip olacağıma inanması ve bunu umut etmesiydi.

Keyifsiz gülüşüm genişledi. O dünyada ufacık bir şansım varsa da bu dünyada o da yoktu. As evliliğin bin yıl öncesinde kaldığından bahsetmişti. Evlenmem mümkün değildi.

Hem buralarda bir yerlerde benim gibi geri kafalı biri varsa da birbirimizi bulmamız çok zordu. Bulsak da beni, bir erkeğin evinde şaperonu olmadan kalan ve o erkekle uygunsuzca yakınlaşmış birini istemezdi. Hoş, ben onu istemiştim de onun beni istemesi kalmıştı. Öyle birinin olmaması da başka bir detaydı.

Annemin benim için hayal ettiği şeylerden sadece yaşamam gerçekleşecekti. Çocuklarım olmayacaktı. Çocukları severdim, Roy bana kur yaptığında bunu hayal etmiştim. Çok şey hayal etmiştim, hayallerimin bir önemi yoktu.

İçimde bir kutu vardı ve o kutunun içine güçlü altı vayem hapsolmuştu. Vayemlerin sahiplerine çekilecektim, onlar kim olduğumu bilecekti ama ben bilmeyecektim.

Birinin ormanda karşılaştığım örümcek kadın olduğunu düşünüyordum ama kalan beş kişi hakkında bir fikrim yoktu. O kadının sözleri bunu düşündürtmüştü yoksa o da diğer Artevler gibi lanetlenmişti, farkı sözleriydi. O olduğundan neredeyse emindim. Ondan çaldığım şeyi ona geri verme zamanımın geldiğini söylemişti. Vayeminden bahsediyor olmalıydı.

Dolaptan gri, alırken gözümden kaçan eteğinin iki yanından yırtmacı olan saten geceliği alıp giydim. İnce askıları vardı ve yakası düşüktü fakat beni rahatsız etmedi. Yatağa oturup komodinin üstünde duran tarağa uzandım. Gözlerimi aynadaki yansımamdan ayırmadan ağır ağır saçlarımı tararken, tanıştığım diğer kişileri düşündüm.

Bana şimdiye kadar hepsi yaklaşmış mıydı yoksa başka krallıkta olanlar da var mıydı? Çok fazla kişiyle tanışmıştım ama As'tan başka çekildiğim kimse yoktu. Varsa da ben anlamıyordum. Bu çekilmenin nasıl işlediğini aklım almıyordu. Onlara çekilen ben miydim yoksa

Soruma cevap vermedi. Ellerimi omuzlarından aldı. Ona dokunmamı, yaklaşmamı engelliyordu ama bacaklarında oturuyordum. Derken bu sorunu da çözdü. Benimle birlikte ayağa kalktı. Artık karşısında duruyordum, ona bakmak için başımı kaldırdım. Ellerini belime koymuştu, oradan çekti. "Uyuyacak mısın?" diye sordu. "Geç oldu."

Ağlarken yok ettiği mesafeler sakinleşmemle geri gelmişti. "Evet," dedim bakışlarımı boynuna düşürerek. Oturma odasının aydınlatmasının altında boynu parlıyordu. Orayı gözyaşlarımla ıslatmıştım. "Teşekkür ederim."

Boynunu kaşıdı. "İyi geceler," diyerek onu konuşma zahmetinden kurtardım. Bana onu reddettiğimde ödeştiğimizi söylemişti ama bu ödeşmek değildi. Hiçbir şey eskisi gibi değildi.

Benden uzak duruyordu.

Ben ağlarken gardını indirmişti ama o kadardı. As, "*buralarda bir yerde, benim için biri var*" hissini bu dünyaya geldiğimde kaybetmeme izin vermemişti. Buralarda bir yerde, benim için biri vardı ama o biri kırgındı.

Odama geçtiğimde kapıyı tamamen kapattım. Onun açık kapısı davet değildi fakat benimki öyleydi. Kapıyı kapattığımda odasına daha rahat gidecekti.

Elbisemi çıkarıp bez ayakkabılarımı tekmeleyerek iç gömleğimle kaldım. Dolabın aynasından yansımama bakarken gözlerimin şişliği, burnumun ve yanaklarımın kızarıklığı, dişlerimle kanattığım dudaklarımdaki kurumuş kan lekeleri gözüme çarpan ilk şeylerdi. Saçlarımı toplayan tokayı çıkarıp bileğime taktım, kızıl tutamlar omuzlarımdan aşağı döküldü. Dudaklarım keyifsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Saçlarımın asıl rengi kızıl değildi. Kaşlarımın rengi saçlarımın aksine açık kahverengiydi. Bedenimin diğer bölgelerindeki tüylerle aynı renkteydi. İç gömleğimi de çıkarıp iç çamaşırlarımla ve inci kolyemle kaldım. İşkencelerin izi tenimden silinmişti ama ruhuma kazınmıştı. Ayak bileğimdeki kemikte kalan yanık izi dışında geriye bir şey kalmamıştı. Sağ bacağımda, Ametist'in bıraktığı mor izde parmaklarımı gezdirdim. İze dokunurken bacaklarımın inceldiğini gördüm. Belim de incecik olmuştu. Kilo vermiştim. Ne kadar sağlıklı olursam olayım, boyum uzun olduğu için kilo vermek bedenimin hasta görünmesine sebep oluyordu.

Kız kurusu olmamın bir sebebi de buydu. Uzun boylu olmam erkeklerin hoşuna gitmiyordu. Ufak tefek kızları seviyorlardı. Ne kadar uzun boylu olurlarsa olsunlar, kadınlarının yanında daha güçlü görünmek isterlerdi. Onların aksine uzun boylu olmayı seviyordum çünkü çok işime

yarıyordu. Atı hızlı sürmem için kısa boylu olmam iyi olabilirdi ama yine de erkeklerden kısa olduğumdan avantajlıydım. Kadınlarla yarışmıyordum.

Babam savaşçılarını eğitirken eğitimlerine beni de katmıştı. Erkekleri yendiğimde egolarını sarsmıştım. Babamın yanındayken bana bir şey söyleyemeseler de arkamdan çok atıp tutmuşlardı. Kendi aralarında beni aşağılamışlardı. Aşağılamaları kulağıma gelmişti, üstünde durmamıştım. Beni üzen tek şey annemin, babamla olduğu gibi aşk dolu, mutlu bir evliliğe sahip olacağıma inanması ve bunu umut etmesiydi.

Keyifsiz gülüşüm genişledi. O dünyada ufacık bir şansım varsa da bu dünyada o da yoktu. As evliliğin bin yıl öncesinde kaldığından bahsetmişti. Evlenmem mümkün değildi.

Hem buralarda bir yerlerde benim gibi geri kafalı biri varsa da birbirimizi bulmamız çok zordu. Bulsak da beni, bir erkeğin evinde şaperonu olmadan kalan ve o erkekle uygunsuzca yakınlaşmış birini istemezdi. Hoş, ben onu istemiştim de onun beni istemesi kalmıştı. Öyle birinin olmaması da başka bir detaydı.

Annemin benim için hayal ettiği şeylerden sadece yaşamam gerçekleşecekti. Çocuklarım olmayacaktı. Çocukları severdim, Roy bana kur yaptığında bunu hayal etmiştim. Çok şey hayal etmiştim, hayallerimin bir önemi yoktu.

İçimde bir kutu vardı ve o kutunun içine güçlü altı vayem hapsolmuştu. Vayemlerin sahiplerine çekilecektim, onlar kim olduğumu bilecekti ama ben bilmeyecektim.

Birinin ormanda karşılaştığım örümcek kadın olduğunu düşünüyordum ama kalan beş kişi hakkında bir fikrim yoktu. O kadının sözleri bunu düşündürtmüştü yoksa o da diğer Artevler gibi lanetlenmişti, farkı sözleriydi. O olduğundan neredeyse emindim. Ondan çaldığım şeyi ona geri verme zamanımın geldiğini söylemişti. Vayeminden bahsediyor olmalıydı.

Dolaptan gri, alırken gözümden kaçan eteğinin iki yanından yırtmacı olan saten geceliği alıp giydim. İnce askıları vardı ve yakası düşüktü fakat beni rahatsız etmedi. Yatağa oturup komodinin üstünde duran tarağa uzandım. Gözlerimi aynadaki yansımamdan ayırmadan ağır ağır saçlarımı tararken, tanıştığım diğer kişileri düşündüm.

Bana şimdiye kadar hepsi yaklaşmış mıydı yoksa başka krallıkta olanlar da var mıydı? Çok fazla kişiyle tanışmıştım ama As'tan başka çekildiğim kimse yoktu. Varsa da ben anlamıyordum. Bu çekilmenin nasıl işlediğini aklım almıyordu. Onlara çekilen ben miydim yoksa

hapsolmuş vayemler miydi? Vayemlerin üzerimde bir etkisi yoksa çekildiğimi hissedemezdim.

Örümcek kadını kendim bulmuştum. Bana adımla seslenmiş, direkt konuya girmişti. Vayemini benden nasıl alacağını biliyor muydu? Biliyorsa beni neden bırakmıştı? Üstelik o günden sonra bir daha da karşıma çıkmamıştı.

Benim çevremde dönen bir yığın olay vardı ama bu olayların merkezinde olmama rağmen onlardan habersizdim.

Saçlarımı taramayı bitirip, odanın ışığını kapatmak için beklemeden ayaklandım. Bir an önce uykuya dalmak istiyordum. *Ölüler yalnız hissettiğimde geliyorlardı, onlarla konuşmak ya da onları görmek istemiyordum.*

Işığı kapatıp yatağa geri döndüm ve kocaman yatağın ortasına geçerek ince örtüyü bacaklarıma örttüm. Soluma dönüp, karanlığa daha fazla alışmayı beklemeden gözlerimi kapattım.

Birinin beni izlediğini hissettim. Ense köküme tanıdık bir ürperti saplandı. Düşüncelerimi dinlemeyi bıraktığımdan yalnız olmadığımı fark edebildim. Birkaç saniye önce kapattığım gözlerimi aralayıp yattığım yerden doğrulurken dudaklarımın arasından onun adı çıktı. "As?"

Kulaklarımı dikip seslere odaklandım ama hiçbir şey duyamadım. "As buradasın," diye inat ettim. Gölgelere saklanmıştı ama buradaydı. Karanlığı hiçbir zaman güvenilir bulmazdım, o yüzden hep dikkatliydim. Burada olduğundan emindim. "Buradasın işte, çıkar mısın ortaya? Bir hanımefendinin odasına izinsiz, gizlice girdiğin yetmezmiş gibi fark edildiğin hâlde saklanmaya devam ediyorsun."

Saklandığı gölgelerden çıktı. Sis hâlinden sıyrıldığında karanlığa alışan gözlerim onu daha net gördü. Kapının yanındaydı, birkaç adım atıp odanın ortasında durdu. Bir şey söylemesini bekledim ama ellerini cebine koyup sessiz kaldı. Davranışından dolayı utanmış mıydı?

"Ne zamandır buradasın?" diye sordum sakince. Işığı kapattığımda gelmemişti, daha öncesinde gelmişti. Işıklar açıkken de kendine saklanacak bir gölge bulabiliyordu. "Kıyafetimi değiştirdiğimde burada mıydın?"

"Hayır," diye çarçabuk cevap verdi. "Geldiğimde saçlarını tarıyordun."

Bir centilmen olmasa da ona, beni kıyafetlerimi değiştirirken izlemeyeceğinden rahatlıkla emin olacak kadar güveniyordum. "Neden geldin?" diye sordum bu sefer de. Beni uygunsuz bir hâlde görmediği için sakince konuşmaya devam ediyordum.

Elini cebinden çıkarıp kepçe kulaklarından birini çekiştirdi. "İyi olduğunu ve rahat uyuduğunu görmek istedim."

"İyi olduğumu ve rahat uyuduğumu görünceye kadar burada mı kalacaktın?"

"Evet."

"İyi değilim." İnce örtünün altındaki bacaklarımın ısındığını hissettim. "Rahat uyumayacağım. Bütün gece kalacak mısın?"

Bir sessizlik oldu. "Kalmamı istiyor musun?" dedi kısık bir sesle.

"Bu uygunsuz olurdu," diye kabullendim.

"Kimseye söylemeyiz," diye kestirip attı.

Bu neden çok mantıklı geliyordu? Yine de çok uygunsuzdu. Yapmamalıydık.

Yapmak istiyordum. Yapmamalıydık.

"Kimseye söylemeyiz," diyerek onu tekrar ederken buldum kendimi. Boğazının gerisinden onaylayan bir mırıltı çıkardı.

Yaptık.

Bu sefer son olsun.

Yatağın ortasında olduğum hâlde biraz yana kayıp ona yer açtım. Örtüyü de hafifçe kenara çektiğimde bir bacağımdan kaydı. As yavaş adımlarla yaklaştı. Yatağa oturdu. Eli çıplak bacağımı örtmek için uzandı. Örtüyü alıp üstüme örttüğünde, benimle uyumayacağını, uyurken yanı başımda bekleyeceğini anladım.

Burada kalacağını söylediğinde benimle uyuyacağını sanmıştım.

"Hadi uyu," dedi örtüyü karnımın üstüne kadar çekerek. Örtüyle birlikte parmak eklemleri de karnıma sürtündü. "Yarın uzun bir gün olacak."

"Ne yapacağız?" Burnumu huylandıran saç tutamımı geriye ittim. "Yine idman mı yapacağız?"

"Hayır." Cevabı netti. İdman lafını duymak istemiyordu. "Tamamen iyileşmeden seni fiziksel olarak zorlamayacağız."

Tamamen iyileşmiştim.

Karanlıkta yüzünü tüm hatlarıyla göremediğimden huysuzlandım. "Peki ne yapacağız?"

"Ayaklanmayı kontrol altına almam lazım." *Ayaklanmaya sebep olan şey bendim.* "Artevler durmaları gerektiği yeri bilmiyor."

"Durmak zorundalar mı As?" Ona dokunmak için elimi öylesine hareket ettirip koluna çarptım. Gerildi ama kolunu geri çekmedi. Ben de elimi orada bıraktım. "On dokuz yıldır krallığı yeniden canlandırmak için uğraştığını söyledin. Bu, her şeyin başlangıcı olamaz mı?"

"Bilmediğin şeyler var, Larina." Adımı söylemesi beni etkiliyordu ama As daha fazlasını söylemişti. O sözleri tekrar duymaya hevesliydim. "Yıllardır bunu yapamamamın sebepleri var. Direniş'teki binlerce kişi eğitiliyor, hepsi gün geçtikçe güçleniyor ancak ne kadar güçlü olsak da aşamadığımız engeller var. O engelleri aşmanın yolunu bulmadan böyle bir isyan hareketi başlatmak yalnızca halkımı yorar. Onlara zarar verir."

"Sinyes'in anlattıklarıyla senin anlattıklarının arasında bazı boşluklar var. Bana anlatacak mısın?"

"Uyumayacak mısın? Sonra anlatırım." Uykumun gelmeyeceğini söyleyecektim ama vücudum bana isyan etti, esnedim. "Uyu," dedi As, ağzımı kapatmam için temasımızı kesmiştim. "Yarın bütün gün ayakta olacaksın."

"Sen?" Ona benimle uyumasını direkt söyleyemiyordum. "Sen de ayakta olmayacak mısın?"

"Beni dert etme."

"Beni izlemek zorunda değilsin. Korkmuyorum." Odadan kovmuyordum fakat bunu nasıl açıklayacağımı da bilmiyordum. Elimi tekrar koluna değdirdim. "Korktuğum zaman birini izlemem gerekiyor. Kâbus gördüğümde uyuyamayıp birini izleyerek kendimi rahatlatıyorum. Babam... Gitmeden önce onu izliyordum. Güçlü birini izleyince kendimi daha güvende hissediyorum. Uygun olmadığını bile bile yanına gelmemin sebebi buydu."

"Baban gittikten sonra etrafında güçlü biri oldu mu?"

"Etrafımda her zaman güçlü erkekler vardı," dediğimde parmaklarımın altındaki kasları kasıldı.

"Hadi ya?" Bu alaylı söyleminde hep gizli bir tehdit vardı. "Onlara da uygunsuz durumlardan bahsediyor muydun?"

Aklıma hakkımda söyledikleri şey geldi. "Genelde bunları ulu orta konuşanlar kendileriydi."

"Hadi ya?" Bu kez sesi daha sert çıkmıştı. "Dert etmiyor muydun?"

"Hayır," diye dürüst davrandım. "Babamın kulağına gitmediği sürece sorun görmüyordum." Babamın kulağına da gitmiyordu zaten. Savaşçılar buna cesaret edemiyordu.

"Uygunsuzluk gizli saklı olduğu sürece sorun yok yani?"

Göz kapaklarım ağırlaşırken "Hım..." minvalinde bir mırıltı çıktı dudaklarımın arasından.

As bir süre sessiz kalıp düşündü. "Kaç?" diye sorduğunda uyumak üzereydim.

"Ne kaç?"

"Kaç kişilerdi?"

"Neden soruyorsun?"

"Kafamda kaç kişiyi öldüreceğimi bilsem iyi olur." Kolunu tutmak için parmaklarımı kıvırdığımda durdu, bakışları oraya düştü.

Son söylediğini düşünürken kaşlarımı çattım. "As, onları neden kafanda öldürüyorsun?"

"Gerçekte yapamıyorum çünkü?"

Kolunu sıkıca tuttum, tırnaklarımı tenine bastırdım. Dişlerinin arasından sert bir nefes çekti. "Arkamdan uygunsuzca konuşanları öldürmek mi istiyorsun?" diye sorarken tekrar esnedim. "O zaman Sinel'den başla," diye önerdim. "Bana 'ucube' ve 'çirkin kız' demişti, ondan hoşlanmadım." *Sen de çok yetenekli olduğundan bahsettin, ayrıca saçları çok güzel.*

Birini öldürmek için yeterli bir sürü sebebim vardı.

"Arkandan uygunsuzca konuşanlar mı?" Sinel'i öldürme konusunda bir şey söylemediğinden dudaklarım aşağı büküldü. Tamam, Sinel'i öldürmek için daha fazlasına ihtiyacım vardı ama As kendi istemişti. O istemişken engel olmam doğru değildi. "Kimlerden bahsediyorsun?"

"Beni dinlemiyor musun? Uykulu olduğum için sözlerimin bir önemi yok mu?" Yarı aralık gözlerimle onu yapabildiğim kadar kınadım. "Babam beni savaşçılarla birlikte eğitirdi. Çoğunlukla savaşçılarla da yarışırdım ve kazanırdım. Kadınlara yakışmayan hareketlerim yüzünden arkamdan konuşurlardı."

"Güçlü erkekler dediğin onlar mıydı?"

"Evet, başka bir şey mi anladın?"

"Bir Roy sürüsünden bahsediyorsun sandım." Yine söz nasıl Roy'a gelmişti? Onu asla anlatmamalıydım.

Uykulu hâlimden sıyrılmaya çalışıp konuştuklarımızı gözden geçirdim. "Bana kur yapan başka erkekler olduğunu ve onlarla gizli saklı uygunsuz şeyler yaptığımı mı düşündün?" Kaşlarım havalandı. "As, bana bir sürü erkeğin kur yaptığını düşünmen gururumu okşadı, her ne kadar onlarla yaptığım uygunsuz şeyler olduğunu düşünsen de... Hayır, bana Roy'dan başka kur yapan olmadı. Erkeklerin pek ilgisini çekmem."

"İskoç erkekleri doğuştan kör mü?" Bana açıkça iltifat etmişti, gülümseyerek teşekkür etmeye kendimi hazırlarken centilmen bir adam olmadığını bir kez daha gösterip iltifatının üstünde durmamıza izin vermedi. "Her neyse," diye geçiştirdi. Gerçekten çok kabaydı. "Babandan sonra kâbusların yüzünden izlediğin güçlü birinin olup olmadığını sorduğumda konu yanlış bir yere gitti."

"Güçlü birini izlemek zorunda değilim, herhangi birini izlemem de güvende hissettiriyor. Güçlü olduğunda daha fazla güvende hissediyorum ama babam gittiğinde küçük kardeşimi izlerdim." Andre'nin adını söylemediğim hâlde burnum sızladı. Göz pınarlarım kurumuştu, bir süre ağlayamazdım.

"Şu Roy nerelerdeydi o zaman?"

"Gece kulübemizden çıkıp kaleye gidip gitmediğimi mi soruyorsun? Bu, skandal olurdu."

"Gündüz?"

Neyi sorguluyordu? "Güneşin doğuşundan batışına kadar annemle yapmamız gereken işler olurdu. O işler arasında fırsat bulursam onu görebilirdim." As'a neden bunu söylüyordum? "Konunun nasıl Roy'a geldiğini anlamadım. Onun hakkında konuşmayı sevmiyorum."

"Tamam." Gerilen kasları gevşemişti. "Uyu hadi."

"Sen de uyu," deme cesareti gösterebildim. "Yarın senin için de uzun bir gün olacak."

"İdare edebilirim." Benim isteğime kalmadan, kolumdan tutup yanına çeken adam neredeydi?

Bunu neden ben de ona yapmıyordum?

Kolunu kavrayıp, kendime doğru çektiğimde düşünmeden hareket etmiştim. As yatağa düşmedi. Kolu bana doğru geldi.

Eli geceliğin açık yakasından tenime değdi. Buzdan farksız parmaklarını tenime bastırdığını hissettim. Tam anlamıyla değildi, ani hareketim yüzünden parmakları kıvrılıp tutunma refleksi göstermişti.

Kahretsin!

As karanlığa iyice alışmış gözlerim sayesinde görebildiğim gözlerini aşağı düşürüp elinin nerede olduğuna baktı. Donup kalmıştım. Kolunu hâlâ sımsıkı tutuyordum. Yutkunuşunu duydum, âdemelmasının hareketini gördüm. Göz göze geldiğimizde, "Ne yapıyorsun?" diye sordu derinden gelen bir sesle.

Küçük bir nefes aldım yoksa boğulacaktım. "Ben..." *Önce kolunu bırakmalıydım. Kaslarım kaskatı kesilmişti, hareket ettiremiyordum.*

"Sen ne?" diye sordu sabırla. "Ne yapıyorsun?" Ne yaptığımı unutmuştum ya, hatırlatmak için parmaklarını hafifçe hareket ettirdi. "Ne yapıyorsun, sabrımı mı sınıyorsun?"

"Yanıma çekmeye çalıştım." Küçük bir nefes daha aldım, As benim aksime sert bir nefes aldı.

"Yanına çekmeye çalıştın?" Kolunu benden kurtarıp elini koluma kaydırdı, oradan yatağa bastırdı. Üstüme eğildi. Yüzlerimizin arasındaki

mesafe azaldı. Gözleri gözlerimi eşeledi. "Seninle uyumamı mı istiyorsun, saf kızıl?"

Göz kapaklarımı açıp kapatmak dışında bir şey yapmadım. "Yavrum beni reddettin," dedi As kısaca dudaklarıma bakarak. "Yakınlığımı istemedin, bana başını çevirdin değil mi?"

"Yakınlığını istemedim değil." Bunu söyleyebildiğim için kendimi içimden tebrik ettim.

"Hadi ya?" Yatağa bastırdığı elini belime getirip beni kolayca daha yakınına çekti. Yan döndüğüm için karnım, beliyle temas etti. "Sana yakın olmamı istiyorsun demek." Eli belimin kıvrımında aşağı yukarı okşar gibi hareket etti. "Seni öpmemi istemiyorsun ama yakınlığımı istiyorsun?" diye tekrarladı emin olmak istercesine. Başı boynumun girintisine saklandı. "Seni öpmeden yakınında durmak ne kadar zor, biliyor musun göz bebeğim?" diye fısıldadı.

Ellerimi karnıma bastırıyordum, telaşla göğsünün üstüne koyduğumda gömleğinin açık düğmeleri yüzünden parmaklarım tenine temas etti. "Beni yine durduracaksın, değil mi?" dedi alaylı bir gülüşle. Gülüşünün titreşimlerini boynumda hissetmek beni sarstı. "Canımı çıkartıp çıkarttığın canımla ortada bırakacaksın beni yine acımasız kızıl."

Burnunu boynuma sürttü. "As..." dedim can havliyle.

Oraya soğuk dudaklarını bastırdı. "Sıcacıksın," dediğinde dudaklarını boynumdan uzaklaştırmadı. "İçimi ısıtıyorsun." Yutkunmaya çalıştım, olmadı. Boğazım kupkuruydu. "Beni çileden çıkarıyorsun."

Bir iç çekişle başını boynumdan çıkardı. Simsiyah gözlerinde yanan ateşi bana gösterdi. Dudağını şakağıma bastırdı. "İyi geceler yaramaz leydim," dedi oyunbaz bir fısıltıyla. "Yakınlığımı istiyorsan bana *tamamen gelmelisin.*"

Yataktan kalkıp odadan çıktı. Kapattığım kapıyı ardından aralık bıraktı.

★★

Birinci mahzenin evindeydik. Sessizdim, uyandığımdan beri birkaç kelimeden fazla bir şey söylememiştim. As dün bana iyi geceler dileyip gittiğinde, dileği gerçekleşmemişti. Gece boyunca gözüme uyku girmemişti.

Uyumayan tek ben değildim, As'ın gözleri de kızarmıştı. Sabah birbirimizi koridorda gördüğümüzde "Günaydın," demişti sekmeden. "İyi uyudun mu?"

"Evet," diye cevap vermiş ve onun iyi uyuyup uyumadığını sormuştum. Aralıksız uyuduğunu söylemişti.

"Halkımızın apaçık bir üstünlüğü var," dedi Yeirs elini masanın yarısını kaplayan haritanın üstünde gezdirirken. Kalemini kulağının arkasından alıp haritada uzun bir çizgi çizdi. "Dafienlerin cesetleri kuzeyde ve doğuda yığın oluşturmuş. Batı ve güneyde durum biraz daha sakin."

"Modyak ve Noysur'dan ne haber?" dedi As. Kızarmış gözleri haritaydı. Onun da elinde bir kalem vardı. Kalemi parmaklarında çeviriyor, diğerlerinin konuşmalarını sessizce dinleyip arada birkaç soru soruyordu.

"Modyak henüz sakin. Artevler sayıca az," dedi Yeirs.

"Noysur da çoktan düştü," diyerek As'ın sorusunun diğer cevabını verdi Sinel. Yanındaki sandalyede oturuyordu. Her rengi barındıran uzun saçlarını tepeden toplamıştı. Masmavi gözlerini ortaya çıkaran siyah bir boyayla kirpiklerinin altından uzun bir çizgi çekmişti. Dikdörtgen masaya birinci mahzenin tüm üyeleri oturmuştu. As masanın başındaydı. Başı belada olduğu için başka bir yerde kalan Ovid de buradaydı. Reyna'nın hemen karşısındaydı.

As, Sinel'den duyduğu cevapla birlikte kaşlarını çattı. "Orada nüfuzunu artırmış bir Artev, Noysur Krallığı'nın merkez kalesini ayaklanmanın başladığı gün ele geçirmiş. Noyların savaşçılarının çoğu ölmüş, kalanı sürülmüş," diyerek haberleri aktarmaya devam etti Sinel. "Oradaki Artevlerin güvenle yaşadığından eminiz."

"Kaleyi ele geçiren Artev bana bağlılığını bildirmiş mi?"

Soru sessizliğe sebep oldu. Onların yakınındaki koltuğa oturmuş, başını bacaklarıma yaslayan Meliv'in yumuşacık tüylerini okşarken yayılan gerginliği hissettim.

"Henüz değil," diye diplomatik bir cevap verdi Yeirs. Çoğunlukla Sinel ve Yeirs konuşuyordu. "Adam Direniş'ten değil. O yüzden birebir iletişim kuramadık. Yakında..."

As kalemi masaya düşürdü. Kasıtlı olarak yapmıştı. Ses, Yeirs'in sözlerini bıçak gibi kesti. "Bu iş çığırından çıkıyor."

"Güzel ilerliyoruz," dedi Rozalin. Başından beri ilk kez konuşuyordu. Masada As'tan en uzak köşedeydi. "En azından Artevlerin yaşamlarını güvence altına alıyoruz."

"Noysur, üç adımlık bir krallık." As onlardan farklı olarak umutlu değil, sıkıntılıydı. "İsteseydim orayı tek başıma ele geçirebilirdim. Bu krallığın düşmesi başarı değil."

"Ufak adımlarla başladık abi." Ovid açık kahverengi gözlerini Reyna'dan ayırabildiğinde ancak konuştu. "Ayaklanma başlayalı ne kadar oldu şurada? Daha dün bir, bugün iki."

"Anlamıyorsunuz." As kalemi alıp sertçe haritanın üstünde bir yuvarlak çizdi. İşaret parmağıyla o yuvarlığın ortasına vurdu. "Ben kendi topraklarımı istiyorum, bu bereketsiz topraklarla işim yok."

"Gecenin Gözleri'ni veya su lanetini geçmenin bir yolunu bulduğumuzda topraklarını alacağız." Kaşlarım çatıldı. Su lanetinin ne olduğunu biliyordum ama Gecenin Gözleri? Onlar hakkında bir fikrim yoktu.

"Ne zaman olacak? Yirmi yıl sonra? Elli yıl sonra?" As kalemi bir kez daha masaya fırlattı. Kalem yuvarlanıp yere düştü. "Bunu durdurmalıyız."

"Yapma." Reyna buz gibi bir sesle olaya müdahale etti. Uzun kollu, mavi bir gömlek giymişti. Kolunda hâlâ iz olup olmadığını merak ettim. Ovid o izi biliyor muydu? "İnsanlar yıllar sonra ilk defa umut ediyor."

"Bunu sen başlattın," diye Reyna'ya destek oldu Sinel. "Şimdi durduramazsın."

"Zorundaydım."

Başından beri varlığımı görmezden gelen Sinel mavi gözlerini bana çevirdi. "Zorunda değildin," diye karşı çıktı Prensine. "Onu yaşatmak için bu şeyi başlattın."

"O bir Artev." As'ın savunması gerçekçi değildi.

"Direniş'e almadığın, hayatta kalmak için mahvolan kadınlar da birer Artev." Nero bunu öyle büyük bir nefretle söylemişti ki... O kadınlardan biriyle günlerini geçirmişti. Sahi Dirusa'ya ne olmuştu?

"Bir halt bildiğiniz yok," diye sertçe karşı çıktı. "Ayaklanmayı keyfimden durdurmuyorum. Noysur Krallığı düşmüş, ne büyük bir başarı! Sokaklarda Dafienlerin cesetleri yığın yığınmış. Biz kendi ölülerimizi topluyoruz! Dafienra Krallığı savaşçılarını sokaklara döktü mü? O savaşçılar döküldüğünde eğitimsiz Artevlerin karşılarında bir şansı olmayacak. Sayıca üstünlükten bahsetmiyorum bile. Ayaklanma bastırıldığında geriye kaç kişi kalacak? Yıllar sonra Gecenin Gözleri'ni ya da su lanetini geçmenin yolunu bulduğumuzda topraklarımız için savaşacak kaç Artev kalacak?" Birinci mahzenin üyelerine tek tek baktı. Hepsi Prenslerinin önünde başını eğdi. "Ufak umutlar işimize yaramaz."

Yeirs'in koyu renkli gözleri benim gözlerimle neredeyse aynı renkteydi. Göz göze geldiğimizde kafasında dönen çarkların sesini duydum.

"Topraklarımıza ulaşmanın yolunu daha çabuk bulsak?" diye bir fikir attı ortaya.

"Anlat," diye emretti As yalnızca.

"Larina da bir cadı, Lalande'nin Kızları'ndan. Onların çok güçlü olduğunu biliyorum, bir büyücüsü de yok." Koltukta hiç kimsenin dikkatini çekmeden, sessizce otururken adımın geçmesiyle birlikte tüm bakışlar üstüme çevrildi. "Larina'nın ortaya çıkışı tesadüf olamaz. Bir sebebi olmalı. Bir su atı tarafından seçildi. Su atları su lanetinden etkilenmeyen sayılı su canlılarından. Onu suyun iyileştirdiğini de biliyoruz."

"Su lanetini kaldırmayı başarabilir," dedi Rozalin. Yeirs ona dönüp göz kırptı.

"Evet, sevgili cadım," diye onu onayladı. "Onu iyileştirdiğimden beri aklımdan geçen bir şey bu. Vayeminin gücünü hissettim. O çok güçlü."

"Cadı olduğumu öğreneli çok olmadı." Fazla umut etmelerini engellemek için konuştuğumda sesim pürüzlü çıkmıştı. Boğazımı temizleyip daha güçlü bir ses tonuyla devam ettim. "Su laneti büyülerle ilgiliyse büyü yapmayı bilmiyorum."

"Burada kalırsan seni eğitiriz," dedi Yeirs. "Ben ve cadım, sana her şeyi öğretip gücünü ortaya çıkarman için yardım ederiz."

Teklifini düşünürken As benden önce davrandı. "Hayır."

"As..." dedim sitemle. "Buna benim cevap vermem gerekiyor." Eliyle *söz senin* der gibi işaret edince nazik bir şekilde gülümseyip Yeirs'e döndüm. Meliv ciddi bir konu olduğunu anlayıp isteksizce başını kucağımdan kaldırdı. Ellerimle eteğimi düzelttim. Bugün elbise giymemiştim. Uzun, bileklerimde biten çiçekli şifon bir etek ve beyaz bir işlemeli korse giyiyordum. Korse belimi kolayca sarmıştı. Askılar yoktu, inci kolyem boynumu ve gerdanımın bir kısmını kapatarak ihtiyaç duyduğum mahremiyeti sağlıyordu.

"Burayı sevmiyorum," diye başladığımda Yeirs'in kaşları kalktı. Böyle bir şey beklemiyordu. "Huzursuz edici, çok odası var ve odalardan garip sesler geliyor."

As güldü. Yine onun dediğine geldiğimi sanmıştı.

"Su lanetiyle ilgili pek bir şey bilmiyorum ama dediğiniz gibi işinize yarayacak bir şeyler yapabilirsem bana öğretmenizi isterim." Göz ucuyla As'a baktım, artık gülmüyordu. "Eğitim için burada kalmam gerekiyor mu? Gidip gelemez miyim?"

"Her an yanımızda olman beklenmedik şeylere karşı hazırlıklı olmamızı sağlar." Rozalin başını salladığında gözlerim Vivi'yi aradı. Onun annesini hemen desteklemesiyle üç kişilik sevimli bir aile olarak gördüğüm

bu grup tamamlanırdı ama ortalıkta yoktu. Belki de annesinin renkli şişeleriyle oyuna dalmıştı.

"Hayır," dedi bir kez daha As.

"Ama As!" diye itiraz ettim bıkkınlıkla. Herkesin yanındayken onunla konuşmak daha kolaydı. "Bu, benim verebileceğim bir karar."

As bu sefer kararımın ondan farklı olduğunu hissetmişti. Sandalyesini ittirip ayağa kalktı. Ona yeterince aşağıdan bakıyordum, daha fazla aşağıdan bakmamak için o gelmeden ayaklandım. Elini çeneme koyup başımı kaldırdı. "Ben senin Prensinim," dedi kızarmış gözleri kızarmış gözlerimle buluştuğunda. "Her an onlarla olmanı onaylamıyorum."

"Ama As..."

"Eğitilmek istersen eğitilirsin ama belli saatlerde." Kaşlarım çatıldı. As umursamayıp eğildi ve şakağımdan öptü. Benden uzaklaşırken, "Konuşma bitti," diye duyurdu. "Birazdan çıkarız." Son sözleri banaydı, kimsenin bir şey söylemesini beklemeden merdivenlere yöneldi. Gözden kaybolunca kadar arkasından baktım.

Başımı önüme çevirince hepsinin de bakışlarının bende olduğunu gördüm. Ne diyeceğimi bilemeyerek ellerimi arkamda birleştirip bacaklarımın üstünde yaylandım. Karmakarışık, kahverengi, upuzun saçlarını bir topuzla dizginleyen Rozalin sandalyesinden kalkarken bana hafifçe gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Yeirs cadısını kolunun altına alarak, bana başıyla selam verdi, hiçbir şey söylemeden ortadan kayboldular. Reyna duygu kırıntısı barındırmayan yeşil gözlerini üstümde çok tutmadı. Merdivenlere yöneldi. Ovid onun peşine takılmak için acele etti.

Sinel ve Nero'yla birlikte kaldım. Bir de arkamdaki koltukta oturan Meliv vardı. Nero ağır ağır ayağa kalkarken ne kadar bitkin göründüğünü fark ettim. Sakalları da saçlarının arasından çıkan boynuzlar da uzamıştı, sarı gözlerindeki ışık sönmüştü. Dirusa'yla uğraşmak mı onu yormuştu?

Diğerleri gibi ortadan kaybolmak yerine yanıma geldi. Elini pantolonun arkasına atıp oradan tanıdık bir hançer çıkardı. As'ın bana verdiği hançerdi bu. Hançeri elinden alırken, "Bunu nereden buldun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Krallık tarafından esir alındığında Dirusa hançeri senden almış." Hançeri en son o zaman görmüştüm. Dirusa benden almamış, muhtemelen çalmıştı ama sonunda ellerimdeydi.

"Teşekkür ederim," dedim hançeri eteğimle belimin arasına sıkıştırırken. Korse yüzünden göğüslerimin arasına koyamazdım. Belli belirsiz başını salladı. "Dirusa'ya ne oldu?" diye sordum henüz gitmediğinden.

"Zindanda duruyor," dedi cansız bir sesle.

"O iyi mi?" Sormam onu şaşırttı. "Bana öyle bakma. Ondan hoşlanmıyorum ama yaptığı şeylerin bir sebebi olduğunu öğrendim. O yüzden umarım iyileşiyordur."

Deliliği geçtikten sonra onun yüzünden çektiğim acının hesabını bir ara sorardım. Ölmemiştim ama ölebilirdim.

Beni dikkatle inceledi. Sözlerimde samimi olup olmadığımı ölçtü. En sonunda samimi olduğumda karar kılmış olacak ki "İyileşiyor," diye mırıldandı. "Zaman alıyor."

"Sevindim iyileşmesine." Gerçekten sevinmiştim. On beş yaşında katlanmak zorunda olduklarını düşünmek bile ellerimin buz kesilmesine sebep oluyordu. Deliliği geçtikten sonra belki güzel, adil bir hayata sahip olabilirdi.

Nero da gittiğinde, daha fazla ayakta durmayıp oturdum. Otururken hançeri biraz yukarı almıştım. Bacağıma batardı aksi takdirde. Sinel yerinden kalkmadan mavi gözlerinde bir merakla beni izliyordu. Ondan hoşlanmadığım için görmezden gelmeyi seçtim. Meliv'in başını buluncaya kadar elimi havada gezdirdim. Bulduğumda yumuşak tüylerinin keyfini çıkardım.

"Demek ona hâlâ cevap vermedin," dedi Sinel kendisini görmezden gelmeme izin vermeyerek.

Alnım kırıştı. "Neyden bahsediyorsun?"

"Onu bekletiyor musun?" Sorumu yanıtlamak yerine başka bir soru sordu. Bu, bana As'ı hatırlattığı için huzursuz oldum. "Artevi Krallığı'nın Prensi'ni?"

"Neden bahsettiğini açıklamadan sorularına cevap vermeyeceğim."

"Ah!" dedi abartılı bir şaşkınlıkla. "Anlamını bilmiyorsun."

"Hâlâ soruma cevap almadım."

İnatçı tavrım dudağının bir köşesinin kıvrılmasına sebep oldu. Göğsünde topladığı kollarını çözüp bir elinin işaret parmağını şakağına bastırdı. "Şakağından öpüyor," dedi As'ı kastederek. "Seni bekliyor."

"Beni mi bekliyor?"

"Artev erkeği bir kadını şakağından öpüyorsa onun kendisine gelmesini bekliyordur," diye açıkladı. "Senin ona *her şeyinle* gelmeni bekliyor. Kendini sana adamak için."

Kalbim hızlanırken söylediklerinin bir uydurma olduğuna inanmak istedim. Mümkün olamazdı. As, beni şakağımdan öptüğü ilk seferde beni bulduğu yere bırakmıştı. O zaman da mı ona gelmemi bekliyordu? Bana kendini adamak için?

"Dalga geçiyorsun, değil mi?" diye sorarken göğsüm sertçe yükselip alçalıyordu.

"Sana sunulan şansı elinin tersiyle itmene sinirlendim," diye söylendi. Masanın ardından çıkınca yukarı çıkmış eteğini çekiştirip düzeltti. "Dalga geçmiyorum Larina, bunu istediğin kişiye sorabilirsin. Sana aynı şeyleri söyler."

Gideceğini anlayınca telaşlandım. "Ona nasıl cevap vereceğim?"

Durup arkasını döndü. "Cevap vermeden önce iyi düşün," diye önerdi. "Bir Artev erkeğine her şeyinle gidersen onu bırakamazsın. Hiçbir koşulda." Sorumun cevabını almak için ısrarla mavi gözlerine baktım. Sol gözünün altına uzun, boyalı tırnağını değdirdi. "Buradan öpmen gerekiyor. Öpersen cevabını alır."

"Teşekkür ederim."

Hafifçe güldü. "Sana yardım etmiyorum kızım, Prensimin sefilliğini izlemekten hoşlanmadım."

Sinir bozucuydu.

As merdivenlerin başında göründüğünde, benimle konuşmayı bırakıp onu selamladı ve birkaç şey söylemek için oyaladı. As sakince Sinel'i dinliyordu, ben bakışlarımı ondan ayıramıyordum. *Senin kendisine her şeyinle gelmeni bekliyor.*

"Saçların uzamış," dediğini ayırt edebildim Sinel'in. As elini kıvırcık, bana göre kısa saçlarından geçirdi. "Biraz daha kalacaksanız keselim."

Bir his içimi doldurdu. Tanıdık ama bir o kadar da yabancıydı. *Saçlarını Sinel mi kesiyordu?*

"Sonra," diye geçiştirdi As. Sinel bir şeyler daha söylediğinde ofladı. Bu, konuşmayı dinlemeyi sonlandırdığını gösteriyordu. Sinel işareti alıp daha fazla konuşmayı bıraktı, onu bir kez daha selamlayıp diğerleri gibi gitti.

Simsiyah gözler gözlerime değdiğinde içim titredi. Sinel'in söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. "Gidelim mi?" diye sordu gözlerini kısıp yüzümü incelerken. Başımı salladım. "Neyin var? Yüzün sapsarı olmuş."

"İyi uyuyamadım, ondandır," diyerek geçiştirdim.

"İyi uyuduğunu söylemiştin."

Dış kapıya doğru ilerlerken, "İyi uyudum," diye değiştirdim sözlerimi. As arkamda kaldığından aklımı biraz toparlayabilmiştim. "En az senin kadar."

As'la birlikte Meliv de güldü. Meliv'in kendisine gülmesi As'ın hoşuna gitmedi. Oğluna benim duyamayacağım kadar kısık bir sesle bir şeyler söyledi. Meliv bıkkınlıkla bir nefes aldı.

Ametist'in yanında kala kala ona benzemişti.

Birinci mahzenin evinden çıkarken buraya bilmem kaçıncı gelişimde ancak evin bir büyüyle sarıldığını anlamıştım. Pencerelerden dışarı baktığımda hiçbir şey görmememin sebebi buydu. Kapıdan çıktığımız an arkamı dönünce evin olması gereken yerde bir ağaçlık alan gördüm. Ev tamamen gizliydi.

As'la birlikte arabaya bindim. Akıllandığımdan Meliv'in kapısını açmadım. As onu arabaya bindirip beklemeden sürücü koltuğuna geçti. Hiçbir şey çaktırmamam için bir şeyler söylemem gerekiyor muydu? En son ne konuşuyorduk?

Aklımı toplamaya çalışırken dakikalarca sessiz kaldım. As'ın bakışları aralıklarla bana dönüyordu. Sabahki sessizliğimi sürdürdüğümü düşünüyordu sanırım, konu açmaya zahmet etmiyordu.

Elbisemin altındaki düz, beyaz spor ayakkabılarıma gözlerimi diktim. Saçlarım iki yandan dökülüp yüzümü gizledi. Evet, saçlarım yine toplu değildi.

Gece bileğime geçirdiğim tokam kaybolmuştu.

Araba sert bir frenle aniden durunca öne doğru savruldum. Emniyet kemeri sayesinde göğsümü çarpmaktan son anda kurtuldum. Başımı hızla kaldırıp önce yola, sonra As'a baktım. "Ne? Ne oldu?"

As cevap vermedi ama kollarından siyah dumanlar yükseliyordu. Direksiyonu kavrayan parmaklarının boğumları bembeyaz olmuştu. Emniyet kemerini çıkarırken o kadar sert davranmıştı ki kemerin tokası kırıldı. "As?"

Arabadan indi, kapıyı kapatmamıştı bile. Arabanın önüne yürürken adımları ağırdı. İçinden çıkan siyah dumanları sırtından çıkan bir çift kanatmışçasına onu takip ediyordu.

Endişeyle arabadan inip yanına gittim. Onu böyle öfkelendiren şeyin ne olduğunu görmek için baktığı yere baktım ama siyah dumanlarını gördüğümden çok yaklaşamadım.

Birkaç adım gerisinde durarak izbe sokağa baktım. Başta hiçbir şey fark etmedim. Hava kapalıydı, sis sokağı sarmıştı.

Bir rüzgâr esti, burnuma keskin bir kan kokusu doldu.

Gözlerim sise alışınca gördüm her şeyi. Ellerim ağzıma kapandı, dehşetle birkaç adım geri gittim. Arabanın kaputuna çarpıncaya kadar durmadım.

Cesetler... Cesetler her yerdeydi.

Sokak lambalarına asılmış, kaldırımlara ve yolun ortasına yığılmıştı. Kadınlar vardı, kıyafetleri paramparça olmuştu. Kesikler açıkta kalan tenlerinin her yerindeydi, onları kana bulamıştı.

Başımı nereye çevirirsem çevireyim kan vardı. Ölüm vardı. Kadınları ve çocukları katletmişlerdi. Erkekler yoktu. Sadece kadınlar ve çocuklar vardı.

Midem ağzıma geldi. Kusma ihtiyacıyla kasıldım. As birkaç adım attığında, ona dikkatimi vererek kusmamak için direndim. Ellerimi ağzımda tutmaya devam ediyordum.

Yolun ortasına yığılmış cesetlere yaklaştı. Üst üste, un torbasıymışçasına atılmışlardı. As onlara yaklaştı, kendimi adım atmak için zorladım. Titreyen bacaklarımı hareket ettirdim. Birkaç adım atabildiğimde ayağım yumuşak bir şeye çarptı. Birinin eline bastığımı düşünüp çığlık attım, çığlığım ellerimin altında boğuldu.

Başımı yere eğince bir el olmadığını gördüm. Bir oyuncağın kafasına benziyordu.

Ellerimi ağzımdan çekip eğildiğimde gözlerimden yaşlar akıyordu. O oyuncağın kafasını elime aldım. Bir kulağı kopmuş, gözlerini bıçakla oyup çıkarmışlardı. Minik ağzı aralık, dili dışarıdaydı.

Vivi'ydi. Rozalin'in bebeği. Onu da katletmişlerdi.

Paramparça olmuş kafası elimdeydi. Bunu yapanlar, ona bile acımamışlardı. Önlerine çıkan hiçbir şeye acımamışlardı.

Bu kâbustan kurtulmak için gözlerimi güçlükle elimdekinden ayırıp As'a çevirdiğimde onun da elinde bir şey tuttuğunu gördüm.

Süslü bir zarftı. Kanlıydı. As, zarfı titreyen parmaklarıyla aralayıp içindeki kâğıdı çıkardı. Bir davetiyeye benziyordu.

Kana bulanmış bir davetiyeydi.

19
Ay Işığı
KİTAPLIĞI

Elinde tuttuğu davetiyeyi okurken etrafa yayılan simsiyah dumanları, sokağın sisiyle karışıp ölü bedenlerin üstünü toprak gibi örttü. Onları gizliyordu, vahşeti saklıyordu.

Kendi apaçık ortadaydı. Yüzünün tamamını görmüyordum ama onu daha önce hiç böyle görmediğimden emindim.

As parçalara ayrılıyordu.

Davetiyeyi buruşturup yumruk yaptığı elini aşağı indirdiğinde, beden çizgisi silikleşti. Gözlerini sımsıkı yumdu, yüzü acıyla gerildi, dönüşümünü engellerken canı yanıyordu. Diğer her şey gibi bu da canını yakıyordu.

Onu izlemek de bana acı veriyordu.

As ölümü çağrıştırıyordu. Gücü, ölümü getiriyordu ama etrafını saran bedenlerin hiçbirinin etrafını sarmamıştı. Bunu gücüyle yapmamıştı, davetiyeyi aldığı için eline bulaşan kanı akıtan o değildi fakat sebebi olduğunu düşünüyordu.

"As..." Adını söylemek için dudaklarımı araladığımda ağzıma kan tadı geldi. Yediğim her şeyi çıkarmam için hareketlenen midemi sıkıştırarak öne doğru büküldüm. Elim gayriihtiyari karnıma gitti. *Vivi'nin koparılmış başını tutan elimdi.* Kafası karnımla temas ettiğinde korsenin kalın, sert kumaşına rağmen onu hissettim. Bütün vücudum kuvvetli bir darbe almışım gibi sarsıldı. Dizlerimin bağı çözüldü, ayaklarım titredi.

Bu sokakta ruhu sökülmüş bedenlerden ondan başka kimseyi tanımıyordum. Bir oyuncaktı, cadı tarafından canlandırılmıştı, ruhu var mıydı bilmiyordum ama canlıydı. Öldürülmüştü, ruhu yoksa ve bedeninden sökülmemişse bile bedeni parçalara ayrılmıştı. Başını elimde tutuyordum. Atamıyordum, bulduğum yere bırakamıyordum, bununla ne yapacağımı bilmiyordum ama parmaklarım başının çevresinde kıvrılmış, ayrılmıyordu. Parlak, saflıkla dolu tatlı gözlerinin olması gereken boşluklara baktım. Onu annesine, Rozalin'e mi vermeliydim? Onu gömmeli miydim? Ne yapacaktım?

Sonra fark ettim. Sadece birinden bahsediyordum, birine karşı sorumluluk hissediyordum ama yanlıştı. Bu sokakta olan şeyi biliyordum. Dafienra Krallığı, savaşçılarını sokaklara dökmüştü. Eğitimsiz Artevleri bir hayvan gibi avlamışlardı. Prenslerinin varlığını öğrenen ve ayaklanma başlatan Artevlerden güçsüz olanların savaşçılar karşısında hiç şansı olmamıştı. As bunu öngörmüştü. Bugün dile getirmişti, en başından biliyormuş gibi.

Bile bile yapmıştı. Beni kurtarmanın karşılığını böyle acı bir şekilde almıştı.

Bu sokakta olanlardan onun kadar ben de sorumluydum.

"As," dedim bir kez daha. Telaşa kapılmıştım, öfkeliydim ve korkmuştum. Suçluydum, canım yanıyordu. Bütün hisler birbirine bağlanmış, düğümü boğazıma takılmıştı. Yutkunamıyordum, orada kaldıkça nefes almamı zorlaştırıyordu. Çözülmeliydi, nasıl yapacaktım? "Biz... Ne yapacağız?"

Bir şeyler yapmalıydık, görmezden gelemezdik.

Bir yerlerde bu çocukların babaları vardı. Onlar kadınlarını ve çocuklarını bu hâlde görmemeliydi. Kadınlar sadece öldürülmemiş, iğfal edilmişti. Belki de bunlar çocuklarının gözü önünde yapılmıştı. Çocukların gördükleri son şey annelerine saldırılması mıydı?

Gözlerimden yanaklarıma süzülen yaşların hiçbir şeye faydası yoktu. Onlar için ağlamamın bir anlamı yoktu. Onlar için bir şey yapmalıydım.

Artevi Krallığı ölüme saygı duyardı. Ölen ne kadar günahkâr olursa olsun ölüsüne eziyet edilmez, zarar görmesini engellerdi. Bu sokakta kalamazlardı, hayvanlar parçalardı.

"Ne yapacağız?" diye sordum bir kez daha. Ağlıyordum, hiç sırası değildi. As'a yaklaşacak kadar kendimden vazgeçmiştim. Ruhundan sızan dumanları bana değdiğinde, canımı yakabilirdi, düşünmeden kolunu tuttum. O kadar soğuktu ki parmaklarım uyuştu. "Bir şey yapmalıyız." Fısıltım kulaklarına ulaşmıyordu. As gözlerini açmıyordu. "As... Bir şey yapalım, lütfen. Lütfen... Böyle kalmasınlar." *Sadece kendini suçlama, ben de suçluyum.*

Göz kapaklarını araladığında yüzünü bana çevirmesini istedim. Önüne baktıkça, onları gördükçe daha fazla parçalanıyordu. Kolunu daha sıkı tuttum. "Ne olur bir şey yapalım." Yalvarıyordum. *As ben çok ölüm gördüm ama hiçbiri böyle değildi. Bunu nasıl atlatacağız?*

Söyleyemediklerim dudaklarımın ardında bir yığın oluşturuyordu. Yüksek sesle dile getiremiyordum onları. Çok acıtırdı, çok acıtıyordu.

As derin bir nefes aldı.

Prens derin bir nefes aldığında burnuna halkının kan kokusu geldi.

Ciğerleri şişti, oraya hava değil öfke doldu.

Bana baktığında beni görmedi. Her zaman içimi görüyormuş gibi bakardı ancak şimdi benimle ilgili hiçbir şey görmüyordu.

"Gel." Dudakları kıpırdamış, sesi duyulmamıştı. Kolundaki elimi alelusul kavrayıp hareket etti. Kemikleri eklem yerlerinden kaynaşmıştı âdeta, dimdik ve kaskatıydı. Beni arabaya götürdü, kapıyı açıp oturmamı sağladığında, onun yönlendirmesine tamamen izin verdiğimi fark ettim. As beklemeden kapıyı kapatıp, kendi tarafına geçti; Meliv'in huzursuz havlamaları kulağımın dibindeydi.

"Nereye gidiyoruz?" Aklım karmakarışıktı. "Onları... Onları böyle mi bırakacağız? As böyle kalamazlar. Kalmamalılar." Kalbim kaburgalarıma sertçe batıyordu. Ensem ve boynum terlemiş, saç diplerim nemlenmişti. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordum ama içime hiç hava girmiyordu, çok yetersizdi. Boğulacak gibi hissediyordum.

Elimde hâlâ Vivi'nin kafasını tutuyordum.

"As ne olur geri dönelim. Bir şeyler yapalım." Daha önce birini öldürmüştüm, bunun için annemin dizlerine yatıp bütün gece ağlamıştım ama o zaman hissettiklerimle şu an hissettiklerim çok farklıydı. Kendi ellerimle öldürdüğüm, kanı üzerime sıçrayan adam bunu hak etmişti. Vicdanım sızlamamıştı. O gece birini öldürdüğüme değil, buna mecbur kaldığıma ağlamıştım.

Şimdiyse sayamadığım kadar çok ölüm vardı. Hiçbirinin kanı üzerime sıçramamıştı ama hepsinin üstünde ellerim vardı. Suçluluk beni mahvediyordu. "Lütfen... Çok üşürler öyle."

"Larina, sırası değil." Direksiyonu sıkan ellerinden birinde buruşturduğu davetiye vardı.

"Neyin sırası değil?" Söylediği şeye inanamamıştım. "Orada kaldılar ve biz gidiyoruz. Görmezden mi geleceksin? Bir şey yapmalıyız." Dudaklarını birbirine bastırdı, aralayıp konuşmadı. "As, onlar senin halkın! Herkesten gizleniyorsun diye kim olduğunu unutmadın, değil mi?"

"Biliyorum," dedi dişlerinin arasından sert bir nefes çekerek. "Ne yaptığımı, kim olduğumu çok iyi biliyorum. Unutmama kimse izin vermedi."

"Onları orada bıraktık, o sokakta kaldılar. Sis dağılacak, görünecekler. Herkes görecek. Herkes göreceği için mi bir şey yapmıyorsun? Zaten birileri yapacak diye mi? Bunu... Bunu başkaları yaptığında geçecek mi?" Elimi göğsümün ortasına bastırdım. "Başkaları yaptı, başkaları

düzeltmeye çalışacak. Böyle acıtmaz mı?" *Neden acıtıyor? Madem öyle neden bu kadar acıtıyor?*

Cevap vermedi.

Daha fazla konuşmamaya çalıştım. Afallamış hâlde, zaten ikimizin bildiği şeyleri tekrar ederken yardım etmekten çok uzaktım. As'ı daha fazla suçlayamazdım. Ben, ikimizi suçlu görüyordum ama o sadece kendisini suçluyordu. Tekrar etmemeliydim fakat durduramıyordum. Hiçbir şey yapmamak suçluluğumu besliyor ve büyütüyordu. "Çocuklar vardı," diye fısıldadım. "Kadınlar ve çocuklar... Bebek vardı As. Annesinin kucağındaydı. Gördüm onu. Küçücüktü. Çok üşür, dayanamaz ki soğuğa. Nasıl dayansın? Annesi de sarılmıyor ona."

"Sus," dedi ama emir değil, bir yakarıştı. "Sus artık. Lütfen sus."

Dudaklarım titredi, bakışlarımı ondan çekip kucağıma çevirdim ama Vivi'ye de bakamadım. Gözlerimi yummak zorunda kaldım. Ölmediğim için mi bu kadar çok ölüm görüyordum?

Sanki birileri aldığım nefeslerin hakkım olmadığını biliyor ve bana başkalarının nefeslerini keserek karşılık veriyordu. İnatla *öl* diyordu.

Sinel'in evinin olduğu yere geldik. O sokağa gitmek için buradan çıkmıştık. As arabadan inerken benim hareket edemeyeceğimi anlamış gibi duraksamadan arabanın önünden dolaşıp kapımı açtı. Bedenimi kolumdan çekip arabadan çıkarırken ona bakmadım. Bakarsam yardım isteyecektim. Hep yardım ettiği gibi yine yardım etmesini ve boğazımdaki düğümden kurtulmamı sağlamasını, kaburgalarıma sertçe batan kalbimin atışlarını yavaşlatmasını isteyecektim.

Onun da canı yanıyordu. Benden daha çok yanıyordu.

Kapıyı sertçe yumrukladı, evi gizleyen büyü sayesinde bunu göremedim ama Yeirs kapıyı açana kadar yumruğunu vurduğu yerde bir göçük oluşturduğundan emindim.

"Ne oluyor?" diye sordu hayretle. As aralanan kapıdan içeri girmem için belimden hafifçe ittirirken sorusunu dikkate almadı.

"Ovid'e söyle, ona göz kulak olsun," dedi eve girdiğimde. Adını seslenerek bir adım attım ancak beni gözleri görmediği gibi kulakları da duymadı. Kapıyı kapattı.

Öylece gitti.

"Ben sana göz kulak olurum da neydi bu şimdi?" Yeirs konuştuğunda başımı kaldırıp yüzüne baktım. Başkasının yanında ağlamanın huzursuzluğuyla dolarken gözyaşlarımı aceleyle sildim. "Hey, iyi misin sen?"

"Senin Rozalin'le ilgilenmen gerekiyor." *As bana hiçbir şey söylemezken bunu bile düşündü.* Elimi havaya kaldırdım, yüzüme baktığından elimde

ne tuttuğumu görmemişti başta. Neden böyle söylediğime anlam verememişti.

"Rozalin duş alıyor..." Vivi'yi gördü, sözlerinin önünü bir küfürle kesti. "Peluş?" Elimden bırakmadığım şeyi benden alırken parmakları titredi. Bakakaldı. "Ona ne oldu?"

Ne kadar onunla uğraşırsa uğraşsın onu seviyordu.

"Bir sokaktaydı." Ellerim sımsıkı eteğimi kavradı. Bir şeye tutunmalıydım, kendimden başka kimsem yoktu burada. "Sokak sisin altında kalmıştı, o yüzden As arabayı aniden durduğunda ne olduğunu görmedim. Sokakta kadınlar ve çocuklar vardı." Yutkunmaya çalıştım. "Onları... Onları öldürmüşler, her yerdelerdi. Kan vardı, kan kokusu o kadar keskindi ki... Onu orada buldum. Ne yapacağımı bilmiyorum." *As beni yapacaklarına dâhil etmedi, bana ne yapacağını söylemedi.* "As'ın dediği gibi savaşçılar sokağa dökülmüş. Sokağı kana bulamışlar."

"Bize anlatmaya çalıştı." Vivi'nin kopmayan kulağına parmağını değdirdi. "Onu dinlemedik, umut gözlerimizi kör etti."

"Kapının çaldığını duydum." Rozalin'in sesi geldiğinde, Yeirs o tarafa dönerken iki elini sırtına götürdü. Vivi'yi annesinden sakladı. Vivi'den kalanı ellerinin arasına hapsetti, gözlerini bir anlığına kapattı. Gözleriyle birlikte ellerini de açtığında elleri bomboştu. Vivi'den geriye kalan tek şey gitmişti. "Vivi'nin geldiğini sandım ama gelmemiş." Rozalin benim neden tekrar geldiğimi sorgulamadan önce Yeirs'le konuşmaya devam etti. Merdivenlerden inerken onu izledim. Saçlarını kurutmamıştı, saçlarından akan damlalar siyah elbisesini ve yeri ıslatıyordu. "Onu almaya gideceğim. Arkadaşlarıyla oynarken eve gelme saatini kaçırıyor hep."

Vivi o sokağa arkadaşlarıyla oyun oynamaya gitmişti.

"Neden izin verdiğimi bile bilmiyorum, muhtemelen bu karmaşada anneler çocuklarını dışarı çıkarmayacaktır." O çocuklar, Vivi'nin arkadaşlarıydı.

"Roz," dedi Yeirs tek nefeste.

Rozalin kaşlarını çattı. "İçimde kötü bir his var." Kahverengi gözleri bana döndüğünde, ifadesini yumuşatmaya çalıştı ama yapamayınca uğraşmadan büyücüsüne baktı. Birkaç adımdan sonra karşımızda duruyordu. "Gidip bebeğimi alıp geleyim, olur mu?"

Yeirs onu kollarının arasına aldı. Güçlü kolları cadının omuzlarına dolandı, başını eğip yüzünü saçlarına bastırdı. "Üzgünüm güzelim," dedi boğuk bir sesle.

Rozalin ne olduğunu anlamadı. "Neden?" diye sordu büyücünün kollarına tutunarak. "Ne yaptın?" Yeirs cevap veremeyip gözlerini yumdu.

"Yine beni sinirlendirecek bir şey yaptıysan bu sefer affetmeyecek ve gerçekten seni bebeğim için akşam yemeği yapacağım." Ondan uzaklaşmak için kıpırdandı ancak Yeirs bırakmadı. "Vivi'yi kapının ardında mı bıraktın yoksa? Onun kalbini mi kırdın?" Tahminler üretirken bıkkınlıkla soludu. "Sana defalarca bebeğimle uğraşmamanı söyledim. Onunla senden daha fazla ilgilendiğim için bebeğimi kıskanıyorsun, farkındayım ama bir hayvan tarafından seçilmediğim için doğum günümde oyuncağımı canlandıran sensin. Onu bu kadar çok sevmem senin suçun."

Vivi'yi canlandıranın Rozalin olduğunu sanıyordum. Yeirs bunu cadısı için yapmıştı.

Rozalin konuşurken hiç sesini çıkaramadı Yeis. Tekrar, "Üzgünüm," dediğinde Rozalin kollarında kaskatı kesildi. Neler olduğunu anladı.

"Hayır," diye reddetti. "Ona bir şey oldu. Hayır..."

"Onu bir daha göremeyeceksin güzelim, çok üzgünüm." Rozalin küçücüktü, büyücüsünün yanında çok küçük kalıyordu ama Yeirs bunu söylediğinde onu kendisinden sertçe uzaklaştırabildi.

"Ne yaptın?" Ellerini yumruk yaptı; uzun, bakımsız tırnakları avuçlarına battı. "Sen yapmazsın." Büyücüsüne bakarken gözleri doldu. "Sen yapmazsın ki. Onu ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Sevdiğin hiçbir şeye zarar vermem." Onu tekrar kollarının arasına almak istedi ama Rozalin karşı çıktı.

"Ne oldu?" Yeirs sorularından kaçtıkça daha da çileden çıktı. Odaksız gözleri beni buldu. "Sen mi bir şey yaptın?" Bağırıyordu artık. "Bebeğim nerede?"

"Üzgünüm," diyebildim güçlükle.

"Üzgün olduğunuzu söyleyip durmayın! Bana bebeğime ne olduğunu söyleyin! Ona ne oldu?"

"Evimde bu sefer neyin kavgası ediliyor?" diye mutfaktan çıktı Sinel. Elinde yarısı yenilmiş bir armut vardı. Ovid ve Reyna da merdivenlerin başında göründü. Reyna öndeydi, arkasında duran Ovid'i fark edince gözlerini devirerek merdivenlerden hızla inmeye başladı. Sinel, armuttan bir ısırık alırken bana anlamsız bir bakış attı. "Sen gitmemiş miydin?"

Ona göz ucuyla bakmaktan başka bir şey yapmadım. Armuttan bir ısırık daha alıp mavi gözlerini üstümden çekti. "Roz sakinleş," dedi Yeirs.

Rozalin sinirle bir ses çıkardı. Sabrı tükenmişti.

"Siz ikiniz, bana bakın," diye araya girdi Sinel. "Bir kez daha sizi salonumda kavga ederken görmek istemiyorum. Kavgalarınızı odanızda edin." Armuttan bir ısırık aldı. "Çok ciddiyim. Midemi bulandırıyorsunuz."

"Neler oluyor?" Nero da geldiğinde birinci mahzendeki herkes buradaydı. Uyuşuk uyuşuk sakallı çenesini kaşıdı.

"Uyuyor muydun bu saate kadar?" Nero dümdüz bakmakla yetindi, sorusuna cevap vermedi. Sinel güldü. "Ne kadar da konuşkansın," diye iltifat etti ona ancak hakaret eder gibiydi.

Sahte tepkilerini bir kenara bırakıp iğrendiğini açık açık belli etti. "Ciddi anlamda midemi bulandırıyorsunuz," dedi Rozalin, Yeirs'e bakarken. "Kavgalarınızdan, cilveleşirken bile kavga ediyormuş gibi davranmanızdan bıktım. Gidip odanızda kavga edin."

"Yeirs," dedi Rozalin, kulakları hiçbir şey duymuyordu. Gözlerini kısmış, büyücüsüne bakarken öfkeden delirmek üzereydi. "Bebeğime neler olduğunu anlatmazsan gücünün getireceği deliliği önemsemeden seni öldürürüm."

"Yerlerde kan görmek istemiyorum!" diye isyan etti Sinel.

"Krallık, savaşçılarını sokaklara dökmüş." Yeirs bunu söylediğinde herkes ciddileşti. Olayları bir camın arkasından izliyormuşum gibi hissediyordum. Yanlarında ağlamak istemiyordum, ağlamamak için kendimi o kadar sıkmıştım ki başım ağrıyordu. "As ve Larina evden çıktıktan sonra bunun izlerini görmüş. Savaşçılar, kadınları ve çocukları öldürmüş. As, Larina'yı bırakıp gitti. Ne yapacağı belirsiz, öfkeden gözü dönmüştü."

"Vivi..." diye mırıldandı Rozalin. "Vivi olanları mı gördü? Kaçtı mı? Kayıp mı?"

Yeirs cevap veremeden, "Ben As'ı bulurum," diyerek öne çıktı Ovid.

"Senin Larina'ya göz kulak olmanı söyledi."

Buna gerek yoktu. Kendi başımın çaresine bakabilirdim. As yanında kalmama izin vermemişti ama birileri onunla olmalıydı.

"İşe dönmem gerekiyor, kahretsin," dedi Reyna. "Patronu bu aralar çok şüphelendiriyorum."

Sinel yarısından fazlası yenilmiş armudunu masanın üzerine bırakıp ellerini çırptı. "Ben hallederim." Bir elini ağzına götürüp ıslık çaldı. Üst katta bir gürültü koptu. Koşturan adım seslerini duydum.

Dişi bir aslan, Sinel'in ayaklarının ucuna kadar geldi.

Sinel korkusuzca dizlerini kırıp hayvanın başını ellerinin arasına aldı. "Aşkım, bana yardım etmelisin," dedi, hiç kimse bu görüntüye şaşırmadı. Koyu sarı rengindeki tüylerini okşadı. *Bir aslanı vardı.* Buraya ilk geldiğimde duyduğum kükreme sesi bu aslana aitti. "Prensimizin yerini bulalım, tamam mı?"

Dışarıda, yanında aslanla mı gezecekti?

Evinde aslan mı besliyordu?

Daha önce sadece kitaplarda gördüğüm bu hayvan yanımdan geçerken ela gözlerini yüzümde gezdirdi. Çok büyük değildi, yavruydu belki de. İstese beni parçalara ayıracak kadar güçlü bir çeneye sahip yavru...

"Korkma, kızım ısırmaz." Sinel bunu söylediğinde aslan kükredi. "Yani... Isırır da insan eti pek sevmiyor," diye düzeltti.

"Sinel eğlenmeyi bırak." Nero duyduklarından sonra üstündeki uyuşukluğu atmıştı. "As'ı kötü bir şey yapmadan önce bulmaya bak." Sinel, bu sefer Nero'ya laf yetiştirmedi. Başını sallayıp ardında aslanıyla birlikte dışarı çıktı.

"Sen de onunla gitseydin ya," dedi Ovid Nero'ya hitaben. "Tek başına halledemez."

"As'ı nasıl sakinleştireceğini biliyor. O işini yaparken yalnız olmaları daha iyi." İşi? İşi neydi? Ne yapacaktı? As'ın yanında birilerinin olmasını istemiştim ama bahsettiğim bu değildi.

"Bir şey söyle," diye yalvaran Rozalin beni onları düşünmekten alıkoydu. "Neden onu bir daha göremeyeceğim?" Cevabı biliyordu, kabullenemiyordu. Ona sımsıkı sarılmak ve destek olmak istedim. Nasıl hissettiğini anlıyordum.

"Özür dilerim güzelim." Yeirs, öldüğünü dile getirerek onu tamamen dağıtmaktan korkuyordu. Rozalin daha fazla inkâr edemedi. Gözlerinden yaşlar süzülürken yere çöktü. Ellerini yere bastırıp başını eğdi, saçları yüzünü gizledi ama ağlamasını bastıramadı. Büyücü, cadısını kollarına almak için acele etti. Onu bacaklarının arasına çekip yüzünü göğsüne yasladı. "Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarladı. Rozalin ağlarken Yeirs'in Vivi'yi ona göstermemesinin iyi bir fikir olduğunu anladım. Görseydi bu görüntü gözlerinin önünden bir daha hiç gitmezdi.

Kardeşimi ve annemi gördüğüm son anı asla unutmayacaktım, biliyordum.

Yeirs onu kucaklayıp ayağa kalktığında, Rozalin kedi gibi göğsüne kıvrıldı. Elini ağzına kapatmış, ağlamasını durdurmaya ya da sesini bastırmaya çalışıyordu. Büyücü onu içinden geldiğince ağlaması için yukarı götürdü. Onlar kaybolana kadar gözlerimi başka bir yöne çeviremedim.

Nero, "Pekâlâ..." diye mırıldanışının ardından kısık sesle küfretti. "Bu... Olanlar çok boktan."

"As bu yüzden ayaklanmayı durdurmamızı istedi." Reyna bir sandalyeyi geriye çekip otururken Ovid gözleriyle onu takip ediyordu. Konuşurken de gözlerini ondan ayırmadı. "O sokakta olan şey her neyse bir başlangıç."

"Olanları gördün mü?" diye sordu Reyna. Benimle konuşuyordu, diğerlerinin de bakışları bana döndü. Hâlâ dış kapının yanında, ayakta dikiliyordum. As'ın beni bıraktığı yerdeydim. Rozalin gibi yere çöküp ağlamaya muhtaç bir hâlde, kaskatı duruyordum. "Vivi'yi gördün mü?"

Başımı salladım. "Çok kötü müydü?" Ne yapmaya çalışıyordu? Benimle neden konuşuyordu? Tekrar başımı sallarken gözlerim merdivenlere kaydı. Burada kaldığım odaya gidip saatlerce ağlamalıydım. "Kalabalık mıydı?"

"Evet!" diye patladım. Kaşları çatıldı. "Her yerdelerdi. Kadınlar, çocuklar, bebekler... Vivi'yi de parçalara ayırmışlardı. Hepsinin benim suçum olduğunu mu söyleyeceksin?"

"Hayır." Bir kavgaya tutuşacağımızı düşünüyordum, duraksadım. "Suç, senin değil. Kendini suçlama. Dafienler, kendilerini bizden üstün görürler ama kalplerinin yerinde bir çöplük vardır. Hepsi rezalet, iğrenç insanlar. Özellikle erkekleri..." Aklından geçenler yüzünden bakışları bir anlığına boşluğa daldı. "Sana çok gıcık oluyorum," dedi düz bir sesle, boşluğa bakmayı bitirdiğinde. "Dahası nefret ediyorum ama olanlar yüzünden suçlamıyorum. As'ın yaşadığını göstermesi hepimizin işine geldi. Kimse bu yapıldığında karşı çıkmadı çünkü hepimiz bıktık. O kadınlar ve çocuklar zaten iyi bir hayat sürmüyordu. En azından bunu hayal edebildiler."

"Katledildiler." Hiçbir duygu barındırmıyordu sesim ama As olsaydı anlardı. Nasıl acı çektiğimi anlardı. Neden yanında olmama izin vermemişti? Birbirimize destek olsaydık olmaz mıydı?

"Onları parçalara ayıracağım." Nero, Reyna'nın yanına otururken küfretti. "O savaşçıların içinden geçeceğim." Boynuzları saçlarının arasından kıvrılıp daha da uzadı.

Gerçek anlamda içlerinden geçmekten bahsediyordu. İçinden çıkan dallarla yapabilirdi bunu.

"O deli cadıyla vakit geçire geçire delirdin mi?" Reyna, ondan birkaç kelime alabilmek için gözlerinin içine bakan Ovid'le değil de Nero'yla konuştu. Ovid dirseğini tırabzana yaslayıp onları dinledi.

"Ondan bahsetme," dedi öfkeyle. Boynuzları biraz daha uzadı. "Ya beni öldürmeye çalışıyor ya da kendisini. Kahrolası kadının dudakları bir saniye kapanmıyor. Durmaksızın küfrediyor, krallık aşkına ondan daha ağzı bozuk bir kadın görmedim daha önce."

"Bırak, ölsün."

"Yeterince acı çekmiş." Yumruk yaptığı elini masanın altına götürdü. "Deliliği geçecek. Büyücüsünü öldüreli çok olmuş, küfürlerinin arasından

anlattığı birkaç şeyden bunu çıkardım. Deliliği geçtikten sonra kendine ne yapacaksa yapsın, ölecekse de düzgün ölsün." İki dakika önce oturduğu sandalyeden kalktı. "Ondan bahsetmek yine asabımı bozdu. Gidip kendini açlıktan öldürmeden önce ağzına birkaç lokma bir şey sıkıştırayım." Elini Reyna'ya uzattı. "Şu diş izlerini görüyor musun? Sanki zehir veriyorum kadına! Öyle bir ısırdı ki o sivri dişlerini kemiklerimde hissettim."

Reyna, Nero'nun elini iki eliyle kavrayıp sağa sola çevirdi, yüzünde bir gülümseme vardı. Bu gülümsemeyle birlikte çok genç görünüyordu. Ovid ona dokunduğunda deliren kadın Nero'ya kendi isteğiyle dokunup bir şeyler söylerken, Ovid onun dudaklarında asılı kalan gülümsemeye iç çekti. Tırabzana yaslanmaya son verip yanıma geldi, keyifsizdi fakat göstermemeye kararlıydı. "Hadi gel, seni yatağa yatıralım." *Sonunda biri orada kalakaldığımı fark etmişti.*

Belime elini bastırıp hareket etmemi sağladığında, Reyna'nın omuzları dikleşti. Bu tarafa bakmadı ama kulağının bizde olduğunu biliyordum. Ovid yokken söyledikleri hâlâ aklımdaydı. Ovid onun lanetli olduğunu bilmiyordu, sahip olduğu lanet yüzünden ondan uzak duruyor ve bunu ona söylemeyerek kalbini kırıyordu.

"Teşekkür ederim." Merdivenleri tırmanırken kaskatı kesilmiş çenem yüzünden güçlükle konuşmuştum.

Belimi dostane bir tavırla okşadı. "Gördüğün şeyleri unutmaya bak," diye tavsiye verdi. "Unutmak böyle zamanlarda çok işine yarıyor."

O istese de istemese de unutuyordu.

Beni kaldığım odaya götürüp yatağa yatırdı. "Yanında kalayım mı?"

Başımı iki yana sallayarak reddettim, ısrar etmeden, yakınlarda olacağını söyleyip odadan çıktı.

Yalnız kalmak istemiyordum ama onu da istemiyordum. As neden Meliv'i benimle bırakmamıştı?

Neden beni buraya bırakmıştı?

Geceye kadar bunları düşündüm. Unutmak için başka şeylere odaklandım, bunu sık sık yapardım ve işe yarardı lakin düşündüğüm şeylerin bu kadar can sıkıcı olması beni daha huzursuz etmişti. Evde ses yoktu, Rozalin'in ağlamaları bir süre sonra durmuştu. Sessiz ağlamaya başlamıştı veya.

Vivi için beni suçluyor mu yoksa Reyna gibi mi düşünüyordu merak ediyordum. Benden nefret etseydi ona hak verirdim, nefreti yüzünden ağır sözler söylese bu sözleri duymak suçluluğumu azaltırdı. Kendimi suçlamayı bırakamıyordum.

Dış kapının açıldığını duyduğumda saatlerdir yerimden kıpırdamadığım hâlde hızla ayağa kalktım. Ani kalkışım yüzünden başım dönmüş ve dengem bozulmuştu fakat umursamadan yürüdüm. Odadan çıkıp merdivenlere yaklaştım, aşağıdan gelen boğuk sesleri ayırt edemiyordum, o yüzden bir kat aşağı indim. Tırabzandan aşağı sarktığımda hem her şeyi görebiliyor hem de duyabiliyordum. Karanlık, büyük oranda görüşümü engellese de net olan bir şeyler vardı.

Nero bir koluyla As'ı, diğeriyle Sinel'i taşıyordu. Sinel ezgiye benzer anlamsız şeyler mırıldanırken Nero'nun boynuzlarından birini tuttu. "Bunlara bayılıyorum!" diye cıvıldadı. "Neden kesiyoruz?"

"Neye bayılıyorsun?" As başını uzatıp Sinel'in neyi tuttuğuna baktı. Homurdandı. "İğrenç."

Sinel umursamadan boynuzu kendine doğru çekmeye çalıştı. "Canımı yakıyorsun aptal," dedi Nero sinirle. "Bırak şunu."

"Nero, bu hareket ediyor?" Şaşkın şaşkın elini aşağı yukarı kaydırdı. "Sana dokunuyorum diye mi? Yoksa benden etkileniyor musun?" Kıkır kıkır güldü. "Boynuzların bu yüzden mi kıpır kıpır oldu?"

"O elini çekmezsen..." Devamını getirmedi çünkü Sinel'i koltuklardan birine attı. "Kal burada. As'ı bırakıp geleceğim."

"As'ı benim yatağıma yatırsana," dedi Sinel şarkı mırıldar gibi. Kaşlarım çatıldı. "Sonra sen de gel. Hep birlikte uyuyalım. Sarılmayı çok severim. Sarılmak güzeldir." Kollarını kendine sardı.

"Sen sarılmaktan nefret edersin Sinel."

"Ya, beni tanıyor! Çok tatlısın! Biricik boynuzlu prensim!"

"Prens benim." As işaret parmağını göğsünün ortasına bastırdı. "Ben Prens Valo."

Sinel ona cevap vermedi, kendini koltuktan aşağı atmakla meşguldü. "Kusacağım!" diye inledi. "Kusacağım." Öğürdü.

Nero sabır dilercesine başını yukarı kaldırdı. "Zaten midende hiçbir şey kalmayana kadar kustun ya hani?"

"Aa, evet." Kıkır kıkır güldü. "Midemde bir şey yok ki kusayım. Ne kadar zekisin! Benim zeki prensim."

"Prens benim," diye bir kez daha tekrarladı As. O da sarhoştu. *Birlikte mi sarhoş olmuşlardı?* Ellerim tırabzanı daha sıkı kavradı.

"Prens'i yatağıma yatır prensim," dedi Sinel. İkidir As'ı kendi yatağına yatırmasını istiyordu. "Sonra da gelip beni kucağına al çünkü ayaklarım hareket etmek istemiyor." Oturduğu yerde kollarını havaya kaldırıp başını arkaya attı.

Nero, alnını ittirip başını koltuğa yaslamasını sağladı. Sinel kollarını aşağı indirerek koltuğa sarıldı. Yine bir şeyler mırıldandı ancak sözlerinin bir mantığı yoktu.

As, Nero onu merdivenlere götürürken, "Leydim nerede?" diye sordu. Tırabzanlardan sarkmayı bırakıp yavaşça kaldığım odaya doğru yürüdüm. As sarhoştu ama Nero değildi, insanları dinlerdim ama dinlediklerimi bilmelerini de istemezdim. Yaptığım şey kabalıktı çünkü.

Yatakta örtülerin altına girip gözlerimi kapatırken As'ı nereye götürdüğünü deli gibi merak ediyordum. Onu Sinel'in yatağına götürürse ne yapacaktım?

As beni yanında tutmak yerine burada bırakmış, Sinel'le sarhoş olmuştu. Onun yatağında da yatardı. Zaten ahlaksız bir adamdı. Hangi kadının yanında olduğu önemli değildi.

Keşke o uyurken kepçe kulağını çekseydim... Bunu hak ediyordu.

Ses çıkarmamak için aralık bıraktığım kapı tıklatıldığında yatakta sıçradım. "Kapı açık, girelim," dedi As. Sonra da "Sen defol," diye ekledi. "Benim için açık bıraktı."

Öyle yapmamıştım.

"Kapıyı açık unutmuştur," dedi Nero ve bir kez daha tıklattı.

Doğrusu, prens olması gereken Nero'ydu. Centilmen olmayan, hovarda bir prens mi olurdu?

"Keşke ben de açık unutsaydım."

"Neyi?"

"Ben prensim," diye yeniden başa sardı. "Sen defol."

"Seni başımdan atar atmaz gideceğim." Nero, bu kez sertçe kapıya vurdu. Orada onları dinlerken ayağa kalkmayı unutmuştum. Ayaklanıp odanın lambasını açtım. Lambayı açınca kapıyı tamamen açmama gerek kalmadı.

Kapıyı biri ayağıyla açtı, hangisiydi göremedim çünkü o sırada As kendini bana doğru bıraktı. "Leydim, ben geldim," dedi kollarını omuzlarıma sarıp yanağını başımın üstüne yaslarken. "Prens'in geldi."

Onunla birlikte yere düşmemek için bütün gücümü kullanmam gerekti. "Larina, kusura bakma..."

"Sen defol," diyerek sözünü kesti As. "Benim leydim."

Bana o kadar sıkı sarıldı ki nefesim kesildi. Kollarını binbir uğraşla bedenimden sökebildim. Bir destek olmadan ayakta duramayıp, kıçının üstüne düştü. Ellerini yere bastırdığında garip garip ellerine baktı. "Sizi evde bırakmıştım," diye konuştu elleriyle. "Beni mi takip ettiniz?"

"Nereye götüreceğimi bilemedim. Onları bulmak için gittiğimde ikisini bu hâlde bulacağımı bilmiyordum. Sinel'in bu hâli tanıdık ama..." As'ı elleriyle kavgasında yalnız bırakıp Nero'ya döndüm. "İlk defa bu hâlde görüyorum onu."

"Burada odası yok mu?"

"Gece kaldığında bu odada uyuyordu." En başından beri beni kendi odasına getirmişti. Yumuşamamaya çalıştım. "İstersen götüreyim?"

Sinel'in odasına mı?

"Gelmiyorum, defol," dedi As onun bacağına bir tekme atarken. Tekmesi pek etki etmeyince sinirlenip ayağa kalkmaya çalıştı. Tekrar düşmemesi için kolundan tuttum. Bu sefer ayaktayken tekme attı ancak değdiremedi. Hızla başını bana doğru çevirdi. Kulağıma eğilip, "Üç bacağı var," dedi hayretle. "Görüyor musun leydim?"

"Ben ilgilenirim Nero, onu buraya kadar taşıdığın için teşekkür ederim," diyerek hafifçe gülümsedim.

As iç geçirdi.

Nero başını sallayıp gittiğinde kapıyı kapattım ama As uzanıp açtı ve biraz aralık bıraktı. Sarhoşken onunla tartışarak sinirlerimi tepeme çıkarmamak adına hiçbir şey söylemedim. Kolunu bırakıp ondan uzaklaştım ve yatağa oturdum.

Güçlükle ayakta dururken kepçe kulaklarından birini çekiştirdi. "Neden o kadar uzağa gittin?" diye huysuzlanıp aramızdaki mesafeyi kapattı. Karşımda durup bana tepeden bakmak yerine dizlerinin üzerine çöktü. "Neden kaşların çatık?" diye sordu bu sefer de. "Az önce gülümsüyordun."

Cevap vermedim. "Bana kızgın mısın göz bebeğim?"

Onun kadar kaba olup sorduğu tüm soruları duymazdan gelmeyi arzuluyordum fakat bu, hoş değildi. Ben onun gibi kaba değildim. "Evet, kızgınım," dedim sesimi normal çıkarmak adına uğraş verirken. "Sarhoşsun."

"İçmeme mi kızdın?" Kollarını bedenimin yanından uzattı. Bacaklarıma temas ediyorlardı. "Neden?" diye sordu çenesini dizlerime yaslarken. "Centilmen adamlar içmez mi?"

Ellerim kıvırcık saçlarına dokunma isteğiyle karıncalanıyordu. Birkaç siyah tutam alnına düşmüştü, onları itsem olmaz mıydı? "Bu kadar içmez."

"Neden?" Bakışlarını aşağı indirdi, yatakta duran ellerinden birini karnıma getirdi. Korsemin ipleriyle uğraşmaya başladı. "Centilmen

adamlar acı çekmez mi?" Parmakları ipleri basamak gibi kullanıyor, yavaş yavaş yukarı çıkıyordu. "Hım?"

"Acı mı çekiyorsun?" Bu sefer ben soru sormuştum, cevabı belliydi ama hareketleri yüzünden dikkatim dağılmıştı. İşaret parmağı korsenin iplerini fiyonk yaptığım yere kadar ulaştı. Parmağını oraya soktu. Diğer parmakları da tehlikeli bir yerdeydi. As bana uygunsuzca yakın olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoştu fakat ben her şeyin farkındaydım. Korseyi bu kadar sıkı bağladığıma pişman olmuştum. Nefes alamıyordum. O, parmağını soktuğu fiyonkla oynarken belli belirsiz başını salladı. "As..." diye mırıldandım. Onu kendimden uzaklaştırmalıydım.

"Bunu üstünde gördüğümden beri deliriyorum," dedi keskin bir soluk eşliğinde. "Vücudunu hep gizliyorsun ama bu şey neden böyle?"

"Sadece bir korse," diyebildim.

"Kahrolası bir korse." Fiyongu çekiştirdi. "Bunu kendin bağladın, değil mi? Bir leydi kıyafetlerini giymek için bu kadar uğraşmamalı, birinin bunu senin için yapması gerekiyor."

"Ben leydi değilim." Soylulardan değildim, annem beni bir hanımefendi olarak yetiştirmişti ama leydi değildim. Kimse kıyafetlerimi giymem için yardım etmezdi.

"Öylesin. Benim leydim." Gözlerini güçlükle yukarı kaldırıp bana kirpiklerinin altından can yakıcı bir bakış attı. "Benim güzel, yaramaz leydim."

Hiçbir şey söylemeden gitmişti ve geldiğinde böyle mi davranıyordu?

"Bana kızgınsın." Sarhoşken bile gözlerime bakarken derinlerimde saklanan tüm sırları görebiliyordu. Ona kızgın olduğum çok büyük bir sır değildi ama kaşlarımı çatmamak adına bir uğraş vermiş, o konuşurken saçlarını çekmek gibi bir hataya düşmemiştim. Buna rağmen kızgın olduğumu söylemesi daha çok sinirlendirdi beni, gözlerimi kaçırdım. Saçlarına bakıyordum, kıvırcık tutamlarda toz biriktiğini görecek kadar dikkatlice. Sadece saçları değil, kıyafetleri de kirliydi. Ne olmuştu? "Başka türlü nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum," dedi korsenin ipleriyle oynamayı bir kenara bırakıp nazikçe çenemi tutarak. Gözlerimi ona çevirmemi istiyordu. Göz göze geldiğimizde "Yirmi sekiz," diye mırıldandı anlamsızca. "Tam yirmi sekiz gün sonra, yirmi sekiz yaşıma gireceğim."

Eli çenemden uzaklaştı, yine yatağa yasladı kolunu. Az önce gözlerine bakmamı sağlamıştı fakat yanağı bacaklarımla temas edecek şekilde başını kucağıma koydu. "O sokakta yirmi sekiz can alındı, doğum günüme özel." Gözlerini yumdu. "Kral, doğum günüm şerefine bir balo

düzenlediği haberini bana ulaştırmak için krallığının sokaklarını halkının kanıyla yıkadı." Sokak değil, sokaklar... "O sokakların her birine bir davetiye bırakmış. Davetiyelerde beni ve seni beklediğini yazıyor. Ona cevabımı verinceye kadar görmem için geri kalan yirmi sekiz günde bunu yapmaya devam edeceğini not düşmüş bir de."

Unutmak için çaba gösterdiğim acı beni tekrar avuçlarına aldı. "Cevap verdim, daha fazlasını yapmaması için geleceğimi yazdım." Kral, As'ın yaşadığından emin olduktan sonra boş durmamıştı. Onu bulmak istiyordu, topraklarında yaşayan başka bir krallığın prensinin daha fazla gizlenmesine izin vermeyecekti. "Ben bugün yirmi sekiz mezar kazdım," dedi hissettiğim acının yetersiz geldiğini düşündüğünden. "O sokaktaki herkesi kendi ellerimle gömdüm toprağın altına. Onları orada bırakamadım ama onları kimseye de bırakamadım. Orada kalamazlardı çünkü cadılar onları büyü yapmak için kullanacaktı." Tüylerim ürperdi. "Kimseye bırakamadım çünkü ölümlerine sebep oldum. Prenslerinin doğum günü şerefine düzenlenen balo için can verdiler." Güldü. "Prens benim."

Neden bunu sürekli tekrar ettiğini şimdi anlamıştım.

Bir elimi yavaşça omuzundan ensesine doğru kaydırdım, ensesindeki tutamlar diğerlerine göre daha kısaydı ama yine de yumuşacıktı. "Senin suçun değil," dedim buna tam olarak inanmasam da. İkimizin de suçu vardı. "Onları sen öldürmedin."

"Benim yüzümden ölmeleriyle benim öldürmem arasında bir fark yok."

Onun gibi düşünüyordum, suçu üstlenerek iyi hissetmesini sağlamaya çalıştım. "Ben olmasaydım, böyle olmayacaktı. Benim yüzümden oldu."

Başını kaldırdı, elimi ensesinden çektim. Yataktan destek alıp ayağa kalktı. Gideceğini düşündüm ama yatakta yanıma oturdu. Ona doğru döndüm. Hiçliği andıran gözleri yüzümde gezinirken yavaşça yutkundu. "Seni yaşatmak istediğim için suçlu sen misin?"

"Evet. Benim için yaptın."

Bana bakmaya devam ederken tekrar yutkundu. "Göz bebeğimi kendim için yaşattım," dedi boğuk, duyguların yığıldığı sesiyle. "Sen yaşamak istemiyordun bile, seni yaşattım *çünkü buna ihtiyacım vardı.* Hâlâ var, yaşamana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"As..."

"Her şeyini kaybetmiş bir adamım ama her şeyim varken bile böyle değildi." Elini omuzuma götürdü. Saçlarımı arkaya atıp orayı okşadı. "Her şeyim olduğunu sanıyordum ama aslında elimde hiçbir şey yoktu.

Her şeyim bana çok geç geldi." Elini kolum boyunca kaydırırken başını eğdi. Sıcak nefesi parmaklarıyla soğuttuğu tenimi yaktı. İçime derin bir nefes çektiğimde göğsüm yükseldi, huş ağacıyla karışmış ferah kokusunu soludum. Sakin kalmak için yaptığım şey beni daha fazla heyecanlandırdı. As dudaklarını omuzuma bastırdığında eli, elime ulaşmıştı. Yumuşak dudaklarının sert baskısıyla diğer elim omuzunu kavradı. "Neden bana bu kadar geç geldin her şeyim?"

Dudakları omuzuma sürtünürken öleceğim sandım. "As lütfen," dedim ama nedenini bilmiyordum.

"Biraz bana gözlerini kapatsan olmaz mı?" diye sordu usulca. "İçimde tutamıyorum, gözlerini kapat da seninle ilgileneyim. Çok az."

Ağzımın içi kupkuru olmuştu. "Böyle mi ilgileneceksin?"

"Doğru, uygunsuz değil mi?" Nihayet başını geri çekti. *Biraz daha öyle kalsaydı gerçekten ölebilirdim.* "Roy'un sana yakınlık gösterdiğini söylemiştin." O söyleyene kadar aklımda Roy yoktu, ondan başka hiç kimse yoktu. "O böyle yaptığında uygunsuz değil miydi?"

"O böyle yapmadı." *O böyle hissettirmedi.*

"Hadi ya?" Şöyle söyledikten sonra güldüğünde gülüşü hep alaylı oluyordu. "Bunu yapabilirdi ama yapmayacak kadar aptaldı, öyle mi?" Alaylı sorusunda gizli bir şeyler vardı. Sadece Roy'la alay etmiyordu, bir şey daha vardı. "Aptalları mı seviyorsun leydim?" Kaşlarımı çattım. "Belki de bir aptalı seviyordun."

"Ondan bahsetmek istemiyorum dedikçe konuyu oraya getiriyorsun ama As."

"Ondan bahsetmeni istiyorum ama leydim," diyerek beni taklit etti.

"Neden?"

"Ona kırgın olduğunu bilmek hoşuma gitmiyor." Yine anlamsızca konuşuyordu. "Kırgınlığını sana bir şeyler alarak geçirebilir."

"O burada değil." Burada olsaydı da öyle olmazdı.

"Doğru, ben buradayım." Elini göğsüne götürüp kendini işaret etmeyi amaçlamıştı ama yatağa yaslandığı kolunu kullanıp devrildi. Hiç umursamadan dirseğini yatağa yasladı, elini başının altına koyup, bana öyle baktı. "Böyle de güzelsin," dedi kayıtsızca. "Nereden bakarsam bakayım çok güzelsin."

Yanaklarım az önce olanlar yüzünden yeterince sıcaktı. "Bence uyumalısın," diye önerdim. Sağlığım için uyuması önemliydi.

"Leydim isterse uyurum." Sarhoşken çok uysaldı. "Burada mı uyuyayım leydim?"

Yataktan kalkıp ayakkabılarını çıkarmak için eğilirken, "Evet," cevabını verdim.

"Sen de mi burada uyuyacaksın?" dedi şaşkın şaşkın bacaklarını yatağın üstüne çıkarmamı izlerken. Başımı salladım. Örtülerin altına girme işini kendi yaptı. Bu iyi olmuştu çünkü bacaklarını bile taşırken oldukça zorlanmıştım. Örtüyü altından çekti ama üstüne almadı. "Anladım." Doğrulup belime bir kolunu sardığı gibi beni yanına aldı. "Kimseye söylemeyeceğiz, değil mi?" Sırtüstü dönüp başımı göğsüne çekti. Örtüyü almak için kalkmama izin vermedi.

Zaten çok da soğuk değildi. Yaptıkları yüzünden sıcaklamıştım, soğukluğunu gömleğine rağmen hissediyordum. İyi gelmişti. "Kimseye söylemeyeceğiz," diye kabullendim.

"Bu söz ileride çok işime yarayacak."

Nasıl?

Soramadım çünkü uykuya dalması çok çabuk oldu. Eli saçlarımın arasından kulağımı buldu. İşaret ve başparmağı arasına aldığı kulak memesini yavaş yavaş okşadı, göz pınarlarıma yaşların dolduğunu hissedince gözlerimi yumdum.

★★

Sabah uyandığımda yine yalnızdım.

As benimle iki defa uyumuştu. İkisinde de benden önce uyanıp gitmişti. İkimizi bunu konuşmak zorunda bırakmamak içindi belki, bilmiyordum.

Kimseye söylemeyeceğimize dair sözü çok ciddiye almıştı belki de.

O kadar erken uyanıp gidiyordu ki bizden başka kimsenin haberi olmuyordu. Meliv bile bilmiyordu.

Yatakta doğrulup ellerimi saçlarımın arasından geçirdim. Saçlarımın gece koluna dolandığını belli belirsiz hatırlıyordum. As uykusundan uyanmış, saçlarımı canımı yakmadan kolundan ayırırken, keyifle gülmüştü. Yüzümü göğsüne sürtüp uyanmaya çalışmış, neler olduğuna bakmayı planlamıştım ama gözlerimi açamayınca yapamamıştım. Bir süre sonra tekrar uyumuştum.

Hâlâ dün sabah yediklerimle duran karnım guruldadığında, yatakta daha fazla oyalanmadan kalktım. Birinin beni tekrar As'ın kucağına bırakmaması için ayakkabılarımı giymeyi unutmadan odadan çıktım. Elimi ve yüzümü yıkamak için Sinel'in Nero'nun boynuzlarını kestiğini

gördüğüm banyoya doğru yürüdüm. Banyonun aralık kapısından içeri göz atıp kimsenin olmadığından emin olunca eşikten geçtim.

Küvet yine görüş açımda değildi, bu yüzden küvetin içinde oturan Rozalin'i görmemiştim. "Boş sandım," diye mırıldandım. "Elimi, yüzümü yıkayacaktım. Gideyim."

"Sorun değil, gel lütfen," dedi yanağını karnına doğru çektiği dizlerine yaslarken. "Duş almıyordum, öyle oturuyordum." Küvette su yoktu. "Lavabonun altındaki dolapta yedek diş fırçaları olacaktı. İstersen onlardan birini kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim." Onu rahatsız etmeyip gitsem daha iyi olurdu ama dişlerimi de fırçalamalıydım. Çok fazla ses çıkarmayıp aceleyle işlerimi yapmaya baktım.

"Dün sana bağırdığım için üzgünüm," dedi dişlerimi fırçaladığım sırada. Özellikle ona cevap veremeyeceğim bir anı seçtiğini düşündüm ama bundan emin olamadım. "Ben onu çok seviyordum." Geçmiş zamandan bahsettiğinde gözleri yaşardı. Aynadan ona bakıyordum. "Herkese anlamsız geliyor ama Vivi..." Dudakları titredi. "Biliyor musun, o sokakta onun dışında yirmi sekiz kişinin canını almışlar." Başını çevirip gözlerini koluyla sildi. "Yani benim bebeğimi canlı olarak görmemişler bile. Öylesine, canları istedikleri için..."

Ağzımı suyla çalkalayıp, yüzümü kurutmadan yanına gittim. Özür dilemekten başka söyleyebileceğim bir şeyler ararken Rozalin, "Bir şey söyleme," diye rica etti. "Tutamadım kendimi, sen bana bakma. Git hadi."

"Burada biraz kalabilirim." Onunla yakın değildim ama bana kızmak yerine özür dilediğinde hakkında çok şey öğrenmiştim. İyi biriydi. Kızsa da kötü olmazdı, çok iyiydi işte. Bu, birini tanırken benim için çok şey ifade ediyordu.

"Yalnız kalsam daha iyi," dedi yüzünü tamamen gizleyerek. "Yine de teşekkür ederim."

Israr edip onu tamamen dağıtmaktan korktum. Banyodan çıkarken kapıyı olduğu gibi bıraktım. Zaten ben merdivenlerden inerken Yeirs banyoya gitti. Cadısına ondan daha iyi kimse bakamazdı. Rozalin'i yatıştıracak şeyin ne olduğunu en iyi bilen oydu.

Yeirs bir kez, "*Cadı karşındaysa büyücünün ayak izlerini görmek için başını eğ,*" demişti. O zaman bu sözün anlamını kafamda oturtamamıştım. İkisine bakarken şimdi bunu yapabiliyordum. Her büyücü cadısına böyle düşkün değildi belki ancak yine de büyücüler cadılarının etrafında dolanıyordu.

Bütün büyücülerin erkek, bütün cadılarınsa kadın olup olmadığını merak ediyordum.

Giriş kata geldiğimde As'a bunu sormayı planlıyordum. Sabah yanımdan gitse de evden tamamen çıktığını düşünmüyordum. En azından haber verirdi. Centilmen değildi ama bazı konularda düşünceliydi. Koltuklardan birinde buraya arkasını dönmüş bir şekilde oturduğunu görünce haklı çıktığım için bir de onu görmenin heyecanıyla yüzümü bir gülümseme kapladı.

Yaklaşıncaya kadar saçlarını kestiğini fark etmemiştim.

Elinde iki bardakla mutfaktan çıkan Sinel beni görüp başını eğerek kısa bir selam verirken As'ın arkasında duruyordum. Sinel bardaklardan birini As'a uzatıp koltukta yanına oturdu. "Ovid, şu şeyin baş ağrısına iyi geldiğini söyledi." Alnını ovdu. "Bu ağrıdan nefret ediyorum," diye söylendi.

As bardağı koklayıp koltuğun koluna koydu. "Başım o kadar ağrımıyor."

Sinel uzanıp As'ın saçlarına dokunduğunda, gülümsememin kalan kırıntıları da yüzümden silindi. "Belli ağrımadığı. İyi uyumuşsun." Mavi gözlerini bana çevirdi. "Gelsene Larina, Prensimin iyi uyumasını sen sağladın, değil mi?"

As neden orada durduğumu sorgulamadan başını çevirdiği sırada yanlarına gittim. Karşılarındaki koltuğa otururken kendimi çok bitkin hissediyordum. "Uyandın mı?" diye sordu dikkatini bana verirken.

Sinel elini saçlarında çok tutmadan çekmişti ama önemli değildi. Saçlarını keserken yeterince dokunmuştur zaten.

"Saçlarını kesmişsin," dedim sorusuna cevap vermek yerine. Hem ne diyecektim? Evet, uyandım mı? Görmüyor muydu beyefendi?

As'a beyefendi demem hiç doğru değil çünkü bir beyefendi değil. Beyefendi olsa saçlarını kestirmezdi.

Tamam, kestirirdi ama... Kıvırcık hâliyle çok güzel gelmişti. O, saçlarıma sayısız kez dokunmuştu ama ben daha kıvırcık tutamların nasıl hissettirdiğini bilmeden gidip kestirmişti saçlarını. Sinel'e kestirmişti. Sakalı da kısalmıştı. Onu da mı Sinel yapmıştı?

Gece onunla sarhoş olmuş, sabah benim yanımdan kalkıp ona saçlarını kestirmişti.

Bana "*benim leydim*" demesine bir daha izin vermeyecektim.

As saçlarından bahsedince elini saçlarına götürdü. Kafasının arkasını kaşıdı. Normalde yapmam gereken şey ona yakıştığını söylemekti,

bir hanımefendi olarak değişikliğe karşı iltifat etmeliydim. İçimden gelmedi. Sinel yapabilirdi. Her şeyi o yapmıştı sonuçta.

O, "Bir şeyler yedin mi?" diye sorana kadar konuşmadım.

"Yemedim henüz. Acıkınca yerim." Terslemiyordum, gerçekten. Acıktığımda yiyecektim. Sabah aç uyanmıştım lakin şu an canım hiçbir şey istemiyordu.

"Eve kadar durabilirsen çıkalım şimdi, gitmek için uyanmanı bekliyordum." Yanımda da bekleyebilirdi.

"İşin mi var?" Boğazının gerisinden onaylayan bir mırıltı çıkardı. Bu sesten nefret ettim. "Ben evde mi kalacağım?"

"Meliv'i de seninle bırakacağım." Dün bırakmamıştı, Meliv ortalıkta görünmüyordu ama nerede olduğunu biliyor olmalıydı.

"Burada kalabilir miyim?" Burayı da sevmiyordum ama gidecek başka yerim yoktu. Evin sahibi Sinel olduğu için ona döndüm. "Rahatsızlık vermeyeceksem burada kalmak istiyorum."

"Sinir krizi geçirip çığlık falan atmayacaksın, değil mi?" Bardaktaki şeyi içerken suratını buruşturdu.

"Neden öyle bir şey yapayım?"

"Bilmem, burada ne olacağı belli olmuyor. Baştan söyleyeyim dedim. Başım çok ağrıyor." *Prensiyle içerken fazla kaçırmıştı.* Bir hanımefendi o kadar içmemeliydi ama Sinel için bu önemli değildi. Sarhoş olmayı sorun etmiyordu. Ben daha önce hiç sarhoş olacağım kadar içmemiştim. "Öyle bir şey olmayacaksa keyfine bak."

"Gece seni almak için gecikebilirim," dedi As, burada kalmayı istememem hoşuna gitmemişti. Ne güzel, buna bayılmıştım.

"Sorun değil, gelemezsen burada da kalabilirim." Ovid yanımıza gelip Sinel'e bir tabak uzattığı sırada As'ın dün söylediği şeyleri hatırladım. "Ovid bana göz kulak olur."

"Evet, olurum." Yanıma otururak kolunu koltuğun arkasına attığında, As'ın kaşları çatıldı. "Ne haber melek kız?" dedi Ovid, onun kaşlarını çattığından habersiz. "Daha iyi misin?"

"Teşekkür ederim düşündüğün için." Cevap verirken nezaketen bedenimi ona doğru çevirdim. "Dün söylediklerini uygulamaya çalışıyorum."

"Şanslı olduğum bir nokta," diyerek göz kırptığında As, "Senin Reyna'nın kıçının dibinde dolaşman gerekmiyor mu?" diye homurdandı.

"Bugün bir ara yanına gitmeyi düşünüyorum." Ovid başındaki beladan kurtulmuş olmalıydı, As ona evde kalmasını söylemedi. "Belli değil ama bakacağım."

Artık Ovid'le konuşmadığımız için önüme döndüm. Ona bakıp durmamdan rahatsız olabilirdi. As'ın gözleri üstümdeydi. Keyfi kaçmıştı, geceki sarhoş uysallığı çoktan gitmişti. Alışkın olduğum yırtıcı bakışları bana avlanmak üzereymişim gibi hissettiriyordu. "Ametist evde seni bekliyor," dedi ayağa kalkarken. Söz dinlemiyor, istediği şekilde davranıyordu. "Gidelim."

"As, burada kalmak istediğimi söyledim." Ellerimi kucağımda birleştirdim. Saçlarım karman çormandı muhtemelen ve eteğim de kırış kırıştı. Eve gitsem daha iyi olacaktı fakat As'la şu an yalnız kalmak istemiyordum. Bu sabah onu göreli henüz birkaç dakika olmuştu ama fazlasıyla sinirimi bozacak şeyler yapmıştı. "Ametist evde olmamı umursamıyor, sen de biliyorsun."

"Tamam, benimle gel." Kaşlarımı kaldırdım. "Seni eve bırakmayacağım."

İnatla kendi dediğinin gerçekleşmesini istiyordu. Bir erkeğin sözünden çıkmayacak olsaydım bunu en başında yapar ve çoktan evli olurdum. Burada ona muhtaç olduğumu, bana baktığını biliyordum ama bu yüzden her dediğini yapmayacaktım. Benden böyle bir şey bekliyorsa hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Burada kalacağım," diye direttim. Karşılığında beni dizlerine yatırmak istediğini apaçık belli eden bakışlarıyla ödüllendirildim. "İşin bittikten sonra gelip beni alabilirsin."

"Gelsene bir yavrum benimle."

Yalnız konuşmaktan bahsediyordu. Israrının bir işe yaramadığını fark etmişti sonunda.

Ovid elini ağzının üstüne götürerek gülüşünü saklamaya çalıştı. "Rica edersen gelirim," dedim, bu sefer Sinel güldü.

As nefesini gürültüyle dışarı bıraktı. "Gelir misin?"

Ricası biraz sert çıkmıştı ancak daha nazik olmasını söylersem beni burada dizlerine yatırırdı. "Tabii," diyerek ayağa kalktım. Onu mutfağa kadar takip ettim. Mutfağa geçtiğimizde tezgâha yaslandım. "Ne söylemek istiyorsun?"

"Ne mi söylemek istiyorum?"

"Evet, As. Gelmemi rica ettin. Söyleyecek bir şeyin var sandım. Yok mu?"

Büyük bir adım attı. Bana neredeyse birbirimize değecek kadar yaklaşmıştı. "Neyin var?" diye sordu başını eğip gözlerimi eşelerken. "Ne delirtti seni?"

Sen.

"Şu an konuşmak istemiyorum."

"Yani bir şey var."

Ona bıkkınlıkla baktım. "Elbette var As, olmasa böyle davranır mıydım?"

"Ne olduğunu söyle," diye ısrar etti. Çenemin altına iki parmağını bastırıp başımı iyice kaldırmamı ve ona doğru dürüst bakmamı sağladı. "Canını sıkan şeyi söylersen düzeltirim."

"Canımı sıkan şeyi düzeltmen için söylerim zaten. Yoksa neden kendimi yorayım?"

"Doğru, söyle hadi."

"Şu an konuşmak istemiyorum," diye hatırlattım. "Daha sonra konuşabiliriz. O zamana kadar hareketlerini düşünürsen belki canımı sıkan şeyin ne olduğunu bulursun."

Bulacağını sanmıyordum. Erkeklere bu özelliğin verilmediğini düşünüyordum. Sonradan, uzun yıllar süren tekrarlar sonucunda öğrenebilirdi fakat o da çok zordu. Babam, annemi ne kadar iyi anlarsa anlasın onu kızdırdığını annem tepki gösterene kadar fark etmezdi. Neden kızgın olduğunu bulduğu oluyordu, As da belki bulurdu. Şu an değil, şu an çok erkendi.

"Seni böyle bırakmayacağım," dediğinde kırgınlığım arttı. Dün bunu yapmıştı, bu sabah da...

Elini çenemin altından çekmesini sağladım. "Başımın çaresine bakabilirim." Geçiştirmemle kaşlarını çattı. "Görüşürüz sonra."

"Larina."

"Israr etme lütfen." Fısıltıyla söylediğim şey onu durdurdu. Bir süre sessizce gözlerime baktı, pes ettiğini gözlerini bir saniyeliğine kapatmasından anladım. Şakağımı öpmek için eğildiğinde yana kaydım. Gerildiğini hissettim. "Görüşürüz, kendine dikkat et," diyerek mutfaktan çıktım. O, evden çıkarken orada olmak istemedim. Merdivenlere yöneldim, odaya geri döndüm.

Bu odada yalnız kalmaktan yorulmuştum.

Ovid, As'ın isteği üzerine bana yiyecek bir şeyler getirdi yaklaşık yarım saat sonra. Onları yediğimde tepsiyi geri götürdü ancak tekrar gelinceye kadar saatler geçti. Saatlerce yatakta oturup düşündüm. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Çok şey düşünüyordum. Yalnızlığıma odaklanmamak için elimden geleni yapıyordum.

Yine de ölülerin geleceğini hissediyordum.

Ovid kapıyı tıklatıp açtı. Geldiğine memnun olup ayakkabılarımı giyerek yataktan kalktım. Kafasını aralıktan içeri uzatıp, "Reyna'nın

yanına gideceğim," diye haber verince omuzlarım düştü. Toparlanmama kalmadan bunu fark etti. "Canın mı sıkıldı?"

"Biraz." Yalnız olmakla sorunum yoktu, yalnızlığı severdim de ancak burada ölülerin geleceğini bilmek rahatlamamı engelliyordu.

"Gelmek ister misin?" Teklifi gözlerimi hevesle açmama sebep oldu. "Orada da canın sıkılır ama yine de gelmek istiyorsan..."

"İstiyorum," diye atladım. Fikrini değiştirmesine fırsat vermeden yanına yaklaştım. "Gidelim."

"Tamam o zaman." Hâlime güldü, Artev erkeklerinin kabalığına kendimi alıştırmaya çalışıyordum. Üstüne düşmedim. "As da oralarda bir yerlerdedir herhâlde. Karşılaşırsak oradan eve gidersiniz."

"Olur." As'ı ve kısa saçlarını hiç özlememiştim ama Meliv'i ve Ametist'i özlemiştim. O yüzden oradan eve gitmemde bir sorun yoktu.

"As'a Sinel'le sarhoş olduğu için kızgınsın, değil mi?" Hatırlatmadan önce bana bu konu hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sormalıydı.

"Evet, o da var," dedim isteksizce.

"Normalde böyle yapmaz. Yani içse de fena dayanıklıdır içkiye. Sarhoş olması için *çok* içmesi gerekir." Buna benzer bir şeyi Nero da söylemişti. "Dün olanlar... Boş ver, hatırlatmayacağım. Zaten biliyorsun Larina. As ne kadar ona prens dememizi istemese de prens. Bizi bu çöplükten kurtarmak için elinden geleni yapıyor ve işe yaramadıkça daha kötü oluyor. Kötü şeylere alışsa da dün onun için beklenmedikti." *Kötü şeylere alışsa da...* "Sinel onu mezarların başından alamayınca kafasını dağıtmasının iyi olacağını düşünmüş."

"İyi yapmış." Sesimde herhangi bir ima yoktu. Uzun sürmüştü bunu söylemem, birkaç dakika sessizce düşünmüştüm ama samimiydim. As'la birlikte içmesine, onu kontrol etmek varken ona katılmasına sinir olmuştum fakat bunu kendime sakladım. "Anlattığın için teşekkür ederim."

"Gerçekten bir leydi gibi konuşuyorsun," derken hafifçe güldü. "Cadıların bu kadar nazik olmasına alışık değiliz Larina, senin ortalığı birbirine katman gerekiyordu."

"Cadı olduğumu öğreneli çok olmadı." Onun yönlendirmesiyle yürürken umursamazlıkla konuşuyordum. "Cadılığa uyum sağladığımda ve As beni kızdırmaya devam ettiğinde ben de öyle yaparım."

"As'ı nezaketine alıştırıp sonra da cadılığınla şaşırtmayı mı planlıyorsun?"

"Öyle yaparsam beni bulduğu yere geri bırakabilir." Onlarla tanıştığım andaki sohbetlerine atıfta bulunmuştum ama o günü unutmuştu, anlamadı. "Cadı olmamdan nefret ediyor."

"Senin herhangi bir şeyinden nefret ettiğini düşünmüyorum." İtiraz edecektim ancak sokakta yürürken dikkatim dağıldı.

Etrafta çok fazla kedi vardı.

"Normalde bu kadar kedi oluyor muydu?" As'layken çok yürümüyor, hemen arabaya biniyorduk. O yüzden fark etmemiş olabilirdim.

"Son birkaç gündür böyle," diyerek içimi rahatlattı Ovid. "Öncesinde varsa da ben çok dikkat etmedim. Arabayı ne olur ne olmaz diye biraz uzağa park ediyorum. Yeirs'in evin çevresine yaptığı büyü bir yere kadar bizi de gizliyor ama araçla gidildiğinde o öyle olmuyor."

"As direkt kapının önüne kadar geliyor."

"As'ın başı hatırlamadığı bir şey yüzünden belada değil."

Ona başındaki belanın geçip geçmediğini sormak üzereydim. Islığa benzer bir ses duydum. Arkamızdan geldiğini sanıp döndüm. Islığın Ovid'in göğsünün ortasına saplanan okun havadayken çıkardığı ses olduğunu Ovid yere yığılınca algıladım.

O kadar beklenmedikti ki kendimi korumaya fırsat bulamadım.

Benim göğsüme bir ok saplanmadı. Biri arkadan boynuma sarılıp ağzımı ve burnumu bir bezle kapattı. Bezden gelen keskin koku, boynuma sarılan kola uzanan ellerimi durdurdu. Ellerim iki yanıma düştü.

Bayılmadan önce kulaklarıma sokaktaki kedilerin sesleri dışında başka bir ses geldi. "Sen de geliyorsun benimle," dedi arkamdaki adam.

Kelimeleri buraya ait değildi, sesi buraya ait değildi. *O da benim gibi buraya ait değildi.*

Vahşi bir İskoç savaşçısı gibi konuşmuştu.

20

Yanağımda hissettiğim dokunuş ne tanıdıktı ne de istediğim bir şeydi. Birisi bana benim iznim olmadan dokunuyordu.

İyi bir bahanesi olsa iyi olurdu. Aksi takdirde tenime değen parmaklarını yakacaktım.

Gözlerimi açmadan önce ne durumda olduğumu anlamaya çalıştım. Sert bir yerde uzanıyordum, sırtıma ağrı girmesine sebep olan rahatsız bir hâldeydim. Bacaklarım yana dönmüş ama sırtımı neredeyse yere değdirecek kadar bükmüştüm. Ağrıyı önemsemedim.

Kıyafetlerim üzerimdeydi ve bağlı değildim. Biri beni buraya yatırmış, tehlikeli olmadığıma karar vermiş ve bağlamaya gerek duymamıştı.

Pişman olacaktı.

Kaçırılmıştım ama sakin kalabilirdim. Yaralanmamıştım, özgürdüm. Ovid yaralanmıştı ve benimle ilgilendiği gibi onunla ilgilenmem gerekiyordu. Başımın çaresine bakmalıydım. Buraya geldiğimden beri yaşadıklarım, sonrası için hazırlanmama sebep olmuştu; şaşırmıyordum artık.

Göz kapaklarımı yavaşça araladım, parmakları hâlâ yanağımda olan adamı görmeye hazırlıklıydım. "Uyandın mı?" diye sordu hiçbir sorun yokmuşçasına bir kayıtsızlıkla.

Bizi kaçıran değildi, bayılmadan önce duyduğum ses, bu ses değildi. O kişinin sesi de söyledikleri kadar aklımda yer edinmişti. Kaba bir İskoç savaşçısı gibi konuşmuştu. Sesi, tavrı ve cümlesi değildi bana bunu söyleten. İskoç dilinden duymaya aşina olduğum kelimelerdi. O kelimeler buraya ait değildi.

"Uyanmanı bekliyordum," dedi adam parmaklarını yanağımdan usulca kaydırırken. Çeneme de dokunacağını fark edince kaşlarımı çatarak doğruldum. Dokunuşları canımı acıtmayacak kadar yumuşak olsa da bana dokunması için bir sebep yoktu. Benden izin almamıştı. Dokunamazdı. Dokunmasını istemiyordum.

Konuşmadan önce gözlerimi etrafta gezdirdim. Meşalelerin aydınlattığı odada ben, başımda dikilen adam ve yattığım sert yataktan başka

hiçbir şey yoktu. Penceresiz, tek kapılı ve basıktı. Kapı kapalıydı. Ardında beni bekleyen şey her neyse, ona hazırlıklı olmalıydım. As'ın hançerini Sinel'in evinde, kaldığım odada bırakmıştım. Silahsızdım, korse giydiğim için hançeri yakamdan içeri sokamamıştım ve belimde taşımak da rahatsız edici olduğundan çıkarmıştım. Bu korseyi bir daha giymeyecektim.

As da sevmemişti zaten.

Kaybolduğumu fark etmiş miydi? Beni arıyor muydu?

"Hâlâ kendinde değilsin sanırım," diyen adam elini tekrar bana doğru uzattığında, oturmayı bırakıp ayağa kalktım, kendimi koruyacağım bir mesafede duracak kadar ondan uzaklaştım.

"Bana dokunma sebebiniz nedir?" diye sordum ölçülü bir sesle. "Benden izin almadınız bayım." Giydiği kıyafetler, saçlarının düzgün bir şekilde taranmış olması ve tıraşlı yüzüyle bir beyefendiydi. Tabii görünüşü, cilalı ayakkabıları beni aldatmamalıydı.

"Sana istediğim için dokundum." Ciddiyetime olan lakayıt tavrı karşısında sinirlendim. "İzin alacak hâlim yok. Sen artık bize aitsin ve istediğimi yaparım." Bir şapkası yoktu, başını eğip hayalî bir şapkayı göğsüne bastırarak selam verirken alayla sırıttı. "Leydim."

Benimle dalga geçiyordu.

"Demek size aitim." Eteğimi rahat hareket edebileceğim kadar kaldırarak ona yaklaştığımda bunu yanlış yorumladı. Sırıtışını genişletip baştan aşağı beni incelediğinde, ben de aynısını yaptım fakat amaçlarımız farklıydı. Belindeki silaha ve cebindeki kabarıklığa odaklanmıştım. Onun ilgilendiği şey bedenimdi. İşte, görünüşüne aldanmamam gerektiğini biliyordum.

Neredeyse aramızda hiç mesafe kalmayacak kadar yaklaştım. "Öylesin," dedi yine aynı elini kaldırırken. Önce yanağımda başlayan dokunuşlarını ilerletecekti, saf biri değildim. Kaba olmaması onu diğerlerinden ayırmıyordu.

Bir ürperti omurgam boyunca gezinerek sırtımı dikleştirdi. Bu dünyaya geldiğimde As'ın değil de bu adamlardan birinin, *başka herhangi bir adamın* kollarına düşseydim bana ne olacaktı? O hangi kötülüğü yapıp da kollarına düştüğümü sormuştu ama benim şansımdı. Sayesinde hayattaydım. Yaşama sebebimdi.

Ne kadar zamandır uyuyordum bilmiyordum ancak onu özlemiştim. Gitmeden önce şakağımdan öpmesine izin vermediğim için şimdiden pişman olmuştum. Dudaklarının tenime temasını seviyordum, o

şekilde öpmesiyle beni kendine hayran bırakıyordu. Saygıyla öpüyordu, huzurlu hissettiriyor, kalbimin en derinine ulaşıyordu.

Sinel'in dediğini yapıp sol gözünün altını öpersem bir daha şakağımdan öpmeyecek miydi?

Adamın parmakları yeniden yanağıma değdiğinde As'ı düşünürken hissettiğim heyecan gerginlikle yer değiştirdi. Kaşlarımı çatıp başımı geri çektim. Buradan kurtulduğumda ve As'a döndüğümde her şeyi detaylarıyla anlatacaktım. Onu düşündüğüm için adamın bana tekrar dokunduğunu söylediğim sırada homurdanabilirdi. Huysuzluğu hoşuma gitse de sinirinden Sis'e dönüşmesini de istemezdim.

Başka birinin bana dokunmasını sorun edeceğini tahmin ediyordum. Nasıl ki Sinel onun saçlarını kestiğinde...

Düşünmeyi bıraktım. Daha fazlasını düşünürsem karşımdaki adama haksızlık olurdu. Başkasına öfkelenip onu dövmemeliydim.

Eteğimi iyice kaldırıp dizlerimi ortaya çıkararak diz kapağımı sertçe iki bacağının arasına geçirdim. Babamın söylediği gibi bir erkeği devirmenin en kolay yolu buydu. Adam daha önce duymadığım bir küfürle geriye sıçrayıp ellerini bacak arasına bastırdı. "Küfrü tekrar eder misiniz bayım?" diye rica ettim eğildiği için kolayca saçlarına asılıp kafasını aşağı çekerken. "İlk defa duydum ve unutmamak için tekrarlayamayacağım kadar beni şaşırttı."

As küfrü merak edebilirdi.

Adam cevap vermeyip acı içinde inleyerek beni hayal kırıklığına uğrattı. Bayılmasını istemediğimden dizimi kafasına geçirmek yerine yüzünü istediğim yerden dizime çarparak aynı küfrü tekrarlamasını sağladım. "Teşekkür ederim," dedim küçük bir gülümsemeyle. O sırada yere düştüğünden gülümsediğimi göremedi ama önemli değildi. Minnetimi göstermeliydim.

En yakınımdaki meşaleyi alarak eteğimi dikkatle düzelttim ve yere, yanına oturdum. Zemin tozluydu ama zaten yattığım yer de öyleydi. Kıyafetlerim çoktan kirlenmişti. "Birine izinsiz dokunmanın çok kaba bir davranış olduğunu biliyor olmalısınız." Bacak arasını tutan ellerinden birini kendime çekmeye çalıştığımda bana direndi. Dudaklarımı büküp yüzüne yumruk attım.

Yüzü bana daha yakındı ve elini oraya doğru götürdüğünde tutmam kolaylaştı. Tuttuğum elini sertçe yere yapıştırarak ondan farklı bir küfür daha duydum. "Bu sefer tekrarlamanıza gerek yok, ne dediğinizi tam olarak anladım," diye haber verdim.

"Manyak kadın!" dedi nefes nefese, perişan bir hâlde. Buranın erkekleri normal değildi. Bir hırsız benden çantamı çaldığı için haklı olarak onu takip etmiş ve kafasına taş fırlatmıştım, bu adam bana izinsiz dokunduğu için yine haklı olarak onu dövüyordum ve ikisi de aynı şeyi söylüyordu.

Manyak değildim ki ben, neden böyle diyorlardı?

"Bana dokunurken benden izin almadığınızdan..." Silahına uzandığını görünce diğer elini de yere yapıştırıp iki elini de bacaklarımın altında ezdim. "Bunu ben alıyorum." Öne eğilerek ellerine fazla yüklendim, İskoç savaşçısı olmadığını tekrar kanıtlayarak bir çığlık attı. Sesi dışarıya ulaşacak kadar yüksekti. Ceplerini karıştırmak için acele ettim. Hançeri bulduğumda beklemeden eteğimden içeri sokup, iç çamaşırımın beline tutturdum. Silahı da yanıma koydum. Onu saklayamazdım.

Beklediğimin aksine kapı açılmadı. Ceplerini karıştırırken meşaleyi yüzüne yaklaştırdığımdan bağıran adam benden kurtulmak için çırpınırken, "Korkmayın bayım, yüzünüzü yakmayacağım," diye sakinleştirmeye çalıştım. "Parmak uçlarınızı..." Bana dokunan elini bacağımın altından çıkarıp bileğinden tutarak sabitledim. "Hareket ederseniz parmak uçlarınızdan daha fazlasını yakabilirim ve bu benim suçum olmaz. O yüzden kıpırdamayın."

"Kahrolası!" diye haykırdı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Ardından gelen küfür çok yakışıksızdı yine.

"Bir hanımefendiye böyle sözler söylememelisin." Ona artık *bayım* demeyecektim çünkü çok kabaydı. Bunu hak etmiyordu. "Dalga geçmiyorum, bir daha bana öyle şeyler söylersen dudaklarını da yakarım."

Meşalenin ateşi neredeyse sönmüştü. Çok kuvvetli bir ateş değildi, parmak uçlarına yaklaştırdığımda parmak uçlarından daha fazlasını yakmadı. "Dediğim gibi yalnızca parmak uçlarını yakıyorum." Memnuniyet duyacağından emindim ama şu an bazı meşguliyetleri vardı. Acı çekiyor, bağırıyor ve kurtulmaya çalışıyordu. Anlayışlı olup memnuniyetini göstermemesine takılmadım.

Yanık et kokusu burnuma dolunca suratımı buruşturma isteğime direndim. "Bana buranın neresi olduğunu söyler misin?" diye rica ettim. "Neredeyim? Beni kaçırdığınız sırada yanımda bir adam vardı, o adamın nerede olduğunu biliyor musun bir de? Yerini biliyorsan yolu tarif edebilir misin?" Beni tekmelemeye çalıştı. "Ne kadar kabasın!" diye kızdım hayretle. "Bir hanımefendi sana soru sorduğunda onu tekmelemezsin, sorusuna cevap verirsin. Cevabı bilmiyorsan da bilmediğini söylersin."

Beni dinlemedi. Çırpınmaya, direnç göstermeye devam etti. Bağırışları beni rahatsız ediyordu, kulağımın dibinde yüksek sesle bağırıp küfredecek kadar da kaba bir adamdı. Daha fazla dayanamayıp meşaleyi uzağa fırlatarak kafasını iki elimle tutup yere çarptım birkaç kez.

Bayıldı.

"Sorularıma cevap verseydin böyle olmazdı," dedim hayal kırıklığıyla başımı iki yana sallayıp ayaklanırken. "Baştan cevap vermeyeceğini söyleseydin eteğimi daha fazla kirletmek zorunda da kalmazdım. Buranın erkeklerinin nesi var?"

Silahı alıp bir elimle elbisemi silkelerken adamın bağırışlarına rağmen açılmayan kapı açıldı. Sırtımı kapıya dönmüştüm, bir darbe bekledim. Arkamı dönemeden birinin beni sırtımdan iteceğini veya kuvvetiyle hapsedeceğini düşündüm fakat öyle olmadı. Hızla hareket ettiğimde kapıyı açan bir hamle bile yapmamıştı. Sakin bir şekilde yerde yatan adama bakıyordu.

Bir kadındı ancak görünüşünde beni şaşırtan çok şey vardı. Reyna'nın burnuna taktığı küpenin bir benzeri onda da vardı, onunki burnunun ucunda değil burun kemerindeydi. Dudağının altında da küçük, metal bir top vardı. Küpelerin olması gereken yer olan kulaklarında da bir çiftten çok daha fazlası vardı. Ayrıca göbek deliğinde de küpe vardı. Karnını, kollarını, göğsünün bir kısmını örtmeyen, dar bez parçasının saklayamadığı beyaz teninde bir sürü iz vardı. Farklı şekillerde izler beyaz tenini büyük oranda gizliyordu. Boynuna hatta çenesine kadar ulaşıyordu bu izler.

Çok üzücüydü. Biri ona bu şekilde eziyet etmiş olmalıydı.

Yerdekini incelemeyi bırakıp gözlerini bana çevirdi. "Kaptan seni bekliyor," dediğinde kaşlarımı çattım. Elimdeki silahı çenesiyle işaret etti. "Onu şimdi kullanmayı düşünüyor musun yoksa sonra mı kullanacaksın?"

"Sorduğum sorulara cevap verirsen kullanmayı erteleyebilirim."

"Güzel, aptal değilsin." Kapının önünden çekilip bana geçmem için yer açtı. "Gel, Kaptan'ın yanına gideceğiz. Sorarsın soracağını."

Omuzlarımı dikleştirip bayılan adamın üstünden geçtim. "Kaptan kim? Beni kaçıran adam mı?"

"Evet ama onu böyle söyleyerek aşağılayamazsın. Kaçırmaz, alır. O buranın, hepimizin sahibi." *Hepimiz* derken benden bahsetmediğini umuyordum.

Kaptan dediği kişi İskoç savaşçısıydı. Bir İskoç savaşçısının, Dafienra Krallığı'nda böyle bir yerin sahibi olduğuna inanamıyordum.

Ya artık Dafienra Krallığı'nda değilsem?

Meşalelerin aydınlattığı, bir kalenin koridorlarına benzeyen boş koridorda yürürken "Neredeyiz?" diye sordum. Huzursuzlukla dolmuştum. *İskoçya'ya geri mi dönmüştüm?*

Hayır, olamazdı. Öyle olsaydı herkes İskoç dilini konuşurdu.

"Keperon Bölgesi'ndeyiz." Tepkimi görmek için göz ucuyla baktı, söylediği şeyin beni etkilemediğini fark edince şaşırdı. "Keperon Bölgesi'nin neresi olduğunu bilmiyor musun?"

"Hâlâ Dafienra Krallığı'ndayız, değil mi?"

"Bölge'nin Dafienra Krallığı kısmındayız, evet. En büyük krallık, en büyük alan." Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum ama beni tanıyıp tanımadığından emin olmadığımdan soramıyordum. Sorulardan kim olduğumu çıkarabilirdi, onun için önemli olabilirdim.

Buraya geldiğimden beri kim olduğumu bilmiyordum.

Kaptan beni tanıyordu, tanıyordu ki burada kimsenin anlayacağını düşünmediğim dilimizde konuşmuştu. Bu soruları ona soracaktım.

"Benimle birlikte olan adam..." diye mırıldandım. Ovid'in adını söylemedim kasıtlı olarak. "O nerede? Yaralanmıştı, biri onu okla vurdu."

"Sizi aldıklarında orada değildim ama okla vurulmuşsa Kaptan vurmuştur." Ondan şimdiden nefret etmem için güzel bir sebep vermişti bana. "Öldürmek istemişse ölmüştür, işine yarayacaksa öldürmeyecek şekilde yaralamıştır. Haberim yok."

Kaptan gözlerinde öyle bir yerdeydi ki her ne isterse onu yapabilirdi âdeta. Silahı daha sıkı kavradım. Beni öldürmek isterse ondan önce davranacaktım. "Sen kimsin?"

"Kim olduğum önemli değil," diye geçiştirdi. "Keperon Bölgesi'yle ilgili bilmen gereken şey buranın ve buradaki her şeyin Kaptan'a ait olması. Kaptan'ın seni almasına ve yaşamana izin vermesine minnet duymalısın. Minnettarlığını ona hizmet ederek ödersin tabii eğer geçici değilsen." Koridorun sonundaki devasa iki kapısı olan odaya girmeden önce yumruk yaptığı elini sertçe bir kapıya vurdu. İçeriden ses gelmedi, gelmişse de ben duymadım. İki kapıyı itip açtığında, kapılar kadar büyük bir odaya girdik.

Daha fazla soru sormadım çünkü odanın bir köşesindeki koltuklardan birine oturmuş adamla göz göze geldim.

Yirmili yaşlarında; mavi gözleri ve kahverengi, kısa, dalgalı saçları olan; bronz tenli; iri yarı; uzun boylu bir adamdı. Hafif sakallı yanaklarında belli belirsiz yara izleri vardı. Lacivert, bol gömleğinin kollarını dirseklerine kadar kıvırmış, yakasından birkaç düğme iliklememişti.

Boynunda, ucunda burada nasıl ifade edildiğini bilmediğim bir deniz kabuğu olan kalın bir zincir vardı. Zincir hemen hemen göğsünün ortasına kadar iniyordu, inci kolyem kadar uzun değildi.

"Elinde neden bir silah var?" diye sorduğunda gözleri üzerimdeydi. Onu izlediğim gibi o da beni izliyordu. Kaptan dedikleri bu adam beni kaçırandı, bundan emindim. Buranın dilini konuşsa da sesini tanımıştım. Kim olduğumu biliyordu, nereden geldiğimi biliyordu.

O da benimle aynı yerden gelmişti.

"Başında bekleyenden araklamış."

"Araklamadım," diye itiraz ettim. Araklamanın ne olduğunu bilmiyordum ama kulağa hoş bir kelime gibi gelmiyordu. "Ondan silahını ödünç aldım çünkü bir süre kullanmayacak."

Kaptan oturduğu yerde öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. "Bunu nereden biliyorsun?" Bu kez direkt benimle konuşmuştu.

"Elini kullanmadan silah kullanabilir mi?" Bir an düşünmek için duraksadım. Hâlâ bir şeyleri kavrayabilirdi aslında.

"Elini kullanamaz mı?"

"Belki." Emin değildim. "Yine de silahının aklına geleceğini sanmıyorum. Hem ona aldığımı söyledim."

"Silahını aldığını söyledin ve o da kabul mü etti?"

"Kabul edecek bir durumda değildi ama eminim daha sonrasında kabul edecektir." Bana tekrar yaklaşamayacağından silahını geri almak için fırsatı olmayacaktı. Kabul etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Adam nerede?" diyerek yine beni buraya getiren kadınla konuştu. Sohbetin bittiği konusunda beni bilgilendirmediğinden soruyu kendim cevaplamakta bir sorun görmedim.

"Uyandığım odada, yerde yatıyor." Sakinliğim onu şaşırtıyorsa da bunu ustalıkla gizliyordu. Onu çözemiyordum. Yalnız kaldığımızda soracağım çok şey vardı, birileri etraftayken konuşabileceğim konular değildi bunlar. Bir an önce silahı ve sahibiyle ilgili konuyu açıklığa kavuşturmalıydım. "Silahına değil de bir şifacıya ihtiyacı olabilir." Kadına dönüp silahı tuttuğum elimle arkayı işaret ettim. "Belki de gidip ona bir şifacı bulmalısın."

"Neden şifacıya ihtiyacı var?" Kaptan izin istemeden kadınların sohbetine girecek kadar kaba bir adamdı.

"Parmak uçları yandı." Ona söylersem belki kadını kendisi gönderirdi.

"Parmakları mı yandı? Nasıl?"

"Parmak uçları," diye düzelttim. "Dokunmaması gereken bir şeye dokununca parmak uçlarını yaktım."

İlk kez ne hissettiğini görmeme izin verdi. Kaşları çatıldı. Rahatsız ve öfkeliydi şimdi. "Sana dokundu mu?"

"Bir şeye dokunduğunu söyledim. Beni dinlemiyor musunuz? Ben bir şey değil, bir hanımefendiyim bayım. Yanağıma dokundu. Size ait olduğumu ve buna hakkı olduğunu söyledi. Sözlerini anlamsız buldum ve parmaklarını değil, parmak uçlarını yaktım sadece. Bunu kolayca yapabilmek için de öncesinde onu tekmelemek zorundaydım. O yüzden gerçekten bir şifacıya ihtiyacı olabilir." Buranın insanlarını anlamıyordum. Onların tarafında olan birinin şifacıya ihtiyacı olduğunu, nerede ve ne durumda olduğunu açıkça söylememe rağmen harekete geçmek yerine öylece suratıma bakıyorlardı.

Gerçekten çok gariplerdi.

"Onu ne yapalım Kaptan?" Kadın nihayet bu soruyu sorduğunda, sıkıldığımı hiç de uygun olmayan bir biçimde bıkkınlıkla, gürültülü bir nefes vererek göstermek zorunda kalmıştım. "Adamı ne yapalım?" diye düzeltti karışıklık olmaması adına. Benden değil, yerde yatan adamdan bahsediyordu.

Kaptan'ın cevabı beklenmedikti. "Parmaklarını koparın."

Kadın sorgulamadı, ikiletmedi. "Tabii Kaptan," diyerek odadan çıkıp kapıyı kapattı. Kocaman odada onunla yalnız kaldım.

"Neden parmaklarını kopartmasını istedin?" Nazik olmaya çalışıyor, onlarla bir yabancıyla konuşmam gerektiği gibi konuşuyordum ama burası, şu an burada olanlar buna müsaade etmiyordu. *Bayım* dediğim küfürler savuruyordu, bu adamın da böyle bir şey yapacağı görünüşünden belliydi.

"*Bize ait* demiş." Ayağa kalkıp ağır adamlarla yürüdü. "*Biz* diye bir şey yok, *ben* var. *Benim* var. Buradaki her şey, herkes bana ait."

"Ben ne ona ne sana aitim." Üstüme gelirken heybetiyle gözümü korkutmaya çalışıyordu ama etkilenmedim. Silahı kaldırıp göğsüne nişan aldım. "Yaklaşmaya devam edersen ve o adam gibi dokunmaya kalkışırsan bu kez bana dokunan parmak uçlarını yakmakla kalmam. Sahibini ateşin içine atarım."

Olduğu yerde durdu. "*Seni canlı canlı yakmaya çalıştıkları gibi beni canlı canlı yakmaya mı çalışacaksın Larina?*"

"Oradaymışsın gibi konuştun."

"Oradaydım."

Bunu biliyordum ama yine de şaşırdım. Silahı düşürmemek için daha sıkı kavradım. "Savaşçılardan birisin." Beni tepeye sürükleyen savaşçılardan gördüğüm herkesin yüzünü hatırlıyordum, bu adam görmediklerimdendi.

Geri dönmeye çalıştığımda sadece ailemi bulmak değil, onlardan intikam almak da istiyordum. Sinyes bana herkesin öldüğünü söyleyince dönmek için sebebim kalmamıştı. Şimdiyse birinin yaşadığını öğreniyordum.

Daha fazlası da yaşıyor olabilirdi. Belki de annem ve Andre...

Sinyes'e öylece inanmıştım. Annem ve kardeşim hâlâ yaşıyor olabilirdi, bana ihtiyaçları vardı belki de ama ben durmuştum. Dönmeye çalışmamıştım.

Umut ve utanç yüzünden gözlerim yaşardığında, göz kapaklarımı sertçe yumup engellemeye çalıştım. "Benden başka kimse kalmadı," dedi Kaptan ne düşündüğümü anlayarak. Gözlerimi açtığımda daha yakına geldiğini gördüm, göğsü silahın ucuna değiyordu. "Benden ve senden başka kimse yok." İskoç dilinde konuşmaya başlamıştı. Daha samimi ve inandırıcı olsun diye mi?

Bir kez daha birine öylece, körü körüne inanmayacaktım.

"Kimsin sen?" diye sordum sesimin titremesini engelleyemeyerek. Ona ayak uydurup kendi dilimizde konuşmuştum ben de.

"Beni tanımadın."

"İntikam için her birinizin yüzünü ezberledim," diye karşılık verdim. "Seni görmedim." Gözleri tanıdık geliyordu ama öylesine göz göze geldiğim biri olmalıydı.

"İntikam?" Alayla güldü. "Neyin intikamı? Buna sen sebep oldun." Küçümser bakışları yüzümde gezindi. "Senin yüzünden annen, kendinin ve kardeşinin canlı canlı yanışını kabullenmedi mi? Her şey seni buraya geri göndermek içindi." Tekrar güldü. "Annen ve kardeşin dedim ama onlar senin annen ve kardeşin değildi bile. O kadın seni öyle çok sevdi ki sırf sen yaşa, burada bir adamın fahişesi ol diye canlı canlı yandı."

"Haddini bil!" diye bağırdım. *Tekrar inanmam için beni zorluyordu.*

"Sen haddini bileceksin." Nefretle yanan gözlerinden boğazıma sarılmak istediğini anlayabiliyordum. Daha önce birinin benden bu kadar çok nefret ettiğine şahit olmamıştım. "Geldiğinden beri seni izliyorum Larina. Yitik Krallık'ın Prensi'ne fahişe olduğun için mi bu tavırların? Hâlâ anlamadın mı?" Elimde bir silah vardı, göğsüne nişan aldığım. Parmağımın bir hareketiyle kurşun fırlayıp göğsünün içine saplanabilirdi

fakat güç ellerindeymiş gibi konuşuyordu. "Burada bana boyun eğeceksin."

"Kimsin sen?" diye bir kez daha sordum. "Benden ne istiyorsun? Yarım bıraktığın şeyi tamamlamaya mı geldin? Benimle birlikte geldiysen annemle kardeşime ne olduğunu nereden biliyorsun? Keperon Bölgesi de ne? Bu kadar kısa bir sürede bütün bu şeylere nasıl sahip olabilirsin? Kahretsin, benim burada ne işim var? Yanımda olan adama ne oldu?" Silahı sertçe göğsüne bastırdım. "Cevap vermezsen seni öldürürüm. Her sorumun cevabını istiyorum." Susup konuşmadığında, bir kez daha silahla göğsünü dürttüm. "Ve bir daha bana fahişe dersen de önce sorularımın cevabını alır, sonra yine öldürürüm."

"Öyle değil misin?" Öfkeyle soludum. Bu adamı önce dövüp, sonra cevaplarımı alıp en sonunda öldürecektim. "O adamın seni alıkoyduğunu mu söylüyorsun?"

Alıkoymak... İskoç erkeği bir kadınla evlenmek istediğinde onu alıkoyardı. Böyle söylenirdi büyüdüğüm yerde. Ailesinden rıza alırdı veya almazdı, kadını alıkoyduğunu duyurduğunda kadın onundu.

O kadını kendisi için ayırıp sakladığı anlamına gelirdi.

Kadının buna izni olurdu. Zorla alıkoyulmamışsa...

"Burada evlilik yok." Kendisi de biliyordu, belliydi. "Beni alıkoymadı, onun yanında kalıyorum çünkü ondan başka kimsem yok." *Çünkü yanında kalmak istiyorum.*

"Bir kadın, bir erkeğin evinde şaperonu olmadan kalırsa ne olur, Larina?" Bana böyle demekte haklı olduğunu kanıtlamak için bize öğretilenleri, toplumumuzca kabul edilenleri kullanıyordu. Bu adam çok zekiydi.

"Beni duymadın mı? Kalacak yerim yoktu."

"Vardı. Sinyes'le kalabilirdin." Her şeyi biliyordu. Her şeyi nasıl biliyordu? "Sen onu seçtin. Annene tamamen benzeyen ve sana yardım edeceğini, bakacağını söyleyen kadını değil de Prens'i seçtin."

"Evet," dedim bundan çekinmeyerek. As'la kalmak istemiştim, pişman değildim. "Onu seçtim. Buradan çıktığımda da onunla kalmaya devam edeceğim."

"O zor." Silaha aldırmadan arkasını dönüp kalktığı koltuğa oturdu. "Geç, otur," diyerek yanındaki koltuğu işaret etti. "Sorularına cevap vereyim."

Oturmayıp ayakta dikilmeye devam ettim ama kolumu aşağı indirdim. "Neden zor? Beni bırakmayacağın için mi?" Bir kedi sesi

duydum. Dönüp bakarak dikkatimi dağıtmak istemedim. "Beni bırakmanı istemiyorum, ben kendim kaçarım."

"Kaçsan da yaşayamazsın." Sesini duyduğum kedi koltuğun yanına kadar gelip kucağına çıktı. Siyah, uzun ve zayıf bir kediydi. Kaptan'ın bacaklarının üstünde rahat edecek kadar hareket ettikten sonra mırlayarak uzandı. İnsanına benzer mavi ama parlak gözlerini gözlerime dikince onu tanıdım.

Buraya geldiğim ilk gün, As'ın arabasındayken onu sokakta görmüştüm. İnsanınkine benzer bakışları dikkatimi çekmişti. Bu, o kediydi.

Geldiğinden beri seni izliyorum Larina, demişti. Yalan söylemiyordu.

Kaptan kediyi tanıdığımı fark etti. Sol elinin bileğini kaşıyarak dikkatimi oraya yöneltmemi sağladı. Bileğinin iç kısmında soluk pembe renkte bir pati izi vardı. Bronz teninde öne çıkıyordu. Onun kedisiydi. Onu seçmişti.

O da benim gibi buradaki bir hayvan tarafından seçilmişti. Bir kediydi ama normal bir kedi değildi. Kedide bir şeyler vardı, bakışları tüylerimi ürpertmişti.

"Neden yaşayamam?" diye sordum kediden gözlerimi güçlükle ayırarak. Ne kadar tüyler ürpertici olsa da ona bakmaya devam etmek istiyordum.

Kaptan, kedinin sırtını ağır ağır okşadı. "Keperon Bölgesi'nin ne olduğunu söylemekle başlayayım." Kediye bakarken gözlerinde beliren şefkat sarsıcıydı. Aralarındaki bağ çok güçlü duruyordu. Ametist'le aramda henüz bu kadar güçlü bir bağ yoktu. Birbirimizi tanıyacak kadar yan yana kalamamıştık. İlgi istediğinde o ilgiyi veremediğimden benden uzaklaşmıştı. "Artevi Krallığı'ndan yayılan lanet suya sıçradığında kıyıdaki krallıklar da etkilendi. Sadece suları değil, kıyıları da. Keperon su lanetinin etki ettiği, krallıkların kıyı bölgesi. Kıyılar terk edildi. Gündüz yeryüzüne çıktığın anda ölürsün, gece de kapkaranlık. Krallıkların başlangıcını belirleyen orman vahşi hayvanlarla dolu. Yerin altındayız, burada olmayı hak etmeyen evsiz insanlar geceleri kendilerini doyurmak için ortaya çıkarlar." *Bahsettiği sadece karın açlığı değildi.* "Onlar seni yalnız bulduklarına sevineceklerdir. Önce senden alabilecekleri her şeyi alır, sonra da seni hayvanlara yem ederler."

"Başımın çaresine bakarım."

"Seninle ne yapacağıma karar verinceye kadar burada kalacaksın," diye emretti. "Yukarı çıkmayı aklından bile geçirme. Kaçamazsın."

"Beni öldüreceksen bekletme, şimdi yap çünkü sana boyun eğmeyeceğim."

"Kim olduğumu sormuştun." Kucağındaki kediyle öyle zıtlardı ki... Kediyi şefkatle okşayacak değil, tek hamlede boynunu kıracak birine benziyordu. "Adım Noir. Kaptan Noir. Bana neden Kaptan diyorlar ya da bu kadar kısa sürede bütün bunlara nasıl sahip oldum? Ben buraya seninle aynı anda çekildim ama farklı bir zamana bırakıldım. *Ailene ne olduğunu gözlerimle gördüm, gördükten sonra çekildim.*" Umut bırakmıyordu, kimse bana umut vermiyordu. Herkes umutlarımı söndürüyordu. "Yıllarımı burada hayatta kalmaya çalışarak geçirdim Larina. Lanetten etkilenen su canlılarıyla nasıl başa çıkılacağını öğrendim. Bir gemim var. Onunla defalarca kez suyu geçip Artevi Krallığı'na ulaştım."

"Yalan söylüyorsun. Su laneti geçebileceğin bir şey değil."

"Prensin mi diyor bunu?" Alayla kıvrıldı üst dudağı. "Onun Direniş'indekilere benzemem ben. İskoç savaşçılarının ne kadar güçlü olduğunu unuttun mu? Karşımıza çıkan her şeyi yok edebiliriz, yeter ki isteyelim."

Unutmamıştım. Unutmamıştım ama Artev erkeklerini de tanımıştım. Noir karşısına çıkan her şeyi yok edebileceğini söylerken bunu gerçek anlamda söylemiyordu ama As, küçümsediği Yitik Krallık'ın Prensi, bunu gerçekten yapıyordu. Saniyeler içinde karşısındakinden geriye hiçbir şey bırakmıyordu.

"Nasıl yapıyorsun?" As'a anlatmak için sormuştum.

"Belki görürsün," diyerek beni hayal kırıklığına uğrattı. "Zamanımız bol."

"Şu an seni öldürebilirim, biliyorsun değil mi?"

"Beni öldürmek seni buradan kurtarmaz. Kapıdan çıktığın anda seni öldürmek isteyen yüzlerce kişiyle karşılaşırsın. Onların hepsini öldürsen bile buradan nasıl çıkacağını bulamazsın. Bulsan bile yukarıda avlanırsın. Kabullen Larina." Beni köşeye sıkıştırmaktan haz duyarak arkasına yaslandı. "Burada kalacaksın, ben seninle ne yapacağıma karar verene kadar."

"Benden ne istiyorsun?" dedim öfkeyle. "Öldürecek misin? Öldürsene, neyi bekliyorsun? Derdin benimleyse o zaman niye yanımdaki adamı yaraladın? Onu yaraladığın yerde mi bıraktın?"

"Ovid Aşil." Israrla adını söylemediğimi fark edip adını bildiğini, diğer her şeyi de bildiği gibi gösterdi. "Onu seni almak için yaralamadım. Aşil'le de bir işim vardı. İkinizi yan yana görünce fırsatı değerlendirdim."

"İşin ne?"

"Adamlarım daha önce onu yakalamaya çalıştılar ama hiçbiri geri dönmedi." As'ın etrafını sardığı kişiler miydi adamları? "Bu sefer işi kendim halletmeye karar verdim."

"İş ne?" Sabırlı, sakin kalamıyordum. Bağırmış ve uykuya dalmak üzere olan kediyi irkiltmiştim. "Ne işin var hem onunla hem benimle? Ovid nerede? Yaşıyor mu?"

"Uyu kızım," dedi eğilip kedinin başının üstüne dudaklarını bastırarak. Kediyle konuşurken buranın dilini kullanmıştı. Sakinliğine inanamıyordum o an. "Senin yüzünden evinden olan insanları düşündün mü hiç Larina?" Adımı sık sık söylüyordu. Kedisini sakinleştirirken kullandığı kısık ses tonuna sardığı şefkati ve sevgiyi, benimle konuşurken söküp atıyor ve sesini nefretle kuşatıyordu. "O insanların geride bıraktıkları tek şeyin evleri olmadığını biliyor musun? Kimi annesini, kimi babasını, kimi kardeşini, kimi eşini, kimi çocuğunu, çocuklarını geride bıraktı. Onlara ne olduğunu bilmeden yıllar geçirdi. Ben o insanları onlar için buluyorum. Artevi Krallığı'ndan insanları buraya getiriyorum ya da bazen tam tersini. Bazen de kimsesiz birini yanıma alıyorum."

"Ovid onlardan biri mi?" As, Ovid'i kimin kaçırmak istediğini bilmiyordu. Ovid sürekli unuttuğundan birileriyle başını belaya soktuğunu düşünüyorlardı ama doğrusu Ovid'in ailesi onu yanında mı istiyordu? "Ailesiyle mi anlaştın? Onlar mı senden Ovid'i istedi? Hayır, ya. O zaman neden onu yaraladın? Yalan söylüyorsun yine."

"Her zaman ailesi istemiyor, birileri birilerini istiyor. Ben de gidip alıyor veya aldırıyorum. Bazen onlar için, bazen kendim için." İnsanları kaçırıyordu, uydurduğu kılıfın bir yararı yoktu. Başta söylediği şeyler beni kötü hissettirmek içindi. "Seni de birileri istedi," diyerek beni afallattı. "Bir süre önce. Şu an istemiyorlar ama yine de gözümü üstünde tutuyordum, sonrası için. Planlarımda seni buraya getirmek yoktu, onlar seni tekrar isteyince direkt alıp oraya götürecektim ama bundan vazgeçtim." Odanın bir tarafına baktığında refleksle o tarafa döndüm. Oda bir ev gibiydi, mutfağı, yatak odası ve oturma odası vardı. Devasa giriş kapılarından başka iki normal boyutta kapı da vardı. Odayı meşaleler aydınlatıyordu. Kulübemizi hatırlatmıştı, şöminedeki odunların yanarken çıkardığı huzurlu ses özellikle çok tanıdıktı.

Baktığı yerde odaya girdiğimde gözüme çarpan büyük yataktan başka bir yatak vardı. Daha küçüktü ve buraya sonradan eklendiğini kanıtlayacak kadar eğretiydi.

Oraya bakarken fark ettim ki odada daha fazla kedi vardı. Odayla o kadar bütün olmuşlardı ki görememiştim.

İçimden bir ses sokakta gördüğümüz kediler olduğunu söylüyordu.

"Burada kalacaksın," dedi Noir. "Günlerini burayı, bizi, beni öğrenerek geçireceksin. İşime yararsan seni onlara vermem."

"Öyle bir söyledin ki beni birilerine vermediğin için memnun olmalıymışım gibi."

"Burada kalmak senin için ödül olur," dedi dalga geçtiğimi anlamayarak. Anlasa da bunu önemsememişti. "Seni isteyenlerin sana ne yapacağını bilmiyorsun."

"*Senin de* bana ne yapacağını bilmiyorum."

"Henüz ben de bilmiyorum," dedi pişkin pişkin. "Birlikte öğreneceğiz. Ben zalim bir adam değilim, bana boyun eğer ve sözümden çıkmazsan sana iyi davranırım." Gözleri bendeyken orada ilk defa olumlu bir şeyler gördüm. Nefret ve öfke duruyordu ama keyifliydi biraz. "Buranın dilini okumayı ve yazmayı bilmiyorsun, değil mi? Uslu durursan sana öğretirim."

"Uslu durmayacağım."

"Seni uslandıracağım," diye vaatte bulundu. "Cadıydın, değil mi? Burada cadılarım var, uslu durursan sana cadı olmayı da öğretirler."

"Beni güçlendirirsen seni daha çabuk alt ederim."

"Kaçmak için güçlü olmalısın."

"Kaçmamı istemiyordun hani?" Anlaşılmaz biriydi.

"Kaçmanı istemiyor değilim, kaçmana izin vermiyorum. Sözümü çiğneyip kaçabilirsin, kaçarsan cezalandırılırsın. O da seni sağ bulursam, kaçman ölümüne sebep olur. Kaçmadan önce güçlenirsen seni tekrar bulana kadar hayatta kalabilirsin. Böylece hakkın olan cezayı sana verebilirim."

"Beni çaresiz olduğuma inandırmak istiyorsun ama buna kanmayacağım." Acımasız insanların hayvanlara boyun eğdirirken kullandığı şeyi üstümde uyguluyordu. Beni verdiği şeye kabullenmekten başka hiçbir seçeneğim olmadığına ikna etmeye çalışıyordu.

İşe yaramayacaktı.

"İstediğin kadar kaçmayı dene, istediğini öldür," dedi kayıtsızlıkla. "Cezalandırılacağını unutma ama."

"Seni öldürmekle başlasam?"

"Anında ölürsün."

En çok onu öldürmek istiyordum ama bunu erteledim. Uyduruyor olabilirdi, muhtemelen de uyduruyordu fakat onu öldürmek için bana sağlam bir sebep vermeliydi. Ovid'i yaralasa da öldürmemişti. "Ovid'i

öldürmedin, değil mi?" diye sordum emin olmak için. Sözlerinden onu öldürmediğini çıkarmıştım.

"Canım istemedi," diyerek beni haklı çıkardı ancak bunu ifade ediş şekli onu öldürme isteğimi artırdı.

Daha önce birini öldürmüştüm ama o adam bunu hak ettiği hâlde birini öldürmek beni mahvetmişti. Noir'i öldürmek istiyorum diye öldüremezdim, herhangi birini öldürmek istediğim için öldüremezdim. Bir sebebe, güçlü bir sebebe ihtiyacım vardı. Elimde başka bir şey kalmamalıydı. Planlı olmamalıydı.

Noir beni kaçırmıştı fakat bana dokunmaya niyetlenmemişti. Aynı odada kalmak istiyorsa bir gün niyetlenecekti. Başka bir amacı olamazdı.

Bunu yaptığında onu öldürecektim.

Bu, şimdi uslu duracağım anlamına gelmiyordu. Beni uslandıramazdı. Kimse yapamamıştı, o mu yapacaktı?

Canım isterse uslu dururdum.

Gariptir ki bunu canım neredeyse hiç istemiyordu. As bana uslu durmamı söylediğinde durmuştum, yani çoğunlukla uslu durmuştum ama o da ondan rahatlıkla kaçmak içindi. Noir'den kaçmak için uslu durmamam gerekiyordu.

Uslu durmadım.

İlk önce onu öldürürsem söylediği gibi anında ölüp ölmeyeceğimi denemeye karar verdim.

Kolumu yukarı kaldırıp ateş ettim. Üst üste, kurşunları bitirinceye kadar ateşlemeyi planlıyordum. Odanın her bir köşesinde mayışan kediler dört bir yana kaçışınca bir kez ateşlemeyi yeterli buldum. Noir'i seçen kedi, diğerleri gibi kaçmak yerine insanının kucağında kalmaya devam etti. Silah sesini duyduğu anda uykusunda uyanıp saldırı pozisyonuna geçmişti ve dişlerini göstererek bana tıslamaya başlamıştı.

İşte şimdi gerçek bir kediydi.

Noir sakin kalan tek canlıydı. Neden yaptığımı anlamıştı.

Saniyeler içinde devasa kapılar açıldığında ve içeri bir yığın insan doluştuğunda yüzünde bilmiş bir sırıtış oluştu.

Sakince arkamı dönüp ellerimle eteğimi kavrayarak reverans yaptım. Silahın ucu Noir'e dönüktü. "Kaptan'ınızı öldürdüğüm takdirde ne kadar hızlı öleceğimi test ediyordum sadece." Herkesin elinde mutlaka bir silah vardı. Birinde kılıç bile vardı.

"Ne kadar hızlı ölürmüşsün?" dedi arkadan Noir.

"Oldukça kısa bir sürede." Kafası karışmış bir şekilde ikimize bakan kişilere gitmelerini *emredince* hiçbiri itiraz etmedi. Odayı boşaltmaları

da doldurmaları kadar hızlı oldu. Onlar gidince tekrar Noir'e baktım. "Yine de kaçmaya çalışacağım," diye direttim. "Burada kalmaya niyetim yok, beni birilerine vermeni beklemeyeceğim. As'ın yanına döneceğim. O zaten çoktan kaçırıldığımı fark edip izimi sürmeye başlamıştır. Ben gidemesem bile o beni bulur."

Daha önce de Dafienra Krallığı'nın savaşçıları tarafından kaçırılmıştım. O zaman bulması çok kısa sürmüştü. O anki kaçırılmamın sadece kimliğimi ortaya çıkarmak ve onu tuzağa düşürmek için olduğunu biliyordum. Kimliğimin As'a yakın olan tarafıyla ilgileniyorlardı. Ben değildim istedikleri. As için geride bir mesaj bırakmışlardı zaten.

Şimdi olay As'ı tuzağa çekmek değildi. Bu adam beni istiyordu. Geride iz bıraktığını sanmıyordum. İnsan kaçırmakta uzmandı. "Prens seni ben istemedikçe bulamaz," dediğinde uydurmuyordu.

As bana gelemezdi, ben ona gitmeliydim.

★.★

Burada günler birbirine girerdi. Yerin altındaydım, güneş yoktu, daima boğucu bir hava, daima yanan meşalelerden yükselen gaz ve ateş kokusu vardı.

İlk günün gecesinde, gece olduğunu tahmin ettiğim zamanda, Noir uyurken kaçmaya çalıştığımda bir koridor yol gidebilmiştim. Biri beni bulup odaya geri koymuş ve kahrolası Kaptan'ına kaçmaya çalıştığımı haber vererek çekilmişti. Noir bir gözünü açarak uykulu uykulu cezalandırılacağımı söylemişti.

Cezamın ne olduğunu ve nasıl kaçacağımı düşünerek uyanmasını beklemiştim. Beni dövmesini, beni öldüresiye dövmesini istemiştim. O zaman onu öldürebilirdim. İyi bir dövüşte can verebilirdi de. El kaldıracağından emindim. Fiziksel olarak zarar vermekten başka yapacağı bir şey olduğunu sanmıyordum.

Cezam yemek yapmak oldu. Bana dokunmaya yeltenmedi, ona yemek pişirmemi istedi. "Yapabildiğim tek şey kızarmış ekmek," diyerek uzun zamandır yemediğini düşündüğüm İskoç yemeklerini yapamayacağım için hayal kırıklığı yaşamasını amaçladım. "Onu yapsam da boğazından geçiremeyeceğin kadar sert ve yanık yaparım."

"Yap, ben yerim," dedi. Söylediğimi yapıp yaktım, söylediğini yapıp yedi.

İkinci kaçışım da ilki kadar başarısızdı. Benden yine kızarmış ekmek istedi ama bu sefer düzgün yapmazsam daha büyük bir cezam olacaktı.

Yine yaktım, dövmesini bekliyordum. Cezamı hemen vermedi. Odadan çıkıp kapıları kilitledi. Odada başka bir çıkış yolu arayıp bulamayınca sinirden ortalığı birbirine kattım.

Kediler de bunu oyun sanıp bana ayak uydurdular.

Noir geldiğinde odanın hâli yüzünden kızmadı. Ben duralı çok olmuştu, beni uslu uslu otururken ve kedileri oradan oraya zıplarken buldu. Bu yüzden sözde cezalarından birini almadım.

Ekmeği düzgün yapmadığım için vereceğini söylediği ceza beklediğimden ağır oldu. Beni dövmedi, yine dokunmadı.

Arkasından gelen adamlarının yanında Ametist vardı. Onu bana getirmemişti, sözlerine uymazsam pullarını sökeceğini söylemeye getirmişti.

"Ona zarar verirsen seni parçalara ayırırım!" diye bağırıp üstüne atladım. İskoç dilini kullandığımdan odadaki diğer kişiler ne dediğimi anlamamıştı. Üstüne atlamam beklenmedikti ama adamları yine de hızlı hareket etti. Zapt edilinceye kadar gözüne bir yumruk atabilmiştim ancak.

"Ona zarar verip vermemem senin elinde." Beni gördüğü hâlde canlanmayan, bana göz ucuyla bile bakmayan su atımı bir baş hareketiyle adamları ayağına sürükledi. Ametist tüyleri okşanınca bile tepki vermedi.

"Ne yaptın?" diye sorarken öfkeden gözüm dönmüştü. "Onu zehirledin mi? Ne yaptın? Bir şey olursa seni paramparça ederim, duydun mu beni? Parçalarını odanın dört bir yanından toplar adamların!"

"Onu yavaş yavaş tüketen bir şeyler verildi." Ametist olduğu yerde sendeleyince canımdan bir parça söküldü. O güçlü, kuvvetliydi. Durduğu yerde sendeleyemezdi. "Uslu durursan ve söz dinlersen yaşar. Karşı çıkmaya devam edersen ölür. Önce onun değerli pulları sökülür." Elini pullarının üstüne götürdü.

Ona verdikleri zehrin de etkisiyle hiç zorlanmadan Ametist'in bir pulunu söktü. Ametist acı dolu bir ses çıkarıp yere çöktü. Gözlerini yummuş, kulakları düşmüştü, yüzünü ön bacaklarının ardına gizlemeye çalışıyor, kendini korumak ve acıdan kurtulmak için güçsüzce çırpınıyordu.

Noir üstüne eğilip tekrar pullarına dokunduğunda, "Lütfen dur!" diye yalvardım. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarıma süzülüyordu. Kollarım adamları tarafından tutulduğundan onları silip güçsüzlüğümü gizleyemiyordum. "Dur," dedim bir kez daha. Eğildiği yerden başını kaldırıp bana baktı. "Dur, ne istersen yapacağım."

"Uslu duracaksın?"

Hızla başımı salladım. "Duracağım, yemin ederim."

Doğruldu. "Ametist sen uslu durduğun sürece sağlıklı olacak, iyi bakılacak. Onu belli aralıklarla görebileceksin. Sözümden çıkmazsan yanında kalmasına da izin veririm. Eğer uslu durmazsan..."

"Duracağım," diye sözünü kestim. Başını ağır ağır sallayıp adamlarına beni bırakmalarını işaret etti. Serbest kaldığımda hemen dizlerimin üstüne çökmemek için tüm gücümü kullandım. Birkaç adım atarak Ametist'in yanında diz çöktüm. Başına ürkekçe dokunduğumda irkildi. Gözlerini açıp beni gördüğünde, boğuk, içli bir ses çıkarıp başını kucağıma koydu. Gözyaşlarım daha hızlı döküldü. Başımı gövdesine gömerek yüzümü gizledim. "Buradayım," dedim fısıltıyla. "İyi olacaksın, tamam mı? Sana hiç iyi bakamadım ama iyi olman için her şeyi yapacağım."

Beni seçmeseydi böyle olmayacaktı. Zarar görmeyecekti. Seçmiş, hayatımı birden çok kez kurtarmış ama karşılığını böyle almıştı. Onu hak etmiyordum.

Meliv'i ondan daha çok sevdiğimi, onunla daha fazla ilgilendiğimi hatırlayınca kahroldum. İnsanından hak ettiği değeri görmemişti, hiçbir insandan ilgi görmemişti. Onu avlamaya çalışmışlardı, onu zehirlemişlerdi. Bir insana şans vermişti ama o da ona bakamamıştı.

Omuzlarım sarsılarak ağlarken yüzümü daha sert bastırdım tüylerine. Çok utanıyordum, ona yaptıklarımdan da şu an olduğum durumdan da...

Ölmek istiyordum ama ölümüm Ametist'i de öldürecekti. Ölemezdim. Hem bir amacım vardı, As'ın kulağını tutarak uyumayı bırakmasını sağlayacaktım. Onu da yapamamıştım.

O nasıldı? Beni bulmaya çalışıyor muydu? *Çoktan vazgeçmiş miydi?*

Biri tarafından belimden tutulup kaldırıldığımda Ametist'in başı kucağımdan yere düştü. "Lütfen..."

"Onu iyileştirecekler." Belime sarılan Noir'di. Sırtım göğsüne yaslanmıştı. Ametist'i böyle görmek beni mahvetmişti, ondan uzaklaşacak gücü kendimde bulamadım.

Adamların su atımı, benim güçlü atımı güçlükle ayağa kaldırmalarını ve götürmelerini izledim. Kapılar kapandı.

Noir beni kucağına aldı. "Ametist'e bu kadar düşkün olduğunu bilmiyordum," dedi ağır ağır yürürken. "Hayvanlar insanını seçtiğinde ona bağlanır ama insanın hayvana bağlanması için zaman gerekir. Onunla yeteri kadar zaman geçirmedin."

Hiçbir şey söylemedim. Bedenimi bana verdiği yatağa yatırdı. "Ben zalim bir adam değilim Larina, bana her zaman iyi bir adam

olmamı öğütlediler," diye konuştu yatakta yanıma otururken. "Pulunu söktüğümde aldığı şey yüzünden uyuşturulmuştu, canı yanmadı. Pulu sökülürken çektiği ağrı değil, pulunun sökülmesi onu yere düşürdü. Daha fazlasının geleceğini bekledi. Su atını ele geçiren tek bir pulla yetinmez, hepsini alana kadar devam eder. Ametist bunu biliyor." Söktüğü pulu yatakta yanıma bıraktı. "Benim onun pullarıyla bir işim yok." Yatağa dağılan saçlarımın ucuna parmakları değiyordu. Tereddütle parmaklarını biraz daha yaklaştırdığında başımı geriye çektim. Parmakları avucuna doğru kıvrıldı, yumruk yaptığı elini uyluğunun üstüne bastırdı. "Benim işim seninle. Sözümü dinleyip burada kalırsan sen de o da iyi olursunuz."

"Benden ne istiyorsun?" Bu soruyu sorarken ağlamaktan, güçsüz görünmekten nefret ettim.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti derin bir nefes alırken. "Şimdilik sadece kızarmış ekmek yap, sonrasına bakalım."

Başımı sallayıp yataktan kalkmak için dirseklerimin üstünde durduğumda beni engelledi. "Sabah yaparsın. Şimdi uyu."

"Sabahın ne zaman olduğunu bilmiyorum." Bu duruma ağlayacak kadar zayıf bir anımdaydım. Ametist'in o hâli gözlerimin önünden gitmiyordu. Onun bana huysuz huysuz bakmasını, tembellik yapmasını istiyordum.

"Öğreneceksin," dedi Noir. Bana acımıştı, sesinden peri tozları döküldü. "Geceyi veya gündüzü ayırt edecek kadar burada kalacak, buraya alışacaksın."

"Alışmak istemiyorum." Başımı iki yana salladım. "Burada kalmak istemiyorum." *As'ı istiyorum.*

"Yine kaçmayı deneyebilirsin."

"Ametist'i geride bırakamayacağımı biliyorsun."

"Evet ama onunla birlikte kaçabilirsin. Sana fırsat veriyorum," diyerek ayağa kalktı. "Çocuk gibi odayı dağıtmak yerine burayı tanı, plan yap. Buradan faydalan. Fiziksel olarak güçlüsün ama daha fazlasına ihtiyacın var. Cadı olmaya bak. Gerçek bir cadı olmaktan bahsediyorum. Bu dünyada sana en çok lazım olacak şey bu."

"Büyü yapabilsem bile buradan çıkamayacağımı düşünüyorsun," dedim savunmasız bir şekilde uzanmaktan nefret ederek doğrulurken. "Çıksam bile yaşayamayacağım. Beni oyalamaya çalışıyorsun."

"Dediklerine göre seni hafife alıyorum," dedi başını yana eğerek. "Şaşırt beni. Karşına çıkanı yok edecek kadar değil, kimsenin karşına çıkmaya cesaret edemeyeceği kadar güçlen."

"Bana bu fırsatı verdiğine pişman olacaksın."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ve arkasını dönüp yatağına yürürken. "Şimdi uyu, dinlen. Uyandığında çok işin var. Önce bu odayı temizleyecek ve eski hâline getireceksin, sonra bana kızarmış ekmek yapacaksın."

Dediğini yapmadım. Bütün gece ağlayıp onu da uyutmadım. Sabah olduğunda, sabah olduğunu söylediğinde onun uykusuzluktan, benim ağlamaktan gözlerim kıpkırmızıydı. Kedileriyle birlikte dağıttığım odayı tek başıma topladım. Kırdığım şeylerin parçalarını çöpe atmak yerine olduğu yerde bırakmayı düşünsem de cam parçaları kedilerin patilerini kanatabileceğinden bunu yapmadım. Noir ben odayı temizlerken yatağında uzanıp beni izledi.

İşim bittiğinde, kızarmış ekmeğine ter kokumun sineceğinden endişelenip duş almamı söyledi. Ametist'i düşünerek ağzımı açmadım. Bir emriyle odaya bir yığın kıyafet geldi. Elbiselerden birini seçip duş aldıktan sonra giydim. Adamdan ödünç aldığım hançeri hâlâ saklasam da silahı almıştı. Hançeri göğüslerimin arasına sıkıştırıp çıkardığım kıyafetleri sabunla yıkadım. Noir'in çözemediğim bakışları üstümdeyken onları kurutmak için şöminenin önüne bıraktım.

Kızarmış ekmeği yeniden yaktım.

İsteyerek yapmamıştım. Ametist'e tekrar zarar vereceğini düşünüp ağlamaya başladım. Gece boyu ağlayarak toparlandığımı sanmıştım ama öyle olmamıştı. Toparlanamıyordum.

Buradan nefret ediyordum. Burada kalmak istemiyordum. Bir daha kızarmış ekmek yapmak istemiyordum. As'ı istiyordum. Kollarının arasına girmek istiyordum. Onunla, Meliv'le, huysuz ama sağlıklı su atımla olmak istiyordum.

"Yine ne oldu?" diye sordu Noir bıkkınlıkla. "Bu sefer neden ağlıyorsun?"

"Yaktım," dedim kendimi durdurmak için yumruklarımı sıkarken.

"Elini mi yaktın?" Adım sesleri duydum. O tarafa dönmeden başımı iki yana salladım.

"Ekmeği yaktım."

"O anlaşılıyor zaten, kokuya bak. Bu yüzden mi ağlıyorsun?" Başımı bu sefer aşağı yukarı salladım. "Yemek yapamadığını söylediğinde beceriksiz olduğunu anlamıştım zaten. Beceriksizliğinden mi utanıyorsun?"

Yanımda durdu. Saçlarım yüzümün iki yanından döküldüğü için yüzümü göremiyordu. Tekrar başımı iki yana salladım. "Neden ağlıyorsun?" diye ısrarla sormaya devam etti.

As olsa neden ağladığımı anlardı.

"Ametist'e tekrar zarar vereceksin." İyileşmeye başlamış olmalıydı, insanının beceriksizliği yüzünden tekrar zarar görecekti. Canı yanacaktı.

"Ona zarar vermeyeceğim, ağlamayı bırak." Tabağın içindeki kızarmış ekmeklerden birini ağzına götürerek sesli bir ısırık aldı. "Beceriksiz olman önemli değil, ben alışkınım. Ayrıca dünkünden sonra bu, çok lezzetli." Tekrar bir ısırık alınca gözyaşlarımı hoyratça silip ona döndüm. "Şimdi git, yüzünü yıka. Biri seni alıp önce cadıya, sonra da Ametist'in yanına götürecek. Cadıdan ne kadar çok şey öğrenmeye istekli olursan Ametist'in yanında o kadar uzun kalırsın. Anlaştık mı?"

Dediğini yapıp yüzümü yıkarken Ametist'in nerede kaldığını göreceğime sevindim. Burada sonsuza kadar kalmayacaktım, gidecektim. Güçlenmek için ne gerekirse yapacak, güçlendikten sonra kaçacaktım.

Gündüz yeryüzüne çıktığım an öleceğimi söylemişti, geceyse tek başına hayatta kalamayacağımı.

Ametist de benimle olursa tek olmazdım. O çok güçlüydü, beni korurdu. Önce ben onu korumalıydım. Bunu da ancak Noir'in sözünü dinleyerek, *uslu durarak* yapabilirdim.

Biri beni odadan alıp cadının yanına götürürken sesimi çıkarmadım. Yolu aklıma kazımakla meşguldüm. Açık kapılardan içeri göz atıyor, çıkış yolunun nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum. Yerin altında olduğumuzdan yukarı çıkan merdivenler görmeyi bekliyordum.

Göremedim ama pes etmedim. İnatçıydım. İskoç savaşçıları istediğini alırdı, bu doğruydu ve ben de bir İskoç savaşçısı tarafından yetiştirilmiştim. Babam bana savaşçı olmayı öğretmişti.

Ben de istediğim neyse alırdım, alacaktım.

Bir kapının önünde durduk. Yanımdaki kapıyı çalıp cevap beklemek yerine kaba bir hareketle kapıyı açtı. Cadıya saygı duymadığı ortadaydı.

Cadılara kimse saygı duymazdı. Onları kimse sevmezdi. Bizi kimse sevmezdi.

Kapıyı açıp bana eliyle yol gösterdiğinde, en azından içeri itmediğine memnun oldum. Teşekkür etmedim, ben de bir cadıydım ne de olsa. Bana saygı duymayan birine nazik davranmayacaktım.

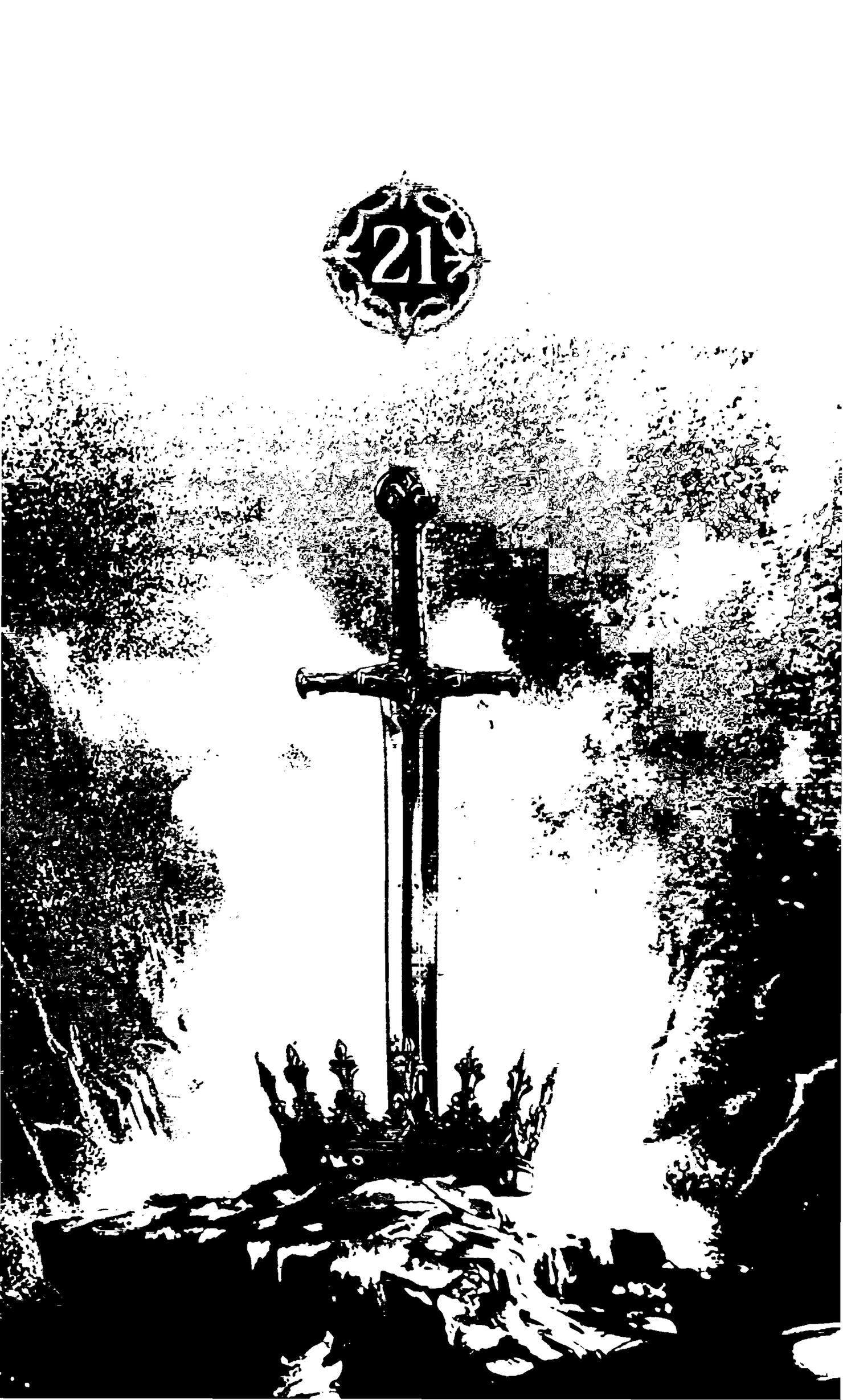
Odanın bir köşesinde, arkası dönük genç bir kadın gördüm. Genç diyordum çünkü uzun, kahverengi saçları vardı. Noir bir cadıdan eğitim alacağımı söylediğinde yaşlı, tecrübeli birini beklemiştim sanırım. Genç olmasına şaşırdım.

Arkasını dönüp bana baktığında, az önceki şaşkınlığım bir hiçti.

"Tekrar karşılaştık Larina," dedi küçük bir gülümseme eşliğinde.

Tesi'ydi.

21

AS VALOR JARLAN

Kafamın içinin sessiz olduğu hiç olmamıştı.

Zihnim uyurken bile hareketliydi. Uğraşacak çok şey vardı. Aralıksız, durmaksızın düşünmek rahatlatıyordu. Fevri hareketler, korkusuzca atılan adımlar benlik değildi. Planlıydım, sabırlıydım. Acelem yoktu. Hiçbir şeyin çarçabuk, henüz ben kavrayamadan gerçekleşmesini istemezdim. Bu her ne olursa olsun... Önce düşünür, sonra hareket ederdim. Sürekli hızlı hareket etmek zorunda kaldığımdan çok düşünürdüm.

Yine düşünüyordum ama uzun zamandır düşündüğüm bu şey, önceden düşündüklerime benzemiyordu. Daha önce beni bu kadar çileden çıkaran bir şey düşünmemiştim.

Böylesine altüst eden, böylesine dikkat çekici, böylesine kışkırtıcı, böylesine sevimli...

Larina'ya hazırlıksız yakalanmıştım. Hazırlıksız yakalanmaya devam ediyordum. Kollarıma düşüşünden sonra ne kadar düşünürsem düşüneyim bir işe yaramıyordu. Yaramaz, tahmin edilemez leydim her seferinde şaşırtmayı başarıyordu.

Güzel gözlerinin içine baktığımda en derindeki düşüncelerine kadar ulaşabiliyordum. İlk andan beri bu böyleydi ama işte, buna rağmen hazırlıksızdım. Kollarımda olduğunda hissettirdiklerine alışıyordum, Larina bunu anlamışçasına bir kurnazlık ve saflıkla kollarımdan uzaklaşırken omuzuma tutunuyor ya da yüzünü göğsüme bastırarak, tatlı tatlı utanıyordu. Ona sataştığımda kollarımda olmasına, yardımıma muhtaç olmasına, bensiz bir adım öteye gidemeyecek olmasına rağmen dik dik bakma cesaretini gösterebiliyordu. İnatçı, dikbaşlı, savaşçıydı.

Tam aradığım şeydi.

Bana sesini duyurmadığı zamanda yaralı yaralı aklıma girmiş ve zihnimi dumura uğratmıştı. Başlarda bu yüzden konuşabildiğinden şüphelenmemiştim. Konuşamamasını eksiklik olarak görmemiştim,

konuşamaması iyiydi çünkü susarken beni böylesine sarsan bir kadının sesini duyarsam başımın belaya gireceğinden emindim.

Öyle de olmuştu.

Konuşmasını dinlemeye bağımlıydım, *ona bağımlıydım.* Bazı harflerin söylenişine alışkın olmadığından yalnızca ondan duyduğum, duymayı hiç bırakmak istemeyeceğim kadar yumuşak, sevimli bir telaffuzu vardı. Bu değişmemeliydi, dile alıştığında konuşmasının değişeceği fikri asabımı bozuyordu.

Özellikle kaba söylenen harfleri doğru çıkarmak için bastırması, boğazından gelen sesler var ya...

O kahrolası sesler.

Onlar hep olmalıydı.

O seslerin çıktığı dudakları istiyordum. Siktir, ona dair her şeyi öyle çok istiyordum ki...

Beni geri çevirdiğinden beri umutsuzca istiyordum ama öncesi de vardı. *Ne zaman başladığını biliyorsam ne olayım...*

Konuştuktan sonra olmamıştı. Ondan adımı duyduktan sonra dayanılmaz bir hâl almıştı ancak o an başlamamıştı. Öncesi vardı.

İstemediğim bir an hiç olmamıştı.

Göz bebeğimin de beni istediği bir an olmadığı gibi.

Zaten bir canavarı kim isterdi?

Güzel leydim beni her gün, onu şakağından öptüğüm her an reddediyordu. İdman yaparken beni devirdiğinde ve tek düşünebildiğim şey dudaklarını dudaklarımın arasına almak olduğunda, fark edip başını yana çevirerek yapamayacağını söylemişti. Yine de şakağından öpmüştüm. Muhtaçtım, acınası durumdaydım. Reddetse de sabırla bana gelmesini bekliyordum. Şakağından öpmemden rahatsız olmamıştı hiç. O rahatsız olmadıkça öpmüştüm. O engellemedikçe bir gün sol gözümün altında, aklımı kaybettiren dudaklarının yumuşaklığını hissedeceğime inanmıştım.

Bugüne kadar...

Larina artık şakağından da öpmeme izin vermiyordu. Kendini geri çekmişti.

Sebepsiz değildi, bir şey olmuştu. Onu kızdırmıştım ve ne yaptığımı daha sonra söyleyecekti, öncesinde düşünmemi istemişti.

Sözünü dinliyor; düşünüyor, düşünüyor ve biraz daha düşünüyordum.

Bu kadar düşünmeye rağmen bulabildiğim tek şey sarhoş olmamdı. *İşte, söz konusu deli kızılımsa böyle oluyor.*

Sarhoş olmamdan bu kadar mı nefret etmişti? Bana acımış mıydı? Güçsüz, zayıf mı görmüştü? Bu yüzden miydi? O zaman neden kollarımın arasında uyumuştu?

Bünyem dayanıklıydı, daha önce sarhoş olacak kadar içmesem de sarhoşken yaptıklarımı unutmamıştım. Her anı aklıma kazınmıştı, bir oğlan çocuğu gibi davranmıştım. Bu yetmezmiş gibi sabah uyandığımda parmaklarımı Larina'nın kulağında bulmuştum, içimden bir ağız dolusu küfrederek ondan uzaklaşmıştım. İki kez birlikte uyumuştuk, ikisinde de onun kulağını tutarak uyanmıştım.

Güçsüz olduğumu düşünmekte haklıydı. Kendi kulağımı tutarak uyuduğum yetmemiş, bir de onunkini tutmuştum.

Bu boktan şeyi yapmayı bırakamıyordum.

Her gün elim kulağımda uyanıyordum, sebebini bilmiyordum. Şifacılardan birine başkasından bahsediyormuş gibi durumu anlatmıştım bir ara. Şifacı, "Kaç yaşında bu çocuk?" diye sormuştu. O saatten sonra sormaktan vazgeçmiştim.

Larina onu büyüten annesinin şifacı olduğunu söylemişti, belki de o da bunu ancak bir çocuğun yapacağını biliyordu. Kulağımı tutarak uyuduğumu görmemesi için uğraşmış, ondan önce uyanmıştım ancak gereksizdi, Larina görmüştü. Görmüştü ki kızmış, şakağından öpmeme izin vermemişti. Haksız değildi.

Leydiler yanında güçlü bir adam isterdi; leydilerin en delisi, bir oğlan çocuğuna gelecek değildi.

Akşam konuştuğumuzda bana gelmeyi istemediğini nasıl söyleyecekti? Nazik olmak konusunda kararlıydı, hangi kelimelerle dile getirecekti?

Sürekli bana ne kadar kaba bir adam olduğumu söylüyordu, deli kızıl kendi kabalığından habersizdi. Nazik, iyi yetiştirilmiş biriydi. Bu kesindi kesin olmasına ama aynı zamanda da kabaydı.

Ömrüm boyunca bana bu kadar çok hakaret eden kimseyle tanışmamıştım.

Sadece pis olduğunu ve duş alması gerektiğini söyledim diye demediğini bırakmamıştı da kendi neler neler söylüyordu. Nazik bir şekilde hakaret edince o hakaret olmuyor muydu?

Ondan hakaret almak bu kadar keyifli olmasa bu soruyu soracaktım da hakaret ederken, bana sinirlenirken çok... Sevimliydi. *Lanet olsun.*

Bu kız neden bu kadar sevimliydi?

"Söylesene oğlum," dedim geceyi dışarıda geçiren Meliv'e. Özellikle Sinel'in dişi aslanıyla yan yana olunca büyüklüğüyle,

etrafta tavlayabileceği dişi köpeklerin olmasıyla övünüyordu. Nispet yapıyordu; dişi aslanın çiftleşeceği bir erkek aslan bulması, onun dişi köpek bulması kadar kolay değildi. Ona destek vermiyor hatta Meliv'in tek gecelik ilişkilerinden birine gönlünü kaptıracağı ve tek gecelik sevgilisinin, onu yenidoğan görünmez bebekleriyle ortada bırakacağı günü bekliyordum. Yaptıklarının cezasını çekmeliydi. Kim bilir kaç dişinin kalbini kırmıştı.

O gün geldiğinde ne kadar kızsam da yine erkek erkeğe dertleşecektik, orası ayrıydı.

"Sence o niye bu kadar sevimli?" Gecenin yorgunluğu üstünde olan çapkın oğlum esniyordu, kocaman ağzını kapatmadan başını kaldırıp, "*Neden başımı şişiriyorsun?*" der gibi baktı. Birlikte büyümüştük, konuşmasa da onu anlıyordum.

Ofladım. "Başka kime soracağım?" dedim ayağımla ayağını ittirirken.

Gözlerini devirdi. Arabanın arkasında uyumak yerine yürümek onu aksi yapmıştı. "Asi," diyerek güldüm. Başını okşamak için elimi kaldırınca beyaz tüylerinin arasında ona ait olmayan, sarıya yakın kahve tonunda bir tüy gördüm. Tüyü başparmağım ve işaret parmağımın arasına alarak, "Kim o bütün gece gönlünü eğlendirdiğin sarışın köpek?" diye hesap sordum.

Tüyün olduğu parmaklarımı yaladı. Bu, gecenin güzel geçtiğini gösteriyordu. Tüyü yere atıp salyayı dostumun sırtında temizledim. "Demek sarışınlardan hoşlanıyorsun," dedim düşünceli düşünceli. "Geçenki de sarışındı, değil mi?" Keyifle havladı, ardından esnedi tembel. "Sarışınlar ilgimi çekmez," diyerek kulağının arkasını kaşıdım. "Esmerler de... Kumrallar da... Kızıllar da..."

İlgimi çeken bir kadın vardı. Kızıl saçlara tamamdım, onun saçlarıysa. Saçları siyah olursa bu sefer siyah saçlara tamam olacaktım. Beyaz olursa beyaz saçlar fena ilgimi çekecekti. Bir şeyin ilgimi çekmesi için göz bebeğime ait olması ön şarttı.

Ne yapıyordu şimdi? Aklından ne geçiyordu?

Geç saate kadar işim olduğunu söylemem onun eve gelmesi içindi. Benden uzaklaşınca canım sıkılmıştı. Yapacaklarımı yapıp ona gitmek için yola çıkmam çok sürmedi.

Eve dönmek istemezse omuzuma atıp götürecektim. Onu kendim için ayırıp saklamak varken diğer herkesle konuşmasını, gülmesini, onlara nazik ilgisini göstermesini izlemekle işim yoktu.

Larina vahşi olduğumu söylemişti. Sözüne uyacak ve ona ne kadar vahşi olduğumu gösterecektim.

Arabadan inip birinci mahzenin evine doğru yürürken kafam dolu olsa da bir sorun olduğunun farkına vardım. Duraksamadan yürümeye devam ettim. Oğlum da fark edip havladı üst üste. Başını okşayarak yatıştırdım. Kapıyı yumruklayıp açılmasını beklerken sırtımdaki bakışlardan tamamen haberdardım. Birileri beni izliyordu. Yeirs'in yaptığı büyü evi gizliyordu, evi göremezlerdi fakat büyülere güvenmezdim.

Kimin izlediğine dönüp bakmadan önce deli kızılımın güvenliğini sağlamalıydım.

Kapıyı Sinel açtı. "Erken geldin," derken kaşlarımın çatık olduğunu gördü. "Ne oldu?"

"Birileri var etrafta." Ağzımın içinden konuşuyor, sesimi yükseltmiyordum. Arkadakilerin ne gördüğünü biliyordum. Bir ağacın karşısında dikiliyordum. O ağacı sebepsizce yumruklamıştım. Bir de onunla konuştuğumu duymamalılardı. "Üç kişiden fazla değillerdir," diye devam ettim. Meliv yanımda kıpırdanıp duruyor, harekete geçmek için bir söz bekliyordu.

Sinel başını salladı. "Sen halleder misin yoksa geleyim mi?"

"Larina'nın yanında kal." Kaşlarını çattı. Üç kişi olduklarını duyduğunda gevşeyen omuzları dikleşti. *Bir şeyler tersti, artık emindim.* "Odamdadır," dedim sakinliğimi kaybetmeden önce.

Konuşması uzun sürdü. Meliv'i, Larina'yı korumak için göndermeyi düşündüğüm sırada, "Larina odanda değil," dedi tereddütle. "Ovid'le birlikte Reyna'nın yanına gittiler."

"Reyna'nın yanına gittiler?" Onu tekrar ederken çenemi sıktım, boynumda bir damar attı. Sesim yükselmişti, öfkemin yansımaları hareketlerime yansımıştı. "Ovid ne halt yapıyor? Ne zaman gittiler?"

"Bilmiyorum, birkaç saat olmuştur. Sen Reyna'nın yanına gitmedin mi bugün?"

Gitmiştim. *Oradan geliyordum.*

Birkaç saat olmuştur, diyordu.

Birkaç saat Reyna'nın çalıştığı poligona gitmeleri için çok uzun bir süreydi. Başlarına bir şey gelmişti. *Göz bebeğime bir şey olmuştu.*

Duyduğum öfke, içimdeki canavarın zincirlerini kırarken göğsümden siyah dumanlar yükselmeye başladı.

"As..." dedi Sinel endişeyle.

"Kapıyı kapat," diye emrettim, onun endişelenmesini umursamadan. "Dışarı çıkmayın."

"Yardım edeyim ben de."

"Onu senin evinde bıraktım Sinel." Daha fazla gözümün önünde durursa dönüşümüm kaçınılmazdı. Etrafını sarmam da hemen ardından gelirdi. "Birinci mahzenin evinde. Direniş'in en güçlülerinin yanında güvende olacağını düşündüm." Bunu düşündüğüm için kendime küfrettim öfkeyle. En başında benden uzaklaşmasına izin vermeyecektim. Onu zorla da olsa kendimle götürmeliydim. Tekrar küfrettim.

"Henüz bir şeyler kesin değil. Belki iyidir." *Belki.* Ne dediğini farkına varıp gözlerini büyüttü. "Öyle demek istemedim. Bak..."

"Kapıyı kapat," dedim bir kez daha. Son söyleyişimdi. Bunu biliyordu. *Gerçekten* öfkelendiğimde beni sakinleştirmeye çalışmazlardı. Toz olurlardı. Yoldan çekilir, gözümün önünde durmaya devam etmezlerdi. Yoksa onlar da zarar görürdü.

Kapı bir saniye sonra kapandı. Yanımdaki sabırsız oğlum üst üste birkaç kez havladı. O da Larina'ya düşkündü. Benim düşkünlüğüm onu etkiliyordu. "Koku alıyor musun?" diye sordum canavarın ortaya çıkmasının artık kaçınılmaz olduğunu bilirken.

Meliv derin bir nefes alarak tekrar havladı. Arkasını dönüp bir yöne doğru gitmeye başlayınca ağır adımlarla arkasından gittim.

Bakışlar hâlâ beni takip ediyordu. Gözetliyorlardı. Gitmeyeceklerdi.

Onlarla hemen yüzleşemezdim. Önce sakinleşmeliydim yoksa soru sorup, cevabını alamadan etraflarını sarardım.

Canavarı kontrol etmekte güçlük çekiyordum. Siyah dumanlar gövdemden, kollarımdan dışarı sızıyor, tamamen vücuduma sarılmak için heyecanla etrafımda dolaşıyorlardı.

Meliv'in adımlarının durduğu yerde kan izlerini gördüğümde neredeyse kontrolü yitirecektim. Kontrolü canavarın ellerine bırakmak kolay olandı, şimdi izin verir ve savaşmazsam ne olduğunu da öğrenemezdim. Gözlerimi sertçe yumdum. Ciğerlerimi kaburgalarıma bastıran sert bir nefes aldım. Siyah dumanların bir kısmını içime tekrar hapsedinceye kadar bekledim. Bir dizimin üstüne çöküp parmak uçlarımı yere, kan damlalarına değdirdim. Kanın Ovid'e mi yoksa Larina'ya mı ait olduğu belliydi.

Bedenimin dış çizgisi silikleşti, yüzüm karardı.

Ovid'i kaçırmaya çalışanlar onu sağ istiyordu. Yaralanan Larina olmalıydı. Onu yaralamaktan daha fazlasını yapmamışlardı. *Yapamazlardı.*

Larina'yı yaralamışlardı.

Kanı parmak uçlarımdan süpürüp kalan kızıllığa gözlerimi dikerek ağır ağır doğruldum. "Beyler!" diye bağırdım ortaya. Dönüp diğer

taraftaki ağaçların arasında bekleyenlerden birine baktım. Tam olarak doğru yere. Nerede, hangi ağacın arkasında olduğunu biliyordum.

Kulaklarım iyi işitirdi.

Aldıkları hızlı nefesleri duyuyordum.

Gülümsedim. "Az önce ağaçla konuştuğumu gördünüz," dedim yavaş yavaş onlara yaklaşırken. Adamlar hâlâ saklanabildiklerini sanıp ağaçların arkasında kalmaya devam ediyorlardı. Tahmin ettiğim gibi üç kişilerdi. "Düşünemediniz mi bu adam kafayı sıyırmış diye? Hım?" Başımı yana eğip hâlâ gizlenmeye çalışan birisiyle göz göze geldim. Adamın gözleri büyüdü, kaşlarım alayla havalandı. "Bu adam kafayı sıyırmış, delirmiş, deli olmuş. Biz hiç bulaşmayalım, diye düşünemediniz mi? Ne diyorsunuz?"

Biri, diğerlerinden daha cesur çıktı. Ağacın arkasından çıkıp elindeki silahı ateşlemeye hazır bir şekilde bekletti. "Sen Prens Valor'sun." Kekelemişti. "Kim olduğunu biliyoruz. Senden korkmuyoruz." Arkadaşlarına baktı, ikisi tereddütle gösterdi kendilerini. Ağaçların olduğu yer yola göre daha yukarıdaydı. Aşağıda, açıktaydım. Üçü de silahlıydı. Kolay hedeftim, öyle sanıyorlardı.

"Benden korkmuyorsunuz, öyle mi?" Dumanları görüyorlardı, biri gözlerini havada süzülen dumanlardan ayıramıyordu. "Benden korkmuyorsunuz ama elinizdeki silahlara rağmen karşımda tir tir titriyorsunuz. Soğuk mu hava? Üşüdünüz mü?"

Hiçbiri cevap vermedi.

"Onlara ne oldu?" diye sordum sertçe. Alay etmek, canavarı yatıştırmamı sağlıyordu. Yatıştırmayı da alayı da bıraktım.

"Onları aldı," diyebildi biri.

"Aldı?"

"Evet, Aşil birine lazımdı. Kızı da kendine aldı."

"Kızı kendine aldı?" *Kimin kızını alıyordu?* "O kıza ne denildiğini biliyor musunuz?"

Ortada duran bir adım geri çekildi. "Jarlan'ın Kızılı," diye fısıldadı korkuyla.

"Jarlan kim?"

En başta benimle konuşan cevap verdi. "Sensin. As Valor Jarlan."

Başımı yavaşça sallarken yüzümdeki gülümseme silindi. "Doğru. Jarlan'ın Kızılı'nı, benim kızımı almaya cüret eden kişinin adını ver şimdi."

"Asla," dedi tek nefeste. "Bizi öldürsen de söylemeyeceğiz."

Siyah dumanların bedenimi tamamen sarmasına izin verip ileri atılmam saniyeler içinde oldu. Adamı boynundan yakalayıp arkasındaki ağaca sertçe yapıştırdığımda ağaç kökünden sallandı. "*Sizi sadece öldürmem,*" diye hırladım zihnine. "*Geriye sizden hiçbir şey kalmayıncaya kadar durmam. Bu dünyadan silerim her birinizi.*"

Temas ettiğim kuru derinin altından geçen damarları, damarların içinden akan kanı hissediyordum. Bu, birinin etrafını sardığımda hissettiklerime kıyasla hiçbir şeydi. Adam acı içinde suratını buruşturup, iki eliyle bileğime sarıldığında avuç içlerindeki çizgileri, bir kesiği seçtim. Duyularım tamamen açıktı. Arkadaşları durmaksızın ateş etmeye başladı. İsabet ettiremiyorlardı, elleri o kadar titriyordu ki birkaç metre ötedeki hedefi tutturamıyorlardı.

Kurşunlar isabet etse de bir şey değişmezdi. Kurşun canavara hiç değmemiş gibi geçer, ilerideki ağaçlardan birine saplanırdı.

Canavar rahat durmuyordu. Adamın etrafını sarmak için dumanlarını yayıyor, zehirli kelimelerle ikna etmeye çalışıyordu. "*Geride iki kişi daha var,*" diyordu. "*O en inatçıları, konuşmayacak. Etrafını sarıp diğerlerini korkutur, dillerini çözersin.*"

Canavar olan tarafıma ayak uydurmaya alışmıştım. Onunla savaşmaz, kabullenirdim.

Adamın etrafını sardığımda hep olduğu gibi önce kendim parçalara ayrıldım.

Sonrası acıydı. *Daha fazla acı...*

Kimse benim kadar ölmemişti.

Bu kadar çok ölürken yanında yaşadığımı hissettiğim şeyi, *her şeyimi* kaybetmeyecektim.

★★

"Senin burada ne işin var?"

Selam vermeden kaba bir şekilde konuşmam yüzündeki gülümsemeyi silmeye yetmedi. Elinde duran, içinde gözlerinin mavisine benzer renkte bir sıvının bulunduğu şişeyi arkasındaki masanın üstüne bırakıp bana yaklaştı. Tavrında tehlikeli, beni kendimi korumaya iten hiçbir şey yoktu lakin temkinli bir ifadeyle her adımını takip ettim. Tesi'yi sadece bir defa görmüştüm, As etrafımı sardıktan sonra Yeirs'in beni iyileştirmesini engelleyen büyüyü yapan kişiyi bulduğunda... Sinyes, annemin görünüşündeki kadındı, cadıydı. Tesi o kadının kızıydı.

Hayatım boyunca bir daha hiç görmek istemeyeceğim kadının kızı.

Odada kimse olmadığını bilsem de Tesi bana iki adım mesafelik uzaklıkta durunca etrafa göz attım. Odadaki eşyaları incelemek değildi amacım, o kadının da burada olmadığından emin olmaktı. Bu kadar güçsüz hissederken annem gibi görünen ama annem olmayan, bana annem gibi samimiyetle yaklaşmaya çalışan ama samimiyetini tiksindirici bulduğum kadını göremezdim.

"Annem burada değil," dedi neye baktığımı anlayarak. "Seni yanımıza alamadığı için çok üzüldü, geri dönmeden önce uzaklaşmak istedi. Onu o günden beri görmedim."

"Burada mı yaşıyorsunuz? Bu çöplükte?" Buranın çöplük olmadığını ikimiz de biliyorduk, kaleye benzeyen bu yapıyı küçümsemiyordum. Olanları küçümsüyordum. Kaptan Noir'e ait olduğunu düşünen insanları aşağılıyordum. "Benim evime benzer küçük bir kulübeniz vardı hani? Başka ne demişti annen? Yanınızda güvende olacaktım, gözlerden uzak yaşıyordunuz. Gözlerden uzak dediğiniz yerin altı mıydı?"

"Keperon Bölgesi'nde yaşadığımızı söyleseydi Prens Valor'un senin bizimle gelmene izin vermeyeceğini düşünmüş olmalı." Yaşadığı yer hakkındaki düşüncelerim yüzündeki gülümsemenin bozulmasına sebep olsa da henüz kaşlarını çatmamıştı. Sakindi.

Sakin olmasını istemiyordum. Delirmenin eşiğindeydim, kızarmış ekmeği yaktığımda ağlamıştım. Bir yabancıyla aynı odada kalıyordum. Dediği her şeyi yapıyordum, yapacaktım çünkü Ametist elindeydi. Hak ettiği ilgiyi göstermediğim su atımın *pulu,* uyuduğum yatağın üzerindeydi. Onu orada bırakmıştım, dokunamamıştım. Dokunmayı düşünmek dahi içimi titretiyor, sinirlerimi geriyor, güçlükle engellediğim gözyaşlarıma akacak bir yol açıyordu.

Ben bu hâldeyken kimsenin sakin olmasına, normal olmasına *katlanamıyordum.*

"Ona her şeyi sen anlattın, değil mi?" Noir ona ait bir adamın parmaklarını yakmama aldırmamıştı, ona ait genç bir cadıya saldırırsam umursar mıydı? "Siz anlattınız. O kadın bana güvende olmam için sizinle gelmemi söylemişti ama aslında bunu Noir istiyordu. Öyle mi? Siz beni buraya onun için getirecektiniz. Sözlerinize öylece güvendiğime inanamıyorum! Doğru söylediğiniz bir şey var mı?" Öfkem avuçlarımda birikti, ellerimi yumruk yaparak ona doğru bir adım attım. "Sizin yüzünüzden annemi ve kardeşimi aramaktan vazgeçtim ben! Öldüklerine inandırdınız."

"Annem nerede yaşadığımız konusunda yalan söyledi ama o da senin güvenliğin içindi Larina." Bakışlarını aşağı indirip yumruk yaptığım

ellerime baktı. "Üzgünüm, yaşadıkların çok zor. Seni anladığımı söylemeyeceğim çünkü yaşadıklarını yaşamadan ya da sana yakın olmadan anlamam çok zor. Annemin Nora'yla, annenle olan dostluğunu dinleyerek büyüdüm ben. Ona olan bağlılığını binlerce kez gözlerinde gördüm. Kızını, seni buraya güvende olman için getirecekti, burada güvende olacağını düşünüyordu. Vayemlerin sahipleri burada olamaz, değil mi? Senin bu dünyaya çekildiğin yere yakın bir yerde yaşaman tehlikeliydi. Vayemlerin sahipleriyle mutlaka karşılaşmış olmalısın. Lanet onları nasıl etkiledi bilmediğimiz için seni tanıyıp tanımadıklarını da bilmiyorduk. Tehlikedeydin."

"Burada tehlikedeyim!" diye bağırdım. "Beni tekrar yalanlarınızla oyalamanıza izin vermeyeceğim. Bir hikâye uydurmuşsunuz, buna inanmam için elinizden geleni yapıyorsunuz ama size inanmıyorum. Asla inanmayacağım."

"Vayemlerin sahibi olduğunu düşündüğün kimse çıkmadı mı karşına hiç?" Saf bir merakla sormuştu. Reddetmeye hazırdım, söylediği her şeyi reddetmek için hazırdım ancak o bunu sorduğunda aklıma biri geldi. Beni ormanda ondan bir şey çalmakla suçlayan o deli, örümcek bacaklarına sahip kadın. Vayemleri öğrendiğimde de onun vayemlerden birinin sahibi olduğunu düşünmüştüm.

"Karşılaşmışsın." Susmamı doğru yorumladı Tesi. Onu haklı çıkarmaktan nefret ettim. "Kimle, nasıl biriyle karşılaştığını bilmiyorum ama onları hafife alamazsın. Onlar vayemlerini senden almak için her şeyi yapacaklardır. Yıllardır yoktun Larina, ben doğmadan gittin oradaki annenin yanına." *Oradaki annem...* Gözyaşlarımın biriktiğini görmemesi için başımı yukarı kaldırıp gözlerimi yumdum bir anlığına. "Yıllar içinde onlara ne olduğunu bilmiyorsun. Üstlerindeki lanetin Artev halkını, halkımızı etkileyen lanet olduğunu düşünmüş olabilirler. Vayemlerinin söküldüğünden habersiz olabilirler ancak bunu bir şekilde öğrenmiş olabilirler de. Biriyle karşılaştığına göre o, bunu biliyor. Diğer vayemlerin sahiplerini bulmadığından emin olabilir misin? Bir araya gelmediklerinden, seni birlikte yakalamayacaklarından..."

"Burada kalarak korunacağımı düşünüyorsun, öyle mi? Burada, o adamın yanında..."

"Bunu annem düşünüyordu," diyerek sözümü kesti. "Yanlış anlama, Kaptan'ın gücüne sonsuz güveniyorum. Seni koruyacak kadar güçlüdür, hepimizi koruyacak kadar güçlü fakat Prens Valor'un sana olan bağlılığına da şahit oldum. *Şakağından öpmüştü.* Onun yanında, burada olduğundan daha güvende olabilirsin. Vayemlerin sahipleri bir bir kendini

göstermeye başladığında Prensimiz eminim seni güvende tutmak için doğru kararları verecektir."

"Onun yanında kalmaya karar vermiştim." Benimle aynı fikirde olması afallamama sebep olmuştu, yine de gardımı indirmedim. "As'ın yanında olmak istemiştim ama Sinyes buna karşı çıkmıştı. Sizinle gelmem için ısrar etmişti, işe yaramayınca Noir'i beni kaçırması için tuttu."

"Öncelikle Kaptan." Kaptanlarına adıyla seslenmemden duyduğu rahatsızlığı göstermekten çekinmedi. "Annem Kaptan Noir'i tutamaz, kimse tutamaz. O kimseyi kaçırmaz. Alır."

"*Yüce Kaptan'ınız* insanları kaçırıyor, başka insanlar ondan birilerini kaçırmasını emrediyor ve o da bunu yapıyor."

"Kaptan'a kimse emredemez, yardım ister. Bazı insanları, bazı insanlar için *aldığı* doğru fakat o insanlar yalnız onun işine yaramazsa onları verir." Delirmişlerdi, buradaki herkes deliydi. Bana manyak diyenler asıl bunları görmeliydi. "Annem, senin yanından döndüğümüzde buraya benimle birlikte gelmedi. Ondan yardım istemedi, Kaptan'ın seni almasının altında yatan sebebin ne olduğunu bilmiyorum, mutlaka uygundur sebebi, annemin yardım isteği üzerine yapmadı ama."

"Beni birilerinin istediğini söyledi. O birileri siz değilseniz kim? Beni burada başka kim tanıyor?"

"Vayemlerin sahipleri," diyerek kanımı dondurdu. "Belki de onlar seni istiyordur, Kaptan, vayemlerden ve sahiplerinin varlığından haberdar fakat sahiplerini Kral dâhil kimse tanımıyor."

"Kaptan'ınız beni isteyenlerin onlar olduğunu tahmin edemeyecek kadar akılsız mı?"

"Tahmin etmiştir, bu yüzden seni onlara henüz vermediğini ve burada tuttuğunu, işine yarayıp yaramayacağına baktığını düşünemedin mi?" Biricik Kaptanlarına laf söyledikçe aynısını bana yapıyordu fakat Kaptan'ı aşağıladığım gibi As'ı aşağılayamıyordu. Kaptan'a duyduğu bağlılığa benzer bir şekilde Prensine de bağlıydı.

"Onun hiçbir işine yaramayacağım," dedim hiddetle. "Burada da kalmayacağım."

"O zaman vayemlerin sahiplerine verir seni. Bu da dünyanın sonunu getirecek savaşı başlatır."

"Beni biri, birine veremez. Buna kimsenin hakkı yok."

"Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun."

"Siz benim neler yapabileceğimi bilmiyorsunuz." Kaptan'ıyla aynı odada uyuduğumu bilmiyor muydu? Göğüslerimin arasında bir hançer vardı. O hançeri Kaptan'ın boynuna saplamak için sebep

vermesini bekliyordum. Kısacık zamanda yaptıklarını düşünürsem o sebebi bulmam çok zamanımı almayacaktı. "Buradan kaçacağım. Burada kalmak istemiyorum ve bu, gitmem için yeterli bir sebep."

Hafifçe gülümsedi, samimi değildi. "Buradan kaçamazsın. Kaçsan bile..."

"Tek başıma hayatta kalamam." Daha önce sözümü kestiğinden sözlerini tamamlama hakkı buldum kendimde. "Noir de aynı yalanı söyledi. *Yalan değil,* diyerek yorma hiç kendini. Buraya tek başına geldiğini söyledin, sen buraya tek başına gelebiliyorsan ben de buradan tek başıma çıkabilirim." Üstelik tek başıma da olmayacaktım; Noir, Ametist'i buraya getirerek ne kadar büyük bir hata yaptığını anlayacaktı.

Ametist suda nefes alabiliyordu, orada yaşıyordu. Aramızdaki bağ sayesinde As etrafımı sardıktan sonra suda kalarak iyi olmuş, ölüme daha yavaş yaklaşmıştım. Bağın daha fazlasına sebep olmayacağını kim söyleyebilirdi? Daha fazlası da olabilirdi.

"Ben bir cadıyım Larina."

"Ben de öyleyim," dedim hemen. Cadı olmakla bir sorunum yoktu. As her ne kadar cadılardan nefret etse de ben cadılardan nefret edemiyordum. Annem cadıydı en başta. Anneme bakarak cadılığın saf kötülükle bağdaşmadığını söyleyebilirdim. Cadılar kötü, çirkin ve nefret duyulması gerekenler değildi.

"Öylesin ama cadı olmakla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun. Dahası bilsen ve yeryüzüne çıksan bile tek başına Keperon Bölgesi'ni aşamazsın. Ben de bunu tek başıma yapmadım, yukarıda da Kaptan'a ait olanlar var, nöbet tutuyorlar. Onlardan yardım aldım. Kaptan onların sana yardım etmesine izin vermez."

"Kaptan kaçamayacağımı aklıma sokman için mi beni senin yanına gönderdi?"

"Hayır, eğitilmeni istiyor. Ben de isteğini yerine getireceğim." Omuzlarım kaskatıydı, tüm kaslarım kasılmıştı. Rahat değildim, huzursuzdum. Tırnaklarımı avucuma bastırıyordum; küçük, hilal şeklindeki izlerin sızılarını hissediyordum. Gevşemeliydim, başıma sert bir ağrı saplanmıştı.

Buradakiler beni fazlasıyla tüketiyordu, bunu bir de ben kendime yapmamalıydım.

"Annemin aksine burada kalmakla iyi olacağını düşünmüyorum," diyerek kendi fikirleri olduğunu, Sinyes'le farklı düşüncelere sahip olabileceğini bir kez daha gösterdi. Buna inanmak güçtü, annesinin eklentisiymişçesine hareket etmişti başta. "Kaptan'ın dediği gibi seni güçlendirirsem bir ihtimal buradan çıktığında hayatta kalmanın yolunu

bulabilirsin. Sana kaçmanda yardım edemem fakat seni eğiterek güçlendirebilirim. Kaptan benden bunu istedi, böyle emretti."

"Beni güçlendirerek kaçmama yardım etmiş olacaksın," dediğimde bu gerçeği ikimiz de biliyorduk.

"Hayır, Kaptan'ın emrettiği şeyi yapacağım." Planladığı şeyi sık sık yaptığım için ne düşündüğünü anlamıştım. Tesi burada kalmamı istemiyordu. Güvenliğim tek sebep olamazdı, başka bir şeyler de vardı. O başka şeyler yüzünden Keperon Bölgesi'nden ayrılmam konusunda bana yardım edecekti. Yardımını Kaptan'ın emrinin altına gizliyordu. Kaptan'ın emrettiği şeyi bir anlamda uyguluyordu.

Bunu sık sık yapardım.

"*Larina tavuklara yem verdin mi?*"

"*Verdim anne.*" *Dün vermiş olurdum.*

"*Kızım kapının önünü de süpürdün mü?*"

"*Evet anne.*" *Kulübemizin içinde de bir tane kapının önü vardı hatta birden çok kapı önü vardı.*

"Peki," diyerek ne yaptığını yüzüne vurmak yerine kabullenmeyi tercih ettim. "Sen *Kaptan'ın emrini* yerine getirip bana gerekli eğitimi verebilirsin. Ben *kendi kendime* buradan kaçacağım."

"Anlaştığımıza göre başlayabiliriz," dedi hafifçe dudaklarını kıvırarak. Gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeydi, önemsemedim. Sık sık gülümsüyordu ancak gülümsemelerinde saf mutluluk yoktu. Odadaki eski, kahve tonunda, küçük koltuğu işaret etti. "Önce oturalım."

"Oyalanmak istemiyorum."

"Oyalanmayacağız. Temel bilgileri vermem gerekiyor. Ben bu bilgilerle büyüdüm ama sen bilmiyorsun."

Amaçlarımız aynı olduğundan uyumlu davranabilirdim. Öfkelendiğimde babamın eğittiği savaşçı yanım ön plana çıkıyorsa da normalde kaba davranmazdım. O zaman bile kaba olmamak için gayret gösterirdim. Annem kabalığın hiçbir şeyi çözmeyeceğini söylerdi, kaba olmayı yüceltmezdi. Kabalığın bizi aşağı çektiğini düşünürdü.

Kabalık hoş değildi.

Koltuğa oturup elbisemin eteğini düzelttim ve ellerimi kucağımda üst üste koydum. Avucumdaki sızıyı durdurmak için alttaki elimi bacaklarıma, üstteki elimi de alttaki elime bastırdım. Tesi koltukta benden geriye kalan boşluğa oturup bana doğru döndüğünde, dizleri bacaklarımla temas etti. Ben de hafifçe ona döndüm. Ona bu kadar yakından bakarken bir kez daha benden küçük olduğuna inanamadım.

Benimle aynı yaştaymış gibi duruyordu. On dokuz yaşındaki bir kızın taze güzelliğine sahip değildi. Bakımsız olması yüzünden böyle olduğunu düşünmüyordum. Lanet, onu tüketmişti. Sinyes gücünü yalnızca Tesi'yle bağ kurarak kullanıyordu ve bu Sinyes'e canlı hissettirirken Tesi'nin canını yakıyor, ondan bir şeyler alıyordu.

"Cadılar ve büyücülerle alakalı bazı şeyler söylemişti annem, onları hatırlıyor musun?" Başımı salladım. "Ben diğerlerin cadılara duyduğu nefretin yersiz ve büyücülere bağlı bir nefret olduğunu düşünmüyorum," diye başladı konuşmaya. "Cadılar nefreti hak ediyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?"

"Büyücüler ve cadılar arasındaki en belirgin fark; büyücülerin büyüyle doğması ve cadıların, büyücülerin büyülü varlığından pay alması değil. Cadılar dengeleyiciler ancak dengeledikleri şey büyücülerin kibri değil. Büyücüler aslında iyilikle doğarlar Larina. Onlar o kadar iyi huylu olurlar ki büyüler onları sarar. Onlarla bütün olur, korurlar. Büyücüler büyünün varlığıyla kibirlenirler. Bu, her büyücüye de olmaz. Büyücülerin hiçbiri de kibirle doğmaz."

"Büyüden canlı bir şeyden bahseder gibi bahsediyorsun..."

"Çünkü öyle görüyorum. Hem büyüyü canlı hem de cadıları, büyüyü doğal olarak elde edemeyecek kadar kötü görüyorum. İçinden 'Bu ne biçim cadı?' diyorsundur."

"Öyle demiyorum, neden bu şekilde düşündüğünü anlamaya çalışıyorum." Kendimle, olduğum şeyle ilgili öğrendiğim şeyler gerçek miydi? Yalan söylüyor gibi durmuyordu ama hiç kimseye güvenemediğim, herkesten, her şeyden şüphe duyduğum bir ruh hâlindeydim. Keperon Bölgesi'nden kurtulduğumda bu güvensizliğim devam edecek miydi merak ediyordum.

As'a güvenmeyi de bırakmış mıydım? Onun kollarındayken kendimi tekrar güvende hissedecek miydim?

Hemen, bir an önce kollarına girerek bunu test etmeliydim.

"Cadılar kötülüğe yatkındırlar. Sana Lalande'nin yaptığı kara büyüyü anlatmıştık. O kadar büyük bir kara büyüyü, yalnız bir cadı yapabilir. Büyücüler yaptıkları büyüler için karşılık vermezler fakat cadılar verir. Karşılıklar aslında büyüyü besleyen şeydir. Büyücüler karşılık vermezler çünkü büyüler onların bir parçasıdır. Kolunu düşün, elini, parmaklarını..." Elini havaya kaldırıp parmaklarını ağır ağır avucuna doğru kıvırdı. "Senin bedenine aitler; hareket etmeleri, sana hizmet etmeleri için onlara bir şey vermene gerek yok. Sen istersin, onlar da kıpırdar."

"Cadılar için bu böyle değil çünkü büyücülerin büyülerini alıyorlar." Anlamaya başlıyordum.

"Evet, büyücülerin vayemlerine sarılı gücün bir kısmını cadılar kullanır. Güçlerini büyücülerden alırlar, Lalande'nin Kızları'nın da büyücüleri yok fakat yine de güçlerini başka bir şeyden alıyorlar."

"Lalande'nin, Cadı Yıldızı'nın ışığından."

"Lalande'nin ışığından gücünüzü alsanız da cadıların büyülerini, gölgelerine benzetiyorum." Ayağa kalkıp eline bir meşale aldı. "Gölgeler her zaman bizimle aynı boyda değildir. Kimi zaman daha kısa, kimi zaman aynı boyda, kimi zamansa bizden daha uzun ve daha büyük olur." Yerdeki gölgesinin boyutunu değiştirmek için meşale ateşinin ışığını kullanırken yüzünde dalgalanan gölgeler dikkatimi çekti. Yanakları içe çökmüştü. "Oysa büyücülerin büyülerinin bir sınırı vardır. Kolun kimi zaman kısa, kimi zaman uzun olmaz. Saçlar gibi uzunluğu değişen uzuvlarımızı ya da büyüdükçe uzamanı düşünme. Büyücülerin büyüleri aynıdır, doğduklarında ellerinde olan neyse, öldüklerinde de o kadardır. Aynı canlılıkta da değildir, kullandıkça yıpranır."

"Cadıların büyücülerden daha güçlü olduğunu düşünüyorsun o zaman." Başta cadıları yerdiğini sanmıştım fakat o, cadıları yüceltiyordu.

"Her zaman değil, her cadı değil." Meşaleyi yerine koyup masaya doğru yürüdü. Masa da odadaki diğer eşyalar gibi kahve tonlarında ve eskiydi. Ayakları çürümüş, sol ön ayağının altına bir kitap sıkıştırılmıştı. Masa, koltuk dışında raflar ve dolap vardı. Bu oda uyuduğu oda değil, çalıştığı oda olmalıydı.

"Kara büyülerden bahsediyordum. Büyücülerden kara büyü yapanlar yok mu? Vardır tabii ki fakat cadıların yaptığı büyülerde alınan karşılıklar bile bir kara büyüye yakın tehlikededir."

"Cadılar ne zaman büyücülerden daha güçlü olur?" diye sorarak az önce söylediği şeyi açıklamasını bekledim. Bunun cevabını kısmen biliyordum; Dirusa ve Lalande, büyücülerini öldürdüklerinde güçlerini alarak daha güçlü olmuşlardı. Büyücülerini öldürdükleri andaki o güç, henüz süpürülmemiş hâliyle çok büyüktü. Lalande o anda yaptığı kara büyüyle bir Cadı Yıldızı olmuştu.

Fakat o delilik... O delilik yüzünden cadılar buna cüret edemiyor olmalıydı. Başka bir yolu yok muydu? Cadılar sadece büyücülerini öldürünce mi büyücüler kadar güçlü, daha güçlü olurdu?

Peki Lalande'nin Kızları? Onların, bizim büyücülerimiz yoktu. Biz asla büyücüler kadar güçlü olamaz mıydık?

"Cadıların büyücülerini öldürünce elde ettikleri gücü biliyorsun, söylemiştik. Onun dışında da bu mümkün. Cadıların gücü daha karanlıktır, büyü yapmak için verdiklerimiz bizi öfkelendirir. Büyücülerin gücü daha saf, daha temizdir. Doğayla iç içedirler. Bazıları bazı konularda daha güçlüdür. Yeirs örneğin... Seni iyileştirirken onu gördüm. Şifacılığı iyi olduğu konu büyük ihtimalle. Benim büyücüm de savaşmak konusunda iyiydi."

"Senin büyücün mü?" Şaşkınlık ve kafa karışıklığıyla öne doğru kaydım. "Büyücün mü var? Lalande'nin Kızları'nın büyücüleri olmazdı hani?"

"Ben Lalande'nin Kızları'ndan değilim," dedi gizlenmiş binlerce duygu barındıran buruk gülümsemesiyle. "Annelerimizin yaptığı büyü sadece onları değil, annemin karnındaki beni de etkiledi. Lalande'nin ışığıyla doğmadım. Bir büyücüden gücümü alıyorum."

"Büyücün nerede?"

"Bilmem, onu yıllardır görmedim," diyerek omuzlarını silkti. "Kaptan Noir bizi aldığında ondan kurtuldum." *Kurtuldum...* O da büyücüsünden zarar gören cadılardan biriydi. Onu hem annesi hem büyücüsü tüketmişti.

"Cadılar sağlam karşılıklar verirse büyücülerin yaptığı büyülerden daha güçlü büyüler yapabilirler," dedi sessizlik uzadığında. Büyücüsünden bahsetmek onu rahatsız etmişti, başka şeyler sorup daha fazla rahatsız etmeyi doğru bulmadım. Hem... Beni ilgilendirmezdi. Şu an zarar görmüyordu, geçmişinde yaşadıklarını dinleyemeyecek kadar kötüydüm. Başımı sallayarak devam etmesini istediğimi belirttim. "Daha güçlü, daha karanlık..." diye mırıldandı. "Gölgeleri düşün, sen ne kadar ışığa yaklaşırsan gölgen o kadar büyük olur. Burada ışığı iyilik olarak görme, bizim ışığımız ateşten. Ne kadar çok yanarsan büyünü o kadar beslersin."

"Bizim ışığımız ateşten dedin ama Lalande bir yıldız," diyerek kaşlarımı çattım.

"Genel olarak cadıların ışığı ateştir, Lalande'nin Kızları'nda da durum aynı. Işık derken gücünü aldığın kaynaktan bahsetmiyorum. Büyüyü nasıl beslediğinden bahsediyorum. Yıllar boyunca cadılar hangi büyülerde, hangi karşılıkları vermenin yeterli olduğunu öğrenip bunları sonraki cadılara aktardılar. Büyük karşılıklar verirsin ama büyü bunu fazla bulur, almaz. O zaman verilen karşılık anlamsız olur. İşte bu yüzden hangi büyü için hangi karşılığı vermen gerekiyor bilmelisin." Raflara yöneldi. Oradan kalın, sayfaları içinden çıkmış, muhtemelen uzun yıllar

boyunca defalarca okunmuş, yıpranmış bir kitabı alıp bana uzattı. "Bu kitapta büyüler ve karşılıkları var. Burada yazandan daha fazlasını da sana anlatacağım. Her şey yazılanlara göre ilerlemez. Okuyup..."

"Okumayı bilmiyorum." Yazmayı da... As bana öğreteceğini söylemişti fakat bir türlü fırsat olmamıştı.

"Doğru, kusura bakma. Aklımdan çıkmış," diyerek kitabı uzaklaştırmaya niyetlendi. Kendine çekemeden uzanıp aldım.

"Öğreneceğim," dedim kitabın ağırlığının beklediğimden fazla olmasıyla yüzümü buruşturarak. Noir *uslu durursam* bana okumayı ve yazmayı öğretecekti. Ondan öğrenmek istemiyordum, As öğretsin istiyordum ama şu an bu mümkün değildi ve buradan çıkıp As'ın yanına gitmek için buna ihtiyacım vardı. Bir de Noir'den öğrenmem daha kolay olacaktı. As bana zaten bildiğim dille karşılaştırma yaparak öğretemezdi, Noir yapabilirdi. Bu dilin yazımı çok farklıydı, öğrenmem zor olacaktı. Kolaylaştırmalıydım.

As, Noir'in bana okumayı ve yazmayı öğrettiğini söylediğimde oflarsa ondan tekrar öğretmesini isterdim. Ne kadar iyi öğrenmiş olursam olayım... Bana bir defa da onun öğretmesinde hiçbir sorun yoktu.

"Tamam o zaman, kitap sende kalsın. Öğrendiğinde okursun."

"Teşekkür ederim," diyerek kitabı koltuğun koluna koydum. Köşeli değil, yuvarlaktı fakat bir şekilde dengede durdu.

"Gittiğinde burada bırakırsan geri alabilirim," dediğinde cevap vermedim. Yalan söylemeyecektim. Kitabı okuduğumda işime yarayacağına karar verirsem kendimle götürürdüm. Ondan *ödünç almış* olurdum.

"Hemen hemen her küçük cadının yaptığı büyüyle başlayalım," diyerek ayağa kalkmamı işaret edince ısrar etmemesinden memnun olarak dediğini yapıp karşısında durdum.

"Duygular her şeydir," dedi elini ikimizin arasında havaya kaldırırken. "Büyü yaparken önemli olan duygulardır. Hislerine odaklanırsın. Çoğu zaman hiç konuşmazsın. Büyüyü hissetmelisin, onun bedeninde gezdiğini, kollarına dolandığını, parmak uçlarına ulaştığını hissetmelisin. Büyü yaparken genellikle ellerini kullansan da tüm vücudunun farkına varmalısın. Gücün vayemine sarılı, en derinlerinde. Onu en derininden gün yüzüne çıkarmalısın." Parmaklarını avucuna kapattı. "Karşılıkları kan akıtmak gibi acı verici şeyler olarak düşünme, herhangi bir şey olabilir. Mesela avucunda açan bir çiçek istersen mutluluğunla büyüyü beslemen yeterli." İçtenlikle gülümsedi. Bu gülümseme, onda gördüğüm en mutlu ve gerçek gülümsemeydi. Parmaklarını açtığında parlak pembe renginde bir çiçek avucundaydı. Tesi'nin gülümsemesi genişledi.

"Lavinia," dedi dudaklarının kıvrımını bozmayarak. "Ne zaman avucumda bir çiçek düşlesem hep Lavinia beliriyor. Bazı cadılar bu çiçeklerin bizim için bir anlamı olduğunu düşünüyor."

"Nasıl bir anlamı olabilir ki?" diye sordum ama nezaket göstermiştim. Merak etmiyordum. Bu, gözünden kaçmadı.

"Çiçeklerin ifade ettiklerini küçümseme Larina, onlar sadece doğayı güzel renklere boyamak için yoklar," dedi kibarca. Annem gibi konuşmuştu. Annem doğanın canlı olduğuna, bizler gibi duyguları olduğuna hatta onu kırabileceğimize inanırdı. "Hadi, sen de dene."

"Nasıl?" Hemen denememi söylemesini beklemiyordum, afallamıştım. "Öylece olacak mı?"

"Öylece değil, hissederek. Bu yaşına kadar ilk büyüsünü yapan bir cadı görmemiştim, bu yüzden senden daha heyecanlı olduğumu söylersem yalan söylemiş olmam. Hem büyü nişanını da merak ediyorum." Büyü nişanının ne olduğunu soracaktım bu sefer, benden önce davrandı. "Büyü nişanı, bir cadının ve büyücünün ilk büyüsünü yaptığında vücudunda beliren küçük izdir. Bende de bir tane var."

Çiçek kayboldu, elbisesinin kolunu yukarı çekip kolunda daha önce görmediğim, görsem de dikkatimi çekmemiş olması mümkün olan bir izi gösterdi. Dirseğine yakın, serçe parmağımdan daha kısa, siyah bir tüydü. "Sende de böyle bir iz belirecek, farklı bir şey tabii. Her iz özeldir, tüy de olsa aynı olmaz."

"Ne yapmam gerekiyor şimdi?" Onun yaptığı gibi elimi avucum yukarı bakacak biçimde kaldırarak parmaklarımı avucuma kapattım. "Bir çiçek mi düşüneceğim? Hangi çiçeği?"

"Gözlerini kapat," dedi sakin bir sesle. Dediğini yaptım. "Derin bir nefes alıp rahatla. Avucunda açacak bir çiçek için duygulardan daha fazlasına ihtiyaç duyan bir cadı görmedim. Duygularını küçük görme, bazı cadılar o kadar güçlüdür ki büyü yaparken daha fazla karşılığa ihtiyacı olmaz. Parmağını kıvırmasıyla büyü ona hizmet etmek için hazır hâle gelir. Normalde karşılıklar büyüye hizmet eder ama geçmişte yaşayan cadılardan bazılarına büyüler hizmet etmek için can atarmış. Onlar bir kaş çatışlarıyla kara büyüler yapabilirlermiş. O cadıların büyücülerden çok daha güçlü oldukları söylenir." Başka bir şeyler anlatarak rahatlamamı sağlamıştı.

O cadılardan biri olmayı arzularken buldum kendimi.

"Avucunda bir çiçeğin belirmesini dile, emret," diye kısık sesle konuştuğunda sesine odaklanmadım. En başta dediğini yaparak gücümü hissetmeye çalıştım. Onun bedenimde dolaştığını,

parmak uçlarıma doluştuğunu düşledim. Büyünün şekillendiğini, bir çiçeğe dönüştüğünü hayal ettim. Tenime yapraklarının değdiğini hissetmeyi diledim. Gülümsedim.

Göz kapaklarımı aralayıp parmaklarımı avucumdan ayırdım. Bir çiçek göreceğimden emindim, rengini ve ne çiçeği olduğunu merak ettiğim için bakmıştım.

Hiçbir şey göremedim. Avucumda bir çiçek yoktu.

Gülümsemem yüzümden silindi. "İlk denemendi," dedi Tesi moralimin bozulmasını engellemek adına uğraş göstererek. "Hemen olmasını beklemiyordum zaten."

"Bekliyordun," dedim düz bir sesle. "Küçük cadıların yaptığını söyledin, küçücük çocuklar bile yapabiliyor ama ben yapamadım." Her şeyi hızla öğrenebilirken bunu nasıl yapamamıştım?

Avucumda bir çiçek oluşturmayı beceremediğimiştim, üstelik bunun bana hiçbir faydası yoktu. Başlangıçtı, bir gelenek gibiydi. Kolaydı, kolay olmalıydı çünkü küçüklere ilk başta bunu öğretiyorlardı. Zor olamazdı.

"Oradaki annen seni büyüden uzak yetiştirmiş Larina, bu eğitimi çok küçükken görmeliydin. Büyüdükçe işler daha fazla zorlaşır. Merak etme, zaman geçtikçe iyi olacaksın."

Büyünün eksikliğini hiç hissetmemiştim; orada cadılar, burada olduğu gibi kimliklerini açık edemiyordu. Yakılıyordu, çoğu toplumdan uzak yaşıyordu. Annem toplumla iç içe yaşarken küçük bir cadının kendini açık etmemesinin mümkün olmadığını düşünüp bana bunu öğretmemişti muhtemelen. Kendisi saklanmıştı, saklanmasına rağmen cadılıkla suçlanmıştı.

Evet, suçlanmıştı. Cadı olup olmaması önemsizdi, onu cadılığı yüzünden cezalandırmamışlardı. Açgözlülükleri yüzündendi.

"Gidebilir miyim?" diye sordum ama gitmek için çoktan hareketlenmiş, ödünç verdiği kitabı almıştım. Kalmamı istemesinin bir anlamı olmayacağını göstermeye çalışıyordum. Canım sıkılmıştı, Ametist'i görmek istiyordum. Tesi ne yaptığımı anlayıp izin verdi *sözde*. "Noir'e uğraştığımı söyleyecek misin?"

"Kaptan'a ilk güne rağmen çok çalıştığımızı söyleyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyerek hafif bir baş selamı verip çıktım. Kapının önünde beni beklediğini unuttuğum adamın suratsız yüzü canımı daha çok sıktı. Onun gibi somurttum. Hiçbir şey söylemeden eliyle işaret verdi. Kendisini takip etmemi istiyordu.

Sözleri kullanamaz mıydı?

Kitaba sıkıca sarılıp onu takip ederken başının arkasındaki, saçlarının seyrek olduğu yuvarlağa odaklandım.

Acaba cadılığı öğrendiğimde o yuvarlağı büyütebilir miydim?

Buradan hiç zarar vermeden ayrılmak doğru gelmiyordu.

Son gece Noir'e bir şeyler de yapabilirdim.

Önce büyü yapmayı öğrenceyim de... Sonrası gelirdi.

Ametist'e giden yolu ezberleyip onu normal atların yanında, onlar gibi saman kemirirken buldum. As onu sulu meyve ve sebzelerle beslemişti. Şimdiyse kuru saman yiyordu. Olduğu bölmenin kapağını itip içeri girdiğimde başını samanlardan kaldırdı. Ağzında hâlâ biraz saman vardı. "Merhaba, ben geldim," dedim cesurca ona yaklaşırken. Arka bacaklarıyla beni tepip yaralayabilirdi ama yapmadı. Daha canlı olduğunu düşündüğüm mor gözleriyle adımlarımı takip etti.

Bu kalede ahıra benzer bir yerin olmasına şaşırmadığımı söylersem yalan söylemiş olurdum. Daha başka neler olduğunu merak etsem de gitmeme fayda sağlamayacak bir yeri görmek konusunda hevesli değildim.

Ön ayaklarının yanına, samanların hemen önüne oturdum. "Ye sen." Noir sırtından pulunu sökmüştü. Pulunun söküldüğü yeri görürsem kuru saman yemesiyle birleşip ağlamama sebep olacaktı. Sonra gözyaşlarımla ıslattığım samanları yerdi.

Ametist hâlâ ağzındaki samanı ağır ağır çiğneyip bana bakıyordu. "Merak etme, buradan çıktığımızda sana yine meyveler ve sebzeler yedireceğim." As'tan istersem hem bana dondurma hem de su atıma meyve, sebze alırdı. Başını eğdi, kulağını yaklaştırmıştı. Doğru duyup duymadığından emin olmaya mı çalışıyordu o? "Gerçekten," diye ısrar ettim. "Sana çok iyi bakacağım." Samanlara elimi bastırdım. "Bunları seviyor musun? Seversen bunlardan da yersin."

Homurdandı.

"Bence de!" diye katıldım. "Yemek mi bu? Bir de sen su atısın, suya ihtiyacın var. Bu içindeki suyu da kurutur."

Su. Suyu vardı. Beni erkek hanındaki adamdan kurtardıktan sonra küvette sefa sürerek su biriktirmişti. İçinde yine suyu vardı. O suyu pullarında biriktiriyordu. Pullarının bu kadar kıymetli olmasının bir nedeni de bu muydu?

Biriktirdiği su, burayı sular altında bırakmaya yeter miydi?

Hayır. Şu an olmazdı. Şu an güçsüzdü, su kaybettikçe daha fazla güçsüzleşecekti. Bir han odasıyla burası bir değildi.

Hem herkesi boğmasını izleyemezdim. Buraya gelirken koridorlarda koşturan çocuklar görmüştüm. Yapamazdım. Ne kadar kafayı yemiş olsalar da canlılardı.

"Sana iyi bakacağım," diye söz verdim. "Seni şımartacağım ama çok değil. Tamam mı? Şımarık çocuklardan hoşlanmam."

Kafasıyla kafamı itti. Dayanamadım. Gözlerim doldu.

Bu, bizim anlaşma biçimimizdi. Bana kızgındı, kırgındı ama benden vazgeçmemişti.

Yere çöktüğünde, "Ben de 'Tembel oğlum neden yemeğini ayakta yiyor?' diye düşünüyordum," dedim ıslak gözlerime inat gülümseyerek. Ağzı açık, samanlara uzanmak üzereyken durdu. Bir şeye şaşırmıştı.

Ona ilk kez "oğlum" demiştim.

Farkında olmadan, bir anda çıkmıştı ağzımdan. Garipsememiştim ama ben de şaşkındım.

Şaşkınlığını üstünden atan ilk kişi oldum, yavaşça başımı gövdesine yaslayıp yana döndüm. Yüzüm samanlara, yüzüne bakıyordu. Başımı yasladığım gövdesinde atan güçlü kalp atışlarını duyuyordum. Çok hoşuma gitti.

"Bak," dedim boğazımı temizleyerek. Beni buradan ne zaman alıp götüreceklerini bilmiyordum. Herkesin bildiği planlarımdan ona da bahsetmek istedim. Yere bıraktığım kitabı bacağımla iterek karnıma kadar yaklaştırdım. Ametist ağzını kapatmış, saman yemeden dikkatle ve sakinlikle kitabı ona göstermemi izledi. "Hani ben bir cadıyım ya, bu kitapta da cadıların nasıl büyü yapabileceği yazıyor. Bu kitabı okumayı öğrendiğimde ve okuduğumda bizi buradan çıkaracak kadar güçlü olacağım. İşte o zaman sana lezzetli meyveler ve sebzeler alacağım, söz veriyorum."

Sözümü tutamadım.

Kitabı okumayı öğrendim ama güçlenmedim. *Güçlenemedim.*

Çok uğraştım. Tesi'den hiçbir işe yaramayan o dersleri aldım. Kitabı okumak için uslu durdum ve Noir bana okuma yazmayı öğretti. Yazmakta pek iyi değildim; çok yavaş, çirkin ve karışık yazıyordum ancak okumayı hızlıca çözdüm. Önemli olan kısmı oydu, kolaylıkla kavradım.

Okumayı öğrenince Tesi'den aldığım derslerle yetinmedim. Günlerce avucumda aptal bir çiçek görmek için uğraşınca çileden çıkmıştım. En sonunda pes edip başka büyüleri denemeye karar verdi. Meşaleleri yakmak ya da söndürmek, eşyaları onlara dokunmadan fırlatmak veya eline çağırmak... Basitti, zor olan hiçbir şey yoktu. Parmağını ufacık

kesiyor ve parmaklarını kıvırarak raflardan istediği kitabı avucunun içine çekiyordu.

Zor değildi ama yapamıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, olmuyordu. Zaman geçiyor, bir adım ilerleyemiyordum.

Kitapta okuduğum büyülerden birini yapmak için iki elimin de avuçlarına onlarca kesik atıp ellerimi mahvedince Noir büyü yapmamı yasakladı.

Beni odada, kanlı ellerim ve elbisemle buldu. Önümde o kitap açıktı, birkaç metre ötede bir ayna duruyordu. Onu banyodan getirmiş, dik durması için arkasına kitaplar dizmiştim. Yapacağım büyü zor değildi. Kitapta Tesi'nin el yazısıyla notlar vardı. Bu büyünün olduğu sayfanın en yukarısına "kolay ama etkili" notunu düşmüştü. Gerçekten etkiliydi.

Avucuma bir kesik atıp kanı sağlam olan avucuma bulaştırarak karşılığını veriyordum. Karşılığı verdim, hep veriyordum. Ellerimi bir top tutuyormuşum gibi kıvırıp orada bir güç dalgası biriktirmeye çalıştım. Yapabilsem, doğru yapsam bu güç dalgasıyla herhangi bir şeye ciddi bir zarar verebilirdim. Aynayı parçalara ayırmaktı hedefim.

Olmuyordu. Kahrolası şeyi yapamıyordum. Bir avucumda kesilecek yer bırakmayınca diğer avucuma geçmiş, ellerimi resmen parçalamıştım ama aynada küçük bir çizik bile yoktu.

Bir yandan ağlayıp, diğer yandan İskoç dilinde küfürler sıralayarak ellerimden akan kanların kayganlaştırdığı zeminde ayakta durmaya çalışıyordum. İşte Noir bunu gördükten sonra büyü yapmamı yasakladı. Artık Tesi'den ders almayacaktım. Bunu Tesi ellerimi iyileştirirken söyledi. Kanlı elbisemle yatağa girdiğimde bana sabah uyandığında yatak çarşaflarını yıkatacağının sözünü verdi.

O çarşafları asla yıkamamaya yemin ettim.

Burada zaman geçirmenin bir anlamı yoktu. Büyü yapamıyordum.

Daha önce nasıl hayatta kalmayı başardıysam öyle hayatta kalacaktım: Larina olarak. Sadece Larina olarak.

Noir uykuya daldığında Ametist'in yanına gitmekle başlamaya karar verdim. Ametist'i istediğim zaman görmeye iznim vardı. Günlerimi burayı öğrenerek de geçirmiştim. Çıkış yolunu da görmüştüm.

Karanlık, ateşi sönmüş meşalelerin çok az aydınlattığı koridorda yürürken kanlı elbisemden, sadece yıkanırken çıkardığım hançerden başka hiçbir şeyim yoktu. Böyle kaçacaktım.

Su atım vardı bir de. Burada geçen zamanın tek iyi yanı oğlumla kurduğum bağdı. Onunla zaman geçirdikçe onu sevmenin, onun tarafından sevilmenin çok kolay olduğunu fark etmiştim. Hâlâ sataşıyor,

hâlâ homurdanıyordu ama tamamen numaradan... Onun asık suratı yüzünden söylenmemle eğleniyordu.

O yanımda, benimle burada olmasaydı aklımı kaybederdim. Kimsesiz olurdum.

As'ı öyle çok özlemiştim ki adı aklımdan geçtiğinde gözlerim doluyordu. Şimdi olduğu gibi...

Kaçtığımda yine onun yanında kalmak istiyordum ama beni çoktan unuttuğunu düşünmek kalbimi kırıyordu. Bulmaktan vazgeçmişse... Onu bırakıp gittiğime inandıysa... Geri dönmeyeceğimi düşünüyorsa... Ne yapacaktım?

Bana eskiden davrandığı gibi davranacak mıydı? Yabancı mı olmuştuk birbirimize yeniden? Ondan başka kimsem yoktu. Onu da kaybetmişsem...

Yanaklarıma dökülen yaşları silmek için koridorun ortasında durduğumda benden başka birinin, hayır iki kişinin, nefes aldığını duydum. Koridorlarda birilerinin olmasında garip bir şey yoktu, hep birileri olurdu. Rahatlamaya çalışıp onları şüphelendirmemek adına selam vermek için arkamı döndüm.

Sol gözümün altına bir yumruk yedim.

Afallayarak geriye doğru sendeledim. Darbenin etkisiyle kapanan gözlerimi aralayacakken bu kez ense kökümde sert bir ağrı hissettim.

Gözlerimi açmaya fırsat bulamadan zihnim karanlığa yuvarlandı.

★★

"Uyan!" Bir şey, bıçağa benzer sivri bir şey göğsümün üstüne battı. "Kalksana Larina. Seni buraya uyuman için getirtmedim."

Sesi tanıyordum.

Kahretsin.

Örümcek kadının sesiydi bu.

Gözlerim hızla aralandı, onu tepemde bana bakarken buldum. Çıplak vücudunu aşağıdan görmek midemi ağzıma getirdi. Ayağa kalkmak için doğrulacakken göğsüme neyin battığını gördüm.

Örümcek bacağı...

"Uzun zaman oldu, değil mi?" dedi sevinçle. Kıkır kıkır güldü. "O gün sana çok kaba davrandım. Adımı bile söylemediğimi sonradan fark ettim." Uzun, tüylü örümcek bacaklarından bir diğerini elime götürdüğünde tokalaşmaya çalıştığını fark ettim.

Kusacaktım.

"Balera ben," diye cıvıldamaya devam etti. Tüylü bacağının ucu avucum boyunca kaydı. "Balera Mel. Adım harika, değil mi?"

Gözlerimi ondan ayırıp nerede olduğuma baktım. Güneş tepemdeydi, gözlerim kamaştı.

Dışarıdaydım. Yer altından çıkmıştım. Bir ormandaydım. Örümcek kadını, Balera'yı daha önce gördüğüm orman mıydı bilmiyordum ama bir ormandaydım. Dafienra Krallığı'nın çok sayıda ormanı vardı, onlardan herhangi birinde olmalıydım.

Dudaklarımın kıvrılmasını önleyemedim.

"Gülüyor musun?" diyerek çığlık attı Balera. "Adımı komik mi buldun?"

"Hayır," diyemedim. Örümcek bacaklarından birini koluma bıçak gibi sapladı. Reddetmek için aralanan ağzımdan bir çığlık kaçtı.

Koluma sapladığı bacağı kolumun içinde sürtünerek aşağı, dirseğime kadar kayarken, beni havaya kaldırıp fırlattı. Sırtım bir ağaca sertçe çarptı. "Sana ilk seferde çok nazik davrandım," diye değiştirdi fikrini. Beni metrelerce uzağa fırlatmıştı. Suratımı buruşturarak doğrulmaya çalıştım. Bacağını sapladığı kolum kanıyordu. Sızısını hissetmiyordum çünkü o an tüm vücudum sızlıyordu.

"Beklememi söylüyorlar, beklemem gerekiyormuş! Bu hâlde ne kadar bekleyebilirim!" Bana doğru gelirken acele etmedi. Ayağa kalkmayı başardım.

Elim göğüslerimin arasındaki hançere uzandı. Yardığı kolu sağ kolumdu, sol kolum olmamasına sevindim. "Beni o küçücük şeyle mi yenmeyi düşünüyorsun?"

"Benden ne istiyorsun!" diye bağırdım.

"Oh, bağırabiliyorsun."

"Ne istiyorsun?" Bir kez daha bağırdım. "Manyak mısın sen?"

"Sen de deli olduğumu düşünüyorsun." Başını yana eğdi, örümcek ağlarının bir maske gibi örttüğü soluk tenindeki mavi gözlerinde bir ışık yandı. "Beni bu hâle getiren sensin ama deli olduğumu düşünüyorsun."

Hareket eden saçları bacaklarını aralayacağı kadar gevşedi. "Duydun mu sevgilim?" dedi yan tarafa bakarak. *Orada hiç kimse yoktu.* "Bana yaptıklarına rağmen deli olduğumu söyleyebilecek kadar yüzsüz."

"Sana hiçbir şey yapmadım ben." Yan tarafa bakarken gözlerinde beliren sevgi dolu ifade bana dönünce nefretle yer değiştirdi.

Birilerinin bana nefretle bakmasından bıkmıştım.

"Hiçbir şey yapmadın mı? Beni bu hâle sen getirdin!" Hızla geldi, beni bu kez elbisemin yakasından kavrayarak yukarı kaldırdı. Yüz yüze

geldik. Gri saçları yüzüme ulaşmaya çalıştı. Boğazıma... Boğazıma ulaşmaya çalışıyorlardı. "Sana daha önce de söyledim, o zamandan beri hiçbir şey öğrenemedin mi? Kandırma beni! Vayemimin sende olduğunu biliyorsun."

Vayemlerden birinin sahibiydi.

Bunu tahmin etmiştim fakat sadece bir tahmindi. Deli olduğunu da düşünmüştüm.

Beni fırlattı. Yine.

Bu kez sırtım bir ağaca çarpmadan yerde sürüklendim. Yardığı kolum aşağıdaydı, yere sürtünmüştü. Acısı nefesimi kesecek kadar keskindi. Parmaklarımla sımsıkı kavradığım hançeri yere saplayarak doğrulmaya çalışırken öksürdüm. Yaprakların, tozun biriktiği saçlarım yüzümü örttü.

"Bu kez seni öyle kolayca bırakmayacağım. Bu kez beni şaşırtacak hiçbir şey yok burada." Toparlanmama izin vermiyordu. Saçlarıma asıldı. "Bana vayemimi vereceksin."

"Al." Bir dakika içinde beni mahvetmişti. Ölecek gibi hissediyordum. Her tarafım ağrıyordu. Hazırlıksız yakalanmıştım ama hazırlıksız olmasaydım da onunla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. "Al," dedim tekrar. "Al ne istiyorsan."

"Onu öylece alabileceğimi mi düşünüyorsun? Gücümü bana geri vereceksin!"

Defalarca öksürdüm. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Tükenmiştim. Gücümü hızla tüketmişti. Günlerce hiçbir başarı sağlayamadığım bir şey öğrenmeye çalışmak, çabalamak beni zaten tüketmişti. İstemediğim bir yerde kalmak, söz dinlemek, As'ı görmemek... Her şey çok fazlaydı.

Dayanamıyordum artık.

Beni üçüncü kez fırlattığında ölmeyi diledim. Bu acıya katlanmaktansa ölmek istiyordum.

Güneşi gördüğümde umut etmiştim. Ne kadar aptaldım.

Mutluluğu hak etmiyordum ki bir türlü istediğim kadar mutlu olamıyordum. Yaşamayı hak etmiyordum ki beni herkes öldürmeye çalışıyordu.

"Ölmeyeceksin!" dedi Balera düşüncelerimi duymuş gibi. Belki de duyuyordu. "Öldüğünde ne olacağını bilmiyorum. Vayemim seninkiyle birlikte sökülebilir. Ölemezsin!"

"Beni öldüreceksin!" diye bağırdım öfkeyle. "Böyle yaparak ölmememi nasıl bekliyorsun? Beni sen öldüreceksin!"

"Başka nasıl yapılır bilmiyorum." İşte, tekrar sakindi. Bir deliydi, kesinlikle deliydi ama bunu ona söylersem yaşayamazdım. Yerde uzanıyordum, elbisem dizlerimden yukarı çıkmış, kumaşı yırtılmıştı. Ellerimin kanıyla onu kirletmem yetmemişti, kolumdan akan kan ve ormanın pisliği de üstüne yapışmıştı.

Ağlayamıyordum bile. Ne hâlim vardı ne de bunu istiyordum.

Nereden geldiğini göremediğim iki kişi beni ayaklarımın üstünde durmaya zorladığında yüzlerine baktım. Karanlıkta beni kaçıranların kim olduğunu bilmiyordum ama onlar olmalıydı. Alayla güldüm. Kollarımdan tutmasalar yere yığılacaktım ama güldüm. "Demek herkes Kaptan'a sadık değil," dedim eğlenerek.

"Kes sesini," diye homurdandı biri.

Dudaklarım büküldü. Balera beni yerden yere vurmadan önce bana bunu söyleyecekti, o zaman ona neler neler yapardım.

Bir şey yapamasam da onlardan güçlü olduğumu düşünmek zorundaydım.

Hâlâ elimde hançer tutuyordum. Boş yere, anlamsızca. Parmaklarımı çözecek hâlim bile yoktu. Diğer elimin üstünde bir şeyin gezindiğini mucizevi bir şekilde hissettiğimde bakışlarım oraya düştü. Bir örümcek kolumda dolaşıyordu.

Derken kolumdaki yarığın içine girdi. Büzülen etimin kıvrımlarından içeri girdi.

Bedenimin içine girdi.

Midem bunu da sadece seyretmeme dayanamadı. Öne doğru eğilip kusmaya başladım.

"Doğru diyorsun," dedi Balera. Kiminle konuştuğunu bilmiyordum. Muhtemelen kendiyle konuşuyordu. "Gücümü dışarı çıkarması için karşı çıkmalı, oysa çoktan pes etti. Ona mücadele edecek bir şeyler vermeliyiz."

Ne saçmaladığını sorayım diye başımı kaldırdım.

Sonra onu gördüm.

Boynuna deri bir tasma geçirilmişti, elleri bileklerinden bir halatla sertçe bağlanmış, neredeyse kan akışı engellenmişti. Parmak boğumları kanlanmış, soluk teni morarmıştı. Beyaz gömleğinin düğmeleri karnının üstüne kadar açıktı. Göğsündeki yaralardan sızan kan gömleğini kızıla boyamıştı. Siyah pantolonunun altından görünen ayakları çıplaktı. Onu tutan dört kişiyle birlikte, çıplak ayaklarıyla, ormanın taşlarla, sivri dallarla bezeli yolunda yürüyordu. Adamlardan biri bileklerini

bağlayan halatı tutmuş, avladığı bir hayvanı sürüklercesine onu peşine takmıştı.

Beni tepeye, ölümüme sürükleyen savaşçılar gibi.

Gözlerim yüzünü bulduğunda beni tutanlara aldırmadan öne fırladım fakat ona yaklaşamadım, kollarımdan sertçe geri çekildim. Biri kasıtlı olarak kolumdaki yarığın üstüne bastırdı elini. Canımın ağrısını önemsemeden debelenmeye başladım. Gözyaşlarım yanaklarıma bir bir düştü. Bana yaptıkları değil, gördüklerim gözyaşlarımın sebebiydi.

Kaşı yarılmış, süzülen kan sakallı çenesine kadar ulaşmış, yanağında kızıl bir yol çizmişti. Burnu kanıyordu, ağzı da. Temiz yanağında bir morluk vardı. Çürüyen teninden gözlerimi ayıramadım.

As bakışlarımı yakalamak istedi, başını yana eğip simsiyah gözlerini gözlerime değdirdi. Başını yana eğince kıvırcık tutamları sevimli sevimli hareket etti. "Leydim," dedi şefkate sarılmış sesiyle. Öksürdü, kan sıçradı dudaklarının arasından. Gülümsedi aldırmadan. "Çok aradım ama kollarımda bulamadım seni."

"As!" diye bağırdım çaresizce. "Sana... Sana ne oldu? Nasıl yapabildiler?" *Sen çok güçlüsün As, seni nasıl yakalayabilirler?*

Gözleri üzerimde gezindi, ne hâlde olduğumu yeni fark etmiş gibiydi. Öfkeyle solurken göğsü hızla yükseldi. Bu kadar öfkelendiğinde içinden çıkan siyah dumanlar etrafında süzülmeye başlardı. Bu sefer olmadı. Boynundaki tasmaya baktım. Onu ancak boynuna tasma geçirerek yakalayabilirlerdi ve bunu yapmışlardı.

"Ona ne yapmamı istersin Larina?" diye keyifle sordu Balera. "O benim de Prensim olsa da hiçbir işime yaramıyor. Öldürmemem için hiçbir sebebim yok." Heyecanla göğsüne doğru kıvrılmış küçük, zayıf örümcek bacakları sallandı.

"Ne istiyorsun?" Az önceki gibi bitkin, her şeyi almasına müsaade eden kişi değildim. Öfkeliydim, çileden çıkmıştım. "Benden ne istiyorsun?"

"Hâlâ aynı soru, hep aynı soru." Elini havaya kaldırıp tırnaklarını inceledi. "Bıktım bu sorudan, senden de bıktım. Beni çok sıktın. Hiç eğlenceli değilsin." Gözleri As'a değdi. "Hadi biraz eğlenelim."

Örümcek bacaklarından birinin onun sırtından içeri girip göğsünden dışarı çıkmasını izledim. As'ın bedeni doğal olmayan bir şekilde bükülüp, ağzından ve göğsünden oluk oluk kan dökülürken attığım çığlık ormanda yankılandı.

Balera onu bacağına saplanmış bir şekilde havaya kaldırdı. "Oh, ağırmış," dediğinde kendimi kaybettim.

Kaybettim.

İçten dışa doğru alev aldığımı hissettim. İçimde cayır cayır yanan bir güçle sarsıldım.

Duygular her şeydir.

Cadıların güçleri gölgelere benzer.

Gölgeler.

Kimi zaman çok daha büyük.

Etrafımdaki gölgelere odaklandım. İçimdeki güç gölgeleri istedi. Ona gölgeleri verdim.

Gölgeler ışığa karşı çıktı. Birleşerek şekil almaya başladı. Boyutlandı, yansımalardan ibaret değillerdi artık.

Örümceklere dönüştüler. Simsiyah, bir akıntıyı andıran hareketli bedenleri küçük değildi. Tam anlamıyla örümcek de değillerdi. Balera'ya benziyorlardı. Onların yüzleri yoktu. Balera'nın gölgesine benziyorlardı.

Balera'yı ancak kendisinin alt edebileceğini düşünmüştüm.

Balera gölgelerin şekillenmesini büyülenmiş gözlerle izledi. "İşte oldu," dedi hayranlıkla. "Siz benimsiniz."

Gülümsedim.

Bir gölge, beni tutan adamları iki yanımdan uzağa fırlatıp, elimde sımsıkı tuttuğum hançeri alırken tenime temas etti. Saçları omuzuma sürtündüğünde orada bir sızı hissettim. Aldırmadım, gölgenin yüzüne bakıyordum. Dudakları görünmüyordu ama onun da gülümsediğinden emindim.

Elimden aldığı hançerle Balera'nın, As'ın içinden geçirdiği örümcek bacağını kökünden kopardı.

Balera acıyla yere düştü. Kulağıma çığlığı geldi. Gölgelerin kendisine itaat etmesini söylemesiyle ilgilenmedim çünkü gölgeler etrafını sardığında kontrolün elimde olduğunu biliyordum. Onlara ne kadar itaat etmelerini söylese de gölgelere hükmeden bendim.

Gücün ortaya çıkmasına sebep olan, bana kendimi kaybettiren yaralı bedene baktım. Bakarken kirpiklerime kadar titredim. Onu böyle görmeye hazırlıksızdım. O çok güçlüydü, her zaman güçlü olmuştu. Beni kollarına aldığında tüm dünyadan koruyacağına inandırmıştı.

Yerde yatıyordu, Balera'nın örümcek bacağı bir mızrak gibi ona saplanmıştı. Delinmiş göğsünden akan kan tenini lekeleyerek toprağa dökülüyor, toprak kanı derinlerine çekiyordu.

As hiç kıpırdamıyordu. *Hiç.*

Göğsü inip kalkmıyordu.

Yüzünde acı çektiğine dair bir ifade yoktu. Hiçliği andıran simsiyah gözleri daha önce hiç olmadığı kadar bomboştu. Ardında artık ruhunu barındırmıyormuşçasına...

Titreyen bacaklarımın üzerine düştüm. Yürüyemeyecek kadar yaralıydım, pes etmeyi arzuluyordum ama kendimi hareket etmeye, ona yaklaşmaya zorladım. Göğsüne başımı yaslamak istiyordum. Nefes aldığını duymalı, kanın uğursuz kokusuna karışsa da evimi hatırlatan kokusunu solumalıydım. Teninden ölümün soğukluğunu değil kendi soğukluğunu, dokunduğunda buz yanıkları bırakan sıcak soğukluğunu hissetmeliydim.

Elleri yakınımdaydı artık. Parmaklarım onun parmaklarına temas etmek için uzandı. Herhangi bir temasa muhtaçtım.

Dokunamadım. Elim boşluğa tutundu.

Parmaklarım parmaklarına değeceği sırada eli karardı, derinlerinden yükselen simsiyah dumanlar yaralı bedenini sardı. Dumanlarının onu korumak için etrafını sardığını, dönüşümünün onu iyileştireceğini sandığım kısacık anda kalbime umut tohumları ekildi fakat tohumların çürümesi hemen ardından geldi.

Sis'in hiçbir zaman korumakla işi olmazdı. Ait olduğu bedeni de korumadı.

As'ın bedeninin şeklini almış simsiyah dumanlar gözlerimin önünde dağıldı. Bedenini parçalara ayırdı.

Ondan geriye hiçbir şey kalmadı.

DEVAM EDECEK...

TEŞEKKÜRLER

En başından söylemeliyim ki burayı yazmak, bir kitap yazmaktan daha zor geliyor fakat yazıyorum çünkü benim için ne kadar değerli olduğunuzu bilmelisiniz. Gerçekten, çok değerlisiniz. Yazdıklarıma bir anlam katan sizsiniz. Pes etmek üzereyken bana attığınız bir mesajla farkında olmadan elimden tuttunuz. Hem de defalarca... Üstelik çok çabuk pes ederim ben, devam etmek ve bitirmekte çok kötüyümdür. Her şeye büyük bir hevesle başlar, sonra bırakırım. Buna rağmen, sizin sayenizde, yazmayı bırakmayıp devam ettim. Sizi çok seviyorum. Sadece teşekkür etmek yetersiz gelse de yazdığım satırlarda zaman geçiren herkese, her birinize teşekkür ederim.

Sizlere de dâhil olan ama ayrıca teşekkür etmek istediğim birileri var. Benimle birlikte heyecanlanan, mutlu olan, bazen birlikte ağladığımız, tamam çoğunlukla birlikte ağladığımız, bazen de kızdırdığım ama çok sevdiğim, kitap sürecinde yanımda oldukları için kendimi çok şanslı hissetmeme sebep olan kızlarım; Ahsen, Duru, Esra, Gizem, Hilal, İlayda, Melda. Bana o kadar iyi geliyorsunuz ki... Her biriniz bende çok özel bir yere sahipsiniz. Bu kadar güzel olduğunuz, benimle olduğunuz için teşekkür ederim.

Ve isimlerini sayamadığım, Tılsım ve Sis'i ellerinde tutan, ona anlam katan her güzellik... Yazmaya başladığımdan beri size sımsıkı sarılmanın hayalini kuruyordum, artık bu hayalimi gerçekleştirebileceğim.

Bunu siz olmadan yapamazdım.

İyi ki varsınız, iyi ki benimlesiniz.

Sonsuz teşekkürler.

İKİNCİ KİTAP ALINTISI

"Güzel kızım," dedi büyülü sesiyle. Huşu içinde bekliyordum. *"Uyan."*

Uyandım. Bu zamana kadar gözlerim kapalıydı. ***Onu gözlerim kapalıyken görmüştüm, yolumu gözlerim kapalı bulmuştum.***

Bedenimi ele geçiren gücün çekilmesiyle göz kapaklarım aralandı. Rüyada olmadığımı gördüm, hâlâ karşımdaydı. Hayret, soluğumu boğazıma hapsetti. Elinin boşluğundan dökülen yıldızlara baktım.

Karşımdaydı. ***Cadı Yıldızı.***

"Lalande." Adı dudaklarımdan çıkarken mahvolmuştu. Onun büyülü varlığına yakışmayan bir dehşet barındırıyordu.

"Larina," diyerek elini uzattı. Yaklaşmamı istedi, ayaklarım kendiliğinden ona gitti. ***"Seni onun kollarının arasından çıkarıp kendime getirdiğim için üzgünüm, kızım. Bu gece sesini diğer gecelerden daha fazla duydum."***

"Beni mi duydun? Duydunuz?" Nasıl konuşmalıydım? Benimle aynı yaşta görünüyordu ancak o ***Lalande'ydi.***

"Seni duydum, her zaman duyuyorum. Her kızımı duyuyorum." Başımı salladım, ne denirdi ki böyle bir durumda? ***"Hepiniz hakkında bir şeyler biliyor, sizi gözetiyorum."*** Gözleri gerdanıma düştü. ***"O kara büyüyü yaptığımda ışığım sizi büyücülerden korumayı başardı ama yeni dünyanın kötülüğüne karşı hazırlıksızdım. Size neler yapabileceğini öngöremedim. Bunun için üzgünüm."***

"Kızlarınızla hep konuşuyor musunuz?" Ona saygıyla hitap etmeme dikkat edip rahatsız olup olmadığını düşündüm ama o gülümsemesini bozmadı. "Bunun nasıl ilerlediğini bilmiyorum. Neden burada olduğunuzu da öyle. Cadı olduğumu öğreneli çok olmadı ve büyü yapamıyorum."

"Biliyorum kızım," dedi anlayışla. *"Bu gece bu yüzden seni görmek istedim. Sana ışığını geri vermek için."*

"Işığım mı? Benim ışığım mı var?" Heyecan derimin altında kıpırdadı. "Lalande'nin Kızları sizden ışığınızı böyle mi alıyor?"

"Kızlarım benden aldıkları ışıkla dünyaya gelir, onlara ışığımı böyle vermiyorum elbette. Tüm evrenlerde var olan bir Cadı Yıldızı'yım. Böyle her şey çok zor olmaz mıydı?" Haklıydı, haklıydı tabii. Bir evrende değil, hepsinde vardı. Her evrende kızları vardı. *"Kızlarım öldüğünde ışığım yeniden bana dönüyor ve böylece parlamaya devam edebiliyorum."*

Kaşlarım hafifçe çatıldı. Sinirlenmemiştim, çözmeye çalışıyordum. "Ben ışıkla doğmadım mı? Bu yüzden mi bana ışığımı vermeye geldiniz?"

"Hayır, ışıkla doğdun ama birileri senden onu aldı. Işığım uzun zaman önce bana geri geldi. Bu, birinin yaşarken ışığını ilk kez bana verişiydi."

"Birileri benden ışığımı aldı," diye tekrar ettim. "Onlar kim?" *Neden?*

"Sana ışığını geri vereceğim, kızım." Sorumun cevabını bilmiyordu veya söylemek istemedi. *"Kendimden bir parça da vereceğim. Çok güçlü bir cadı olacaksın, buna ihtiyacın var ve benim de günün birinde yerimi almana ihtiyacım var."*

"Ne?"

"Bir sonraki Cadı Yıldızı sen olacaksın." Elini göğsümün ortasına bastırdığında dilimin ucuna gelen tüm kelimeler kayboldu. Elinin altında bembeyaz, kör edici bir ışık büyüdü. Işık yüzlerce ağacı aydınlatacak kadar güçlüydü. İçime bir şeylerin aktığını hissettim. Bir şey kalbime girdi, damarlarımda dolaştı, kanıma karıştı, ruhumu ziyaret etti. Sonunda içimde *onu* hissettim. *Vayemimi.*

As etrafımı sardığında içimin sökülmesiyle parça parça kopan, Yeirs'in büyüyle iyileştirdiği vayemimi ilk kez hissettim. Çok derindeydi, kimsenin elini uzatıp zarar veremeyeceği kadar derinlerdeydi. Sis ona ulaşmayı başarmıştı, onu parçalamıştı.

Lalande'nin ışığı içime dolarken iyileştim... Yeirs'in büyüsüyle bir arada duran parçalar önce koptu, sonra Lalande'nin ışığıyla, *ışığımla* yeniden birleşti. Işık parçaların arasını doldurdu, vayemimin etrafına bir yumak gibi dolandı. Onu gizledi, tamamen kapladı.

Lalande'nin elinin altındaki ışık kayboldu. Hayır, içime hapsoldu. Işığı orada hissetmeyi bırakmamıştım. Tadı neredeyse damağımdaydı. *"Büyüler sana hizmet edecek,"* dedi Lalande, bir süre bu doluluğa alışmamı bekleyip. *"Büyüler sen nasıl istersen o şekilde hareket ederler. Onlarla korumak istersen korur, öldürmek istersen öldürürsün."* İnci kolyemin değdiği yerden tenimi okşadı. Gözlerinde kederle elinin olduğu yere baktı. *"Annen her zaman sevdiklerini korudu. Senin de bunu yaptığını gördüm. Farklı bir güçle, ölümcül bir güzellikle fakat aynı amaçla. Onu korudun."* As'tan bahsediyordu, adını söylemese de olurdu. Gölgeleri boyutlandırdığımda As'ı korumaya çalışmıştım.

Önceki söylediklerine odaklandım. "Annemi tanıyorsunuz." Hevesle söylediğim şey kulağa acınası geldi. "Onun ışığı geri geldi mi?"

Annemin yokluğunu, yok olmasının sebebi olmayı kabullenemiyordum.

Lütfen "hayır" de. Lütfen.

"Asırlar önce güzel kızım," dedi mahcubiyetle. Bir kez daha gerdanımı okşadı. Parmaklarından akan yıldızlar kalbimin ağrımasına engel oldu. *"Şimdi gitmeliyim. Seni arıyor."*

"Kim beni arıyor?" diye sorduğumda cevap vermeyeceğini sanıyordum fakat yanıldım.

"Prens."

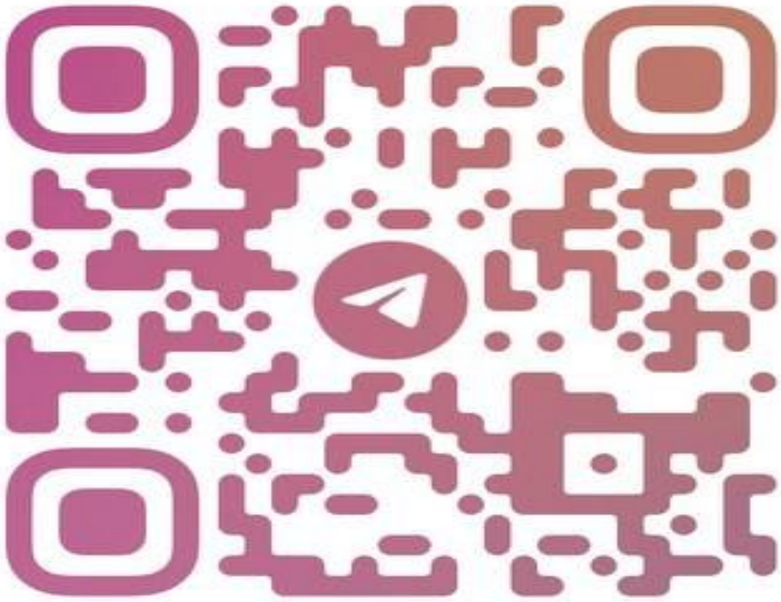
Cadı avında yakalanan **Larina**;
ailesiyle birlikte yanmak üzereyken kendini yabancı bir dünyada, bir yabancının kollarında bulur.
Kollarına düştüğü yabancı; yıkılmış ***Artevi Krallığı***'nın saklı, karanlık prensidir.

As Valor Jarlan hem krallığını geri almaya hem de dönüştüğü canavarla başa çıkmaya çalışırken kollarına düşen Larina'ya tamamen hazırlıksız yakalanır.
Larina'nın amacı ise ailesini bulmak ve kimsenin dikkatini çekmemektir fakat bunu As'ın yanındayken yapamaz.

Ondan kaçar, güvenebileceği tek kişinin o olduğunu fark edene kadar.

GUARDIAN
9 786259 692968

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP